
3.BASKI
12 BİN
ADET
UĞUR TUNA YAYINLARI
KAKTUSUN
TELEGRAM
Yürekleriyle sevenlerin hikayesi...
ÖYLE BİR BEDEL Kİ
GONCA ÇİFTÇİOĞULLARI

Öyle bir yol ayrımındayım ki bir tarafta aşk, diğer tarafta her şey ve herkes var. Sevgi ırmağı bir yandan mutluluk denizine akarken diğer yandan hüzne kanat çırpmakta.
Bedeli bu kadar ağır olmamalıydı aşkın.

Öyle bir bedel ki...
İki kız kardeş ve birbirlerinden habersiz gönül verdikleri adam. Hastane koridorları belki aşk denilen şeyi görmüştü ama böylesine hiç tanık olmamıştı. Yüreğindeki sesin yankısını, doktor meslektaşının yüreğinden duyacak mı Aslı? Yoksa bedenini iyileştirdiği gibi yüreğindeki yarayı da saracak mı doktoru Canan'ın.
Doğru ya bir kalpte iki aşk taşınmaz ki.
Acaba aşk mutluluk tınısını kimin kulağına fısıldayacak?

ÖYLE BİR BEDEL Kİ... *Bir aşk hikâyesi hiç bu kadar çekmemişti okuyucuyu içerisine. Kitabı okurken bazen acının, hüznün, kaybedişin gözyaşlarını dökerken bazen de mutluluk damlalarının verdiği sevinci, umudu yaşayacaksınız.*
Yazar ustaca kurguladığı romanını zengin konuşma metinleriyle destekleyerek okuyucuyu aşkın içine çekmiş, onların da hikâyeyi yaşamasını sağlamış. Bir çırpıda, nefes nefese okuyacağınız ***ÖYLE BİR BEDEL Kİ*** *adlı romanın her sayfası sizi farklı bir heyecana sürükleyecek. Okuduğunuz her sayfa, sizi sonraki sayfaya itecek ve kitabı nasıl biti[illegible]layamayacaksınız...*

Yasemin KAYNAK ASLAN(Editör)

ISBN: 978-605-9016-15-5
7 786059 016155
www.ugurtunayayinlari.com
facebook.com/Uğur Tuna Yayınları

ÖYLE BİR BEDEL Kİ

Yürekleriyle Sevenlerin Hikayesi...

Gonca ÇİFTÇİOĞULLARI

UĞUR

TEŞEKKÜR

İlkgöz ağrım, ilk göz nurum da hayata gözlerini açıyor. Okuyucusuyla buluşmaya hazırlanan 'Öyle Bir Bedel Ki' adlı romanım, hayal gücümün, sabrımın, tuttuğum kalemin ilk tohumlarıyla birlikte yazarlık hayatına attığım ilk adım olarak da her zaman hayatımda özel bir yere sahip olacak.

Hayatım boyunca yazar olacağım diye bir düşünce içinde değilken, eşimle paylaştığım hayal dünyam bir gün onun elinde gelen defter ve kalem ile yazıya dökülmeye başladı. Sevgili eşim Erol Çiftçioğulları! İyi ki o gün o defteri ve kalemi elime tutuşturup hadi bütün bunlar sadece düşüncelerinde kalmasın yaz ve paylaş dediğin gün, hayatıma bütün hızıyla giren yazarlık serüvenime de en büyük katkıyı ve desteği vermiş oldun. İyi ki varsın ve iyi ki yazmamı isteyerek beni teşvik ettin. Her daim yanımda olduğunu bilmenin güvencesiyle kendimi çok şanslı hissediyorum. Ve o güzel karakterinle erkek kahramanlarımın kişiliklerine de esin kaynağı olduğun için öncelikle ilk teşekkürümü sana ediyorum.

Oğullarım Umut ve Uğur... Siz Allah'ın bana bahşettiği en güzel varlıklarsınız. Yazmaya başladığım gün sizi de ihmal etmeye başladığımın farkındayım. Ama bir gün bile yakınmadınız 'Anne harikasın, en çok senin romanını okumayı seviyorum.' dediğiniz gün işte dedim, 'Ben bu yüzden yazıyorum. Çocuklarımın hayatına bir anlam katabilmek ve onlara güzel bir hatıra bırakabilmek için.' Benim en değerli varlıklarım, canlarım; beni bu şekilde desteklediğiniz ve varlığınızla hayatıma güç kattığınız için ikinci teşekkürümü de size gönderiyorum.

Demet Akpınar Cellat, Songül Akın, Serap Sucularlı, Funda Özpınar ve Aysel Cırlaz... Sizin gibi dostlara sahip olduğum için kendimi çok şanslı görüyorum. Defterimde ilk sözcükler oluşmaya başladığı ilk günden beri eşzamanlı kitaplarımı okuyarak en az ailem kadar bana destek verdiniz, yanımda oldunuz. Özellikle Ayselcim, bu kitap ikimiz için çok özel oldu. Her hafta perşembe günleri defterden okuyarak az tartışmadık, az konuşmadık seninle. Çok güzel anılar paylaştık birlikte. Okurken gözyaşlarını tutamadığın o günler her zaman hafızamın en değerli hatıraları olarak saklı kalacak.

'Öyle Bir Bedel Ki' romanıma can veren ve basım aşamasına geçmesinde titiz ve özverili çalışmasıyla göz dolduran Genel Yayın Yönetmenimiz (Aynı zamanda kendisi tam bir sabır küpüdür ki, kimi zaman taşırmayı başarma onuruna da erişen biri olarak) Sayın Ercan İyiçalışkan'a, Yayınevi sahibimiz Sayın Uğur Tuna'ya, kitap editörüm Sayın Yasemin Kaynak Aslan'a ve kitabın mizanpaj çalışmasını yapan eşi Sayın Ayhan Aslan'a, kapak tasarımcımız Sayın Merve Kayalı ve ilgili yaklaşımlarından dolayı bütün Uğur Tuna Yayınevi çalışanlarına sonsuz teşekkürler...

Veee hayatımda ki sevgi ve şefkatin sembolü olan iki insana; anne ve babama... Sizler hayatımın en nadide iki çiçeğisiniz... İlk günden gösterdiğiniz ve verdiğiniz ilgi ve destek çok anlamlı ve değerli oldu benim için. En içten teşekkürlerimi öncelikle size gönderiyorum...

Kitabımı ise, hayatımın değerli bu iki varlığına yani anneme ve babama ithaf ediyorum.....

GİRİŞ

Fırtına yüzünden oluşan dalgalar yollara taşıyor, iskelede demirli tekneler birbirlerine çarpıyordu. Deniz sanki kapkara koca bir canavara dönüşmüş gibiydi. Dalgaların şiddetle kıyıya her çarpışı, canavarın kükreyişi gibi korkunç sesler çıkarıyordu. Buna teknelerin birbirine çarpan ve kimilerinin zarar görmesine neden olan gıcırtılı ve çatırdayan sesler de eklenince, fırtınanın korkunç yüzü kendini ortaya koyuyordu. Korkunç gök gürültüsüyle birlikte çakan şimşekler ortalığı bir an için aydınlatıyor, sonra yine yerini koyu karanlığa bırakıyordu. Şiddetle yağan yağmur bu korkunç gürültüye, hırçın ve öfkeli bir şekilde eşlik ediyordu. İskele üzerinde görevli bir iki kişiden başka görünürde kimseler yoktu. Onlar da zorlukla ayakta duruyor, denize düşmemek için büyük çaba sarf ediyorlardı.

Aslı, iskele yakınındaki otoparka arabasını park ettikten sonra, zorlukla yürümeye çalışarak kendisini iskelenin yanındaki küçük kapalı binaya zor attı. İçeriye girdiğinde korku ve endişeyle bekleyen bir grup kalabalığı görünce, onların da bugün denize açılmış yakınlarını endişe ve merak içinde beklediklerini anladı. Sinan'ın babası da, bekleyen bu bir grup kişiden biriydi. Yaşlı adam kendisini görünce hemen yanına gelmişti. Birlikte gelecek haberi endişeyle beklemeye başladılar. Sevdiği adam ve arkadaşlarını düşündü. O küçük teknede, bu korkunç fırtınanın ortasında ne durumdaydılar acaba? Onların büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarını bilmek, içindeki sıkıntıyı ve endişeyi körüklüyordu. O esnada telsizden cızırtılı bir ses geldi. Ne söylendiği uğultulu kalabalıktan anlaşılmıyordu. Ses kesildikten sonra, oradaki görevlilerden biri kalabalığa seslendi.

"Bir gezinti teknesine ulaşılmış. Beş kişilik grupta bir ölü, bir yaralı varmış."

Aslı'nın kulağında *'Gezinti teknesi... Beş kişilik grup... Bir ölü, bir yaralı...'* sözleri yankılanmaya başladı. Bu teknenin Sinanlara ait olma ihtimalinin yüksek oluşu kendisini kötü hissetmesine sebep olmuştu. Sedat Bey'in de kolu birden kaskatı kesilmiş, durduğu yerde sendelemeye başlamıştı. Yaşlı adamı biraz rahatlatmak için *"Onlar değildir, kim bilir kaç tane tekne var şuanda denizde."* dedi.

Konuşurken sesinin korkuyla titremesine engel olamamıştı. Yaşlı adam hiçbir şey söylemeden kısık gözlerini kapkara denize çevirip, bembeyaz yüzle ve hiç kıpırdamadan boş bakışlarla bakmaya başladı. Sedat Bey gibi, kendisi de hissetmişti bulunan teknenin onlara ait olduğunu.

O teknedeki herkes kendisi için öyle değerliydi ki, içlerinden birini dahi kaybetmeye dayanamazdı. Görevli *bir ölü bir yaralı*

demişti. İçlerinden biri ölmüştü. *Ölü! Ölü! Ölü!* Ne kadar aklına getirmemeye çalışsa da bu kelime sürekli beyninin içinde yankılanıp duruyordu. Gözlerinin karardığını, sonra da sendelemeye başladığını hissedince hemen duvara doğru yöneldi. Bir eliyle tutunup hızlı bir şekilde soluk alıp vermeye çalıştı. Bayılacak gibi hissediyordu ve bu kadar endişenin ve korkunun içinde yaşlı adamın bir de kendisi için endişelenmesini istemiyordu. Adamcağız için iyi görünme çabası içindeydi ama aslında hiç iyi değildi, bu ölüm haberi tamamen her şeye karşı savunmasız bırakmıştı onu.

Arkadaşları tek tek gözünün önünden geçmeye başladı. Gül ve Ayşe; ikisini de çok sevip, çok bağlanmıştı. Onlar dostluğun adı, dostluğun ta kendisiydi. İkisi de hayatında önemli bir yere sahiptiler. Tanıştıkları günden beri beraber gülüp, beraber ağlamışlardı Kimi zaman, hüzün bulutları hepsini sarmış, kimi zaman da, neşe ve mutluluk şarkıları hepsine aynı şekilde söylenmişti. Kimi dostluklar, kalplere sığmaz ve hiçbir zaman da unutulmazdı. İşte onların ki böyle bir dostluktu. Dahası kardeşlikle eşdeğerdi. Onlardan birinin kaybına dayanamayacağını biliyordu. Ömer Bey de öyle. Olgun ve ağırbaşlı haliyle, Gül'e verdiği değer ile hemen kendisini sevdirmişti. Onun kaybına da Gül dayanamazdı. Sonra aklına Ercan geldi. Son günlerde neler yaşamış olurlarsa olsunlar, o hayatındaki en iyi, en sadık, en değerli dostuydu. Onun her zaman için kalbindeki yeri bambaşkaydı. O hayatında karşısına çıkan en nadide, en güzel varlıklardan biriydi. Bu yüzden onu kaybetme düşüncesi bile kendisini kötü hissetmeye yetmişti.

Ve Sinan... Kaybını hayatı boyunca kesinlikle kaldıramayacağı tek kişiydi. Onun ölmüş olma ihtimalini dahi aklına getiremiyordu. Çünkü böyle bir şey düşünmeye çalışsa bütün vücudu nöbet geçirircesine titriyordu. Bu düşüncenin korkunçluğu yeniden titremesine neden oldu. Sedat Bey'in durumu fark etmemesi

için yere oturarak titreyen ellerini bacaklarının arasına gömdü. *Hayır! Sinan ölemez! Ölemez!* diye soğuktan buz kesmiş kilitli çenesini zorlukla oynatarak durmadan kendi kendine konuşuyor, buna mani olamıyordu. Sinir krizi geçirme eşiğine geldiğinin farkındaydı. Biran önce toparlanması gerekiyordu. Hızlı hızlı nefes alarak rahatlamaya çalıştı. Ne kadar bilincine rahatlaması için teskin edici sinyaller gönderse de, sonuçta bir ölüm vakasıyla karşılaşacağının farkında olan zihni bu sinyallerin varlığını bile kabul etmiyordu.

***

İlk Gün Heyecanı

Aslı, ihtisasına başlayacağı gün arabasıyla Karşıyaka sahil yolundan, Bornova'ya doğru yol alırken, içinde hafif de olsa bir ilk gün heyecanı taşıyordu. İlk, orta ve lise öğrenimini İzmir'de tamamlamış, üniversiteyi ise İstanbul Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde okumuştu. Fakülteyi kazanması anne ve babasını oldukça mutlu etmesine rağmen, onların yıllar önce ayrılmış olmaları ve birbirlerini görmeye dahi tahammül edememeleri bu sevincine gölge düşürmüştü. Çünkü onun bu mesleği seçmekteki en büyük amacı, onlarla birlikte aynı hastanede çalışmak ve mutlu oldukları eski günlere geri dönebilmekti. Bu hayali, üniversite yıllarında gerçekleştiremese de ihtisas yapacağı dönemde gerçekleştirebilmesi için bir fırsat olarak çıkmıştı önüne. Şimdi İzmir'de anne ve babasıyla aynı hastanede göreve başlamak üzere yola koyulmuştu.

İlk gün heyecanı sabah kalkar kalkmaz sarıvermişti hemen bütün benliğini. Telaşla hazırlanma işine girişmiş, hiçbir zaman giyim konusunda sıkıntı çekmediği gardırobunun önünde bile neredeyse yarım saate yakın oyalanmıştı. Bu heyecana ablası da katılmış, *'Bak bu etek ilk gün için daha uygun olur.'* ya da *'İstersen krem rengi bu pantolonu da giyebilirsin.'* gibisinden fikirlerle kendince giyinmesine yardımcı bile olmuştu.

Ablası geçen sene ciddi bir kalp rahatsızlığı geçirmişti. Bu yüzden şimdi evde nekâhat dönemindeydi. Uzun bir süre hastanede yatarak tedavi görmüştü. Onun rahatsız olduğu günlerde fakültenin son sınıfında okuyor ve uzmanlığa hazırlanıyordu. Bu yüzden ablasının rahatsızlığı kendisine söylenmemişti. Durumu öğrendiğinde ise, ablası çoktan hastaneden çıkmıştı. Halen bile, en çok ihtiyaç duyduğu dönemde yanında olamamaktan dolayı büyük üzüntü duyuyordu.

Sabah annesi daha erken evden ayrıldığı için, yardımcıları Fatma Abla gelmeden çıkmadı. Zaten çok beklemesine gerek kalmadı. Sevgili Fatma Ablası bugün ilk görev günü olduğunu biliyordu. Bu yüzden işe gitmeden Aslı'yı uğurlamak için her zamankinden daha erken gelmişti. Aslında Fatma Ablaları, onların anneleri gibiydi. Kendini bildi bileli yanlarında çalışıyordu. Ablasıyla ikisini o büyütmüştü. Annesi işi gereği çocuklarıyla fazla ilgilenememiş, her şeyleriyle o ilgilenmişti. Annesinin hastanedeki nöbetleri yüzünden kimi geceler yanlarında bile kaldığı olmuştu. Onlar için sanki ikinci bir anne gibiydi. Fatma Ablasının çocuklarıyla da kardeş gibi büyümüşlerdi. Üç çocuğu vardı. En büyük oğlu İzmir'de elektrik tesisatçılığı yapıyordu. Kızı öğretmendi ve bir öğretmenle evlenmiş, şimdi Aydın'da yaşıyordu. En küçük oğlu ise, hâkimlik sınavını kazanmış ve ilk görev yeri olan Adıyaman'da çalışmaya başlamıştı. Kendisi okumamış ama aydın

bir kadındı. Eşini çok genç yaşta kaybetmiş, çocuklarını sıkıntılar içerisinde tek başına büyütüp okutmuştu. Elli yaşında olmasına rağmen yaşadığı sıkıntı ve zorluklar yüzünden daha yaşlı gösteriyordu. Çocukları artık çalışmasını istemiyor, annelerinin bundan sonra rahat yaşaması için bütün ihtiyaçlarıyla ilgileniyorlardı ama o ikinci evim dediği burasını bir türlü bırakamıyordu.

Hastaneye geldiğinde saat neredeyse 08.30 olmuştu. Arabasını park ederek, eline aldığı beyaz önlüğünü aceleyle giyindi ve hızlı adımlarla, L şeklinde iki bloktan oluşan hastanenin personel kapısına doğru yürüdü. Kapıdan girer girmez bir süre etrafına bakındı ve o bildik hastane kokusunu, yüzünde hafif bir gülümsemeyle içine çekti. Daha önce buraya anne ve babasını ziyaret etmek için birkaç kez gelmişti. Yabancısı olmadığı binanın, sol tarafındaki koridordan poliklinikler bölümüne gidiliyordu. Bu yüzden servise çıkmak için sağ tarafa yöneldi ve asansörlere doğru hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Asansör kapısı henüz kapanmadan bir bayan doktor daha bindi, nazikçe selamlaştılar. İsminin Gül olduğunu öğrendiği yeni arkadaşının da, kendisi gibi pediatride ilk günü olduğunu öğrenince, yeni gelen tek asistan olmadığına sevindi. İkisi birlikte ilk görüşmelerini yapmak üzere Bölüm Başkanı Nevzat Bey'in odasına gittiler.

Nevzat Bey altmışlı yaşlarda, kır saçlı, orta boylu, yüz hatları fazla sevecen görünmese de geniş alnı, çatık kaşları, kemerli burnu ve dolgun dudaklarıyla çok da itici sayılmazdı.

Sıcak bir şekilde onları karşıladıktan sonra *"Bu yıl pediatri servisimizi üç kişi kazandı. Sizden başka bir arkadaşınız daha var. Onunla da yakında tanışırsınız. Oldukça zorlu, bir o kadar da zevkli bir eğitimden geçerek dört yıl sonra uzmanlık belgenizi alacaksınız. Stajınızı yaptığınız bütün bölümlerde bölüm şefleri sizinle ilgilenecek ve eğitiminize olumlu katkıda bulunacaklar. Siz-*

ler de elinizden geldiğince gayret gösterip, eğitim sürenizi en iyi şekilde tamamlayacaksınız. Üzerinize alacağınız sorumluluklar çok fazla olacak, bu yüzden güçlü olmalı ve mesleğinizi sevmelisiniz. Hiçbir meslek sevilmeden yapılmaz ama doktorluk mesleği daha fazla sevgi, özen ve fedakârlık gerektirir. Unutmayın size emanet edilen her hastayla sanki kendi yakınınız gibi özenle ilgilenmelisiniz. İlk stajınız süt çocuğu servisinde başlayacak, bölüm şefiniz ise Aysel Hanım. Ondan ihtiyaç duyduğunuz bütün yardım ve ilgiyi göreceksiniz. Şimdi bana sormak istediğiniz bir şey varsa sorabilirsiniz." dedi.

İkisi de soracak bir şeyleri olmadığını söyleyerek teşekkür edip odadan ayrıldılar. Bölüm başkanının resmi olduğu kadar sıcak da olan konuşmasının ardından bir nebze heyecanlarını atmış bir halde üst kattaki süt çocuğu servisine çıktılar.

Servis, tipik hastane servislerine benziyordu. Geniş büyük bir salon ve salonun bir köşesinde ise danışma hizmeti olarak ayrılmış desk bölümü bulunuyordu. Danışmada görevli personelin yanında, ayrıca bir de hemşire vardı. İkisi de önlerinde bulunan bilgisayar ve hasta dosyalarıyla oldukça meşgul görünüyorlardı. Desk bölümünün karşısında ise hastalar için bekleme salonu olarak hazırlanmış ve bank şeklinde yan yana ikili ve üçlü sandalyeler dizilmişti. Köşede ise su sebili ve yanında çay, kahve makinesi vardı. Duvarlarda ise birkaç tane ünlü ressamların taklit edilmiş tabloları asılıydı. Benzer tablolardan iki tane de Nevzat Bey'in odasında gördüğünü hatırladı birden.

Uzm. Dr. Aysel Demir yazan kapıya gelince Gül, *"Bakalım bizi burada neler bekliyor."* diyerek hafifçe kapıyı tıklattı.

İçeriden *girin* sesi duyulunca yavaşça içeri girdiler. Aysel Hanım'ın odası sade döşenmişti fakat kalabalık görünüyordu, bunda mutlaka hasta dosyalarının bulunduğu dolapların etkisi vardı.

Masasının üzerindeki bilgisayarla meşgul görünüyor, önündeki dosyadan bilgiler giriyordu. Sonra başını kaldırıp odasına girenleri görünce ayağa kalktı. Orta boylarda, balıketli, kızıl dalgalı saçlı, otuzların sonlarında gösteren ciddi görünüşlü bir bayandı. Onları, yüzünde hiçbir tebessüm ifadesi olmadan *"Hoş geldiniz hanımlar."* diyerek karşıladı. Sonra masanın önündeki koltukları işaret etti.

"Buyurun oturun."

Sessizce kendilerine gösterilen koltuklara oturdular. Sonra kendisi de oturdu ve hiçbir şey söylemeden öylece ikisini incelemeye başladı. Bir süre inceledikten sonra kaşlarını çatarak *"Doktorluk ciddi bir meslektir, ciddiyet ve disiplin olmadan başarılı bir doktor olamazsınız. İşe zamanında geleceksiniz. Her gün sabah 07.30 da vizite başlamış olacağız. Gecikmeye ve disiplinsizliğe tahammülüm yoktur. Sizin de bildiğiniz gibi ilk stajınız burası, yani süt ve oyun çocuğu. Daha sonra sırayla büyük çocuk, yeni doğan, acil ve prematüre stajlarını yapacaksınız. Servisimde benim kurallarım geçerlidir. Bu kurallara uyduğunuz takdirde sizlerle güzel anlaşırız, bir sorun yaşamayız."* dedi.

Bir süre susarak ikisini yeniden incelemeye ve konuşmasına karşı tepkilerini gözlemlemeye başladı. Onlardan hiç ses çıkmayınca yine aynı tonda konuşmasına devam etti.

"Yarın sabah ilk vizite çıkacaksınız, zamanında burada olun. Birazdan diğer doktor arkadaşlarınız size koğuşları gezdirerek hastaları tanıtacaklar. Şimdi bir sorunuz yoksa yapılacak işlerim var." diyerek konuşmasını noktaladı.

Aysel Hanım, konuşmasını bitirir bitirmez, ikisinin de yüzüne bakmadan başını yine işine çevirmişti. Şaşkınca bölüm şefine bakan Aslı, aynı durumu Gül'ün de yaşamış olduğunu ve tuhaf bir ifadeyle kendisine baktığını gördü. Yavaşça ayağa kalktı, Gül de onu takip etti ve teşekkür edip dışarı çıktılar.

"Bu neydi ya!" diye şaşkınlığını belirtti Gül.

"Anlamadım valla çattık desene."

"Ne yapalım idare edeceğiz artık."

Danışmada oturan hemşire ve görevli personel de dalga geçer edasıyla kendilerine bakıp gülümsüyorlardı. Gül'ün canı iyice sıkıldı.

"Nerede acaba şu doktor odası, gidip arkadaşlarla tanışalım bari. Burada aptal aptal dikilip durmayalım."

Aslı, o anda kendilerine doğru gelen iki doktoru işaret etti.

"Sanırım hoş geldin komitesi geliyor."

Biri bayan, diğeri erkek olan iki doktor, onlara tebessümle yaklaştı.

Söze ilk bayan olan doktor başladı.

"Merhaba hoş geldiniz, ben Ayşe."

"Ben de Ayhan." diye devam etti erkek doktor.

Onlar da kendilerini tanıttıktan sonra Ayhan sırıtarak *"Aysel Hanım'la tanıştınız galiba."* dedi.

"Evet, ne tanışmaydı ama!" diye zoraki bir tebessümle cevap verdi Aslı.

"Haydi, arkadaşlar, doktor odasından başlayalım servisimizi tanıtmaya." diyerek Ayhan onlara koridorun sonundaki odayı işaret etti.

Hep beraber Ayhan'ın gösterdiği odaya gittiler. Kare şeklindeki odanın dizaynı, iç açıcı bir şekilde oldukça geniş ve ferahtı. Duvar kenarlarına yerleştirilmiş oturma grubu lila renginde, ortadaki sehpa ise siyah ahşaptı ve üzeri günlük gazete ve tıbbi dergilerle doluydu. Pencerenin yan tarafındaki duvarda ise çay kahve makinesi ve su sebili vardı. Bunların yanında ise asistan doktorların kullandığı ahşap küçük dolaplar bulunuyordu. Karşı duvarda ise televizyon ve odanın nerdeyse tam ortasında por-

tatif yazı tahtası vardı. Etrafa serpiştirilmiş saksı çiçekleri hemen göze çarpıyordu. Odada iki erkek doktor vardı ve onların girdiğini görünce gülümseyerek yanlarına yaklaştılar.

"Merhaba ben Şahin, siz yeni gelen asistanlar olmalısınız." dedi uzun boylu ve esmer olan doktor. "

"Hayır, canım, yeni gelen çaylaklar diyecektin." diye sırıttı diğer orta boylu, kırmızı yuvarlak suratlı ve kızıl saçlı olan. Sırıtırken de yüzündeki bütün çiller ortaya çıkmış ve kendisine haylaz çocuk havası vermişti.

"Siz Osman'ın kusuruna bakmayın. Her yeni gelene böyle takılır arkadaş."

"Önemli değil Doktor Bey." dedi Aslı.

"Bu resmiyete ne gerek var, ismim Şahin."

Aslı tebessüm ederek cevap verdi. Fakülte ortamına benzer bir ortamın içine girdiğinin farkındalığıyla onca ağır çalışma şartlarının stresini azaltmak için yaşadıkları çevreyi gırgır şamataya çevirmeye meyilli birkaç doktorun varlığını hissetmesi bir anda tebessümünü gülümsemeye dönüştürdü. İç karartıcı ortamlar her zaman kendisine itici gelmişti. Gerçi dışa dönük bir kişiliği yoktu belki ama hayata pozitif bakan bir pencereden olayları gözlemlemek de hoşuna giderdi. Bu arada odaya yaşça kendilerinden daha büyük görünen bir doktor girince hepsi birden gülümseyerek baktılar. Osman;

"Günaydın Ömer Abi."

"Hepinize günaydın. Ooo! Bakıyorum yeni arkadaşlarınız gelmiş."

"Evet, yeni çaylaklar."

Ömer Abileri gülümseyerek baktı onlara.

"Hoş geldiniz, nasılsınız? Ben Ömer."

"Teşekkür ederim ben Aslı."

"Ben de Gül."

"Sizlere başarılar dilerim. Daha sonra nasıl olsa bolca görüşeceğiz çocuklar. Bu arada ben Aysel Hanım'a bakmıştım ama odasında bulamadım. Buradadır demiştim ama anlaşılan yok."

"Biz az önce odasında kendisiyle görüşmüştük." dedi Gül.

"Hmm, demek görüştünüz. Size bol şans o zaman. Şimdi ben gidip Aysel Hanıma tekrar bakınayım." dedi ve sonra odadan çıkıp gitti.

"Bu kendini beğenmiş, kibirli de kimdi." dedi Gül suratını buruşturarak.

"Şey... Hmm!" diye mırıldanarak sırıtmaya başladı Osman.

"O kendini beğenmiş, Büyük Çocuk Bölüm Şefi Ömer Yalçın oluyorlar." dedi Şahin.

Bu sözün üzerine pot kırdığını düşünen Gül'ün yüzü kıpkırmızı oldu. Buna rağmen hiçbir şey söylemeden odadan dışarı çıktı. Arkasından Aslı, Ayşe ve Ayhan da onu takip ettiler. Gül'e herhangi bir şey söylemediler. Hep birlikte koğuşları gezdiler, kısaca hastalar hakkında bilgi aldılar. Ayhan ve Ayşe hasta çocuklar hakkında oldukça detaylı bilgi vermişlerdi.

"Sizin kaçıncı yılınız?" diye sordu Gül.

"Ayşe de ben de ikinci yılımızdayız. Osman üç, Şahin ise son yılında." diye cevap verdi Ayhan.

Aslı, yeni arkadaşlarına hafif bir tebessümle baktı. İkisi de fena birilerine benzemiyorlardı. Ayşe uzun boyu, oldukça ince ve düzgün fiziğiyle hemen dikkat çekiyordu. Düz siyah saçları omuzlarına kadar iniyor, kısa kesilmiş kâkülleri alnını tamamen örtüyordu. Siyah kemik çerçeveli gözlükleri de yüzüne ciddi bir hava veriyordu.

Ayhan ise yakışıklı sayılırdı. Yüzünde muzip, çocuksu bir ifade vardı. Sarışınlığı, pamuk gibi bembeyaz ve yuvarlak yüzü, yeşil

gözü, küçük düzgün burnu, ince dudaklarıyla afacan yaramaz çocuklara benziyordu.

Ve Gül... Daha tanıştığı anda kanı kaynamıştı. Hemen hemen kendisiyle aynı, bir yetmiş boylarında, kendisinden biraz daha toplu, kahverengi kısa dalgalı saçları, kocaman iri kahverengi gözleri ve yuvarlak yüz hatlarıyla oldukça çekici ve güzel görünüyordu.

Ayşe, Aslı'nın tebessümünü fark etmişti.

"Arkadaşlar dinlenme saatimiz geldi. İsterseniz bir çay, kahve molası verip biraz sohbet edelim." dedi.

"Üzgünüm kızlar ben nöbetçiyim bugün, maalesef servisi terk edemem. Bugün kız kıza takılın bakalım." dedi Ayhan.

"Tamam Ayhan, dedikoduları sana iletirim."

"Sabırsızlıkla bekliyor olacağım."

"Hadi kızlar kafeteryamızın yerini göstereyim size, bu hastanede en sevdiğim bölüm orasıdır zaten."

Bir çay içecek kadar kısa bir zaman kafeteryada oturmalarına rağmen, üçü de birbirleriyle ilgili pek çok şey öğrenmişlerdi. Gül Adanalıydı ve Çukurova Üniversitesi'nden mezun olmuştu. Tek çocuktu, babası esnaf, annesi ev hanımıydı. Ayşe ise, ihtisas yaptıkları bu hastaneden mezun olmuştu. İzmirliydi. İki abisi vardı. Anne ve babası emekli öğretmendi. Asıl şaşkınlık, Aslı'nın kendisini tanıtmasından sonra yaşandı. Ama en büyük şaşkınlığı da başta kendisi yaşadı. Anne ve babasının burada bölüm başkanı olduğunu söylemesi, önce diğer arkadaşları üzerinde şaşkınlığa neden olsa da, annesinin Nöroşirurji Bölüm Başkanı Prof. Dr. Nevin Polat olması ve hastanenin en sert, en disiplinli hocası olması özelliği ile Aysel Hanım'ı da çok gerilerde bıraktığını, babası Kalp ve Damar Cerrahisi Bölüm Başkanı Prof. Dr. İhsan Aktaş'ın ise, hastanenin en sevilen, babacan, sıcakkanlı hocası olduğunu öğrenmesi asıl şaşkınlığını yaşamasına sebep olmuştu.

Canan

İlk günü, yeni tanıştığı arkadaşları sayesinde hiç de fena geçmemişti. Annesinin kim olduğu dedikoduları servisi çalkalamakta gecikmemiş, şaşkın yüzler, kendisine acımayla bakan gözler, inanmazlıkla aralanan dudaklar, annesinin ününün bütün hastaneye yayılmış olduğunun bir göstergesi olarak hayatına yeni bir bilgi olarak girmişti. Aslında yeni bir bilgi sayılmazdı, annesinin huyunu bilmekle birlikte iş ortamında bu denli sert ve katı bir mizaca sahip olduğunu yeni öğrenmişti. Annesi gerçekten de anlaşılması kolay bir insan değildi. Kararları hiçbir zaman sorgulanamazdı, çünkü ona göre kendisi her zaman haklıydı. Her şeyi en iyi o bilir, en doğru yolu da her zaman o bulurdu. Bu konuda zaman zaman kızlarını da eleştirir, genelde hayatları üzerinde kendi tavsiyelerinin hâkim olmasını isterdi. Aslı'nın üzerinde o hâkimiyeti bugüne kadar kurmuştu da zaten. İki kızı-

nın da kendisi gibi doktor olması en büyük hayali ve arzusuydu. Aslı ilkokuldan beri annesinin yönlendirmeleri doğrultusunda hep *büyüyünce doktor olacağım* derdi. Fakat ablası hiç de öyle demez bazen *manken olacağım*, bazen de *öğretmen olacağım* gibi her defasında farklı meslekler söylerdi. Annesi ise *'İki kızım da çok başarılı birer doktor olacak ben de sizi her zaman destekleyeceğim.'* diyerek, ablasının o çocukça masumane mesleki tercihlerini hep duymazlıktan gelirdi.

Aslı ve ablası gece ile gündüz kadar farklı mizaçlara sahiptiler. Hislerini ifade ediş şekilleri, hayata bakış açıları, giyim tarzları yani kısaca her şeyleri birbirinden farklıydı. Ablasının birçok şeye uç noktada tepkileri olurdu. Mesela annesi ve babası ikisine bir hediye aldığında kendisi bir öpücükle teşekkür edip sevincini belirtirken, ablası eğer beğendiği bir şeyse havalara zıplar, odanın içinde dans eder, defalarca öpücük yağmuru altında hediyeyi alan kişiyi ödüllendirirdi. Fakat hediye beğenmediği bir şey çıkarsa da kıyameti koparır, surat asar, kendisini odasına kapatır, gönlünden geçen yapılıncaya kadar da kaprislerini sürdürmeye devam ederdi. Yıllar geçtikçe bu uç tavırları biraz törpülenmiş olsa da ablası Canan, her zaman için kendisine göre duygularını daha farklı ifade etmeye devam etmişti. Fakat mizaçlarındaki bu farklılık, birbirleriyle ilişkilerini olumsuz etkilemediği gibi aralarındaki bağı daha da kuvvetlendirmiş, birbirlerini her zaman koruma, kollama, birbirlerinin eksiklerini kapatma konusunda bu farklı iki kişilikten beklenmeyecek kadar bir bütünlük oluşturmuşlardı. Bu bütünlük bir yapbozun parçaları gibi eksik parçaların birbirini tamamlaması gibiydi. İşte ablasıyla böyle muazzam bir bağ ile bağlıydılar.

İş çıkışı, akşam beş gibi gelmişti eve. Annesi hastane çıkışında özel muayenehanesine gidiyor, daha geç bir saatte geliyordu. Bu

yüzden ablası Canan, Fatma Abla gittikten sonra genelde yalnız kalıyordu. Fatma Ablalarının esnek çalışma saati vardı. Sabah erken gelir evi derler toplar, süpürür siler sonra da yemek yapıp giderdi. Bu yüzden gidiş saati işine göre değişkenlik gösterirdi.

Aslı eve girer girmez hemen ablasına seslendi.

"Ben geldimmm! Bir hoş geldin yok mu?"

Hem konuşuyor hem de televizyonun kulağına kadar gelen sesinden salonda oturduğunu bildiği ablasının yanına doğru gidiyordu.

Canan oturduğu koltuktan hemen arkasını dönerek baktı kardeşine. Onu görmekten dolayı yüzünde oluşan gülümseme ise, aynı şekilde Aslı'nın da yüzünde belirmişti. Aslı ablasının koltuktan kalkmasına fırsat vermeden hemen kollarını boynuna dolayarak yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

"Hadi bakalım anlat, meraktan çatlıyorum ilk günün nasıl geçti?" diye sordu Canan. Hemen oturduğu yerde bacaklarını bağdaş kurmuş, bütün dikkatini de kardeşine vermişti.

"Fena değildi. Başta çok sıkıldım, bölüm şefimiz biraz sert göründü gözüme. Çattık belaya diye düşünmüştüm ama arkadaşlar rahatlattı biraz. Disiplinli, işine bağlı birisi olduğunu bu yüzden böyle davrandığını, aslında asistanlarıyla iyi geçindiğini söylediler de rahat bir nefes aldım."

"Biliyorsun mesleğiniz oldukça zor. Eğer disiplin olmazsa sizi çekip çevirmesi de zor olur." diye takılarak tebessüm etti Canan kardeşine.

"Evet, öyle gerçekten de. Ne yapalım katlanacağız artık bizde."

"Yarın çok yorgun olmazsan mesai sonrası birlikte çarşıya çıkalım. Çok bunaldım evde. Hava almaya ihtiyaç duyuyorum." dedi Canan.

Ablasının bunaldığının farkındaydı. Hem rahatsızlığı süresince hem de sonrasındaki nekahat döneminde, ya hastane ya da evde sürekli kapalı kalmış, ziyaretine gelen arkadaşları dışında kimseyle de görüşmemişti. Sıkılması, bunalması çok normaldi. Ablasını dışarı çıkarmayı, biraz olsun hava almasını kendisi de çok istiyordu. Zaten o söylemese de böyle bir şeyi teklif edecekti.

Genelde ağır bir rahatsızlık geçirmiş kişiler, nekahat döneminde daha naif bir tavır içinde oluyor, hatta biraz da kırılgan bir yapıya bürünüyorlardı. Bu yüzden bu hassas dönemde ablasını, bir takım endişeler içinde olsa da kırmak istemiyordu.

"Benim sevgili ablam nereye gitmek istiyorsa, kardeşi her zaman emrine amade olur." dedi sımsıcak tebessümüyle.

"Alışveriş yapmak, şöyle şık birkaç güzel kıyafet almak istiyorum." dedi Canan. Kardeşine işveli bir bakış atınca Aslı şaşkınlıkla baktı ablasına.

"Bu da ne demek şimdi? Yoksa bilmediğim bir şeyler mi var?" diye sordu şaşkınlıktan bir karış açılmış ağzıyla.

"Yok canım nerden çıkardın bir şeyler olduğunu?" diye gizemli konuşmasına devam etti ablası.

Kesinlikle ablasının bu tavırlarının altında yatan bir şeyler vardı. Sanki bu sözleri ve imalı bakışlarla hayatında biri varmış gibi bir izlenim uyandırıyordu ki, buna bu denli şaşırması çok normaldi. Çünkü ablası feminist takılan birisiydi. Evliliği ya da bağlılık gerektiren bir ilişkiyi özgürlüğünün kısıtlaması olarak görür, bekâr olmayı özgürlüğün kalesi olarak değerlendirirdi. Birine bağlanmak demek, bir erkeğin egemenliği altına girmekti ki, bunu asla kabul etmezdi. Bağımsızlığına düşkün birisi olarak neler de söylüyordu böyle?

"Beni inandıramazsın buna. Sanki bütün ön yargılarını yıkmış gibi bir ifade var yüzünde. Hayat bana yaşamak için verildi, köle olmak için değil derdin. Yoksa unuttun mu bunu?" diye biraz

daha üzerine gitmeye ve ablasının ağzındaki baklayı çıkartmaya çalıştı.

"Maalesef hayatının ne kadar süreceğini bilemiyor insan. Hastalanmadan önce böyle düşünmezdim. Biliyorsun biraz feminist takılırdım. Ama artık sevginin de çok önemli olduğunu anlıyorum. İnsan hayatını paylaşacak birini de istiyor yanında. Sevincini, mutluluğunu, üzüntüsünü, derdini yani kısaca hayata dair her şeyi paylaşacak bir hayat arkadaşı arıyor ister istemez. Yakında belki bir bomba patlatabilirim canım, hazırlıklı ol."

"Bak sen! Kesin bir şeyler saklıyorsun benden. Hadi anlat bakalım kim bu şanslı adam."

"Acele etme Aslı, her şeyin bir sırası var. Biraz daha sabret."

"Anlaşılan ser verip sır vermeyeceksin. Öyle olsun bakalım."

"Her şey netleşince ilk sana söyleyeceğim. Hem söyle bakalım sen Ercan'la görüşüyor musun? İlişkiniz ne durumda şimdi?"

"Arada telefonla görüşüyoruz. Beni çok özlediğini söylüyor. Sanırım yakında buraya gelecek."

"Gelişmelerden haberim olsun."

Aslı ablasıyla konuşmalarının şaşkınlığı içinde mutfağa gitti. Birazdan annesi de gelecekti. O gelmeden sofranın hazır olmasını istiyordu. Zaten Fatma Ablası her gün yemeklerini yapıp gidiyordu. Ona sadece salata hazırlamak ve sofrayı kurmak kalıyordu.

Kısa sürede her şeyi hazırlamış, annesi geldiğinde de hep birlikte mutfakta yemeklerini yemişlerdi. Yemekten sonra salonda oturup kahvelerini içerken Aslı'nın ilk gününden konuştular. Onu dinlerken annesinin yüzündeki ifadeden çok mutlu olduğunu, buraya gelmesinin ve aynı hastanede çalışmalarının onu tahmin ettiğinden daha çok etkilediğini gördü. Gurur, mutluluk, sevgi her şey vardı bu ifadede. Onun haline sevinsede, ister istemez bir takım endişelere de kapılıyordu. Çünkü annesi, mesleğine çok değer veren ve kariyeri hayatının merkezine alan biriydi. Ona

göre bir kadın, kendisine biçilmiş bir rol olan ev kadınlığını asla kabul etmemeliydi. Erkek egemen bir toplumda kadın da, bir birey olarak kendi ayaklarının üzerinde durabilmeli, erkekle aynı değerde işleri yapabilmeliydi. Kariyer erkek kadar, kadın için de önemli olmalıydı. Annesi hep bu şekilde düşünürdü. Zaten hayatını da sürekli kariyerine odaklı yaşamıştı. Evlilik ona ayak bağı olmuş, bu yüzden eşinden ayrılmakta bir çekince görmemişti.

Evlenir evlenmez sahip olduğu iki çocuğuna bakmak için bile mesleğinden fedakârlık yapmamıştı. Bir yaş arayla dünyaya gelen kızlarını hep bakıcı ellerinde büyütmüş, boşanmış ailede büyüyen çocuklar olmasını ve bu psikolojinin onlara yapacağı olumsuz etkiyi dahi hesaba katmamıştı. Annesinin, çocuklarına düşkün olduğunu biliyordu ama mesleğine daha düşkün olduğu da su getirmez bir gerçekti. Çünkü çocukluğundan beri onun meslek aşkını çok yakından görmüşlerdi. Ondaki bu aşk ister istemez Aslı'yı da etkilemiş, doktor olmayı bu yüzden istemişti. Ama sadece bu kadar. Amacı sadece başarılı bir doktor olmaktı, başarılı bir kariyere sahip olmak değil. Fakat bu annesi için kesinlikle yeterli olmayacak, daha fazlasını isteyecekti. İşte bütün endişeleri bu noktadan itibaren başlıyordu. Çünkü onun gibi kariyer saplantısına düşmek niyetinde değildi.

Annesi yatmak üzere odasına çekildikten sonra üzerine çöken yorgunluğun ve uykunun tatlı ağırlığını hissedince uykulu ve mahmur gözlerle ablasına baktı.

"Bugün çok yoruldum, yarın daha erken kalkıp gitmem gerekiyor, şimdi yatacağım. Yatmadan istediğin bir şey varsa yapayım."

"Yok canım, sen yat dinlen. Bir şeye ihtiyacım olursa senin sandığının aksine yatalak hasta değilim ki, gidip kendim alırım."

Ablası her ne kadar kendini iyi hissettiğini bu şekilde sitem ederek ifade etse de, onun için hissettiği kaygıları içinden söküp

atmasına yeterli gelmiyordu. Ama yine de zaman zaman onu biraz rahat bırakması gerektiğinin de farkındaydı. Bu yüzden yerinden kalkıp ona sevgiyle sarıldı ve iyi geceler dileyerek odasına çekildi.

Yatağına yattığında hemen uyuyamadı, aklına Ercan geldi. Kendisi Cerrahpaşa Tıp Fakültesinde okurken, o da genel cerrahi bölümünde asistanlık yapıyordu. Şimdi iki yıldır da uzman olarak aynı hastanede çalışıyordu. Aslında ilişkisi, ablasının sandığı gibi duygusal olmaktan çıkmıştı. İlk başta birbirlerinden hoşlanmayla başlamış, bir süre sonra da flörte dönüşmüştü. Fakat zamanla Ercan'ı bir sevgili gibi değil, iyi bir arkadaş olarak gördüğünü fark etmişti. Çünkü onunla birçok şeyi konuşup paylaşabilmesine ve kendini onun yanında oldukça rahat hissetmesine rağmen, iş aşka gelince o çekimi bulamıyordu. Ercan, zamanla bunu fark etmiş olmalı ki, fazla bir beklenti içine girmeden sessizce arkadaşlıklarını sürdürmüşlerdi. Geçen günkü telefon görüşmelerinde yakında sürpriz yapıp İzmir'e geleceğini söylemişti. Özlemişti onu. İzmir'e gelmesi güzel bir sürpriz olacaktı.

İlk günü yoğun geçmiş ve oldukça yorulmuştu. Göz kapakları iyice ağırlaştı. Sonra hafifçe gülümseyerek gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı. Üzerine çöken uykunun tatlı ağırlığına daha fazla dayanamayarak uykuya yenik düştü.

Aslı ve annesi yattıktan sonra salonda tek başına oturmaya devam eden Canan, Aslı'nın ilk gününü heyecanla anlatmasıyla içinde kıskançlık duygularının kabarmaya başladığını hissetti. Bu duygusunu bastırma çabası ise neredeyse başarısızlıkla sonuçlanacaktı. Keşke bugün oraya çalışmaya giden kendisi olsaydı. Hatta keşke annesinin sözünü dinleyip doktor olmayı isteyen de kendisi olsaydı. Belki o zaman bütün ön yargılarını yıkan adamla aynı yerde çalışan da kendisi olurdu. Eğer ve keşkeler tarafından hızla kuşatılmaya başladığını fark edince zihni, düşüncelerini her

zaman olduğu gibi hızla sevdiği adama doğru kaydırmaya onunla tanışmasına neden olan rahatsızlığının ortaya çıktığı günlere doğru akıtmaya başladı.

Rahatsızlanmadan önce, özel bir şirkette halkla ilişkiler uzmanı olarak çalışıyordu. Dışa dönük sempatik kişiliği, samimi ve içten tavırlarıyla çalıştığı şirketin, devamlı müşteri kazanmasını sağlayan en değerli elemanıydı.

Aslı, anne ve babasının mesleğine yakın ilgi duyarak, çocukluğundan beri *'büyünce ben doktor olacağım'* demişti. Oysa Canan, tıpla hiç ilgilenmemiş hep sosyal hayatın içinde olmayı tercih etmişti. Hayattan zevk almayı bilir; neşesi, coşkusu ve pozitif tavırlarıyla çevresini de rahatlıkla etkisi altına alırdı. Meslek yaşamında kendisine ilgi duyan iş arkadaşları ve müşterileri olmuş, buna rağmen ciddi ilişkilerden sürekli kaçınmıştı. Evliliği hep özgürlüğünün kısıtlanması olarak görürdü. O, hayatı özgürce ve doya doya yaşamayı tercih ediyordu. Ta ki, rahatsızlanana kadar. İşte o zaman kader, özgürlüğünü dahi feda edeceği kişiyi karşısına çıkarmış, fakat bu sefer de rahatsızlığı geleceğini belirsizleştirmişti. Kaderin cilvesi bu olsa gerekti.

Bir yıl öncesine kadar, her zaman hareketli, dinamik ve enerji dolu biriyken, birden kendini sürekli halsiz ve yorgun hissetmeye başlamıştı. Önce bu durumu yoğun çalışma temposuna verip önemsememiş, daha sonra nefes darlığı ve kuru öksürükler baş göstermiş, özellikle geceleri nefes almakta güçlük çekmeye başlamıştı. Bir şeylerin ters gittiğini anlayıp babasını arayarak durumundan haberdar etmişti. Anne ve babasının boşanmış olmaları ve ayrı yaşamaları kalp ve damar cerrahı olan babasının rahatsızlığını geç öğrenmesine neden olmuştu. Hemen hastanede gerekli tetkikler yapılmış, konjestif kalp yetmezliği tanısı konmuştu. Hem sağ, hem sol kalp yetersizliğine yol açan aort kapağının görev yapamadığı anlaşılmıştı.

Hastanedeki doktoru Sinan Yılmaz'dı. Onunla karşılaşması ise hayatındaki duvarların yıkıldığı bir dönüm noktası olmuştu. Daha gördüğü ilk gün ondan etkilenmiş, onun da kendisiyle yakından ilgilenmesi, dostça ve arkadaşça davranması duygularını daha çok perçinlemişti. Sinan, kendisine karşı çok sıcak ve sevecendi. Her nöbetinde yanına gelir, onunla sohbet eder, şakalaşır, bazen de birlikte televizyon seyrederlerdi. Sanki aralarında sözle ifade edilemeyecek kadar derin bir bağ var gibiydi. Bu bağ daha birbirlerini gördükleri gün yüreğinde filizlenmeye başlamıştı. Bu bağın adı belki aşk, belki de hoşlanmaydı bunu bilemiyordu. Zaten adının önemi de yoktu. Önemli olan o bağın sımsıkı kendisini sarmasıydı. Bu güne kadar bu şekilde sarmalanmayı hiçbir zaman yüreğinde hissetmemiş, boğulacakmış duygusuna da engel olamamıştı. Fakat ilk defa bu boğulma duygusu içini ele geçirmemişti. Tam tersi bütün nefes yolları açılmışçasına ciğerlerine tertemiz bir oksijen gitmişti. Her aldığı derin nefes bu bağın gücünü de artırmıştı. Hatta daha sıkı sarılmak daha çok sarmalanmak istiyordu. İşte böylesi derin bir bağ oluşmuştu genç adamla ikisi arasında. Yoksa bilmiyor muydu bir hastanın doktoruna âşık olmasının sık rastlanır bir durum olduğunu? Elbette ki biliyordu. Fakat aralarındaki bağ bu durumla ifade edilecek kadar basit değildi. Belki fizik belki kimya ile de açıklanacak kadar bilimsel değildi. İçsel bir uyanıştı bu kendisi için. Ölmüş ya da ölmeye yüz tutmuş duygularının yeniden hayat bulması, canlanmasıydı belki de. Her ne olursa olsun bu bağın kopmasını ya da koparılmasını istemiyordu. Onun kendisine endişeyle bakan gözleri, rahatsızlığına direnmesi konusunda ümit vadeden sözleri zihninden çıkmıyor, insanın içini yakan o muhteşem bakışları gözlerinin önünden gitmiyordu *"Bunu birlikte atlatacağız. Her zaman senin yanında olacağım."* sözleri hayata sıkı sıkıya tutunmasını sağlayan en kuvvetli ilaç oluyordu. Onun için dayanıyordu her türlü sıkıntıya

ve çektiği eziyete. Var gücüyle onun için rahatsızlığına direniyor, onun için ilaçlarını zamanında alıyor, gösterdiği yan etkileri ise önemsememeye çalışıyordu. Yine onun için beslenmesine dikkat ediyor, kendisine zararı olacak her türlü yiyecekten ve durumdan uzak kalıyordu.

Hastanedeki son gecesinde yine Sinan nöbetçiydi. Canan'ın odasına gelmiş o gün uzun uzun sohbet etmişlerdi. Genç adam, ona hayatını ve ailesini anlatmıştı. O da, anne ve babasını, boşanmalarını ve kardeşini anlatmıştı. Daha sonra gülümseyerek, *"Artık baya düzelttik seni. Taburcu zamanın geldi."* diyerek takılmıştı. Bu haber yüreğindeki kuşların mutluluk şarkıları söylemesine neden olsa da zihnini çevreleyen kara bulutlar hemen zihnini de karartmış, bu karanlık yüreğine tonlarca bir ağırlık yüklemişti. Hastaneden ayrılması demek sevdiği adamın gözleri önünden de uzaklaşması demekti. Hüzünle gölgelenen gözleri genç adamın dikkatini çekmekte gecikmemişti. *"Ne oldu canım, ağrın mı var yoksa?"* diye endişelenmiş o gün ilk defa kendisine canım demişti.

"Hayır, Sinan ağrım yok. Sadece senden ayrı kalacağım diye üzülüyorum." demişti. Amacı duygularından genç adamı da haberdar etmekti. Oysaki o işi doktorculuğa vurmuştu.

"Hastaneden ayrılman tedavinin bittiği anlamına gelmiyor ki. Yine görüşmeye devam edeceğiz. Unutma ilaçlarını zamanında alacaksın, kendini çok yormayacaksın, yediklerine dikkat edeceksin, sana yasakladığımız yiyeceklerden uzak duracaksın. Veee arada kontrole geleceksin." diyerek hasta doktor ilişkilerine dem vurup duygusal yönden açık vermemişti. Büyük ihtimal bunu da hasta yüreğini yormamak için yapıyordu. Yoksa neden canım desindi ki? Zaten hemen sonra yüreğini kanatlandıran o sözleri söylemiş *"Kendini daha iyi hissettiğin bir akşam iyileşmeni kutlamak için yemeğe çıkarız."* demişti. Bir de utanmadan *eğer istersen*

diye eklemişti sözlerine. Nasıl istemezdi ki böyle bir şeyi? Üstelik bütün bunları hafifçe bir gözünü kırparak söylemesi, yüreğinin yağını eritmiş, neredeyse yeniden ciddi bir kalp rahatsızlığı geçirdiğini düşündürecek kadar kalp atış ritmini yükseltmişti.

Eve döndükten sonra günler hiç de kolay geçmemiş, genç adamın yemek davetini beklemek sancılı bir sürecin içine girmesine neden olmuştu. Her gün resmen bütün organları mengeneyle sıkıştırılmış gibi ağrı vermişti yüreğine. *'Neden aramıyor, neden yemeğe davet etmiyor?'* diye düşünmekten ruhsal bunalımın eşiğine gelip, ciddi bir depresyona girecekti. Allah'tan o günler çok yalnız kalmamış, iş yerindeki dostları sık sık ziyaret ederek içsel muhasebesini derinsel boyuta ulaştırmasına engel olmuşlardı. O dönemde sürekli yanında olan Fatma Ablanın varlığına da minnet duymuştu. Genç adama karşı duyduğu özlem azalmadığı gibi her geçen gün yoğunlaşarak artmıştı. İşte Aslı'yı en çok aradığı günler bu dönem olmuştu. En azından kardeşi hastaneden Sinan hakkında bir haber getirebilir ya da kendisinden ona götürerek ikisi arasındaki bağın devamlılığı açısından köprü görevi görebilirdi. Ama yoktu Aslı. Yapayalnızdı kendisi. Aramıyordu sevdiği adam onu. Aşksız yüreğini aşkla dolduran sevdiği bir telefonu bile çok görüyordu kendisine.

Nihayetinde özlemle ve merakla beklediği o telefon geldiğinde aradan sadece on beş gün geçtiğini öğrenmek ateşle yanan yüreğini biraz su serpilmiş gibi rahatlatmıştı. Çünkü ona göre sanki aramadığı o süre on beş gün değil de, aylar geçmişçesine çok uzun görünmüştü gözüne.

"Eğer kendini iyi hissediyorsan yarın akşam yemeğe çıkalım." demişti. Bu nasıl soruydu? Nasıl iyi hissetmezdi kendini? Ölümcül hasta bile olsa dirilir yine giderdi onunla yemek yemeğe. Sevinçten ona ne cevap verdiğini bile hatırlamıyordu. *"Yarın akşam saat sekizde seni almaya gelirim."* oldu son duyduğu sözler. Son-

rasını da hatırlamıyor, hangi veda sözcükleriyle telefon konuşmasını bitirdiklerini bile bilmiyordu.

Genç adamın aramasına öyle heyecanlanmış, öyle mutlu olmuştu ki, sevincinden sabaha kadar uyuyamamıştı. O gün akşama kadar neredeyse gardırobundaki bütün kıyafetleri denemiş olmasına rağmen hiçbir kıyafeti kendisine yakıştıramamış, ne giyineceği konusunda oldukça zorlanmıştı. Artık en sonunda kendisine yakıştığını düşündüğü lila rengi kolsuz 'v' yaka belde daralan ve pileli etekleri dizlerinin hemen altına kadar inen elbisesinde karar kılarak, akşam için bu elbisesini giymiş, hafif birde makyaj yapmıştı. Sinan geldiğinde nerdeyse heyecandan kalp krizi geçirecekti. Genç adamı sadece hastane kıyafetleri içinde gördüğünden, birden karşısında lacivert keten pantolon, beyaz polo tişört içinde oldukça şık spor kıyafetle görünce nefesi kesilecek gibi olmuştu.

Yemeğe Alsancak Kordon'a gitmişler, yemek boyunca ikisi de pek fazla konuşmamışlardı. Aralarındaki bu muhabbetsizlik yüzünden ilk defa o gün, Sinan'la aynı duyguları paylaşıp paylaşmadıkları konusunda bir çekince yaşamıştı. Sanki hastanede kendisiyle daha ilgili, burada daha mesafeli gibiydi. Bu durumu fazla kafasına takıp kendisini rahatsız etmemek adına aralarındaki bu mesafeyi ilk çıkmalarına yorumladı. Sinan hastanedeki ortamından, Canan'ın babasından, yeni gelen hastalardan konuştu. Kendisi de yakında kardeşinin mezun olup geleceğini bu yüzden çok mutlu ve heyecanlı olduğunu söylemişti. Yemekten hemen sonra genç adam fazla yorulmaması için onu eve bırakmış, sonra da yanağına iyi geceler öpücüğü kondurarak gitmişti.

Büyük bir hayal kırıklığı mı olmuştu ilk buluşmaları, bundan çok da emin değildi. Yemek daveti onun da kendisine karşı boş olmadığını gösteriyordu. Peki neden tatmin olmuyor da sürekli kafasında aksini düşünmesine neden olacak fikirler dans edip

duruyordu? Sanki içinden bir ses, o senin sadece doktorun, daha ötesi değil diye bas bas bağırıyordu. Evet, bu ses mantığıydı. Her zaman doğru kararlar verdiğine güvendiği belki de kendisine yaklaşmaya çalışan her erkeği kendisinden uzaklaştıran mantığı. Ne kadar güvenebilirdi bu yüksek sesle bağıran mantığına. Yüreği alev almış yanarken, genç adamın mesafeli davranışlarıyla incinmiş olan bu yaralı yüreğinin yarasını sarmak üzere ortaya çıkmıştı belki de. Evet, onun görevi buydu. İçindeki yarayı iyileştirmek. Duyguların yol açtığı enkazı toparlayan mantığın kendisi değil miydi? Demek ki şuanda bir enkaz halindeydi yüreği. *Hayırrrr!* diye isyan etti başka bir ses. O da yaralı yüreğinin iyileşmeye çalışan çırpınışıydı aslında. *Mücadele et, sakın bırakma onu. Seven sevgisinin arkasında durmalı* diyordu durmadan. Bu sesi daha çok sevdi ve içindeki karamsarlığı bir kenara bırakmaya karar verdi.

Bu arada ayda bir hastaneye kontrol bahanesiyle gidiyor, hem babasını hem Sinan'ı ziyaret etme fırsatı buluyordu. Genç adam yine her zamanki gibi sıcak ve sempatik tavırlarıyla karşılayıp ilgileniyordu. Arada kendisini telefonla da arayarak nasıl olduğunu, bir şikâyeti olup olmadığını soruyordu. Bir akşam da sürpriz ziyarette bulunarak, nasıl olduğuna bakmak için evlerine uğramış, kısa bir süre, sadece bir kahve içecek kadar oturmuştu. Bu ziyaretinde de duygulara yönelik önemli bir konu açılmasa da, genç adamın sağlığına gösterdiği özen nedeniyle nezaketen bu şekilde davrandığı kanısına varmıştı.

Yaşadığı bu bir yıllık süreç boyunca kardeşi İstanbul'da okuluna devam etmekteydi. Aslı'nın derslerini olumsuz etkilemesini istemediği için rahatsızlığını ondan gizlemek durumunda kalmıştı. Sınavlardan sonra söylediğinde de hemen eve gelmişti.

Rahatsızlığı döneminde annesi de yakından ilgilenmiş, eski eşinin bölüm başkanı olduğu servise hiç adım atmazken kızı için

her şeyi göze almıştı. Fakat gördüğü kadarıyla Canan'ın durumu hakkında tıbbi konuşmaların ötesine gitmemişti muhabbetleri. Zaten annesi durumu hakkındaki bilgileri daha çok Sinan'dan almıştı.

Belki zamanla anne ve babasının mutlu olduğu günler olmuştu. Ama küçükken bile onların arasındaki soğukluğu hisseder, hep yanılıyor olmayı dilerdi. Gece yatağına yattığı zaman Allah'a, *'Annemle babam birbirlerini sevsinler, hep çok mutlu olsunlar.'* diye dua ederdi. Ama onlar kendisi daha altı yaşındayken ayrılmışlar ve neredeyse bugüne kadar gerektiği zamanlar dışında hiç konuşmamışlardı. Bu durum iki kız kardeşi olumsuz etkilemiş, büyüyünceye kadar anne ve babaları arasında mekik dokumuşlardı. Hafta içleri annelerinin yanında, hafta sonları ise babaanneleri ile birlikte kalan babalarının yanına gitmişlerdi. Hem annesi hem de babası birbirleri hakkında hiç konuşmazlar, olumlu ya da olumsuz hiç eleştiri yapmazlardı. İkisi de birbirlerini tanımayan iki yabancı gibi davranırlardı. Annesi hırslı, mesleğine düşkün bir yapıya sahip olduğundan, birbirlerini iten eş kutuplar gibiydiler. Aslında farklı karakter yapılarına sahiptiler. Annesi mesafeli ve soğuk, babası sempatik ve sıcak olsalar da hissettikleri diğer duygular yüzünden birbirlerini sürekli itmişlerdi. İlginçtir ki, ayrılmalarından bu yana yıllar geçmesine rağmen ikisi de, yeniden evlenmemişlerdi. Onların ayrılmaları, iki kız kardeş üzerinde doğal olarak olumsuz tepkiler oluşmasına neden olmuştu. Daha çok küçük olduklarından dolayı, içinde bulundukları durumu kavrayamamışlar, iki kardeş aynı ölçüde hırçın, sinirli ve geçimsiz olmuşlardı. Hiç birbirleriyle anlaşamazlar, sürekli kavga ederler, birbirlerini her fırsatta anne ve babalarına -O zaman kimin yanındalarsa- şikâyet ederlerdi.

Aradan yıllar geçtikçe durumu artık idrak etmeye başlamışlar, hatta benimsemişlerdi bile. Fakat bu durum onların kişilik

yapılarını da oldukça etkilemiş; kendisi dışa dönük bir yapıya bürünürken, Aslı iyice içine kapanmış, kendini derslerine vermiş, sosyal hayatın içine fazla girmemişti. Canan ise mutluluğu hep dostlarında ve çevresinde aramış, sosyal ortamlarda kendini bulmuştu.

Yıllar içerisinde iki kardeş çok bağlanmışlar, birbirlerini her zaman koruyup kollamışlardı. Aralarındaki yaş farkının azlığı ikisini hem kardeş, hem arkadaş, hem sırdaş hem de dost yapmıştı. Birbirleriyle her şeylerini paylaşırlar, birlikte üzülüp, birlikte sevinir olmuşlardı. Aslı İstanbul'da okurken, sanki bir yarısı yokmuş gibi kendisini eksik ve yalnız hissetmişti. Onsuz hayatın içinde kalabalıkta kaybolmuş, nereye gideceğini bilemeyen küçük çocuklara benzetmişti. Bu yüzden Aslı'nın uzmanlığı kazanmasına, özellikle de İzmir'i kazanmasına çok sevinmişti.

Ama artık onu için için kıskandığını da biliyordu. Bugün Aslı'yı hastaneye öperek gönderdiğinde nasıl da imrenmişti. Keşke orada çalışan kendisi olsaydı. Kader işte diye düşünmeye başladı. Herhalde yeryüzündeki en şanssız insan kendisiydi. Gerçek mutluluğu sanki hiçbir zaman yakalayamayacaktı. Belki Sinan'la ortak bir gelecekleri olmayacak, belki buna ömrü bile yetmeyecekti. *"Böyle kader olur mu?"* diye isyan etti kendi kendine. Yaşamak istiyordu. İyileşmek, evlenmek ve sevdiği adamın çocuklarını doğurmak istiyordu.

Saat oldukça geç olmuştu. Hüzünlenerek oturduğu yerden kalkıp, yatak odasına doğru yürümeye başladı. Her gün bunları düşünmekten uyuyamaz olmuş, uyku düzeni iyice bozulmuştu. Yüreğinde hissettiği aşkın ağırlığı altında eziliyordu. Acaba önceden garip bulduğu ve âşık olanları yadırgadığı kişiler de, aynen bu şekilde mi hissediyorlardı. Bu öyle bir şeydi ki, gecesini gündüze, gündüzünü geceye çeviren bir duyguydu. Mantığı bile bu duyguyla baş edemiyordu. İnanmadığı, kabul etmediği aşk,

kendisini öyle derin yakmıştı ki, daha henüz gerçek olup olmadığını bile bilmeden platonik duyguların belki oyuncağı olmaktan öteye gitmeyecek duygu travmasının içine atıp, buradan yüzünün akıyla çıkmasını bekliyordu. İşte böyle dengesiz bir ruh hali içindeydi. Bu yüzden biran önce kendisine çeki düzen vermesi gerekiyordu. Kendi odasına geçmeden Aslı'nın odasına uğradı. Uyuyan kardeşini sevgiyle seyretti.

"Umarım kardeşim, benim arayıp da bulamadığım mutluluğu sen bulursun. Bunu sanırım en çok sen hak ediyorsun. Her zaman mutlu ol benim melek kardeşim." diye mırıldanarak odadan çıkıp kapısını kapattı.

Yatağına yattığında gözlerini kapatıp uyumaya çalıştı. Aslında hemen uyuyamayacağını biliyordu. Nedense hayallerini hep uyanık kurduğu için, uyuduğunda elinden alınıp gidecekmiş gibi hissediyordu. Uyursa genç adamı hayatından çıkaracakmış, kaybedecekmiş korkusunu yaşıyor, bu yüzden hayallerine sıkı sıkı sarılmak için uykusuzluk çekmeye razı oluyordu. Aklında hep Sinan vardı. Normalde hayalperest bir insan değildi ama artık hayal kurmak en sevdiği şey olmuştu. Hayallerinde genç adamla evleniyor masallardaki prensle prenses misali hayatlarının sonuna kadar mutlu yaşıyorlardı. Böyle tatlı hayallerle boğuşurken, ne kadar direnirse direnşin, ister istemez üzerine çöken tatlı uykuya da yenik düşüyordu.

***

Göz Göze İlk Temas

Ertesi sabah saat yedi gibi hastaneye geldiğinde, yine bildik manzaralarla karşılaştı. Sabahın çok erken saati olmasına rağmen, hastane bahçesine giren bir ambulansla birlikte, yan binadaki acil girişinde yoğun bir koşturmanın başlaması bir olmuştu. Acil durum uyarısını alan ekip, gelen hastayı karşılamak üzere acil servis hemşiresi ve doktoruyla birlikte acil kapısında hastayı karşılama hazırlığına girişmişlerdi.

Başını diğer bloktaki poliklinik kapısına çevirdiğinde, o kapının da oldukça kalabalık bir hasta girişine sahne olduğunu gördü. Bir an önce muayene olabilmek için, sabahın erken saatinde sıra almak isteyen hastalar, uzun bir kuyruk oluşturmakta gecikmemişlerdi. Bu tanıdık görüntülere kısa bir bakış attıktan sonra personel kapısından içeri girip, servis asansörüne doğru yöneldi.

Doktor odasından içeri girdiğinde ilgi dolu bakışların odağı olduğunu fark etmesi çok fazla zamanını almadı. Dün tanıştığı iki bayan doktor; Esra ve Yıldız, kendisini inceleyen bakışlarını hiç çekince göstermeden sunmaya devam ediyorlardı. Dün de bu bakışlara maruz kaldığını hatırlayınca *'Ne oldu?'* gibisinden soru soran bakışlarını onlara yöneltti. Kısa ama modern kesim sarı saçları ve düzgün fiziğiyle hemen dikkati çeken Esra, bu bakışlara karşılık vermekte gecikmedi.

"Bugün ilk vizite çıkacaksınız." dedi hınzır bir gülümseyişle.

Ayhan hemen Aslı'nın yanına gelerek ona destek olurcasına sert bakışlarını Esra'ya yöneltti.

"Sen Esra'ya bakma Aslı. Aklı sıra senin gözünü korkutmaya çalışıyor." dedi.

Ayhan'ın müdahalesi, Yıldız'ın da Esra'ya arka çıkmasına sebep oldu.

"Ayhan, sen her şeye burnunu sokmasan olmaz değil mi? Aysel Hanım'a karşı bir uyarı mahiyetinde söylemişti Esra vizit olayını." dedi.

Neyse ki o anda kapı açılıp içeriye Gül girince konuşmalar da kesildi. Yeni bir tartışmaya başlamasına zaman kalmadan Aysel Hanım da onun arkasından girdi. Hepsi birden hemen hazır ola geçer vaziyette pür dikkat ve saygılı bir şekilde bölüm şeflerinin karşısında dikilmeye başladılar. Aysel Hanım, çatık kaşlarıyla ciddi bir şekilde hepsini tek tek süzdü.

"Hazırsanız hemen vizite başlıyoruz."

Önde Aysel Hanım, arkada asistanlar bir numaralı hasta koğuşuna girdiler. Koğuşta dört hasta çocuk vardı. Biri kız, üçü erkek olan çocuklardan kız çocuğu üç yaşlarında, diğer çocukların en büyüğü altı yaşında görünüyordu. Aysel Hanım kısaca yeni gelenler için, çocukları ve hastalıklarını tanıtmış, daha sonra diğer

asistanlara; çocuklara konan teşhisleri, tedavi yollarını, bugüne kadar yapılan tedavileri ve alınan sonuçları sormuş, hemen hepsini konuşturmuştu. Kendisini ve Gül'ü bu soru sağanağına dâhil etmemiş sadece dinlemeleriyle yetinmişti. Aysel Hanım onlara ne kadar sert görünse de, hasta koğuşunda yüz seksen derecelik dönüşle çocuklara karşı şakacı ve sevecendi. Onun o soğuk görüntüsünün aksine çocuklarla bu sıcak diyaloguna başta şaşırmış, sonra çocukları sevmeyen onlarla ilgilenmesini bilmeyen birinin bu mesleği yapamayacağını bildiği için, Aysel Hanım'ın bu yönünü görmek, ona karşı sempati duymasını sağlamıştı. Kendisi de çocukları çok seviyordu ve bu yüzden çocuk doktoru olmayı istemişti. Her ne kadar çocukları hasta görmeyi istemese de, onların sağlıklarına kavuşmalarına yardımcı olmak mesleki tatminlerin en büyüğü idi.

Daha sonra ikinci koğuşa geçtiler. Bu şekilde servisteki bütün odaları dolaşmak bir saatten fazla sürdü. Vizit bittikten sonra hep birlikte doktor odasına geçip çay, kahve molası verdiler.

Herkes çay veya kahvesini alıp koltuklara oturarak sohbete başlamıştı. Bu arada Aslı, cep telefonu çalınca rahat konuşmak için dışarı çıktı. Arayan babasıydı. Babası göreve başladığı için onu tebrik ediyordu. Bu olayı kutlamak için öğlen yemeğinde görüşmek üzere randevulaşıp görüşmelerini bitirdiler.

Odaya girdikten hemen sonra, arkasından yeni gelen asistan olduğu her halinden belli olan bir erkek doktor girdi. Yüzü kıpkırmızıydı ve oldukça şaşkın görünüyordu. Aslı, onun Aysel Hanım'ın odasından buraya geldiğini düşündü. Yeni gelen doktor biraz şaşkın, biraz tereddütlü bir halde yanlarına yaklaştı.

"Merhaba ben Mustafa, buraya yeni geldim."

Osman sırıtarak Mustafa'nın yanına gitti ve kabaca elini tutup, güya tokalaştı.

"O kadarını anladık çaylak, hoş geldin. Ben de bu servisin kıdemli doktorlarından Osman."

Diğerleri de doktorun elini sıkarak kendilerini tanıtıp hoş geldin dediler. Mustafa tedirgin ve heyecanlı görünüyordu. Ayhan, Mustafa'nın yanına yaklaşıp elini kırk yıllık dost gibi omzuna attı. Odadakilere tek tek bakıp muzipçe gülümsedi.

"Bu yıl aramıza iki çiçek bir böcek katıldı arkadaşlar." dedi ve arkasından hemen gülmeye başladı. Odadaki herkes önce Osman'ın lafına güldüler sonra sırayla ona hoş geldin dediler. Mustafa ile tanışma faslı bitince Ayşe, Gül ile kendisine baktı.

"Kafeteryaya gidiyorum gelmek isteyen var mı?"

İkisi de geleceğini söyler söylemez Ayhan yanlarına yaklaşıp *"Bakıyorum da kız kıza takılıyorsunuz yine. Hiç bana sen de gelir misin? diyen yok."* dedi.

Alınmış olduğu kızarmış yüzünden belli oluyordu.

"Senin de anladığın gibi Ayhan, kız kıza takılıyoruz." diye sırıttı Ayşe.

"Hadi bakalım öyle olsun, küstüm size." dedi suratını asarak.

Ayhan'ın gerçekten bozulduğunu düşünen Aslı, onu yumuşatmak için *"İstersen gel. Ayşe takılıyor sana."* dedi.

Ayhan, Aslı'nın yanına yaklaşarak bir elini onun omzuna attı. *"İşte benim kızım!"* diyerek sırıttı.

Onun bu samimi tavrı hoşuna gitmedi ama ortamı bozmamak için de ses çıkarmadı.

"Hadi bakalım bugün üçlü takılın. Ama yarın benden bu kadar kolay kurtulamazsınız. Biz de burada Mustafa'yla ilgilenelim."

Odadaki bütün doktorlar hemen Mustafa'nın etrafını sararak soru yağmuruna başlamışlardı bile.

Aşağı kattaki kafeterya oldukça kalabalık görünüyordu. Üçü de birer fincan kahveyle, kraker alıp boş masa bakınmaya başladılar.

Masaya oturduklarında Aslı, sanki izleniyormuş duygusuna kapılarak başını kaldırınca, karşısında bir çift gözün dikkatle kendisini izlediğini fark etti. Birkaç masa ileride uzman olduklarını düşündüğü iki doktor sohbet ediyordu. Tam karşısında oturan ise, arkadaşını dinliyor görünüyor ama gözleriyle sürekli Aslı'yı takip ediyordu. Dağılan dikkati yüzünden masaya bırakmaya çalıştığı kahve fincanına elini çarptı. Dökülen kahve hem elini yakmış, hem de pantolonuna sıçramıştı.

Hafifçe kızararak *"Kızlar ben hemen lavaboya gidip geleyim."* deyip oradan uzaklaştı.

Bu arada belli belirsiz doktorun yüzünde hafif bir tebessüm görür gibi oldu. Lavaboya giderken kendi kendine kızmış, genç adamın gözü önünde yaptığı sakarlıktan dolayı oldukça utanmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Lavaboda soğuk suyla elini iyice yıkayıp ıslak mendille de pantolonuna sıçrayan kahve lekesini sildi. Kızların yanına döndüğünde eli hala sızlıyordu. Neyse ki pantolonu fazla kirlenmemiş, bu yüzden de leke izi kalmamıştı. İstem dışı olarak karşıdaki masaya baktı fakat kimseyi göremedi. Gitmiş olduklarına sevinerek rahatlamış bir halde sandalyesine oturdu.

"Aslı hafta sonu için bir program yapalım mı? Gül İzmir'e ilk defa geldiğini hiçbir yeri bilmediğini söyledi az önce. Biraz gezer birlikte takılırız."

Hem Aslı hem de Gül sevinçle sarıldılar bu öneriye. Gül ilk defa geldiği bu şehri görmeyi ve biraz da olsa gezmeyi istiyordu. Ayşe ile Aslı da onunla birlikte güzel bir hafta sonu geçirmeyi düşünüyorlardı.

Öğlene kadar Mustafa'yı da yanlarına alarak hep birlikte koğuşları gezdiler, böylece ona da servisi ve hastaları tanıtmış oldular. Öğle yemeğinde babasıyla buluşacağı için arkadaşlarından ayrıldı. Önlüğünü çıkarıp dolabına astıktan sonra servisten çıktı. Beş dakika sonra personel kapısındaydı, etrafına bakınmaya fırsat kalmadan hemen kapı girişinde kendisini bekleyen babasını gördü. Babası Aslı'yı görünce kollarını açtı.

"Benim küçük meleğim gelmiş." diye sarılarak saçlarından öptü.

Aslı, büyük bir sevecenlikle babasının yakışıklı yüzüne baktı. Elli yaşında olmasına rağmen oldukça genç görünüyordu. Kumral saçları şakaklarına doğru hafif kırlaşmış, alnındaki çizgiler biraz daha derinleşmişti belki ama, o okyanus mavisi gözlerindeki canlılık ve parlaklık genç bir delikanlı gibi görünmesine yetiyor da artıyordu bile. Aslı fiziksel özelliklerini babasından; Canan ise, annesinden almıştı. Aslı babası gibi kumral, mavi gözlü, oval yüzlü, zayıf ve uzun boyluydu. Annesi ise esmer, kahverengi gözlü çok uzun boylu olmasa da zayıf ve çekici bir kadındı. Aslı, Canan'dan birkaç santim daha uzundu. Boy bakımından da babasına çekmişti doğal olarak.

Birlikte Bornova merkezdeki bir restorana gittiler. Yemeklerini sipariş ettikten sonra babasıyla önce biraz Canan'ın rahatsızlığı hakkında konuştular. Ablasının rahatsızlığını haber vermemelerini sitemle ifade etse de, babası o dönemde hep yanında olduğunu ve artık bu durumu kafasına takmamasını söyledi. Şuanda yaşlı adam hem büyük kızının sağlığına kavuşmasından, hem de küçük meleğinin yanına gelmiş olmasından dolayı oldukça mutluydu. Onun mutluluğuna gölge düşürmek istemediği için ablasının rahatsızlığını daha fazla uzatmadı.

Babası yemeğin sonunda *"Babaannen çok özledi sizi. Canan'ı da uzun süredir görmüyor. Yarın akşam gelsenize bize, o da mutlu olsun."* dedi.

Babaannesi aklına gelince sevgiyle ışıldadı yüzü ve bu pamuk yürekli yaşlı kadını çok özlediğini hissetti. Annesi ile babasının ayrılmasına belki de en çok o üzülmüştü. Babaannesi okumamış bir kadındı ama cahil değildi. Kendini yetiştirmiş, aklı başında olgun biriydi. Evlilikleri boyunca hiç anne ve babasının ilişkilerine karışmamış, boşanmayı düşündüklerinde ise en çok o karşı çıkmıştı. Ama onun çabaları da sonuç vermemiş, sonuçta yine de ayrılmışlardı.

"Tamam, babacım. Akşam ablamla konuşurum. Yarın kendini iyi hissederse geliriz." dedi mutluluğunu babasına da yansıtan sıcak bir gülümsemeyle.

Öğleden sonrası da aynı sabahki gibi geçti. Tek farkı Aysel Hanım'ın, Gül ile kendisini yanına çağırıp ikisinin de eline ikişer tane hasta dosyası sıkıştırması oldu.

"Bunlar sizin hastalarınız. Dosyaları iyice okuyun, çocukları tanımaya çalışın. Bundan sonra takiplerini siz yapacaksınız. Hastalarınızla ilgili bütün gelişmelerden haberim olsun." dedi.

Aslı kendisine verilen dosyalara şöyle bir baktı, iki hastası da servise az önce yatırılmıştı. Hastalarından biri dört yaşında zatürre teşhisi konan bir kız çocuğu, diğeri de altı yaşında dizanteri teşhisi konan bir erkek çocuğuydu.

Daha sonraki saatlerini kendisine verilen hastalarla ilgilenmekle geçirdiği için zamanın nasıl akıp geçtiğini anlamadı bile.

Akşamüzeri mesai bitiminde hastaneden ayrılırken yine karşılaştı o doktorla. Oto parkta arabasına doğru ilerlerken aynı bakışları yine üzerinde hissetti. Bu bakışlardan dolayı heyecanlandığını ve ellerinin terlemeye başladığını şaşkınlıkla fark etti. O da

arabasına doğru gidiyor ama gözlerini Aslı'dan ayırmıyordu. Bir kaç park yeri ilerdeki arabasına binerken, elini arabanın kapısına dayamış, enikonu Aslı'yı izlemeye başlamıştı. Aslı da ona bakınca göz göze geldiler. Doktor, sevimli bir şekilde gülümseyerek başıyla selam işareti yaptı. Aslı da aynı şekilde karşılık verdi. Sonra ikisi de kendi arabalarına binerek park yerinden ayrıldılar. Aslı, yeni yetme genç kızlar gibi kıpkırmızı olduğunun farkındaydı. Ne oluyordu böyle kendisine? Sadece bir bakışla nasıl bu kadar etkilenebiliyordu? Kesinlikle aralarında bir çekim olmuştu. Çünkü o da aynı şekilde kendisiyle ilgileniyordu belli ki. Alıcı gözüyle incelediğinde onun hiç de fena olmadığını düşündü. Uzun boylu, geniş omuzlu ve atletik yapılıydı. Saçları siyahtı ama teni açık renkliydi. Yakışıklı bir yüzü vardı. Özellikle gülümsemesi bir harikaydı. Evet, kesinlikle etkilenmişti bu doktordan. Umarım yakında tanışırız diye düşündü. Kim olduğunu, hangi serviste çalıştığını oldukça merak etmişti.

***

Alış Veriş Heyecanı ve Arkasından Gelen Yorgunluk

Eve geldiğinde saat neredeyse beş olmuştu. Hava oldukça sıcaktı. Allahtan Ablası klimayı sürekli açık tutuyor, evin serin kalmasını sağlıyordu. Evleri geniş, ferah üç oda bir salondu. İzmir'de yazlar çok sıcak geçtiğinden hemen her odada klima takılıydı ve açmadan ne oturulabiliyor ne de yatılıyordu. Bir tek annesinin odası, kuzeye baktığından orası serin oluyordu. Zaten o da sıcağı pek sevmezdi. Evin dekorasyonu bile onun zevkine göre soğuk renklerle döşenmişti. Salona siyah ve beyaz renkler hâkimdi. Koltuklar beyaz, mobilyalar siyahtı. Duvarlara asılan tablolar da bile siyah ve beyaz hâkim renkti. Aslı'nın da favori rengi beyazdı ve odası da tamamen beyaz mobilyalarla döşenmişti. Bir tek evlerinde Canan'ın odası renkli ve cıvıl cıvıldı. Mobilyaları lila, halısı mor renkte, perdesi ise pembeydi. Yani onun odası tam bir renk cümbüşüydü.

Ablası geldiğini duymamış olmalıydı, hafifçe seslendi ama cevap alamadı. Yavaşça salona doğru yürüdü, anlaşılan kanepede televizyon seyrederken uyuyakalmıştı. İçerisi serin olduğundan ince bir örtü getirerek yavaşça üzerine örttü ve açık olan televizyonu kapattı. Sonra mutfağa geçti. Evlerinde en sevdiği bölüm mutfaktı. Orada oyalanmayı, yemek yapmayı, oturup sohbet etmeyi çok severdi. Mutfak mobilyaları da tamamen beyazdı. Aslı'ya göre beyaz, insanın ruhunu dinlendiren ferah bir renkti. Aynı zamanda saflığın temizliğin ve masumiyetin rengi olarak görüyordu.

Ocaktaki tencereleri kontrol etti. Fatma Ablaları yine yemeklerini hazırlayıp gitmişti. Sevgiyle gülümsedi. O olmasa ne yaparlardı kim bilir. Özlemişti onu, birkaç gündür erken çıktığı için sabahları göremiyordu. Akşam da saat dört gibi ayrılıyor, bu yüzden de kendisi gelmeden gitmiş oluyordu. Hemen bir kahve yaptı ve mutfak masasının yanındaki sandalyeye oturarak, kahvesini yudumlamaya başladı. Aklı bugünkü karşılaştığı doktordaydı. Çok hoş ve yakışıklı ayrıca oldukça çekiciydi. Sadece bir kere görmeyle bu denli etkilenmesine kendisi de şaşırdı. Onunla biran önce tanışmak için sabırsızlandığını fark etti. Normalde bu şekilde etki altında kalan birisi değildi. Ama nedense kafeteryada gördüğü andan beri bu doktor düşüncelerine hâkimiyet kurmaya başlamıştı. İşlerinden ne zaman fırsat bulup da boş kalsa zihni hemen onun profiliyle şekilleniyordu. Akşamüstü karşılaşmaları da güzel bir tesadüftü. Onun bakışlarından aynı düşünceler içerisinde oldukları izlenime kapılmıştı. Gülümsemek üzere hafifçe kenara kayan dudaklar sağ tarafa sanki biraz daha kayıyor gibiydi. Hoş ve çarpık bir gülümsemesi vardı. Bunları düşünürken kendisinin de hafifçe gülümsediğini fark etti. Böylesi bir ayrıntıyı bile bir bakışta yakalamış olması gerçekten hayret vericiydi. Kahvesini yudumlarken, ablasının sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"Merhaba Aslı, geldiğini duymadım, uyumuşum."

"Merhaba abla, nasılsın bugün?"

Canan uykulu, mahmur gözlerle gülümseyerek baktı ve kardeşini daha fazla endişelendirmeden *"İyiyim canım bir şeyim yok. Biliyorsun geceleri pek uyuyamıyorum. Gündüz de böyle arada kendimden geçiyorum."*

"Ne yapıyoruz şimdi? Çıkalım mı dışarı?" diye sordu. Ablası sevinçle sarıldı bu öneriye *"Tabii ki çıkalım. Dört gözle bekledim bugün gelmeni. Hem karnım da aç, bir şeyler de yeriz."*

"Fatma Abla yemek yapmış, istersen senin için hemen hazırlayayım."

Canan kırılgan bir tavırla Aslı'ya çıkıştı.

"Aman Aslı, uzun zamandır ilk defa dışarıya çıkıyorum. Dışarıda yiyelim bugün. Hem benim canım fena halde pizza çekiyor."

Aslı ablasının heyecanını bozmak istemedi. Hemen masadan kalkarak kahve içtiği fincanı lavaboya bıraktı.

"Tamam, hadi hazırlanıp çıkalım o zaman. Seni Alsancak'a pizza yemeğe götürüyorum. Alış veriş için de istersen oradaki mağazalara bakarız."

Ablası sevinçle gelip Aslı'ya sarıldı, bir çocuk heyecanıyla *"Tamam, anlaştık hemen hazırlanıyorum."* diyerek odasına koştu.

Yarım saat içinde yola çıkmışlardı bile. Canan çok heyecanlı bir şekilde dışarısını hayatında ilk defa görüyor gibi seyrediyordu. Aslı arabayı yavaş kullanıyor, ablasının olabildiğince bu yolculuktan zevk almasını istiyordu.

Canan'ın kafasında da bin bir düşünce vardı. Hemen alışveriş yapmak, güzel ve şık kıyafetler almak istiyordu. Yakında Sinan ile yeniden yemeğe çıkma ihtimali ve hatta daha birçok ihtimalin düşüncesiyle doluydu zihni. Artık tamamen iyileştiğine göre genç adamla yollarının sık kesişmesi kaçınılmaz olacaktı doğal

olarak. Eğer bugüne kadar Sinan kendisine yaklaşmadıysa bunu da mutlaka rahatsızlığını atlatması için yapmıştı. Çünkü sonuçta kalp hastasıydı aniden gelişen duygu dalgalanmaları rahatsızlığını yeniden tetikleyebilirdi. Dolabında yığınla kıyafeti olmasına rağmen yeni hayata, yeni başlangıçlara hazır olmak psikolojisiyle yepyeni kıyafetler almak istiyordu. Sanki eski giysileri üzerinde, karşı cinse karşı olumsuz duygularını taşıyor gibi hissediyordu. Bütün önyargıları Sinan ile tanıştığı andan itibaren yıkılmıştı. Hayata sanki onunla yeniden doğmuş gibiydi. Nitekim ölümcül bir rahatsızlıktan onun başarılı tedavisi ve ilgisiyle kurtulmuştu. Onun sayesinde yeniden doğduğu bu hayatta yeni düşünceleri ve her zaman kırılmaya incinmeye müsait narin kalbinde yepyeni hatta bugüne kadar hissetmediği duygular filizleniyordu. Yeni yaşamı onunla can buluyordu ve bulmaya devam edecekti. O yüzden bugün alabildiği kadar kıyafet alacak ve yüreğini saran sımsıcak duygularla tanışmasına vesile olan aşkın akışına bırakacaktı kendisini.

Akşamüzeri olduğu için trafik oldukça sıkışıktı. Alsancak'a gelmeleri neredeyse yarım saat sürdü. Aslı, Canan'ı oranın meşhur pizzacısına götürdü. Canan'ın perhizini fazla bozmamasına dikkat ederek, yemeklerini neşe içinde sohbet ederek yediler.

Daha sonra mağazaları gezmeye başladılar. Aslı'nın bir şey almaya niyeti yoktu ama, gördüğü siyah üzerine gümüş işlemeli kolsuz elbiseyi de almadan duramadı.

Canan ise cıvıl cıvıl canlı renkleri tercih etmiş, neredeyse beğendiği her şeyi almıştı. Aslı, onun bu alışveriş çılgınlığına hoş görüyle ve mutlulukla gülümseyerek bakıyordu. Aylarca evde kapalı kalmanın verdiği sıkıntıyı bir nevi bu şekilde gördüğü her şeyi alarak yaptığı alışverişle çıkarıyordu. Yine de onun bu zevkine müdahale etmek ve daha fazla yorulmasını önlemek için zorlukla çarşıdan koparak eve getirdi.

Canan uzun zamandır bu kadar mutlu olmadığını düşündü. Bugün dışarı çıkması neredeyse kendine ilaç gibi gelmişti. Ama eve girdikten bir süre sonra baya yorulduğunu fark etti. Hemen kendisini yine salondaki kanepenin üzerine attı. Kısa bir süre sonra da anneleri muayenehaneden geldi. Canan'ı yüzü solgun kanepede yatarken görünce hemen endişelendi.

"Canan ne oldu kızım sana, hasta mısın?"

Canan yorgun ama mutlu bir şekilde *"Hayır, anne iyiyim. Aslı ile dışarı çıktık; yemek yedik, alışveriş yaptık. Bu yüzden biraz yorgunum ama iyiyim."*

Annesi de sevinmişti bu habere. Aslında o da, sürekli evde oturduğu için üzülüyordu.

"İyi yapmışsınız, sevindim. Ama yine de kendini fazla yorma canım."

Aslı, annesinin yorgun olduğunu düşünerek, mutfağa geçti, ona yemek hazırlamaya başladı. Sofrayı da kurduktan sonra annesine seslendi.

Annesi mutfağa gelerek yemek yemek için sandalyesine oturdu.

"Eee, ne var ne yok Aslı? İyice alışmışsındır artık servise."

Aslı, annesinin karşısındaki sandalyeye oturarak sürahiden hem annesi hem de kendisi için bardaklara su koydu. Annesininkini ona doğru uzattı.

"Alıştım sayılır. Bugün daha iyiydi. Şimdi iki hastam var. Dört yaşında bir kız çocuğu zatürre teşhisi konmuş, altı yaşında da bir erkek çocuğu ona da dizanteri teşhisi konmuş. Tedavileriyle ben ilgileneceğim artık."

"Çok iyi, sevindim. Ama şu kız çocuğu bu yaz ayında nasıl zatürre olmuş öyle."

"Ona benim de kafam takıldı. Sanırım savunma sistemi zayıf. Durumu anlayabilmek için yarın ilk işim kan tahlillerine bakmak olacak. İnşallah önemli bir şey çıkmaz."

"İnşallah. Bu arada arkadaşların nasıl? Onlara da alıştın mı?"

"Evet alıştım. Onlar da iyiler, hoş bir ortam var."

Annesi aniden sessizliğe gömüldü. Sessizce yemeğini yiyor, sanki kafasında bir düşünce onu rahatsız ediyor gibi davranıyordu. Kaçamak bakışlarla da Aslı'ya bakıyor, göz göze geldiklerinde hemen bakışlarını kaçırıyordu. Aslı endişeyle *"Anne, bir sorun mu var? İyi misin?"* diye sordu.

Annesi çatalı, kaşığı bırakıp, iyiyim der gibisinden başını sallayarak cevap vermiş, ama tatmin edici olmamıştı. Fakat daha sonra ağzındaki baklayı çıkardı

"Babanla görüştün mü hiç?" diye sordu. Annesi ilk defa babasını soruyordu. Aynı hastanede çalışmaları, belki de onları tekrar bir araya getirebilmek için bir fırsat olacaktı. Zaman ne gösterir belli olmaz diye düşündü.

"Bugün gördüm, birlikte öğle yemeği yedik."

Annesi dikkat kesildi ama yine de Aslı'ya bakmadan *"Yaa, öyle mi?"* diye sordu.

Aslı, annesi ve babası boşanmış olsalar da, hala birbirlerini sevdiklerini biliyordu. Sadece ikisinde de keçi inadı vardı, kimse alttan alıp görüşmeye, konuşmaya yanaşmıyordu.

"Babam yarın akşam Canan'la beni evine çağırıyor."

Annesi ifadesiz bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak *"Ohh, tabi tabi gidin."* dedi.

Daha sonra hep birlikte salona geçerek, çay içip televizyon seyrettiler. Ama herkes kendi kafasındaki düşüncelere dalmış görünüyordu. Bir süre sonra anneleri yorgun olduğunu söyleyerek yatmak için odasına çekildi. O gittikten sonra ablasına bugün

babasıyla buluştuğunu ve yarın kendilerini yemeğe beklediğini söyledi. Canan, yarın da evden çıkacağını düşünerek bu habere çok sevinmişti. Daha sonra ablasıyla kendisinin çarşıdan aldıkları kıyafetleri dolaplarına yerleştirdi. Bugün onun kadar kendisi de çok yorulmuştu. Bu yüzden erkenden yatmak için odasına geçti. Yatağına yattığında aklına yine bugün karşılaştığı doktor geldi ve yüzüne yerleşen tatlı bir gülümsemeyle uykuya daldı.

***

Sürpriz Karşılaşma

Ertesi günü serviste güne oldukça olaylı başladılar. Vizit bittikten sonra doktor odasına geçerek, yine sohbete başlamışlardı. Bir süre sonra odanın kapısı açıldı, içeriye Ömer bey girdi.

"Merhaba çocuklar, nasılsınız?"

Hepsi tek tek selam verip gülümsedikten sonra Şahin *"Günaydın Ömer Abi biz iyiyiz. Siz Nasılsınız?"* diye sordu.

Ömer Bey odadakilere göz ucuyla baktıktan sonra bakışlarını Gül'e çevirdi.

"Ben de iyiyim ama galiba biraz fazla kibirli bulunuyorum." dedi.

Gül neredeyse donup kalmış, bu taşın kendisine geldiğini anlamıştı. Daha önce *'Bu kendini beğenmiş kibirli de kim?'* diye sorduğunu hatırladı. Başını kaldırıp Ömer Bey'e mahcup bir şekilde baktı.

"Özür dilerim. O şekilde konuşmamam gerekirdi." diye kendini savunmaya çalıştı.

Ömer Bey Gül'ün yanına geldi.

"Çok alındım Gül Hanım, aşkolsun. Demek beni öyle görüyorsunuz?" dedi sitemkâr bir ifadeyle.

Gül iyice kıpkırmızı olmuştu. Önüne bakıyor ne diyeceğini bilmez halde kıvranıyordu;

"Şey... Ben... Öyle söyle..."

"Merak etme Gül, alınmadım. Şaka yapıyorum." diyerek hafifçe gülümsedi.

Bir süre daha odada kalıp onlarla sohbet ettikten sonra ayrıldı. Bu süre zarfında gözleri sık sık Gül'ün üzerinde yoğunlaşmış, genç kız bu bakışlardan dolayı kıpkırmızı bir yüzle, başı önünde mahcup bir şekilde duruma katlanmaya çalışmıştı.

O gittikten sonra Osman sırıtarak Gül'e takılmaya çalıştı.

"Ee çaylak, gördüğün gibi burada yerin kulağı vardır. Senin de anladığın gibi konuşurken dikkat etmek lazım."

Gül hışımla yerinden fırladı.

"Yeter be Osman, sıktın artık. Ne o çaylak maylak, baydı artık tamam mı? Bu servisteki o yerin kulağı da sen oluyorsun herhalde." diye bağırdı.

Osman oturduğu yerden kıkırdayarak Gül'e takılmaya devam etti.

"Vay be! Bu ne şiddet! Bu ne celal!"

Gül hala sinirini alamamıştı.

"Sus tamam mı? Tek kelime dahi etme."

Osman oturduğu koltuğa iyice yayılmış bir halde gözleriyle çevresindekilere Gül'ü işaret etti.

"Birisinin muayyen günü herhalde, hormonları konuşuyor." dedi.

Gül sinirini alamayıp, sehpanın üstündeki dergilerden birini alıp, Osman'ın kafasına fırlattı.

"Ben çıkıyorum biraz hava almaya ihtiyacım var." diyerek kapıyı çarpıp dışarı çıktı.

Bu arada Esra ile Yıldız kendi aralarında fısıldaşmaya başlamışlardı. Osman da onlara katılıyor, fısıldaşarak gülüşüyorlardı. Aslı da sinirlenmeye başladı, sonra da Gül'ün arkasından çıktı. Gül'ü asansöre binmek üzereyken yakaladı

Birlikte kafeteryaya giderek kendilerine çay aldılar, buldukları ilk boş masaya oturdular. Daha çaylarından bir yudum almışlardı ki, Ayşe ile Ayhan da yanlarına geldi. Onlar da birer sandalye çekerek oturdular.

Ayhan sandalyesinin arkasına iyice yaslanarak gözlerini Gül'e dikti.

"Ee nasılsınız bakalım?"

"Valla Ayhan sen de başlama lütfen. Geriye kalan bütün sinirimi de senden çıkarırım şimdi."

"Off tamam. Bir şey demiyorum. Ama şunu bilin ki, Osman'ın yaptığı size karşı kasti bir şey değil. O hep böyle. Her yeni gelene bu şekilde takılır. Zamanında kendisi yeniyken onunla baya uğraşmışlar o da sizden çıkarıyor."

Gül'ün siniri bir türlü dinmek bilmiyordu.

"Banane ya, beni ilgilendirmez, biraz seviyeli olsun. 'Nasılsın çaylak, nereye çaylak, alıştın mı çaylak?' yok daha neler! İki günde bıktırdı beni."

Ayhan çayından bir yudum aldıktan sonra biraz da Gül'e sitem etmeye başladı.

"Aman Gül, sen de baya alıngansın. Ne var bunda ya. Çaylaklık görevini yerine getirinceye kadar hepiniz çaylaksınız. Sonra kıdemli olacaksınız. Hepimiz bu yoldan geçtik."

"Ne görevi bu?" diye Aslı şaşırarak sordu.

Aslı'nın sorusuna Ayhan önce tepkisiz kaldı. Sonra da *"Bu görevi Aysel Hanım belirler. Hepimiz zamanında yaptık."* dedi.

Ayşe aniden uzanarak Ayhan'ın elini sıktı, sonra da uyarır gibi konuştu: *"Tamam Ayhan, bu konuda konuşmak bize düşmez. Belki Aysel Hanım bu sene görev bile vermeyecek bunu bilemeyiz ki."*

Ayhan, Ayşe'nin ses tonundaki uyarıyı fark ederek hemen sustu. Zaten bu arada Aslı'nın dikkati de tamamen dağıldı. Kafeteryanın kapısından dünkü doktor yanında bir arkadaşıyla giriyordu. O da çayını aldıktan sonra, insanın içine işleyen etkileyici delici bakışlarını etrafta gezdirmeye başladı. Sanki gözleri birini arıyor gibi kafeteryanın her bir köşesini tarıyordu. Aslı o gözlerin kendisini aramasını istermiş gibi bir heyecan duydu aniden içinde. Keşke aradığı kişi kendisi olsaydı... Sonra o bakışlar Aslı'yı gördü. Sanki o anda ikisi de hipnotize edilmiş gibi bakışlarını birbirlerine kenetlemişlerdi. Okyanus kadar derin mavi gözler, bal rengi gözlerin etkisi altında hayale dalar gibi kendisinden geçmişti. Yanındaki arkadaşı doktoru dürtünce sanki ikisi de aynı anda hipnozdan çıkmışçasına hafifçe birbirlerine gülümsediler. Genç adam yanındaki arkadaşıyla birlikte duvar kenarındaki masalardan birine geçerek oturdu.

Aslı kaçamak bakışlarla ne zaman baksa, hep göz göze geliyorlardı. Doktorun etkileyici bakışları sürekli Aslı'nın üzerindeydi. Birden omzuna bir el dokundu. Genç kızın başını çevirmesiyle şoka girmesi bir oldu.

"Aaa Ercan!"

Ercan hemen kollarıyla Aslı'yı sararak kucakladı.

"Sürprizz!" diye bağırdı. Aslı'nın bu sürpriz sonucunda ağzı bir karış açık kalmış, şaşkınlıktan da resmen dili tutulmuştu.

"Gerçekten sürpriz oldu. Hoş geldin? Ne zaman geldin?"

Ercan bir sandalye çekerek hemen Aslı'nın yanına oturdu.

"Dün geldim ama biraz işlerim vardı, uğrayamadım yanına."

Aslı'nın gözü Ercan'ın üzerindeki önlüğe takıldı.

"Hastaneye girmek için önlüğe ihtiyacın yoktu."

Ercan muzipçe sırıtarak baktı. Sonra da *"Canım asıl sürprizim bu. Artık ben de burada çalışıyorum."*

Duydukları karşısında Aslı'nın şaşkınlıktan ağzı yine bir karış açık kaldı.

"Ciddi olamazsın. Cerrahiye mi geldin?" derken hala yüzünden duyduğu şaşkınlık okunabiliyordu. Daha sonra yanındaki arkadaşlarıyla Ercan'ı tanıştırmadığını düşündü. Onların yüzleri de aynı kendisininki gibi allak bullak olmuştu. Özellikle de Ayhan'ın. Kaşlarını çatmış bir şekilde bakışları Ercan'la kendisinin üzerinde gidip geliyordu.

Aslı boğazını temizleyerek *"Şey, arkadaşlar, kusura bakmayın, tanıştırmayı unuttum. İstanbul'dan arkadaşım Ercan. Ercan seni; Gül... Ayşe... Ve Ayhan'la tanıştırayım."* dedi ve elleriyle arkadaşlarını işaret etti

Ercan hepsiyle tek tek tokalaşarak, kibarca gülümsedi. Ayhan gülümseyerek karşılık vermemiş, sadece kaşlarını çatarak bakmıştı.

Sonra gözleri istem dışı olarak duvar kenarındaki masaya kaydı. Oradaki gözler de Ayhan'ın gözlerinden farklı değildi resmen. Yakışıklı doktor gözlerini kısmış, şaşkın bir yüz ifadesiyle kendilerine bakıyordu. Sonra gözlerini çevirdi ve yanındaki arkadaşıyla birlikte masadan kalkarak, yanlarından geçip gitti. Aslı onun hayal kırıklığına uğradığını düşündü. Kesinlikle Ercan'la kendisi arasında bir ilişki olduğunu düşünmüş olmalıydı. Böyle düşünmekle haksız da sayılmazdı herhalde. Çünkü Ercan'ın kendisine karşı

tavırları oldukça samimiydi. Ayhan da öyle düşünmüş olmalı ki tuhaf bir şekilde kendilerine bakmaya devam ediyordu.

Dalgınlığından sıyrılarak şaşkın bir şekilde yeniden Ercan'a döndü ve sitemkâr bir sesle *"Neden bana buraya geleceğinden bahsetmedin?"* dedi.

"Sana söylemiştim yakında İzmir'e geliyorum diye."

"Aman Ercan dalga geçme benimle, ziyaret amaçlı geleceğini zannettim."

"Sana sürpriz yapmak istedim."

Konuşurken Ercan'ın ışıl ışıl parlayan gözleri Aslı'nın üzerindeydi. Ayhan izin isteyerek ayağa kalktı. Baya rahatsız olmuş görünüyordu. Aslı anlam veremedi onun bu tepkisine.

"Benim hastalarımla ilgilenmem gerek, umarım yakında görüşürüz." dedikten sonra arkasını dönerek gitti. Kız arkadaşları da fazla oturmadılar. Kendilerini yalnız bırakma ihtiyacı duymuş olmalılar ki, hemen Ayhan'dan sonra onlar da yanlarından ayrıldılar.

"Şimdi ciddi konuş bakalım. Niçin geldin buraya?" diye sordu Aslı yalnız kaldıklarında.

Ercan Aslı'nın gözlerinin içine baktı, sonra ellerini kendi avuçlarının içine aldı. O narin elleri hafifçe, dalgın dalgın okşamaya başladı.

"Orası sensiz çekilmezdi. Dayanamayacağımı bildiğim için geldim."

Ercan'ın bu tavrından rahatsız oldu ama bir şey söylemedi, sadece yavaşça ellerini çekti.

"Böyle konuşma. Biliyorsun ki sen benim en iyi dostumsun. İkimiz nerede olursak olalım bu her zaman böyle olacak."

Ercan sinirli bir şekilde arkasına yaslanarak bir eliyle saçlarını sıvazlamaya başladı.

"Bak Aslı, bu dost muhabbetine seni sevdiğim için bunca zaman katlandım. Ama şunu bil ki sen benim için bir dosttan çok daha öte, çok daha özelsin."

Aslı saatine baktı. Fark etmeden zaman akıp gitmişti. Neredeyse öğle olacaktı. Serviste yapılması gereken işleri vardı. O yüzden hemen ayağa kalkıp gitmesi gerektiğini söyledi.

"Öğlen yemeğe çıkalım o zaman." dedi Ercan.

Aslı, Ercan'ın konuşmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Aslında kendisinin de buna ihtiyacı vardı. Durduk yere hemen arkasından İzmir'e gelmesine, hem de kalıcı olarak tayin isteyip gelmesine kızmıştı. Kendisine sormadan böyle önemli bir karar alması canını sıktı. Üstelik aralarında dostluk dışında duygusal anlamda bir ilişki bile yokken, öyleymiş gibi davranması, biran önce bu konuyu konuşması gerektiğini ortaya koyuyordu. En azından arayıp, kendisiyle bu konuyu görüşebilirdi.

Kimi erkekler, zaman zaman çok düşüncesiz davranabiliyorlar, bayanların fikirleri sanki önemli değilmiş gibi bir durum ortaya koyuyorlardı. Önemli olan kendi istekleri ve kendi düşünceleriydi. Benciller sınıfına giren o erkekler grubuna, şuan itibariyle Ercan da dâhil olmuştu. Bu düşüncesizliğinin hesabını sormadan ona hemen kucak açıp, gelişinden mutlu olmuş muamelesi yapmayacaktı. Bunu dile getirmek için yemek teklifini kabul etti. Öğlen buluşmak üzere ayrıldılar.

Servise çıkarken ilk iş olarak laboratuvara uğradı. Zatürre teşhisi konan hastası için istediği kan tahlillerinin çıkıp çıkmadığını sordu. Tahliller henüz çıkmamıştı. Daha sonra hastalarına bakmak için odalarına gitti. Önce Hasan'ın odasına uğradı. Hasan; kara kuru, kocaman kara gözlü, yuvarlak yüzlü, biraz da haylaz fakat çok tatlıydı. Çocuk dün kanlı ishal, kusma, karın ağrısı ve ateş belirtileriyle acile getirilmiş, dizanteri teşhisi ile hastaneye

yatırılmıştı. Sürekli kustuğu için damardan sıvı ile besleniyordu. Dünden beri neredeyse ağızdan hiç yiyecek almamıştı ve hareketsiz bir şekilde yatakta yatıyordu. Aslı, oldukça hareketli ve yaramaz bir çocuğun bu şekilde hastane yatağında yatmasının can sıkıntısını anladığı için biraz oyalandı onun yanında. Muayene esnasında biraz sohbet ederek hoşça vakit geçirmesine çalıştı ama çocuğun keyfini yine de yerine getiremedi. En sonunda sokağı ve arkadaşlarını özlediğini söyleyen çocuğa bir oyuncak sözü vererek moralini düzeltebildi. Kendisini toparlar toparlamaz da oyun odasına götürecekti. Çocuklar için hazırlanan odada, duvarlar bile rengârenk çizgi film kahramanlarının resimleriyle doluydu ve her cinsten oyuncak ve oyun evleri vardı. Oyun odası, bu yaştaki çocukların hastane ortamına daha rahat uyum sağlamalarını sağlıyordu. Bu yüzden sıkılan çocukları buraya getirip eğlenmelerine izin veriyorlardı.

Aslı, diğer hastası Dilara'nın odasına girdiğinde onun uyuduğunu, annesinin de yanındaki koltukta oturarak sessizce televizyon izlediğini gördü. Kadıncağız, Aslı içeri girince yavaşça ayağa kalktı.

"Doktor hanım."

"Merhaba Tülin Hanım. Nasılız bugün?" derken Dilara'yı kastetmişti.

"Çok halsiz. Az önce uyudu. Durumu hakkında bir gelişme var mı?"

Konuşurken yüzü endişeyle iyice kasılmıştı.

Aslı çocuğun yanına gitti. Tedavi için oksijen ve antibiyotik veriyorlardı. Gerekli kontrolleri yaptıktan sonra annesine *"Şuanda bir şey söyleyemem. Zatürre için gerekli tedaviye başladık, ama savunma sistemi zayıf olduğu için bir de kan tahlili sonuçlarına bakmak istiyorum. Ancak sonuçları aldıktan sonra size ayrıntılı bir bilgi verebilirim."*

Tülin Hanım'ın omuzları çökmüş, öylece koltuğa yığılmıştı.

"İnşallah kötü bir şey çıkmaz." diye mırıldandı kendi kendine.

Aslı çocuğun annesine baktı. Uzun boylu, kumral, güzel ve bakımlı bir kadındı, ama yüzündeki endişe hemen belli oluyordu. Çok zordu bu şekilde hasta bir çocuğun ebeveyni olmak. Aslı da hiç dayanamıyordu çocukları hasta görmeye ama yapılacak bir şey yoktu. Önemli olan onları sağlıklarına kavuşturabilmekti. *'İnşallah çocuğun tahlil sonuçlarından önemli bir şey çıkmaz.'* diye geçirdi içinden. Sonra anneye döndü.

"Öğleden sonra sonuçları almış olurum."

"Tamam Doktor Hanım. Teşekkür ederim."

Aslı odadan ayrıldıktan sonra saatine baktı, saat neredeyse on iki olmuştu. Doktor odasına gidip önlüğünü çıkararak dolabına astı. Sonra Ercan'la buluşmak üzere dışarı çıktı.

Hastaneden çıktığında Ercan'ı kendisini bekler halde buldu. Ercan, Aslı'yı yanaklarından öperek karşıladı. Genç adam bir eliyle Aslı'nın kolundan tutup, diğer eliyle de arabasını işaret etti.

"Hadi bakalım İzmirli söyle nereye gidelim yemeğe?"

Aslı babasıyla birlikte gittikleri restoranı tarif etti. Ercan'ın arabasıyla dünkü restorana gittiler. Arka taraftaki son derece otantik restore edilmiş bahçeye restoranın içinden geçerek çıktılar. Bahçenin ortasına kurulmuş küçük süs havuzunun kenarındaki masalardan birini tercih edip oturdular. Garson iki tane menü getirip kendilerine uzattı. Bu arada bahçeye açılan kapıdan giren bir grup hemen dikkatini çekti. Kim olduğunu hala öğrenemediği o doktor da vardı gelen grupta ve içeri girer girmez ilk gördüğü kişi Aslı olmuştu. Soğukça tebessüm ederek yanından geçti. Arkadaki masalardan birine oturdukları için, görüş menzilinden çıkmıştı. Maalesef yüzünde o harika gülümseyişten eser yoktu. Ercan hiçbir şeyin farkında değildi ve hala elindeki menüyü in-

celiyordu. Yanlarına gelen garsona birlikte yemek siparişlerini verdiler. Her ne kadar kendisi görmese de doktorun kendilerini göz hapsine aldığını hissedebiliyordu. Umursamamaya çalışarak yüzünü Ercan'a çevirdi.

"Demek artık sen de İzmirli oldun."

Ercan gülümsedi: *"Mecburen."*

Aslı, Ercan'ın yakışıklı yüzüne baktı. Genç adam, bir kızın arayabileceği, isteyebileceği her şeye sahipti. İyi bir mesleği vardı, kişiliği gelişmiş olgun bir erkekti. Karşısında oturan bu esmer adama alıcı gözüyle tekrar baktı. Oval yüzü, hafif kemerli burnu, geniş alnı, hafif çıkık elmacık kemikleri ve kahverengi gözleriyle çok yakışıklı görünüyordu. Neden âşık olamıyordu peki bu adama? Aradığı her şey vardı oysaki. Üstelik kendisini de çok seviyordu. Belki de hayatının en büyük hatasıydı onun duygularına karşılık verememesi. Bunu bilemezdi tabii. Ama bildiği bir şey vardı ki o da ikisinin arasında bir şeylerin eksik olduğu idi. Hatta şu tanımadığı doktora karşı duyduğu heyecanı bile Ercan'a karşı hiç duymamıştı. Ama yine de kendisi için çok değerliydi. Ona farklı bir bağlılığı vardı. Onun için bir sevgili değil ama onun dışında her şeydi.

"Daldın neler düşünüyorsun?"

Ercan'ın sesiyle dalgınlığından sıyrıldı.

"Hiiç! Hala şaşkınım burada olmandan dolayı."

"Yoksa hoşuna gitmedi mi gelmem?"

"Kızdım tabi biraz. En azından arayıp bir haber verebilir, bu konuda fikrimi alabilirdin. Ama sen ne yaptın, hiç düşüncelerimi hesaba katmadan birden bire karşımda bitiverdin. Sadece kendini düşünen, bencil erkeklerden hiçbir farkın yokmuş senin de." dedi. Bütün içindeki kızgınlığı kusmuştu.

Genç adam böyle bir tepki beklemiyor olmalı ki, oldukça şaşkın ve biraz da hayal kırıklığını belli eder bir ifadeyle bakıyordu. Yüz ifadesi bozulduğunu ele veriyordu.

"Demek gelmemden memnun kalmadın." dedi düşünceli ve oldukça üzgün bir ses tonuyla.

"Öyle demedim Ercan. Çarpıtma hemen konuyu. En azından böylesi önemli bir karar için bir arayıp fikrimi alabilirdin."

"Ne bileyim düşünemedim Aslı. Senin de en az benim kadar mutlu olacağını tahmin ediyordum. Bu yüzden sürpriz yapmak istemiştim."

Sesinde hala duyduğu hayal kırıklığının izleri vardı.

Aslı, genç adamın gerçekten üzüldüğünü görünce biraz geri adım atma ihtiyacı duydu. Ne kadar kızarsa kızsın, için için biliyordu ki, onun buraya gelişinden fazlasıyla mutlu da olmuştu. Çünkü Ercan, kendisi o şekilde düşünmeye yanaşmasa bile, en yakın arkadaşı, dostu sırdaşıydı. İnsan, her şeyini paylaştığı dostunun yakınında olmasını istemez miydi? İsterdi tabi ki... Ama keşke bu dostluğa duygusal anlamlar yüklenmese, hep böyle kalabilseydi. Aksi takdirde bu dostluk da bitebilirdi. İşte bu yüzden Ercan'ın buraya gelmesine bu kadar ağır tepki göstermişti. Dost olarak onu kaybetmeyi göze alamadığı için, uzakta kalması belki daha iyi olacaktı. Keşke Ercan da bunu anlayabilse, sadece dostu olmayı kabullenebilseydi. Her şey belki de çok daha kolay olacaktı o zaman onlar için.

Bu arada garson sipariş ettikleri yemekleri getirdi. İkisi de sessizce yemeklerini yemeye başladılar. Aralarında oluşan bu gerilimli sessizlik artık rahatsız edici olmaya başlamıştı.

"Arkadaşlarımızdan bir haber var mı?" diye sordu aralarındaki sessiz gerilimi biraz olsun yumuşatma çabasıyla.

Ercan yemeğinden bir parça alarak arkasına yaslandı. Yüzü son derece ifadesiz görünüyordu. Peçete ile ağzını sildikten sonra hafifçe tebessüm etmeye çalıştı.

"Az kalsın unutuyordum söylemeyi. Mesut ile Nejla'nın kızları oldu."

"Gerçekten mi? Çok sevindim."

Nejla ile Mesut, Ercan'la kendisinin en yakın arkadaşlarıydı. Üniversite yıllarında her zaman birlikte olmuşlardı. Nejla kendisinin dönem arkadaşı, Mesut ise, Ercan'la birlikte genel cerrahi servisindeydi. Nejla ile Mesut'un arkadaşlığı evliliğe doğru giderken, Ercan'la kendisi hep aynı durumda kalmıştı. Ercan'la tıp fakültesinde üçüncü sınıfın başındayken tanışmıştı. Zaten onları tanıştıran da ikisi olmuştu. Dört yıl hep birlikte olmuşlar, birlikte gülüp keyiflenip, birlikte üzülmüşlerdi. Hemen her öğlen yemeğini birlikte yemişler, çay saatlerini bile birbirlerine denk getirerek, her fırsatta görüşme imkânı yaratmışlardı. Bu birliktelik diğer ikisinde duygusal boyuta ulaşırken, nedense Ercan ile kendisinde dostluk hanesinin dışına çıkmamıştı. En azından kendisi için öyleydi. Ama dışarıdan görüntüleri bunun tam tersi görünümündeydi. Dışarıdan bakan herkes aslında onları sevgili sanıyordu. Öyle sanmaları da son derece doğaldı. Çünkü onlar kadar gülüp eğlenen, sürekli birlikte takılan, dahası birbirlerine bu kadar çok yakışan bir çift daha yok gibiydi. Çünkü Nejla hep böyle söylerdi. Siz birbiriniz için yaratılmışınız. *Sizin kadar birbirine yakışan bir çift görmedim... Tabii ki bizden sonra* derdi sözlerinin arkasından gülerek. Ercan'la kendisini tanıyan herkes böyle bir beklenti içindeydi. Sanırım buna genç adam da dâhildi. Bütün bunlar aklına gelince Ercan'ın arkasından kalkıp İzmir'e gelmesi çok da sürpriz sayılmazdı. Haklarında bir karar verinceye kadar, bir süre daha yollarının kesişeceği muhakkaktı. Önemli olan bu süreci birbirlerini kırmadan, dostluklarını zedelemeden atlatabilmeleriydi.

"Annenle baban nasıllar?" diye genç adamla konuşmaya devam etti.

"İyiler, bildiğin gibi. Geçirdiği kalp krizinden sonra biliyorsun babam kendini emekliye ayırdı. Şimdi evde annemi canından bezdirmekle meşgul."

"Peki, babanın işlerini kim devraldı?"

Ercan'ın babası esnaftı. Kendisine ait döviz bürosu vardı. Ercan'ın abisi ile birlikte çalışıyorlardı.

"Artık işler tamamen abime kaldı. O da halinden memnun. Tabii şimdi babam biraz bana kapris yapıyor."

Ercan arkasına yaslanarak gözlerini Aslı'ya dikti.

"Ne kaprisi?" diye sordu Aslı, şaşırmıştı.

Genç adam Aslı'ya hafif bir göz kırpmasıyla baktı. Sonra tatlı bir tebessümle *"Ben torun istiyorum diye başımın etini yiyor. Yaşın ilerledi evlen artık diye baskı yapıyor."*

"Kalp krizinden sonra biraz daha hassaslaşmıştır. Ölmeden torunlarını görmek istiyor adamcağız."

Ercan tuttuğu nefesini bırakarak *"Aynen öyle."* dedi.

İkisi de yemeklerini bitirmiş, garsonun getirdiği çayı yudumlamaya başlamışlardı. Bu arada arkadaki grup yanlarından geçip gitmişti. Aslı bu sefer doktorun kendisine bakmadığını fark etti, sonra umursamazca omuzlarını silkti. Yanlış anlaşılma sonucu başlamadan biten bir ilişki olmuştu onlarınki. Bir daha karşılaşsalar bile kendisine bakacağını düşünmüyordu. Aniden içinde bir burukluk hissetti. Yazık oldu diye düşündü. Ama yapacak bir şey de yoktu maalesef.

"Ercan kalkalım mı artık? Hastaneye fazla gecikmek istemiyorum." dedi Aslı.

***

İlk Temas ve Tanışma

Aslı hastaneye geldiğinde ilk iş olarak yine laboratuvara uğradı. Dilara'nın tahlil sonuçları çıkmıştı. Tahlilleri incelemeye başladı. Sonuçlara göre lökosit çok yüksek görünüyordu. Normalde beş ile dokuz bin arasında olması gerekirken Dilara'nın doksan bini bulmuştu. *'Neden böyle çıktı acaba?'* diye can sıkıntısıyla düşündü. Sonra çocuğun odasına gitti. Dilara bugün gözüne daha bir solgun ve halsiz göründü. Annesi yine yanı başında endişe içinde bekliyordu. Kısaca Tülin Hanım'a durumu anlattıktan sonra, kan hücrelerine bakmak için periferik yayma yapacağını söyledi. Ancak o zaman durumu hakkında net bir cevap vereceğini de eklemeyi ihmal etmedi. Tülin Hanım tedirgin olmuş, yüzü iyice solmuştu. Aslı hemen Dilara'nın parmağından lansetle kan alıp lama yaydı ve doğruca inceleme yapmak için laboratuvara gitti. Lama yaydığı kanı uygun boyalarla boyadıktan sonra hücreleri saydı. Periferik yaymayı sayarken normalde olmayan hücreler gördü. Yüzü iyice endişeyle kasıldı.

Hemen Aysel Hanım'ı çağırıp sonuçları gösterdi. Aysel Hanım da inceledikten sonra *"Hmm, şimdi anlaşıldı, bu çocuğun yaz günü niye zatürre olduğu."* dedi, yüzü asılmıştı.

Sonra başını Aslı'ya çevirdi.

"Hemen ikili antibiyotik başlayın. Kemik iliği alıp lösemi paneline gönderin."

Aysel Hanım da Aslı kadar sarsılmıştı. İkisi de laboratuvardan üzgün bir şekilde ayrıldılar. Aslı Dilara'nın odasına doğru yöneldiğinde ayakları geri geri gidiyordu. Yavaşça kapıyı açtı. Dilara gözlerini televizyona çevirmiş çizgi film izliyordu, odaya hemşireyi çağırdı ve verilecek antibiyotikleri söyledi. Sonra çocuğun yanına giderek sevgiyle saçlarını okşadı. Annesi merak ve endişeyle kendisine bakıyordu.

"Dışarıda konuşalım." diyerek anneyi dışarıya yönlendirdi. Arkasından kendisi de odadan çıktı.

Tülin Hanım tedirgin bir şekilde ellerini ovuşturarak Aslı'ya yaklaştı.

"Sonuçlar nasıl?" diye sorarken yüzü iyiden iyiye gerilmişti.

Aslı da gergindi ama ses tonunu ayarlamaya çalışarak sakin ve yavaş bir şekilde *"Tülin Hanım sizin de bildiğiniz gibi, kızınızın bağışıklık sistemi zayıf. Bu yüzden tahlil yapmak durumunda kaldık. Sonuçlar umduğumuz gibi çıkmadı. Üzülerek söylüyorum, kızınıza lösemi tanısı kondu."* dedi.

"Aman Allah'ım!" diyerek kadıncağız çaresizce elini yüzüne kapatıp hıçkırmaya başladı.

Aslı yavaşça kadının omzuna dokundu.

"Tülin Hanım emin olun elimizden geleni yapacağız. Bu hastalıktan kurtulan çok çocuk var. Güçlü olmaya çalışın. Buna her zamankinden daha çok ihtiyacınız olacak. Dilara sizi böyle görmesin." dedi. Teskin etmeye, bir nebze de olsa zavallı kadına moral vermeye çalıştı.

Kadıncağız gözlerini ellerinin tersiyle sildikten sonra kıpkırmızı gözlerle Aslı'ya baktı.

"Ne olacak şimdi?" diye sordu.

"Enfeksiyonu tedavi ettikten sonra kemoterapi tedavisine başlayacağız. Çok zor bir durum olduğunu biliyorum ama metin ve güçlü olmanız lazım. Dilara sizin zayıflığınızı hissetmemeli."

"Biliyorum ama öyle zor bir durum ki." diyerek genç kadın yeniden ağlamaya başladı.

Aslı ne söyleyeceğini bilemez bir halde öylece genç kadına bakıyordu.

Tülin Hanım gözyaşlarını tekrar elinin tersiyle sildikten sonra, *"Şimdi izninizle eşimi arayıp durumdan haberdar etmek istiyorum."* dedi.

Aslı üzgün bir şekilde yavaşça oradan uzaklaştı. Doktor odasına girdiğinde sadece Gül'ü gördü. Odada kimsenin olmamasına minnet duyarak kendini koltuğa atıverdi. Onun halini gören Gül de meraklanmıştı.

"Ne oldu Aslı, iyi misin?"

"Zatürre olan hastam lösemi çıktı." dedi üzgün bir şekilde.

Gül, Aslı'nın yanına oturdu, bir elini arkadaşının omzuna koydu.

"Üzülme Aslı. Senin elinden geleni yapacağını biliyorum. Bu rahatsızlıktan kurtulan çok çocuk var. İnşallah senin hastan da iyileşir."

Aslı gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Normalde böyle etkilenmemesi gerekirdi ama kendini bir türlü tutamıyordu. Çok hassas bir yapısı vardı. Belki de doktor olmaya uygun değildi. Sadece o çocuğun iyileşmesini istiyordu. Arkadaşı yerinden kalkıp bir bardak su getirdi. Avuç içleriyle gözyaşlarını silerek Gül'ün elinden su bardağını aldı, birkaç yudum içti. Birden bütün gücü kuvveti

gitmiş gibiydi. Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Aklını başına toplamalı, güçlü olmalıydı.

O sırada odanın kapısı açıldı. İkisi de kapıya doğru baktılar. Gelen Canan'dı. Aslı şaşırarak ayağa kalktı.

"Abla ne işin var burada senin? Nasıl geldin buraya?"

Ablası da solgun görünüyordu. Doğruca Aslı'nın yanına gitti.

"Taksiyle geldim. Kendimi pek iyi hissetmiyordum kontrole geldim. Bana eşlik eder misin?"

Aslı endişelenmişti. *"Neyin var? Ne oldu?"*

"Çok halsizim."

Hemen ablasının kolundan tutarak kapıya doğru yöneldi. Sonra başını çevirerek Gül'e seslendi.

"Gül, beni arayan olursa ablamla birlikte Kalp ve Damar Cerrahisi'ne gittiğimi söyler misin?"

"Tabi söylerim merak etme sen."

Canan'la birlikte beşinci kattaki Kalp ve Damar Cerrahisi Servisi'ne çıktı. Ablası buraya çok geldiği için bildik adımlarla doktorunun odasına doğru gittiler. Hafifçe kapıyı tıklatıp içeriye girdiler.

Oda geniş ve ferahtı. Pencerenin hemen yanındaki masada oturan doktor, önündeki bilgisayarla meşgul görünüyordu. Onların girdiğini görünce başını kaldırıp baktı. Aynı anda iki şaşkın göz birbiriyle buluştu. Aslı kadar, doktor da çok şaşırmıştı. Bir kaç gündür yaşadığı duygusal fırtınaya sebep olan kişi tam karşısında duruyordu. İlk şaşkınlığını atan o oldu. Gözleri hemen Canan'a yönelmiş, endişeyle yerinden kalkarak ablasının yanına gelmişti.

"Merhaba Canan solgun görünüyorsun. Herhangi bir şikâyetin mi var?" diye endişeyle sordu. Sonra da Canan'ın kolundan tutarak masanın önündeki koltuğa oturmasına yardımcı oldu.

"Çok halsizim bugün. Uzun zamandır ilk defa kendimi bu kadar kötü hissediyorum." dedi. Zorlukla konuşuyordu.

"Tamam, endişelenecek bir şey yok. Şimdi önce seni bir muayene edelim."

Sonra başını kaldırarak Aslı'ya baktı. Genç adamın kardeşine baktığını gören Canan *"Kendi derdimden sizi tanıştırmayı unuttum. Sinan, sana hep bahsettiğim kız kardeşim Aslı. Aslı, benim fedakâr doktorum Sinan Yılmaz."* diyerek ikisini tanıştırdı.

Sinan gülümseyerek elini uzattı Aslı'ya.

"Nihayet tanışabildik Doktor Hanım." dedi insanın içini ısıtan gülümsemesiyle.

"Memnun oldum Sinan Bey."

Sinan hala Aslı'nın elini bırakmamıştı. Sonra çok yavaş bir sesle *"Sadece Sinan."* dedi.

Aslı da gülümseyerek;

"Sadece Aslı." diye cevapladı.

İkisi de birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Bal rengi gözler, mavi gözleri içine hapsetmiş gibiydi. Sanki sağanak bir yağmurda, büyük bir patlamayla ortaya çıkan gök gürültüsünün sonrasında oluşan bir dinginlik ve sonrasında açan güneş gibi parlamıştı bakışları birbirlerini gördükleri anda. Orada sadece ikisi varmış gibi öylece ve hipnotize olmuşçasına bakıyorlardı birbirlerine. Aslı ablasının da odada bulunduğunu hatırlayarak kendini toparlayıp, yavaşça elini Sinan'ın avuçlarından çekti. Bu diyaloglar ve bakışlar Canan'ın gözünden kaçmamıştı. Canı sıkkın bir şekilde *"Yoksa siz tanışıyor musunuz?"* diye sordu.

Genç adam bakışlarını Canan' a çevirdi.

"Birbirimizi görüyorduk ama resmen şimdi tanıştık." dedi. Daha sonra da Aslı'ya döndü.

"Şimdi müsaadenle Canan'ı muayene etmeliyim." diyerek ona yöneldi ve ablasının kolundan tutarak yavaşça kaldırıp yan taraftaki muayene odasına götürdü.

Aslı hala şaşkındı. Ne büyük bir tesadüftü bu yaşadığı. Hem de onunla tanışmak konusunda ümidini kesmişken. Gizemli doktor, onca doktor arasında çıka çıka ablasının doktoru çıkmıştı. Kader mi, rastlantı mı bilemiyordu. Ama ne olursa olsun, onunla tanışmış olmaktan büyük bir mutluluk duyduğunu hissetti. Kalbinde sanki binlerce kelebek kanat çırpıyormuş gibi pır pır ederken, heyecanla çarpan yüreğinin sesi şimdiye kadar hissetmediği duygularla tanışmasına neden oluyordu.

Canan'ı neredeyse yarım saate yakın bir süre muayene eden genç adam *"Merak edilecek bir şey yok Canan. Zaman zaman bu tür şikâyetlerin olabilir. Kendini fazla yormamalısın."* dedi sakince.

"Dün Aslı ile çarşıya çıkmıştık. Oldukça yorulmuştum. Ondan kaynaklanıyor herhalde. Uzun zamandır hareket etmeyince hamlamışım." diyerek gülümsedi.

"Arada çıkmalısın tabi dışarı ama kendini fazla yormamak şartıyla."

Sonra birlikte Aslı'nın yanına gittiler. Aslı endişeyle Sinan'a baktı.

"Endişe edilecek bir şey yok Aslı. Dün biraz fazla yorulmuş herhalde, dinlenirse kendini daha iyi hisseder." dedi genç adam.

Sonra dikkatli bakışlarını Aslı'ya çevirdi.

"Sen iyi misin? Ağlamış gibisin." dedi merak ve endişeyle.

Aslı, genç adamın ilgisine nasıl cevap vereceğini bilemedi. Canan gelince endişeden bütün derdini unutmuştu. Sonra gözlerinin önüne Dilara geldi, yine gözleri buğulandı.

"Teşekkür ederim iyiyim. Bir hastama lösemi teşhisi koyduk bugün. Biraz sarstı beni."

"Anlıyorum, sarsılman çok normal. Her ne e kadar mesleğimiz gereği, bu durumlara alışmaya çalışsak da hepimiz insanız. Tabi ki zor oluyor zaman zaman kabullenmek."

"Evet, sanırım öyle."

Derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça ayağa kalktı.

"Benim artık servise dönmem gerekiyor." diyerek Canan'a yaklaştı. Ablasının kolundan tutup ayağa kalmasına yardımcı oldu.

"Canan herhangi bir şikâyetin olursa mutlaka beni ara." dedi Sinan ilgiyle.

Sonra yeniden Aslı'ya döndü.

"Sende kendine iyi bak Aslı."

"Teşekkür ederim."

***

İlk Buluşma ve Sonrasında Yaşanan Gerilim

Aslı akşam olup da eve döndüklerinde çok yorulduğunu hissetti. Bugün ablası da bir garip davranmıştı zaten. Eve gelinceye kadar ağzını bıçak açmamış, tek kelime dahi konuşmamıştı. Ablasının yorgun ve rahatsız olduğunu bildiği için onu zorlamadı ve aralarında oluşan sessizliği de bozmadı.

"Abla hazırsan çıkalım." diye seslendi eve geldikten bir müddet sonra. Bu arada bir duş almış üzerini değiştirmiş, biraz olsun rahatlamıştı. Dün babasıyla konuştukları gibi, bu akşam babaannesine yemeğe gideceklerdi. Ablasından ses gelmeyince merakla odasına gitti. Canan yatağına uzanmış hıçkırarak ağlıyordu.

"Ne oldu abla niçin ağlıyorsun?"

Ablasından bir cevap gelmeyince sorusunu yineledi.

"Abla söylesene ne oldu?"

"Yok bir şey Aslı. Biraz yalnız kalmak istiyorum, rahat bırakır mısın beni?" dedi Canan hıçkırıklar içinde.

"Tamam, ama babaanneme gitmeyecek miyiz? Bizi bekliyorlar bugün."

"Biraz müsaade et kendime gelirim az sonra."

Ablasına daha fazla müdahale etmeyerek salona geçip televizyon seyretmeye başladı. Aradan yarım saat geçmişti ki, o da zaten odadan çıkarak salona geldi ve Aslı'nın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Özür dilerim Aslı. Bana ne oldu bugün bilmiyorum. Seni de üzdüm."

"Önemli değil, olur böyle şeyler. Suç bende, seni dün çok yordum."

"Hayır, öyle düşünme. Sanırım psikolojik olarak hassas bir dönemdeyim. Her şey sanki üstüme geliyor gibi hissediyorum. Gergindim bugün, ağlayınca rahatladım. Merak edilecek bir şey yok. Hadi bakalım, babamla babaannem merak etmişlerdir bizi. Çıkalım istersen artık."

Daha fazla oyalanmadan evden çıktılar. Ama Aslı, ablasıyla ilgili bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Onu üzen bir şey vardı kesin. Durduk yere bir insan bu kadar ağlamazdı çünkü. Nedense ablası, kendisiyle üzüntüsünü, sıkıntısını eskisi kadar konuşmaz olmuştu. Büyük ihtimal bunu da üzmemek için yapıyordu. Her şeyi kendi içine atıyor, sorunlarıyla kendisi başa çıkmaya çalışıyordu. Bu durum kesinlikle sağlıklı olmadığı gibi, kimi zaman böyle ağlama krizlerine de yol açabiliyordu. Ablasının daha fazla üzülmesine seyirci kalamazdı. Onunla daha fazla ilgilenmeye, sıkıntısını anlamaya ve çözmeye karar verdi. Bir süre sonra babaannesinin Bornova Özkanlar'daki evine geldiler. Kapıyı babaları açtı.

"Benim güzel kızlarım gelmiş." diyerek büyük bir sevinçle kızlarını kucakladı.

Babaanneleri de mutfaktan çıkarak yanlarına geldi. Ağlamış olmalı ki gözleri yaşlıydı.

"Gelmeyeceksiniz sandım, yavrularım benim." diyerek gözyaşları içinde onları kucakladı.

Salona girdiklerinde gözlerine inanamadılar. Yemek masasında yok yoktu. Kadıncağız aklına ne gelmişse yapmıştı onlar için: *'Yaprak sarması, kadınbudu köfte, Rus salatası, su böreği... Daha neler neler!'* Aslı ile Canan'ın en sevdiği yemeklerdi bunlar. Hepsinden yapmıştı. Aslı kaşlarını çatarak yaklaştı babaannesine.

"Babaanne ne gerek vardı bunca şeyi yapmaya. Kendini çok yormuşsun."

"Olur mu kızım? Uzun zamandır görmedim sizi. Yapmasam rahat edemezdim. Hem üzülme hiç yormadım kendimi. Yardımcım Zehra Hanım sağ olsun, o hazırladı çoğunu. Hadi bakalım çorbalarınızı getiriyorum, soğutmadan oturun sofraya."

Hep birlikte neşe içinde sohbet ederek yediler yemeklerini.

Yemekten sonra *"Bugün hastaneye gelmişsin."* dedi babası Canan'a.

"Kendimi iyi hissetmiyordum. Sinan'ın yanına uğradım. Merak edilecek bir şey yok baba iyiyim."

"Haberim var, söyledi Sinan... İyi olmana sevindim canım."

Yemekten sonra Aslı masayı toplamaya başladı. Yardım etmek isteyen babaannesine de izin vermedi. Onun salonda otururak Canan'la sohbet etmesini istedi. Zavallı kadıncağız zaten çok yormuştu bugün kendini. Bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra çay servisi yaptı. Salonda hep birlikte çaylarını içip televizyon seyrettiler. Bir süre sonra da babaanneleri oturduğu koltukta uyuklamaya başladı. Aslı yavaşça yanına giderek kalkmasına yardımcı oldu, yatağına yatırdı. Bugün burada kalacaklardı.

Salona döndüğünde Canan *"Benim gözlerim kapanıyor, yatmaya gidiyorum."* dedi

Aslı'ya ve babasına iyi geceler dileyerek yatmak için odasına çekildi. Yatağına yattığında hemen uyuyamadı. Bugün kendisine ne olduğunu bir türlü anlamıyordu. Aslı ile Sinan'ın tanıştıklarındaki bakışları gözlerinin önünden gitmiyordu bir türlü. Daha tanışmadan önce birbirlerinin dikkatlerini çekmiş olmalarına da açıkçası çok bozulmuştu. İçinde kıskançlık tohumlarının filizlenmeye başladığını hissetti. Kardeşini kıskanması çok anlamsızdı aslında. Gerçekte Aslı, kendisinin Sinan'a olan duygularını bilmiyordu ki. Bu yüzden ne yapacağını şaşırmış durumdaydı. Aslı ile Sinan'ın arasında gelişebilecek herhangi bir ilişkiyi kaldırabilecek durumda değildi. Bugün eve geldiklerinde neredeyse kardeşine *Sinan'dan uzak dur!* diye bağıracaktı. Zor tutmuştu kendisini. Kırk yıl düşünse aklına sevdiği adamdan kız kardeşini kıskanacağı gelmezdi. Ama Sinan'ın bugünkü bakışları, Aslı'nın elini tokalaşmak için avuçlarına aldığında hemen bırakmaması, gözlerinin birbirlerine dalıp gitmesi dikkatinden kaçmadığı gibi içsel sıkıntısını körüklemişti. Aslı'nın duygusal olarak bir şey hissettiğini sanmıyordu. Çünkü onun hayatında sevdiği biri zaten vardı. Ercan şimdi İstanbul'da olsa bile, ikisi arasındaki dört yıla yakın süren ilişki temelinin sağlam olduğunu gösteriyordu. Kardeşi bir çırpıda onu silip atacak değildi ya. Zaten genç adama ilgili bakınamıştı bile. Birkaç karşılaşmadan sonra tanışmanın şaşkınlığı vardı sadece yüzünde. Sinan da büyük ihtimalle kız kardeşi olduğu için bu şekilde ilgili davranmıştı. Sonuçta hem hastanede yattığı süre boyunca hem de yemeğe çıktıkları akşam az bahsetmemişti Aslı'dan. Kesinlikle gözleriyle şahit olduğu bu ilgi bundan kaynaklanıyor olmalıydı. Hem Aslı Sinan'a olan duygularını bile bilmiyordu. Söyleyip söylememe konusunda da çekince yaşıyordu.

Çünkü öncelikle Sinan'ın kendisine olan aşkından emin olmalıydı. Kendisi bile bundan tam anlamıyla emin değilken aralarında bir ilişki varmış gibi kardeşine konuyu açması hoş olmazdı. Bütün bu düşünceler zihnini yoğun bir şekilde talan ederken kendini tutamamış ağlama nöbetine girmişti. Ağlarken de kendini iyice kaybetmişti. Ortada henüz bir şey yokken kardeşine ters bir davranışla çıkışmasının yanlış olacağını bildiğinden, bir şey söylememişti. Onu üzmek istemiyordu. Hiçbir şeyden haberi olmayan kardeşi kendisi için o kadar çok çırpınıyordu ki, bu yüzden kırmaya içi de elvermiyordu. İşleri zamana bırakmanın en doğrusu olduğuna karar vererek gözlerini kapatıp, uyumaya çalıştı.

Bu arada Aslı da yatağında, gözlerini tavana dikmiş karmaşık duygular içerisinde boğuşuyordu. Ercan'ın buraya gelmesi, Sinan'la tanışması tam bir sürpriz olmuştu. Sinan, beklediğinden çok daha yakışıklı, çok daha çekiciydi. Özellikle gözleri çok güzeldi. Bal rengi gözleri sanki kendisini içine hapsetmiş, gözlerinin derinliklerinde tutuklu kalıp, esaretin tadını almıştı. Bu tat, bugüne kadar hissetmediği, tatmadığı kadar hoş ve güzeldi. Sesi de boğuk ve derinden gelerek, sanki insanın içini yakıyordu. *Allah'ım ne oldu bana?* diye düşündü. Resmen âşık olmuştu. İlk görüşte aşk dedikleri bu olsa gerekti. Tam onunla tanışmaktan ümidini kestiği bir anda yine karşısına çıkmıştı. Onun da kendisinden hoşlandığının farkındaydı. O da gözlerini Aslı'dan alamamıştı. Canan doktor odasına geldiğinde Aslı ağlıyordu. Ablası fark etmemişti bunu, ama bu ayrıntı Sinan'ın, insanın içine işleyen bakışlarından kaçmamıştı. Kendisiyle ilgilenmesi hoşuna gitmişti. Yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı. Uykunun ağırlığına daha fazla dayanamayacağını bildiğinden teslimiyeti memnuniyetle kabul etti.

Öğrenciyken en sevdiği gün cumaydı. Cumayı tatilin başladığı gün olduğu için çok severdi. Tam tersi nedenden ötürü de pazar akşamlarını hiç sevmezdi, o da tatilin bittiğini haber veriyordu çünkü. Şimdi ki durum ise tam tersiydi. Cuma gelip çatmıştı ama hiç de mutlu değildi. Nedense hafta sonu bile olsa tatile girme fikri hiç hoşuna gitmiyordu. Bu bir haftanın nasıl geçtiğini anlamamıştı bile. Özellikle kendi hastalarından iki gün dahi olsa ayrı kalmak çok zor geliyordu.

Bugünkü vizitte Aysel Hanım en çok Aslı ile Gül'ü zorladı, en çok onlara soru sordu. Aldığı cevaplardan memnun bir şekilde her seferinde başını salladı. Gül'ün hastalarından birinde Akdeniz anemisi vardı. Aysel Hanım bu konu hakkında pazartesi günü, Gül'den sunum yapmasını istedi. Vizit bittikten sonra yine hepsi doktor odasında kısa bir sohbet ve çay molası vermişlerdi. Daha sonra hastalarına bakmak üzere odadan ayrıldılar.

Aslı, hastalarıyla ilgili kontrollerini yaptıktan sonra, doktor odasına geldiğinde arkadaşlarını göremedi. Kafeteryada olduklarını düşünüp oraya bakmak üzere en alt kata indi.

Kafeteryada etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. Birden arkasından kadife gibi bir ses *"Birini mi arıyorsun?"* diye seslendi.

Derinden gelen o boğuk sesi duyduğunda bir heyecan sardı bütün vücudunu, kalbi aniden hızla atmaya başladı. Kendisini sakin olmaya zorlayarak yavaşça arkasını döndü.

"Merhaba... Arkadaşlarıma bakınıyordum ama görünürde yoklar."

"Sanırım yalnızsın. Ben de bugün öyleyim. Seve seve sana arkadaşlık edebilirim."

Aslı böyle bir teklifi nasıl reddedebilirdi ki.

"Tabi sevinirim." dedi. Yüzü duyduğu sevinçten ve heyecandan pembeleşmişti. Bu yüzden başını öne eğerek heyecanını genç adama göstermemeye çalıştı.

Birlikte birer bardak çay alıp, boş bir masaya oturdular.

"Bugün daha iyi görünüyorsun." dedi Sinan ilgiyle.

"Teşekkür ederim. Toparladım biraz kendimi."

Sinan gözlerini ayırmadan Aslı'ya bakmaya devam ediyordu. Sonra ilgili bir sesle *"Ne oldu hastan? Tedaviye başladınız mı?"* diye sordu.

"Henüz başlayamadık. Hastaneye zatürre teşhisi ile yatmıştı. Önce enfeksiyonu tedavi edelim sonra başlayacağız."

"Zavallı çocuk. İnşallah iyileşir." dedi, üzüntüyle konuşmuştu.

Genç adam arkasına yaslanmış, Aslı'nın bütün hareketlerini ilgiyle seyrediyordu.

"Erkek arkadaşın görünürlerde yok sanırım bugün?"

Sesi temkinli çıkmıştı. Aslı'nın tepkisini gözlemlemeye çalışıyor gibi tek kaşını kaldırmış merakla bakıyordu. Anladığı kadarıyla bu konuyu açarak Ercan ile arasındaki ilişkiyi çözmeye çalışıyordu. Büyük ihtimal ikisinin çıktığını sanıyordu. Onun bu yanlış düşüncesini düzeltmek için eline çok güzel bir fırsat geçmişti. Bunu en güzel şekilde değerlendirip, Ercan'ın kendisi için sadece bir dost olduğunu söylemeliydi. Tam ağzını açmış konuşacaktı ki, omzuna bir el dokundu.

"Merhaba canım."

Başını çevirip Ercan'ı görünce gözleri şaşkınlıktan iri iri açıldı. Genç adam oldukça rahat bir şekilde Aslı'nın yanağına bir öpücük kondurup, ikisinin arasına bir sandalye çekerek oturdu.

"Merhaba ben Ercan." diyerek Sinan'a tokalaşmak üzere elini uzatıp kendini tanıttı.

Sinan da en az Aslı kadar şaşırmış görünüyordu. Tam Ercan hakkında konuşacakken, birden çıkıp gelmesi ikisini de şaşırtmıştı doğal olarak. Sinan'ın gözleri kısılmış, yüzü gerilmişti. Nezaketen Ercan'a elini uzattı. Aslı, iki erkeğin yüzüne bakarak, hemen ikisini birbirine tanıttı.

"Sinan Kalp Damar Cerrahisi'nde uzman hekim. Ablam Canan'ın doktoru aynı zamanda. Ercan ise, benim İstanbul'dan arkadaşım. Buraya, Genel Cerrahi Servisi'ne yeni geldi."

Ercan oldukça mutlu bir şekilde elini Aslı'nın omzuna attı ve genç kızı kendine doğru çekti. Bakışlarını Aslı'dan ayırmadan *"Onsuz İstanbul çekilmezdi. Dayanamadım yokluğuna, tayin istedim. Şimdi gözümün önünde ya çok mutluyum."* dedi.

Sinan, Ercan'ın konuşmalarından rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Gözlerini Aslı'nın gözlerine çevirdi. Bu bakışlarda hayal kırıklığı ile birlikte büyük bir hayranlık da apaçık bir şekilde görünüyordu.

"Bence kendine göre doğru olanı yapmışsın. Hiç kimse Aslı gibi birini yalnız bırakmak istemez."

Aslı iyice yerin dibine girdiğini hissetti. Güya Sinan'a, Ercan'ın sevgilisi olmadığını söyleyecekti. Oysa ortam tam tersi, sevgili gibi ortaya koymuştu onları. Yanlış anlaşılmalar zinciri, birbiri ardına devam edip gidiyordu. Çırpındıkça sanki daha çok batıyor gibiydi. Ne olursa olsun şu karşısındaki adama yanlış düşündüğünü, hayatında sevgili olarak kimsenin olmadığını anlatabilmeli ve eğer bir sevgilisi olacaksa, o da sen olmalısın diyebilmeliydi. Tabi ki bunu bu şekilde söylemeyecekti, söyleyemezdi ama en azından Ercan ile sevgili olmadıklarını söylemesi gerekiyordu. Durumu düzeltmek için bütün sevecenliğini takınmaya çalışıyordu.

"Ercan bu hayatta sahip olduğum ve olacağım en iyi dost benim için." dedi. Tatlı tatlı gülümsemeyi de ihmal etmedi. Bu sözler üzerine Ercan hemen Aslı'nın elini tuttu ve aynı sevecenlikle baktı.

"Bak Sinan sen şahitsin. Bu sevgili dostum çok yakında benim sevgili karım olacak." dedi kendinden emin bir sesle.

O anda sanki başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetti kendisini. Bugüne kadar hiç bu kadar utanmamıştı. Ne olmuştu Ercan'a böyle? Kendisi ortamı kurtarmaya çalıştıkça o batırıyordu. Durum, nasıl olmuş da bu hale gelmiş, ne zaman bir erkeğin kuşatması altına girmişti? Kendi fikri dahi sorulmadan neredeyse düğün dernek yapılıp, nikâhı kıyılıyordu. Sinan da neredeyse nikâh şahidi olacaktı. Yok, daha neler! diye iç geçirip ortamı düzeltmek için ağzını açmak üzereyken, Sinan'ın kendilerine bakan, gülen gözleriyle karşılaşınca şaşkınlığı iyice arttı. Genç adam sanki bulunduğu ortamdan ve konuşmalardan eğleniyor gibiydi. Gözlerini Ercan'a çevirip hafif tebessüm ettikten sonra *"Sana iyi şanslar. Gerçekten bu konuda şansa ihtiyacın olacak arkadaşım."* dedi.

Sonra çalan çağrı cihazına bakarak yerinden doğruldu.

"Kusura bakmayın gitmeliyim. Görev beni çağırıyor." dedi.

Ayağa kalkıp giderken Aslı'ya bakıp gülümsedi.

"Kendine iyi bak Aslı, sonra görüşürüz." dedi ve yanlarından uzaklaştı. Sinan gittikten sonra Ercan, sinirli bir şekilde Aslı'ya döndü.

"Ne demek istedi bu adam ya şans mans diye. Ne küstah bir tipmiş bu."

Aslı da en az onun kadar sinirliydi. İyice üzerine gitti genç adamın.

"Ee, ne yapacaktı başka, bu kızla evleneceğim, bu kız benim gibi gereksiz muhabbet ederek canını sıktın resmen. Neredeyse gel nikâh şahidimiz ol diyecektin."

Ercan bu sözler üzerine irkilerek baktı Aslı'ya.

"Yoksa ikinizin arasında bir şeyler mi var?"

Aslı ne cevap vermesi gerektiğini kestiremedi.

"Şimdilik yok bir şey."

Ercan'ı kızdırdığını biliyordu. Ama bugün o da kendisini çok kızdırmıştı.

"Benim gitmem gerek." diyerek yavaşça ayağa kalktı.

Ercan aniden uzanarak kolundan yakaladı. Sonra sinirli bir şekilde hoyratça sandalyeye tekrar oturmasını sağladı.

"Benimle doğru konuş Aslı. Bu adamla aranda bir şeyler mi var?"

Bugün yeterince şaşkınlığa uğramasına rağmen genç adamın bu tavrı kanını dondurmuştu. Onu daha önce hiç bu şekilde görmemiş, bugüne kadar en ufak bir şekilde sinirlendiğine dahi şahit olmamıştı. Hoyratça kolundan tutarak kendisini sandalyeye fırlatmasını hiç ummaz, hiç beklemezdi. Hâlâ sinirini alamamış olacak ki, gözlerinden alev saçarak bakıyordu kendisine. Kolunu genç adamın elinden kurtarıp tekrar ayağa kalktı.

"Hayatım hakkında sana hesap vermek zorunda değilim Ercan. Şimdi izninle gitmem gerekiyor." dedi ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Oradan uzaklaşırken genç adam hiç müdahale etmemiş, şaşkın bir şekilde oturduğu yerde kalakalmıştı.

Servise çıktığında önce doktor odasına uğradı. Arkadaşları oradaydı ve onlardan başka odada kimse yoktu. İkisi de kafeteryada kendisini iki erkekle görmüş, bu yüzden yanına gelmemişlerdi. İkisinin de merak ettiği nokta, hangisinin sevgilisi olduğuydu. Aslı onlara hiç cevap vermeyerek içlerine iyice kurt düşürüp merak etmelerine neden oldu. Bu arada odaya Mustafa gelip, Aysel Hanım'ın onları çağırdığını haber verince, merakla beklenen Sevgilin kim? muhabbeti de bir süre gündem dışına itilmiş oldu.

Mustafa da dâhil olmak üzere üçü birlikte Aysel Hanım'ın odasına girdiler. Aysel Hanım, masa başındaki işlerinden başını kaldırıp onları şöyle bir süzdü. Sonra iki tane hasta dosyasını Mustafa'ya uzattı.

"Mustafa, bunlar senin hastaların. Bundan sonra bu hastalarla sen ilgilenecek her attığın adımdan da beni haberdar edeceksin." dedi. Sonra inceleyen bakışlarını üçünün üzerinde gezdirdi.

"Sanırım acemiliğinizi attınız biraz. Bundan sonra nöbetlere siz de gireceksiniz. Alışıncaya kadar bir süre ikişer kişi nöbet tutacaksınız. Nöbetlerde ki partnerleriniz, sizden kıdemli olan arkadaşlarınız olacak." dedikten sonra elindeki çizelgeyi onlara uzattı.

"Bu, nöbet listesi. Bunu doktor odasındaki panoya asın. Nöbetlerde partnerlerinizle uyum içinde çalışın. Herhangi bir sorunla karşılaşmak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Üçü de anlaşıldı der gibi kafalarını sallayarak teşekkür edip odadan çıkmak üzere kapıya yöneldiler.

"Durun! Nereye gidiyorsunuz? Daha bitmedi, bir konu daha var."

Tekrar dönüp, Aysel Hanım'a merakla baktılar.

"Bu servise yeni gelen her doktora bir görev veririm. Bu servisimizin âdetidir. Bu yıl da sizler geldiğiniz için, bu sene de bu görevi siz yerine getireceksiniz."

Gül kendini tutamayıp *"Biliyoruz, arkadaşlar bahsetti. Çaylaklık görevi değil mi?"* dedi.

Aysel Hanım, Gül'e bakarak hafifçe tebessüm etti.

"Arkadaşlarınız o şekilde ifade ediyorlar sanırım. Bu, benim için sadece bir görev."

"Peki, görevimiz ne?" diye sordu Mustafa merakla.

"Bilmiyorum dikkatinizi çekti mi? Bölüm başkanımız Nevzat Bey sanata düşkün bir insan. Özellikle de resim sanatına. Belki fark etmişsinizdir, onun odasındaki ve koridorlardaki resimleri."

"Evet, benim dikkatimi çekti." dedi Aslı.

"İşte o resimler, sizlerden önceki asistanların görevleriydi. Onlar aldılar o resimleri. Şimdi üçünüz de birer tane tablo getireceksiniz. Birisi benim odama, diğer ikisi doktor odasına."

Aslı, Aysel Hanım'ın odasında hiç tablo olmadığını daha önce fark etmişti. Aynı şekilde doktor odasında da yoktu. Demek onları tamamlamakta kendilerinin göreviydi.

"Tamam, alırız ama nasıl bir tablo almamız gerek?" diye sordu.

"Ben de o konuya gelecektim şimdi Aslı. Maalesef biz herhangi bir tabloyu asmıyoruz duvarlarımıza. Dikkat ettiyseniz hepsi ünlü ressamların taklit edilmiş resimleri. Bunları yapan bir ressam var. Diğerlerini ondan aldık. Ona biz, sizin adınıza üç tane sipariş verdik. Resimler hazırlanmış durumda zaten. Size düşen görev ise, resimleri ondan alarak buraya getirmek."

Sonra masasından kâğıt kalem aldı. Bir şeyler karaladıktan sonra kâğıdı Aslı'ya uzattı.

"Bu ressamın adı ve adresi. İzmirli olduğun için bu adresi bulman sorun olmaz sanırım."

Aslı adrese şöyle bir baktıktan sonra *"Güzelbahçe'de mi oturuyor?"* diye sordu.

"Evet, adresi orası. Bu resimleri almaya yarın gideceksiniz. Ressam pazar günleri çalışmıyor. Nevzat Bey, pazartesi günü resimler burada olsun istiyor. En iyisi siz yarın bu işi halledin."

Üçü de tamam dedikten sonra şaşkın bir vaziyette odadan çıktılar.

"Ne gereksiz bir görevmiş bu. Her şeyi düşünmüşler madem, adam resimleri de buraya gönderseydi biz de parasını ödeseydik. Boş yere yoracaklar şimdi bizi." diye sızlanmaya başladı Mustafa.

"Haklısın Mustafa ama adı üstünde bu bir görev." dedi Gül.

Doktor odasına geldiklerinde herkesi odada buldular.

"Ne o çaylaklar, görevinizi mi aldınız yoksa?" diye takılmaya başladı Osman.

"Evet aldık. Görevimiz Güzelbahçe'ye gitmek. Arabayla bir saatte gider geliriz." dedi Aslı.

Güzelbahçe, bulundukları yere oldukça uzaktı. Bornova İzmir'in bir ucu ise, Güzelbahçe de diğer ucuydu. Hele İzmir trafiğinde arabayla bile olsa, oldukça yorucu bir yolculuk olacak gibiydi. Sabah erken saatte yola çıkarlarsa öğlen olmadan bu işi halledebilirlerdi. Daha sonra da Ayşe ile söz verdikleri gibi Gül'e İzmir'i gezdirip akşam da sinemaya giderlerdi. Böylece hafta sonu programları da aksamamış olurdu.

Ayşe yavaşça Aslı'ya yaklaştı.

"Bence arabayla gitmeyin, park yeri çok sorun oluyor. Biz geçen sene arabayla gittik park yüzünden çok sıkıntı çektik. Zaten sizin bu görev yüzünden, Gül için yaptığımız hafta sonu planı suya düştü gibi. Bence vapurla karşıya geçerek gidin. Hiç değilse bu sayede Gül biraz İzmir'i görmüş olur. İster feribotla Üçkuyular'a gidersiniz, isterseniz vapurla Konak'a gidip oradan otobüsle ya da taksiyle gidersiniz. Bu çok doğal bir gezme olur Gül için. Biraz yorulursunuz ama değer. Yine de siz bilirsiniz."

Aslı, ne dersin gibisinden Gül'e baktı.

"Ben her karara uyarım." dedi Gül.

Mustafa şöyle bir odada göz gezdirdikten sonra *"Ben arabayla gitmeyi tercih ederim ama sonuçta bu bir ekip işi olduğu için, sizin kararınıza uymak zorundayım."* dedi.

Aslı da arabayla gitmeyi tercih ederdi. Ama Ayşe'nin dediği gibi maceralı bir doğal gezme olacaktı onlar için. Biraz düşündükten sonra *"Tamam arkadaşlar, görevimize vapurla başlayacağız."* dedi.

Akşam eve gittiğinde Canan'ı yine salonda televizyon izlerken buldu. Keyfi yerinde gibi görünüyordu. Birlikte sohbet ederek yemek yediler. Sonra Gül ve Ayşe ile randevulaşıp sinemaya gitmeye karar verdiler. Ablası da onlara katılmaya karar verince,

hep birlikte *'Beyaz Melek'* filmini izlemeye gittiler. Filmi izlerken biraz hüzünlenip duygulansalar da sonuçta akşamları güzel geçmişti.

Alsancak Sahilde de oturup çay içtiler. Ablası da onlara uymuş sohbetlerine ve şakalarına katılmıştı. Oldukça eğlenmişti ve bugün çok daha sağlıklı görünüyordu. Bu durum Aslı'yı çok mutlu etti. Sık sık ablasıyla dışarı çıkmalı ve daha çok konuşmalıydılar.

Eve döndüklerinde ablasına, Ercan'ın İzmir'e geldiğini ve artık aynı hastanede çalışacaklarını söyledi. Verdiği bu habere karşılık, aldığı tepki inanılmaz derecede şaşırtıcıydı. Sanki kendisi evleneceği günü haber vermiş gibi bir tepki göstermişti ablası. Kalkıp yanaklarından öperek tebrik etmiş, Ercan'ın hayatındaki en uygun kişi olduğunu, onu bırakmaması gerektiğini ve buraya gelmesinden büyük mutluluk duyduğunu söylemişti.

Onu böyle neşeli ve mutlu görünce sevincini bozmamak için açıklama yapmayı uygun görmedi. Boş ver Canan da şimdilik böyle bilsin. En azından yüzünde oluşan şu güzel mutluluğu bozmayayım diye düşündü ve o gün bir daha bu konuyu açmadı. Nasıl olsa bir iki gün sonra işin aslını öğrenir diye düşünüyordu.

Akşam İstanbul'daki sevgili arkadaşı Nejla'yı da arayarak bebeklerinden dolayı onları tebrik etti. Nejla'nın, kızları Tuğçe'yi anlata anlata bitirememesi, Aslı'yı resmen çocuk sahibi olmaya imrendirmişti. Nejla da Canan gibi, Ercan'ın İzmir'e yani Aslı'nın yanına tayin istemesini, ikisinin arasında gelişen ciddi bir ilişkiye dayandırmış, Aslı'nın öyle olmadığını anlatma çabaları sonuç vermemişti.

Nedense kendisi dışında herkes Ercan'la ikisini bir yakıştırma yarışına girmişlerdi. Bakalım en sonunda doğru tespiti kim yapacaktı? Nasıl olsa bir süre sonra hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını herkes anlayacak, Ercan'ın sadece dostu olduğunu hepsi öğrenecekti.

Çaylaklık Görevi

Dünkü konuşmalarında vapurla gitmeye karar verdikleri için sabah saat ona doğru Karşıyaka İskelesi'nde buluştular. Aslı, bugün birazcık yorulacaklarını düşünerek, rahat bir şeyler giyinmenin daha iyi olacağını düşünmüştü. Lacivert ince keten kapri pantolonunun üzerine beyaz kolsuz bir tişört, yürürken rahat edebilmek için de beyaz bir sandalet giymişti. Gül keten pantolon ve kolsuz bir tişört, Mustafa da şort giyinerek görev için oldukça isabetli kiyafet seçiminde bulunmuşlardı. Sonuçta birazcık yorulup, bu sıcak havada terleyecekleri aşikârdı.

Hep birlikte kartlarını turnikelerden geçirerek Konak Vapuru'na bindiler, güvertedeki banklara oturdular. Kısa bir süre sonra da vapur hareket etti.

Gül, büyük bir ilgiyle etrafına bakınıyor gördüğü her şeyi de merak ederek soruyordu.

Aslı, vapur ilerledikçe İzmir'in görünen yerlerini arkadaşına anlatmaya başladı. Ona eliyle işaret ederek, Pasaport'tan Liman'a kadar uzanan çok geniş bir gezi alanı haline gelen, İzmir'in en gözde yeri olan Alsancak Kordon Boyu'nu ve körfezi gösterdi. Konak'a yaklaşınca iş, eğlence ve kültürün merkezi olan Konak kıyı şeridinde bildiği bütün resmi ve özel sektör binalarını tanıtmaya çalıştı. Aslı anlattıkça Gül ilgiyle dinliyordu. Vapur, Konak İskelesi'ne yanaşınca hep birlikte indiler ve Konak'ta ilerlemeye başladılar. Aslı, tam karşılarındaki tarihi Kemeraltı Çarşısı'nı göstererek arkadaşının ilgisini oraya çekti.

"Bütün bir günü, hiç sıkılmadan ve yorulmadan Kemeraltı'nda geçirebilirsin. Herkesin ilgisini çekecek çeşitlikle ürün yelpazesine sahip mağaza ve dükkanların bulunduğu bu çarşıda ayrıca tarihi cami ve hanlar da var. Zaman zaman sokak çalgıcılarının yanında, sık sık çarşı içinde sergilenen animasyon gösterileri görmek de mümkün. Bütün bunlar apayrı bir renk katar buraya. Ayrıca lokantalar ve kafeteryalarda yemek isteyebileceğin her türlü yiyeceği bulabilirsin. Gezmekten yorulduğun anda hemen her yerde karşına çıkan kafelerle insanı içine alan büyülü bir çarşıdır burası." Neredeyse kendinden geçerek Kemeraltını anlatmaya girişmişti. Sonra da arkadaşına dönüp gülümsedi.

"Mutlaka bir gün gelip gezmeliyiz buraları." dedi.

Mustafa da Aydın'lı olduğu için, İzmir'e sık geldiğini söyleyerek, İzmir'i tanıtma konusunda Aslı'ya yardımcı olmaya çalışıyordu. Eliyle karşılarında duran durakları işaret etti.

"Şu ileride de otobüs durakları var. Oradan her tarafa otobüs kalkıyor. Hadi Güzelbahçe otobüsüne bakalım."

Hep birlikte otobüs duraklarına doğru yürüdüler. Çok fazla durak olduğundan Güzelbahçe durağını bulmaları biraz zaman aldı. Bir süre bekledikten sonra gelen otobüse binerek yola çık-

tılar. Otobüs her durakta duruyor yolcu alıp indiriyordu. Bu yüzden yolculukları neredeyse bir saate yakın sürdü. Güzelbahçe'ye geldiklerinde sahilde indiler. Sıcağın da etkisiyle terden yapış yapış olmuşlardı.

"Valla ben bin pişman oldum otobüsle geldiğimize." dedi Aslı, sıcaktan bunalmış bir halde.

"Al benden de o kadar."

Gül de Aslı'dan farklı değildi. Mustafa da sürekli terliyor, ha bire kâğıt mendille terini silmeye, sonra da yüzüne yapışıp kalan kâğıtları toparlamaya çalışıyordu.

"Hadi kızlar, şu işi halledip dönelim. Ben çok bunaldım sıcaktan. Hem de oldukça acıktım. Önce bir şeyler mi yesek acaba?"

Boynunu bükmüş, yalvarır gibi bakmaya başlamıştı.

"Önce şu tabloları alalım sonra yeriz Mustafa." dedi Aslı. Sonra Gül'e döndü.

"Bak Gül, Güzelbahçe'nin mandıra kahvaltı evleri meşhurdur. Ayrıca sahilde de çok güzel balık restoranları var. Ne yapalım? Balık mı yiyelim, Kahvaltı mı edelim?"

Mustafa tam karşılarında duran balık restoranını işaret ederek ağzını şapırdatmaya başladı.

"Ben balığı tercih ederim."

Gül yüzünü hafifçe ekşitti.

"Benim için fark etmez ama kahvaltı olsa daha iyi olur."

"Bence de iyi olur. Mustafa sen ne dersin tabloları aldıktan sonra kahvaltı edelim mi? Hem buraya kadar gelmişken Gül'e buranın meşhur kahvaltısını tattırmadan göndermeyelim."

"Ben size uyarım." dedi Mustafa isteği dikkate alınmadığı için oldukça gönülsüz bir şekilde.

Aslı, çantasından Aysel Hanım'ın verdiği kâğıdı çıkardı. Adrese şöyle bir baktı.

"Sanırım aradığımız ev şu arka taraftaki villalardan biri." dedi.

Cadde üzerindeki evler, ya iki katlı ya da üç katlıydı. Arka taraflarda ise genelde site içerisine yapılmış villalar vardı. Yoldan geçen bir bayana adresi sordular. O da Aslı'nın tahmin ettiği taraftaki villaları gösterdi. Bir süre yürüdükten sonra dış cephesi pembe ve beyaz boyalı bir villanın önüne geldiler, ellerindeki adres burayı gösteriyordu. Parmaklıklı, siyah demir kapıdan içeriye girerek, oldukça bakımlı ve güzel görünen bahçeye hayranlıkla baktılar. Bahçenin tam ortasında kamelya, onun her iki yanında güzellikleriyle adeta birbirleriyle yarışan rengârenk çiçekler, daire şeklinde biçimlendirilmiş çimlerle çevrilmişti. Evin hemen önündeki verandada bambu salıncak ve koltuk takımı vardı. Binanın yan tarafında ise küçük çocuklar için salıncak ve kaydıraktan oluşan küçük bir oyun parkı kurulmuştu. Bahçenin birçok yerinde palmiye ve yuvarlak şekillendirilmiş çam ağaçları vardı. Bahçeden kapıya doğru yürüyüş yolu renkli mozaik taşlarla döşenmişti. Bu yoldan geçerek kapının önüne kadar geldiler. Aslı kapının yan tarafındaki zile bastı. Bir süre bekledikten sonra kapıyı genç bir bayan açtı. Aslı ressamın adını söyleyince kadın, tanımadığını bu evde daha önce oturanların buradan taşındığını ama elinde eski ev sahiplerine ait bir telefon numarası olduğunu söyledi. Onları kapıda kısa bir süre bekleterek içeriye gidip elinde bir ajanda ve not defteriyle geri geldi. Ajandadan bir şeyleri not ederek kâğıdı Aslı'ya uzattı. Kâğıtta bir telefon numarası vardı. Genç bayana teşekkür ederek oradan ayrıldılar.

"Bu benim hiç hoşuma gitmedi." dedi Mustafa yüzünü buruşturarak aynı zamanda eliyle yüzündeki teri silmeye çalışıyordu.

"Benim de öyle." diye sakince karşılık verdi Aslı.

"Ne yapıyoruz şimdi"? diye sordu Gül.

"Tabi ki önce yemek yiyeceğiz. Ben karnımı doyurmadan şuradan şuraya adımımı atmam."

"Tamam, Mustafa sinirlenme. Hadi önce karnımızı doyuralım. Hem oturup sakince ne yapacağımızı düşünürüz."

Tekrar ana caddeye doğru yürümeye başladılar. Denizin tam karşısındaki kahvaltı evlerinden birine girdiler. Saat neredeyse on iki olacaktı. Daha şimdiden sıcaktan bunalmış, terden sırıl sıklam olmuşlardı. Aslı, sandalyesine oturunca derince bir nefes alarak, havadaki deniz kokusunu ciğerlerine çekmeye çalıştı. Mustafa ve Gül daha şimdiden yorulmuş ve bitkin düşmüşlerdi. Onlara bakıp hafifçe gülümsedi. Şuandaki ortamdan bunalmamış olsalar, belki denizin huzur veren kokusunu, yüzlerini ve omuzlarını hafifçe yalayarak geçen meltemin hafif esintisini, martıların denize doğru nazlı nazlı süzülürken birbirlerine söyledikleri özgürlük ve mutluluk şarkılarını duyabileceklerdi. Belki o zaman içinde bulundukları bu durum bile çok güzel görünecek, iyi ki gelmişiz diyeceklerdi. Fakat ne Gül, ne de Mustafa bunların hiç birisini duyumsayacak durumda olmadıkları için, oflaya poflaya kahvaltı siparişlerini verdiler. Sipariş ettikleri kahvaltılıklar gelince *"Bu işte bir bit yeniği var arkadaşlar. Bizi boşu boşuna buraya kadar yordular."* dedi Mustafa. Bal kaymak sürdüğü kocaman bir dilim ekmeği ağzına attı.

"Boş ver Mustafa takma, fena mı oldu, geziyoruz işte. Hem de keyfimizce kahvaltı yapıyoruz."

"Öyle valla Aslı. Boş verin keyfimize bakalım." derken Mustafa, ikinci bir dilim ekmeği daha ağzına tıkmakla meşguldü.

"Hmmm hakikaten güzelmiş kahvaltı arkadaşlar, iyi ki gelmişiz buraya."

Gül, hem kahvaltısını yapıyor hem de ilgiyle etrafını seyrediyordu. Neredeyse bir saate yakın oyalandılar. Aslı, kadından

aldığı telefon numarasını aradı. Ressam olduğunu tahmin ettiği kişiyle görüştü.

"Arkadaşlar, adresi ayrıntılı bir şekilde aldım. İsterseniz taksiyle gidelim. Bu sıcakta benim tekrar otobüse binmeye hiç niyetim yok."

Arkadaşları da aynı şekilde onayladılar. Çevirdikleri bir taksiyle ellerindeki adrese doğru yola koyuldular. Allah'tan taksinin kliması vardı da biraz olsun serinlemişlerdi. Yoksa sıcak dayanılır gibi değildi. Aslı, elindeki adresi şoföre uzattı. Ellerindeki adrese göre İzmir'in Hatay İlçesi'ne gitmeleri gerekiyordu. Hatay'da biraz dolaştıktan sonra şoför bir erkek berberinin önünde durdu. Çünkü ellerindeki adres bu berberi gösteriyordu. Şaşkın bir vaziyette taksiden indiler. Mustafa şöyle bir etrafa bakındı. *"En iyisi berbere ben gireyim."* diyerek onları sıkıntıdan kurtardı.

İçeride bir şeyler konuştuktan sonra berberle birlikte dışarı çıktılar.

"Arkadaşlar galiba ressamımızı buldum."

"Merhaba biz ressam Rüstem Altınoluk'u aramıştık." dedi Aslı.

"Aradığınız kişi benim. Tabloları almaya geldiniz değil mi?" diye sordu gülümseyerek.

"Evet, alabilir miyiz onları?" diye sordu Mustafa sabırsız bir şekilde.

"Alabilirsiniz tabi. Ama üzgünüm resimler şuanda burada değil, atölyemde." dedi.

Aslında *'üzgünüm'* derken hiç de üzgün görünmüyordu. Neredeyse hallerine gülecek gibiydi. Sonra konuşmasına ilgisiz bir şekilde devam etti.

"Burada berberlik yapıyorum. Boş zamanlarımda da atölyemde resim yaparım. İsterseniz adresi vereyim gidin alın. Bir arkadaşımla birlikte çalışıyoruz o atölyededir şimdi." dedi.

"Tamam, verin adresi gidelim." diyerek sinirle atıldı Mustafa. Bir yandan da yine yüzündeki teri siliyordu.

Berber-ressam bir kâğıda adresi yazarak, Mustafa'ya uzattı. Ellerindeki adrese göre Çankaya'ya gitmeleri gerekiyordu. Etrafta boş taksi bakınırken Aslı'nın cep telefonu çaldı, telefonda sadece numara görünüyordu.

"Alo, buyurun."

"Merhaba Aslı."

Aslı, bu derinden ve boğuk gelen sesi nerede duysa tanırdı. Birden yine heyecanlandığını hissetti.

"Merhaba Sinan."

"Canan'ı aramıştım, evde olmadığını söyledi. Telefon numaranı da ondan aldım. Dışarıdasın herhalde."

"Evet, arkadaşlarla bir görevi yerine getirmeye çalışıyoruz."

"Ne görevi bu?"

Sinan ilgiyle sormuştu.

"Çaylaklık görevi. Servistekiler bize bir oyun oynadılar herhalde, sabahtan beri İzmir'in semtlerini dolaşıyoruz."

Aslı gülerek konuşmuştu. Telefonun diğer ucundan da hafif bir gülme sesi geldi.

"Bitti mi göreviniz?"

"Hayır bitmedi. Park yeri sorunu yüzünden arabayla gitmeyin dediler. Otobüs, taksi derken işlerimiz uzadı tabii. Şimdi bir adres daha verdiler, oraya gideceğiz."

"İstersen gelip sizi kurtarabilirim, ne dersin?"

Sinan'ın bu düşünceli tavrı Aslı'nın hoşuna gitti.

"Teşekkür ederim Sinan ama bize bir oyun oynanıyor, bizim de onların kuralına göre oynamamız gerekiyor. Yoksa bütün bu görevi yeni baştan isteyebilirler. Biz bu şekilde bitirelim en iyisi."

Genç adam Aslı'yı ilgiyle dinledikten sonra *"Hava çok sıcak Aslı. Sen ve arkadaşların hasta olabilirsiniz."* dedi endişeli bir ses tonuyla.

"Yok, bir şey olmaz. Şimdi taksiye bineceğiz zaten. Sanırım bu son adresimiz. Bir saate kalmaz biter işimiz."

"Peki Aslı, ama eve gider gitmez beni ara lütfen. Eve sağ salim ulaştığından haberim olsun."

"Tamam ararım."

Aslı'nın kalbi, bir kelebeğin kanat çırpışları gibi pıt pıt atıyordu yine. Sevinçle kapattı telefonu.

Onun yüz ifadesini gördükten sonra *"Arayan kimdi?"* diye merakla sordu Gül.

"Bir arkadaşım. İsterseniz gelip sizi kurtarayım dedi ama kabul etmedim. Bu görevi biz bu şekilde bitireceğiz."

Mustafa ile Gül büyük bir hayal kırıklığı içinde boyunları bükük bir halde Aslı'ya tamam dediler. Etraflarına dikkatle bakmalarına rağmen bir tane boş taksi denk gelmedi. En sonunda önlerindeki otobüs durağında duran Çankaya otobüsüne binmek zorunda kaldılar. Oturacak boş yer de bulamayınca Çankaya'ya kadar ayakta gittiler. Üçü de sıcaktan, yorgunluktan ve terden yapış yapış ve perişan olmuşlardı. Aslı, Sinan'ın teklifini kabul etmediğine çok pişman oldu. Çankaya'da da, yarım saat kadar yürüyerek verilen adresi aradılar.

Nihayet adresi bulduklarında karşılarına çıkan kişi de *"Tabloları ben bugün bu adrese teslim ettim."* diyerek ellerine yine adres yazılı bir kâğıt sıkıştırdı.

Üçü de resmen şaşkınlıktan ve sinirden kriz geçireceklerdi. Aslı yorgunluktan ve sıcaktan başının ağrımaya başladığını hissetti. Sanırım başıma güneş geçti diye düşündü. Diğerleri de daha iyi görünmüyorlardı. Mustafa artık iyice yorulmuş bir hal-

deydi ve kesik kesik zor nefes alıyordu. Bu yüzden Mustafa için endişelendi.

"Arkadaşlar isterseniz bir yerde oturalım soğuk bir şeyler içelim. Hem biraz dinlenmiş olur, kendimize geliriz."

"Çok iyi olur." dedi Mustafa minnetle.

Önlerine çıkan ilk kafeye girdiler. Üçü de birer tane kola söyledi.

"Bu oyun kimin başının altından çıktıysa burnundan getireceğim." dedi Mustafa burnundan soluyarak.

"Ben herkesten beklerdim de Ayşe'den beklemezdim." dedi büyük bir hayal kırıklığı içinde Gül.

"Bizi arabayla gitmeyin diye ikna eden Ayşe'ydi değil mi?" Aslı kolasından bir yudum almış, bardağı sertçe masaya bırakmıştı. Bir kaç yudum kola da masaya dökülmüştü.

"Peki, ne yapacağız şimdi?"

"Mecburen verdikleri bu son adrese de gideceğiz Gül."

"Ama Aslı, benim bir adım daha atacak halim kalmadı. Mustafa'da bu halde. Bence bırakıp eve gidelim artık."

"Evet, bence de eve gidelim." dedi Mustafa.

Resmen zorlukla konuşuyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuş, gözleri iyice küçülmüştü. Dokunsan yıkılacak gibi görünüyordu.

"Arkadaşlar sizleri anlıyorum. İnanın ben de çok yoruldum. Zaten akşam olmak üzere. Gelin bence bu son adrese de gidelim. Eğer yine bir oyun çıkarsa o zaman gideriz eve. Hem bakın bu adres Bostanlı'da. Hepimiz zaten oraya yakın oturuyoruz. Oradan dağılırız evlerimize tamam mı?"

"Tamam, ben uyarım nasıl gideceğiz oraya?"

"Gül, önce Konak'a gidelim. Buraya yakın zaten. Oradan yine vapurla geldiğimiz yere; Karşıyaka İskelesi'ne gideriz. Zaten arabam orada park yerinde, oradan da arabayla bu adrese gideriz. Sonra ben sizi evlerinize bırakırım."

İkisi de ne yapalım öyle olsun gibisinden omuz silkerek Aslı'ya katıldılar. Buldukları ilk taksiye binerek konak İskelesi'ne gittiler. Vapuru az bir farkla kaçırmış oldukları için yarım saate yakın da iskelede beklediler. Nihayet vapura binip, güvertedeki banklara oturduklarında üçü de yorgunluktan yıkılacak durumdaydı. Karşıyaka İskelesi'ne geldiklerinde ise saat yediyi gösteriyordu. Neredeyse dokuz saattir İzmir sokaklarında geziyorlardı. İki saatte bitiririz dedikleri işi dokuz saatte bitirememişlerdi. Acıkmışlar, yorulmuşlar, bitkin düşmüşlerdi. Aslı'nın arabasına binerek son adrese giderken kimse de bir adres daha çekecek hal kalmamıştı. Bostanlı sokaklarında bir süre dolaştıktan sonra adresi bularak kapının zilini çaldılar.

***

Sürpriz Parti

Kapı açıldığında üçü de şaşkınlıktan donakaldı. Kapıdaki Aysel Hanım'dı ve onlara gülümseyerek bakıyordu. Anlaşılan son adres onun eviydi.

"Demek görevi yerine getirdiniz."

"Tablo...ları buraya gön...der...miş...ler."

Mustafa şaşkınlıktan ve yorgunluktan peltek peltek konuşuyordu. Aysel Hanım gülümseyerek kenara çekildi.

"Girin çocuklar, baya yorgun görünüyorsunuz. Dinlenirsiniz biraz."

Böyle bir teklifi bu şartlar altında üçü de reddetme lüksüne sahip değildi. Sessizce içeri girdiler.

"Salon tam karşıda, hadi geçin içeri." dedi Aysel Hanım sevecen bir yüz ifadesiyle.

Üçü de şaşkınlık ve yorgunluğun verdiği sersemlikle salona geçtiler. Kapıyı açarak salona girdikleri anda büyük bir gürültü koptu.

"Sürprizzzz!!!!"

Servisteki bütün arkadaşları ve bölüm şefleri, salonun ortasındaki masanın etrafında toplanmış onların gelmesini bekliyorlardı. İçeri girer girmez de hep bir ağızdan bağırmışlardı. Üçü de şaşkın bir vaziyette bakınırken Osman yanlarına geldi.

"Nasıldı görev, eğlenceliydi değil mi?" diye gülerek elini Mustafa'nın omzuna attı.

Mustafa hızla Osman'ın elini ittirdi, sonra burnundan soluyarak ona çıkıştı.

"Bunların hepsi senin başının altından çıktı değil mi?"

Bu arada yanlarına gelen Aysel Hanım, ellerini Gül ve Aslı'nın omzuna koydu.

"Üzgünüm çocuklar. Sizi bu kadar yormak istemezdik ama maalesef gerçek şu ki; yıllardır süregelen bir gelenek bu. Buradaki bütün arkadaşlarınız sizin yaşadıklarınızı yaşadı. Gerçekte ortada bir tablo olayı yok. O, göstermelik bir bahaneydi."

"Peki tanıştığımız ressam?" diye sordu ağzı bir karış açık halde Gül.

"Berber olanı mı diyorsun? O benim gerçekten berberim. Evim dükkânın üstünde zaten. Oyundan bahsedince seve seve dâhil oldu." dedi Osman

"Peki, Çankaya'da gittiğimiz gerçek ressam atölyesi?"

"Aslı, o gerçekten ressam ve ablamın oğlu. Yani benim yeğenim." dedi Aysel Hanım. Sonra konuşmasına yine gülümseyerek devam etti.

"Zaten servisimizde gördüğünüz tabloların hepsini o yaparak bize hediye etti. Hem benim odada hem de doktor odasında da vardı tablolar ama oyuna gerçekçilik katsın diye geçen hafta siz göreve başlamadan çıkardık onları."

Aysel Hanım hem konuşuyor hem de bir yandan onları masaya doğru itekliyordu.

"Peki, Güzelbahçe'deki genç bayan?"

Gül de iyice kaptırmıştı kendini bu oyuna ve içindeki kişilere.

"O da benim ablamdı." dedi Yıldız.

"Ama orası çok uzak. Oradan her gün nasıl gidip geliyorsun hastaneye?"

"Ablam evli. Onlar orada oturuyorlar. Rica edince o da bu oyuna dâhil oldu. Ben ailemle Bornova'da oturuyorum."

Herkes olayı içine sindirmeye çalışırken Aslı'nın aklına Canan ve Sinan geldi. Onları aramamıştı. Saat geç olduğu için kesin merak etmişlerdir diye düşünerek aramak için cep telefonunu çıkardı. Telefonda üç cevapsız çağrı vardı. Aramalardan biri Canan'a, diğer ikisi Sinan'a aitti. Salondan çıkarak daha sessiz bir odaya geçti. Önce ablasını aradı. Kendisini merak ederek endişelenmesini istemiyordu. Ablasına kısaca o gün başından geçenleri ve verilen sürpriz partiyi anlattı. Gecikirse merak etmemesini söyledi. Daha sonra Sinan'ı aradı. Telefon daha ilk çalışında açıldı. Sinan'ın sesi oldukça endişeli geliyordu.

"Şükürler olsun! Seni ne kadar merak ettiğimin farkında mısın? Neredesin şimdi?"

Sinan telefonu açar açmaz hem endişeli hem de sitemkâr bir ifadeyle çıkışmıştı Aslı'ya.

"Şey! Özür dilerim. İnan telefonun çaldığını duymadım. Şimdi servis şefimiz Aysel Hanım'ın evindeyiz. Arkadaşlar bizim için sürpriz parti veriyorlar burada."

Aslı telefonda sinirli bir nefes alış sesi duydu. Sinan kendisi için gerçekten endişelenmiş görünüyordu. Onun kendisini bu kadar merak edeceğini hiç tahmin etmemişti. Buna rağmen genç adam konuşurken sesinin sakin ve ölçülü çıkmasına gayret gösteriyordu.

"Sana ulaşamayınca deliye döndüm. Canan'ı da arayıp meraklandırmak istemedim. Aklımdan ne gibi senaryolar geçtiği hakkında bir fikrin var mı?"

Bir süre sustu sonra sesi daha kontrollü gelmeye başladı. *"Ne kadar kalacaksın partide?"*

"Bilmiyorum daha yeni geldik. Bizim için parti veriyorlar, sanırım sonuna kadar kalırım."

"Peki tamam, şimdi bana bir söz vermeni istiyorum. Parti sonunda beni arayacaksın. Seni eve sağ salim ben bırakmak istiyorum."

Aslı, Sinan'a bir sıkıntı vermek istemiyordu. Zaten buraya arabasıyla gelmişti ve Mustafa ile Gül'ü de kendisinin bırakması gerekiyordu. Yine de Sinan'ın kendisini düşünmesine sevinmişti.

"Teşekkür ederim Sinan ama ben iyiyim, merak etme beni. Buraya arabamla geldim ve rahatlıkla eve gidebilirim. Parti bittiğinde saat çok geç olabilir çünkü."

Telefonun diğer ucundan kısa bir gülme sesi geldi.

"İşte bu yüzden seni benim götürmem gerekiyor küçük hanım. Çok geç saatlerde arabanla bile olsa caddelerde yalnız başına dolaşmanı istemem. Sen eve gitmeden gözüme uyku girmeyeceğine göre, seni benim bırakmam daha mantıklı."

Artık daha fazla direnemeyeceğini anlamıştı. Genç adam bu konuda oldukça kararlı görünüyordu. Sonra hoşuna giden bir teslimiyetle cevap verdi.

"Peki Sinan tamam. Parti bitince seni ararım."

"Hadi git şimdi eğlenmene bak. Saat kaç olursa olsun telefonunu bekliyor olacağım."

Sesinden genç adamın oldukça rahatlamış olduğu belli oluyordu. Aslı telefonu kapatarak salona geçti. Herkes, masanın etrafında toplanmış, hep birlikte hazırlamış oldukları yemeklerden

ve mezelerden tabaklarına servis yapmakla meşgul görünüyorlardı.

Şöyle bir etrafına bakındı. Gül'ü Ayşe ile konuşurken görünce onlara doğru ilerledi.

"Biliyor musun Ayşe, bugünkü oyunda senin parmağını düşündükçe bir kaşık suda boğmamak için kendimi zor tutuyorum. Hiç değilse arabayla gitseydik onca yere."

Ayşe'nin yüzü kıpkırmızıydı. Aynı şekilde Gül'de ona çıkışmış olmalıydı. Aslı'ya mahcup ve üzüntülü bir yüz ifadesiyle baktı.

"Biliyorum Aslı, kusura bakma. Aynı şeyleri Gül'e de söyledim. Biz de oyunu kuralına göre oynamak zorundaydık. Esra sana arabayla gitme dese onu dinler miydin? Ya da Osman? Hıı?"

Aslı şöyle bir düşündükten sonra hafifçe omuz silkti.

"Tabi ki dinlemezdim. Bir bit yeniği olduğunu düşünürdüm."

Ayşe hala sıkıntılı bir şekilde konuşmaya çalışıyordu.

"Bu yüzden bunu benim söylemem gerekiyordu. Serviste herkes sizin beni dinleyeceğinizi biliyordu."

Sonra hafifçe tebessüm ederek konuşmasına devam etti.

"Eğer bir teselli olacaksa, biz sizden bir adres daha fazla dolaştık. Sadece Ayhan'la ikimizdik. Buraya geldiğimizde neredeyse bayılmak üzereydik."

Tek kaşını kaldırarak Aslı ile Gül'ü şöyle bir süzdükten sonra *"Aramızda kırgınlık yok artık değil mi?"* diye endişeyle sordu.

Üçü de birbirlerine bakarak kahkahayla gülmeye başladılar. Bu oyundan başlarda hiç hoşlanmasalarda, sonu hoşuna gitmeye başlamıştı. Ortam sıcak ve samimiydi. Onlar birbirleriyle şakalaşarak sohbetlerini ederken yanlarına elinde servis tabağı ve içkisiyle Ömer Bey geldi ve sohbete katıldı. Ama daha çok gözleri Gül'ün üzerindeydi. Bunu fark eden Aslı, onları yalnız bırakmak için diğer arkadaşların arasına katılmak bahanesiyle yanlarından

ayrıldı, Ayşe'yi de yanında sürükledi. Esra'nın nöbetçi olduğu için katılmadığı partide Şahin, Osman ve Yıldız bir grup olmuş neşe içinde sohbet ediyorlardı. Ayhan ise, tam karşılarındaki duvara yaslanmış yalnız başına içkisini yudumluyor ve gözlerini dikmiş Ayşe ile kendisine bakıyordu. Sonra diğer eline de bir kadeh şarap alarak Aslı'nın yanına geldi.

"Senin için." diyerek kadehi Aslı'ya uzattı.

Gözleriyle Aslı'yı sessizce süzdükten sonra *"Aramıza hoş geldin Aslı, artık çaylaklık bitti."* diyerek kendi kadehini Aslı'nın kadehine tokuşturup birkaç yudum içti.

Aslı bugün Ayhan'da bir gariplik sezinledi. Pek kendinde gibi görünmüyordu. Elindeki içki bardağına bakarak içkinin etkisinde olduğunu düşündü.

Ayhan garip bir şekilde konuşmasına devam etti.

"Sevgilin nerede? Neydi adı? Hmm Ercan'mı? Keşke onu da getirseydin."

Konuşurken yine şarabından bir yudum alıp, gözlerini sabit bir şekilde Aslı'ya dikmişti.

"Ercan'ın haberi yok buraya geldiğimden. Onu da düşündüğün için teşekkür ederim."

Aslı rahatsız olmuştu ama ses tonunun sakin çıkmasına özen gösteriyordu.

"Bak dans müziği çalıyor. Benimle dans etmek ister misin?"

Aslı'nın cevabını dahi beklemeden elindeki kadehi masaya bırakmış ve hemen genç kızın elindeki kadehe uzanmıştı. Onu da alıp bıraktıktan sonra Aslı'yı nazikçe kendine doğru çekip eliyle belinden kavradı. Aslı aralarına mesafe koyarak kendi elini de Ayhan'ın omzuna koydu. Müziğin ritmiyle çok yavaş hareket ediyor, kendi etraflarında ritmik ve uyumlu bir şekilde dönüyorlardı. Onları görünce Ömer Bey de Gül'ü dansa kaldırmış, yanlarına

kadar gelmişlerdi. Sonra Şahin Ayşe'yle, Osman da Yıldız'la dans etmeye başladılar. Yeni doğan şefi Dr. Servet Bey de Aysel Hanım'ı dansa kaldırmıştı. Bir süre sonra da hepsi disko tarzı müzikle iyice kendilerinden geçmişlerdi.

Herkes çok eğlenmişti, tam anlamıyla muhteşem bir hoş geldin partisi olmuştu. Ömer Bey saatin geç olduğunu, artık ayrılmaları gerektiğini söyleyip partiyi bitirmemiş olsa kimsenin aklına saatin oldukça ilerlediği gelmeyecekti bile. Mustafa, Aslı'nın yanına gelerek kendisini eve Şahin'in götüreceğini söyledi. Ömer Bey de, Gül'ü bırakmamış evine kadar ona eşlik edeceğini söylemişti.

Aslı, kimseyi evine bırakma sorumluluğu kalmayınca Sinan'ı arayarak Aysel Hanım'ın ev adresini verdi. On dakika geçmemişti ki cep telefonu çaldı. Arayan genç adamdı ve geldiğini haber veriyordu. Allah'tan partiyi bitirmeden kısa bir süre önce evi toparlamışlar, bulaşıkları makineye yerleştirmişlerdi. Çünkü onları uğurlarken Aysel Hanım da çok yorgun görünüyordu. Ona iyi geceler dedikten sonra aşağıya indi. Kapıda Sinan arabanın içinde bekliyordu. Aslı yavaşça kapıyı açıp, onun yanındaki koltuğa oturdu.

"Merhaba gece kuşu, nasılsın?" diye gülümsedi genç adam.

"Aslında bugün çok yoruldum ama nedense kendimi çok iyi hissediyorum." dedi Aslı ve genç adamın gülümseyişine aynı şekilde karşılık verdi.

"Bu yorgunluk yarın sabah sana pahalıya patlayacak bence. Bu geceden bir ağrı kesici içerek yat istersen."

"Tavsiyene uyarım."

Genç adam arabayı yavaş kullanıyordu. Biraz olsun yolu uzatmak için Aysel Hanım'ın evinden sahile çıkan yola saptı. Oldukça yavaş bir şekilde sahil boyunca ilerlerken Aslı, sahildeki kafelerin ve restoranların hala dolu olduğunu gördü. Saat gece 24.00

olmasına rağmen İzmir'in sıcağından bunalan herkes kendisini sahile atmış, ya bir kafede ya bir restoran ya da sahil boyunca uzanan parklarda serinlemeye çıkmışlardı. Kimisi bu saatte köpeğini gezdiriyor, kimisi sevgilisini yanına almış, ona sarılarak deniz kenarında bir bankın üzerinde cilveleşiyor, kimisi de arkadaşlarıyla birlikte oturdukları kafede sohbet ederken bir yandan attıkları kahkahalarla ortamı canlandırıyorlardı. Sinan başını çevirerek Aslı'ya baktı.

"İstersen sahilde biraz oturalım."

Aslı da genç adamın teklifini kabul edip bir süre onunla baş başa kalmak, o kadife gibi sesinden dökülecek sözleri dinlemek için can atıyordu. Ama bugün çok yorulmuştu. Annesi ve ablasını da daha fazla merak içinde bırakmak istemiyordu. Bu yüzden istemeyerek de olsa genç adamın teklifini reddetti.

"Bugün çok yorgunum. Başka bir akşam çıkalım." dedi. Genç adam ısrarcı olmadı ve yine yavaş yavaş arabayı kullanmaya devam etti. Zaten kısa bir süre sonra Aslı'nın evinin önüne gelmişlerdi. Sinan apartmanın önüne arabayı park ettikten sonra *"Arabanın anahtarlarını ver. Yarın sabah getiririm sana."* dedi.

Arabası tamamen aklından çıkmıştı. Minnetle Sinan'a bakarak çantasından çıkardığı anahtarı genç adama uzattı. İtiraz etse de kabul etmeyeceğini biliyordu. Artık arabadan inmesi gerekiyordu.

"Beni getirdiğin için teşekkür ederim."

Sinan elini Aslı'ya uzattı. Gözünün önüne düşen bir buklesini kulağının arkasına ittirdi. Sonra gözlerini genç kızın yüzüne çevirdi.

"Canan hastanede yattığı günlerde çok bahsetti senden. Sanki seni o zamandan beri tanıyormuş gibiyim."

Gözlerini hayranlıkla Aslı'nın yüzünde dolaştırdı.

"Ama bu kadar güzel olduğundan bahsetmemişti."

Aslı kızardığını hissetti. Sinan elinin tersiyle Aslı'nın yanağını hafifçe okşadı.

"Biliyor musun yüzün kızardığında gözlerinin mavisi daha da koyulaşıyor. Sanki engin bir deniz gibi içine çekiyor insanı."

Aslında kendisi de onun gözlerine bakınca aynı şeyi hissediyor, bu derin ve insanı içine çeken bakışlar karşısında kendisini kaybediyordu. Bu yüzden genç adamla aynı hisleri paylaşmanın hoşnutluğuyla hafifçe gülümsedi.

Sinan Aslı'nın çenesinden tutarak yüzünü kaldırdı. Yavaşça eğilerek dudaklarından hafifçe öptü.

"Hadi bakalım yorgun savaşçı. Artık uyku vakti. Şimdi git dinlen. Yarın ararım seni."

Aslı hiçbir şey söylemeden arabadan indi. Apartmana doğru ilerlerken arkasına dönüp baktı. O da Aslı'ya bakıyor, içeri girmesini bekliyordu. Sersemlemiş bir halde eve çıktı. İçeri girdiğinde bütün ışıklar kapalıydı, herkes uyuyordu. Gürültü etmemeye çalışarak kendi odasına gitti. Pencereden baktığında Sinan'ın arabasının daha yeni hareket edip gittiğini gördü. Kalbi sanki yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Bu hissettikleri aşk mıydı? Başka ne olabilirdi ki? Deneyimsiz toy genç kızlar gibi, bir sevda ateşi düşmüştü yüreğine... Bu ateş aniden hem de hiç ummadığı bir anda yaktı yüreğini... Âşıktı... Hem de delicesine âşık... Sinan da kendisine karşı öyleydi. O bakışlar... O dokunuş... O öpücük... Her şey o kadar güzel ve muhteşemdi ki... Sadece çok hızlı gelişiyordu, hisleri bile... İşte tek endişesi buydu.

Büyük bir sevinç içinde pijamasını giydi, bir de ağrı kesici içtikten sonra yatağına yattı. Gözüne bir türlü uyku girmiyordu. Aklı hem Sinan, hem de bugünkü yaşadığı olaylardaydı. Kendini çok mutlu hissetti. Canan âşık olduğunu duyunca hem çok şaşı-

racak hem de çok sevinecekti. Hayatındaki kişinin Ercan olmaması belki önce hayal kırıklığı yaratacaktı, ama zamanla nasıl olsa Sinan'a da alışırdı. Aynı zamanda onun doktoru olduğu için, Ercan'dan daha çok seveceğine emindi. Bu düşünceler içinde boğuşurken göz kapakları iyice ağırlaşmaya başladı. Uykunun vazgeçilmez cazibesine yüzünde mutlu ve büyük bir gülümsemeyle bıraktı kendini.

***

Çok Hızlı Gelişen Duygular

Ertesi sabah kalktığında, neredeyse bütün vücudu sızlıyor, başı da çatlayacak gibi ağrıyordu. Kendisini zorlayarak yataktan doğrulmaya çalıştı. Bu hiç de kolay olacak gibi görünmüyordu. Bütün vücudu dayanılmaz ağrılar içindeydi. En iyisi bir ağrı kesici daha içip yeniden yatmaktı. Zorlukla yürüyerek salona kadar geldi. Canan kanepeye oturmuş, karşısında oturan birisiyle sohbet ediyordu. Kafasını kapıdan uzatınca o birisinin Sinan olduğunu gördü. Gerisin geriye dönüp odasına gitmeye çalıştı ama genç adamın adını seslenmesiyle olduğu yerde durmak zorunda kaldı.

"Aslı!"

Mecburen perişan bir halde salona girdi. Onun bu halini gören ablası yerinden fırlayarak yanına geldi.

"Ne oldu sana Aslı? Çok kötü görünüyorsun." dedi. Elini alnına koyarak ateşine baktı.

"Canım sen yanıyorsun, ateşin de var senin. Gel şöyle otur." diyerek Aslı'yı kolundan tuttuğu gibi kanepeye oturttu.

Sinan da yanına geldi, Canan'ın yaptığı gibi alnını kontrol etti.

"Gerçekten ateşin var senin Aslı."

Endişeli gözleri Aslı'nın üzerindeydi. Sonra Canan'a döndü.

"Canan evde ağrı kesici ampul var mı? Bir ateş düşürücü iğne yaparsak kendine gelir."

Aslı bu ilgiden bunalmıştı.

"Ben iyiyim, bir şeyim yok. Sadece çok yorgunum." dese de ikisine de laf anlatamadı.

Bu arada gözleri etrafa bakınarak annesini aradı. Bugün pazar olduğu için evde olması gerekiyordu. Annesinin çok yoğun bir çalışma temposu olduğundan pazar günleri genelde evden çıkmaz dinlenirdi. Etrafına bakındı, annesini göremeyince merak etti. Soru soran gözlerini ablasına çevirdi.

"Annem nerede abla? Bugün pazar, evde olması gerekirdi."

"Canım annem dün kongre için Ankara'ya gitti. Sana söylemeyi unuttum, birkaç gün gelmeyecek."

"Dün gece sen yalnız mıydın evde?" diye şaşırarak sordu.

"Evet canım, özellikle söylemedim sana. Sizin adınıza verilen partiyi bile bırakıp gelirdin benim için. Endişelenmemen için söylemedim."

Sinan endişeli bakışlarını genç kızın üzerinden ayırmadan *"Şu halini gördükten sonra, acaba iyi mi yaptı Canan diye düşünmekten alamıyorum kendimi."*

Canan yerinden kalkarak İlaç dolabına gitti ve Sinan'ın istediği ilaçları alıp geldi. Evde her zaman ilaç bulundurduklarından ağrı kesici ampul de vardı. Canan ilaç, enjektör ve kolonyalı pamuk getirip Sinan'ın eline vermişti bile.

"Hadi bakalım Aslı, iğneden kurtuluşun yok bugün." dedi genç adam.

Sonra yavaşça kalçasından iğneyi yaptı. Biraz acımıştı ama sesini çıkarmadı.

"Hadi bakalım şimdi doğruca yatağa. İyice uyuyup dinlenmelisin. Terleyince de üstünü değiştirmeyi unutma."

"Tamam, teşekkür ederim şimdi yatağa gidiyorum."

Genç adam da ayağa kalkmış, kapıya doğru yönelmişti.

"Ben de gideyim artık. Kendini kötü hissedersen ara beni."

Genç adam sonra bakışlarını Canan'a çevirdi.

"Sen de kendine iyi bak. Aslı için de endişelenme. Bir kaç saate toparlar kendini." dedikten sonra iki kız kardeşi de yanaklarından öperek evden ayrıldı.

Sinan gittikten sonra Aslı yatağına yattı. Canan da yanına gelerek, yatağın kenarına oturdu.

"Bugün Sinan'ın gelmesi çok iyi oldu. Seni o halde görünce kim bilir ne yapardım ben."

Aslı halsizce gülümseyerek ablasının elini tuttu.

"Merak etme abla iyiyim ben. Sinan'ın da dediği gibi biraz uyursam birkaç saat sonra kendime gelirim."

"İstersen Ercan'ı arayabilirim. Merak etmiş olabilir seni."

Aslı merakla kendisine bakan ablasına olumsuz anlamda baş salladı.

"Hayır, arama Ercan'ı. Onun haberi yok. Endişelenmesini istemiyorum. Yarına zaten kendimi toparlamış olurum." dedi.

Tartıştıklarından beri iki gün geçmesine rağmen Ercan bir kere bile aramamıştı. Demek ki kendisine çok kırılmış olmalıydı. Onunla arasındaki sorunları çözmeden ablasına Sinan'dan bahsetmemeye karar verdi.

Canan hala Aslı'nın başında oturuyor, arada bir ateşi düştü mü diye alnını kontrol ediyordu. O da karmakarışık duygular içerisindeydi. Sinan'ı, Aslı'dan kıskanıyordu. Ama Ercan'ın İzmir'e

gelmiş olması, Canan'ın kuruntularını boşa çıkarmış anlamına geliyordu. Aslı, Ercan'ı bir kenara atıp, Sinan'la birlikte olacak değildi ya. Bugün Sinan çok yakın davranmıştı kardeşine. Dün kendisini arayıp, telefon numarasını istediğinde başta rahatsız olmuş, ama akşam Aslı'nın partiye gitmesi ve eve çok geç gelmesinden dolayı, onu eve bırakmasına da minnet duymuştu. Bugün ikisini incelemiş, Sinan'ın Aslı'ya yakın davranışını çok arkadaşça bulmuştu. Genç adam bugün kendisiyle daha çok ilgili gibiydi, kardeşi kalkıncaya kadar uzun bir süre sohbet etmişlerdi.

Bu sohbet esnasında Sinan'a Ercan'dan bahsetmiş, Aslı'nın genç adama olan sevgisini anlatmıştı. O da kendisini gülerek dinlediği gibi hiç de olumsuz, kıskanıyor gibi bir tepki göstermemişti. Bu da Canan'ın düşüncelerini haklı çıkarıyordu. Sinan sadece Aslı ile kardeşi olmasından dolayı ilgileniyordu. Kardeşi de, Sinan'a karşı aynı tavırlar içerisindeydi. Çünkü o Ercan'ı seviyordu. Daha dün ne kadar farklı senaryolar yazmıştı oysaki kafasında. Birden dünkü düşüncelerinden dolayı utandı. Sonra kardeşine sevgiyle baktı. Aslı'nın alnı terlemeye başlamıştı. Zaten o da yataktan doğrulmuş, çekmeceleri karıştırarak kendisine kıyafet çıkarıyordu. Kardeşi giyinip yattıktan sonra sevgiyle alnından öperek dışarı çıktı. Salonda bıraktığı cep telefonu çalıyordu. Hemen koşarak telefonu açtı. Arayan Sinan'dı:

"Merhaba Canan, Aslı nasıl oldu? Düştü mü ateşi?"

"Biraz daha düştü. Şimdi iyi, uyuyor."

"Tamam Canan, ateşi yine çıkarsa haber ver bana."

"Tamam, ararım seni."

Canan ne kadar şaşırsa da genç adamın aramasına sevinmişti. Demek ki Aslı için endişelenmişti. Kafasında yine bir takım kuruntular oluşmaya başlayınca savunma sistemi de hemen devreye girdi. Kafasındaki olumsuz düşünceleri kovmaya çalışa-

rak genç adamın bir ilgisi olduğundan değil, sadece bir doktor olarak merak ettiği için aradığını düşünmeye çalıştı. Kendisine o kadar Ercan muhabbeti yaptıktan sonra Aslı'ya asılacak değildi ya. Sonra tekrar kardeşinin odasına giderek baktı, mışıl mışıl uyuyordu. Yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Sanırım rüyasında Ercan'ı görüyor diye düşündü. Sonra salona geçip dün başladığı romanı okumak için eline aldı.

Aslı, ertesi gün kendisini çok iyi hissetmese de düne göre daha dinçti. Sabah evden çıktığında ablası hala uyuyordu. Onu uyandırmamaya özen göstererek sessizce evden ayrıldı. Hastaneye geldiğinde biraz daha açıldığını hissetti. Sadece vücudunda az da olsa kırıklık vardı. Aksilik işte, bugün de nöbetçiydi. Servise çıktığında doğruca doktor odasına yöneldi. Odaya girdiğinde yine bütün meraklı bakışları üzerinde buldu. Ayhan yanına yaklaşıp ilgili bir şekilde Aslı'yı inceledi.

"Nasılsın? Pek iyi görünmüyorsun."

"Sen bir de dün görecektin beni, yataktan hiç çıkamadım. Ama hakkını vermek lazım parti çok güzeldi, hepinize teşekkür ederim."

Yıldız oturduğu koltuktan gülümseyerek baktı. *"Dün siz gezerek yoruldunuz, biz de akşam için hazırlık yaparak yorulduk. Bu durumu eşitliyor galiba."* dedi.

Bu arada Osman lafa karışmadan duramadı.

"İyi ki kız doğmamışız arkadaşlar. Bize sadece alışveriş faslı düştü. Bir de eğlenmek tabi."

O sırada odanın kapısı açılında bütün dikkatler oraya çevrildi. Aslı, Gül'ü görünce hemen arkadaşının yanına gitti.

"Günaydın, nasılsın Gül?"

"Daha iyi günlerim olmuştu. Dün resmen yataktan başımı kaldıramadım. Bir de şu sunum vardı; Akdeniz anemisi. Hakkında biraz araştırma yapayım dedim, başımın ağrısı fırsat vermedi."

"İstersen Aysel Hanım'la konuş, yarın yap sunumu."

"Boş ver, bir sorun çıksın istemiyorum. Hasta dosyasını aldığım gün araştırmıştım. Umarım yeterli olur."

Ayhan bir elinde çay bardağı ile sessizce yanlarına yaklaştı. Çayından bir yudum aldıktan sonra *"Ne konuşuyorsunuz öyle fısır fısır?"* diye takıldı.

"Önemli bir şey değil, sunumu konuşuyorduk." dedi Gül ilgisiz bir ifadeyle.

"Nöbet listesini gördün mü Aslı?"

"Evet, bugün ben nöbetçiyim. Sanırım ilk nöbeti birlikte tutuyoruz Ayhan."

Bu arada Osman oturduğu yerden onlara laf attı.

"Mustafa'yı gören var mı?"

Mustafa ortalıkta görünmüyordu. Hepsi merak içinde birbirlerine bakmaya başladılar.

"Şunu bir arayayım." diyerek Osman cep telefonundan Mustafa'yı aramaya çalıştı. Bir süre çaldırdıktan sonra *"Açmıyor telefonu."* dedi.

"Vizite yetişemedi artık. Vizitden sonra tekrar ararsın." dedi Ayhan Osman'a.

Vizit başlamak üzereydi. Hep birlikte koridora çıkıp Aysel Hanım'a bakındılar. O da tam odasından çıkmış, topuklu ayakkabılarının sert zeminde çıkardığı kulağı rahatsız eden seslerle onlara doğru geliyordu. Her zaman rahat ayakkabılar giymeyi tercih eden Aysel Hanım'ın, topuklu ayakkabıları hepsinin dikkatini çekmişti. Ama kimse bir şey söylemeye cesaret edemedi. Aysel Hanım onlara, şaşkın bakışlarının farkında olduğunu belirten hafif bir gülümsemeyle baktıktan sonra hepsine başıyla gelin işareti yapıp onları ilk olarak bir nolu koğuşa aldı. Hep birlikte vizite başladılar. Aysel Hanım yine hepsini konuşturmuş, ama kimseye fazla yüklenmemişti. Vizit bittikten sonra Gül'e döndü.

"Bir saat sonra doktor odasında sunumunu dinleyelim."

Aslı, vizitten sonra kendi hastalarını ziyaret etti. Önce Hasan'ın odasına gitti. Vizit esnasında da gördüğü gibi Hasan baya iyileşmiş, yeni tahlilleri de temiz çıkmıştı. Ailesini arayarak bugün taburcu edebileceklerini haber verdi. Bunu söylediğinde çocuk sevinç çığlıkları attı.

"Yaşasınn! Artık sokağa çıkabileceğim."

Aslı da ona, sokaktan eve gelince elini yüzünü dikkatle yıkaması gerektiğini, yıkamadan hiçbir yiyeceği yememesini, yoksa yine hastalanabileceğini söyledi.

Sonra Dilara'nın odasına geçti. Dilara'da biraz düzelme vardı. Enfeksiyonu baya tedavi etmişlerdi. Yakında kemoterapiye başlayabileceklerdi.

Daha sonra hep birlikte Gül'ün sunumunu dinlemek üzere doktor odasında toplandılar. Gül ilk sunumu olmasına rağmen konuya hâkimiyeti ve anlatımıyla herkesin beğenisini kazandı. Aysel Hanım da memnun kalmış olmalı ki, hiç sesini çıkarmadan, sürekli başını sallayarak dinlemişti. Tam sunumun ortasında Mustafa içeri girdi. Hali çok perişan görünüyordu.

"Özür dilerim geciktim. Kendimi kötü hissediyordum, kalkamadım sabah." dedi.

Aysel Hanım Mustafa'ya şöyle bir baktıktan sonra *"Hadi gel içeriye Mustafa. Geçmiş olsun."* dedi. Sonra tekrar Gül'ün sunumunu dinlemeye devam etti.

Sunumdan sonra herkes dağıldı. Aslı nöbetçi olduğu için servisi terk edemiyordu. Gül ile yorgun ve halsiz bir şekilde doktor odasında otururken cep telefonu çaldı. Arayan Sinan'dı.

"Günaydın Aslı."

"Günaydın, nasılsın?"

"Ben iyiyim, asıl sen nasılsın?"

"Fena değilim, düne göre oldukça iyi sayılırım."

"Nasıl olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyorum. Müsaitsen şu an kafeteryadayım, sen de gel."

"Çok isterdim ama nöbetçiyim, servisi terk edemem."

"Anlıyorum tamam. O zaman dışarı çıkamayacağına göre öğlen yemekte buluşalım. Hastanede birlikte yeriz, ne dersin?"

Aslı Sinan'a hiç itiraz edemiyordu.

"Tamam, on ikide yemekhanede buluşuruz o zaman."

Gül oturduğu yerden zorlukla doğrularak *"Ercan mı aradı?"* diye sordu.

"Hayır, Sinan'dı arayan." dedi Aslı.

Gül sakince arkasına yaslandı. Gözlerini yorgun bir ifadeyle kapattıktan sonra mırıldanır gibi konuştu.

"Peki, sen hangisinden hoşlanıyorsun?"

"Sinan'dan."

Aslı hiç düşünmeden çarçabuk söylemiş, buna kendisi de şaşırmıştı. O kadar rahat çıkmıştı ki genç adamın ismi ağzından. Zaten onunla da yeni tanışmış gibi değillerdi. Kendisine çok samimi, çok doğal, sanki yıllardır tanıyor gibi davranıyor, kendi de ona oldukça iyi uyum sağlıyordu. Sanki çıkıyormuş ya da sevgililermiş gibi hissediyordu. Daha doğrusu bu hissi genç adam veriyordu.

"Ercan'a üzüldüm." diyerek aynı şekilde mırıldandı Gül.

"Neden ki?"

"Bence seni gerçekten seviyor o çocuk. Böyle seven bulmak çok zor bu zamanda. Senin için kalkmış ta İstanbul'dan gelmiş. Yazık valla."

Aslı, içten içe duyduğu vicdan azabını, Gül'ün sözleriyle daha derinden hissetti. Ercan hala aramamıştı. Bu yüzden içi çok sıkılıyor, rahatlamak için bağırıp çağırmak istiyordu. Eli defalarca telefona gidip gelmişti. Aramamak için neredeyse kendisini zor tu-

tuyordu. Sinan'ın yanında Ercan'ın sözlerine o kadar kırılmıştı ki, gururu aramasına engel oluyordu. Sonra dikkatini Gül'e çevirdi.

"Bu arada Ömer Bey'le bu ne hal? Oldukça samimiydiniz partide."

Gül irkilerek dikkat kesildi. Yüzüne şaşkın bir ifade takınarak konuşmaya başladı.

"Ben de anlamadım ama bir şikayetim de yok. Çok hoş, sıcakkanlı, konuşkan biri. Galiba benden hoşlanıyor."

"Peki sen?"

"Bilmem, partide çok iyiydi. Beni eve bırakması hoşuma gitti. Ama burada nasıl oluruz bilemiyorum. Hoşlanılmayacak birisi değil."

"Evet yakışıklı, uzun boylu ve bıyıklı."

Gül gülümsedi Aslı'ya.

"Biliyor musun, en çok bıyıkları hoşuma gidiyor. Çok yakışıyor kendisine."

"Haklısın herkese bıyık yakışmaz ama Ömer Bey'e yakışıyor."

Odanın kapısı açıldı, içeriye Ayhan girdi. Odaya girer girmez doğruca Aslı'nın yanına geldi.

"Öğle yemeği zamanı geldi. Biz birkaç arkadaş serviste yiyeceğiz. Ben buradayım, istersen sen çıkabilirsin."

"Tamam o zaman teşekkür ederim. Ben hastanenin yemekhanesine gidiyorum." diyerek ayağa kalktı. Ayhan'ın jesti hoşuna gitmişti. Sonra Gül'e döndü;

"Sen de benimle geliyor musun Gül?"

"Yok canım sağol. Seni Sinan'la baş başa bırakayım. Biz Ayşe ile birlikte takılırız."

Ayhan aniden irkilerek baktı. Yüzü oldukça şaşkın görünüyordu. Bakışları ise donuktu.

"Sinan da kim?"

"Bir arkadaşım birlikte yemek yiyeceğiz."

"Hmm, özel biri mi?"

Hala aynı bakışlarla bakıyordu. Aslı onun iyice şaşkına döndüğünü düşündü. Dün Ercan, bugün Sinan. Kim bilir ne düşünüyordur diye geçirdi aklından. Ama Sinan'a olan duyguları gün gibi ortadaydı. Saklamak için bir neden görmedi.

"Sanırım öyle gibi."

Ayhan hiçbir tepki vermeden arkasını dönüp odadan çıktı.

Sinan kendisini yemekhanenin kapısında bekliyordu. Aslı'yı görünce elinden tutarak kendine doğru çekti.

"Hmm hiç de fena görünmüyorsun. Şimdi içim rahatladı." dedi.

Sonra yine elinden tuttuğu gibi yemekhaneden içeri doğru götürdü. Tepsi içinde yemeklerini alarak cam kenarındaki masalardan birine oturdular.

"Nasıl geçiyor günün?" diye sordu genç adam.

"Fena değil, bir hastamı taburcu ediyorum bugün. Senin nasıl geçiyor günün?"

"Ben bugün rahatım. Ama yarın sabahtan zorlu bir ameliyatım var. Yarın akşama kadar göremeyebilirim seni."

Aslı yemeğinden bir kaşık aldıktan sonra çatalı, kaşığı tabağının yanına bırakıp arkasına yaslandı. Sonra bakışlarını genç adama çevirdi.

"Sinan biz çıkıyor muyuz? Sanki öyle bir halimiz var." dedi aniden.

Sinan da arkasına yaslanarak hafifçe gülümsedi. Aslı yine hayran kaldı bu gülümsemeye. Ne kadar da yakışıklı oluyordu güldüğü zaman.

"Bundan hiç şüphen olmasın Aslı. Seni daha ilk gördüğüm günü, daha tanışmadan önce göz göze geldiğimiz o ilk günü hatırlıyor musun?"

"Evet"

"İşte o gün senin bana ait olduğunu, daha doğrusu birbirimize ait olduğumuzu hissettim."

Aslı, Sinan'ın bu kibirli tavrından hoşlanmış bile olsa, sırf ona muhalefet etmek için *"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Belki de ben seninle hiç çıkmayabilir, hiç ilgilenmeyebilirdim. Üstelik unutma ki hayatımda Ercan da var."* dedi.

"Gözler yalan söylemez Aslı. Tanışmamız an meselesiydi. Canan'la odama gelmemiş olsan bile, yine tanışacaktık seninle. Kaderimiz yazıldıysa bunu kimse değiştiremez. Açıkçası Ercan'ı senin yanında ilk gördüğüm zaman çok bozulduğumu itiraf etmeliyim. Ama senin Ercan'a olan hislerin endişelenecek bir durum bırakmadı benim için."

"Neden ama? Dostum olduğunu söylediğim için mi? Senin için de dostum diyebilirim."

"Hayır Aslı. Sakın bir daha bana öyle hitap etme. Senin dostun olmayı asla kaldıramam. Unutma ben Ercan değilim. Sevgimi içimde yaşatamam. Herkesle dost olabilirim ama seninle asla..."

Aslı'nın kafası karmakarışık oldu. Kendisi de duygusal anlamda hiç boş değildi ama onun hislerini bu denli kesin ortaya koyması rahatsızlık verdi..

"Bilemiyorum Sinan. Bazı şeylerin zamanla oturması gerek bence. Bu benim için çok ani oldu. Birbirimizden emin olmalıyız."

Genç adam hala gülümsüyordu. Sonra aniden ciddileşerek genç kızın ellerini tuttu.

"Ben yeni yetme bir delikanlı değilim ve kendimden de son derece eminim Aslı. Sana olan duygularımdan asla şüphe etme. Ama senin için zaman tanıyabilirim. Hem de istediğin kadar."

Aslı, hala çok şaşkındı. Sinan, Ercan'dan o kadar farklıydı ki. Ne istediğini bilen hali, o istediği de kendisi olunca tabii, çok ho-

şuna gidiyordu. Ama kendi duygularını iyice tartmadan bir ilişkiye girmenin erken olacağını düşündü. Genç adam zaten kendisine zaman veriyordu. Bu zamanı kullanmaya karar verdi.

Yemek yemek için pek iştahı yoktu ama yine onun ısrarıyla biraz olsun kendini zorlayarak yedi. Sinan'ın kendi üzerindeki etkisi yadsınamazdı. Her istediğini rahatlıkla yaptırabilme becerisine sahipti. Nedense bu konuda çok az kişi üzerinde etkiliydi ve bu kadar kısa sürede bu etkiyi kullanabilmesi kendisini de şaşırtıyordu.

Yemekten sonra yine Sinan'ın isteği üzerine bir süre de hastanenin bahçesinde dolaştılar. Genç adam şakacı ve hoşsohbetti. Bahçede dolaşırken Aslı'ya birkaç komik fıkra anlatmış, anlatırken ses tonunu değiştirerek komiklikler yapmış, Aslı'yı gülmekten kırmıştı. Onun yanında kendisini bu denli rahat hissetmesine, bu kadar rahat şakalaşmasına, en önemlisi de aralarındaki kimyaya çok şaşırıyordu. Ercan'la kendisini bir arada görenler, birbirleriyle çok uyumlu olduklarını çok yakıştıklarını düşünüyorlardı. Acaba bu kişiler, Sinan'la görseler ne düşünürlerdi diye merak etmeden duramadı.

Sinan'la böyle eğlenirken, park yerinden Ercan'ın kendilerine doğru geldiğini gördü. Sinan'la ikisini görmüş olmalıydı. Yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Yanlarına geldikten sonra *"Merhaba Sinan... Merhaba Aslı."* diyerek ikisiyle de ayrı ayrı soğukça selamlaştı.

Önceki tanışmalarının aksine bu sefer Sinan, Ercan'ın omzuna dokunarak oldukça dostane bir tavırla *"Merhaba Ercan. Nasıl alışabildin mi hastaneye?"* diye sordu.

"Alışmaya çalışıyorum."

Hala asık bir suratla ve keyifsizce konuşuyordu. Bu arada Aslı'nın yüzüne bakmaktan özellikle kaçınır gibi bir hali vardı.

"Neyse ben servise çıkayım artık. Size iyi eğlenceler." diyerek yanlarından uzaklaştı.

Aslı resmen şok olmuştu. Dört yıllık arkadaşlıkları boyunca Ercan, kendisine hiç bu şekilde davranmamış, hiç küskünlükleri, kırgınlıkları dahi olmamıştı. Oysa az önce resmen kendisini yok saymış, yüzüne dahi bakmamıştı. Bu davranış karşısında çok kötü hissetti. Gözleri doldu. Gözyaşlarını Sinan'a göstermemek için başını çevirdi.

"Ben de gitmeliyim, sonra görüşürüz." diyerek genç adama arkasını dönüp, hastaneye doğru yürümeye başladı.

Daha ne olduğunu anlamadan Sinan'ın, kolundan tuttuğunu ve kendisine doğru çevirdiğini fark etti. Eliyle genç kızın çenesinden tutup, başını kaldırarak kendisine bakmasını sağladı.

"Ona çok değer veriyorsun değil mi?"

Genç adam konuşurken aynı zamanda yüzüne araştıran bakışlarla bakıyordu.

Aslı, sadece üzgün bir şekilde başını sallayabildi. Çünkü konuşacak gücü bulamayacağını ve ağzını açtığı anda gözlerinden akacak yaşları tutamayacağını biliyordu.

Sinan bir elini önlüğünün cebine koydu, diğer eliyle de saçlarını sıvazladı. Gergin ve sinirli görünüyordu. Sonra Aslı'ya dönerek elleriyle gözyaşlarını silmeye başladı.

"Zamanla düzelir aranız. Hadi ağlama artık." dedi ve elinden tutarak onu personel girişine doğru yönlendirdi.

***

İlk Nöbet

Servise geldiğinde herkesi işleriyle meşgul buldu. Bugün sabah, Hasan'ın taburcu olacağını ailesine bildirdiği için annesi gelmiş, oda kapısında hemşire ile konuşuyordu. Yanlarına giderek Hasan'ın artık eve çıkmaya hazır olduğunu, hastanedeki evrak işlerini de kendisinin hallettiğini söyledi. Kadıncağız hem mahcup, hem de oğlu iyileştiği için mutlu görünüyordu. Onları taburcu edip gönderdikten sonra, Dilara'nın odasına gitti. Çocuk yatağında oturmuş çizgi film izliyor, annesi de koltukta gazete okuyordu. Aslı'nın içeri girdiğini görünce gazeteyi bir kenara bırakarak ayağa kalktı.

"İyi günler Doktor Hanım."

"İyi günler Tülin Hanım. Dilara'yı iyi gördüm bugün." Çocuğun yüzünün rengi biraz olsun yerine gelmişti.

"Evet, bugün daha iyi."

Tedirgin bir halde ellerini ovuşturarak konuşuyordu. Sonra yine aynı şekilde devam etti.

"Dilara televizyon seyrediyor. Konuşmamızdan rahatsız olmasın, dışarı çıkıp konuşalım mı?"

Aslı, konuşmalarını çocuk duymasın diye Tülin Hanım ile birlikte dışarı çıktı. Kadıncağız oldukça kaygılıydı.

"Ne yapacağız, toparladı mı biraz kendisini?"

Aslı elinden geldiğince kadının endişesini gidermeye çalıştı.

"Sabahki tahlilleri iyi çıktı, enfeksiyonu atmış vücudundan. Bu şartlar altında bu oldukça iyi bir gelişme. Yarın sabah kemik iliği alarak lösemi paneline göndereceğiz."

"Peki kemoterapi yapılacak mı?"

"Evet, hemen başlayacağız kemoterapiye. Sizin için çok zor bir süreç olacak tedavi dönemi. Güçlü olmalısınız. Ümidinizi hiç kaybetmeyin. İnşallah hep birlikte atlatacağız bu zor günleri."

Tülin Hanım uzanarak Aslı'nın elini tuttu.

"Teşekkür ederim Doktor Hanım. Her gün Allah'a dua ediyorum. Babası da ben de çok endişeliyiz."

"Endişe etmeniz çok normal. Önce bir tedaviye başlayalım, bakalım zaman ne gösterecek."

Tülin Hanım yavaşça başını sallayarak Aslı'yı onayladığını belirtti. Sonra tekrar odaya girdi. Aslı da doktor odasına doğru yöneldi. Koridorda Aysel Hanım'la karşılaştılar.

"Dilara'nın durumu nasıl? Enfeksiyon geriledi değil mi?"

Aysel Hanım elindeki hasta dosyalarını önünde durdukları danışma masasına bıraktı. Sonra Aslı'nın elindeki Dilara'nın dosyasını alarak, incelemeye başladı.

"Evet geriledi. Yarın artık kemik iliği alabiliriz."

Aysel Hanım kafasını sallayarak onayladı.

"Evet, artık alabiliriz. Doktor Şahin ile birlikte alın. Yarın ilk işiniz bu olsun. Diğer hastanı taburcu etmişsin."

"Evet, iyileşti Hasan."

Aysel Hanım elindeki Dilara'nın dosyasını tekrar Aslı'ya uzattı.

"Bu hafta yeni hastan yok. Yaz aylarında olduğumuz için çok yoğun bir hasta trafiğimiz yok nasıl olsa. Bu yüzden bütün dikkatini Dilara'ya ver."

"Peki, tamam Aysel Hanım."

Sonra Aysel Hanım, danışma masasına bıraktığı dosyaları tekrar eline alarak servisten ayrıldı. Aslı da doktor odasına gitti. Mesai saati bitmek üzere olduğu için işini bitiren Aslı ile Ayhan'a iyi nöbetler dileyerek odadan ayrıldı. Bir ara Ayhan da gözden kayboldu. Odada yalnız kalınca, vakit geçirmek için kalktı televizyonu açtı. Kanallar arasında biraz gezindikten sonra haber kanallarından birinde karar kıldı. Kendini kaptırmış televizyon seyrederken odaya Ayhan girdi.

"Merhaba Aslı, kusura bakma yalnız bıraktım seni ama bunları almaya gitmiştim."

Aslı, Ayhan'ın sehpanın üzerine bıraktığı poşetlere baktı. Birer hamburger, kızarmış patates ve iki kutu kola vardı.

"Niye zahmet ettin Ayhan? Hiç gerek yoktu."

Bunları söylerken hiç de samimi görünmüyordu. Çünkü çok sık yemese de hamburgere bayılırdı. Ayhan'ın düşünceli davranışı hoşuna gitmişti.

"Hem yer, hem sohbet ederiz diye düşünmüştüm. Hadi soğutmadan yiyelim."

Hemen ikisi de yan yana kanepeye oturdular. Salonun ortasındaki sehpayı da önlerine çekerek, paket edilmiş yiyecekleri açmaya başladılar. Birlikte hamburgerlerini yerken, Ayhan hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti.

"Ayhan siz nerelisiniz?" diye sordu ilgiyle ve onu tanımak amacıyla.

"Manisalıyız."

"Aa! Çok yakın buraya. Gidiş geliş mi yapıyorsun her gün?"

Ayhan bir tane kızarmış patatesi ketçaba batırdıktan sonra ağzına attı. Sonra Aslı'ya gülümsedi.

"Hayır Aslı, burada oturuyorum. Bir kaç arkadaş ev tuttuk. Biz Manisa'nın içinde değiliz, bir köyündeyiz. Köyümüz de merkeze çok uzak."

İkisi de yavaş bir şekilde tane tane patateslerini yiyorlardı. Ayhan pek konuşmuyor, sessizce televizyon seyrediyordu. Aslı da bir süre konuşmadı ama sonra muhabbet olsun diye sordu.

"Kaç kardeşsiniz?"

"Altı. En büyükleri benim."

"Diğer kardeşlerin de okuyorlar mı?"

"Evet, biri burada eczacılık fakültesinde okuyor. O da benimle aynı evde kalıyor. Bir kız kardeşim de Ankara'da Eğitim Fakültesi'nde okuyor. Okulu bitirince matematik öğretmeni olacak. Diğer üç tanesi de köyde. İkisi ilköğretimde, biri de lisede okuyor."

"Annen baban ne kadar mutlulardır kim bilir, çocukları okuyor meslek sahibi oluyor diye."

Ayhan hiçbir şey söylemeden sessizce arkasına yaslandı. Kendisi ve ailesi hakkında pek fazla konuşmaktan hoşlanmıyor gibiydi. Aslı bu yüzden fazla zorlamak istemedi. Genç adam kendisini televizyona kaptırmış görünüyordu ama arada kaçamak bakışlarla da Aslı'ya bakıyordu.

"Ne şanslı bir kızsın sen biliyor musun?" dedi epey sonra sessizliğini bozarak.

Ayhan'ın sözlerine şaşırmıştı.

"Ne açıdan şanslıyım?"

"Bence her açıdan şanslısın. İyi bir ailen var. Ömrün boyunca sıkıntı çekmemişsin. Çevrende seni seven insanlar var. Hem erkekleri de kendine âşık etme konusunda çok beceriklisin."

Gülerek şaka yollu konuşuyormuş gibi yapıyordu ama konuşurken ayağını sürekli gergin ve ritmik bir şekilde yere vurması ve gözlerini sürekli Aslı'dan kaçırarak konuşması, görünmeye çalıştığı kadar sakin olmadığını gösteriyordu. Bu durumdan rahatsız olsa da, genç adamın aksine doğrudan onun yüzüne bakarak konuşmaya başladı.

"Uzaktan her şey senin gözüne güzel görünebilir ama benim hayatım da, öyle senin sandığın gibi güllük gülistanlık geçmedi. Ben daha beş yaşındayken annemle babam ayrıldı. Hayatımız boyunca günlerimizi ablamla birlikte ikisi arasında mekik dokuyarak geçirdik. Hem bilgin olsun diye söylüyorum, kimseyi kendime âşık etmek için de özel bir çaba harcamıyorum."

Ayhan yine aynı tepkilerle konuşmasına devam etti.

"Senin için maddiyat önemli midir?"

"Bilmem, ben hayatım boyunca maddi sıkıntı yaşamadım. Şimdi de kendi gelirim var. Daha fazlasına ihtiyaç duymuyorum."

"Tabi! Anne ve babanın iyi birer mesleği var. Oldukça iyi kazanıyorlardır. Çekmemişsindir maddi sıkıntı. Oysa benim hayatım bu yönde hep sıkıntılar içinde geçti. Biz köylüyüz biliyorsun. Köyde tarlamız malımız mülkümüz de yok. Evimiz de bildiğin köy evlerinden."

Sonra gülerek baktı Aslı'ya.

"Sen belki de hiç köy evi görmemişsindir."

Aslı hayır anlamında gülerek başını iki yana salladı.

"Taştan yapılmış toplamda üç küçük odası olan bir evimiz var. Evin önünde küçük bir bahçemiz, evimizin yan tarafında küçük bir ahır ve içinde de bir tane ineğimiz var. Bahçede, yemek için annem meyve sebze yetiştirir. Babam da bulabilirse iş, mevsimlik işçi olarak şehre çalışmaya gider. O yüzden ailemin geliri hep az olmuştur. Ben parasız yatılıyı kazanınca devlet bursuyla

okuyup doktor oldum. Şimdi ailemin geçimine yardımcı oluyorum ve kardeşlerimi okutuyorum."

Aslı, Ayhan'ı can kulağı ile dinliyordu. Anlattıklarından çok etkilenmişti. Ayhan'ın ailesi için çabalarını takdir etti.

"Annen ve baban kim bilir ne kadar gurur duyuyorlardır seninle. Gerçekten hayırlı bir evlat olmuşsun onlar için."

"Sanırım öyle. Onlar çok mutlular. Ama bazen ben çok bunalıyorum Aslı. Ailemin ve kardeşlerimin bütün yükünü omuzlarımda taşıyorum ama zaman zaman bu omuzların çöktüğünü hissediyorum." dedi üzgün ve dalgın bir şekilde..

Aslı üzülmüştü ama o yine aynı şekilde konuşmasına devam etti.

"İleride birlikte olmayı düşündüğün kişinin maddi durumunun da iyi olmasını istersin herhalde değil mi?"

Ayhan bunu sorarken diğer tepkilerinin aksine bu sefer gözlerini Aslı'ya dikerek dikkatle cevabını beklemeye başlamıştı.

"Bilmem bunu hiç düşünmedim. Benim için çok da öncelikli bir konu değil. Evlilikte paradan ziyade mutluluğu tercih ederim herhalde."

"Eminim öyledir." dedi Ayhan bilmiş bilmiş.

Ayhan'ın bu imalı sözleri ve tavırları nedense Aslı'yı biraz rahatsız etti. Bu konu üzerinde daha fazla konuşmamak için ayağa kalktı.

"Ben hastalara bakacağım." dedikten sonra Ayhan'ın yanından geçerek odanın kapısına doğru yürüdü.

Ayhan hiç ses çıkarmadan oturduğu koltuğun arkasına yaslanmış bir şekilde gözleri ile Aslı'nın hareketlerini takip ediyordu. Ayhan'ın bakışlarına aldırmadan odadan dışarı çıktı.

Aslı'ya göre Ayhan, hayatı boyunca çok maddi sıkıntı çektiği için maddiyatı takıntı haline getirmiş gibi görünüyordu. Bu da ya-

şadığı zorluklar yüzünden çok doğaldı. Umarım yakında bu sorununu aşar ve mutlu olur diye düşündü.

Kafası Ercan'a takılıp kalmıştı. Arayıp aramama konusunda kararsızdı. Onun böyle kırgın ve küskün olmasına dayanamıyordu. Kim bilir ne düşüncelerle İstanbul'dan kalkıp gelmişti. Daha gelir gelmez de hemen araları bozulmuştu. Sonra dayanamadı cep telefonunu çıkarıp Ercan'ı aramaya karar verdi. Gönlünü almak istiyordu. Telefon iki üç kere çaldıktan sonra açıldı.

"Alo"

"Ercan."

Öbür tarafta kısa bir sessizlik oldu.

"Aslı merhaba."

"Rahatsız etmedim değil mi?" Yine kısa bir sessizlikten sonra

"Hayır etmedin."

"Bana küstün mü? Bugün hiç konuşmadın benimle."

Telefonun diğer ucundan sinirli bir nefes alış sesi duyuldu. Ercan sesini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Hayır Aslı, küs değilim ama kızgınım sana. Bir süre görüşmezsek iyi olacak sanırım."

"Neden ama?"

"Kafan karışık senin. Benim buraya gelmem sanırım bir baskı yarattı üzerinde. Lütfen ben yokmuşum gibi davran, kendini toparlamaya çalış."

"Ama Ercan bunu nasıl yapacağım ben?"

Ercan ilgisiz bir tonda konuşmasını sürdürdü.

"O da senin sorunun Aslı. Sen akıllı bir kızsın. Çıkarsın bu işin içinden."

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum Ercan."

"Bir şey söylemene gerek yok. Kapatmalıyım artık telefonu, görüşürüz Aslı."

Aslı elinde telefon kalakaldı. *'Bu da neydi böyle'* diye düşündü. Genç adam bir buzdolabı kadar soğuktu. Kafası artık iyice karışmıştı, ne yapacağını nasıl davranacağını bilemez bir haldeydi. Ercan'a çok fazla değer veriyordu bu yüzden onu hayatından çıkarmak istemiyordu. Sinan ise hayatına yeni dâhil olmasına rağmen bütün duygularını harekete geçirmiş, fırtınalı bir döneme girmesine neden olmuştu. Kendisine daha ilk görüşte âşık etmiş, çok yoğun duygular yaşamasını sağlamıştı. Peki, Sinan'ı nasıl çıkaracaktı hayatından? Anladığı kadarıyla iki erkek de birbirini Aslı'nın hayatında istemiyordu. Gerçi Sinan kendisine bir şey söylemiş değildi ama davranışları yüzünden böyle bir izlenime kapılmıştı. Ercan ise resmen Aslı'yı kıskanmıştı. Daha önce dört yıllık arkadaşlıkları boyunca Ercan dışında görüştüğü bir erkek arkadaşı olmamıştı. Şimdi üçüncü bir kişinin varlığı, doğal olarak genç adamı sarsmıştı. Aslında kendisi kadar Ercan'ın da kafası karışıktı. Onun da biraz zamana ihtiyacı vardı.

Bu işten nasıl çıkacağını hiç kestiremiyordu. Her zaman yaptığı gibi yine işleri zamana bırakmak en doğrusu diye düşündü. İki erkek de kendisine zaman tanımıştı. Bu zamanı en iyi şekilde kullanacak; duygularını, aklını ve mantığını bir süzgeçten geçirecekti. Ortaya çıkacak olan şeyi kendisi de merak etti. Bakalım zaman nelere gebe olacak diye düşündü.

Kafasındaki düşünceleri uzaklaştırarak koğuşları tek tek dolaştı, hastaları kontrol etti. Sonra nöbetçi hemşire odasına uğradı. Hemşirelerden de Sevim nöbetçiydi. Çıtı pıtı tez canlı bir kızdı Sevim. Verilen her işi hiç üşenmeden çarçabuk yapardı. Çok sıcakkanlı ve güler yüzlü olduğu için hasta çocuklar tarafından da çok seviliyordu. Bir süre Sevim ile sohbet etti. Hastalar için gerekli bilgileri Sevim'e verdikten sonra yeniden doktor odasına gitti. Ayhan bir gazetenin bulmacasını çözmekle meşguldü. Aslı'nın odaya girdiğini görünce başını bulmacadan kaldırdı.

"Sen bugün çok yorgun görünüyorsun, ben bir süre daha ayaktayım. İstersen git yat dinlen biraz. Önemli bir şey olursa kaldırırım seni."

Gerçekten de çok yorgun ve halsiz hissediyordu kendisini. Hafta sonu yorgunluğunu henüz üzerinden atamamıştı. Biraz dinlenirse kendisini daha iyi hissedecekti. Ayhan'a teşekkür ettikten sonra nöbet odasına geçti.

Nöbet odası çok büyük olmamakla birlikte küçük de sayılmazdı. Odanın karşılıklı duvarlarına birer karyola, yanlarına da birer etajer konmuştu. Kapının yan tarafında bir masa ve iki sandalye, masanın tam karşısındaki duvar kenarında ise bir adet iki kapılı ahşap dolap vardı. Kapının diğer yanında ise televizyon ve televizyon sehpası, yanında da küçük bir buzdolabı ile su sebili bulunuyordu.

Aslı suyu görünce iyice susadığını fark etti. Hemen bir pet bardağın içine soğuk su doldurarak içti. Biraz kendine gelince, nöbet için yanında getirdiği çantasından açık mavi renkteki hastane kıyafetlerini çıkarıp giyindi ve sonra televizyonu açarak kumandayı eline alıp karyolalardan birine uzandı. Kanallar arasında bir süre gezindikten sonra bir dizi film de karar kılarak uykulu gözlerle seyretmeye başladı. Aslında yorgunluktan hiçbir şey düşünecek, hiçbir şey seyredecek halde değildi. Zaten bir süre sonra gözkapaklarının iyice ağırlaştığını hissetti ve uykuya yenik düştü.

***

Dedikodu Çılgınlığı

Sabah uyandığında saatin yedi olduğunu görünce telaşla yataktan fırladı. Nasıl bu kadar deliksiz uyuyabilmişti. Hemen diğer karyolaya baktı ama boştu. Ayhan ya burada yatmamış ya da daha erken kalkmıştı. Gece de kendisini uyandırmamıştı. Hemen yataktan doğrularak lavaboya gitti, elini yüzünü yıkadıktan sonra, saçlarını ensesinde toplayarak odadan çıktı. Ayhan'ı doktor odasında buldu. Koltukta oturmuş, elindeki hasta dosyalarını incelemekle meşguldü. Aslı'nın içeriye girdiğini görünce başını kaldırıp gülümsedi.

"Günaydın. İyice dinlenmişe benziyorsun bugün."

"Günaydın Ayhan. Bütün gece nasıl oldu bilmiyorum deliksiz uyumuşum. Sen de kaldırmadın beni."

"Çok yorgundun dün. Hem gece olağan dışı bir şey olmadı, ben de uyudum zaten. Az önce kalktım."

"Ben buradayım, istersen sen kafeteryaya giderek kahvaltı yapabilirsin."

Ayhan bir elini boş ver gibisinden salladı.

"Kalkar kalkmaz kahvaltı etmek gibi bir huyum yok, sonra ederim. İstersen sen gidebilirsin."

"Şimdi benim de canım istemiyor, sonra giderim ben de."

Aslı, önlüğünün cebindeki telefonunu çıkardı, arayan olup olmadığına baktı. Kimse aramamıştı. Bir hayal kırıklığı kapladı içini. Aslında arayan var mı diye değil, Sinan aramış mı? diye bakmıştı. Dün erken yattığı için, belki yattıktan sonra aramıştır diye düşünmüştü, aramamasına şaşırdı. Acaba Ercan için verdiği dünkü tepkiden dolayı mı tavır almıştı? Kendisi aramayı düşündü fakat sonra aklına bugün akşama kadar ameliyatta olacağı geldi. Sabahın bu erken saatinde de aramak işine gelmedi. Odanın kapısı açılınca gözü kapıya takıldı. Gelen Gül'dü.

"İkinize de günaydın." dedi gülümseyerek. Bir yandan da dolabını açmış önlüğünü çıkarıyordu.

"Nasıl geçti nöbetiniz?"

"Kızımız, sabaha kadar mışıl mışıl uyuyarak geçirdi nöbetini." dedi Ayhan gülerek.

"İlk nöbetim Ayhan sayesinde huzurlu ve olaysız geçti." dedi Aslı.

"Benimle tuttuğun her nöbet böyle geçecek Aslı."

"Aman çatlatmayın beni. Ben de isterim seninle nöbet Ayhan."

"Öyle herkese o iltiması geçmem ben. Bir nolu Ayhan kuralıdır unutmayın: İlk nöbetimi kiminle tutarsam iltimasa o sahip olur." dedikten sonra Aslı'ya göz kırparak baktı.

"Bugün sen nöbetçisin değil mi Gül?"

"Evet Aslıcım. Hem de bil bakalım kiminle nöbetçiyim?"

"Hatırlamıyorum listeyi. Osman'la mısın yoksa?"

"Hayır canım, Yıldız'la."

"Iyy hiç sevemedim şu kızı gitti." dedi Aslı.

"Al benden de o kadar. Esra ile sürekli bakışları üzerimizde. Hoşuma gitmiyor."

"Aman kızlar siz de başladınız hemen dedikoduya."

"Off Ayhan bu dedikodudan sayılmaz. Duymamış ol tamam mı?"

"Peki Gül, öyle olsun. Bakalım nöbetin nasıl geçecek? Bir de bakmışsın nöbetten sonra can ciğer kuzu sarması olmuşsunuz."

"Aman eksik olsun onun dostluğu."

O sırada odaya Şahin geldi. Odaya girer girmez,

"Herkese günaydın. Nasıl geçti nöbet?" diye sordu.

"Olaysız." dedi Ayhan.

Şahin de dolabından önlüğünü çıkarırken Aslı, yanına gitti.

"Bugün senden bir yardım alabilir miyim?"

"Tabi ki Aslı, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir hastamdan kemik iliği alacağım. Yardımcı olursan sevinirim."

"Tabi ki yardımcı olurum. Ne zaman yapalım işi."

"Vizitten hemen sonra."

"Tamam, bana uyar."

Bu işlemin çocuğa çektireceği acıyı düşününce bunu tek başına kaldıramayacağını düşündü. Bu yüzden Şahin'in yardımı, üzerinden büyük bir yükü de kaldırmış olacaktı.

Yine her zamanki saatte hep birlikte vizite başladılar. Aysel Hanım bugün de kimseye yüklenmemiş, hastalara yapılan tedaviler ve alınan sonuçlarla ilgili bilgilerle yetinmişti.

Vizitten sonra Şahin ile birlikte Dilara'nın odasına gittiler. Tülin Hanım yine gergin bir şekilde onları görünce gülümsedi.

"Günaydın."

"Günaydın Tülin Hanım. Sizi arkadaşım Doktor Şahin ile tanıştırayım."

"Merhaba Doktor Bey."

"Merhaba. Bugün Dilara'dan Doktor Hanım ile birlikte kemik iliği alacağız. İsterseniz siz dışarıda bekleyin, sizin için daha iyi olur."

Tülin Hanım tedirgin olmuştu.

"Önemli değil, burada kızımın yanında olmak istiyorum."

Aslı, Dilara'nın yanına giderek çocuğun saçlarını okşadı.

"Dilaracım sen çok güçlü bir kızsın biliyorsun değil mi?"

"Evet biliyorum. Daha önce de söylemiştin." dedi bilmiş bilmiş.

"Bugün seninle doktor abin ilgilenecek."

Dilara şöyle bir Şahin'e baktı.

"Canımı acıtacak değil mi?" diye yüzünü buruşturarak sordu.

"Birazcık acıyacak."

"O zaman o ilgilenmesin benimle, sen ilgilen."

"Ben de ilgileneceğim canım, seni yalnız bırakmayacağım."

Dilara, dudaklarını büzüştürerek ağlamaklı bir şekilde Şahin'e baktı.

"Ama canımı acıtmak yok tamam mı?"

Genç adam Dilara'nın yanına yaklaşarak uzun sarı saçlarını okşadı.

"Canını acıtmamak için elimden geleni yapacağım Dilara."

Sonra çocuğu yüz üstü yatırdılar. Şahin kalça kemiğinden kemik iliği almaya çalışırken, Aslı'da hareket etmesin diye çocuğu omuzlarından tutuyordu. İşlem başladıktan sonra Dilara çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Uzun ve kalın enjektör, kalça kemiğine dokunduğu anda çocuğa verdiği ıstırap hepsinin yüreklerini burktu. Odayı, Dilara'nın yürek parçalayan çığlıkları doldurmuş-

tu. Tülin Hanım neredeyse bayılacak gibi olmuş, başını duvara dayayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. Dilara ağladıkça Tülin Hanım'da dayanamayıp ağlıyordu. Aslı da kendini çok kötü hissetti.

İşlem bittikten sonra Dilara *"İkinizi de sevmiyorum. Canımı çok acıttınız!"* diye hem bağırıyor hem de ağlamaya devam ediyordu.

Aslı çocuğa yaklaşarak onu okşamak istedi ama Dilara elleriyle ittirerek izin vermedi. Annesi yanına gelip, kollarına alarak sarıldı. Çocuk annesinin kollarında ağlamaya devam etti. Aslı, daha fazla dayanamayacağını bildiğinden dışarı zor attı kendisini. Odadan çıkınca gözyaşlarını tutamayıp kendisi de ağlamaya başladı. Şahin de arkasından gelip omzuna dokundu.

"Sen de güçlü olmalısın. Bu durumlara dayanmak zor biliyorum ama dayanmak ve alışmak zorundasın."

Çocuğun yanında ağlamamaya çalışmış, zor tutmuştu kendisini. Elinin tersiyle gözyaşlarını silmeye çalıştı.

"Teşekkür ederim. Sen olmasan ben asla yapamazdım."

"Üzülme, zamanla alışırsın. İlk zamanlar biz de böyleydik. İster istemez alışıyor insan."

"Umarım öyle olur. Neyse ben yüzümü yıkayıp kendime gelmeye çalışacağım." diyerek lavaboya yöneldi.

Yüzüne soğuk suyu çarptıkça kendine geliyordu ama hala gözleri kıpkırmızıydı. Arkadaşlarının kendisini böyle görmesini istemediğinden, nöbet odasına giderek çantasından makyaj malzemelerini çıkardı. Biraz yüzüne pudra sürdü, hafif de dudaklarına parlatıcı sürdükten sonra tekrar aynaya baktı. Az da olsa kendini toparlamış görünüyordu. Sonra nöbet odasından çıktı. Kapıdan çıkar çıkmaz neredeyse Ayşe ile çarpışacaktı.

"Ben kafeteryaya gidiyorum gelmek ister misin?" dedi Ayşe.

Şahin, doktor odasında Dilara'dan bahsetmiş olmalıydı. Ayşe de kendisini kontrol ediyordu. Minnetle baktı arkadaşına.

"Gelirim, ben de bir şeyler atıştırsam hiç fena olmaz."

Birlikte kafeteryaya gittiler. İkisi de kraker ve çay aldıktan sonra boş bir masaya oturdular. Bugün güne kötü başlamış, Dilara'dan kemik iliği alınırken çok zorlanmıştı. O küçük çocuğun, can acısıyla kulakları tırmalayan feryatları ve ellerinin altında çırpınan vücudu gözlerinin önünden gitmiyordu. Tülin Hanım'ın ise, duvara yaslanarak gözyaşlarına boğulması içinde hissettiği sıkıntıyı daha çok artırmış, o anda sürekli olarak çocuğun sağlığına kavuşmasını ve bütün bu kötü günleri sadece bir anı olarak geride bırakmasını dilemişti. Onların yanında kendini tutmuş olsa bile odadan çıkar çıkmaz gözyaşlarına hâkim olamamıştı. Ayşe'nin yanına gelmesi ve kafeteryaya indirmesi iyi gelmişti ama nedense onun konuştuklarına da bir türlü odaklanamıyordu. Arada kulağına gelen seslerden onunda üzüntüsünü anlattığını çocuğa üzüldüğünü anlıyordu. Dilara ile ilgili düşünceleri kafasından uzaklaştırmak için aklına Ercan'ı getirdi ama bu rahatlamasına değil, kendini daha kötü hissetmesine neden oldu. Anlaşılan kendisini hayatına dâhil etmeye hala hazır değildi. Ya da belki tamamen çıkarmıştı. O gün bahçede karşılaşmaları ve kendisine hiç bakmayışı ve akşamki telefon görüşmesi bu düşüncesini de doğrular nitelikteydi.

Bu arada Ayşe hala konuşuyor, rahatlatmaya çalışıyordu ama kafasındaki düşünceler yüzünden onun konuşmalarına kendisini veremediğinden sadece hafifçe başını sallayarak onu dinliyor görünüyordu. Yine birkaç sözle anladığı kadarıyla Aysel Hanım ile Yeni Doğan Şefi Dr. Servet Bey arasında duygusal yakınlık başlamış, bu da servislerinde dedikoduya neden olmuştu. Hatta Aysel Hanım'ın topuklu ayakkabıları bile bu ilişkinin göstergesiydi. Bölümlerindeki çok sevgili dedikoducu arkadaşları artık bu konuya yoğunlaşmışlardı. Artık serviste tam bir dedikodu çılgınlığı başlamış durumdaydı. Oysa kendisi şuanda ne Aysel Hanım'ı, ne onun

topuklu ayakkabılarını, ne de Servet Bey'le başlamak üzere olan ilişkisini düşünecek durumdaydı. Aklı son günlerde içine düştüğü fırtınadaydı. Ercan'ın tavrı ne kadar kafasını takmak istemese de, takılmasına neden oluyordu. Ama arkadaşına da onu dinlediğini hissettirmek için bir cümleyle de olsa karşılık verme ihtiyacı hissetti.

"Boş ver onların söylediklerini. Hayat onların hayatı nasıl isterlerse öyle yaşarlar."

"Haklısın canım. Aysel Hanım yokluğumuzu fark etmeden hadi servise çıkalım artık."

Kafeteryada daha fazla oyalanmadan yukarı çıktılar. Aslı önce Aysel Hanım'ın odasına uğrayarak, enfeksiyon gerilediği için, Dilara'dan kemik iliği aldıklarını ve lösemi paneline gönderdiklerini söyledi.

O gün akşam olduğunda kendini yine bitkin hissetti. Eve gitmeden önce çarşıya uğrayarak Dilara için oyuncak baktı. Çocuk bugün çok korkmuş, Aslı'yı kendinden uzaklaştırmıştı. Onun gönlünü almak, tekrar güvenini kazanmak istiyordu. Oyuncaklara bir süre bakındıktan sonra, Dilara'nın hoşuna gideceğini düşündüğü türde büyük bir oyuncak bebek satın aldı. Onun da Dilara gibi uzun sarı saçları, mavi gözleri vardı. Bebek arkasındaki bir düğmeye basınca şarkı söylüyor ve dans ediyordu. Umarım *'Dilara'nın hoşuna gider.'* diye düşündü.

Eve geldiğinde Canan mutfakta salata yapıyordu. Aslı'yı görünce gülümsedi.

"Hoş geldin Aslı. Acıkmış olacağını düşündüm, yemekleri ben yaptım bugün."

"Hmm çok lezzetli görünüyor yemekler." diyerek ocaktaki yemeklerin kapaklarını açmış, kontrol etmişti. Tencereler de İzmir köfte ve pilav vardı.

"Fatma Abla gitti mi eve?"

"Evet canım, erken gönderdim bugün."

Bu arada konuşurken salatanın sosunu da hazırlıyordu. Aslı, ablasına cevap vermeden doğruca odasına geçti. Hastane kıyafetlerini çıkararak daha rahat bir şeyler giyindi, elini yüzünü yıkadıktan sonra mutfağa geldi. Daha saat oldukça erken olmasına rağmen baya acıkmıştı. Bugün keyfi olmadığı için iştahı da yoktu, akşama kadar hiçbir şey yememişti. Hem Ercan'ı hem de Sinan'ı göremeyince günü oldukça boş geçmiş gibi geldi. Ablası sofrayı da kurmuştu. İkisi karşılıklı oturarak tabaklarına aldıkları yemeklerini sessizce yemeğe başladılar. Aralarındaki sessizliği bir süre sonra Canan bozdu.

"Nöbetin nasıl geçti?"

Aslı lokmasını yuttuktan sonra peçete ile ağzını silerek arkasına yaslandı.

"İnanmayacaksın ama bütün gece uyuyarak geçti."

"Aman ne güzel bir nöbetmiş bu böyle."

"Birlikte nöbet tuttuğumuz arkadaş sağ olsun idare etti. Herhangi bir olay da olmayınca kaldırmamış beni. Peki, sen ne yaptın bugün evde?"

"Benim de bugün güzeldi günüm. İşyerinden arkadaşım Hande geldi. Onunla epey bir sohbet ettik. Özlemişim arkadaşlarımı. Yakında yeniden başlamayı düşünüyorum işe. Evde oturmak artık iyi gelmiyor bana."

"Biraz daha toparla kendini. Doktorun çalışmana izin verirse çalışırsın tabi."

"Her neyse Hande de nişanlanmış, nişanlısını anlattı hep. Biliyor musun onun o mutlu halini görünce ben de imrendim valla."

"Ablacım inşallah yakında sana da böyle bir şeyler yaparız, nişan falan. Hani biri varmış gibi konuşuyordun. Artık tanışma vakti gelmedi mi müstakbel enişte mizle?"

"Aman Aslı çok meraklısın. Enişteni biraz daha merak et bakalım. Emin ol tanışınca büyük bir şok yaşayacaksın." dedi hafifçe gülerek.

Aslında Aslı, daha ablasının ilk bahsettiği gün kim olduğunu anlamıştı. Ama onun ağzından duymak istediği için bir şey söylememişti. Ablasının çalıştığı şirketin müdürü, genç ve yakışıklı biriydi. Her zaman da ablasından hoşlanmış, peşinden koşmuştu. Canan rahatsızlandığında, anlattığına göre hiç yalnız bırakmamış, sürekli ziyaretine gelmişti. Şimdi de hemen her gün arıyor, nasıl olduğunu soruyordu. Ablası hep feminist takıldığı için müdürüyle hiç ilgilenmemiş, tekliflerini hep geri çevirmişti. Herhalde artık rahatsızlığı ablasının olaylara bakış açısını değiştirmişti. Her ne kadar kendisi bunu anlamış olsa da, ablası açıkladığında yine de büyük bir sürpriz olacaktı.

"Tamam abla, anladım. Hoşlandığın biri var ama bunu bana söylemeye yanaşmıyorsun değil mi?"

"Evet canım daha zamanı var. Her şey netleşsin ilk sana söyleyeceğim." dedi. Sonra yine sessizlik içinde yemeğini yemeğe devam etti. Onun bu davranışını artık bu konu hakkında konuşmak istemediğine yoran Aslı, daha fazla üstelemedi. Canan'ın bütün tepkileri düşüncesini haklı çıkarıyordu. Zaten kendi kafası da yeterince meşguldü. O yüzden artık ablasına fazla kafa yormadı. Yemekten sonra birlikte sofrayı toplayarak, bulaşıkları makineye yerleştirdiler. Sonra birer yorgunluk kahvesi yapıp birlikte salonda televizyon seyrederek içtiler. Saatler geçiyor ama Aslı'yı kimse aramıyordu. Hadi Ercan'ı anlıyordu, bir süre kendisini aramayacağını söylemişti ama Sinan'a ne olmuştu? Onu anlamıyordu işte. Sonra kendisi aramayı düşündü fakat bir süre sonra bu düşüncesinden vazgeçti.

Neden sonra Canan sessizliğini bozdu.

"Ercan nasıl? Alıştı mı buraya?" diye sordu.

Aslı da ablasına içinde yaşadığı karmaşayı hissettirmemek için oldukça mutlu görünmeye çalışıyordu.

"Evet, çok çabuk alıştı." dedi.

"Bir akşam çağırsana Ercan'ı. Daha önce birkaç kere görüşme fırsatımız olmuştu. O da, sen İstanbul'da okurken ziyarete geldiğimde. Ercan'la tekrar görüşmeyi ben de isterim. Bir akşam yemeğe çağıralım onu."

Ercan'la arasındaki soğukluğun ablasını üzeceğini bildiğinden, bunu hissettirmemeye çalışarak, onun da beklediği şekilde karşılık verdi.

"Tabi ki abla. Çok iyi olur hem de."

Canan çok sevinmiş görünüyordu.

"İstersen Sinan'ı da çağıralım. Ercan için de iyi olur. Ben de uzun zamandır onu çağırmayı düşünüyordum. Hastanede benimle o kadar çok ilgilendi ki, kendimce teşekkür etmiş olurum."

Aslı birden panik oldu. Ercan ile Sinan'ı bugünlerde bırak aynı masada oturtmayı, bir araya getirmek bile imkânsız görünüyordu. O günkü akşam yemeği ortamı germekten başka bir işe yaramazdı. Bunu bildiği için ablasına olumsuz anlamda baş salladı.

"Sinan'ı çağırmaya gerek yok. O sadece görevini yaptı. Belki o olunca Ercan rahat edemeyebilir."

"Olur mu canım öyle şey? Bence o akşam ikisi de gelsin. Fatma Abla'yla o gün güzel yemekler hazırlarız. Hem yanında erkek arkadaş olursa Ercan'ın da canı sıkılmaz, muhabbet olur."

Aslı artık bunca laftan sonra itiraz edemedi ablasına.

"Peki abla, Ercan'la konuşurum ben."

"Tamam, o zaman yarın akşama ne dersin?"

Aslı panikle *"Hayır, hayır yarın olmaz. Ercan çok yoğun bugünlerde."* dedi.

"Tamam, o zaman öbür gün olsun. Annem burada değilken çağıralım. Biliyorsun pek erkek arkadaş olayına sıcak bakmıyor."

Aslı şöyle bir düşündükten sonra *"Tamam, ayarlamaya çalışırım."* dedi.

Ama nasıl ayarlayacağını bilmiyordu. Ercan kendisiyle konuşmuyordu. Sinan'ın ise niye aramadığı belli değildi.

Canan yine mutlu bir şekilde konuşmaya devam etti.

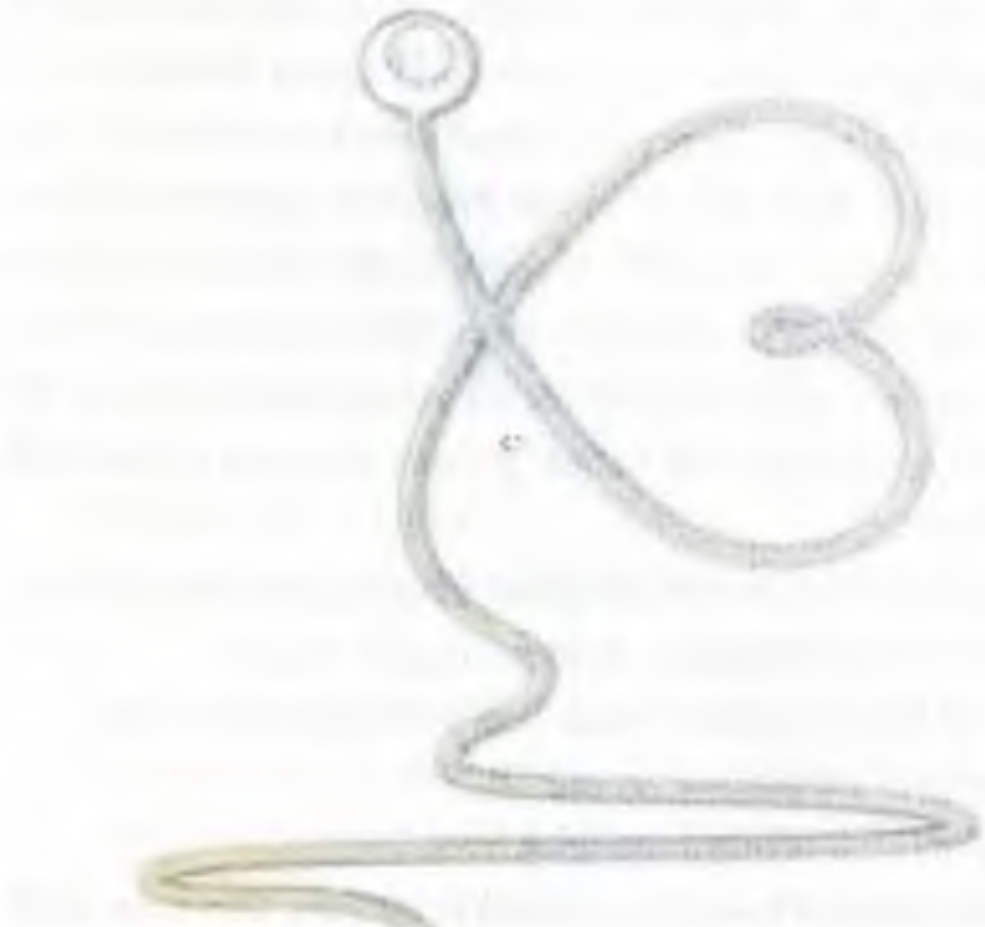
"Canım ben Sinan'ı arar haber veririm. Sen de Ercan'a söylersin artık."

Aslı çaresizlikle kabul etti. Ercan'la yarın mutlaka barışma yolları araması gerekiyordu. Bunu nasıl ve ne şekilde yapacağını da bilmiyordu. *'Off Canan ne durumlara düşürdün beni.'* diye içten içe ablasına isyan etti. Hem Canan, Sinan'la Ercan'ın tanışmadığını sanıyordu. Tanıştıklarını hatta kendisi yüzünden aralarında oluşan soğukluğu bilse, hayatta o da onları bir araya getirmek istemezdi.

O gün oldukça canı sıkkın bir halde yattı. Yatağında rahatsız bir şekilde bir o yana bir bu yana dönüp duruyor bir türlü uyuyamıyordu. O kadar içinden çıkılmaz bir durumun içine düşmüştü ki, bu durumdan nasıl çıkacağına dair hiçbir fikri yoktu. Şuanda Sinan'la sevgili konumundayken o gün akşam Sinan'ın karşısında Ercan'la sevgiliymiş gibi davranmaları gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağını, iki erkeği bu şartlar altında nasıl bir araya getireceğini bilmiyordu. Tek kurtuluşu annesiydi. Eğer annesi eve erken dönerse bu yemek daveti de iptal olurdu. Çünkü annesi, özellikle Aslı'nın bir erkek arkadaşa, bir sevgiliye sahip olmasını istemiyor, kendisi gibi kariyer sahibi olmasını, mesleğinde ilerlemesini istiyordu. Annesine göre, bu tür ilişkiler kadını mesleki açıdan yavaşlatmaktan başka bir şey değildi. Bu yüzden o buradayken Ercan'ı sevgilim diye koluna takıp eve getiremezdi. Yarın sabah annesini arayacak, eve dönmesini isteyecekti. Hem Ercan, araları bozuk olduğu için daveti kabul etmezse bu sefer Canan'a yalan söylediği ortaya çıkacaktı ki, bu da gereksiz yere ablasını üzmek olurdu. Yarın ola hayrola diyerek uyumaya çalıştı.

Canan da yatağında kendi düşüncelerine dalmıştı. Ercan'ı gerçekten de tanımayı çok istiyordu. Çok yakışıklı, esprili ve sıcakkanlı biriydi. Aslı ile Ercan'ı birlikte gördüğü ilk gün, ne kadar da yakıştırmıştı onları birbirlerine. Birbirlerini sevdikleri de gün gibi aşikârdı. İşte bunu Sinan'ın da görmesini istemişti. O yüzden genç adamı yemeğe çağırmayı düşündü. Artık onun Aslı ile ilgilendiğini düşünmüyordu ama bazen de elinde olmadan bu tür kuruntulara kapılıyordu. Zaten Sinan'a Ercan'dan bahsetmiş, Aslı ile sevgili olduklarını söylemişti. Bir de bunu kendi gözleriyle görmesini sağlarsa kafasında artık hiçbir kuruntu, hiçbir şüphe kalmayacaktı. Yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı. Birden çok mutlu hissetti kendisini. *'Eminim yakın bir zamanda Sinan da bana aşkını ilan edecek.'* diye düşündü. Az kalmıştı, hem de çok az. Yakında genç adam sevgilisi olacaktı. Kim bilir Aslı, bunlar gerçekleştiğinde nasıl da şaşıracak, ablası için nasıl da mutluluktan deli olacaktı... Hemen hoşlandığım kişi Sinan diyerek, daha sonra patlatmayı düşündüğü bombayı şimdiden etkisiz bir hale getirmek istemiyordu. Şimdiye kadar kimseyle ilgilenmemiş, kimseyi sevmemişti. Hatta müdürü Mete bile defalarca kendisine olan aşkını itiraf etmiş, ama ona karşı bile hiçbir şey hissetmemişti. Herkes kendisini feminist olarak biliyordu, bu yüzden yapacağı sürpriz, büyük bir şok etkisi yaratacaktı. Biraz daha zamana ihtiyacı vardı ve bu zamanı en iyi şekilde kullanacaktı.

***

Ercan'la Barışma Gerginliği

Ertesi gün hastanede geçirdiği en güzel anlar Dilara'nın odasında geçirdiği zamanlar oldu. Öğlene kadar zamanını her zamanki rutin işlerini yapmakla geçirdi. Bu arada bulduğu her fırsatta Ercan'ı cep telefonundan aramış, ama ulaşamamıştı. Nedense telefonuna cevap vermiyordu. Bu duruma göre, ya ameliyattaydı ya da özellikle açmıyordu. İkinci düşüncesinin doğru olmamasını ümit etti. Ercan genel cerrahtı ve her zaman ameliyatı olabilirdi. Kafasındaki sorun Ercan'la bitmiyordu ki, Sinan'a da takılıp kalmıştı. O da hiç aramamıştı. Genç adamı da aramak istiyor sonra vazgeçiyordu. Sinan'a karşı arayan değil, aranılan olmak istiyordu. Ama durum hiç de isteği doğrultusunda gelişecek gibi görünmüyordu.

Vizitte Dilara, Aslı'yı görmüş ama yüzüne bile bakmamıştı. Aynı tepkiyi Şahin'e karşı da vermişti. Dünkü olaylardan sonra hala kızgın görünüyordu. Vizit sırasında Dilara'ya yanaşmak için bir çaba harcamadı. *'Bırak çocuk dilediğince kaprisini yapsın, rahatlasın.'* diye düşündü. Bütün hasta koğuşları gezildikten sonra dolabına koyduğu Dilara'nın bebeğini alarak, çocuğun odasına gitti. Annesi Dilara'ya masal okuyordu. Odaya girdiğinde Dilara kafasını kaldırıp şöyle bir baktı, sonra yüzünü yine annesine çevirdi. Aslı'nın kucağındaki bebeği görmüş olmasına rağmen hiç oralı olmadı.

Aslı, Dilara'nın yanına yaklaşarak yatağın ayakucuna oturdu.

"Merhaba Dilaracığım. Bana hala kızgın mısın?"

Çocuk başını hiç çevirmeden asık bir suratla *"Evet"* dedi.

"Barışma ihtimalimiz var mı?"

"Hayır! Seni sevmiyorum artık."

"Ama biliyor musun ben seni çok seviyorum. Dün canın acıdı diye ben de çok üzüldüm."

"O zaman niye canımı acıttın?"

Aslı, Dilara'ya biraz daha yaklaşıp elini tuttu.

"Bak bir tanem, ne ben, ne de doktor abin canını acıtmak istemedik inan bana."

"Ama acıttınız işte!"

"Evet, biliyorum canım. Sen hasta olduğun için yapmamız gereken tahliller var. Bunlar için zaman zaman canın acıyabilir. Ama biliyorsun ki sen güçlü bir kızsın. Dayanabilirsin değil mi canım?"

"Hep böyle söylüyorsun."

"Gerçek olduğu için söylüyorum. Hem sana bir arkadaş getirdim. Sen onunla ilgilenmiyorsun diye çok üzülecek."

"Ya! Kimmiş yeni arkadaşım?" diye merakla sordu.

Aslı yatağın ayakucuna koyduğu bebeği uzanarak aldı ve Dilara'ya gösterdi.

"Bu bebek benim mi?"

Dilara ilgiyle sormuştu.

"Eğer benimle barışırsan tabi ki senin."

Çocuk Aslı ile bebeğe şöyle bir baktı.

"Ama bir daha canımı acıtmayacaksın. Yoksa barışmam." dedi. Sonra uzanarak Aslı'nın elinden bebeği aldı ve annesine gösterdi.

"Ne güzel değil mi anne?"

Tülin Hanım, Dilara'nın saçlarını sevgiyle okşayarak gülümsedi.

"Evet yavrum, çok güzel." Sonra bakışlarını Aslı'ya çevirdi.

"Teşekkür ederiz Doktor Hanım. Dilara arkadaşını çok sevdi."

"Anne bak! Bebeğin gözleri mavi. Ona maviş diyeceğim artık."

"İsmi çok güzel, çok yakıştı arkadaşına."

Tülin Hanım sevgiyle kızının saçlarını okşuyordu. Aslı gitmek üzere ayağa kalktı.

Dilara ikisini de şaşırtan bir coşkuyla *"Yine gel doktor abla."* diye seslendi.

Aslı gülümseyerek odadan çıktı. Daha dün bu odadan ağlayarak çıkmış, uzun süre kendisine gelememişti. Bugün ise şurada geçirdiği şu kısacık dakikalar, gününün en güzel anlarıydı. Sonra mutlu bir şekilde doktor odasına gitti. Bütün arkadaşları odadaydı. Esra ile Yıldız bir köşeye oturmuş fısır fısır hem konuşuyor, hem de gülüşüyorlardı. Şahin'in gözü televizyona takılmış, sabah programlarından birini izliyordu. Osman ise, Mustafa'nın tam karşısındaki koltuğa rahat bir şekilde oturmuş, hiç konuşmadan onu göz hapsine almıştı. Diğer kanepede ise Ayşe ile Gül yan

yana oturmuş sohbet ediyorlardı. Aslı, onların yanına gitti. Oldu bitti Esra ile Yıldız'a ısınamamıştı.

Gül, Aslı'nın geldiğini görünce *"Hadi gidip bir kahve içelim."* dedi.

Üçü birlikte kafeteryaya gittiler. Aslı gözleriyle etrafına bakıyor, Ercan ya da Sinan'ı görmeyi ümit ediyordu. Ne yazık ki bugün de şanssız günüydü. İkisi de ortalıkta yoktu. Sonra dikkatini Gül'e yöneltti.

"Nasıldı gece nöbet?" diye sordu.

"Herkesin nöbeti senin ki gibi geçmiyor canım. Dayanılır gibi değildi. Sabahı nasıl ettim bilmiyorum."

"Ne oldu nöbetinde?"

Gül, oldukça canı sıkkın bir ifadeyle cevap verdi.

"Şu Yıldız ile Esra'ya dayanamıyorum. Çok gıcıklar resmen. Yıldız nöbet boyunca neredeyse hiç konuşmadı benimle. Sanki kızın benimle bir sorunu var gibi, fırsat bulsa boğacak sanırsın. Neredeyse bütün bir nöbeti telefonla konuşarak geçirdi."

"Belki de kızın bir sevgilisi vardır."

"Hiç sanmıyorum. Esra ile konuşuyor gibi geldi bana. Arada bana da bakıp gülerek bir şeyler anlattı. Baktı telefon yetmiyor daha sonra Esra ile eşi geldiler. Onlar da soğuk bir merhabadan başka hiç konuşmadılar benimle."

"İlginç. Seninle ne gibi bir sorunu olabilir ki?"

"Ben biliyorum galiba."

İkisi de başlarını çevirip merakla Ayşe'ye baktılar.

"Neymiş benimle sorunu?"

"Ömer Bey."

Gül'ün yüz ifadesinden oldukça şaşırmış olduğu belli oluyordu. Aslında Aslı da çok şaşırmıştı.

"Ne alaka Ayşe?" dedi Gül, inanmaz bir ifadeyle.

Ayşe başını iyice onlara yaklaştırarak fısıltılı bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Sana daha önce söylemedim Gül ama Yıldız, Ömer Bey'e sırılsıklam âşık. Adam öl dese ölecek. Bugüne kadar adamı tavlamak için yapmadığı kalmadı. Tabi gördüğün gibi hiçbir sonuç alamadı. Birden sen çıktın ortaya, partide dans etmeler, seni eve bırakmalar, servise gelip sohbet etmeler. Bütün bunlar Ömer Bey'in sana olan ilgisini ortaya koydu resmen. Yıldız dayanamıyor doğal olarak buna."

"Hadi ya! Demek kızın benimle zoru buymuş."

"Duyduğuma göre 'Adamı tavlamak için hakaret etmek gerekiyormuş, bizim gibi yalakalık değil.' demiş."

"İnanmıyorum kim söyledi bunu sana?"

Gül iyice dikkat kesilmiş, Ayşe'nin söyleyeceklerini bekliyordu.

"Kim olabilir, servisteki yerin kulağı kim?"

"Osman!" Aslı ile Gül aynı anda söylemişlerdi.

Sonra üçü birden gülmeye başladılar.

"Sana asıl dedikoduyu söylemedim daha."

"Hadi canım başka da mı var?"

Gül'ün şaşkınlığı geçmiyordu bir türlü.

"Osman da Yıldız'a âşık bu arada. Ama Yıldız hiç yüz vermiyor ona."

"Valla kızlar evlilik programlarındaki evlere dönmüş burası." diye lafa karıştı şaşkınlıkla Aslı.

"Gerçekten de herkes birbirinden hoşlanıyor burada."

Gül bunları söyledikten sonra ilgiyle Ayşe'ye bakmaya başladı.

"Peki Ayşe, ya Sen?"

"Ne olmuş bana?"

"Senin hoşlandığın biri yok mu?"

Ayşe yüzünü buruşturdu. Sonra yapmacıktan üzgün görünerek *"Maalesef kızlar benim beyaz atlı prensim henüz buraya gelmedi. Büyük ihtimalle yolunu şaşırmış olmalı. Ama ben yine de sabırla bekliyorum."* dedi.

Bu sözlere hep birlikte güldüler. Sonra Ayşe, Aslı'nın keyifsizliğini fark etmiş olmalı ki *"Ercan'la durumunuz hala aynı mı?"* diye sordu.

"Evet Ayşe, değişen bir şey yok. Aksilik ablam da yarın akşam için hem Sinan'ı, hem de Ercan'ı yemeğe çağırmak istiyor. Ercan benimle konuşmuyor, Sinan ise iki gündür aramadı. Niye aramadığı da meçhul. Açıkçası ne yapacağım hiç bilmiyorum."

"İkisine de durumu anlat. Canan için bir araya gelmeyi kabul etsinler artık."

"Off Gül. Her şey bu kadar basit olsa iyi. İçimde kötü bir his var. İkisini de aynı masaya oturtamam. Canan, Sinan'la görüştüğümü bilmiyor, Ercan'la bizi bir sevgili olarak ona tanıştırmayı düşünüyor. Böyle bir şeyi Sinan kabul etmez."

Gül, durumdan oldukça keyif almış gibi gülümseyerek arkasına yaslandı.

"Vay be! Muhteşem bir yemek olacak. Acayip eğlenceli bir işmiş bu."

"Aman ya, gelmeyin üstüme ne eğlencesi. Aklım gidiyor zaten."

"Senin Sinan bozulacak diye aklın gidiyor bence." dedi Ayşe olayı çözmüş gibi kafasını sallayarak.

Aslı arkadaşının sözleri üzerine sessizliğe büründü. Ayşe'nin söylediklerine kafası takılmıştı. Bu olayı bu kadar sorun etmesinin tek sebebi Sinan'dı. Onun böyle bir şeye vereceği tepkiden endişeliydi. En iyisi bir an önce annemi aramak diye düşündü.

Yemeklerini yedikten sonra arkadaşları bahçeye çıktılar. Aslı ise servise çıkmayı tercih etti. Düşündüğü gibi doktor odasında kimse yoktu, herkes yemeğe gitmişti. Telefonunu çıkararak annesini aradı. Fakat oradan da sonuç alamadı. Canan'ın çok yalnız kaldığını bahane etse de, annesi artık onun bu kadar ilgiye ve bakıma ihtiyacı olmadığını, bu derece endişelenmemesi gerektiğini söyledi. Ayrıca konferansta konuşmacı olarak bulunduğundan program bitinceye kadar gelemeyeceğini belirtti. Yani sonuçta bu konuşma kendisi için tam bir fiyasko olmuştu. Dahası bu durumda yemek işi iptal olmayacak gibi görünüyordu.

Annesinin de kendisine yardımcı olamayacağını anlayınca aklına yine Sinan geldi. Artık onunla bu konuyu konuşmalıydı. Bir kaç gündür babasını görmemişti. Ona sürpriz yapıp ziyaretine gitmeye karar verdi. Eğer genç adam servisteyse bir ihtimal onu da görebilirdi. Sonra aynanın karşısına geçerek, çantasından çıkardığı ruju dudaklarına sürdü. Gözlerine de mavi bir kalem çektikten sonra servisten ayrıldı. Kalp ve Damar Cerrahisi Servisi'ne geldiğinde etrafını şöyle bir kolaçan etti ama görünürde Sinan yoktu. Danışmadaki hemşire yanındaki bir erkek doktorla sohbet ediyordu. Aslı'yı görünce merakla baktılar. Doktor, Aslı'nın dikkatini çekti, Sinan'la kafeteryada karşılaştıklarında yanındaki doktor arkadaşıydı. Ama doktor kendisini tanıyormuş gibi bir tepki vermedi. İkisi de hafif bir tebessümle selam verdiler. Aslı da aynı şekilde karşılık verdi. Sonra koridorun sonundaki babasının odasına baktı, nihayet odanın kapısına geldiğinde hafifçe tıklatıp içeri girdi.

Odaya girdiğinde hafifçe irkildi. Sinan da babasının odasında, masanın önündeki koltukta oturuyordu ve sohbet ediyorlardı. Kapı açılınca ikisi birden kapıya baktılar. Sinan, hafif bir şaşkınlıktan sonra yüzüne yayılan bir gülümsemeyle baktı Aslı'ya.

"İkinize de merhaba, bölmüyorum değil mi?"

Babası hemen ayağa kalkarak yanına kadar gelen kızını kucaklayıp öptü.

"Hayır canım, bir şeyi bölmüyorsun. İyi ki geldin. Biz de Sinan'la havadan sudan konuşuyorduk zaten."

Sonra Aslı'nın elini bırakmadan genç adama döndü.

"Sinan, benim küçük meleğim ile tanışmıştın değil mi?"

Sinan da gülümseyerek ayağa kalkıp, Aslı ile hoş geldin der gibisinden tokalaştı.

"Evet tanıştık. Nasılsın Aslı?"

"Oldukça iyiyim Sinan. Sen nasılsın?"

Sinan hafifçe gülümsedikten sonra Aslı'nın tuttuğu elini bırakarak yeniden koltuğa oturdu. *"Ben de iyiyim."*

Babası ikisine tek tek baktıktan sonra *"Sinan, yarın akşam Canan'ın kendisini yemeğe çağırdığını söyledi."* dedi

Aslı şaşkın şaşkın genç adama baktı. O da kendisine bakıyordu.

"Evet baba, çağıracağını söylemişti bana da."

"Siz gençler takılın bakalım. Bu arada annen de yok sanırım. Ankara'da diye duydum."

Aslı yine şaşkınlıkla baktı babasına. Annesinin burada olmadığını bildiğine göre, kesinlikle annesiyle ilgileniyor, onu kendince takip ediyordu. Bu düşünceyle mutlu olduğunu hissetti. Anne ile babasının arasındaki soğuk duvarlar belki de yıkılacaktı bu gidişle.

"Evet baba, kongreye gitti."

Aslı babasıyla konuşurken Sinan hala gözlerini ayırmadan kendisine bakmaya devam ediyordu. Bu bakışlarda kırgınlık ve küskünlük görünmüyordu. Aslı'yı içine çeken o duygu yüklü güzel bakışlardı bunlar.

Onlarla bir süre daha oturup sohbetlerine katıldıktan sonra gitmek üzere ayağa kalktı. Onun niyetini anlayan genç adam *"Seni geçireyim."* diyerek Aslı'nın kolundan tuttu, sonra birlikte odadan çıktılar.

"Biraz vaktin var mı?"

Sinan hala kolunu bırakmamış, Aslı'ya bakıyordu. Aslı başını sallayarak olumlu cevap verdi.

"Hadi gel odama gidelim orada daha rahat konuşuruz."

Sonra dönerek koridorun başındaki Sinan'ın odasına gittiler. Odadan içeri girdiklerinde genç adam masanın önündeki koltuklardan birine oturmasına yardımcı oldu. Kendisi de tam karşısındaki koltuğa oturdu. Arkasına yaslandıktan sonra Aslı'ya gülümseyerek baktı.

"Özledim seni."

"O yüzden mi hiç aramadın?"

"Bekledin mi aramamı?" derken yüzünde hoş, çarpık bir gülümseme belirmişti.

Aslı önüne bakarak ve hafifçe kızararak başını salladı.

Genç adam oturduğu yerden uzanıp, Aslı'nın ellerini avuçlarının arasına aldı.

"Seni aramamak çok zordu inan benim için. Ama seni biraz kendinle bırakmak istedim, kafanı daha fazla karıştırmak istemedim."

"Off! Yapma Sinan, sen de mi?"

"Ne demek sen de mi?" diye sorarken genç adamın yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Ercan da aynı nedenden dolayı bırak aramayı, konuşmuyor bile benimle."

"Hmm, demek konuşmuyorsunuz artık Ercan'la."

Sinan'ın yüzü ifadesizdi, gözlerini dikmiş Aslı'yı inceliyordu.

"Bir süre görüşmeyelim dedi ama bu benim için çok zor. Ona çok değer veriyorum biliyorsun."

"Biliyorum." Sinan kısa ve çok kesin söylemişti. Yüzü hala ifadesizdi.

"Canan yarın akşam yemek daveti veriyor. Seni de çağırdı, ama lütfen gelme."

"Neden?"

Genç adam soruyu sorarken oldukça temkinli davranmaya çalışıyordu.

"Şey... Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ercan da gelecek yarın yemeğe."

Sinan bir eliyle çenesini sıvazladı. Şöyle bir düşünüyor gibi durduktan sonra, gözlerini yeniden Aslı'ya çevirdi.

"Benim için mahsuru yok. Sana benim yanımda yılışmasın yeter."

"Sinan anlamıyorsun beni. Canan Ercan'la bizi sevgili sanıyor. Seninle olan ilişkimi bilmiyor. Görüştüğümüzden bile haberi yok. Ercan'ı o kadar çok seviyor, bana o kadar çok yakıştırıyor ki, bu hassas döneminde aksini söyleyip onu üzmek istemedim. İkinizi tanışmıyor biliyor, yarın seni Ercan'la tanıştırmayı düşünüyor."

Sinan'ın yüzü düşünceli bir hal aldı. Sonra uzanıp yine Aslı'nın ellerini avuçladı.

"Senin rahatsızlandığın gün, sizin eve geldiğimde durmadan bana seninle Ercan'ı anlattı. Rahatsız olmuyor gibi davrandım ama o ikinizi gerçekten birbirine âşık iki sevgili gibi görüyor. Aslında bunun düşüncesi bile beni rahatsız ediyor."

"Senin gelmen işleri daha çok karıştırır, anlıyorsun beni değil mi?"

Aslı'nın elleri hala Sinan'ın avuçlarındaydı. Gözleri ise birbirlerine adeta kenetlenmiş gibiydi.

"Bir oyun dahi olsa, benim gözlerimin önünde sana sevgili muamelesi yapmasına dayanamam. Haklısın galiba, ben en iyisi Canan'ı arayıp gelemeyeceğimi haber vereyim."

"Oh! Sinan! Çok teşekkür ederim."

Genç adam cep telefonunu çıkararak Canan'ı aradı. Aslı, Canan'ın söylediklerini duymuyordu ama Sinan'ın konuşmalarından anladığı kadarıyla pek de kabul edecek gibi görünmüyordu. Telefon görüşmesi bittikten sonra Aslı'ya döndü;

"Senin şu ablan çok inatçı. 'Sen gelmezsen yemek davetini başka bir güne alırım, sen benim için çok önemlisin, gelmezsen çok üzülürüm. Mutlaka işlerini hallet ve yarın akşam gel.' diyor. Ne yapacağız kurtuluş yok gibi."

"Hiç bilmiyorum. Ercan'ı tekrar arayacağım."

"İkimiz için hiç de kolay bir yemek olmayacak."

"Öyle ama lütfen Canan için sen de dayanmaya çalış olur mu?"

Sinan ellerini iki yana savurarak sıkıntılı bir şekilde arkasına yaslandı.

"Hadi sen takma kafana. Böyle surat asmak sana hiç yakışmıyor. Ben senin için her şeye katlanırım."

"Teşekkür ederim. Artık servise dönmeliyim."

Aslı ayağa kalktı. Sinan da yerinden kalkarak Aslı'nın yanına geldi.

"Geçireyim seni." dedikten sonra birlikte koridora çıkıp asansöre doğru yürümeye başladılar. İkisi de konuşmuyordu, asansörü beklerken genç adam Aslı'nın kolundan tutarak kendisine doğru çevirdi.

"Akşam dışarıya çıkalım mı birlikte?"

"Çok isterdim ama annem yok biliyorsun. Canan'ı yalnız bırakmak istemiyorum. Daha sonra çıkarız."

"Gerçekten de babanın dediği gibi bir meleksin sen. Canan çok şanslı senin gibi bir kardeşi olduğu için."

"O şimdi benim sorumluluğumda, elimden geleni yapmalıyım."

"Tamam başka bir akşam çıkarız."

Asansör kata gelmişti. Kapısı açılınca Aslı bindi. Sinan kapı kapanıp gidinceye kadar bekledi. Servise geldiğinde doğruca doktor odasına gitti. Odada Gül, Ayşe ve Mustafa vardı.

Meraklı gözlerle kendisine bakan arkadaşlarına kısaca durumu anlatırken cep telefonu çaldı.

Arayan Ercan'dı. Sabahtan beri defalarca aramasına rağmen ona ulaşamayınca doğal olarak durumu, kendisini görmek istemeyişine vermişti. Ya da ameliyatta olduğu için cevap verme imkânı olmamıştı. En azından şimdi neden aramalarına cevap vermediğini öğrenebilecekti. Arkadaşlarına arayanın Ercan olduğunu fısıldayarak, telefonuyla birlikte daha rahat konuşabilmek için odanın en kuytu köşesine çekildi.

"Alo Ercan."

"Aslı ne oldu, iyi misin?"

"İyiyim Ercan. Neden endişelendin?"

"Sabahtan beri ameliyattaydım. Bir kaç kere aramışsın. Cevapsız çağrıları görünce merak ettim. Önemli bir şey yok değil mi?"

"Hayır, önemli bir şey yok. Biliyorum ameliyattan çıktın yorgunsundur ama müsaitsen seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu.

"Lütfen Aslı, tekrar o konuya dönmeyelim. Kendimi iyi hissetmek adına bir süre senden uzak kalmalıyım. Anlıyorsun beni değil mi?"

"Ercan seni anlıyorum ama bu farklı bir konu. Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Öyle mi, ne yapabilirim senin için?"

Ercan oldukça temkinli konuşuyordu.

"Bunu telefonda konuşmak istemiyorum. Kafeteryaya gidelim orada konuşalım."

Yine öbür tarafta kısa bir sessizlik oldu. Ercan karar vermekte zorlanıyor gibiydi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra *"Tamam Aslı, beş dakika sonra aşağıda buluşuruz."* dedi.

"Teşekkür ederim."

Biraz aceleyle biraz da heyecanla kafeteryaya gitti. Ercan henüz gelmemiş olmalıydı, ortada görünmüyordu. Ercan'ın telefonunu ameliyatta olduğu için açmaması içini rahatlatmıştı Üstelik kendisi için endişelenmişti bile. İçi Ercan'a karşı sevgiyle doldu. Her zaman böyleydi zaten. İlk defa bu şekilde tepki vermiş, üzmüştü ama kendisi de onu hayal kırıklığına uğratmıştı. En azından Ercan bu şekilde düşünüyor olmalıydı. Sonra yine merakla çevresine bakınmaya, genç adamı aramaya başladı. Az ileride poliklinikler tarafından geldiğini gördü.. Aslı'nın yanına gelince durdu ve soğukça *"Merhaba, nasıl yardımcı olmamı istiyorsun?"* dedi.

"Aman Ercan, böyle soğuk davranmayı bırak da oturup konuşalım."

Ercan başıyla olur dedikten sonra birer çay alıp, boş bir masaya oturdular. Genç adam oturur oturmaz araştıran gözlerini Aslı'ya çevirdi. Sonra da *"Seni dinliyorum."* dedi.

Aslı gözlerini, önce ne söyleyeceğini bilmez bir şekilde heyecanla birbirlerine kenetlediği ellerine çevirdi, sonra da başını kaldırarak üzgün bir şekilde Ercan'ın gözlerine baktı. Bu arkadaş, bu dost kara gözler, şimdi bir yabancının gözleri gibi bakıyordu kendisine. Hatta aralarında binlerce kilometre mesafe varmış gibi uzaktı. Genç adam sanki şuanda kendisi için aşılması im-

kânsız çok yüksek bir dağın arkasında gibiydi. Ama bu mesafeyi aşmalı ona ulaşmalıydı. En azından bunu ona borçluydu. Onun sabırsızlıkla konuşmasını beklediğini bildiği için kısık, zor duyulur bir sesle konuşmaya çalıştı.

"Ablam Canan'ı biliyorsun, değil mi?"

"Tabi ki biliyorum."

"Şey... Yarın seni yemeğe çağırmamı istedi."

"Hmm..."

"Bizi şey zannediyor... Şey..."

"Ne zannediyor?"

Ercan gözlerini kısmış, dikkatle bakıyordu.

"Yani ikimizi sevgili sanıyor."

Bu kelimeyi söylerken bu kadar zorlanacağını düşünmemişti. Sabırsız bir şekilde Ercan'a baktı ve yüzünde bir tepki aradı. Maalesef yüzünde hiçbir tepki yoktu, tamamen ifadesizdi.

"Neden böyle düşünüyor ki bizim hakkımızda?"

"İstanbul'a beni ziyarete geldiğinde tanıştırmıştım sizi. Sonra her geldiğinde de bizi birlikte gördü. Daha o ilk günden beri bizim birbirimize çok yakıştığımızı düşündü. Zaten sürekli de birlikte olduğumuz için, öyle bir düşünceye sahip oldu. Ben de hiçbir zaman aksini söylemedim. Gerçi olumlu da konuşmadım ama benim sessizliği mi de kendince o yöne çekti."

Nefes almak için bir süre sustu. Ercan'ın yüzüne bakarak tepki arıyordu. Ercan bu sefer gözlerini Aslı'nın gözlerine dikmiş, merakla söyleyeceklerini bekliyordu. Aslı durumu daha fazla karıştırmadan olduğu gibi anlatmaya karar verdi.

"Biliyorsun ablam yakın bir zamanda ciddi bir kalp rahatsızlığı geçirdi. Şuanda hassas bir dönemde. Bizi de şey sandığı için; yani sevgili, ikimizi bir arada görmek adına yemek daveti veriyor. Yarın bize gelir misin?"

"Yani ablan bizi öyle sanıyor diye yarın sevgili gibi mi olacağız?"

"Evet."

Ercan arkasına yaslandı ifadesiz yüzü sinirle gölgelendi.

"Kusura bakma Aslı. Git gerçeği söyle ablana. Gerçekte var olmayan bir şeyi nasıl varmış gibi gösterebiliriz. Alınma ama ben bu işte yokum."

Ercan oldukça sinirli görünüyordu. Hiç de Aslı'nın umduğu gibi bir tepki vermemişti. Onun bu tepkisine bozulmuştu aslında. En azından nezaketen tamam demesini beklerdi. Sinan bile daha zor bir görevi düşünmeden kabul etmişti. Aslında ne kadar kızsa da onu da anlıyordu. Ercan'ın hep istediği, düşlediği şeyi önüne gerçek olarak değil, bir oyun olarak sunuyordu. Bu şartlar altında kabul etmeyeceğini düşünmesi gerekirdi. Yine de bozulduğunu belli eden bir ifadeyle baktı.

"Tamam Ercan. Artık davete sadece Sinan gelir. O da davetliydi ve daveti kabul etti."

"O herifin ne işi var?"

Ercan oldukça öfkeli bir tonda sormuştu.

"Ablam, doktoru olduğu için Sinan'ı da çağırdı. Sizin tanıştığınızı bilmiyor, yarın benim sevgilim olarak seni ona tanıştırmayı düşünüyor. Ama ne yapalım artık biz de üçümüz otururuz."

"Bu adamın bütün bunlardan haberi var mı? Seninle benim sevgili muhabbetimizden yani."

"Evet var."

"Buna rağmen gelmeyi kabul etti ha!"

"Evet."

Ercan bir eliyle çenesini sıvazladı, sonra arkasına yaslandı. Oldukça sinirli görünüyordu. Neden sonra aniden gülmeye başladı. Ondaki bu ani değişim karşısında Aslı şaşkınlıkla baktı, genç

adam hala gülüyordu. Sonra yine güldüğü gibi aniden susarak ciddi bir şekilde Aslı'nın gözlerinin içine bakmaya başladı.

"Peki Aslı, kabul ediyorum yemek davetini."

"Ama Sinan'ı tanımıyormuş gibi yapacaksın."

"Sen merak etme. Şu kibirli dostumuza karşı küçük oyunumuz çok eğlenceli olacak gibi." dedi kendi kendine gülmeye devam ederek. Sanki bütün keyfi yerine gelmiş gibiydi.

Aslı Ercan'ın tavırlarından tedirgin olmuştu ama fazla da üstüne varmadı. Bir şekilde daveti kabul ettiği için seviniyordu. Sonra aklına Sinan geldi. Umarım yarın olacakları kaldırabilir diye düşündü. Ercan sanki aklından geçenleri anlamış gibiydi.

"Bu adam beni çok şaşırtıyor. Nasıl böyle bir şeyi kabul etti anlamadım. Ya kendine çok güveniyor ya da sana."

"Lütfen Ercan işleri daha da zorlaştırma. Onun da hiç hoşuna gitmedi ama benim için katlanacağını söyledi."

"Benim düşündüğümden daha fazla değer veriyor gibi sana."

"Gerçekten değer verdiğini biliyorum."

Aslı ayağa kalkarak artık gitmesi gerektiğini söyledi. Ercan da Aslı ile birlikte ayrıldı. Sanki aralarındaki buzlar erimiş gibi görünüyordu ama yarın ne olacağı belli olmazdı.

***

Yemek Daveti Stresi

Ertesi gün hastaneye geldiğinde Aslı kendini oldukça bitkin hissediyordu. Bunda gece uyumamasının da etkisi büyüktü. Sabaha kadar bir oyana bir bu yana dönmüş, akşam yemekte olacakları düşündükçe uykusu kaçmıştı.

Dün eve geldiğinde ablası, hemen Ercan'a haber verip vermediğini sormuştu. Ercan'ın seve seve daveti kabul ettiğini söylediğinde çok sevinmiş, Sinan'ın neredeyse işleri olduğu için gelemeyeceğini, fakat ısrarlarına dayanamadığı için davetine olumlu cevap verdiğini söylemişti. Daha sonra Canan bütün bir akşamı yarın yemekte neler hazırlayalım muhabbetiyle geçirmişti. Aslı'nın zaten yemek hazırlığı ile ilgilenecek ne zamanı ne de keyfi vardı. Menü konusunda tercihi tamamen ablasına bıraktı. Canan da kendince liste hazırlayıp, sürekli buna ne dersin, şuna ne dersin diyerek Aslı'yı istemese de yine de olayın içine çekerek bunaltmıştı. Bu yüzden yorgun olduğunu bahane edip erken yatmış ama bir türlü uyku tutmamıştı.

Servise geldiğinde arkadaşları halini görünce durumu kavramış olduklarından üstüne fazla gelmediler. Sadece Gül yanına yaklaşarak *"Bu kadar takma kafana, belki hiç de senin ummadığın kadar güzel geçer akşamın."* dedi.

"Umarım öyle olur Gül." diyerek arkadaşının temennisinin doğru çıkmasını ümit etti.

Yine zorlu geçen bir vizitten sonra Dilara'nın odasına uğradı. İlk kemoterapiye bugün başlayacaklardı. Tülin Hanım'a kemoterapinin yan etkileri konusunda bilgi vererek, bu etkilerin azaltılması için gereken ilaç tedavisine de hemen başlayacaklarını söyledi. Eğer kemoterapi başarılı sonuç verirse, löseminin tekrarlanmaması için, kemik iliği naklinin de düşünülebileceğini, bunun için de en uygun vericinin, hastanın kardeşi olabileceğini söylemişti. Bunun Tülin Hanım'a moral olmasını beklerken, kadıncağızın morali iyice bozulmuştu. Aslı'nın o anda düşünemediği, aklına gelmeyen şey ise, Dilara'nın tek çocuk olmasıydı.

Öğleye kadar diğer arkadaşlarıyla doktor odasında hastalar hakkında konuşarak ve dosyaları inceleyerek, birbirleri için fikir alışverişinde bulundular. Odaya servis hemşiresi Hatice Hanım'ın gelmesiyle hasta muhabbetleri sona erdi. Hatice Hanım, doğruca Aslı'nın yanına geldi.

"Bir dakika bakabilir misiniz Doktor Hanım."

"Ne oldu Hatice Hanım? Önemli bir şey mi var?"

"Az önce Dilara'nın odasındaydım. Annesi öksürüyordu. Enfeksiyon riski yüzünden odadan çıkması gerekiyor, kemoterapiden sonra Dilara için tehlikeli olur. Belki siz söylersiniz diye düşündüm."

"Haber verdiğin için teşekkür ederim. Hemen gidip söyleyelim."

Aslı, Hemşire Hanım'la birlikte Dilara'nın odasına gitti. Dilara yatakta bitkin bir halde damardan ilacını alıyordu. Tülin Hanım ise koltukta oturmuş, endişe ile kızını izliyordu. Aslı'yı görünce yanına geldi.

"Çok bitkin görünüyor Doktor Hanım." dedi endişeyle.

"Kemoterapinin yan etkileri yüzünden böyle. Bir iki güne kadar toparlar kendisini üzülmeyin."

"Umarım öyle olur."

"Sizinle başka bir konuyu konuşmak için geldim. Sanırım siz de biraz rahatsız gibisiniz."

"Biraz kırıklık var gibi üzerimde." dedi Tülin Hanım başını olumlu anlamda salladı.

"Biliyorsunuz Dilara'nın bağışıklık sistemi şuanda çok zayıf. En ufak bir enfeksiyon durumunun ağırlaşmasına, hatta ölümüne sebep olabilir. Bu yüzden iyileşinceye kadar siz evde kalın, biraz istirahat edin."

"Gidemem Doktor Hanım, kızımı yalnız bırakamam bana ihtiyacı var." dedi üzüntüyle.

"Biliyorum ama burada yararınızdan çok zararınız dokunur Dilara'ya."

"Ama kızım yalnız olacak dayanamam buna ben."

Tülin Hanım çaresizce Aslı'nın önerisine karşı çıkmaya çalışıyordu.

"Ben siz gelinceye kadar Dilara ile kalırım." dedi onları dinlemekte olan Hemşire Hatice Hanım.

Aslı ile Tülin Hanım, Hatice Hanım'a baktılar.

"Bir süre gündüz hemşiresiyim, akşamları da boşum. Siz gelinceye kadar seve seve Dilara'nın yanında kalırım. Gözünüz arkada kalmasın."

"Çok teşekkür ederim size zahmet vermek istemem. Annemler İstanbul'dalar. Onları arayıp gelmelerini isteyeceğim. Sanırım yarın annem burada olur. O Dilara ile ilgilenebilir."

"Anneniz gelinceye kadar biz ilgileniriz Dilara'yla." dedi Aslı.

"Ben eşyalarımı toplayıp, çıkayım o zaman. Tekrar teşekkür ederim."

Sonra Tülin Hanım, dolabın yanına giderek, valizini çıkarıp eşyalarını yerleştirmeye başladı. Kısa bir süre sonra da isteksizce odadan ayrıldı. O çıktıktan sonra Aslı, Hatice Hanım'a döndü.

"Hatice Hanım yaptıklarınız için ben de teşekkür ederim size. Ama sizin de çocuklarınız sorumluluklarınız vardır. Dilara ile ben ilgilenirim."

"Önemli değil Doktor Hanım. Kız kardeşim şuanda bizim yanımızda kalıyor. Çocuklarla o ilgilenebilir. Dilara burada hepimizin sevgisini kazandı. Servisteki diğer hemşire arkadaşlar da gerekirse seve seve gece gündüz bakarlar. Siz kendi işinize bakın ve onu merak etmeyin."

Aslı, bu fedakâr hemşireye sevgiyle baktı. Orta yaşlarda, orta boylu kısa saçlı esmer bir bayandı. İşini her zaman titizlikle ve özveriyle yapıyordu. Servisteki diğer hemşireler de çok cana yakın ve çalışkandılar. Bu yüzden servis olarak çok şanslıydılar. Sonra kadına bakıp gülümsedi.

"Dilara çok şanslı sizler gibi ilgilenen teyzeleri olduğu için. Bu yüzden hepimiz elimizden geleni yapalım."

"Benim şimdi işim yok. Öğleden sonra hastalarımı kontrol ederken Sultan Hemşire benim yerime gelir, bakar. Sonra yine ben ilgilenirim, gece de yanında kalırım."

"Tamam Hatice Hanım, herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa haber verirsiniz." diyerek odadan ayrıldı.

Koridora çıktığında saatine baktı, neredeyse öğlen olmak üzereydi. Yemekte Sinan ile buluşacaklardı. Genç adam bu sabah arayıp öğlen buluşmak üzere söz almıştı. Üzerine çeki düzen vermek için nöbet odasına yönelmişti ki, telefonu çaldı. Arayan Ercan'dı.

"Ercan merhaba."

"Merhaba Aslı. Öğlen bir programın yoksa yemeğe çıkalım diye aradım."

Aslı birden ne söylemesi gerektiğini bilemedi.

"Şey... Ercan. Kusura bakma başka bir gün çıksak olur mu?"

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu.

"Yoksa başka birine mi sözün var?"

Aslı suç işlerken yakalanmış küçük çocuklar gibi kızardığını hissetti. Ama Ercan'a yalan söyleyemezdi. *"Şey... evet."*

"Yoksa şu kibirli herifle mi çıkıyorsun yemeğe?"

Ercan'ın sesi oldukça sinirli geliyordu.

"Evet."

"Peki Aslı, size afiyet olsun görüşürüz, dedikten sonra hemen telefonu kapattı."

Ercan'ın hayal kırıklığına uğramış tondaki sesi Aslı'yı üzmüştü. Ama önce Sinan aradığı için bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Nöbet odasında hastane kıyafetlerini değiştirip, saçını taradıktan ve makyajını tazeledikten sonra servisten ayrıldı. Sinan kendisini aşağıda bekliyordu. Aslı yanına gelince sarılarak yanaklarından öptü. Sonra park yerindeki genç adamın arabasına doğru yürüdüler.

Yemeğe yine Bornova'daki babası ve Ercan'la gittikleri restorana gittiler. Masalarına oturduktan sonra yanlarına gelen garsona siparişlerini verdiler.

"Bugün çok sessizsin." dedi Sinan Aslı'nın yüzünü inceleyerek.

"Bugün pek keyfim yok aslında."

"Yemek olayını bu kadar kafana takmana gerek yok Aslı."

Sonra masanın üzerinden ellerini uzatarak Aslı'nın ellerini tuttu.

"Senin bu keyifsizliğin üzüyor ama beni."

"Ben iyiyim."

"Bak ne diyeceğim, cumartesi günü Foça'ya gideceğim. Annem ile babam orada yazlıktalar. İstersen sen de gel. Hem ailemle de tanışmış olursun. Ayrıca senin için de değişiklik olur."

Aslı'nın elleri hala erkeğinin ellerindeydi. Sinan'la birlikte olmak, onunla oturmak, onunla konuşmak ve her şeyden önemlisi onun yanında olmak çok hoşuna gidiyordu. Hafta içi hemen her gün hastanede görüşebiliyorlardı. Bütün bir hafta sonu göremeyeceği aklına gelince, yaptığı teklif birden çok cazip göründü gözüne.

"Eğer annem Ankara'dan dönerse gelirim. O zaman Canan'da evde yalnız kalmamış olur."

Bunları söylerken gülümseyerek baktı ona. Ama Sinan'ın yüz ifadesi sertleşmiş, bakışları donuklaşmıştı. Onu neyin bu kadar etkilediğini görmek için bakışlarını takip ettiğinde, restoranın kapısından içeri girmekte olan Ercan'ı gördü. O da Aslı'yı fark etmiş, hafifçe gülümseyerek başıyla selam vermişti. Görünürde yanında kimse yoktu, yalnız gelmiş olmalıydı. Yanlarına kadar geldikten sonra onları daha yeni fark etmiş gibi konuşmaya başladı.

"Aa Aslı!.. Sinan! Merhaba. Ne tesadüf." dedi ikisini de ayrı ayrı selamladıktan sonra şaşırmış gibi yaptı.

"Yaa! Ne tesadüf." diye karşılık verdi Sinan kinayeli bir şekilde.

"Merhaba Ercan, yalnız mısın?" diye sordu Aslı.

"Evet canım, yalnızım. Belki tanıdık birileri denk gelir de onlara takılırım diye düşünmüştüm."

Aslı, Sinan'ın yüz ifadesinden bu durumdan hiç de memnun kalmadığını anlamıştı. Ama yapabileceği de bir şey yoktu. Ercan açık bir şekilde davet edilmeyi bekliyordu. Sinan'ın hoşuna gitmeyeceğini bildiği halde masaya davet etmeye mecbur hissetti kendini.

"Bizimle oturabilirsin."

Sonra gözlerini Sinan'a çevirip bir tepki aradı. Genç adamın yüz hatları iyice gerilmişti. Kendini zorladığı belli oluyordu. Aslı'nın daveti karşısında, isteksiz olduğu açık bir ifadeyle Ercan'a döndü.

"Aslı'nın da dediği gibi bize katılabilirsin."

Ercan ise son derece mutlu bir ifadeyle ikisinin yüzüne baktı, sonra hemen Aslı'nın yanındaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Teşekkür ederim arkadaşlar. Biliyorsunuz buraya yeni geldim. Pek takılacak kimse de yok çevremde."

Sinan sanki onu anlıyormuş gibi sahte bir ifadeyle baş salladıktan sonra soğuk bir şekilde tebessüm etti. Sonra garsonu çağırdı.

"Ne yersin Ercan?"

"Hmm, bir bakayım." diyerek mönüyü eline aldı, şöyle bir inceledikten sonra siparişini garsona söyledi. Sonra arkasına yaslanarak sırıttı.

"Ee, söyleyin bakayım, nasıl gidiyor hayat?"

Sinan da Ercan'a aynı şekilde sırıttı.

"Sen gelinceye kadar gayet güzel gidiyordu."

"Hadi ya! Rahatsız ettiğimi bilseydim gelmezdim yanınıza." dedi Ercan sahte bir alınmışlıkla. Aslında yüz ifadesinden durum-

dan oldukça keyif aldığı belli oluyordu. Bunu fark eden Aslı, iki erkek arasındaki gerilimi azaltmak amacıyla araya girmeye gerek duydu.

"Gelmene sevindik Ercan."

Sonra başını Sinan'a çevirip *"Öyle değil mi?"* diye sordu.

Gözlerini Sinan'a dikmiş olumlu bir cevap vermesini umuyordu. Genç adam keyifsizce gülümsedi. *"Ya, öyle!"* dedi kısa ve ifadesiz bir şekilde.

"Akşam yemeğe geliyorsun değil mi?"

Ercan sanki durmadan Sinan'ın damarına basmaya çalışıyor gibiydi.

"Evet, geliyorum."

"İyi, sevindim."

"Sevinirsin tabi. Eline geçen fırsatları değerlendirmekte üzerine yok."

"Söz konusu Aslı olunca, fırsatları değerlendirmemek aptallık olur herhalde." diye Ercan kasıtlı olarak Sinan'ın üzerine gitti.

"Ben bir süre görüşmeyeceksiniz sanıyordum."

Gözlerini iyice kısmış, sinirli bir şekilde Ercan'a bakıyordu. Ercan da aynı bakışlarla karşılık verdi.

"Baktım meydanı boş bırakınca fırsatçılara gün doğdu. O yüzden ben de yeniden ortaya çıkmaya karar verdim."

Masadaki gerilim had safhaya ulaşmıştı. Sinan oldukça sinirli bir şekilde *"Sözlerine dikkat et Ercan. Sonradan pişman olacağın şeyler söyleme."* diye bağırdı.

Aslı araya girmeye mecbur hissetti kendini.

"Lütfen yapmayın böyle. İkiniz de çocuk gibi davranıyorsunuz. Artık susun da yemeğinizi yiyin."

Sinan özür dilercesine baktı Aslı'ya. Oldukça sinirli olmasına rağmen Aslı'ya bakarken yüzü yumuşamıştı.

"Kusura bakma Aslı. Ercan kasıtlı bir şekilde üstüme gelmeye çalışıyor."

Ercan da Aslı'nın ortamı yumuşatma çabalarına gönülsüz de olsa destek çıktı.

"Tamam hadi, Aslı için ateşkes ilan edelim."

Yine ikisi birbirlerine soğukça baktılar. Neyse ki lafla sataşmayı bırakmışlardı. Bundan sonra, yemek soğuk bir havada geçti. İki erkek de birbirleriyle hiç konuşmamış, ikisi de ayrı ayrı Aslı ile havadan sudan muhabbet etmişti. Sinan hesabı isteyip ödedikten sonra kalktılar. Tam restorandan çıkacaklardı ki *"Sen yine de akşam için hazırlıklı gel, ne olur ne olmaz. Ne de olsa Aslı bu akşam sevgilim olacak."* dedi Ercan yine Sinan'ı kışkırtırcasına.

Bu lafın üzerine Sinan hışımla arkasını dönerek, tehdit eder şekilde elini Ercan'a doğru salladı.

"Bana bak Ercan. Beni sabır küpü zannetme, ayağını denk al. Akşam da öyle kasıtlı bir şekilde üzerime gelmeye çalışma. Sonra seni buna pişman ederim."

"Hmm, öyle mi?" dedi Ercan alaylı bir şekilde. Sonra da Sinan'a diklenerek bakmaya başladı.

"Hadi bakalım hodri meydan. Elinden geleni ardına koyma. Senin gücün bana yetmez." dedikten sonra arkasını dönerek yanlarından ayrıldı.

Sinan'ın yüz ifadesi buz gibiydi, ellerini sinirden yumruk yapmıştı. Aslı, Onu sakinleştirmek için koluna girdi.

"Boş ver Sinan, uyma sen ona. Bütün bunları seni kıskandığı için yapıyor."

Genç adam, Aslı'nın kolundaki elini diğer eliyle tuttu.

"Aslı ben gerçekten sabırlı bir adamım ama bu adam bende sabır namına bir şey bırakmıyor."

Sonra arabaya kadar sessizce yürüdüler. İkisi de hastaneye kadar hiç konuşmadılar. Genç adam gerçekten çok sinirlenmişti ve Aslı daha önce onu böyle görmemişti. Bu yemek aslında akşamki yemeğin provası gibi olmuştu. Bugünkü olanlardan sonra, Sinan'ın akşam yemeğinde Ercan'ın tavırlarını kaldırabileceğinden emin olamıyordu. Akşam da böyle ikisi arasında sinir harbi yaşanırsa, Canan olayların farkına varabilirdi. Bu da kesinlikle ablasını gereğinden fazla üzerdi. Bu durumda kendisini iyice çaresiz hissetti. Bu düşünceler içerisinde genç adama baktı.

"Sinan, istersen gelme akşam. Senin üzülmeni istemiyorum."

Genç adam arabayı, hastanenin içine park etti. Sonra bakışlarını Aslı'ya çevirdi. Yüzü gülüyordu.

"Canım sen beni merak etme. Bu adamın farkına varamadığı tek şey, sana olan hislerimin derinliği. Bu yüzden o beni alt edemez. Sana daha önce de söyledim, şimdi de söylüyorum ben senin için her şeye katlanırım."

Aslı, Sinan'a minnetle baktı. Gerçekten kendisine olan duygularında çok samimi görünüyordu. Onun bu kendinden emin ve olgun tavrı biraz olsun içini rahatlattı.

"Teşekkür ederim." dedi rahatlamış bir şekilde.

Önce nöbet odasına uğrayıp hastane kıyafetlerini giyindi sonra, ilk iş olarak Dilara'nın yanına gitti. Çocuğu merak etmişti. Odaya girdiğinde onun solgun ve bitkin bir halde yatağında yattığını, Hatice Hemşire'nin de başucunda ona masal okuduğunu gördü. Masalı okurken Dilara'yı eğlendirmek için sesini değiştiriyor, masal kahramanlarını kendince taklit ediyordu. Fakat Dilara son derece keyifsiz görünüyor, hiç tepki vermiyordu. Aslı'yı görünce de hiç tepki vermedi. Aslı endişeyle yanına giderek sevgiyle baktı çocuğa.

"Dilaracığım nasılsın canım bugün?"

Dilara Aslı'ya isteksizce baktı.

"Kötüyüm. Annemi istiyorum." dedi çocuk ağlamaklı bir şekilde.

"Tatlım biliyorum anneni özledin ama, o çok yoruldu burada. Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı eve gitti. Bir iki gün sonra gelecek yanına."

"Annem burada dinlensin. Ben annemi istiyorum."

Hatice Hanım da Dilara'ya çok üzülmüştü. Dilara'nın saçlarını hafifçe okşadı.

"Bak canım yarın seni ziyarete kim gelecek biliyor musun?" dedi gülümseyerek.

"Kim gelecek?"

"Seni çok seven ve çok özleyen biri."

"Tamam ama kim?"

Dilara iyice meraklanmıştı.

Hatice Hanım Dilara'nın dikkatini baya çekmişti. Çocuğun gözlerinde hem merak hem de sevinç ışığı belirmişti. Hatice Hanım da aynı şekilde sevinçle baktı.

"Yarın anneannen gelecek." dedi gülümseyerek.

"Yaşasınn!"

Dilara'nın solgun yüzüne sanki biraz renk gelmişti. Çok sevindiği belli oluyordu.

"Anneannem bana oyuncak getiriyor hep."

Yüzü hala ışıl ışıldı. Aslı çocuğu böyle görünce hem sevindi hem de gözleri doldu.

"Çocukların halinden çok iyi anlıyorsunuz Hatice Hanım." dedi hemşireye sevgiyle.

"Ben de bir anneyim. Bütün çocuklar birbirine benzer. Kendilerini seveni hep hissederler. Sonra da o kadar saf bir sevgiyle bağlanırlar ki, o sevgiyi içlerinden kolay kolay söküp atamazsın. Siz nasıl Dilara'yı seviyorsanız, o da aynı şekilde sizi çok seviyor."

"Dilara iletişim kurması kolay bir çocuk."

"Çocuğun dilinden anladığın zaman, onlarla iletişim kurmakta kolay olur. Maşallah o çok akıllı bir kız. Her şeyi çok çabuk kavrıyor."

Aslı, arkasını dönerek odadan çıkmaya hazırlanmıştı ki *"Doktor Abla gitme, burada kal."* dedi Dilara. Gözleri dolmuştu yine.

Aslı, çocuğa döndü, yanına giderek yatağının kenarına oturdu.

"Buradayım Dilara. Yanındayım canım."

"Gece de yanımda kal."

Aslı çocuğun saçlarını sevgiyle öptü.

"Bu gece kalamam bir tanem. Ama yarın kalabilirim seninle."

"Hem bugün kal, hem yarın, lütfen Doktor Abla."

Aslı yardım istercesine Hatice Hanım'a baktı. O da hemen durumu kavrayıp, Dilara'nın yanına geldi.

"Dilara, canım kızım. Bak Doktor Ablan da çok yorgun bugün. O da bugün eve gidip dinlensin. Biz ikimiz kalalım seninle, olur mu canım?"

Dilara suratını asmış, onlara kapris yapmaya başlamıştı.

"Olmaz."

"Neden peki? Sen beni sevmiyor musun? Hem bak akşam ben sana yine masal okurum."

Dilara sinirle başını öbür yana çevirmişti.

"İstemiyorum!"

"Peki, sana yanımda arkadaş getireceğim dersem, yanında kalmama izin verir misin?"

Dilara bakışlarını merakla hemşireye çevirdi.

"Kimi getireceksin?"

"Senin yaşında benim de kızım var. Seninle oyun oynayabilir. Tabi yanında benim kalmamı istersen."

Dilara şöyle bir düşünüyormuş gibi sessizce Hatice Hanım'a baktı.

"Tamam"

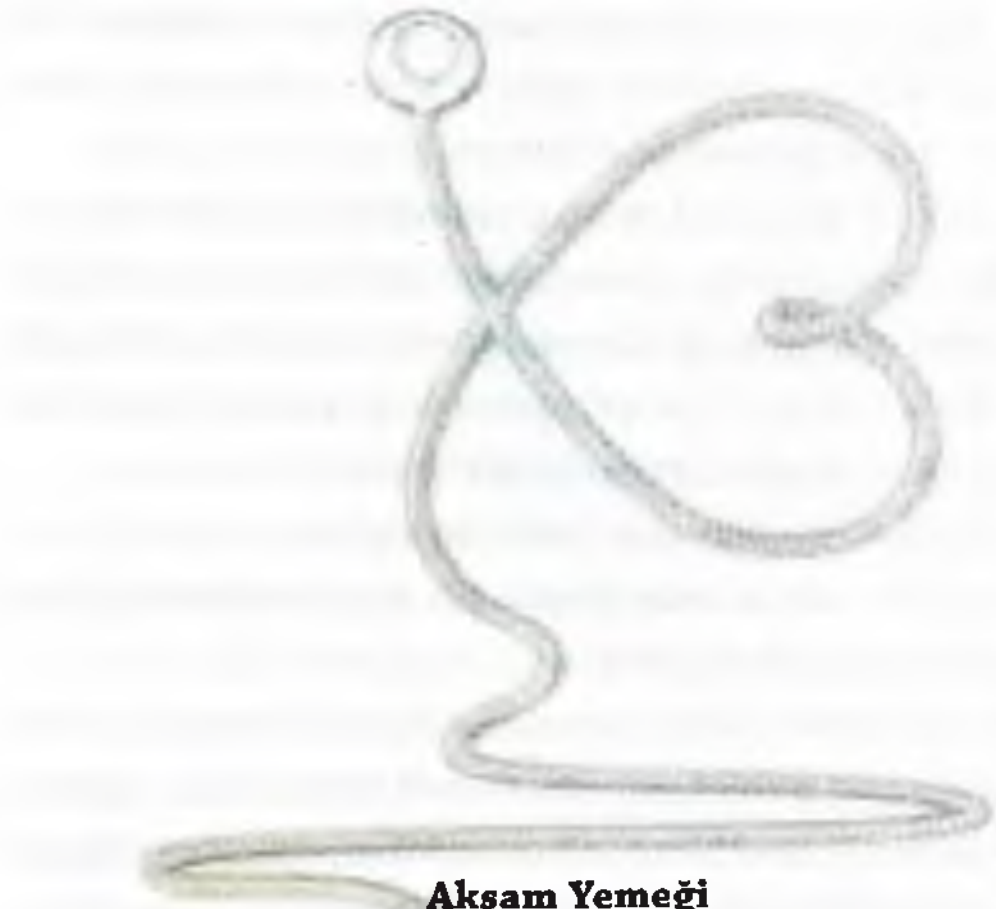
Aslı, Dilara'nın yanından kalkarak, kapıya yöneldi. Hatice Hanım da onunla birlikte çıktı.

"Kusura bakmayın Doktor Hanım. Çocuğu ikna etmek için kızımı getireceğimi söyledim. Eğer izin verirseniz babası bir saatliğine getirip götürebilir."

"İyi düşünmüşsün Hatice Hanım. Çocuk için de hoş bir değişiklik olur. Yalnız dikkat edin Dilara maskesini çıkarmasın. Bir saat yeterli olur sanırım, fazla da yormayalım çocuğu. Herhangi bir şekilde ihtiyaç duyarsanız beni çağırın."

"Tamam Doktor Hanım." dedikten sonra Hatice Hanım tekrar Dilara'nın odasına girdi.

***

Akşam Yemeği

Akşam yemekler hazırlanmış, sofra kurulmuş, iki kız kardeş hazırlanmak için odalarına çekilmişlerdi. Aslı yemek için düz lacivert, jarse dar kesim, kolsuz, 'v' yaka elbisesini giyinmişti. Bu elbise gözlerinin rengini daha da belirginleştiriyor, kendisine çok yakışıyordu. Abartıya kaçmadan makyajını da yaptıktan sonra boynunu saran inci kolyesini ve küçük inci küpesini taktı. Saçlarını da ensesinde şık bir topuz yaparak hazırlanma işini bitirdi.

Her zaman cıvıl cıvıl renkli kıyafetleri tercih eden Canan ise, bu gece için siyahta karar kılmıştı. O da dar kesim, kısa siyah bir elbise giyinmiş, dalgalı kahverengi saçlarını omuzlarına serbest bırakmıştı. Siyah, parlak akik taşlardan kolyesi de kıyafetini tamamlıyordu. İkisi de birbirlerini beğeni ile süzdükten sonra, eksik var mı diye yeniden masayı kontrol ettiler. Canan ile Fatma

Abla, çeşitli mezeler ve salata ile sofrayı zenginleştirmişler, ana yemek olarak da, sebzeli çiftlik kebabı ile pilav yapmışlardı. Fatma Abla, meşhur el açması böreğini ve zeytinyağlı yaprak sarmasını da menüye eklemeyi unutmamıştı.

Çalan zilin sesiyle ikisi de kapıya yöneldiler. İlk gelen Sinan'dı. Bir buket çiçek getirmiş, Canan'a vermişti. İkisini de yanaklarından öperek salona geçti. Canan, Sinan'ın jestinden dolayı çok mutlu görünüyordu. Çiçekleri vazoya koymak için yanlarından ayrıldığında genç adam, gözlerini Aslı'ya çevirdi.

"Çok güzel görünüyorsun." dedi hayranlıkla.

"Teşekkür ederim Sinan. Bugün sen de çok yakışıklısın." diye hafifçe kızararak karşılık verdi.

Sinan da lacivert keten pantolon, açık mavi ve beyaz renklerde, çizgili şık bir gömlek giymişti. Kumral tenine uyum sağlamış olan kıyafeti içinde oldukça yakışıklı görünüyordu. Koltuklardan birine oturdu. *"Sevgilin geç kaldı."* dedi gergin bir şekilde gülümseyerek.

Odaya giren Canan, Sinan'ı duymuş olmalı ki, Aslı'nın yerine o cevap verdi.

"Birazdan gelir."

Henüz lafını bitirmişti ki, yeniden zil çaldı. İki kardeş yine birlikte açtılar kapıyı. Ercan da son derece şık bir şekilde, elinde yine bir buket çiçek ile gelmişti. O da yemek davetini veren kişi olarak Canan'a uzattı çiçeği. Ercan da iki kardeşi yanaklarından öptükten sonra salona geçti. Canan, hemen ev sahipliği rolüne bürünerek iki erkeği birbirleriyle tanıştırmak istedi.

"Ercan, benim sevgili doktorum Sinan." diyerek, Sinan'ı gösterdi. Sonra da,

"Sinan, Ercan da İstanbul'dan Aslı'nın arkadaşı. Aslında arkadaştan daha fazlası." diyerek Ercan'ı gösterdi.

İki erkek, sanki birbirlerini ilk defa görüyorlarmış gibi, sahte bir nezaketle gülümseyerek el sıkıştılar. Daha sonra Ercan, Aslı'ya baktı.

"Bugün çok güzelsin sevgilim." diye yeniden sarıldı.

Sonra kanepeye Aslı'nın yanına oturup, kolunu genç kızın omzuna attı. Bir yandan da gözleri Sinan'ın üzerindeydi. Genç adam ise bozuntuya vermemeye çalışıyor, hafifçe gülümseyerek onlara bakıyordu.

Canan da hemen Sinan'ın yanına gelip oturdu ve farkına varmadan ortamı kızıştırırcasına *"Ne kadar da birbirlerine yakışıyorlar değil mi?"* diye genç adamın damarına bastı.

Sinan soğuk bakışlarla Ercan'ı süzdükten sonra *"Ya tabi!"* diye isteksizce onayladı Canan'ı.

Ercan, kasıtlı bir şekilde Aslı'ya biraz daha yaklaşıp iyice sarıldı. Gözleriyle de Sinan'ı takip ediyordu. Genç adam her ne kadar yüz ifadesi sertleşmiş olsa da, kendisini zorlukla tutup tepki vermedi. Canan ise, gülümseyerek mutlu bir şekilde onlara bakıyordu. Aslı, ortamı yumuşatması gerektiğinin farkında olduğu için hemen yerinden kalkıp misafirleri masaya davet etti. Masaya geldiklerinde Ercan, Aslı'nın sandalyesini çekip oturmasına yardımcı oldu. Kendisi de yanına oturdu. Sinan ile Canan ise, onların tam karşılarına oturdular. Ercan, bir yandan masadaki menüden tabağına servis yapıyor, diğer yandan da yan gözle Sinan'a bakarak nispet yapmaya çalışıyordu.

"Benim için çok zor oldu Aslı'nın buraya gelmesi. Dayanamadım arkasından geldim. Bilirsin gözden uzak olan gönülden de uzak olur derler. Aslı'nın burada gönlünü başkasına kaptırmasını istemedim." dedi sinsice gülümseyerek.

Sinan ya sabır dercesine başını çevirdi. Tam bir şeyler söylemeye yeltenirken, Canan lafa karıştı.

"Olur mu öyle şey Ercan? Bu dünyada siz resmen birbiriniz için yaratılmışsınız."

Canan da sanki yangına körükle gidiyordu. Bilmeyen de Ercan'la danışıklı oynadığını sanırdı. Durum öyle bir hal alıyordu ki resmen Canan, özellikle Ercan ile ikisini Sinan'ın gözüne sokmaya çalışıyor gibiydi. İki sevgiliyi, genç adama tanıtma, kabul ettirme çabası içinde davranıyordu.

Ablasının Sinan ile ilişkisinden haberi olmadığı için, Ercan ile kendisini yakıştırma çabaları ve bunu masumane bir şekilde Sinan'a sunması kendisini rahatsız etmemişti, ama Sinan için bunu söylemek çok zordu. Genç adamın yüzü sinirden kızarmış, kendisini zorlukla tuttuğu, yemeklere fazla dokunmamasından ve arada kaçamak bakışlarla Aslı'ya bakmasından ve sürekli Canan'a zoraki olduğu belli olan nezaket gülümsemesi verme çabasından belli oluyordu. Aslı, suskunluğunu zorlukla koruyan Sinan'ı rahatlatmak amacıyla Ercan'a döndü.

"Ercan, bizim sevgili muhabbetimizle ablam ile Sinan'ı sıkmamıza gerek yok. Her şey ortada zaten değil mi?"

Ercan, Aslı'nın uyarısını almamış gibi eğildi ve yanağından öptü. Sonra da *"Tabi ki canım."* dedi sahte bir uyumla.

Aslı ortak bir muhabbet konusu açmak amacıyla yine Ercan'a döndü.

"Bugün günün nasıldı?"

"Bugün sabah biraz keyifsizdim ama öğle yemeğinde arkadaşlarla takılınca keyfim yerine geldi."

Ercan sonra Sinan'a bakarak çaktırmadan göz kırptı.

Sinan önce Aslı'ya baktı, yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. Sonra başını Ercan'a çevirdi. *"Cerrahidesin değil mi?"* diye sordu.

Aslında konuşmanın gidişatını değiştirmeye çalışıyordu. Ercan da bunu anlamış olmalı ki bozuntuya vermeden *"Evet, öyle."* dedi.

"Alıştın mı buraya."

"Alışmaya çalışıyorum."

Birden konuşmalar yeni tanışan insanların birbirini tanımak için sordukları sorulara yöneldi. Yemek boyunca iki erkek birbirlerini iğnelemeden geyik muhabbeti yaptılar. İstanbul'dan, spordan ve mesleklerinden bahsettiler. Arada Canan da lafa karışıyor, kendince fikirlerini ortaya atıyordu. Aslı ise neredeyse hiç konuşmadan, sürpriz bir şekilde gelişen muhabbetin tekrar bozulmaması için içinden dua ederek onları dinledi. Muhabbet ortasında Aslı'nın cep telefonu çalınca, bütün bakışlar telefona çevrildi. Arayan Hemşire Hatice Hanım'dı. Dilara'nın huysuzlaştığını, sürekli ağlayarak annesini istediğini söyledi. Ağladıkça çocuğun durumu da kötüleşiyordu.

Hemen geleceğini söyleyip kapattı telefonu. İki erkeğin de merakla kendisine baktığını gördü.

"Servis hemşirelerinden Hatice Hanım'dı arayan. Hastam olan çocuğun kötüleştiğini söyledi. Benim biran önce hastaneye gitmem gerekiyor."

Sinan endişelenmişti, hemen ayağa kalktı.

"Bırakayım seni."

Ercan da hemen araya girdi.

"Müsaadenle ben bırakırım Aslı'yı." dedikten sonra, Aslı'nın sevgilisi benim sana ne oluyor gibisinden bozuk bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

Aslı çarçabuk üzerine uygun bir kıyafet giyindi. Ablasına, *"Abla beni merak etme, belki bu gece gelemeyebilirim."* dedi.

"Tamam canım, sen işine bak. Beni merak etme."

Aslı, Sinan'a baktı. Her ne kadar hoşuna gitmemiş olsa da, durum itibarı ile Ercan'ın kendisini bırakmasına ses çıkarmamıştı.

"Sen Ercan'la git, ben biraz daha Canan'la kalırım." dedi genç adam.

Aslı, Ercan ile birlikte yola çıktı. Hastaneye giderken Ercan önce hiç konuşmamıştı, daha sonra *"Sinan iyi bir adama benziyor."* dedi dostane bir tavırla. Ercan'ın sözlerine çok şaşırdı.

"Senden bu sözleri duymayı hiç beklemezdim."

"Ben de bunları söyleyeceğimi bilmezdim. Sana değer verdiğinin farkındayım. Ama şunu bil ki Aslı, meydanı ona bırakıp çekilecek de değilim."

Sonra genç adam arabayı kenara çekerek durdurdu ve bakışlarını Aslı'nın yüzüne çevirdi. Bu bakışlarda garip bir şey vardı. Sanki daha önce görmediği bir anlam, bir mana yüklüydü. Her zaman dost bakan bu gözler; artık sevgiye, aşka susamış birinin özlem dolu bakışlarıyla çevrelenmişti. Genç adam konuşmaya başladığında yanılmadığını anladı.

"Bugün yemekte gözlerimi bir türlü senden alamadım. Her şeyinle o kadar mükemmelsin ki. Sana yıllarca en yakın bendim. Oysa şimdi öyle uzağım ki. Bu yüzden içimi garip bir hüzün kaplıyor. O ipek saçlarına dokunmak istiyorum dokunamıyorum, o yumuşacık omuzlarından tutup kendime çekmek ve sıkıca sarılmak istiyorum ama sarılamıyorum. Sana hislerimi anlatmak şuanda öyle zor geliyor ki, nasıl söyleyeceğim, nasıl ifade edeceğim bilemiyorum."

Aslı bir şey söylemeden hemen müdahale etme gereği duydu. Genç adamın hislerini orta koymasını istemiyordu.

"Bir şey söyleme Ercan."

"Hayır Aslı, beni dinlemek zorundasın. Senin arkandan çıkıp geldim buraya. Anladığım kadarıyla artık ya ben bu şehirde faz-

layım ya da sen eksiksin yanımda. Çünkü bomboş, dibi bucağı görünmeyen bir kuyuda hapsolmuş gibi hissediyorum kendimi. Oradan kurtuluşum sen olacaksın. Elini uzatsan hemen çekeceksin beni aydınlığa. Ama sen bırak elimden tutmayı, kuyunun kapağını kapatıp beni yalnızlığımla kaplı kaderime terk ediyorsun." dedi. Sesindeki hüzün ve umutsuzluk Aslı'yı etkilemiş, üzüntüsünü daha da artırmıştı.

"Ercan lütfen bu şekilde konuşma. Beklenti içinde olman üzüyor beni."

Genç adam umulmadık bir hareketle eğilip Aslı'yı saçlarından öptü. Sonra yine hüzünlü ama sevgi dolu bakışlarını genç kıza çevirdi.

"Geleceğini bilsem o karanlık kuyuda nefes almadan beklemeye bile razıyım. Hele bir de beni seveceğini bilsem, işte o her şeye değecek bir bedel olur benim için."

Bunları söyledikten sonra sevgi dolu gözlerle Aslı'ya baktı. Ercan'ın kendisine karşı sevgisel derinliğinin farkındaydı. O da kendince çok seviyordu, ama genç adamın beklediği, istediği şekilde değil. Neden bunu anlamak istemiyor, neden hâlâ bir umut içinde bekliyordu? Yoksa bu umudu, farkına varmadan kendisi mi veriyordu? Şöyle bir düşününce ona karşı dostça duygular beslediğini söylemiş, üstelik başka birine âşık olduğunu da hem hissettirmiş hem yüzüne karşı itiraf etmişti. Neden buna saygı duyup yolundan çekilmiyordu da, böyle insanın yüreğini delen sözlerle daha çok üzülmesine, kırılmasına sebep oluyordu? Ne yapmalı ne etmeli onun kendisini bırakmasını sağlamalıydı. Yoksa kendi üzüntüsü değil, onun çekeceği üzüntü, asıl derdi ve sıkıntısı olacaktı. Böyle bir şey daha çok kahrederdi kendisini. Arkasında bırakacağı yaralarda kolay kabuk bağlamazdı. Ercan'ın bu sözlerine karşı hiç tepki vermedi. Daha doğrusu vermek istemedi. Söy-

leyeceği her söz bir umut kırıntısı olur diye korkuyordu. Ondan bir ses çıkmayınca o da yavaşça arabayı yeniden çalıştırarak yola koyuldu.

Hiç konuşmadan sessizlik içinde hastaneye geldiler. Ercan, Aslı ile birlikte servise çıktı. Dilara'nın odasına gittiklerinde Hatice Hanım'ın Dilara'ya sarılarak onu yatıştırmaya çalıştığını gördüler.

Nöbetçi hemşire olan Sevim de odadaydı ve elinden geldiğince Hatice Hanım'a yardımcı olmaya çalışıyordu. Ama bir türlü Dilara'yı teskin edemiyorlardı. Dilara Aslı'yı görünce;

"Annemi istiyorum!" diye bağırarak yeniden ağlamaya başladı.

Aslı hemen çocuğun yanına gitti ve onu Hatice Hanım'ın kollarından aldı.

"Tamam Dilaracım. Bir şey yok tatlım, bak ben buradayım." diye sarılarak saçlarını okşamaya başladı.

"Annemi istiyorum... Annemi istiyorum..."

Çocuk durmadan annesini isteyerek hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Yarın anneannen gelecek bir tanem, bugün seni yalnız bırakmayacağım. Ben buradayım." Aslı hem konuşuyor hem de yavaş yavaş Dilara'nın saçlarını okşuyordu.

Aslı'nın gelmesi bir nebze rahatlatmıştı çocuğu, ağlamaktan da iyice yorulduğu için kesik kesik hıçkırarak başını Aslı'nın göğsüne dayadı, Aslı bir süre ona bu şekilde sarılarak başını okşamaya devam etti.

Dilara kısa bir süre sonra sakinleşerek sustu. Kollarıyla da iyice Aslı'yı sardığı için, o da yatağa oturup Dilara'ya sarıldı.

Çocuğun sakinleşmesi ile Hatice Hanım ile Sevim de rahat bir nefes aldılar. Bir süre sonra Dilara, ağlamanın ve yorgunluğun etkisiyle uykuya daldı. Aslı yavaşça onu yatırdıktan sonra, Hatice Hanım'a ne oldu gibisinden baktı.

"Valla ben de anlamadım Doktor Hanım. Kızım Ayşe gelince çok sevindi. Birlikte biraz oyun oynadılar, televizyon seyrettiler. Dilara oldukça mutlu görünüyordu. Ben fazla yorulmasın diye bir saat kadar sonra Ayşe'yi babasıyla eve gönderdim. O gittikten sonra herhalde canı sıkıldı, sonra gördüğünüz gibi bu hale geldi, aramayacaktım sizi ama mecbur kaldım."

Kadıncağızın da çok üzüldüğü belliydi. Zaten büyük bir özveriyle gece kalmayı istemişti.

"Siz yapacağınız her şeyi yaptınız Hatice Hanım, teşekkür ederim. Çocuk ilk defa annesinden ayrı kalıyor, arkadaşı da yanından gidince korkmuş olmalı. Şimdi uyudu biraz rahatlar artık. İsterseniz eve gidebilirsiniz. Bu gece ben kalırım."

"Önemli değil Doktor Hanım, ben de kalırım. Eşim kızımı alıp gitti zaten. Bu saatte eve gitmem de zor olur. Burada kalırsam Sevim'e de arkadaşlık etmiş olurum."

"Peki, nasıl isterseniz." dedi Aslı.

Sonra iki hemşire odadan ayrıldılar. Onlar gidince kapının yanında dikilmekte olan Ercan'ı gördü. Ercan'ın burada olduğunu tamamen unutmuştu.

"Ercan beni getirdiğin için teşekkür ederim. Ben bugün burada kalacağım sen istersen gidebilirsin."

Ercan dikildiği yerden hayranlıkla Aslı'ya bakıyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni." dedikten sonra iyi geceler dileyerek odadan ayrıldı.

Ercan'ın kalmakta ısrar etmemesi ve hemen ayrılması biraz rahatlamasına neden oldu. Zaten şuandaki ortamda burada kalması ve konuşmaları son derece uygunsuzdu. Küçük çocuk bu haldeyken kafasını başka konularla meşgul etmek istemiyordu. Yatağın yanındaki koltuğa oturarak Dilara'yı seyretmeye başladı. Çok güzel ve akıllı bir kızdı. Servisteki bütün doktorların ve hemşirelerin sevgisini kazanmıştı. Biran önce iyileşmesi için dua etti.

Bir süre sonra odanın kapısı açıldı. Başını kaldırıp bakınca karşısında Sinan'ı gördü. Oldukça şaşırmıştı, gelmesini hiç beklemiyordu ve yüzü oldukça endişeli görünüyordu.

"Nasıl oldu çocuk?" diye sordu içeri girer girmez endişeyle.

"Geldiğimde çok ağlıyordu. Az önce rahatlayıp uyudu. Annesi rahatsızlandığı için eve gönderdik bugün. Doğal olarak çocuk da panik oldu, annesini özlüyor."

Sinan Dilara'ya doğru gelerek ona baktı.

"Bir melek gibi uyuyor, şuna baksana Aslı." dedi. Şefkatle gülümseyerek bakıyordu.

"Bütün çocuklar böyle Sinan."

"Haklısın canım." dedikten sonra yatağın karşısındaki kanepeye geçerek oturdu.

"Gelmene gerek yoktu."

"Öyle ama yine de içim rahat etmedi. Her ne kadar yalnız gelmemiş olsan da, seni görmeden eve gidemezdim."

Bu arada Dilara yatağında kıpırdanmaya başlamış, rahatsız bir şekilde inlemişti. Aslı endişeyle yerinden kalkıp çocuğa baktı. Dilara biraz daha kıpırdandıktan sonra uyandı.

"Karnım çok ağrıyor." diyerek yeniden ağlamaya başladı.

Aslı tam eğilmiş ona bakacakken çocuk yataktan doğrularak kusacak gibi oldu. Sinan oturduğu yerden fırlayıp Dilara'yı kucağına aldığı gibi hemen odadaki lavaboya götürdü. Aslı'ya *"Merak etme, ben ilgilenirim."* dedi.

Aslı lavabonun kapısında bekledi. Çocuk kusuyor, Sinan da onu tutarak kusmasına yardımcı oluyordu. Dilara rahatladıktan sonra genç adam, onun elini yüzünü yıkayıp tekrar yatağına yatırdı.

"Nasıl biraz rahatladın mı Dilara?"

"Karnımın ağrısı geçti."

Aslı, Dilara'nın yanına gitti ve yine çocuğun yatağının kenarına oturdu. O da başını yine göğsüne dayayarak gözlerini kapattı. Çocuğun başını yavaş yavaş okşayarak rahatlamasına yardımcı oldu, bir süre sonra da yeniden uykuya daldı. Onu yatağına rahat edeceği bir şekilde yatırdıktan sonra kanepeye geçip Sinan'ın yanına oturdu. Sinan da kolunu omzuna doladı.

"Çocukların dilinden çok iyi anlıyorsun."

"Sen de hiç fena değilsin."

Bir süre öylece sessiz bir şekilde oturdular. Sonra Sinan, Aslı'nın yüzünü kendisine doğru çevirdi.

"Biliyor musun sen çok iyi bir anne olursun. Yumuşak ve sevgi dolu bir yüreğin var."

Aslı yine her zamanki gibi kızardığını hissetti.

"Öyle düşündüğün için teşekkür ederim. Eminim sen de iyi bir baba olursun, çok iyi idare ediyorsun çocukları."

"Kız kardeşimin bir oğlu var, üç yaşında. Çok tatlı bir çocuk. Onunla zaman geçirmeyi seviyorum. Doğal olarak o pratik yaptırmış oluyor bana." dedi o muhteşem gülümsemesiyle.

Aslı'nın bakışları ciddileşti birden. Gözlerini Sinan'dan ayırmadan *"Biliyor musun, senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bak kız kardeşin olduğunu yeni öğrendim."* dedi

"Ben de bu yüzden seni hafta sonu Foça'ya çağırdım ya. Ailemle tanışmanı, beni daha iyi tanımanı istiyorum. İki kardeşiz, bir kız kardeşim var Esin.

Esin, eşiyle Ankara'da yaşıyor. İkisi de bankacı. Az önce de söylediğim gibi üç yaşında dünya tatlısı oğulları var. Adı Mert. Yaz tatillerinde buraya gelirler. Yakında gelecekler, tanışırsın onlarla da. Annem öğretmen emeklisi, babam ise emekli hâkim. Kısaca ailem hakkında bunları söyleyebilirim. Hafta sonu da onları kendi gözlerinle görüp tanımaya çalışırsın."

Aslı dikkatle dinledikten sonra *"Ben de isterim, onlarla tanışmayı."*

Sonra genç adam ayağa kalktı.

"Ben artık gideyim Aslı. Her ne kadar gitmeyi istemesem de seni zor durumda bırakmak istemem. Yapabileceğim bir şey olursa saat kaç olursa olsun aramakta çekinme."

Genç adamı asansöre kadar geçirdikten sonra tekrar odaya döndü ve yatağın karşısındaki kanepeye oturarak çocuğu izlemeye başladı. Dilara ilerleyen saatlerde geceyi daha rahat geçirdi. Kustuktan sonra rahatladığı için sabaha kadar deliksiz uyudu. Sık sık çocuğu kontrol etmek amacıyla kalktığı için kendisi de pek iyi uyuyamadı.

Sabah bu yüzden güne yorgun ve uykusuz başladı. Dinlenemediği için vizit kendisi için çok zorlu geçti. Allah'tan Aysel Hanım bu kez Yıldız ve Esra'ya yüklendiğinden bu durumu çok göze batmadı. Bu zorlu vizitin ardından verdikleri çay molasında arkadaşları dün akşamki yemeği sordular merakla. Aslı da onlara kısaca dün akşamki olayları ve hastaneye gelmek zorunda kalışını anlattı.

"Vay be, her şey gerçekten güzel olmuş, ama ben senin yerinde olsam tercihimi Ercan'dan yana kullanırım." dedi Gül.

"Ben Ercan'a değil, Sinan'a veriyorum oyumu." dedi Ayşe.

"Öyle diyorsun Ayşe ama Ercan da kalkmış aşkı için ta İstanbul'dan gelmiş. Çok büyük bir fedakârlık bence bu. Aslı da zamanla onu sevdiğini anlayacak, gör de bak. Böyle çocuk sevilmez mi ya!" diye karşılık verdi Gül.

Aslı, arkadaşlarının kendisi ve sevgilileri hakkındaki yorumlarını büyük bir keyifle dinliyordu.

"Sen ne dersen de Gül, ama burada esas oğlan Sinan. O, Aslı'nın hayatına girer girmez allak bullak etti kızın hayatını. Ne

istediğini bilen güçlü bir erkek o. Aslı'yı Ercan'a bırakmaz kesinlikle."

"Tamam Ayşe, öyle olsun. Önemli olan niyet değil, sonuç. Bakalım sonuçta gülen taraf kim olacak."

"Bence Aslı Sinan'ı alsın, Ercan'ı da bana bıraksın." dedi şaka yollu Ayşe.

Aslı, arkadaşlarını tepki vermeden sessizce dinledi. Kendi gönlü Ayşe'nin dediği gibi Sinan'daydı. Keşke Ercan da Ayşe'ye ilgi duyabilseydi, ne güzel olurdu. diye düşündü.

Evde, Canan da oldukça karmaşık duygular içerisindeydi. Akşamki yemek, kardeşi hastaneden çağrılıncaya kadar güzel geçmişti. Ercan'ı çok beğenmiş, oldukça hoş ve yakışıklı bulmuştu, kardeşiyle de çok yakışıyorlardı. Sinan, Aslı ile Ercan'ı kendi gözleriyle gördüğü için artık bir ümit besleyemez diye düşündü. Aslında, arada genç adamın kardeşine bakışlarını yakalamış, hastaneden aradıklarında ise, Ercan'ın yerine kendisi hastaneye götürmeyi teklif ettiğinde çok bozulmuştu. *'Acaba gerçekten Sinan Aslı'dan hoşlanıyor olabilir mi?'* diye düşünmekten kendini alıkoyamadı. Fakat bunun düşüncesi bile kendini kötü hissetmesine neden oldu. Zaten kardeşi, Ercan'la mutlu görünüyordu. Bu mutluluğu bozmaya kimsenin hakkı yoktu.

Aslında Sinan'ın kendisine olan duygularından da emin olamıyordu artık. Hastanede yattığı dönemdeki adamla şimdiki adam arasında çok fark vardı. Eğer ondan bir kıvılcım görmemiş olsaydı, bu kadar bağlanmazdı. Gerçi kendisiyle yine ilgiliydi ama bu ilgi sadece bir doktor olarak endişeden ibaret gibi geliyordu. Sevdiği adamı kendisine çekmek için bir şeyler yapmalıydı. Çünkü hayatını o olmadan düşünemiyordu bile. Acaba bu konuda Aslı'dan yardım isteyebilir miydi? Sevgili kardeşi hiç şüphesiz bu

konuda elinden geleni yapardı ama yine de içi hiç rahat değildi. Kardeşine duygularından bahsetmesi, Sinan'ı kendisine yaklaştırmak için ondan yardım istemesi, ikisinin daha çok birbirlerini görmeleri demekti. İşte bu konuda endişeleri vardı. Ya bu esnada Sinan duygusal olarak Aslı'ya bağlanırsa diye korkuyordu.

Bazen keşke Aslı gelmeseydi buraya diye içinden geçiriyor, sonra da kendi düşüncelerinden dolayı vicdan azabı çekerek, kendisine kızıyordu. Oysaki kardeşinin hiçbir şeyden haberi yoktu. Sinan'ın ilgisinin bile farkında değildi. Gerçekte ise, onun mesleğini ve sağlığını kıskandığını da için için biliyordu. Keşke hastanede çalışan kendisi olsaydı ve her gün genç adamı görme şansına sahip olabilseydi. Ayrıca kardeşi gibi sağlıklı olup, bir gelecek ümit edebilseydi. Uzaktan bile olsa genç adamı sevmek bugüne kadar içinde hissettiği en güzel duyguydu. Sinan rüyalarının sevgilisiydi. SEN BENİMSİN!.. BANA AİTSİN!..

***

Sinan'ın Ailesiyle Tanışma

Aslı, Sinan'ın ailesi ile tanışacağı için oldukça heyecanlıydı. Onların kendisini nasıl karşılayacaklarını bilmiyordu. Acaba ne düşüneceklerdi kendisi için? Sinan duygularından bahsetmiş olabilir miydi? Neyse sonuçta az sonra öğrenecekti her şeyi. Sevdiği adamla yola çıkmış Eski Foça'ya gidiyorlardı.

Dün akşam annesi geldiği için Canan'ı rahatlıkla bırakmış, onlara Gül ile birlikte olacağını söyleyerek evden ayrılmıştı.

Aralarındaki sessizlik genç adamın sözleriyle bozulmuştu.

"Çok sessizsin, neler düşünüyorsun?"

"Aileni düşünüyordum. Bana karşı tepkileri nasıl olacak merak ediyorum."

Sinan uzanarak Aslı'nın elini tuttu, sonra da dudaklarına götürerek öptü.

"Merak etme canım, oldukça güzel karşılayacaklardır seni." Sonra yine sessizce yola devam ettiler.

Bir ara Aslı, *"Ayşe ile Ercan'ı bir araya getirmek istiyorum. Belki birbirlerinin ilgisini çekerler."* dedi.

"Umarım Ayşe Ercan'ın ilgisini çeker. Gerçi benim pek ümidim yok bu konuda. Yanlış anlama, Ayşe güzel değil anlamında söylemek istemiyorum. Çok güzel bir kız ama Ercan sana olan ilgisinden o kadar çabuk vazgeçip, Ayşe'ye bağlanmaz gibi geliyor bana."

"Belli olmaz Sinan. Bazen imkânsız gibi görünen şeyler gerçek oluverir."

"Umarım bu da gerçek olan o imkânsız şeylerden olur."

"İnşallah öyle olur."

Foça'ya çok az kalmıştı. Aslı iyice heyecanlanmaya başlamıştı. Genç adam onun heyecanını fark etti.

"Hadi ama bu kadar gerilmene gerek yok. İnan bak çok çabuk alışacaksın bizimkilere. Seni seveceklerinden de hiç şüphem yok."

"Öyle de Sinan. Yine de elimde değil."

Sinan Aslı'ya bakarak gülümsedi.

"Bak geldik işte."

Sinan, koyu kahve ve krem tonlarında taşlarla döşenmiş, çok şık bir villanın önüne park etti. Villanın bahçe duvarları da yine aynı tonlardaki taşlarla çevrilmişti. Bahçeyi görür görmez hayranlıkla bakakaldı. Bahçenin bakımı ve çiçekler Aslı'yı büyülemişti. Bahçenin her bir tarafına serpiştirilen büyük saksılar ve içerisindeki çiçekler bir renk deryası içinde kendinizi kaybetme noktasına getiriyordu. Verandanın önüne yıldız şeklinde kısa kesilmiş çimlerle şekil verilmişti, ortasına ise yine yıldız şeklinde dikilmiş, sıra sıra ve rengarenk sardunya, ortanca ve karanfiller büyüleyici

bir atmosfer yaratmıştı. Aslı kendinden geçmiş bir şekilde bahçeyi seyrediyordu. Villanın verandasında oturan, Sinan'ın babası olduğunu tahmin ettiği, altmışlı yaşlarda, uzun boylu bir adam yanlarına gülümseyerek yaklaştı.

"Hoş geldin oğlum." diyerek Sinan'a sarıldı. Sonra *"Hoş geldin kızım."* diye tebessümle Aslı'ya da sarılarak yanaklarından öptü.

Sonra villaya doğru döndü.

"Bak hanım! Kimler geldi."

Mutfaktan çıkıp geldiği, önüne bağladığı önlükten belli olan hafif toplu, güleç yüzlü kumral bir bayan olan Sinan'ın annesi de gülümseyerek yanlarına geldi. Önce Aslı'ya döndü.

"Hoş geldin yavrum." dedi gülümseyerek, ardından Aslı'yı yanaklarından öptü.

Sonra Sinan'a döndü, sitemkâr bir sesle *"Nerede kaldınız oğlum? Bu adam bir saattir başımın etini yiyor, nerede kaldılar, bir şey mi oldu acaba? diye söylenip durdu."*

Aynı zamanda gülümseyerek bakıyordu oğluna.

"Demek sabırsızlıkla beklediniz gelmemizi ha!"

Sinan babasına göz kırparak baktı.

"Yok oğlum. Sen annene bakma, bilirsin her şeyi abartır. Asıl merakla bekleyen kendisiydi."

Sinan'ın annesi Gülten Hanım, ikisine birden *"Hadi bakalım çocuklar geçin içeriye, öylece ayakta dikilip kaldınız."* dedi ve ikisinin de kollarından tutarak eve doğru yöneltti.

Hep birlikte verandadaki masaya oturdular.

Sinan'ın anne ve babası da güngörmüş nazik insanlardı. Aslı'yı oldukça sıcak, sanki evlerine ilk defa gelen yabancı biri gibi değil, her zaman onların yanlarında olan kızları gibi karşılamışlardı. Onların bu tavırları rahatlamasına, kendini daha iyi hissetmesine neden oldu. *'Acaba Sinan daha önce de kız arkadaşlarını ai-*

lesi ile tanıştırdı mı?' diye düşünmekten de kendini alamadı. Bu düşünceyle birlikte hafif bir kıskançlık dalgası geçti içinden. Genç adama hiç adama sormamıştı ama mutlaka kendisinden önce de beraber olduğu, çıktığı kızlar olmuştur diye düşündü. Sonra bu düşüncelerden rahatsız olduğunu hissederek, kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Nedense kendisinden başka kimseyle düşünemiyordu onu. Sonra başını çevirip genç adama baktı, babasıyla sohbete dalmıştı. Ona her baktığında duygularının hep daha da arttığını hissediyordu. Sanki o yüreğine bahar getiren bir çiçek gibiydi. Kendisi de bu çiçeğin üstünde dans eden bir kelebek. İşte böyle görüyordu genç adamla kendisini, uyumlu ve mutlu. Onun etrafında dolaşan tek kelebek kendisi olmalıydı.

Sinan babasıyla sohbet ederken, Aslı da yardım etmek amacıyla Gülten Hanım'ın yanına, mutfağa geçti. Koyu ahşap dolapların hâkimiyetindeki mutfak da son derece modern görünüme sahipti. Beraber mutfakta hem balık kızartıp salata yaptılar hem de sohbet ettiler. Gülten Hanım, yemek hazırlığı boyunca Aslı'ya Sinan'ın hangi yemekleri sevdiğini, ne sıklıkla Foça'ya geldiğini, babasıyla balığa çıkmaktan nasıl zevk aldığını anlattı. Sonra da kendisine ailesini sordu. Kısaca annesi, babası ve ablasından bahsetti. Aslı konuşurken Gülten Hanım hep gülümseyerek dinlemişti. Kendisiyle konuşması ve tavırları çok candan ve sıcak görünüyordu. Aralarında geçen bütün bu sohbetten sonra, *"Sinan'ın seni bizimle tanıştırdığına çok memnun oldum kızım. Daha önce hiçbir kız arkadaşını bizimle tanıştırmamıştı."* dedi.

Aslı, Gülten Hanım'ın bu sözleriyle, kafasında kendisini rahatsız eden soruların da cevabını almış oldu.

Yemek de oldukça güzel geçmiş, Yemek boyunca Gülten Hanım ve Sedat Bey torunları Mert'i anlata anlata bitirememişlerdi. Kızları Esin'in Ankara'da oturduğunu sadece yazları geldikleri için

torunlarını çok özlediklerini söylemişlerdi. Sonra da Sedat Bey, Sinan ile kendisine bakarak sitemkar bir tavırla *"Bu oğlan işi çok ağırdan alıyor. Yaşı neredeyse otuz ikiye geldi, ama çoluk çocuğa karışayım diye bir heves duymuyor."* dedi.

Sinan, Aslı'ya gülümseyerek baktıktan sonra bakışlarını babasına çevirdi.

"Haklısın baba daha önce böyle bir istek duymuyordum ama artık olabilir tabi." dedi babasına ümit verir bir tonda.

Sinan'ın bu sözleriyle anne ve babası memnun olmuş bir ifadeyle mutlu ve gülümseyerek baktılar ikisine.

Yemekten sonra iki sevgili, Foça'yı gezmek üzere evden ayrıldılar. El ele tutuşarak önce sahilde dolaştılar. Diğer Ege kasabaları gibi Eski Foça sokakları da, eski taş evleri, balıkçı tekneleri ve onları bekleyen hemen her cins sokak kedileriyle ve çok tanıdık gelen sahil kasabası görüntüsüyle insanın içine sımsıcak duygular katıyordu. Aslı kendinden geçmiş bir halde çevresini seyrediyordu. Sinan'ın eski Foça'nın Akdeniz foklarıyla simgeleştiğini hatta bir gelişlerinde mutlaka tekneyle Siren Kayalıkları'na gidip fokları görebileceklerini söylemesi Aslı'nın Foça'ya olan ilgisi daha da artti.

Foça kumsaldan yana çok şanslı sayılmasa da, sessiz ve sakin görüntüsü, temiz denizi ve sokakları, kıyı boyunca yan yana bir halde sıralanan balık restoranları ve sokak aralarındaki küçük kahveleriyle sıcak bir atmosfere sahipti.

Dolaştıkları yerleri genç adam Aslı'ya tanıtıyordu. Bir süre daha dolaştıktan sonra deniz kenarındaki kafeteryalardan birine oturdular. Gelen garsona çay siparişi verdiler.

"Nasıl buldun bizimkileri?" diye sordu Sinan.

"Çok candan, sıcak insanlar. Hiç yadırgamadılar beni."

"İlk defa bir kız arkadaşımla tanışıyorlar. Bu yüzden inan onlar da en az senin kadar heyecanlıydılar. Ama emin ol seni çok sevdiler. Laf aramızda babam 'Sakın kaçırma bu kızı çok sevdim' dedi."

"Ben de onları çok sevdim."

"Buna sevindim." dedi Sinan yine Aslı'nın ellerini avuçlarının içine alarak.

"Daha önce neden bir kız arkadaşını tanıştırmadın?" diye sordu Aslı merakına yenik düşerek.

Sinan hiçbir şey söylemeden Aslı'nın gözlerine bakmaya başladı. Sonra yavaşça, *"Onlarla tanıştırmayı düşüneceğim anlamda bir kız arkadaşım olmadı daha önce."* dedi.

"Yani daha önce özel biri olmadı mı hayatında?"

Aslı iyice merak etmişti. Sinan kendinden önce acaba birini sevmiş, ona bağlanmış mıydı?

"Tabi ki hayatıma giren bayanlar oldu. Sonuçta ben de bir keşiş değilim. Ama evlenmeyi düşüneceğim anlamda özel bir ilişkim olmadı. Ta ki, seni görünceye kadar. Zaten senden önce ben hiç yaşamamış gibiyim."

Sinan bunları söylerken Aslı'nın gözlerine bakıyordu. Sonra bakışlarını denize çevirdi ve bir süre sessizce seyretti. Sonra tekrar Aslı'ya döndü,

"Senin de kafanı karıştırdığımı biliyorum Aslı. Ama seni ilk gördüğüm gün, benim için çok özel birisi olacağını hissetmiştim. Sen şimdiye kadar geleceğimi birlikte geçirmek istediğim tek kadınsın. Şunu bilmeni isterim ki, geçen günlerim için sevmedim seni. Bugünler için de sevmiyorum. Sonuçta geçmiş yaşandı geçti. Şuanda yaşanıyor ve geçecek. Ben seni yarınlarımız için seviyorum. Çünkü yarınlar bizim ve yaşadığımız sürece de bizim olacak." dedi genç adam sevgi dolu bakışlarını genç kızın gözlerinden ayırmadan.

Sinan'ın bu sevgi dolu şairane sözleri ayaklarını yerden kesti. Büyük bir sevda denizinin içine sürüklendi sanki. Rahat bir şekilde kendini bırakmış süzülerek yol alıyordu bu sevda denizinin esintileri arasında. Sonra sanki bu esinti onu bulutların arasına taşımıştı birden bire. Bembeyaz pamuk gibi bulutlar, sonsuzluğu, temizliği, saflığı, simgeleyen bulutlar... İşte onların sevdası da böyleydi. Tertemiz ve saf. Ama yine de çok erken gelişmişti bu duygular, hem de hiç ummadıkları bir zamanda, ummadıkları kadar büyük bir hızla. Bu hız başını döndürüyordu ister istemez.

"Bütün bunlar ikimiz için de çok ani oldu Sinan." dedi kafasındaki kuruntuları yansıtarak.

"Belki dışarıdan öyle görünebilir ama ben kendimden son derece eminim. Aynı şekilde senden de eminim Aslı. Biraz da bu yüzden rahatım. Belki de bu yüzden Ercan'a karşı kendimi daha güçlü hissediyorum."

Sinan'ın Ercan'dan bahsetmesi Aslı'nın içini burktu. Ercan'ın karşılıksız duyguları yüzünden yaptığı fedakârlık Aslı'yı derinden yaralıyordu. İstanbul'daki başarılı kariyerini bırakıp, her şeye yeni baştan başlayacağı bir yere gelmişti. Onca emek, onca çaba, onca başarı boşuna yaşanmış gibiydi. Sonuçta gelir gelmez yaşadığı hayal kırıklığı ise cabasıydı. Bütün bunlara sebep olduğu için vicdan azabı çekiyordu. Ercan'ın dört yılda ulaşamadığı noktaya, Sinan birkaç haftada ulaşmıştı. Aslı buna neyin sebep olduğunu anlama çalışıyor, karşısına ikisi arasındaki çekim gücü yani kimya ve aşk çıkıyordu. Sinan'la arasındaki güçlü çekimi bugüne kadar kimseyle yaşamamıştı. Buna Ercan'da dâhildi. Acaba genç adam Sinan gibi kendisini net bir şekilde ifade edebilseydi, Aslı'yı kaybetmemek için dost rolüne bürünmeyip, tavır alabilseydi daha farklı bir şeyler gelişebilir miydi aralarında? Bilemiyordu! Çünkü aynı durumda Sinan olsa asla dost rolünü kabul etmezdi. Belki de

Sinan'ın bu kendinden emin tavırları ilgisini çekmişti, onu da bilemiyordu. Tam olarak bildiği bir şey varsa, o da ne olursa olsun Sinan'ın kendisini mıknatıs gibi çektiği idi. Onun çekiciliğine karşı koyamıyordu. Bu da Ercan'ı Sinan karşısında zayıf düşürüyordu doğal olarak.

"Daldın neler düşünüyorsun?"

Sinan'ın sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"Ercan'ı düşünüyordum. Keşke buraya gelmekte bu kadar acele etmeseydi. Şimdi kendimi bu kadar kötü hissetmezdim."

"Bu aceleyle alınan bir karar olmuş ama kendine göre haklı sebeplerle almış bu kararı. Hem artık bu konuda yapabileceğin bir şey yok. Boşuna üzme kendini. Ercan da bu kararının sonuçlarına katlanmak zorunda."

"Öyle ama üzülmemek elde değil."

"Hadi gel kalkalım, biraz da Foça'nın çarşısını gezelim." diye Sinan konuyu değiştirerek ayağa kalkmış ve hemen elini Aslı'ya uzatmıştı. Birlikte çarşıyı gezdiler. Bu arada Sinan çok beğendiği nazar boncuklu bir altın kolyeyi alarak Aslı'nın boynuna taktı.

"Sana nazar değmesini istemiyorum. Ayrıca kolye, derinliğinde kaybolduğum gözlerinin rengine de çok uydu." dedi. Sonra bir süre daha dolaşıp eve gittiler, yazlıkta da çok fazla oyalanmadılar. Aslı'nın eve geç kalmaması için bir an önce ayrılmaları gerekiyordu.

Yolda giderken Sinan *"Bizimkiler artık seni gelinleri gibi görüyorlar."* diye Aslı'ya takıldı.

Aslı, Sinan'a bakıp sadece gülümsedi ama bir yorum yapmadı.

Eve geldiğinde annesi ve Canan'ı mutfakta kahve içerken buldu. Hem kahve içip hem de sohbet ediyorlardı. Aslı da onlara katıldı. Annesi Ankara'daki kongreden bahsediyordu. Bir süre hep birlikte sohbet ettikten sonra anneleri salona geçti.

Yalnız kaldıklarında Canan *"Günün nasıl geçti?"* diye sordu.

Aslı bir an duraksadıktan sonra *"Güzeldi. Genelde Gül'ün evinde takıldık. Bolca dedikodu yaptık."* dedi ilgisiz görünmeye çalışmıştı.

"Ercan ne yapıyor? Dışarıda pek takılmıyorsunuz birlikte."

Ablasının da gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

Durumu kurtarmak için *"Hastanede her gün görüşüyoruz. Hemen hemen her öğle yemeğinde birlikte oluyoruz. Onun ameliyatları var biliyorsun. Genelde yorgun olduğumuz için akşamları pek çıkmıyoruz."* dedi.

Canan Aslı'yı şöyle bir inceledikten sonra boynundaki kolyeyi fark etti.

"Kolyen yeni mi? Daha önce görmedim."

Aslı'nın eli istem dışı olarak kolyesine gitti. Kızardığını hissetti.

"Şey!.. Hediye bu. İlk defa bugün taktım o yüzden daha önce görmemişsindir."

"Ercan'ın hediyesi olmalı."

"Evet."

Aslı'nın yalan söylemek hoşuna gitmemişti ama ablasının varsayımlarını da reddedecek durumda değildi.

"Bak Aslı, Ercan'la çıkmak için annemden çekiniyorsan, ben idare ederim onu."

Aslı Ercan'la birlikte olsun diye ablasının yapmayacağı yoktu. Sevgiyle ablasına bakarken, kendisinin Ercan'ı sevdiğini düşünerek nasıl da onları bir araya getirmek için fedakârlık yapmaya çalıştığını düşünüyordu. Ablası onun mutlu olması için her şeyi yapardı. Tabi ki kendisi de onun için her şeyi yapardı. Sonra yerinden kalkarak salona annesinin yanına gitti, bir süre televizyon seyrettikten sonra yatmak için odasına çekildi.

Uyumak için ne kadar çabalasa da bir türlü uyku tutmuyordu. Aklı bugünkü yaşadıklarındaydı. Sinan'ın anne ve babasıyla tanışmak, onları tanımak iyi gelmişti. Çok cana yakın sıcak insanlardı. Kendisini hiç yadırgamamış olmaları hoşuna gitmişti. Oğullarıyla ilişkileri de çok güzeldi. Annesinin anlattıkları kadarıyla Sinan da ailesine çok düşkün, onlara elinden geldiğince zaman ayıran, babasıyla balığa çıkmak gibi ortak paylaşımları zevkle yapan biri olarak daha da çok beğenisini kazanmıştı.

Ailesinin kendisini gelinleri gibi gördüğünü söylemesi de büyük bir jest olmuştu. Bu şekilde üstü kapalı evlilikten bahsetmesine biraz şaşırsa da için için büyük bir mutluluk duymuştu. Ama bunu genç adama söyleyememişti. Böyle bir şeyi düşünmek için henüz çok erkendi. Mesleğine yeni başlamış olması, eğitimini en iyi şekilde tamamlayıp, iyi bir doktor olmayı istemesi kendisi için evliliğin önündeki en büyük engellerdi. Zamanla bu konuda Sinan'ın da kendisine hak vereceğini, arka çıkacağını biliyordu. Çünkü genç adam her zaman çok yumuşak ve anlayışlı davranıyordu. Bu da en büyük şansıydı tâbi.

Ertesi gün, günlerden pazar olduğu için geç kalkmak istedi ama çalan telefonun sesi buna daha fazla izin vermedi. Uykulu gözlerle hemen yatağının yanı başındaki komidinin üzerinde duran telefonuna uzandı. Arayan Ercan'dı. Aramasına sevinerek açtı telefonu. Genç adam bugün onunla dışarıda buluşmak istiyordu. Nedense yüreği bu isteğini reddetmeye elvermedi. Bu yüzden bir saat sonra Karşıyaka İskelesi'nde buluşmak üzere sözleştiler.

Elini yüzünü yıkayıp biraz kendisine çeki düzen verdikten sonra mutfağa gitti. Canan mutfakta oturmuş kahve içiyordu. Annesi ise televizyon karşısında kahve içerek keyif yapıyordu. Bugün annesinin evde olduğunu bildiği için sesini alçaltarak konuşuyordu.

"Ercan bugün dışarı çıkalım diyor, beni idare edebilir misin?"

Bu haber Canan'ı çok mutlu etmişti.

"Tamam canım, sen merak etme tabii ki idare ederim annemi." diye karşılık verdi.

Sonra salona, annelerinin yanına gittiler. Bir süre sonra Canan, *"Bugün canım çok sıkılıyor, Aslı ile beraber dışarı çıkalım biraz. Hem hava da çok güzel."* dedi.

Anneleri ikisine bakıp hafifçe gülümsedi.

"Olur tabii çıkın, böyle güzel bir havada evde oturmanız hata zaten." dedi.

İki kardeş hemen hazırlanıp yola çıktılar.

"Senin de bizimle gelmen hoş bir değişiklik olacak." dedi Aslı.

"Ben sizinle gelmeyeceğim ki. İki âşık birlikte vakit geçirin. Beni de arkadaşım Nurten'e bırakırsanız sevinirim".

Aslı bu teklifi memnuniyetle kabul etti. Ercan'la Karşıyaka İskele'de buluştular. Ercan, Canan'ın gelmesine şaşırmış görünse de tepki vermedi.

Durumu fark eden Aslı *"Canan'ı bir arkadaşına bırakacağız. Dönüşte alacağım onu."* dedi.

Hep birlikte Canan'ı, arkadaşı Nurten'in evine bıraktılar. Daha sonra ikisi birlikte İnciraltı'na gittiler. Hava gerçekten çok güzeldi. İnsanı bunaltmayan bir sıcaklık vardı. Ercan arabayı park ettikten sonra bir süre sahilde yürüdüler. Hafif esen meltem vücutlarında hoş bir serinlik bırakıyor, temmuz başı gibi İzmir'in en sıcak olduğu bu zamanlarda, bu hafif esinti bir poyraz gibi geliyor, sıcak havayı üzerlerinden kovarak serinliğin huzurunu misafir ediyordu. Ercan bunların farkında olmaksızın hiç konuşmadan yanında yürüyor, son derece gergin görünüyordu. Sonra aniden durarak genç kıza doğru döndü.

"Biliyor musun Aslı, İstanbul'dayken ne kadar rahat çıkardık. Bütün bir haftayı birlikte geçirirdik. İnan bugün seni ararken zorlandım. Şu anki durumumuz çok garip geliyor bana. Şu Sinan denen adam beni hakikaten geriyor."

"Neden böyle düşünüyorsun. Bak yine çıkıyoruz dışarı. Ne zaman istersen seninle çıkacağımı da biliyorsun."

Ercan sinirli bir şekilde başını yana çevirdi. Sonra yine bakışları genç kızın üzerinde gezinmeye başladı.

"İşte sorun da bu zaten Aslı. Ben senin her zaman birlikte takılacağın bir arkadaşın olmak istemiyorum. Buraya, seninle bir gelecek kurma hayalleri ile geldim."

Aslı da bakışlarını Ercan'a çevirdi. Oldukça üzgün ve keyifsiz görünüyordu. Onu üzmek istemiyor ama ne söyleyeceğini de bilemiyordu.

"Ercan, tekrar bu konulara dönmeyelim. Bunları konuşmaya ne Sinan'la ne de seninle hazır değilim."

"Yoksa sana bir teklifte mi bulundu?"

"Dün ailesi ile tanıştım."

"Hmm... Demek öyle."

Sonra bir eliyle Aslı'nın çenesini kaldırdı. Yüzüne düşen bir bukleyi kulağının arkasına koyduktan sonra, kırgın bir ifadeyle konuştu.

"Ben seninle ne yapacağım hiç bilmiyorum. İnsanda akıl bile bırakmıyorsun."

Bu arada Aslı'nın cep telefonu çaldı. Arayan Sinan'dı.

"Merhaba Aslı."

"Merhaba Sinan."

Sinan ismini duyunca Ercan'ın bir adım geri atarak arkasını döndüğü ve gergin bir ifadeyle saçını sıvazladığı Aslı'nın gözünden kaçmadı.

"Canım hava çok güzel bugün. İstersen gelip alayım seni, birlikte dışarıda dolaşırız biraz, ne dersin?"

"Şey Sinan... Şuan ben dışarıdayım zaten. Ercan var yanımda."

Karşıdan bir süre ses gelmedi. Daha sonra;

"Ya, öyle mi!" dedi Sinan şaşkın bir ifadeyle.

"Evet, şuanda İnciraltı'ndayız."

Sinan yine bir süre sessiz kaldı.

"Peki Aslı, ama eve geçince beni ara."

"Ararım, hoşça kal."

Telefon görüşmesinden sonra, Ercan dönerek Aslı'nın yüzüne baktı.

"Bak işte görüyor musun? Ben de bunu söylemeye çalışıyorum sana. Bu adam seni o kadar sahiplenmiş ki bizim çıkmamıza bile fırsat vermiyor."

"Yanılıyorsun Ercan. Bak şuanda seninle birlikteyim, onunla değil."

"Tabii canım ne demezsin. İlk arayan ben olmasaydım, şimdi onunla birlikte olacaktın."

Aslı, Ercan'ın doğru tespiti karşısında söyleyecek söz bulamadı. Başını önüne eğerek evet haklısın anlamında yavaşça başını salladı.

"Allah'ım görüyor musun ne günlere kaldık. Anladığım kadarıyla Aslı, kapanın elinde kalacaksın. Bu yüzden ilk arayan olmak gerekecek seni."

Yüz ifadesi gülüyordu ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyordu. Oldukça sinirli ve gergin görünüyordu. Buna rağmen Aslı'ya bir şey hissettirmemeye, umursamaz görünmeye çalışıyordu. Sonra birlikte çevredeki restoranlardan birine oturarak yemek yediler. Yemek boyunca sadece İstanbul'daki anılarından bahsettikleri için ortam gerilmedi. Ama yemekten sonra tekrar dışarı çıktıklarında genç adam Aslı'yı kolundan tutarak kendisine doğru çevirdi.

"Söylesene Aslı. O adamda olup da, bende olmayan şey ne? Gözlerimin içine bak ve lütfen doğruyu söyle. Yoksa kafayı yiyeceğim."

Ercan'ın yüzüne baktığında yine içi burkuldu. O kadar keyifsiz ve kederli görünüyordu ki *'Sen de dostluğu, Sinan da aşkı buluyorum.'* diyemedi. Sadece *"Bilemiyorum Ercan, buna cevap vermek o kadar zor ki."* diyebildi.

"Aslı, o adamın sana gerçekten değer verdiğinin farkındayım. Düzgün bir insan. Bu da benim için bir dezavantaj tabi. Sana karşı bir açığını yakalamak istiyorum, fırsat vermiyor. Ya adam iyi rol yapıyor ya da gerçekten yaşıyor. İnan bilemiyorum. Lütfen söyle bana, senin hayatında bir yerim yoksa bırakıp gideyim. Her geçen gün artık benim için bir işkence gibi oldu. Kendimi terk edilmiş gibi hissediyorum. Bu da kalbime bir bıçak saplanmış hissi veriyor. Yüreğimde açılan bu yaranın bana yaşattığı ıstırabı sana anlatmamın imkânı yok."

Aslı'nın yüreği paramparça oldu. Ercan'a sen git nasıl diyebilirdi. Demese her geçen gün biraz daha yıkılacaktı. Gözleri dolu dolu oldu. Ercan'ı da çok seviyor, onu da kaybetmek istemiyordu. Onunla geçirmiş olduğu dört koca yıl vardı. İyi günleri de olmuştu, kötü günleri de. Bu günlerin hepsinde yanında olan tek kişiydi. Üzüntü ve sıkıntısını, kimi zamanda sevincini hep onunla paylaşırdı. Her daim yanında olacağını bildiği tek kişiydi. Neden sanki aralarına duygusallığı, aşkı koymuştu ki? Ne gerek vardı bu duygularla aralarındaki bu ilişkiyi bozmaya. Eğer aralarında onun istediği şekliyle bir duygusal bağ olsaydı şimdiye kadar çoktan olurdu. Her şey dört koca yıldan sonra birden gelişecek değildi ya. Neden anlamıyordu sanki bunu. İkisi arasında tercih yapma boyutuna geliyordu bu ilişki. Buna hazır değildi. İkisini de hayatında istiyordu. Ama Ercan yine dostu olmalıydı. Bu düşünceler

gözlerinin yaşarmasına, daha sonra da kendini kaybederek ağlamasına sebep oldu.

Ercan, Aslı'yı kendine çekerek sarıldı.

"Tamam canım, ağlama. Sen ne şekilde yanında kalmamı istiyorsan kalırım ben." diyerek hem Aslı'yı teskin etmeye çalışıyor hem de yavaş yavaş saçlarını okşuyordu.

Daha sonra hiç konuşmadan yola çıktılar. Yol boyunca ikisi de sessizliğini korudu. Aslı bu süre zarfında baya toparlamıştı kendini.

Canan'ı arkadaşından aldılar. Ercan, eve gidinceye kadar ablası ile sohbet etti. Böylece ikisinin arasında sessizlikten kaynaklanan gerilimi onu konuşturarak hafifletmişti.

Eve geldiklerinde ablası *"Nasıldı gününüz?"* diye sordu.

"İnciraltı'na gittik. Sahilde bir süre dolaştıktan sonra yemek yedik. Sen neler yaptın?"

"Biz de Nurten'le bol bol sohbet ettik. İşyerinden arkadaşların dedikodusunu yaptık. Sana söylemeyi unuttum. Geçen gün müdür ile konuştum. Kendimi iyi hissediyorsam işime dönebilirmişim. Nurten'e de söylemiş; çalışmak istiyorsa işi hala onun demiş."

"Bu konuda sen ne düşünüyorsun?"

"Artık kendimi iyi hissettiğime göre işe başlayabilirim."

"Ama önce bu konuyu doktorunla konuşmalısın, eğer o da uygun görürse çalışırsın."

"Ben de öyle düşünüyorum. Belki yarın Sinan'ın yanına uğrar konuşurum."

"Benim yanıma da uğra."

"Gelirsem uğramaya çalışırım."

Aslı, Canan'la konuştuktan sonra biraz rahatladı. Canan'ın kendini yormadan çalışması, sağlığı içinde yararlı olabilirdi. Sü-

rekli evde kaldığı için canı çok sıkılıyordu. Psikolojik açıdan da kendini daha mutlu hissederdi o zaman.

Odasına geçerek üzerine rahat bir şeyler giydi, daha sonra Sinan'ı aradı. Daha ilk çalışında açıldı telefon.

"Merhaba Sinan."

"Telefonunu bekliyordum. Nasıl geçti günün?"

"Dolaştık biraz. Sonra da birlikte yemek yedik."

Bir süre karşıdan ses gelmedi.

"Sinan orada mısın? Ne oldu?"

"Buradayım Aslı. Ama biraz canım sıkkın. Ercan'la buluşman rahatsız etti beni."

"Ama neden ki?"

"Bak Aslı, ona değer verdiğini biliyorum. Ama artık sen de kabul edersin ki, ikimizin arasında bir ilişki var. Bu ilişkiye Ercan, öyle ya da böyle müdahale etmeye çalışıyor. Bu da oldukça rahatsız ediyor beni."

"Ama sen de biliyorsun ki Ercan benim dostum."

"O senin düşüncen Aslı!"

Sinan neredeyse bağırarak söylemişti bunu. Sinirli bir tonda konuşmasını sürdürdü.

"Benim gördüğüm kadarıyla hiç de seni dostu gibi görmeye çalışmıyor. Hem bu şekilde görüşerek ona da ümit verdiğinin farkında mısın?"

"Yok daha neler! Ben Ercan'a ümit falan vermiyorum. Sadece onu kaybetmek istemiyorum, benim derdim o."

"Kusura bakma Aslı, hiçbir erkek sevgilisinin yanında ona âşık bir erkeğin dolaşmasını istemez. Senin de beni anlamaya çalışman lazım."

Aslı da artık sinirlenmeye başlamıştı.

"Ercan'ı silip bir kenara atmamı istiyorsan, kusura bakma bunu yapamam."

"Peki Aslı, öyle olsun." dedikten sonra sinirli bir şekilde telefonu kapattı.

Aslı öylece telefona bakakaldı. Sinan'ın tepkisine o kadar çok şaşırmıştı ki, hiç bu şekilde bir tepki beklemiyordu. Çünkü genç adam şimdiye kadar kendisine hep anlayışlı ve müşfik davranmıştı. Bu şekilde tepki vermesine üzüldü. Bugün Ercan aradan çekilmek istemiş, sırf kendisi üzüldü diye yanında kalmaya devam edeceğini söylemişti. Sinan'ın da böyle tepki vermesini beklerdi. Yarına kadar beklemeye karar verdi. Yarın bu konuyu açık bir şekilde konuşacaktı.

***

Serviste Sorunlar Başlıyor

Bugünlerde her şey Aslı için ters gitmeye başlamıştı. Güzel başlayan bir hafta sonu kötü bitmiş, hafta başı da hiç de hoş olmayan bir sürprizle başlamıştı. Vizitten sonra Ayşe, Aslı'yı bir kenara çekerek, kendisi hakkında duyduğu dedikoduları iletti.

"Esra ile Yıldız, Aysel Hanım'ın sana torpilli davrandığını söylüyorlarmış herkese."

Duydukları karşısında Aslı çok şaşırmıştı.

"Nasıl torpilliymişim yani?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Annen baban burada profesör diye güya Aysel Hanım sana fazla hasta vermiyormuş. Senin bir hastan varken herkesin üç dört hastası varmış."

"Manyak ya bunlar! Onların o üç dört hastası da kanser hastası mıymış peki?" diye şaşkınlık ve sinirle cevap verdi.

"Kızma Aslı, konuşulanlardan haberin olsun diye söylüyorum sana." dedi Ayşe

Normalde Aslı böyle bir şeyi duysa umursamaz geçerdi ama canı da sıkkın olduğu için soluğu doğruca Aysel Hanım'ın odasında aldı. Kimseye kendisi hakkında konuşması için fırsat vermek istemiyordu. Gerçeklerle alakası olmayan bir durum hakkında ne kendi canı sıkılsın, ne de bu konuda anne ve babasının canı sıkılsın istiyordu.

"Aysel Hanım sizinle konuşabilir miyim?"

Masasında işleriyle hayli meşgul görünen Aysel Hanım, başını kaldırarak Aslı'ya merakla baktı.

"Ne oldu Aslı? Bir şey mi var?"

"Aysel Hanım bana yeni hasta verebilirsiniz artık. Dilara, sizin de bildiğiniz gibi istikrarlı bir şekilde tedaviye cevap veriyor. Artık başka hastalara da bakabilirim."

Aysel Hanım tek kaşını kaldırarak Aslı'yı şöyle bir inceledi.

"Tamam, duruma göre bakarız. Elindeki ağır bir vaka olduğu ve çocuk da çok küçük olduğu için zamanını ona ayırmanı istetim. Ama uygun hasta gelirse veririm."

Sonra başını yine dosyasına çevirerek, konuşmanın bittiğini ima etmeye çalıştı.

Aysel Hanım'ın odasından ayrıldıktan sonra, zamanını bir süre de Dilara ile ilgilenerek geçirdi. Çocuk anneannesi yanında olduğu için artık iyice rahatlamıştı. Annesiyle sık sık telefonla konuşuyor, kızının sesini duyunca Tülin Hanım da rahatlıyordu.

Bir ara Gül ile birlikte çay içmek için kafeteryaya indi. Gül bugün çok mutlu görünüyordu. Bu yüzden *"Bugün keyfin pek yerinde."* diye takılmaktan kendini alamadı.

Gül'ün gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı.

"Sana bomba gibi bir haberim var."

"Yal Merak ettim, söylesene hadi."

"Hafta sonu Ömer Bey'le çıktık."

"İnanmıyorum! Gerçekten mi?"

"İnan ben de en az senin kadar şaşkınım. Cumartesi günü aradı, çıktık dolaştık birlikte. Pazar günü tekrar aradı yine çıktık."

"Ooo! İyi valla. Bu işin böyle olacağı belliydi zaten. Sana karşı aşırı ilgili davranıyordu."

"Öyle davrandığını hissediyordum ama beni arayıp çıkma teklif edeceğini tahmin etmiyordum."

"Nasıl geçti peki buluşmanız?"

"Harika, o muhteşem bir insan."

Aslı hem Gül'ü dinliyor, hem de gözleriyle kafeteryayı tarıyordu. Gözleri Sinan'ı aradı ama göremedi. Sinan'ı görmek, dünkü telefon konuşmasındaki anlaşmazlığı gidermek istiyordu ama önce onun aramasını bekliyordu. Saat neredeyse öğle olmak üzereydi. Genelde öğle yemeklerini birlikte yedikleri için araması gerekiyordu. Ama şuana kadar aramamıştı. Bu arada yine çevresine bakınırken, Ercan'ı kafeteryadan içeri girerken gördü. Ercan da onu görmüş olmalı ki hemen onların masasına gelip oturdu.

"Merhaba hanımlar, nasılız bugün?"

Gözlerini hem Aslı'ya hem de Gül'e çevirerek sormuştu.

Gül, *"Bizler iyiyiz Ercan. Sen nasılsın bu aralar?"* diye sorusuna soruyla karşılık verdi.

"Fena değil, geçinip gidiyoruz işte." Sonra gözlerini Aslı'ya çevirdi.

"Bir programın yoksa öğle yemeğini birlikte yiyelim."

Gül onları yalnız bırakmak için izin isteyip hemen kalktı.

"Hala soruma cevap vermedin Aslı?"

"Şey!.. Dalmışım."

Aslı başını Ercan'a çevirerek özür diler gibi baktı.

"Yemeğe çıkalım mı demiştim, ne dersin?"

Aslı yine şöyle bir etrafına bakındı. Sinan yine görünürde yoktu. Zaten aramamıştı da. Bu yüzden Ercan'ın teklifini kabul etti.

"Peki Ercan, çıkalım."

Öğle olmak üzereydi, ikisi de ayağa kalktılar. Tam kafeteryadan çıkmışlardı ki, neredeyse Sinan'la çarpışacaklardı. O da içeri girmek üzereydi. İkisini birlikte görünce yine çok şaşırdı ve onlara buz gibi bir ifadeyle bakmaya başladı.

"Merhaba Sinan." dedi Aslı ortamı yumuşatmak amacıyla. Daha Sinan cevap vermeden Ercan atıldı.

"Yemeğe gidiyoruz, sen de bizimle gelmek ister misin?"

Ercan yine kasıtlı bir şekilde Sinan'a saldırıyordu. Aslı tepkisini ölçmek için baktığında yine o buz gibi bakışları gördü.

"Size afiyet olsun. Benim yapılacak işlerim var." dedikten sonra yanlarından geçerek kafeteryaya girdi.

Sinan'ı böyle görünce Aslı'nın ne keyfi ne de iştahı kalmıştı. Bunu fark eden Ercan *"İstersen çıkmayabiliriz. Seninki çok öfkeli görünüyordu."* dedi.

"Hayır, çıkalım yemeğe. Ben konuşurum sonra onunla."

Yine Bornova'da her zamanki gittikleri yere gittiler. Aslı'nın keyfi olmadığı için yemek boyunca konuşmadı. Ercan da durumu kavradığından üzerine gitmedi. Belki de bu güne kadar yedikleri en sessiz yemek olmuştu. Yemekten sonra çaylarını yudumlarlarken, Ercan dayanamayarak sessizliği bozdu.

"Tamam Aslı, durum ortada. Ben artık aranızdan çekileceğim. Sinan artık benden iyice rahatsız olmaya başladı."

"Öyle gibi." dedi Aslı dalgın bir şekilde. Sonra konuşmasına aynı şekilde devam etti.

"Senin bana âşık olduğunu bu yüzden de dostum olamayacağını düşünüyor. Bu yüzden bozuktu bugün."

Ercan uzanarak Aslı'nın elini tuttu.

"Aslında Sinan haklı Aslı. Her zaman sen beni bir dost olarak gördün. Oysaki ben sana, tanışdığımız ilk günden beri aşığım. Sen bu şekilde düşününce, ben de seni kaybetmemek için o role büründüm. Ama artık yoruldum Aslı, tükendim."

Bir süre susarak Aslı'nın yüzüne araştıran gözlerle baktı. Aslı da mutsuz ve keyifsiz bir ifadeyle bakıyordu.

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Çünkü bu konuda nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyorum. İkinize de değer veriyorum. Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Senin sorunun ikimizi de hayatında istemen. Beni dostun, Sinan'ı sevgilin olarak istiyorsun. Artık bunu iyice anlamış durumdayım. Ben de Sinan'ın yerinde olsam, sevgilime âşık birini onun yanında istemezdim. Bu yüzden ben aradan çekilmeye karar verdim."

Aslı'nın gözleri dolmuştu.

"Lütfen yapma bunu Ercan."

"En doğrusu bu Aslı. Burada kalmak inan artık benim için de çok zor. Benim seninle çıkmam Sinan'a nasıl ağır geliyorsa, senin onunla çıkman da inan bana çok ağır geliyor. Üstelik senin gönlün ondayken, benim içinde bulunduğum durumu bir hayal etsene. Ben artık bu yükü kaldırabilecek durumda değilim. Yarın İstanbul'daki dekanımla görüşeceğim. Yerime birini almamışlarsa oraya tekrar tayinimi isteyeceğim."

Aslı ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bir yanı Ercan'ın gitmesini istemiyor, diğer yanı da Sinan'la birlikte olabilmesi için gitmesi gerektiğini söylüyordu.

"Bu durumda ne söylemem gerektiğini inan bilemiyorum."

"Bir şey söyleme zaten. Bazen keşke sana âşık olmasaydım diyorum. Bazen de bunun aksini bile düşünmek istemiyorum. Sa-

nırım bu acıyı çekmek benim kaderimde varmış. Artık şunu iyice anladım ki, senin kalbine ulaşmanın tek yolu, damarlarında dolaşan kan hücresi olmaktan geçiyor. Seninle bir gelecek düşlemek hayal oldu artık bana."

Aslı genç adamın sözlerine çok üzüldü. Onu böyle çaresiz ve mutsuz görmek ve bundan da kedisinin sorumlu olduğunu bilmek yeterince kötüydü. Acaba gitmesine izin vermesi onun eski hayatına dönmesini kolaylaştırır mıydı? Yoksa daha derin yaralar mı açardı yüreğinde? Bunu da bilemiyordu. Ona istemediği halde yeterince acı çektirdiğinin farkındaydı. Olayların bu şekilde gelişmesini ve Ercan'ı bu şekilde yaralamayı asla istemezdi. Onun bu durumu kendi yüreğinde de derin acılara neden oluyordu.

Ercan'ın mutlu olmasını istiyordu. Ama bu mutluluğu birlikte yaşayamayacaklarını da biliyordu. Keşke Ercan yeniden âşık olabilse, sevebilse diye düşündü. Ama bu o kadar uzak bir ihtimaldi ki. Ercan'a karşılık verecek onu teselli edecek bir söz dahi bulamadı. Çünkü söyleyeceği her sözcük yarasına tuz basacak, canını daha çok acıtacaktı. O yüzden sustu hiçbir şey söyleyemedi.

"Hadi artık kalkalım istersen." dedi Ercan.

Öğleden sonra bütün zamanını yine Dilara'nın odasında geçirdi. Bu arada Ayşe'ye de hastalarıyla ilgilenirken yardımcı oldu. Biraz dinlenmek amacıyla doktor odasına geçtiklerinde ise, Canan'ı orada buldu. Koltuğun birine oturmuş, odada bulunan Şahin ve Ayhan ile sohbet ediyordu.

"Abla hoş geldin. Çok oldu mu geleli?"

"Hayır canım, çok olmadı."

"Sinan ile görüştün mü?"

"Evet, Onun yanından geliyorum."

Aslı hemen çay makinesinden ablasına servis yaptı.

Canan bir süre oturduktan sonra gitmek istedi.

"İstersen bekle beni birlikte çıkalım." dedi Aslı.

"Yok canım sen işine bak. Ben taksiyle giderim."

"Tamam o zaman seni geçireyim." diyerek Ablası ile birlikte odadan çıktı. Hastanenin bahçesine geldiklerinde *"Sinan ne dedi?"* diye sordu.

"Kendini fazla yormamak kaydıyla çalışabilirsin diyor."

"Ne güzel işte." dedi Aslı sevinçle.

Ama ablası oldukça keyifsiz ve dalgın görünüyordu.

"Ne oldu abla neyin var?" diye merakla sordu.

"Bugün öğlen geldim, sen yoktun. Gül'le karşılaştık, senin Ercan ile yemeğe çıktığını söyledi. Seni bulamayınca doğruca Sinan'ın yanına gittim. Neyse ki odasındaydı. Ama bugün pek keyfi yok gibiydi, sinirli görünüyordu. O yüzden ben de çok oyalanmadım yanında."

"Vardır onun da kendine göre sorunları." dedi Aslı ilgisiz görünmeye çalışarak.

"Ben pek alışık değilim onu böyle görmeye ya, şaşırdım. Beni muayene ettikten sonra kendi işine gömüldü. Belki biraz onunla sohbet ederiz diye düşünmüştüm ama fırsat olmadı."

Aslı gülümseyerek baktı ablasına. O da her hasta gibi doktorundan yakın ilgi bekliyordu.

"Bugün yoğun ve zor bir gün geçirmiş olabilir. Başka bir gün yine ziyarete gelirsin."

"Öyle yaparım artık. Tamam canım, hadi sen işinin başına git. Ben şuradan taksiye biner eve giderim." derken, hastanenin girişindeki taksi durağını işaret etti.

Aslı, ablasını geçirdikten sonra tekrar hastaneye yöneldi. Tam kendi servisine gitmek üzereydi ki, aniden fikrini değiştirerek Sinan'ın yanına uğramaya karar verdi. Aralarındaki sorunu çöz-

meden rahat edemeyeceğini biliyordu. Dünkü konuşmalarından sonra bugün de Ercan'la yemeğe çıkması iyice sinirlendirmiş olmalıydı genç adamı. Bu işi daha fazla uzatmadan halletmesi gerekiyordu. Servise geldiğinde doğruca onun odasına gitti. Hafifçe kapıyı tıklattıktan sonra içeriye girdi. Sinan masasında oturuyor, önünde açık bulunan dosyalara bir şeyler yazıyordu. Kapının açıldığını duyunca başını kaldırıp baktı. Aslı'yı görünce şaşırmıştı ama istifini bozmadı.

"Merhaba Sinan, müsait misin?"

Genç adam, Aslı'ya ifadesiz bir yüzle baktı.

"Gel Aslı, otur şöyle." diyerek masanın önündeki koltuklardan birini gösterdi.

Aslı koltuğa oturduktan sonra, Sinan da ayağa kalkarak Aslı'nın yanına geldi. Sonra karşısındaki koltuğa geçerek oturdu.

"Nasıl geçti yemek?" diye ilgisiz bir tonda sordu.

"Fena değildi. Yine kızdın değil mi?"

Aslı başını kaldırarak üzgün ve mahcup bir şekilde Sinan'a baktı. O da gözlerini Aslı'ya çevirdi.

"Evet Aslı. Bugün gerçekten çok kızdım. Hâlâ da kızgınlığımı atabilmiş değilim."

"Ama sen aramadın bugün. Ercan'la da karşılaştığımızda yemeğe çıkalım deyince davetini kabul ettim."

Sinan sinirli bir şekilde iç geçirdi.

"Peki, ne olacak böyle Aslı söylesene? Bu adam hep bir adım ötemizdeyken ben nasıl rahat edeceğim."

"Merak etme Sinan, Ercan gitmeye karar verdi. O da rahat değil burada."

Sinan birden dikkat kesildi, şaşkın bir yüz ifadesiyle baktı.

"Ne yani, İstanbul'a geri mi dönecek?" diye sordu.

"Öyle söyledi bugün. Yarın dekanla konuşacakmış, yerine kimse gelmediyse yeniden tayin isteyecek."

"Neden böyle birden bire fikrini değiştirmiş ki?"

"O da rahat değil. Kendisine karşı duygularımı biliyor. Onu sadece dost olarak gördüğüm sürece yanımda olamayacağını söyledi."

"Doğru bir karar vermiş." dedi Sinan. Sonra rahatlamış bir şekilde koltuğun arkasına yaslandı.

"Bugün Canan uğramış yanına, çok sinirli göründüğünü söyledi bana."

"Dünden beri kendimde değilim resmen. Seni başka bir erkeğin yanında görme düşüncesi bile deli ediyor beni. Bu yüzden çok sinirliydim ilgilenemedim Canan'la. Ona da çok ayıp oldu." dedi.

Aslı üzgün bir şekilde başını önüne eğdi. İki erkeğin de kendisi yüzünden sıkıntı çektiğini biliyordu. Ercan'ın da söylediği gibi ikisini de hayatında istemişti; birini dost, diğerini sevgili olarak. Ama ikisi de Aslı'yı sevgili olarak istedikleri için mecburen biri hayatından çıkacaktı. Eğer Ercan konusunda bu kadar ısrarcı davranırsa bu çıkacak kişinin Sinan olacağını biliyordu. Onu kaybetmeyi göze alamayacağı için Ercan'ın İstanbul'a dönmesi, dolayısıyla hayatlarından aktif olarak çıkması en doğrusu olacaktı.

Bütün bu düşünceler içerisinde bakışlarını yine genç adama çevirdi. O sinirli, soğuk bakışları gitmiş, yine kendisine sevgiyle bakan o yumuşak, sıcak bakışları geri gelmişti.

"Biliyorum Sinan. Umarım Ercan gitmek konusunda bir sorunla karşılaşmaz. Başkasından kaynaklanan nedenlerle seninle olan ilişkimde bir sorun yaşamak istemiyorum."

"Ben de öyle istiyorum zaten." dedi ve Aslı'nın elini dudaklarına götürüp öptü.

Aslı servise geç kaldığını düşünerek, gitmesi gerektiğini söyleyip isteksizce ayağa kalktı. Sinan da yerinden kalkarak yanına geldi. Aslı'nın yüzünü kendine doğru çevirip dudaklarına doğru

uzandı. Elleriyle de bedenini sararak kendine doğru yaklaştırdı. Genç adamın gövdesini saran kolları, direnemeyeceği kadar güçlü ve sıkı tutuyordu onu. Aslı hiç beklemediği bu tepkiye direnmedi ve saniyeler içerisinde kendini onun kollarına bıraktı ve aynı şekilde vücudunu saran ve ateş gibi yakan bir arzuyla karşılık verdi. Bu sıcak ve duygu dolu öpüşmenin ardından Sinan *"Sen benimsin, sadece benim, sevgin yüreğimde kazılı, onu asla başkasına vermem."* dedi. Sesi güçlükle duyulacak kadar alçak ve fısıltı halindeydi. Gözlerinde ışıklı bir parıltı ve büyülenmiş bir sevgiyle bakıyordu. Aslı bu bakışların içinde kendini hapsolmuş gibi hissetti. Bir an önce çıkıp gitmeliydi, yoksa hiç çıkamayacaktı bu odadan. İsteksizce uzaklaştı.

"Gitmeliyim." dedi zor duyulur bir sesle.

Genç adam onu kolundan tutarak yavaşça kendine çevirdi.

"Akşam yemeğe çıkalım birlikte. Unutma bana borçlusun." dedi. Yüzüne yine o çarpık gülümseme yerleşmişti.

"Eve gidince bir ayarlama yapmaya çalışırım. Ararım akşam seni."

"Senden haber bekliyor olacağım." dedikten sonra Aslı ile beraber kapıya doğru yürümeye başladı.

Sinan kendisini asansöre kadar geçirmiş, asansör kapısı kapanıncaya kadar da beklemişti. Servise indiğinde herkesi odada buldu. Ayrıca büyük çocuk servisinde asistan doktor olan Dilek ve Oğuz da odadaydılar. Ara sıra servisler arasında da dolaşıyorlar, diğer asistanlarla da takılıyorlardı. Bir süre hep birlikte sohbet ettiler. Daha sonra Dilek ve Oğuz kendi servislerine gitmek üzere ayrıldılar. Bu arada Aslı'nın gözleri Yıldız ile Esra'ya takıldı. Onlar da gözlerini dikmiş kendisine bakıyorlardı. Sabahki hasta vakası çok canını sıkmıştı. Kendisini tutamadı, doğruca onların yanına gitti.

"Eğer benimle ilgili bir sorununuz varsa gelin benimle konuşun. Orada burada benim hakkımda asılsız dedikodu yapmayın. Bu yaptığınız hiç hoş değil."

İkisi de sanki Aslı'nın söylediklerinden hiçbir şey anlamamış gibi şaşkın şaşkın baktılar.

"Ne söylemişiz ki biz?" diye aynı şaşkınlıkla sordu Yıldız.

"Siz ne konuştuğunuzu bilmiyorsanız ben niye hatırlatayım."

Aslı da artık sinirli bir tonda konuşuyordu. Birden Esra, Yıldız'ı kenara iterek Aslı'nın karşısına dikildi.

"Ne yani yalan mı? Annen baban burada bölüm başkanı diye oldukça ayrıcalıklı bir konumdasın. Sen akşama kadar bir hastayla uğraşırken ben dört hasta dolaşıyorum. Nasıl olsa senin için uzmanlık çantada keklik."

"Sen bir zavallısın biliyor musun? Kıskançlık damarların çatlamış senin."

Esra birden kollarını kaldırarak, Aslı'nın üzerine doğru yürüdü. Tam Aslı'yı tartaklamak üzereyken Ayhan ile Şahin tuttular.

"Tamam kızlar, sakin olun. Olur arada böyle şeyler. Herkes kendi işine bakarsa sorun çıkmaz." dedi Şahin ikisini de yatıştırmaya çalışıyordu.

Esra sinirden hızlı hızlı soluk alıp veriyor, buz gibi bakışlarla Aslı'ya bakıyordu. Sonra Aslı yine dayanamadı.

"Eğer bugüne kadar beni tanımadıysan, bugün oturup sana kendimi anlatacak değilim. Ben de en az senin kadar hırpalıyorum kendimi hastalarım için. Bir daha seninle bu konuyu tartışmayacağım bile."

"Tartışmazsın tabi. Sonuçta sen de biliyorsun haklı olduğumuzu."

Esra hem konuşuyor hem de Şahin'in kollarından kurtulmaya çalışarak Aslı'ya sataşmaya devam ediyordu.

"Tamam Esra yeter artık. Bu senin kuruntun. Ne yaptı bu kız sana? O da bizim gibi işini yapıyor işte." diye Ayhan Esra'ya çıkıştı.

"Hepiniz onun tarafında olun bakalım. Zamanla sizde göreceksiniz benim haklı olduğumu." dedikten sonra hışımla kolunu Şahin'in elinden kurtararak arkasını dönüp koltuklardan birine oturdu.

Aslı da odanın diğer köşesinde olayı izlemekte olan Ayşe ile Gül'ün yanına gitti.

"Uyma sen bunlara Aslı. Hem niye muhatap alıyorsun ki onları." diye fısıldadı Gül.

"Sesim çıkmazsa daha çok üstüme gelirler." dedi aynı şekilde fısıltıyla Aslı.

"Neyse hadi mesaimiz de bitti çıkalım artık." diye araya girdi Ayşe.

Üçü birlikte önlüklerini dolaba asarak, herkese topluca iyi akşamlar dedikten sonra odadan çıktılar. Ayşe çıkar çıkmaz arkadaşına çıkıştı.

"Ne diye gidip şu kıza bulaştın ki?"

"Ne yapacaktım Ayşe? Asılsız dedikodularını sineye mi çekecektim. Benden ses çıkmıyor diye sürekli uğraşır dururlardı artık."

"Sence artık uğraşmayacaklar mı?"

"Bilmem, uğraşmazlar herhalde."

"Kızım bunlar bu tür laflarla, dedikoduyla beslenen insanlar. Bu yüzden duracaklarını hiç sanmam."

"O zaman yine karşılarında beni bulurlar." dedi Aslı sinirli bir şekilde.

Hastaneden çıktıktan sonra doğruca otoparka gittiler. Ayşe, *"iyi akşamlar"* dedikten sonra yanlarından ayrılarak kendi arabasına doğru gitti. Yolunun üzerinde oturduğu için her akşam Gül'ü

Aslı evine bırakıyordu. Birlikte Aslı'nın arabasına bindiler. Yolda giderken Gül, arkadaşını rahatlatmak amacıyla hemen konuyu değiştirdi

"Ercan'la ne durumdasınız?"

"Ercan tekrar İstanbul'a dönmeye karar verdi."

"Gerçekten mi? Sence çok mu umutsuz durumda?"

"Öyle gibi Gül. Ercan artık benim arkadaşım ya da dostum olmak istemiyor. Birlikte bir gelecek kurmak istiyor."

"Sen istemiyor musun peki?"

"Sana daha önce de söyledim. Ben Sinan'a aşığım. Onunla da ilişkimiz gayet güzel gidiyor. Bunun bozulmasını istemiyorum. Sanırım Ercan'ın gitmesi hepimiz için daha iyi olacak."

"Hayırlısı olsun hakkında ne diyeyim. Ama bu işe en çok Ayşe üzülecek."

"Neden ki?"

"Sen pek farkında değilsin ama o da Ercan'dan çok etkilendi."

"Olabilir tabi. Ercan oldukça yakışıklı biri. Ama karşılıksız bir etkilenme onun ki. Ercan sanmıyorum ki ilgilensin Ayşe ile."

"Orası öyle tabi. Belki de senin dediğin gibi en iyisi Ercan'ın gitmesi."

Aslı, Gül'ü bıraktıktan sonra eve geldiğinde Canan'ı yine yalnız buldu. Annesi muayenehaneden gelmemişti henüz. Bir ayarlama yapıp akşam mutlaka Sinan'la çıkması gerekiyordu. İkidir yemeğe Ercan'la çıktığı için ona borçlu hissediyordu. Bundan ziyade kendisi çıkmak için can atıyordu. Doğruca Canan'ın yanına gitti.

"Abla bu akşam beni idare eder misin?" diye sordu.

Canan Aslı'ya bilmiş bilmiş bakarak "Demek bu akşam Ercan'la buluşacaksın ha?" dedi.

Canan sevinmişe benziyordu. Aslı şaşırdı ama bozuntuya vermek istemedi. Sinan'la buluşacağını söylese ablası, Ercan'a ihanet ettiğini düşünerek belki idare etmeyebilirdi.

"Evet abla. Akşamları hiç çıkmadığımız için yemek davetini çevirmek istemedim."

Zaten iki gündür Canan kendisini Ercan'la gördüğü için hiç şüphelenmemişti.

"Fazla gecikmeden gel." diye uyarmadan duramadı.

"Sen de anneme Gül'e gittiğimi söylersin artık."

Sonra odasına giderek Sinan'ı aradı. Sinan saat yedide kendisini almaya gelecekti. Elbise dolabından lacivert kumaş pantolonu ile lacivert beyaz puanlı bluzunu çıkardı, hemen bir duş yaptıktan sonra aceleyle saçlarını fönledi. Giyinme işini tamamladıktan sonra saçlarını omuzlarına salarak hafif bir makyaj yaptı. Sinan'ın kendisi için aldığı kolyeyi de boynuna taktı. Aynaya son bir kez baktıktan sonra, görüntüsünden hoşnut bir halde Canan'ın yanına gitti.

"Çok güzel olmuşsun." dedi ablası büyük bir beğeni ile.

"Teşekkür ederim abla."

Kıyafetlerine uygun lacivert-beyaz üstten bantlı topuklu ayakkabılarını giyerken telefonu çaldı. Arayan Sinan'dı ve kendisini aşağıda beklediğini söylüyordu. Telefonunu da çantasına koyduktan sonra kapıya yöneldi. Canan Aslı'yı geçirmek için geldiğinde Aslı ablasını öperek evden ayrıldı.

Sinan arabada bekliyordu. Aslı da hemen kapıyı açarak yanındaki koltuğa oturdu.

"Harika görünüyorsun sevgilim." diye Sinan gözlerini hayranlıkla Aslı'nın üzerinde gezdirdi.

"Teşekkür ederim Sinan. Yemeğe nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz! Gidince göreceksin." dedi tatlılıkla gülümseyerek.

Sinan fazla uzağa gitmemiş, Aslı'yı Bostanlı'daki çok şık bir restorana götürmüştü. Aslı daha önce hiç gelmediği bu yere hayranlıkla baktı. İki katlı restoranın içi çok şık dizayn edilmiş, en üst kattaki teras bölümü de sadece masaların üzerindeki mumlarla aydınlatılmıştı. El ele çıktıkları teras katta garson kendileri için hazırladıkları masaya götürdü onları. Masaya gelince Sinan sandalyesini çekerek Aslı'nın oturmasına yardımcı oldu. Küçük fanuslar içindeki kokulu mumlar, ortama hoş ve otantik bir hava katmıştı. Güzel bir temmuz akşamının insanı üşütmeyen hoş esintisiyle birlikte gecenin lacivertliği içinde gökyüzünde pırıl pırıl parlayan yıldızlar, sanki onun içindeki heyecan dolu kıpırtıyı hissetmiş gibi göz kırpıyorlardı. Genç adam da sanki onun aklından geçenleri okumuşçasına bakışlarını gökyüzüne çevirmiş, sanki aynı duyguları yaşıyormuş gibi gülümsemişti.

"Çok güzel bir yer burası, daha önce gelmediğime inanamıyorum."

"Beğendiğine sevindim. Ben de çok beğeniyorum burasını."

Garsonun verdiği menüyü inceledikten sonra birlikte siparişlerini verdiler.

"Biliyor musun Sinan, İzmir'i özlemişim. İstanbul çok güzel ama memleketim olduğu için mi artık bilmiyorum, İzmir'in yerini hiçbir yer tutmuyor."

"Tam bir İzmirli gibi konuştun."

"Tam bir İzmirliyim zaten."

"Baban İzmirli, onu biliyorum ama annen değil sanırım."

"Annem pek memleketinden bahsetmez ama Adanalı."

"Güzel ve büyük bir şehir".

"Daha önce gittin mi Adana'ya."

"Babamın işi gereği Türkiye'nin birçok ilini dolaştık. Adana'da onlardan birisi."

"Nerelere gittiniz?"

"Türkiye'nin hemen her bölgesine gittik. Van, Diyarbakır, Kayseri, Adana, Sinop, Bursa, Denizli... Benim çocukluğumdan beri hatırladığım yerler buralar."

"Ne güzel, bir çok şehir gezmiş, bir çok yer görmüşsün. En çok nereyi sevmiştin?"

"Gittiğimiz yerlerin hepsinin kendine göre bir güzelliği vardı. Hemen her yeri sevdim ben. Ama Kayseri bir başkaydı benim için. Çocukluğumun en güzel günleri orada geçti diyebilirim. Bu yüzden orayı daha bir farklı seviyorum."

"Ankara ve İstanbul dışında pek gezmedim desem yeridir. Bir de Manisa var tabi."

"Bir gün seni Kayseri'ye götürmek isterim."

"İnşallah, belki gideriz bir gün."

"Peki, annen neden hiç bahsetmiyor size Adana'dan?"

Bu arada garson masaya çeşitli mezeler ve salatalar getirmişti. Aslı birkaç tanesinin tadına baktı.

"Hmm, nefis!" dedi büyük bir beğeniyle.

Sonra da çatalını tabağının kenarına bırakarak arkasına yaslandı.

"Annemin çocukluğu pek güzel geçmemiş." dedi ve sonra üzüntüyle annesinin hikâyesini anlatmaya başladı.

"Annemler altı kardeşlermiş ve en büyükleri de kendisiymiş. Adana'nın Kozan İlçesi'ne bağlı küçük bir köyde yaşıyorlarmış, maddi durumları da pek iyi değilmiş. Annem daha ilkokuldayken çalışkanlığı ile öğretmeninin dikkatini çekmiş. Öğretmeni onun okumasını ve bir meslek sahibi olmasını istemiş ve bu yönde etkilemiş annemi. Fakat anneannem ve dedem okutmayı düşünmüyorlarmış, neredeyse birer ikişer yaş arayla altı çocuk olduğu için anneannem evde çocukların bakımına ve tarla işlerine annemin

yardım etmesini istiyormuş. Dedem de o şekilde düşündüğü için karşı çıkmış okuma isteğine. Eve muhtar, okul müdürü ve öğretmeni gelmiş, konuşmuşlar ama bir türlü ikna edememişler. Böyle olunca annem onlardan gizli 'Devlet Parasız ve Bursluluk' sınavına girmiş ve sınavı kazanmış. Dedem bunu duyunca çok kızmış ve annemi dövmüş. Ama annem de okuma isteği ağır bastığı için o küçük yaşta bile babasına karşı çıkmış, durumu okul müdürüne anlatmış. O da kaymakamı arayarak yardım istemiş. İlçeden kaymakam gelmiş, dedemle konuşmuş ama yine ikna edememişler. Annem onların yanında ağlayıp okumak istediğini söylemiş, bunun üzerine kaymakam çocuğun okuması için ellerinden ne geliyorsa yapacaklarını söyleyerek gönülsüz de olsa razı etmiş dedemi. Annem okumak için Adana'ya giderken de dedem 'Artık senin gibi bir kızım yok, ne halin varsa gör.' diyerek küs ve kırgın bir şekilde annemi yollamış. Annem evden ayrıldıktan sonra da bir daha hiç arayıp sormamışlar. Bu yüzden devletin imkânlarıyla yatılı okumuş, sonra da yetiştirme yurduna vermişler. Bu noktaya annem çok büyük mücadelelerle ve tek başına gelmiş."

"Deden çok yanlış yapmış. Annene de bravo doğrusu. Herkes bu noktaya gelemez."

"Ne pahasına Sinan baksana. Geriye dönüp baktığında bir ailesi dahi yok. Bu onu sert ve katı bir insan yapmış doğal olarak. Öyle bir bedel ödemiş ki."

"Ama babanı sevmiş, evlenmiş onunla."

"Öyle ama uzun sürmemiş ki bu mutluluk. Bizler dünyaya gelince annem büyük bir panik yaşamış. Evlilik ve çocuk olayı ortaya çıkınca mesleğinden uzak kalacağından ve annesi gibi olacağından korkmuş. O zaman babamla sorunlar yaşamaya başlamışlar, halledemeyince de bu sorunları ayrılmışlar."

"Benim tanıdığım kadarıyla baban, anneni mesleğinden uzaklaştıracak ve eve bağlayacak bir adam değil."

"Bence de öyle. Ama annemin psikolojisi bu konuda çok hassas olduğu için bu evliliği kaldıramamış ve boşanmayı o istemiş. Aslında bu durum en çok bizi etkiledi ama o zamanlar olayı bu şekilde düşünecek durumda değilmiş. Bütün bunları annem, mesleği uğruna katlanmak zorunda olduğu bir bedel olarak gördü sanırım."

"Üzüldüm annen için. Peki, daha sonra hiç görüşmüş mü ailesi ile?"

"Çalışmaya başladıktan sonra onları ziyarete gitmiş ama babası onu görmek bile istememiş. Kendisinden sonraki üç kardeşi okumamış, diğer ikisini de annem okutup meslek sahibi yapmış. Arada onlar bize gelirler. Yani görüştüğüm bir dayımla bir teyzem var. Dayım avukat olmuş, Adana'da çalışıyor. Teyzem de ilkokul öğretmeni ve Kahramanmaraş'ta görev yapıyor."

"Sanırım annen kendisi gibi senin de bu mesleği seçmene çok sevinmiştir."

"Annem Canan'ın da doktor olmasını istiyordu ama o hiç ilgi duymadı bu mesleğe, halkla ilişkiler okumayı tercih etti. Benim doktor olmam fazlasıyla mutlu etti zaten annemi. Fakat kendi hatasına benim düşmemi istemediği için erkek arkadaş ve evlilik olayına pek sıcak bakmıyor. Benim de mesleğimde kariyer yapmamı istiyor."

"Sen ne düşünüyorsun bu konuda? Sence evlilik kariyerin önünde engel mi?"

"Bilmem. Sanırım bu biraz da karşındaki kişiye bağlı, eşin de seni desteklerse evlilik ve kariyer birlikte yürüyebilir."

"Bence de öyle. Peki, sen düşünüyor musun kariyer yapmayı?"

"Bunu aslında pek düşünmedim. Önemli olan hastalarımın sağlıklarına kavuşmaları. Benim için en büyük mesleki tatmin bu. Peki, sen düşünüyor musun?"

"Bazı şeyler sen düşünmesen de gelişebiliyor Aslı. Biraz da bu mesleki başarı ve becerine bağlı. Eğer bu yöndeki çalışmalarım beni o noktaya getirirse tabi ki isterim."

Aslı gülümseyerek baktı. Düşünce tarzları uyuşuyordu. Bu arada garson masaya yemek servislerini yaptı. Bir süre sessizce yemeklerini yediler. Ortam, yemek ve çalan müzik gerçekten harikaydı. Çok güzel bir dans müziği çalıyordu ve bir iki çift dansa kalkmıştı.

Sinan *"Biz de dans edelim mi?"* diye sordu.

Aslı başını sallayınca yerinden kalkarak yanına geldi. Birlikte el ele dans pistine doğru yürüdüler ve birbirlerine sarılarak dans etmeye başladılar. Son derece romantik bir dansın ardından masaya geldiklerinde, Sinan'ın gözlerine öyle bir anlam yüklenmişti ki, kelimelerle tarif edilemez derecede duygu akıyordu bu gözlerden. Genç adam uzanarak Aslı'nın elini elleri arasına aldı. Sonra kısık bir sesle konuşmaya başladı.

"Biliyor musun sen benim her şeyimsin. Hayatıma girdiğin günden beri yaşamım seninle anlam buldu. Seninle yaşıyor, seninle soluk alıyorum. Bu yüzden sana hayatım demek istiyorum. Sonra içimi bir endişe kaplıyor hayat çok kısa diye ve bitmesinden korkuyorum, gülüm desem, o gül yüzünün solmasından korkuyorum. Sen benim gündüzümsün desem, gecenin üzerimize bir kâbus gibi çökmesinden korkuyorum. İşte bu yüzden sana canım demek istiyorum."

Aslı'nın elini tutarak kendi kalbinin üzerine koydu.

"Çünkü bu can seninle yaşıyor, sonsuza dek de seninle yaşayacak." dedi.

Aslı hafifçe kızararak baktı. Genç adamın gözlerindeki hayranlık ve sevgi dolu bakış kendisini derinden etkiledi. Zaten kendisi de aynı şeyleri hissediyordu. Sinan, Aslı'nın ellerini hafifçe okşamaya başladı. Sonra gözlerini genç kızın gözlerine çevirdi.

"Ben senin en çok gözlerini sevdim,
Kâh çocukça mavi, kâh inadına yeşil.
Aydınlıklar, esenlikler, mutluluklar.
Hiçbiri gözlerin kadar anlamlı değil.
Ben senin en çok bana yansımanı sevdim.
Bende yeniden var olmanı, benimle bütünleşmeni,
Mertliğini, yalansızlığını, dupduruluğunu sevdim.
Ben seni sevdim, ben seni sevdim, ben seni..."

Aslı, Sinan'ın bu kadar romantik ve duygusal olduğunu bilmiyordu. Erkeğin bu sevgi dolu sözleri gözlerinin yaşarmasına neden oldu.

"Ümit Yaşar Oğuzcan'ın en sevdiğim şiirlerinden biri bu."

"Benim de öyle. Aklımda kalan, beni en çok etkileyen bu mısraları Üstad sanki bizim için yazmış." dedi. Sonra insanın içine işleyen o muhteşem, çarpık gülümsemesiyle genç kızın gözlerinin içine bakıp *"Evlen benimle Aslı. Biz zaten yüreklerimizi birbirimize verdik, artık hayatlarımızı da birleştirmemizin zamanı geldi. Ben artık bugünümü ve geleceğimi seninle yaşamak istiyorum. Sensiz bir gün dahi geçirmek istemiyorum."* dedi.

Aslı, Sinan'ın evlenme teklifi karşısında hem çok şaşırdı hem de çok mutlu oldu. Şaşırdı çünkü bu beklenmedik bir teklif değilse bile, aralarında gelişen duygusal yakınlaşmanın bu kadar erken bu boyuta gelmesi endişesini artırdı. Ama tabi ki bu endişe mutluluk duymasına da engel olmadı. Sevdiği adamın yaptığı bu teklif, bu romantizm, bu ortam birçok genç kızın rüyalarını süsleyecek güzellikteydi. Onun asıl endişesi annesinin henüz böyle bir kararı olumlu karşılama aşamasında olmamasından kaynaklanıyordu. Başını önüne eğerek bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar genç adamın yüzüne baktı.

"İnan Sinan, senin bana karşı hissettiklerini ben de sana karşı hissediyorum. Hayatımı senin dışında kimseyle paylaşmayı düşünemem bile. Ama böyle bir kararı almak için henüz çok erken."

"Ben kendimden ve sana olan sevgimden son derece eminim. Sen artık benim hayatımın bir parçasısın."

"Biliyorum Sinan, sen de benim için öylesin. Ben de kendimden eminim ama bir süre daha bu şekilde devam etmemiz daha iyi olur bence."

Sinan'ın ciddi yüz ifadesi yumuşayarak gülümsemeye dönüştü. Gözlerindeki sevgi pırıltıları sanki duru bir nehir gibi Aslı'nın yüreğine doğru akıyordu.

"Sen nasıl istersen Aslı. Ben her zaman seninleyim. Sen kendini hazır hissettiğin zaman hayatlarımızı birleştiririz."

"Teşekkür ederim Sinan."

Yemek neredeyse gece on bire kadar sürdü. Yemekten sonra Sinan Aslı'yı eve bıraktı. Apartmanın önüne geldiklerinde yüzünü Aslı'ya dönerek eliyle yüzünü hafifçe okşadı.

"Seni o kadar çok seviyorum ki..." diyerek yavaşça Aslı'nın dudaklarına doğru eğildi. Kısa bir öpüşmeden sonra *"Hadi bakalım, eve daha fazla gecikme. Yarın görüşürüz."* diyerek Aslı'nın yanağını tekrar okşadı.

Aslı eve geldiğinde Canan'ı salonda televizyon seyrederken buldu. Kendisini görünce gülümseyerek baktı.

"Hoş geldin canım. Yemek nasıl geçti?"

Ablasının karşısındaki koltuğa oturarak rahat bir şekilde arkasına yaslandı. Mutlu olduğu her halinden belliydi. Mutlu ve âşık bir kadın gibi görünüyordu. Canan'ın da bunu fark ettiğinden emindi.

"Her şey harikaydı, muhteşemdi." dedi gözlerinin içi gülerek.

"Romantik bir akşam yemeği geçirmişe benziyorsun."

"Evet abla, öyle. Biliyor musun ben aşığım. Hem de deli gibi."

Canan kardeşinin yüzündeki gülümsemeyi ve hülyalara dalmış bakışlarını görünce gülümsedi. Küçük kardeşi gerçekten âşıktı. Bu o kadar çok belliydi ki, anlamamak imkânsızdı. Ercan'ın İzmir'e gelmesi bu açıdan çok iyi olmuştu. Hiç değilse kardeşi mutlu olacaktı.

"Senin gibi birini kendisine âşık ettiği için Ercan çok şanslı bir erkek." dedi

Ercan lafını duyunca Aslı irkildi. Bulutların üzerinde süzüldüğü hayaller aleminden birden gerçek dünyaya düşüvermişti. Nasıl bu kadar aptalca davranmış olabilirdi. Eğer ablası Ercan lafını etmeseydi, neredeyse Sinan'a aşığım diye haykıracaktı.

"Hayat sürprizlerle dolu abla. Ne olacağı hiç belli olmuyor değil mi?"

"Evet canım. Her işte bir hayır var diye boşuna söylememişler. Ercan buraya gelmeseydi belki de bu kadar mutlu ve âşık olamayacaktın."

Aslı, içi burkularak Ercan'ı düşünmeye başladı. Her işte bir hayır var derken kesinlikle Ercan'ın İzmir'e gelmesinin bir hayrı yoktu. Zavallı çocuk, bulduğu sandığı aşkını takip ederek gelmiş ve büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştı. Kesinlikle onun için bir hayrı olmamıştı buraya gelmenin. Neyse ki yakında gidecekti ve belki de hayatına orada yeniden çeki düzen verecekti. Aslı en azından öyle olmasını ümit etti. Sonra ablasına baktı *"Evet abla haklısın her şey Ercan'ın gelmesiyle başladı."* diyerek ablasının yüzündeki sevincin sürmesini sağladı. Daha sonra da yatmak için odasına çekildi.

***

Stresli Nöbet Gecesi

Ertesi gün sabah karşılaştıklarında ne Esra ne de Yıldız hiç konuşmadılar, hatta vizit boyunca da bozuk bakışlarla süzdüler. Onların davranışları karşısında hiç oralı olmadı, hatta umursamadı bile. Kimi insanlar, sanki çevrelerini huzursuz etmek, sorun çıkarmak için yaratılmış gibiydiler. Her yerde görmek mümkündü böylelerini. Genelde bu kişileri umursamamak en doğru hareketti. Kaile almak sanki değer veriyormuş gibi görünüp, onları daha doyumsuz hale getirirdi. Şimdi bu kızların doyumsuz egolarını tatmin edecek havada değildi. Bu yüzden en doğrusunu, yani umursamazlığı seçti. Vizit sonrası doktor odasına geldiklerinde ise, gülüşerek sinir bozucu bakışların dozunu artırdılar. Buna rağmen onları görmezden gelmeye devam etti ve akşamki yemek olayını arkadaşlarına anlatmaya başladı.

"Yemek bir harikaydı, gittiğimiz restorana da bayıldım."

O sırada Ayhan yanlarına geldi ve bir sandalye çekerek Aslı'nın yanına oturdu. Ayhan'a hoş geldin der gibisinden, kafasını sallayarak gülümsedikten sonra konuşmasına devam etti.

"Restoranın teras katına çıktık, masalardaki kokulu mumlarla aydınlatılan ortam çok hoştu. Sinan'la oldukça romantik bir akşam yemeği yedik. Ona yeniden âşık oldum desem yalan söylemiş olmam."

Ayhan huzursuzca kıpırdandı yerinde. Sonra umulmadık bir hareketle Aslı'nın elini tutarak sıktı. Aslı acıyan elini hırsla Ayhan'ın elinden kurtardı.

"Ne yapıyorsun Ayhan sen?"

"Yok bir şey! Ne yani bu adam seni lüks bir restorana götürdü diye yeniden mi âşık oldun?"

Aslı dikkatle Ayhan'a baktı. Gözlerinde çözemediği bir kızgınlık okunuyordu. Ne oluyor bu adama böyle? diye düşünürken aklına Ercan ve Sinan geldi. Büyük ihtimalle iki kişiyle birden çıktığını sanıyordu. Bu tepkileri bir çeşit cezalandırma gibiydi. Onun, bu davranışlarını bu şekilde algılayarak anlayışlı bir yüz ifadesi takındı.

"Olur mu öyle şey Ayhan? Ben Sinan'a zaten aşığım. Ortamın romantik olması duygularımızı daha çok perçinledi o kadar."

"Demek öyle!..."

Ayhan'ın yüzündeki o kızgın ifade hala silinmemişti. Ama Osman'ın yanlarına gelmesiyle bütün bakışlar ona çevrildiğinden konuşmanın havası değişmiş oldu. Osman yüzünde hınzır bir sırıtışla Aslı'ya baktı.

"Ne oldu Osman, bu surat ne böyle?"

"Nöbet listesini gördün mü Aslı?"

"Evet, ben asmıştım panoya. Ne oldu ki?"

"İstersen sen tekrar gidip bak bakalım listeye." dedikten sonra aynı şekilde sırıtmaya devam ederek yanlarından ayrıldı.

"Ne olmuş ki listeye?" diye Gül, merakla yerinden kalkarak panoya gidip baktı. Yanlarına geldiğinde yüzü endişeli görünüyordu.

"Aslı bugün nöbetçi olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Tabi ki biliyorum Gül."

"Partnerin Esra."

Aslı birden duraksadı. Geçen hafta Esra ile nöbeti olduğunu listeye bakınca görmüştü ama aralarında bugünkü gibi bariz bir sorun olmadığı için o zaman önemsememişti. Bugünkü nöbet anladığı kadarıyla Esra için bir üstünlük taslama çabası içinde geçecekti. Demek ki sürekli göz hapsine alınıp, bakışıp gülüşmeler bu yüzdendi.

"Aman boş ver Gül. Alt tarafı bir nöbet. Bana karşı en büyük kozu kıdemli asistan numarası olacak. Ona da mecburen katlanacağım artık ne yapalım."

Bu arada Ayhan yanlarından kalkarak odadan dışarı çıktı. Arkasından Yıldız ile Esra'da çıktılar. Onların çıkmasıyla sanki odadaki bütün gerilim de boşalmış gibi oldu. Ayşe, Aslı'ya iyice yaklaşarak elini tuttu.

"Aslı, sana bir şey söyleyeceğim, ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Gül bana Ercan'ın gideceğini söyledi. Doğru mu bu?"

"Üzgünüm Ayşe ama sanırım gidecek."

"Ondan duygusal anlamda hoşlanmadığını bildiğim için söylüyorum. Ercan'ın gidecek olmasına ben çok üzüldüm."

Aslı arkadaşının yüzüne anlayışla baktı. Gül'ün de söylediği gibi Ayşe genç adamdan oldukça etkilenmiş görünüyordu. İçinde Ercan ile Ayşe'nin arasında ilişki doğması açısından azıcık bile bir ümit olsa, Ercan'a gidip gitmemesi için yalvarırdı, ama böyle bir

ümit maalesef genç adam açısından görünmüyordu. Ayşe'yi de kırmak istemiyor ama ona boşu boşuna ümit vermenin de acımasız bir davranış olacağını düşünüyordu.

"Öyle ama Ayşe, Sinan ile Ercan arasındaki anlaşmazlık had safhada. Onun burada olması ilişkimizi olumsuz etkiliyor artık. Ercan da bunun farkında. O yüzden gitmeyi kendisi istedi. Sanırım en doğrusu bu."

"Haklısın. Zaten benimkisi imkânsızı istemek gibi bir şey."

"Böyle olsun istemezdim Ayşe. Keşke ikinizin arasında bir şeyler olsaydı. İnan buna en çok ben sevinirdim. Ama bu şartlar altında çok zor bu."

"Evet öyle görünüyor." dedi Ayşe üzgün bir şekilde.

Aslı ayağa kalkarak hastalarına bakması gerektiğini söyledi. Bugün Dilara'yı oldukça toparlanmış buldu ve buna çok sevindi. Onun yanında bir süre kaldıktan sonra odadan çıktı. Koridorda Aysel Hanım ile karşılaştılar.

"Aslı ben de seni arıyordum." dedi Aysel Hanım.

"Buyurun Aysel Hanım."

Aysel Hanım elindeki bir hasta dosyasını Aslı'ya uzattı.

"Al bakalım, bugün yeni bir hasta geldi. Bu hastayla sen ilgileneceksin artık." dedikten sonra dosyayı Aslı'nın eline sıkıştırdı ve sonra oradan ayrıldı. Dosyayı şöyle bir inceleyince kendisine verilen hastanın dört yaşında astım hastası bir çocuk olduğunu gördü. Çocuk, sabah şiddetli öksürük ve solunum yetersizliğinden acile getirilmiş, acilden de servise gönderilmişti. Hemen yattığı odaya giderek hastayı muayene etti ve gerekli tetkiklerin yapılmasını yanındaki Sevim Hemşire'den istedi.

Öğle olmak üzereydi. Ne Sinan ne de Ercan aramıştı. Sinan büyük bir ihtimal ameliyattaydı. Ercan'ın ise, İstanbul'daki dekanıyla konuşup konuşmadığını merak etti. Ama arayarak sormak

da istemedi. Birazdan arkadaşları da yanına geldi, nöbetçi olduğu için hep birlikte yemeklerini hastanenin yemekhanesinde yediler. Aslı orada da çevresine bakınmış ama Ercan'ı görememişti. Yemekten sonra kafeteryaya çay içmeye gittiler.

"Az önce beni Akşam çıkalım diye Ömer Bey aradı." dedi Gül büyük bir heyecan içinde.

"Sen ne dedin?"

"Valla Aslı önce çok şaşırdım, ne diyeceğimi bilemedim ama sonra kabul ettim tabi."

"İyi yapmışsın. Ömer Bey'in senden oldukça etkilendiği belli. Yıldız duymasın bütün bunları, ortalığı ayağa kaldırır sonra." diye hınzırca güldü Ayşe.

"Biliyor musun Ayşe, Ömer Bey gerçekten çok iyi ve hoş biri. Ben de ondan çok hoşlanıyorum. Sanırım artık çıkıyor gibi bir şey olduk."

"Valla kızlar size imrenmeye başladım. Aslı, Sinan'la güzel bir ilişki kurdu, sen Ömer Bey'le. İkiniz adına gerçekten seviniyorum. Ama artık ben de beyaz atlı prensime baya kızmaya başladım, bir türlü gelmek bilmiyor." diye yarı ciddi yarı şaka yollu söylendi.

Üçü de çaylarını içerken gülmeye başladılar. Aslı, Ayşe'nin de mutlu olmasını sevmesini ve sevilmesini istiyordu. Keşke yakında Ayşe'nin de karşısına aşık olacağı biri çıksa diye düşündü. O sırada omzuna bir el dokundu, başını çevirmesiyle Ercan'ı görmesi bir oldu. Oldukça üzgün görünüyordu.

"Ne oldu Ercan? İyi misin? Geç otur şöyle." diyerek yanındaki sandalyeyi gösterdi.

Ercan, Aslı'nın yanındaki sandalyeyi çekerek oturdu. Ayşe ve Gül'e başıyla selam işareti yaptı, sonra bakışlarını Aslı'nın yüzüne çevirdi.

"Aslı sana kötü bir haberim var."

"Hayrolsun Ercan, söylesene ne oldu?"

"Bugün dekanla konuştum. Maalesef yerime başkasını aldıkları için kadrom dolmuş. Anlayacağın mecburen artık buradayım yine."

Aslı, üzülsün mü sevinsin mi bilemiyordu. Zaten kendisi de büyük bir ikilem içindeydi. Bir yanı gitmesini istese de, diğer yanı hiç istemiyordu. Menfaatlerle çevrili şu dünyada dost bulmak oldukça zorken, kendisi gerçek dostunu bulmuştu. Onu uğurlamak, gitmesini istemek canını dahi hiç düşünmeden emanet edebileceği birini hayatından çıkarması demekti. Bu hayatta kim kendisi kadar şanslıydı? Keşke genç adam da, çok başarılı olduğu bu dostluk rolünü kabullenebilseydi. Bu hiç de kolay olacak gibi görünmüyordu, bu yüzden bu konuda biraz sabretmesi gerektiğinin de farkındaydı. Zamanla her şey düzelecek, herkes yaşamlarında kendilerine biçilen rolleri kabullenip ona uyum sağlamaya çalışacaktı.

Burada kalıyor olması anladığı kadarıyla üzmüştü genç adamı. Ona moral vermesi gerekiyordu.

"Üzülme Ercan, vardır her işte bir hayır." dedi. Sonra da gülümser bir şekilde arkadaşlarını göstererek konuşmasına devam etti.

"Tamam o zaman. Artık burada olduğuna göre güzel bir gruba ihtiyacın var. Bundan sonra bizimle takılabilirsin."

Ercan, Aslı'ya imalı bir şekilde baktı.

"Yani artık tek değil de grup olarak mı takılacağız."

"Evet canım, aynen anladığın gibi takılacağız."

Genç adam yeni rolüne uyum sağlamaya çalışırcasına gülümseyerek baktı üçüne de.

"Peki, o zaman akşam grup olarak yemeğe çıkalım ne dersiniz?"

O anda aklına harika bir fikir geldi. Bugün kendisi nöbetçiydi, Gül de Ömer Bey'le çıkacaktı, geriye Ayşe kalıyordu. Bu durum, Ayşe ile Ercan'ı buluşturmak için bulunmaz bir fırsat olabilirdi. Gerçi böyle bir duruma düşmek, kesinlikle genç adamın hoşuna gitmeyecek, büyük bir ihtimal öfkelenecek ve öfkesini de kendisinden çıkaracaktı ama ikisini bir araya getirmek adına, bu fırsat bir daha eline geçmeyebilirdi. Bugün her şey kurgulanmış bir senaryo gibi, sanki ikisini bir araya getirmek için sahneleniyor gibiydi. Bu oyunda Gül ile kendisi figüran, başrolde ise Ayşe ve Ercan vardı. Okuduğumuz romanlarda ya da izlediğimiz filmlerden biliriz ki, her zaman her şey bizim beklediğimiz, istediğimiz gibi bitmez. Her zaman sürpriz sonlara hazır olmamız gerekir. Belki bu oyunda da sürpriz son ikisinin kavuşması, buluşması olacaktı. Bu şekilde düşünmek biraz olsun, umut kırıntısı serpti içine. Hadi bakalım hayırlısı diyerek hemen başını Gül'e çevirdi ve susmasını işaret etti.

"Kızlar!.. Bugün akşam Ercan ile yemeğe çıkıyoruz. Kaçta buluşalım?"

"Bak bu harika bir fikir." diye bu oyuna hemen Gül de dâhil oldu. Hem de en usta akristlere taş çıkartan bir uyumla.

"İsterseniz hepinizi tek tek evden alayım."

"Buna gerek yok. Hepimiz Karşıyaka İskele'de buluşuruz. Akşam yedi iyi mi?"

"Bana uyar. Siz kızlar gecikmezseniz yedide buluşuruz." dedikten sonra ayağa kalktı.

"Benim servise çıkmam lazım. Akşam görüşmek üzere." diyerek yanlarından ayrıldı.

O gittikten sonra Ayşe *"Sen ne yaptın Aslı? İkinizin de gelmeyeceği belli yemeğe. Sonuçta Ercan çakacak durumu."* dedi.

"Olsun Ayşe bir yerden başlamak lazım değil mi? Bak çok doğal bir şekilde bugün bir araya geleceksiniz. Ben artık Ercan'la birlikte takılamam, bu vesile ile belki birbirinizden hoşlanırsınız belli mi olur?"

"Az değilsin sen Aslı. Ama hoşuma gitti bu plan. İnşallah Ercan akşam çok fazla hayal kırıklığı yaşamaz."

"Yaşamaz, yaşamaz merak etme. Yemekten dönünce saat kaç olursa olsun beni ara tamam mı? Yoksa çok merak ederim."

"Tamam canım."

"Hadi kızlar biz de servise çıkalım." diye araya girdi Gül.

Öğleden sonra da Sinan aramamıştı ameliyat oldukça uzun sürmüş olmalıydı, gerçekten çok zordu işi. Kendilerine gelen vakalar hep ağır vakalar oluyordu ve ameliyatlar da uzun ve yorucu geçiyordu. Mesai bittiğinde herkes yavaş yavaş servisten ayrılmaya başladı. Ayşe oldukça heyecanlıydı bu yüzden ona biraz moral vermeye, cesaretlendirmeye çalıştı.

"Bak Ercan çok muhabbetli biridir, sıkılmazsın. Bizim gelmememiz hoşuna gitmese bile bunu sana yansıtmaz. Oldukça sıcakkanlı bir yapısı var, çabuk alışırsın."

"Umarım öyle olur. İnan çok heyecanlıyım."

"Bu kadar heyecanlanma. Doğal, olduğun gibi biri ol. Ercan'ın senden bu halinle hoşlanacağına eminim. Heyecanını yenersen eğer, oldukça çekici biri olabilirsin." diye de gülerek takıldı.

"Ben gideyim artık. Sen de Esra ile fazla takışma."

"Elimden geleni yaparım."

Gül ve Ayşe iyi nöbetler dileyerek ayrıldı. Bir süre sonra serviste Esra ile kendisinden başka kimse kalmadı. Esra, tahmin ettiği gibi kıdemli asistan rolüne bürünmekte geç kalmadı. Otoriter bir ses tonuyla *"Ben yemeğe çıkıyorum, sen bütün odaları dolaşıp hastaları bir kontrol ediver."* dedi.

Böyle bir tavır beklediği için, onun beklentisinin tam tersi bir şekilde, sakince *"Tamam"* dedi.

Esra gittikten sonra koğuşları, nöbetçi hemşire Hatice Hanım'la birlikte dolaştılar. Hatice Hanım'ın da bugün nöbetçi olması Aslı'yı sevindirmiş, Esra ile tutacağı nöbetin stresini azaltmasına yardımcı olmuştu. Bugün o kız ne derse desin yapacak, bundan rahatsız oluyormuş hissi yaparak onun egosunu tatmin etmeyecekti. Sanki normali, olması gerekeni buymuş gibi davranacaktı. Tabii nöbetin sonuna kadar sabretmeyi becerebilirse...

Bütün koğuşları gezdikten sonra doktor odasına geldiğinde Sinan'la karşılaştı. Genç adam oldukça yorgun ve bitkin bir şekilde kanepede oturmuş kendisini bekliyordu.

"Sinan hoş geldin, iyi misin?"

"Çok yorgunum Aslı. Bugün sabahtan ameliyatım vardı. Hastanın kalp kapakçıklarını değiştirdik, oldukça uzun sürdü."

"Açsan yiyecek bir şeyler getireyim sana. Kendini daha iyi hissedersin o zaman."

Genç adam, yorgun ve meraklı bakışlarını Aslı'ya çevirdi.

"Çok aç sayılmam, biraz sonra yeriz. Nöbetçi olduğunu bildiğim için seni görmeden gitmek istemedim. Söyle bakalım bizim oğlandan haber var mı?"

"Bugün dekanıyla konuşmuş. Sanırım olmayacak o iş. Yerine başkasını almışlar bile."

Sinan sinirle başını iki yana çevirdi.

"Desene yine başımıza kaldı."

"Bugün çok fena bir oyun oynadım ona." dedi gülmesine engel olamamıştı.

Bu sırada odanın kapısı açılınca ikisi de bakışlarını ister istemez kapıya doğru çevirdiler. Esra içeri girer girmez Sinan'ı görünce hafif şaşırmış bir yüz ifadesi takınsa da hemen toparlanarak bu ifadeyi gülümsemeye çevirdi.

"Sanırım misafirin var, ben çıkayım." diyerek kapıya yöneldi.

"Senin çıkmana gerek yok Esra. Biz de zaten şimdi yemek yemeğe gidecektik. Bu arada bütün hastaları dolaştım, kontrolleri yaptım." dedi ifadesiz bir yüzle.

"Tamam, peki, ben buradayım. Siz gidebilirsiniz." dedi soğukça.

İkisi de kafeteryaya gidinceye kadar hiç konuşmadılar. Birer hamburger alarak boş bir masaya oturdular.

"Nöbet arkadaşınla pek anlaşamıyorsunuz herhalde." dedi Sinan.

"Aman, çok kaprisli ve dedikoducu bir kız. Benim hakkımda da dedikodu çıkarmış, ben bunu duyunca tartıştık biraz. Şimdi bana kıdemli asistan kozunu oynuyor."

"Boş ver takma sen."

Genç adama kısaca hakkında çıkardıkları dedikodudan bahsetme gereği duydu.

"Senin annen de, baban da doktorluk mesleğini çok ciddiye alan insanlar. Onlar istemez zaten torpille bir yere gelmeni."

"Öyle gerçekten. Gel de bunu anlat bu insanlara. Allah'tan Aysel Hanım da bu şekilde düşünen birisi de fırsat vermiyor bunlara."

"Az önce Ercan'a bir oyun oynadım diyordun, nasıl bir oyun bu?"

"Öğlen kafeteryada karşılaştık. Tayini olmadığı için oldukça üzgün görünüyordu. Ben de bizlerle grup olarak takılabileceğini söyledim. O da o zaman 'Akşam grup olarak yemeğe çıkalım.' dedi. Ben de kabul ettim. Sonuçta bugün nöbetçi olduğum için çıkamayacağım. Gül'de bugün Ömer Bey'le yemeğe çıkacak. Dolayısıyla Ercan da, sadece Ayşe ile yemeğe çıkmak zorunda kalacak."

Sinan arkasına yaslanarak gülümsedi.

"Çok iyi düşünmüşsün. Umarım bir faydası olur. Eğer hala sana asılırsa fena benzetirim bu sefer onu."

Aslı genç adama bakarak gülmeye başladı.

"Neden gülüyorsun, dövemez miyim yani?"

"Canım, Ercan'ın tekvandoda madalyası var, adam siyah kuşak sahibi."

"Hadi ya! gerçekten mi?"

"Evet, ona karşı dikkatli ol bence. Senin zarar görmeni istemem."

Sinan'ın yüzündeki gülümseme silinmemişti, hala gülümseyerek bakıyordu.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu." dedi.

Aslı, genç adamın gülen gözlerine bakarak merakla sordu.

"Hiç endişelenmiş görünmüyorsun, yoksa senin de uğraştığın bir spor dalı mı var?"

"Hayır canım. Ercan gibi dövüş sporuyla ilgilenmiyorum ben. Öğrenciyken basketbol oynardım, şimdi de ara sıra oynarım. Bunun dışında oldukça iyi bir yüzücüyüm diyebilirim."

"Çok iyi. Sen de tamamen savunmasız sayılmazsın ona karşı."

"Umarım o durumlara gelmeyiz." dedi Sinan hafifçe gülümsemesine devam ederek.

"Ben artık servise çıkayım. Bu kızla yine tartışmak istemiyorum, zaten bahane arıyor kavga için."

Aslı ile birlikte genç adam da ayağa kalktı.

"Tamam canım, ben de gideyim artık. O kadar yorgunum ki gider gitmez yatmayı düşünüyorum. Ama Ercan ile Ayşe'nin yemek olayından haber alırsan ara beni."

"Sen en iyisi bugün deliksiz bir uyku çek, ben arayarak uyandırmayayım. Yarın sabah detayları anlatırım."

Sinan eğilerek genç kızı yanaklarından öptü sonra da yorgun bir şekilde yanından ayrılarak otoparka doğru yürüdü. Genç adam gözden kaybolunca kadar arkasından baktı. Sonra da servise çıktı. Esra doktor odasındaydı ve yanında da eşi olduğunu tahmin ettiği kişi vardı. Ayşe'nin dediğine göre genelde her nöbetinde geliyor, Esra'yı ziyaret ediyordu. Yine duyduğuna göre eşi de bu hastanede acilde uzman doktor olarak görev yapıyordu. Onları rahatsız etmemek için nöbet odasına gideceğini söyleyerek yanlarından ayrıldı. Nöbet odasına geçmeden önce nöbetçi hemşire odasına uğrayarak bir süre Hatice Hanım'la sohbet etti. Daha sonra kendi odalarına geçip, televizyonu açtı ve bir dizide karar kılarak seyretmeye başladı. Saat gece yarısına gelmesine rağmen Ayşe aramamıştı. Yemeği oldukça merak etti ama aramak da istemedi. Bir süre sonra Esra odaya gelip hiçbir şey söylemeden diğer karyolaya geçerek yattı. Onun yattığını görünce fazla oturmadı, ışıkları söndürerek kendisi de yattı. Yattıktan sonra uzun bir süre uyuyamadı. Ne zaman uykuya daldığını hatırlamıyordu ama Esra dürterek uyandırdığında kendisini daha yeni uyumuş gibi hissediyordu.

"Ne oluyor Esra? Niye kaldırdın beni?"

"Hadi bakalım kalk, mesai saatimiz başladı. Şimdi koğuşları gezecek, sabahki tetkikler için bütün hastalardan kan alacaksın."

Aslı yattığı yerden doğrularak saatine baktı, saat altıyı gösteriyordu.

"Delirdin mi ya? Bu bizim görevimiz değil ki, hemşireler alıyor zaten."

"Bugün hemşireler değil, sen alacaksın. Yoksa isteklerime karşı itaatsizlik mi gösteriyorsun?"

"Gereksiz yere bana üstünlük taslamaya çalışıyorsun, farkında mısın?"

"Ne o, torpilli kızımız çalışmayı sevmiyor mu yoksa?"

Esra artık alay tonda konuşmaya başlamıştı. Uyku sersemi olduğundan boş bulunmuş bu kızın eline fırsat vermişti. Ne diye itiraz etmişti ki sanki. Nasıl olsa değişen bir şey olmayacak, kanları alacaktı. Bu itirazı onun yüzünde ışıltılı bir gülümseme ortaya çıkarmıştı. Yataktan isteksizce kalkarken ters bir bakış atmayı ihmal etmedi.

"Öyle olsun bakalım, demek ki bugün senin egonu tatmin edeceğiz." Kalkıp lavaboya gitti, elini yüzünü yıkadıktan sonra odadan çıkarak Hatice Hanım'ın yanına uğradı. O da gerekli malzemeleri hazırlayarak, koğuşları dolaşmak üzere hemşire odasından çıkmıştı. Aslı'yı görünce *"Ne oldu Doktor Hanım, önemli bir durum mu var?"* diye merakla sordu.

"Hayır Hatice Hanım, bugün birlikte odaları gezeceğiz."

"Gerek yok Doktor Hanım ben hallederim, benim işim bu." diyerek itiraz etti hemen.

Bu arada yanlarına kadar gelen Esra *"Hemşire Hanım, itiraz etmeyin ve Doktor Aslı ile birlikte dolaşın odaları."* diye otoriter bir sesle ültimatom verir gibi konuştu.

Olayı hemen idrak eden ve kendisine sessiz bir bakış atan Hemşire Hanım'la birlikte odaları tek tek dolaşmaya başladılar. Gezilen bütün koğuşlarda kanları Hatice Hanım almış, kendisine yaptırmamıştı. Bütün koğuşlar gezildikten sonra hemşire, kanları laboratuvara götürmek üzere görevli personele verdi. Saat neredeyse yedi olmuştu. Aslı yorgun bir şekilde doktor odasına geçti, birazdan arkadaşları gelmeye başlardı zaten. Ayşe aramadığı için merak içindeydi. Meraktan içi içini kemirirken koltukta oturmakta olan Esra ayağa kalkarak kendisine doğru geldi.

"Nasıl oluyormuş Aslı Hanım benimle zıtlaşmak."

Onun sinir bozucu laflarına ve yüzüne yerleşen çirkin sırıtmaya aldırmadan önünde durduğu dolaptan önlüğünü çıkardı ve umursamaz bir şekilde arkasını dönerek giyindi.

"İyi bozuldun ama değil mi?"

Artık bu işin dozu iyice kaçmıştı. Ne kadar kendisini tutmak istese de, bu kız birkaç laf duymadan pes edecek gibi değildi. Arkasını döndü ve Esra'nın yüzüne sert bir bakış attı.

"Kusura bakma senin bu basit ve sığ tavırlarınla muhatap olacak değilim. Sen bir görev verdin ve ben de bu görevi yerine getirdim, benim anladığım bu. Sen daha farklı anlamlar çıkarmaya çalışıyorsan buyur çıkar." dedikten sonra odadan ayrıldı. Daha kapıdan çıkar çıkmaz neredeyse Ayşe ile çarpışacaklardı.

"Sen adamı öldürürsün, niye aramadın dün gece beni?"

Ayşe, Aslı'nın kolundan tutarak, onu koridorun sonuna kadar götürdü. Sonra fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Esra yüzünden belki rahat konuşamazsın diye aramadım akşam. Biliyor musun Ercan her şeyi anladı. Öyle utandım ki anlatamam." dedi sitemkâr bir şekilde.

"Özür dilerim Ayşe, amacım seni zor durumda bırakmak değildi."

"Tamam hadi üzülme, o kadar da kötü değildi. Aslına bakarsan iyi bile oldu. Çocukcağız o kadar dolmuş, konuşmaya o kadar çok ihtiyacı varmış ki, beni de iyi bir dinleyici olarak gördü herhalde içini döktü bana."

"Neler konuştunuz peki?"

"Şimdi diğer arkadaşlar da gelir, en iyisi kafeteryaya indiğimizde anlatayım."

"Tamam" diyerek Ayşe ile birlikte tekrar doktor odasına girdi.

Onlar odaya girdikten kısa bir süre sonra diğer arkadaşları da gelmeye başladılar. Saat yedi buçukta vizit için hepsi birden koridora çıktılar. Aysel Hanım da odasından çıkarak, yanlarına kadar geldi. Hepsiyle kısaca selamlaştıktan sonra vizite başladılar. Hep birlikte yine zorlu bir vizitten geçtiler. Aysel Hanım bu sefer hepsine birden yüklenmişti. Yarın için de Esra'dan bir-altı yaş arası çocuklarda böbrek yetersizliği ile ilgili sunum yapmasını istedi.

Daha sonra üçü birlikte kafeteryaya gittiler. Gül'ün mutluluktan ışıl ışıl parlayan yüzü hemen ikisinin de dikkatini çekti. Güzel bir akşam geçirdiği belli oluyordu. Onun sevincine ortak olmak için *"Sizin akşamınız nasıl geçti?"* diye sordu.

"Çok güzeldi. Önce Alsancak'ta yemek yedik. Sonra da kordon'da dolaştık biraz. Bana karşı çok ilgili, bunu da dile getiriyor zaten. Ben de ondan çok hoşlanıyorum. Bakalım zaman ne gösterir ama her şey mükemmeldi." dedi.

Yüzündeki mutluluk her şeyin güzel geliştiğini gösteriyordu zaten. Arkadaşı adına çok sevinmiş, mutlu olmuştu. En azından Gül'ün hayatında her şey sorunsuz bir şekilde güzel geçiyordu. Onun asıl merak ettiği Ayşe'ydi. Dün aslında kızcağızı öyle zor bir durumda bırakmışlardı ki, resmen *'Al Ercan sana başka bir kız, bununla idare et artık demeye'* getirmişlerdi. Dün olayları planlarken aklına gelmeyen bu düşünce, şimdi içini rahatsız etmeye başladı. Ayşe'yi böyle sıkıntılı bir duruma zorladığı için pişman bile oldu. Ama olan olduktan sonra duyulan pişmanlık da fayda etmiyordu. Bu yüzden bu içindeki sıkıntıyı arkadaşına yansıtmak istemedi. Yüzüne yerleştirdiği sahte ama sıkıntılı bir tebessümle Ayşe'ye döndü.

"Ayşe anlat bakalım ne oldu dün?"

Nedense Ayşe, dünkü ortamdan ve gelişen olaylardan hiç de rahatsız olmuş gibi değildi. Hatta ikisinin de yüzüne tebessüm

ederek baktı. Herhalde dünkü yaşadıklarını hoş bir macera olarak değerlendiriyordu. Onun bu hali biraz rahatlamasına neden oldu.

"İskelede buluştuk, sadece beni görünce doğal olarak şaşırdı. Önce sizin daha gelmediğinizi düşündü. Ben de senin nöbetçi, Gül'ün de başka bir randevusu olduğunu söyledim, önce bozuldu tabii. Sonra da 'Anlaşılan birileri bizi özellikle bir araya getirmeye çalıştı.' diyerek, olayı anladığını ifade etti. İkimizde birbirimize bakarak orta yerde öylece dikilmeye başladık. Sonra Ercan, 'Hadi beraber yemek yiyelim.' dedi ve Karşıyaka'da bir restorana gittik. Yemekte epey bir süre seninle olan İstanbul'daki arkadaşlığınızdan bahsetti. Sana olan duyguları yüzünden buraya geldiğini ve Sinan yüzünden senden uzaklaşmak zorunda kaldığını söyledi. Sanırım iyi bir dinleyici bulduğunu düşündü ve bütün içini döktü. İnan Aslı çok üzüldüm Ercan'a. Biliyor musun onu tanıdıkça büyük bir hata mı yapıyorsun diye düşünmeye başladım. Ona bir şans daha tanısan."

"Hayır Ayşe. Ben duygularımdan son derece eminim. Sinan benim için bir hata değil. Bu güne kadar verdiğim belki de en doğru karar. Sonuçta bütün bu olayların yaşanması gerekiyormuş."

"Kaderci gibi konuştun."

"Öyle tabi Ayşe. Belki de hayatımız hakkında seçimler yapmaya kaderimiz yönlendiriyor bizi. Ne olursa olsun ben seçimimi yaptım ve sonuçlarına katlanmaya da razıyım. Bu seçimin elbette bir bedeli olacak, biliyorum bunu. Bu bedel Ercan'ı kaybetmekse buna da katlanmak zorundayım."

"Böyle düşünüyorsan benim de söyleyecek bir sözüm yok. Sonuçta senin bu kararın benim lehime. Ne diyebilirim ki, belki de Ercan'la benim aramda bir şeyler gelişecek, zamanın ne göstereceği belli olmaz değil mi?"

"Kesinlikle katılıyorum."

"Baya derin konulara daldınız kızlar. Hadi artık servise çıkalım."

Gül'ün uyarması üzerine üçü de kafeteryadan çıkarak asansöre doğru yürüdüler. Servise çıktıklarında herkes kendi hastalarına bakmaya gitti. Aslı öğlene kadar zamanını hastalarının yanında geçirdi. Artık iyileşmiş olan Tülin Hanım yine Dilara'nın yanına gelmeye başlamıştı. Annesiyle nöbetleşe kaldıkları için artık fazla yorulmuyordu. Yeni gelen hastası dört yaşındaki küçük Ali de çok sevimliydi. Onun da annesi yanında kalıyor, çocuğu yalnız bırakmıyordu. Ali de hemen tedaviye olumlu sonuç vermeye başlamıştı. Böyle devam ederse bir iki güne kadar taburcu bile olabilirdi.

Öğlen tatiline az bir zaman kala Sinan aradı. Öğlen buluşmak üzere sözleştiler. Doktor odasına geldiğinde Ayşe heyecanla yanına geldi.

"Bil bakalım ne oldu?"

"Ne oldu Ayşe?" Aslı'da heyecanlanmıştı.

"Ercan öğlen çıkalım diye aradı."

"Çıkın o zaman yemeğe."

"Çıkıyoruz zaten." dedikten sonra aceleyle önlüğünü çıkararak dolabına astı. Çantasından çıkardığı ruju da dudaklarına sürdükten sonra *"Nasıl görünüyorum?"* diye sordu.

"Sen her zaman harika görünüyorsun. Hadi bakalım Ercan'ı fazla bekletmeden git."

Ayşe büyük bir sevinç ve heyecanla odadan çıktıktan sonra Aslı da hazırlanmaya başladı. Önlüğünü dolabına asıp, çantasından çıkardığı fırçayla saçlarını fırçaladı ve dudaklarına da bir ruj sürdükten sonra odadan ayrıldı. Personel kapısına geldiğinde Sinan'ı gördü. Bugün oldukça dinlenmiş ve dinç görünüyordu.

Genç adam yanına yaklaşan genç kızın elini tuttu ve eğilerek yanaklarından öptü.

"Yemeğe her zamanki yerimize mi gidelim?"

"İstersen bugün alış veriş merkezine gidelim."

"Sen nasıl istersen."

Alışveriş merkezine geldiklerinde doğruca restoranların ve fastfoodların olduğu bölüme gittiler. Etrafta biraz dolaştıktan sonra bir yer seçip oturdular. Yemek siparişlerini verdikten sonra Sinan *"Ayşe ile Ercan buluşmuşlar mı dün?"* diye sordu.

"Evet, buluşmuşlar ama Ercan hemen anlamış durumu."

"Zeki çocuk!" diye dalga geçer gibi konuştu Sinan gülümseyerek.

"Her neyse önce bizim gelmememize bozulmuş biraz. Sonra da Ayşe ile yemeğe çıkmışlar."

"Sence durum nasıl? Aralarında bir şeyler olabilir mi?"

"Bilmiyorum ama bugün öğlen de çıktılar yemeğe. Bornova'ya gideceklerini düşündüğüm için oraya gitmeyelim dedim."

"Demek şimdi de yemekteler. Bu iyi bir gelişme bence."

"Öyle gibi, zamanla belki birbirlerinden de hoşlanmaya başlarlar."

"Biz de bekleyip göreceğiz artık."

Bu arada garson yemeklerini getirdi. İkisi de sessizce yemeklerini yediler. Sonra arkasına yaslanan Sinan *"Bu hafta sonu seni çok güzel bir yere götüreceğim, hoşuna gideceğine eminim."* dedi.

Aslı da peçete ile ağzını sildikten sonra arkasına yaslanarak meraklı gözlerle genç adama bakmaya başladı.

"Nereye götüreceksin beni?

"At binmeye."

"Ama ben at binmesini bilmem ki."

"Ben sana öğretirim."

"O zaman gidelim tabi."

Hastaneye döndüklerinde mesai saatini neredeyse geçiriyorlardı. Servise geldiğinde Ayşe'yi doktor odasının kapısında beklerken buldu. Aslı'yı görür görmez yanına geldi.

"Ben de seni bekliyordum. Söyleyeceklerime kesinlikle inanmayacaksın. Çünkü hala ben bile inanamıyorum." dedi büyük bir heyecan ve sevinç içindeydi.

"Hadi neler oldu anlatsana."

"Yemeğe Bornova'ya gittik. Biraz havadan sudan muhabbet ettikten sonra, dün akşamki yemek için benden özür diledi."

"Niye dilesin ki?"

"Kendi sorunlarıyla benim başımı şişirdiği için. O bu şekilde ifade etti, ben öyle düşünmedim tabi."

"Ee sonra ne oldu?" Aslı iyice merak etmişti.

"Dün akşam ikimiz için de güzel bir randevu olmadığını, bu yüzden bugün akşam, dünü telafi etmek için yeniden çıkmamızı istedi."

Ercan'ın bu kibarlığı, Ayşe için yaptığını biliyordu. Öyle ya da böyle bu kızı uygunsuz bir durumda karşısına çıkarmışlardı. Genç adam, bu şekilde ince düşünerek Ayşe'ye değer verdiğini, belki de ondan hoşlandığını gösteriyordu. Ama yine de içinde yeşermeye başlayan şüphe tohumlarını da saklayamıyordu. Ercan, nedense çok çabuk ortama uyum sağlamıştı. Acaba bu uyumu, gerçekten içine çekildiği duruma ayak uydurmaya çalışmasından mı kaynaklanıyordu, yoksa ince hesapların peşinde miydi? İşte bundan tam olarak emin değildi. Gerçi bildiği, tanıdığı kadarıyla genç adamın kişiliği, kötü sonuçlanabilecek bir senaryo uydurmaya uygun değildi. Pozitif bir yapıya sahipti. Bu yüzden şüphelerini bir kenara atıp olumlu düşünmeye çalıştı.

"Çok sevindim Ayşe senin için."

Bu arada Gül yanlarına geldi. Yanakları mutluluktan pembe pembe, gözleri ışıltıyla akan bir nehir gibi capcanlı, dudakları mutluluğun resmini anlatmak ister gibi yanlara doğru kıvrılmış, bakışları ise resmen herkes bana baksın, bu dünyanın en mutlu insanı benim diyordu.

Aslı onu öyle görünce, *"Çok mutlu görünüyorsun?"* dedi.

"Öğlen Ömer ile yemekteydik."

"Bakıyorum artık Ömer olmuş." dedi Ayşe kinayeli bir şekilde.

"Bana artık Ömer Bey demeni istemiyorum." dedi. Tabi hastane dışında.

"Ooo! Sizde çaktırmadan baya ilerlettiniz ilişkiyi." diye yine takıldı Ayşe.

"Öyle gibi oldu Ayşe. Şimdilik her şey güzel gidiyor bakalım."

Öğleden sonra hastalarını yeniden kontrol ettikten sonra doktor odasına girmek üzereydi ki çıkmak üzere olan Ayhan ile çarpışacaklardı. Ayhan kenara çekilerek Aslı'ya yol verdi. Fakat o esnada kolundan hafifçe tuttu.

"Bir dakikan var mı Aslı?"

"Tabi ki var. Senin için ne yapabilirim Ayhan?"

"Bu akşam birlikte dışarı çıkalım mı? Biraz sahilde dolaşır oradan da istersen sinemaya gideriz."

Aslı, Ayhan'ın teklifine şaşırdı ama pek bir şey de belli etmek istemedi. Genç adamın çevresinde pek kız arkadaşı yoktu. Ona göre, nasıl olsa Ercan ve Sinan'la çıktığına göre kendisiyle de çıkar herhalde diye düşünmüş olmalıydı. Ayhan, anlam veremediği bakışlarla kendisini süzüyordu. Bu bakışlardan dolayı oldukça rahatsız hissetti. Yine de onu kırmamaya çalıştı.

"Kusura bakma Ayhan, bugün nöbetten çıktım ve çok yorgunum. Bir an önce eve gidip dinlenmek istiyorum."

Ayhan'ın yüz ifadesi pek değişmese de, gözleri donuk bir şekilde bakmaya başladı.

"Tamam Aslı, sen bugün dinlen, başka bir gün çıkarız." dedi ifadesiz bir yüzle.

Genç adam yanından ayrıldıktan sonra hastalarının odasına doğru yöneldi. Fakat aklı karışmıştı. Ayhan'ın kendisine yaklaşmasına anlam veremiyordu. Sonuçta onun başka bir erkeğe âşık olduğunu biliyordu, bunu bizzat kendi kulaklarıyla duymuştu. O gün kolunu sıktığında da anlamamıştı Ayhan'ı. Bugünlerde biraz garip davranıyordu. Başını hafifçe sallayarak kafasındaki düşünceleri geçiştirmeye çalıştı. Zihnini bu konuyla pek meşgul etmek istemedi. Sonuçta kendisine âşık değildi ya. Olsa olsa can sıkıntısından konuşacak, takılacak arkadaş arıyordu. Nedense bu şekilde düşünmek daha doğru geldi.

***

Ercan'ın Tepkisi

Ertesi sabah Aslı, bütün yorgunluğunu atmış ve dinlenmiş bir halde hastaneye gitti. Genelde hastanede karşılaştığı manzara; günlük poliklinik akışı nedeniyle gelen giden hastalar, siren sesleriyle hastaneye gelen ve acil kapısına yönelen ambulanslar, sedye ile acil kapısında bekleyen doktor ve hemşireler olurdu. Bugün ise, bir polis aracı vardı acil kapısında ve kadınlı erkekli iki grup hem lafla, hem de tekme tokat birbirleriyle kavga ediyorlardı. Hastane polisiyle birlikte takviye gelen polisler, öfkeli grubu birbirinden ayırmaya çalışıyorlardı. Hastanenin bahçesinde hasta ve çalışanlardan oluşan küçük bir grup ise, gözleri önünde cereyan eden bu olayı izlemekle meşguldü. Personel kapısına doğru ilerlerken servislerinde müstahdem olarak çalışan Murtaza Efendi'yi gördü. Onun yanından geçerken ne oldu gibisinden baş işaretiyle olayın nedenini öğrenmeye çalıştı. Anladığı kada-

rıyla alacak-verecek meselesi yüzünden iki genç birbiriyle kavga etmiş, biri diğerini bıçakladığı için hastaneye gelmişlerdi. İki tarafın da yakınları olayı öğrenip hastaneye geldiklerinde kavga başlamıştı. Yaralı gencin durumu ağır olmadığı için, polis olayı fazla büyümeden bastırma telaşına girmişti. Dışarıdaki durum hakkında bilgi aldıktan sonra viziti kaçırmamak için hızlı adımlarla personel giriş kapısına doğru yöneldi.

Zorlu geçen bir vizitten sonra hep birlikte doktor odasında toplanarak Esra'nın sunumunu dinlemeye başladılar. Aysel Hanım'ın onaylar gibi baş sallamalarından da bariz bir şekilde anlaşıldığı gibi, güzel bir sunum oldu. Konuya oldukça hakim görünen Esra, başarılı doktorluk grafiğiyle göz dolduruyordu. Ama sanırım bu başarısı kendisine yetmiyor olacak ki, ortalığa fesat karıştırıp, herkesi birbirine düşürmeyi başarının anahtarı olarak görüyordu. Kimi insanlar, zirveye ulaşmak için başkalarını ezmeyi ve onların sırtlarına basarak tırmanmayı hak ettikleri bir başarı olarak görürlerdi. Gözünde Esra da bu tip insanlardan biriydi. Ama ne yazık ki onların anlayamadıkları tek şey, zirveye çıksalar dahi orada tek başına kalacakları, çevrelerinde kendilerini anlayacak, dinleyecek bir dost dahi bulamayacak olmalarıydı.

Aysel Hanım odadan çıktıktan sonra Osman, Yıldız ve Esra'nın bir köşeye çekilip, fısıldaşıp gülüşmelerinden yine bir şeylerin peşinde olduklarını anladı. Biraz sonra Osman her zaman yaptığı gibi yanlarına gelip, şişirdikleri balonu kendilerine karşı patlatacak, ortaya çıkan karmaşadan zevk alarak yine öbür tarafa laf taşıyacaktı. Artık alışmış oldukları bu tip davranışları yadırgamamaya başladılar. Karşılarında kıkırdaşıp gülüşmelerinin nedeni az sonra belli olacağı için, bugün acaba kimin başı ağrıyacak gibi bir düşünceye büründüler. Onlara karşı kendileri de bir grup olarak göründüklerinden, üçü de merakla birbirlerine bakıp az

sonra piyango kime vuracak oyunu oynayarak kendilerince işin eğlencesine başladılar. Zaten çok beklemelerine de gerek kalmadı. Esra ile Yıldız odadan çıkar çıkmaz, Osman yüzünde yılışık bir ifadeyle yanlarına geldi.

"Dün Esra nöbette seni baya yormuş herhalde."

"Aman Osman işiniz gücünüz bizimle uğraşmak, yeter artık, kendi işinize baksanıza siz."

"Öyle söyleme Aslı. Bütün olaylar sizin etrafınızda dönüyor. Bu da işin eğlencesi tabi. Bir de duyduğuma göre Kalp Damar Cerrahisi'nden Sinan Yılmaz ile çıkıyormuşsun."

Aslı, Sinan'ın ismini Osman'ın ağzından duyunca hem sinirlendi hem de şaşırdı.

"Ne var bunda. Hem sizi ilgilendirmez kiminle çıktığım."

"Öyle ama, o bölümün başkanı senin baban değil mi?"

"Evet babam, ne olmuş?"

"Hastanede herkes biliyor, Sinan Bey'in babanın yerinde gözü olduğunu. Sonuçta seni kullanıyor bu adam, sen anlamıyorsun. Uyarmak da bir dost olarak bize düşer herhalde."

Aslı hissettirmemeye çalışsa da bu sözlere çok bozuldu. Bunların aklının nasıl çalıştığını bir türlü anlamıyordu.

"Uyardığın için teşekkürler." dedi ters bir şekilde.

"Anlayana tabi, dedikten sonra Osman arkasını dönüp salına salına odadan çıktı.

Artık bunların hastalıklı ruh yapısına sahip olduklarını iyice anlamıştı. Konu üzerinde düşünmeye bile değmezdi. Sinan'ı çok iyi tanıyordu. Böyle çıkarcı bir kişiliğe sahip değildi. Zaten başarılı bir doktordu. Babası başarılı bulmazsa kızını emanet etmezdi. Bir insanın fikri neyse zikri de odur diye düşünerek şu zavallı mesai arkadaşlarına acımaya başladı. Kendi düşünceleri neyse herkesi de öyle görüyorlardı.

O sırada telefonu çaldı. Arayan Ercan'dı.

"Aslı kafeteryadayım, işin yoksa gel. Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

"Peki Ercan, geliyorum."

Ercan'ın kendisiyle ne konuşacağını merak ederek aceleyle kafeteryaya gitti. Ercan dışarıdaki masalardan birinde oturuyordu. Genç adamın görüntüsünden pek bir şey anlamak mümkün olmasa da, oturduğu masaya sabit bir şekilde bakan gözlerinden ve çatık kaşlarından bu görüşmenin hiç de hayra alamet bir görüşme olmayacağını anladı. Ayşe ile ilgili yaptığı ayarlamaya eninde sonunda bir tepki göstereceğini biliyordu. Bu tepkinin fazla şiddetli olmamasını ümit ederek ve biraz da bu konudan duyduğu çekinceyle genç adamın yanına yaklaştı ve onun karşısında ayakta dikildi.

"Ne oldu Ercan?"

Ercan kendisine soğuk bir şekilde baktı.

"Önce otur Aslı."

Aslı, Ercan'ın karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Ne oldu?"

"Sen ne yaptığını sanıyorsun söyler misin bana?" diye kızgınlıkla neredeyse bağırır gibi konuştu genç adam.

Ercan'ın sesindeki hiddet karşısında şaşırıp kaldı.

"Ne demek istiyorsun anlamadım."

"Bana bak Aslı, benim senin merhametine ihtiyacım yok tamam mı? Ayşe ile beni bir araya getirme çabaları da neyin nesi söyler misin?"

"Kızmana gerek yok Ercan. Burada kendini yalnız hissetmeyesin diye tanışmanı istedim Ayşe ile. Sonuçta onun da çıktığı herhangi biri yok."

"Çok düşüncelisin!" diye alay eder gibi konuştu genç adam.

"Görüşmek istemiyorsan görüşme."

"Hayır küçük hanım, bu işten bu kadar kolay sıyrılamayacaksın. Görüşeceğim tabi ki Ayşe ile. Ama bunu sana ve Sinan'a inat bir şekilde yapacağım. Hep grup olarak görüşüp, her zaman birbirimizi göreceğiz. Sinan'ın o yakışıklı yüzünün, her gün senin yanında beni gördükçe alacağı şekle bakarak güleceğim."

"Bu şekilde konuşman beni korkutuyor Ercan."

"Ve sen Aslı! En büyük cezayı da sana vereceğim. Size yaklaşmak için Ayşe'yi ve duygularını kullandığımda, en çok zarar görenin o olduğunu gördükçe, arkadaşını önüme attığın için, her gün vicdan azabını sen çekeceksin."

"Hayır Ercan, bunu yapamazsın!"

"Bekle ve gör güzel arkadaşım." diye vurgulu bir şekilde konuştuktan sonra gitmek üzere ayağa kalktı.

Aslı telaşla uzanarak Ercan'ın elini tuttu.

"Lütfen Ercan yalvarırım sana Ayşe'yi bırak. Onun hiçbir suçu yok, bu yüzden incinmesini ya da üzülmesini istemiyorum."

Genç adam Aslı'nın elini sinirle ittirerek kendi elini çekti. Bakışlarındaki sertlik ve o koyu renk gözlerinin içine yerleşmiş olan karanlık Aslı'yı ürküttü. Arkadaşını savunma çabaları sonuç vermeyince onu yumuşatmak için tekrar elini uzatmak istedi ama genç adam yine sertçe ittirerek genç kızı kendinden uzaklaştırdı.

"Bunun için biraz geç kaldın Aslı. Şunu unutma ki bütün bunların sorumlusu sensin."

Daha sonra hızlı bir şekilde oradan ayrıldı. Ercan'dan bunları duyacağını tahmin bile edemezdi. Genç adamın sözleri ve tavırları akıl alır gibi değildi. Alt tarafı bir arkadaşıyla tanıştırmıştı. Üstelik bu tanıştırmanın amacı ne olursa olsun genç adamın zararına bir şey değildi ki. Bunu, iki arkadaşını da çok sevdiği için

yapmıştı. Ercan'ın sözleriyle çok sarsılmıştı. Başını ellerinin arasına alarak bir süre öylece oturup kendine gelmeye çalıştı. Bu hiç de kolay olacak gibi görünmüyordu. Hemen Ayşe ile konuşmalı, onu Ercan'dan uzak tutmanın bir yolunu bulmalıydı. Ayağa kalktığında bacaklarının titremeye başladığını fark etti. O kadar sarsılmıştı ki güçlükle servise çıktı. Doktor odasına geldiğinde kimsenin olmamasına şükrederek zorlukla kendisini bir koltuğa attı. Sonra derin derin nefes alarak kendine gelmeye çalıştı, bir süre gözlerini kapatıp o şekilde oturdu. Bu arada odanın kapısı açıldı. İçeriye Gül ve Ayşe girdi.

"Aslı iyi misin?"

Gül'ün endişeli bakışlarını görünce, onların endişelenmesini istemedi.

"İyiyim ben, merak etmeyin. Biraz tansiyonum düşmüş o kadar."

"Bütün bunlar Esra ile Yıldız'ın suçu. Asılsız dedikodularla üzüyorlar seni." dedi Ayşe.

"Hayır Ayşe, onlarla ilgili bir şey değil bu. Sabah kahvaltı etmedim sanırım o yüzden tansiyonum düştü."

"O zaman seni hemen canlandıracak bir haber vereyim."

"Ne haberi?"

"Dün akşamın nasıl geçti diye sormadın. Gerçi hiç fırsat da olmadı ya. Her neyse canım dün Ercan'la çok hoş bir akşam geçirdik. Gerçekten de çok sempatik ve tatlı birisi. Benimle gerçekten ilgileniyor galiba. Madem artık arkadaş olduk, bir de grubumuz var o zaman sık sık grupça bir araya gelelim diyor. Bu, ortamı daha da çekici ve güzel kılarmış. Ben de katılıyorum ona tabi."

Ayşe hiçbir şeyin farkında olmadan, kendini kaptırmış anlatıyordu. O, bu şekilde konuştukça kendini daha kötü hissetmeye başladı.

"Ayşe, seni kırmak istemiyorum ama biraz ağırdan alın. Ercan'ın birden kendisini bu ilişkiye vermesine imkân yok. Ona çok fazla kapılmanı istemiyorum. Sonuçta üzülmeni istemem."

"Boş yere endişeleniyorsun Aslı. Ercan o kadar kibar, o kadar efendi bir insan ki, kimseyi özellikle kıracak, incitecek birisi değil."

"Ben sadece senin üzülmeni istemiyorum."

"Seni anlıyorum. Ben de zaten şu an Ercan'ın bana âşık olmasını beklemiyorum. Bu zamanla gelişecek bir duygu. Ama onunla olan arkadaşlığım da hoşuma gidiyor. Onun da hoşuna gitmeye başladı herhalde ki sürekli görüşmek istiyor."

Aslı, Ayşe'ye bu konuda daha fazla müdahale etmek istemedi. Onun duygularını da incitmek istemiyordu. Ercan biraz sakinleştikten sonra bu konuyu onunla yeniden konuşmaya karar verdi.

Bütün bir günü, bu yaşadıklarından sonra hiç iyi geçmemiş kendisini işine vermekte zorlanmıştı. Kendisini iyi hissetmediği için, bugün öğlen Sinan'ın buluşma teklifini de işi olduğu gerekçesiyle kabul etmedi.

***

At Çiftliğinde Gezinti

Bütün bir hafta içi günler aynı şekilde geçti. Sabah vizite giriyorlar, öğlene kadar da herkes kendi hastalarıyla ilgileniyordu. Arkadaşlarıyla ancak arada verdikleri çay molasında sohbet etme imkânı buluyordu. Bu arada Yıldız ve Esra'nın artık kendisine takılmadıkları dikkatini çekti. Bir kaç gündür Aslı'ya pek bakmadıkları gibi, onların önünde fısıldaşmayı da bırakmışlardı. Bu durumun mutlaka Sinan'la bir ilgisi olmalıydı, genç adamın Esra'nın kocası ile konuşmuş olacağına ihtimal verdi. Her ne konuştuysa oldukça etkili olmuş görünüyordu.

Aslı'nın Ayhan ile yaşadığı sorun ise hala devam ediyordu. O hafta içinde Ayhan yine yanına gelerek, tekrar sinemaya gitmelerini teklif etti. Onun bu tür tekliflere devam edeceğini düşünerek elinden geldiğince başkasıyla çıktığını, oldukça güzel bir ilişkisi olduğunu, bu yüzden başka bir erkekle çıkmanın uygun olma-

yacağını anlattı. Bütün bunları kibarca ve güzellikle anlatmasına rağmen Ayhan'ın yüz ifadesi çok değişmiş, neredeyse kendisiyle çıkmadığı için kızgın bakışlarını alev topuna dönüştürüp hepsini üzerine salmıştı. O bakışlar ve onlardan gelen yakıcı alev çok rahatsız ediciydi. Ayhan'ın kendisiyle çıkma ısrarına da zaten bir anlam veremiyordu. Tamam, rahatça takılacağı bir kız arkadaşı olmayabilirdi ama bu durum kendisiyle de, istediği gibi çıkacağı anlamına gelmezdi. Bundan sonra Ayhan ile ilişkisine biraz daha dikkat edecekti. Anladığı kadarıyla en ufak bir yakınlık bile genç adam tarafından farklı şekillerde algılanabilirdi.

Sonunda cuma günü gelip çatmıştı. Ertesi gün Sinan'la at çiftliğine gideceklerdi. İçinden çok eğlenceli bir hafta sonu olacak diye düşünürken yanına Ayşe geldi.

"Yarın bir programınız var mı Aslı?"

"At çiftliğine gideceğiz. Sinan at binmeyi öğretecek bana."

"Ne kadar güzel, biz de sizinle gelebilir miyiz? Az önce Gül'le konuştum. O da hafta sonu hep birlikte çıkalım diyor."

Aslı, Ayşe'nin sözleriyle bir an tedirgin oldu. Ercan'ın bu konudaki planlarını bildiğinden bunun dostane bir yaklaşım olmadığının farkındaydı. Bu konuyu konuşmak için hafta içi onu birkaç defa aramış olmasına rağmen Ercan telefonlarına kasıtlı olarak cevap vermemişti. Üstelik böyle birlikte takılma konusunu Sinan ile hiç konuşmadığı için nasıl bir tepki göstereceğini de bilmiyordu.

"Ben önce bu konuyu Sinan ile konuşayım Ayşe. Biliyorsun Ercan konusunda biraz takıntılı davranıyor, kabul edip etmeyeceğini bilemiyorum."

"Tamam canım, önce siz konuşun, sonra ben Ercan ile konuşurum. Ercan özellikle sizinle çıkmak istiyor. Sinan'ın, ikimizi birlikte görünce daha rahat olacağını düşünüyor."

"Haklı olabilirsin ama önce bu konuyu onunla görüşeyim. Kabul ederse bir ayarlama yaparız."

O gün öğlen buluştuklarında Aslı konuyu Sinan'a açtı.

"Ercan artık Ayşe ile çıkıyor biliyorsun. Ayşe, yarın hep birlikte çıkalım diyor, ne dersin?"

"Boş ver Aslı. Ben bu adamın yüzünü dahi görmek istemiyorum. Hem bizimle çıkıp da ne yapacakmış, çıkacaksa kız arkadaşıyla çıksın dolaşsın."

"Sadece onlar değil ki Sinan. Biliyorsun Gül de Büyük Çocuk Bölüm Şefi Ömer Bey'le çıkıyor. Onlar da gelecekler."

"Ömer'i tanırım. Fakülteden beri arkadaşımdır. Bazen onunla birlikte gideriz at çiftliğine. Onlarla birlikte olmak hoşuma gider ama Ercan'ın çevremde olması, sana yakın olması rahatsızlık veriyor bana."

"Tamam Sinan, seni zaten bu konuda zorlamak istemiyorum."

Birlikte çıkmadıkları sürece Ercan, hem kendileri hem de Ayşe için tehlikeli olmayabilirdi. Ayşe'nin durumu anlayacağını ve Ercan'ı ikna etmeye çalışacağını biliyordu. Bu yüzden öğleden sonra karşılaştıkları ilk fırsatta durumu Ayşe'ye anlattı.

Ayşe, Aslı'nın da düşündüğü gibi oldukça makul karşıladı. Zaten yanlarına Gül gelince ikisi birlikte Oraya mı gidelim? Yoksa buraya mı gidelim? muhabbetiyle planlar yapmaya koyuldular. Bu arada yanlarına gelen hemşire, kendisini Aysel Hanım'ın çağırdığını bildirdi.

Aslı Aysel Hanım'ın odasına gittiğinde önce Dilara'nın tedaviye verdiği olumlu tepkiden duyduğu memnuniyetini dile getirdi, arkasından pazartesi günü lösemi hakkında bir sunum yapmasını istedi.

Mesai bitiminde eve doğru giderken, Canan'ı ikna edip, yarın yalnız olarak nasıl evden çıkacağını kara kara düşünmeye başladı. Ablası da çok sıkılıyordu ve zaman zaman kendisiyle birlikte dışarı çıkmak istiyordu. Gerçi hafta içi işe başlamış, bu da ona çok iyi gelmişti. Sanki yeniden hayat bulmuş gibiydi. Onun içindeki sıkıntıyı kendisiyle paylaşmasını isterdi. Fakat anlayamadığı nedenlerden dolayı bir türlü hayatındaki kişiyi söylememişti. İşe başlayalı bir hafta olmasına rağmen ablasında gözle görülür bir değişim olmuştu. çok daha canlı ve mutlu görünüyordu. Bunu yine müdürü Mete'yle arasında gelişen duygusal yakınlığa yordu. Birbirlerine kavuşmaları doğal olarak ablasını canlandırmaya yetip de artmıştı bile.

Eve geldiğinde onu yine mutlu bir şekilde mutfakta kendisine kahve yaparken buldu. Aslı'yı görür görmez yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti.

"Nasılsın ablacım bugün? Çalışmaya başladığından beri çok mutlu görüyorum seni. Sanki yeniden canlanmış gibisin." dedi içinde hissettiği rahatlama ve mutluluğu yüzüne de yansıtmıştı.

"Dünya varmış Aslı. Şimdi yeniden yaşadığımı hissediyorum. İnan eve bile gelmek istemedi bugün canım."

"Aylardır evdesin, doğru düzgün dışarıya bile çıkmadın. Haklı olarak gelmek istemezsin tabi."

"Aslıcığım, yarın bir programın yoksa arkadaşlarla buluşacağız. Sen de bizimle gelebilirsin."

Aslı'nın kafasındaki endişeler de böylece dağılmış oldu.

"Teşekkür ederim abla, ben de yarın arkadaşlarımla çıkmayı düşünüyorum."

Ertesi gün Canan, Aslı'dan daha önce ayrılmıştı evden. Aslı, bugün at bineceklerini düşünerek oldukça rahat kıyafetler giyinip Sinan'ı beklemeye başladı. Genç adam fazla bekletmeden gelip Aslı'yı evden aldı.

Kemalpaşa tarafına doğru yola çıktıklarında hava da şanslarına çok boğucu ve sıcak değildi. Yemyeşil çayırların ve ağaçların arasında yollarına devam ederlerken, bayırlarda otlayan koyunlar gördüler. Çoban köpekleri arabaya doğru koşarak yaklaşmışlar, bir süre havlayarak arabayı takip etmişlerdi. Yol boyunca devam eden ağaçların güzelliği de dikkatini çekmişti. Turuncunun ve yeşilin tonlarını aynı ağaçta görmek ve yaprakların arasında parlayan güneş ışığının, sarıdan turuncuya dönüşen büyüleyici yansıması Aslı'yı kendinden geçirdi. Hele hele gördüğü bir ağaçtaki kırmızı yapraklı sarmaşıkların, ağacın kollarına kadar çıkması ve yeşil yapraklarla kaynaşarak çok farklı bir resim yaratması doğanın şaşırtıcı görüntülerinden birini gözler önüne seriyordu. Daha önce, bu renk ve güzelliklerin dikkatini çekmemesine şaşırdı. Büyük şehrin insanı boğan ve ürküten görüntüsü, kalabalığı, kulağa gelen bin bir çeşit sesi ve insanı canından bezdiren trafiğinden sonra doğanın kucağına gelmek, sanki cennete gelmek gibiydi.

"Manzara gerçekten bir harika. Şu ağaçların güzelliğine baksana Sinan."

Genç kızın coşkusuna gülümseyerek katılan genç adam *"Buraya gelince insan, doğanın kucağına gelmiş gibi oluyor. Şimdi gideceğimiz yer de en az burası kadar güzel, oraya da bayılacaksın."* dedi.

Bir süre sonra karşılarına çıkan sapaktan sağa dönerek taşlı ve toprak yolda daha ağır bir şekilde ilerlemeye başladılar. Burada yolun kenarındaki ağaçlar daha da sıklaşmıştı. Arkalarında hafif bir toz bulutu bırakarak bir yarım saat kadar bu yolda ilerledikten sonra, karşılarına yemyeşil çayırların üzerine kurulan çiftlik çıktı. Arabadan indiklerinde, hayranlıkla çevresine bakındı. Oldukça geniş bir alana kurulmuş büyükçe bir çitin etrafını, sey-

rek de olsa ağaçlar çevreliyordu. Çitin hemen ilerisinde restoran olduğunu tahmin ettiği büyük bir bina vardı. Binanın arkasında da sık ağaçlar ve çalılıklarla çevrili patika yollar bulunuyordu. Sinan, elinden tutarak onu büyüklü küçüklü çeşitli cins atların bulunduğu çitin içine doğru götürdü. Hava da güzel olduğu için alan oldukça kalabalıktı. At binicilerinin büyük bir çoğunluğunu çocuklar ve bayanlar oluşturuyordu. Burası at binmeye yeni başlayanlar için hazırlanmış olmalıydı. Kendini kaptırmış alandaki insanları seyrederken, birisinin kendisine seslendiğini duydu. Gözlerini merakla çevresinde gezdirirken az ilerdeki kalabalığın içinde kendisine el sallamakta olan Gül'ü gördü. Yanında ise Ercan, Ayşe ve Ömer Bey vardı. Aslı onları görünce oldukça bozulmuş ama arkadaşına yine de gülümsemeyi başarmıştı. Gözlerini çevirip Sinan'a baktığında yüzünün sinirden kasıldığını ve öfkeli bakışlarla Ercan'a baktığını gördü. Diğer grup kalabalığı yararak yanlarına geldiğinde, hiçbir şeyin farkında olmayan Gül, sevinçle Aslı'ya sarıldı.

"Burası çok güzel Aslı. Ercan buraya gelmek için ısrar etmeseydi bu güzelliği göremeyecektik."

Ömer Bey ile Sinan oldukça samimi bir şekilde selamlaşıp tokalaştılar. Ercan da gülümseyerek Sinan'a elini uzattı. Genç adam da nezaketen soğuk bir ifadeyle Ercan'ın elini sıktı. Ayşe, Aslı'nın yanına yaklaştı, oldukça üzgün görünüyordu.

"Üzgünüm Aslı, Ercan buraya geleceğinizi öğrenince illaki buraya gelmek istedi." diye kulağına fısıldadı.

"Önemli değil Ayşe. Olan oldu artık takma kafana."

Bu arada Ömer Bey gözleriyle etrafa şöyle bir bakındı.

"Ne yapalım Sinan, istersen hanımları burada ata bindirip, biz erkekler bayırlarda biraz at koşturalım."

Sinan bakışlarını önce Aslı'ya çevirdi, sonra tekrar Ömer Bey'e döndü.

"Ömer, istersen sen Ercan'la çık. Aslı'nın ilk gelişi buraya. O yüzden at binmesine ben yardımcı olmak istiyorum."

"Bakın ne diyeceğim. İkinizin buraya sürekli geldiğinizi biliyorum. Hem benim atlarla pek bir deneyimim yok. Ben burada hanımlarla ilgileneyim, siz ikiniz birlikte takılın."

Ercan'ın bu sözlerine çok sinirlenen Sinan kendisini zorlukla frenlemeye çalışıyordu.

"Buna gerek yok Ercan, sen istiyorsan Ayşe ile ilgilenebilirsin. Ben Aslı'yı yalnız bırakma niyetinde değilim."

İki erkek arasındaki gerilimi hemen fark eden Ömer Bey, araya girme ihtiyacı duydu.

"Bu durumda önceliğimizi hanımlara veriyoruz. Daha sonra biz beyler kendi zevkimize bakarız."

Sonra hep birlikte atların bulunduğu orta alana doğru yürümeye başladılar. Sinan, biraz ilerideki bir grupla ilgilenen seyisi yanlarına çağırarak kendilerine uygun bir at getirmesini istedi. Seyis; kısa boyu, küçük çekik gözü, çıkık elmacık kemikleri ve yuvarlak yüzüyle aynı Çinlilere benziyordu. Birazdan üç tane atla birlikte yanlarına geldi. Sinan atlardan birini yularından çekerek Aslı'nın yanına getirdi.

"Hadi bakalım Aslı, şimdi seni şu ata bindirelim." dedikten sonra genç kızı belinden kavradığı gibi kucaklayarak atın eyerine oturttu. Aslı'yı iyice yerleştirdikten sonra da kendisi onun arkasına oturup, atın yularını eline aldı. Aslı meraklı bakışlarla çevresine göz gezdirdiğinde Gül ile Ömer Bey'in de kendileri gibi aynı şekilde binmiş olduklarını gördü. Ercan ise, Ayşe ile birlikte binmemiş, yavaş bir şekilde giden atın yanında yürüyerek Ayşe'ye refakat ediyordu. Sinan atı çok yavaş sürerek nasıl yönlendireceği konusunda Aslı'yı bilgilendirmeye başladı.

"Bak canım, yuları gevşek bıraktığında at yavaş gider. Sol yuları kendine doğru çekip, atın başını sola yönlendirdiğinde sola döner. Aynı şekilde sağa yönlendirirsen sağa döner. Eğer durmasını istiyorsan iki elinle birden yuları kendine doğru sıkıca çekeceksin, tamam mı?"

Bütün bunları gösterdikten sonra yuları Aslı'nın eline vererek denemesini istedi. Aslı sırtını Sinan'ın kaslı göğsüne yaslayıp rahat bir şekilde oturarak yuları genç adamın anlattığı gibi yönlendirmeye çalıştı. Aslı'nın her olumlu manevrası genç adamın hoşuna gidiyordu.

"Aferin Aslı, çabuk kavradın." diyerek onu şevklendiriyordu.

Bir yarım saat kadar bu şekilde alanın içinde dolaştılar. Daha sonra attan inip, çitin dışına çıktılar. Diğerleri de onların yanına gelince Ömer Bey *"Hadi bakalım, biraz da biz at koşturalım."* diyerek tekrar Sinan'a baktı.

Sinan, Ömer Bey'in teklifine karşı kararsız görünüyordu.

"Bayanların canı sıkılmaz mı?"

Genç adamın sözlerinden sonra heyecandan ve mutluluktan yüzü kıpkırmızı olan Gül hemen atıldı.

"Hayır tabi ki sıkılmaz, biz kendi başımıza binebiliriz artık."

"Bak gördün mü kendilerine güvenleri geldi."

Gül'ün heyecanından etkilenen Ömer Bey hemen tek kolunu Gül'ün omzuna atarak onu kendine doğru çekti. Sonra Ercan'a döndü.

"Ne dersin Ercan, sen de katılır mısın bize?"

Ercan buraya gelmekten pek keyif almış görünmese de ortamı bozmamak için isteksizce *"Tamam gelirim sizinle ama ben çok acemiyim ona göre."* dedi.

"Merak etme biz senin yanında olacağız, hem çok da zor değil at binmek, sen de hemen uyum sağlarsın zaten bize." dedi Ömer Bey.

Sinan gitmek istemiyor ama Ömer Bey'i de kırmak istemiyordu. Bakışlarını Aslı'ya çevirerek ne dersin gibisinden baktı.

"Beni merak etme Sinan. Siz gidin dolaşın biraz." diyerek genç adamı yüreklendirmeye çalıştı.

Sinan hemen seyisi yanına çağırarak bir şeyler söyledi. Az sonra seyis yanında başka bir atla geldi. Atın yanında küçük bir de tay vardı. Atı yularından tutarak çeken Sinan, Aslı'ya döndü.

"Az önceki at senin için biraz tehlikeli olabilir. Bu yüzden biz yokken bu ata binmeni istiyorum."

Aslı, başıyla onayladıktan sonra Sinan, genç kızı yine belinden tuttuğu gibi kaldırarak ata bindirdi. Atı nasıl yönlendireceğini yeniden tekrarladıktan sonra yuları Aslı'nın eline verdi. Gül ve Ayşe de atlarına bindikten sonra üç erkek atlarını sürerek bayırlara doğru gittiler.

Arkadaşları bu işi kavramış olarak, alanda rahat bir şekilde dolaşmaya başlamışlardı. Aslı'nın atı ise üç beş adım gidiyor sonra beş dakika duruyordu. Sonra yine üç beş adım gidiyor, sonra yine beş dakika duruyordu. Aslı, ne oluyor diye çevresine bakınınca atın yanındaki tayın emdiğini gördü. Sinan da seçe seçe kendisine emzikli bir at seçmişti doğrusu. Bir de bu yetmezmiş gibi seyis de atın yanında, at yürüdükçe yürüyerek, durdukça da durarak Aslı'ya refakat ediyordu.

İyice canı sıkılan Aslı *"Bu atın bir yere gideceği yok, lütfen bana başka bir at getirir misin?"* dedi seyise.

Seyis umursamaz bir şekilde genç kıza baktı.

"Kusura bakmayın bayan, eşiniz bu at dışında başkasına binmenize izin vermedi."

"Hadi ama, baksana hiç hareket etmiyor bu."

"Üzgünüm bayan, eşiniz gelinceye kadar buna bineceksiniz."

Aslı'nın çok canı sıkılmıştı ama seyise de başka bir şey söylemedi. İmrenerek arkadaşlarına baktı, gayet güzel bir şekilde alanın içinde dolaşıyorlardı. Sinan'ın bu fazla korumacı tavrı bazen bunaltıyordu resmen. Seyis de onun bu tavırlarından dolayı onları karıkoca sanmıştı. Kaderine razı bir şekilde beş dakikada bir, üç beş adımla yavaş yavaş dolaşmaya başladı. Onun bu haline arkadaşları da baya bir güldüler. Ayşe bir ara yanına geldi.

"İstersen atları değiştirelim Aslı."

Aslı'dan önce seyis,

"Hayır değiştiremez, sadece buna binebilir." diye karşı çıktı.

Seyisin emir almış bu dediğim dedik tavrı kızlara çok komik geldiği için gülmeye başladılar. Seyis onların gülmelerine aldırmadan Aslı'nın yanında yürümeye devam etti.

Bir süre sonra erkekler kendi gezmelerinden dönünce, hemen genç adama çıkıştı.

"Aşkolsun Sinan. Bana bula bula emzikli at mı buldun? Doğru düzgün gezemedim bile."

Sinan, Aslı'yı kendine doğru çekerek sarıldı.

"Düşersin diye korktum. Gözümün önünde olmadığın için, içim rahat etmez, aklım sende kalırdı. Daha sonra yine geliriz buraya." diyerek saçlarından öptü.

Genç adamın kendisi için fazla evhamlandığını bildiğinden daha fazla bir şey söylemedi. Sonra hep birlikte restoran bölümüne giderek yemek yediler. Yemek boyunca Ercan, ilgisini Aslı'ya yöneltince, Sinan iyice sinirlenerek çileden çıktı. Buna rağmen ortamı bozacak ve gerecek bir laf söylemedi. Ayşe de Ercan'ın bu tavırlarına bozulmuştu. Bu yüzden yemek boyunca asık bir suratla oturmuş ve çevresiyle hiç ilgilenmemişti.

Ercan sürekli Aslı'yla konuşmaya çalışıyor, her konuşma ve muhabbetin arkasından bir laf atarak, kasıtlı bir şekilde Sinan'ın üzerine gidiyordu. Yemekten sonra biraz olsun durumun farkına

varan Ercan, Ayşe'nin gönlünü almak için, onu yürüyüşe çıkardı. Ömer Beyler de Ercanların arkasından yürüyüşe çıktılar. Sinan şehre dönmeleri gerektiğini söyleyerek onlara katılmadı.

Arabaya binip yola çıktıklarında *"Bu adamı bir gün öldüreceğim ben."* diye sinirle konuşuyordu.

"Bugün ben de çok sinir oldum Ercan'a. Ama inan sen iyi dayandın yine."

"Buraya herkes eğlenmek için gelmiş, bu yüzden Ömerlerin ve senin hatırına zor tuttum kendimi."

"Aslında onun da istediği bu, yani seni sinir etmek. Umursamamaya çalış. Eğer sen umursamazsan bir süre sonra bizimle uğraşmaktan vazgeçer zaten."

"Ne! Bu hergele mi vazgeçecek? Bu adam her şeyden vazgeçer de, bizimle uğraşmaktan vazgeçmez."

Aslı, genç adamın çok sinirli olduğunu bildiği için bu konu hakkında daha fazla konuşmadı. Genç adam Aslı'yı evine bıraktıktan sonra onu yarın arayacağını söyleyerek oradan ayrıldı. Eve girdiğinde ablasının hala gelmemiş olduğunu gördü. Kafası bugün Ercan'la takışmalarına takıldığı için canı sıkılmıştı. Ayşe de durumu fark ederek bozulmuş ve üzülmüştü. Bütün bunlar canını daha fazla sıktı. Ercan'ın İstanbul'a gidemeyeceği kesinleşince, göz göre göre sevdiği kadını Sinan'a kaptırmış olmayı hazmedemeyen tavırları artık iyice su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Anladığı kadarıyla Sinan'ı zorlayarak kendisiyle dövüşmesini sağlamaya çalışıyordu. Kendisi usta bir tekvandocu olduğu için genç adamın canını acıtmak ve böylece bir nevi rahatlamak istiyordu. Aslı, işlerin o noktaya gelmesine, sevdiği adamın zarar görmesine dayanamazdı. Bugüne kadar Sinan iyi sabretmiş, olayların büyümesine engel olmuştu ama Ercan bu şekilde tavırlarını sürdürmeye devam ederse onun da artık sabırlı davranacağını sanmıyordu.

Ayhan'ın Rahatsız Eden Davranışları

Pazartesi günü, vizitten sonra doktor odasında toplandıklarında arkadaşlarına lösemi hakkında detaylı bilgi verdi, örnek olarak da hastası Dilara'yı gösterdi ve ona uyguladıkları tedaviyi anlatarak sunumu bitirdi. Aysel Hanım, sunumundan memnun kalmış olmalı ki, her zaman yaptığı gibi yine olumlu anlamda başını sallayıp, onu destekledi.

Sunumdan sonra yine üç arkadaş kafeteryaya gittiler. Ayşe üzgün görünüyordu, sabahtan beri böyleydi. Hafta sonu yaşadıkları olaya üzüldüğünün farkındaydı. Ercan sanki o yanında yokmuş gibi davranmış, ciddiye almamıştı. Bu durumdan da doğal olarak olumsuz etkilemişti. Aslı arkadaşının durumuna çok üzüldü.

"İyi misin Ayşe? Bir sorun mu var?"

"Cumartesi günü olanlar için gerçekten üzgünüm Aslı."

Aslı uzanarak arkadaşının elini tuttu.

"Senin bir kabahatin yok ki. Üzme kendini böyle."

"Ercan'a oraya gideceğinizi söylemeseydim bütün bunlar yaşanmazdı."

"Boş ver olan oldu artık. Ercan'ın kendisini toparlaması için biraz daha zamana ihtiyacı var."

"Biliyor musun sonradan o da çok üzüldü. Gereksiz yere ortamı gerdiğini düşünüyor."

"Böyle düşünmesi bile bir ilerleme kaydettiğini gösterir."

"Dün akşam biz birlikte tekrar dışarı çıktık. Onun davranışından dolayı, benim etkilenmem de üzmüş onu."

Aslı, Ercan'ın artık bazı şeylerin farkında olmasına sevinmişti. En azından Ayşe'nin üzülmesine karşı duyarsız kalmamıştı. Bu daha önemliydi kendisi için.

"Aranızda herhangi bir sorun yok değil mi?" diye yine de endişeyle sordu.

"Şimdilik halletmiş görünüyoruz, bundan sonra onların yanında daha dikkatli olurum diyor."

"Nasıl yani? Tekrar bizimle çıkmak mı istiyormuş?" diye sordu şaşırarak.

"Benim yüzümden bir gerilim yaşamalarına gerek yok, artık arkadaşça takılalım diyor."

"Bu biraz zor Ayşe, bunu sen de biliyorsun. Artık Sinan'ın, Ercan'la aynı ortamda bulunmak isteyeceğini sanmıyorum. İşin doğrusu bunu artık ben de istemiyorum."

"Bu şekilde bir tavır Ercan'ı çok üzer ama."

"Üzerse üzsün, bu duruma o getirdi her şeyi. Bence siz tek çıkın ve duygularınızı birbirinize yöneltin. Grup olarak görüşmeye devam ettikçe sizin de ilişkiniz yıpranır yakında."

Ayşe düşünceli bir şekilde konuşmadan kahvesini yudumlamaya başladı.

Öğlen Sinan'la buluştular. Öğlen yemeğine yine Bornova'ya gittiler. Restorana girip, bahçedeki masalardan birine oturduktan kısa bir süre sonra içeriye Ayşe ile Ercan, Gül ile Ömer Bey girdi. Kendilerini görünce hemen yanlarına gelip oturdular. Ercanların gelmesi Sinan'ın hiç hoşuna gitmese de, Ömer Bey'in olması ortamın soğumasını engelledi. Yemek boyunca Ercan, Sinan ile Aslı'ya hiç bakmamış, ortamı germek için bir çaba sarf etmemişti. Bu durum Sinan'ında biraz rahatlamasına neden oldu. Genelde Ömer Bey ile muhabbet ettikleri için, Ercan daha çok Ayşe ile ilgilenmişti.

Yemekten sonra arabayla hastaneye giderken Sinan *"Senin ki biraz uslanmış gibi."* dedi.

"Umarım öyledir."

Sinan'ın olumlu düşüncesine karşı kendisi, Ercan'a karşı hala güvensizdi. Zaten son günlerde ona karşı içinde beslediği dostluk duyguları da iyice körelmeye başlamıştı, kendisine sarf ettiği sözler aklından bir türlü çıkmıyordu. Her zaman saygılı, sevgi dolu ve içten davranırken, son günlerdeki davranışlarıyla resmen şaşkına dönmüş ve büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştı. Bu konuyu, en kısa zamanda oturup karşılıklı konuşmazlarsa kolay kolay çözülmeyecekti. Nedense bütün aramalarına karşı, hâlâ cevap vermeyi reddediyordu. Bir yolunu bulup, bu konuyu acilen konuşmalıydı.

Hastaneye geldiklerinde doktor odasında sadece Ayhan vardı. İçeri girer girmez yine anlamsız bakışlarla süzmeye başladı. Aslı artık bu bakışlardan iyice rahatsız olmaya başladığını hissediyordu. Ayhan'a soğukça bir selam verdikten sonra dolabından önlüğünü çıkarıp giyindi.

"Yemekten mi geliyorsun?"

Ayhan'ın sorusuna karşı ilgisiz bir şekilde kısaca *"Evet"* dedi.

Arkadaşları henüz gelmemişlerdi. Ayhan'ın bu tuhaf bakışları yüzünden artık onunla aynı odada yalnız kalmak dahi istemiyordu.

"Erkek arkadaşınla mı çıktınız yemeğe?"

"Evet"

"Hmm..."

Ayhan'ın tepkileri artık kendisini iyice kızdırmaya başladı.

"Ne oldu Ayhan? Seni rahatsız eden bir şeyler mi var?"

"Yok tabi ki. Hem niye olsun ki, muhabbet ediyoruz işte."

Ayhan gülümsemeye çalışıyordu ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadığı gibi, buz gibi bakışlar hala üzerinde geziniyordu. Allah'tan o anda odaya Gül ve Ayşe girdi. Onların girmesi rahat bir nefes almasına neden oldu.

"Bak bugün de çıktık yemeğe ama bir sorun yaşamadık." dedi Ayşe.

"Evet, Ercan'da olumlu gelişmeler var.".

"O zaman daha da yumuşatalım ortamı. Akşam Karşıyaka'da Ege'nin konseri var. İsterseniz hep birlikte konsere gidelim." diye heyecanla atıldı Gül.

"Çok iyi olurdu ama yine de daha fazla zorlamayalım bence."

Biliyordu ki, ikisi bir araya geldikçe öyle ya da böyle bir tatsızlık yine çıkardı. Bu durumlara gelmeye, ilişkileri daha da çıkmaza sokmaya gerek yoktu. En azından bir süre Ercan'ın kendilerinden uzakta olması, ortamın yumuşaması açısından şart gibi görünüyordu.

Onlar kendi aralarında konuşurken Ayhan, yine aynı şekilde bakmaya devam ediyordu. Bu sinir bozucu bakışları görmemek için arkasını döndü ve hastalarını kontrol etmek için odadan ayrıldı. Tam koridora çıkmıştı ki bir el kolundan yakaladı, kafasını çevirip baktığında Ayhan'ı gördü ve tutuğu kolunu hırsla çekip kurtardı.

"Ne yapıyorsun Ayhan sen?"

"Bugün akşam da biz birlikte çıkalım yemeğe."

"Kaç kere söyleyeceğim seninle yemeğe çıkamam."

"Nedenmiş o?"

Şimdi de küstah bakışlarını Aslı'ya dikmiş, alacağı cevabı bekliyordu.

"Senin bana hiç mi saygın yok? Başkasıyla görüştüğümü biliyorsun."

"Ne fark eder ki. Benimle de çıkabilirsin. Yoksa beni kendi standartlarında görmüyor musun?"

"Şimdi iyice saçmaladın. Seninle konuşmak istemiyorum artık."

"Öyle olsun bakalım." dedikten sonra Aslı'ya kasıtlı bir şekilde çarparak yanından geçip gitti.

Durduğu yerden, öylece Ayhan'ın arkasından bakakaldı. Ne olmuştu bu çocuğa, bir türlü anlayamadı. Önce Âşık mı oldu acaba? diye düşündü ama davranışları hiç de âşık olmuş birine benzemiyordu. Daha çok kızgın ve öfkeli birinin davranışlarıydı bunlar. Bu adamın kendisine karşı bu kadar öfkeli olmasına da anlam veremiyordu. Derdi neydi bunun acaba? Bir şey de söylemiyor sadece bakışlarıyla resmen taciz ediyordu. Bu konuyu konuşması gerektiğini biliyor ama konuşmak için bile olsa onunla yalnız kalmak ve muhatap almak istemiyordu. Derdi her ne ise konuşarak halledebileceklerinden de çok emin değildi zaten. Bu serviste hiç mi normal insan yok diye düşünerek, hastalarına bakmak üzere koridor boyunca yürümeye başladı.

O hafta günler yine, birbirinin aynı şekilde hızla geçmeye başladı. Hafta içi hastası küçük Ali'yi taburcu etmiş, Aysel Hanım iki hasta daha vermişti. Hasta sayısının artmasına oldukça memnun

oluyordu. Çünkü daha çok onlarla meşgul oluyor, doktor odasında fazla kalmaya fırsat bulamadığından, Ayhan ve Esra'dan mümkün olduğunca uzak kalabiliyordu. Gerçi Esra, eskisi gibi kendisiyle uğraşmıyordu ama Ayhan, sürekli ve yine o anlamsız soğuk bakışlarıyla Aslı'yı rahatsız etmeye devam ediyordu. Bu yüzden gerekmedikçe onunla konuşmamaya gayret gösteriyordu. Bu durum arkadaşlarının gözünden kaçmadığı için, olayları kısaca onlara da anlattı. Onlar da, bu davranışlara bir anlam veremediler. Âşık olsa daha sevgi dolu olur, bu sevgi felan değil, amaç rahatsız etmek gibi yorumlar yaptılar. Bu duruma fazla kafa yormayıp, olayları akışına bırakmaya karar verdi.

Ayşe ile Ercan da, neredeyse her akşam birlikte çıkmaya başlamışlardı. Ercan'la hala görüşememiş olduğundan bu görüşmelerin genç adam açısından önemini öğrenememişti. Belki de Ayşe'den etkilenmiş bile olabilirdi. Bu olasılık sürekli aklına geliyor, aksini yani kendilerini üzmek için Ayşe'yi kullanıyor olma ihtimalini aklına getirmek istemiyordu.

Kendi cephesindeyse olaylar oldukça güzel gelişiyordu. Hemen her fırsatta Sinan ile görüşüyor ilişkileri de oldukça ciddi bir şekilde ilerliyordu. Genç adama çok bağlanmıştı ve sanki dünyanın en mutlu insanıydı. Kendisine göre mutluluk, sevilmekten ziyade sevmekti. Oysa şundan emindi ki, sevdiği kadar belki de daha fazla seviliyordu. Öyle ki, onlar bir araya geldikçe göz kamaştıran bir parlaklık etrafı sarıyor, aynı masallardaki gibi rengârenk çiçekler, peri tozu serpilmiş gibi ışıltılar saçıyor, göz kamaştıran bir renk cümbüşü içindeki birbirinden güzel kelebekler mutlulukla bir çiçekten diğerine dans ediyordu. Hatta çevrelerinde binlerce beyaz güvercin aşk şarkısı söyleyerek, onların mutluluklarına ortak oluyordu. Böyle masalsı bir aşk yaşadığı için çok şanslıydı ve Sinan'ın olmadığı bir hayatı düşünmek dahi istemiyordu.

Cuma günü öğle yemeğinde buluştuklarında genç adam, kız kardeşinin Ankara'dan geldiğini ve eğer isterse hafta sonu birlikte Foça'ya gidebileceklerini söyledi. Onun ailesiyle olmak hoşuna gidiyordu. Anne ve babası çok sıcak insanlardı. Doğal olarak kız kardeşini de merak ediyordu. Tanışmak için güzel bir fırsat olacağını düşünerek bu teklifi kabul etti.

Foça'ya pazar günü gidecekleri için, cumartesi gününü ablasıyla birlikte geçirdi. İki kardeş önce alışverişe, sonra da vizyondaki filmlerden seçtikleri romantik komedi türünde bir filmi izlemeye gittiler. Film çok romantik ve duygusaldı. Birbirini seven iki genç her türlü engele rağmen en sonunda evlenmişlerdi. Filmin sonunda duygulandığını ve gözlerinin yaşardığını fark etti. Seyrettiği bir filmden ilk defa bu kadar çok etkileniyordu.

Eve giderlerken aklına Sinan'ın kendisine yaptığı evlilik teklifi geldi. Oldukça otantik bir ortamda her genç kızın hayallerini süsleyecek bir romantizmle gelen o muhteşem teklifi, henüz çok erken olduğunu düşünerek o anda kabul etmemişti. Bu teklifi kabul etmemesindeki en büyük çekincesi ise, annesinin böyle bir karara vereceği tepkiydi. Onun bu konuda, Canan'a gösterdiği anlayışı kendisine de göstereceğini bilse, hemen bugün genç adamın teklifini seve seve kabul ederdi. Bu yüzden annesini ikna etmenin bir yolunu bulması gerekiyordu ve bunu nasıl yapacağını da bilemiyordu. Belki de bu konuda en büyük yardımcısı ablası olurdu. Bunu ablasıyla zaman zaman konuşmayı düşünmüş fakat onun Sinan'dan haberi olmadığı için vereceği tepkiden çekinmişti. Olayların artık iyice sarpa sarmaya başladığını düşünmeye başladı. Keşke Canan'a en baştan Ercan ile bir ilişkisi olmadığını söyleseydi. Fakat ablası kendi kafasında Ercan ile kendisini o kadar ideal bir çift olarak yaratmıştı ki, bu düşüncelerini yıkmaya, onun aksi bir düşünceyle üzülmesine vicdanı elvermemişti.

Şimdi de olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı büyük bir rahatsızlık duyuyordu. Hayatında gelişen hiçbir şey ailesinin gördüğü gibi değildi. Gerçeklerin bir an önce ortaya çıkması herkes açısından iyi olacaktı belki de, ama annesi kim olursa olsun hiç kimseyi damat olarak kabul etmeyeceğinden Sinan'ı ortaya sürmek konusunda çekinceler yaşıyordu. Aklı o kadar karışıktı ki; ne yapacağı, nasıl davranacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Pazar sabahı genç adamla Foça'ya gitmek üzere yola çıktığında ailesine yine yalan söylemek zorunda kalmıştı ve bu da hiç hoşuna gitmiyordu. Yine Canan'a ve annesine arkadaşlarıyla buluşacağını söyleyerek evden ayrıldı. Bugüne kadar hayatında kimseye yalan söylememişken, son günlerde herhalde dünyanın en usta yalancısı olup çıkmıştı. Bu durum kendisini oldukça rahatsız ediyor, ailesine karşı dürüst olamamanın verdiği vicdan azabını yaşıyordu. Kafasındaki bu düşünceler yüzünden yola çıktıklarından beri hiç konuşmamış, durumu da doğal olarak sevgilisi tarafından hemen fark edilmişti. Ona içindeki sıkıntıları ve annesinin ilişkisine olumlu bakmayacağı yönündeki endişelerini anlattı. Sinan ise kendisi kadar karamsar değildi bu konuda. İki yetişkin insan olduklarını söyleyerek annesinin de bunu bu şekilde kabul edeceği inancı içinde olduğunu söyledi. Üstelik artık o ilişkilerini saklamak da istemiyordu. Amacı bir an önce aralarındaki ilişkiyi resmileştirmekti. Sinan'ın düşünceleri endişesini gidermediği gibi, daha çok sıkılmasına neden oldu. Çünkü o annesinin gerçek mizacını bilmiyordu. İlişkileri ortaya çıkarsa bırak resmi bir duruma gelmeyi, büyük ihtimal Sinan'ın yüzünü görmesine bile izin vermezdi. İşte bunu genç adama anlatamıyordu bir türlü. Çünkü durum o kadar mantık dışıydı ki annesinin bu manasız baskısını kim nasıl kabul edebilirdi. Üstelik Canan bile onu Ercan'la çıkıyor biliyorken damat adayınız Sinan diyerek sevgilisini nasıl karşıla-

rına çıkaracaktı. Her şey o kadar olumsuz görünüyordu gözüne. Çıkış yolu belli olmayan bir labirentte sıkışıp kalmış gibiydi.

Aslı bu yüzden yol boyunca sessizliğe gömüldü. Bir süre sonra Foça'ya Sinanların evlerine gelmişlerdi. Villanın bahçesinde kendi kendine oynamakta olan küçük bir erkek çocuğu bağırarak onlara doğru koşmaya başladı.

"Dayı! Dayı!"

Sinan eğilerek hemen oğlanı kucağına aldı. Çocuk genç adamın boynuna sarılmış, onu öpücüklere boğmaya başlamıştı.

"Aslanım benim, koca adam olmuşsun sen."

Sinan, çocuğun başını okşayarak yanaklarından öptü.

Onların sesini duyunca genç adamın anne ve babası da dışarı çıktılar. Annesi hemen gelip Aslı'ya sarıldı.

"Hoş geldin yavrum."

Sonra babası da yine aynı şekilde sarılarak onları karşıladı ve sonra hep birlikte eve doğru yürüdüler. Verandadaki masaya oturduklarında içeriden genç bir kadın çıktı ve yanlarına geldi. Sinan'ın kardeşi olduğunu tahmin ettiği kişi kendisiyle hemen hemen aynı boylarda, kumral ve ela gözlüydü. Sima olarak abisine çok benziyordu. Gülten Hanım sıcak bir gülümsemeyle hemen ikisini tanıştırdı.

"Aslı yavrum, seni kızım Esin ile tanıştırayım."

Esin sıcak bir gülümsemeyle Aslı'ya elini uzattı. İki genç kız tokalaşırken Esin *"Hoş geldin Aslı. Seninle tanıştığıma memnun oldum."* dedi.

"Ben de çok memnun oldum."

Sinan ise merakla etrafına bakınarak eniştesini sordu.

"Adnan nerelerde?"

Genç adamın sorusuna kardeşi cevap verdi.

"Yüzmeye gitti, birazdan gelir."

"Dayı, bak dedem bana ne almış." diyerek küçük Mert dedesinin aldığı, bahçeye koydukları küçük plastikten yüzme havuzunu gösterdi.

"Ooo! Deden çok güzel bir havuz almış sana. Demek artık sen yüzmeye de başladın?"

"Tabii yüzüyorum. Bak göstereyim sana." dedikten sonra yerinden fırlayarak kendini havuzun içine attı, etrafına sular sıçratarak suyun içinde debelenirken *"Görüyor musun dayı? Ne güzel yüzüyorum."* diye sevinçten çığlıklar atarak dayısına seslendi.

Sinan, coşku içinde kendi kendine çığlıklar atarak suda debelenen çocuğun yanına gitti. Havuzun kenarına eğilerek çocuğun elinden tutup, yüzerken el ve kol hareketlerini nasıl yapacağını basitçe gösterdi. Çocuk dayısının gösterdiği gibi yüzmeye çalışırken etrafına sıçrattığı sularla genç adamın da üstünü ıslattı. Onları öyle gören Gülten Hanım, hafifçe azarlar bir tonda çıkıştı.

"Ne yaptın oğlum, üstün başın ıslandı."

"Önemli değil anne, artık şu küçük adama yüzme dersi vermenin zamanı gelmiş de geçiyor." diyerek yine çocuğa döndü ve onun üstüne şakacıktan su fırlattı. Çocuk da havuzun içindeki suları elleriyle hızla ittirerek dayısını ıslatmaya başladı. Böylece masum bir şekilde başlayan yüzme dersi, su savaşına dönüşmüş oldu. Bir süre daha devam eden su savaşı sonunda sırılsıklam kalan genç adam, çocukça bir sırıtışla onların yanına geldi.

"En iyisi ben üstümü değiştirip de geleyim." dedikten sonra da evin kapısına doğru yöneldi.

Annesi de şakacıktan oğlunu şikâyet etti.

"Görüyor musun Aslı, koca adam oldu ama hâlâ çocuk."

"Çocukları çok seviyor, Mert'e de çok düşkün. Onunla oynamaya, vakit geçirmeye bayılıyor." diyerek Esin hemen abisini savundu.

Aslı onları gülümseyerek dinledi. Bu arada bahçeye Esin'in kocası olduğunu tahmin ettiği, denizden çıkıp geldiği, üzerindeki mayodan ve boynuna attığı plaj havlusundan belli olan uzun boylu, zayıf, esmer bir adam girdi. Hemen havuzdan fırlayan Mert, koşarak babasının üzerine atladı.

"Baba! Dayım bana yüzme öğretiyor."

Genç adam da oğlunu kucağına aldıktan sonra, yanlarına doğru gelince Esin, kocasına Aslı'yı gösterdi.

"Canım, seni Aslı ile tanıştırayım."

Sonra bakışlarını Aslı'ya çevirdi.

"Eşim Adnan."

Genç adam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Aslı'nın elini sıktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Aslı."

"Ben de memnun oldum."

Şöyle bir etrafına bakındıktan sonra Adnan Bey *"Sinan nerelerde?"* diye sordu.

"Mert üzerini ıslattı, o da değiştirmeye gitti." diye cevap verdi Esin.

Bütün erkekler içeri girince bayanlar kendi aralarında sohbet etmeye başladılar. Esin, aynı anne ve babası gibi oldukça sıcak davranıyordu. Sohbet esnasında Sinan'la nasıl tanıştıklarını sordu. Aralarında gelişen duygusal ilişkiden duyduğu memnuniyeti de açıkça belirtti. Oldukça dobra konuşuyordu ve bu da hoşuna gitti. Bir süre sonra erkekler yanlarına gelince, verandada otururak, Esin'in yapmış olduğu pasta ve börekleri yiyip, çay içtiler. Ortam oldukça sıcak ve samimiydi. Bu durum kendisine sanki evindeymiş hissi veriyordu.

Bir ara Sinan *"Buraya kadar gelmişken istersen yüzelim."* dedi.

"Olur, peki." diye karşılık verdi Aslı.

Esin'le beraber, villanın ikinci katındaki yatak odalarından birinde, üzerlerini değiştirip hazırlandıktan sonra, küçük Mert'i de yanlarına alarak hep birlikte kumsala gittiler. Bayanlar önce güneşlenmeyi tercih ettiler. Erkekler ise, bugün dayısı sayesinde yüzme öğrenmeyi kafasına koymuş olan Mert'e, suyun üzerinde yüzme alıştırmaları yaptırmaya başladılar. Aslı bir süre onları hayranlıkla seyretti. Genç adamın çocuklarla iletişimi çok güzeldi ve ister istemez iyi bir baba olacağını düşündü.

"Sinan çocuklara bayılıyor." dedi Esin, sanki aklından geçenleri anlamış gibi.

"Evet, baksana öyle görünüyor."

"Aslıcığım bu işi fazla uzatmayın bence, hemen evlenin."

Aslı, Esin'in pat diye bu konuya girmesi karşısında önce irkildi, sonra gülümsemeye çalıştı.

"Biz pek acele etmeyi düşünmüyoruz."

"Öyle ama abim bu yaşına kadar ilk defa evlenmeyi düşündüğünü söyledi. Belki biliyorsundur, şimdiye kadar çok kız arkadaşı oldu, ama evlenmeyi düşünüyorum diye kimseyi bizimle tanıştırmadı. Sana bakarken gözlerindeki o derin sevgi o kadar belli oluyor ki, onun evlenip mutlu olmasını çok istiyorum."

"Esin inan ben de çok istiyorum abinle biran önce evlenmeyi. Ama önce kendi ailemi ikna etmeliyim."

"Çocuk değilsiniz ki, yaşınızı başınızı almış iş güç sahibi insanlarsınız. Neden karşı çıksınlar ki evliliğinize."

"Belki babam karşı çıkmayabilir, ama annemi ikna etmek oldukça zor olacak."

"Bence biran önce konuşmalısın annenle. Bakarsın yakında nişan yaparız belli mi olur?"

"Bakalım, nasip."

"Abim sana söyledi mi bilmiyorum, buraya tayin istedik. Kısa bir süre sonra sonuç belli olur. Tayinimiz olursa nişan, düğün bütün organizasyonla ben ilgileneceğim."

"Tamam, ama çok yorulursun ona göre." diye şakacıktan uyardı Aslı.

"Tatlı yorgunluk bunlar. Siz sadece kendi işinize bakın beni merak etmeyin."

Daha sonra Sinan kendisine seslenerek denize çağırdı. Canı soğuk suya girmek istemese de denizin masmavi serin çekiciliği ve genç adamın çocuksu coşkusu yüzünden kendisini daha fazla tutamayarak yerinden kalkıp ona doğru yürüdü. Suyun içinde titreyerek yürüyor, soğuk su yüzünden dalmaya cesaret edemiyordu. Suya girişini hızlandırmak için genç adam kendisine su sıçratmaya başlayınca mecburen dalıverdi hemen. Bir süre birlikte yüzdüler. Aslı da iyi bilirdi yüzmeyi ama Sinan yine de açılmasına izin vermedi. Bir süre yüzerek bir süre de suyun içinde şakalaşarak epey bir eğlendiler.

Oldukça yorgun bir şekilde eve gittiklerinde Gülten Hanım'ın sofrayı hazırlamış olduğunu gördüler. Hepsi sırayla duşlarını aldıktan sonra, yemeğe oturdular. Oldukça sıcak bir ortamda yenen yemekten sonra, genç adamın anne ve babası onları yalnız bırakmak için dolaşmaya çıktılar. Masa başı muhabbeti eğlenceli olunca, zamanın nasıl akıp geçtiğini de anlamadılar. Eve daha fazla gecikmemek için, onlarla vedalaşıp hemen yola çıktılar. Sinan keyfi yerinde ve mutlu görünüyordu. Aslı da geçirdiği günün sonunda kendisini öyle hissediyordu.

***

Olaylı Geçen Piknik

Günler Aslı'ya sanki hızla geçiyor gibi gelmeye başlamıştı. Zaten hastanede zamanın nasıl geçtiğini bir türlü anlamıyordu. Akşamları ise evde ailesi ile birlikte oluyor, kimi zaman da Sinan'la çıkıyor, ilişkileri oldukça güzel gidiyordu. İlk teklifinden sonra bir daha genç adam evlenme teklifinde bulunmamıştı. Anladığı kadarıyla zamana ihtiyacı olduğunu bildiğinden bu zamanın dolmasını bekliyordu. Günler geçmesine rağmen hala annesine bir şey söyleyemiyor, her zaman bulduğu ilk fırsatta söyleyeceği konusunda karar alıyor ama o fırsat bir türlü gelmiyordu.

Ercan ile de bir süredir görüşememişti, bu da huzursuzluğunun artmasına neden oluyordu. Çünkü Ercan ile Ayşe hala görüşmeye devam ediyorlardı ve bu konuda Ercan'ın düşüncelerini öğrenmesi gerekiyordu. Telefonlarına kasıtlı olarak çıkmadığı

için, genç adamın yanına gidip konuşmak da istemiyor; onun, kendisine göstereceği olumsuz bir tepkiyi makul karşılayamayacağından endişe duyuyordu. Artık öğle yemeklerinde de mekân değiştirdikleri için birbirlerini görmüyorlardı.

Gül ile Ömer Bey cephesinde ise her şey olumlu gelişiyordu. Neredeyse hemen her akşam çıkıyorlardı. Hatta Gül'ün annesi Adana'dan kızını ziyarete gelip, Ömer Bey ile de tanışma fırsatı bulmuştu. Gül'ün söylediğine göre genç adam, annesinin gönlünü hemen fethederek, damat olarak kabullenilmişti bile. Ömer Bey, bu durumu kutlamaya çevirmek istediğinden, o hafta sonu Ercanlarla kendilerini pikniğe davet etmişti. Bu teklif Sinan'ın hoşuna gitmedi ama Ömer Bey'in hatırına yine de kabul etti.

Hafta sonu, Manisa yolu üzerindeki ormanlık alana yaptıkları piknik gezisi, sorunsuz başlamış olmasına rağmen, sonu hiç de öyle bitmemişti. Doğanın mükemmel görüntüsü bile buna engel olamadı.

Meşe, defne ve yabani zeytin ağaçlarının bol olduğu bölgede, güneşin altın ışıkları, koyu yeşil ve turuncu yaprakların arasından bütün saflığı ve parlaklığıyla süzülüyordu. Tatlı bir serinlikle, irili ufaklı taşların arasından gümüş bir ışıltıyla akan küçük pınarın şırıltısı kulaklarına ninni gibi geliyordu. Su, bazı taşların arasından daha hızlı fışkırıyor, pınarın ninniyi andıran mırıltılı şırıltısı, aniden küçük bir çağlayanın kuvvetli haykırışına dönüşüyordu. Doğa muhteşem, ortam harikaydı. Güzel bir pazar günü pikniği için bulunmaz bir mekânın orta yerindeydiler. Fakat güzel başlayan günün sonu, kimi için kızgınlık, kimi için de hüzünle gölgelendi.

Ercan başlarda, oldukça masumane bir görüntü içinde herhangi bir müdahalede bulunmadan ortama uygun bir şekilde davranıyordu. Hatta Sinan'la kısa da olsa muhabbet ederek barış çubuğunu tüttürmüştü. Onların sohbetleri Ömer Bey'i de mutlu etmiş olmalı ki, hemen planlar yaparak ikisi arasında gelişen barışçıl ortamı daha da geliştirmeye başladı.

"Bir ara da tekneyle denize açılalım, hem balık tutar, hem yüzeriz."

Sinanların Foça'da tekneleri vardı ve zaman zaman iki arkadaş balığa çıkıyorlardı. Ömer Bey'in ortamı yumuşatmak ve iki erkeğin arasını yapmak için böyle bir girişimde bulunmasına mutlu oldu. Anladığı kadarıyla Ömer Bey ile Ercan arasında güzel bir dostluk gelişmişti ve bunu ikisi arasında da geliştirme çabalarında bulunuyordu. Sinan, Ömer oldukça eski ve sıkı dostu olduğu için, yine onu kırmamak adına bu öneriyi kabul etti, ama bunu gönülsüz yaptığı da yüzünden açıkça belli oluyordu.

Zaman ilerledikçe muhabbet de gelişerek konu ikili ilişkilere geldi.

"Artık damat olarak benimsendiğimize göre yakında yüzüğümüzü takarız." dedi Ömer Bey.

"Önceliği size veririz, arkanızdan da biz geliriz." dedi Sinan.

Bu lafın üzerine Ercan büyük bir şaşkınlıkla *"Yoksa sizde mi nişanlanıyorsunuz?"* diye sordu.

"Bana kalsa ben şimdiye kadar evlenirdim."

Sinan'ın bu lafından sonra Ercan'ın yüz ifadesi aniden değişerek, Sinan'a öldürücü bakışlarla bakmaya başladı. Onun da artık sabrı taşmıştı.

"Derdin ne senin oğlum? Neyse derdin konuş." diye bağırdı.

"Derdimin ne olduğunu sen gayet iyi biliyorsun."

"Bana bak Ercan, yetti artık bu tavırların."

"Ne varmış tavırlarımda?"

"Sen de gayet farkındasın nasıl davrandığının. Hiç hoş şeyler değil bunlar."

"Bunu bayanların yanında değil, gel erkek erkeğe yalnız konuşalım."

Sinan oturduğu yerden sinirle ayağa kalkıp Ercan'ın yanına gitti. İkisi de birbirlerine büyük bir öfkeyle bakıyorlardı. Sonra

birlikte az ilerdeki sık ağaçların arasına doğru yürümeye başladılar. Olayların gelişiminden dolayı birden panikleyen Aslı, koşarak Sinan'ı kolundan çekti. Kavga etmemeleri için ağlayarak yalvardı. Sinan oldukça sinirli olmasına rağmen Aslı'ya bakarken yüzü yumuşamıştı. Bir eliyle çenesinden tutarak genç kızın başını kaldırdı ve gözyaşlarını sildi.

"Şişşt! Ağlama sakın. Merak edilecek bir şey yok, sadece konuşacağız."

Sonra elini Aslı'nın çenesinden çekip, Ercan ile birlikte yürümeye devam etti. Onlar sık ağaçların olduğu tarafa doğru giderken, Aslı paniklemiş bir halde hemen Ömer Bey'in yanına koştu ve ağlayarak yalvardı.

"Ömer Abi lütfen durdur onları, Sinan'a bir zarar gelsin istemiyorum."

Ömer Bey'in de canının çok sıkıldığı yüzünün gerilmesinden belli oluyordu. Buna rağmen, *"Merak etme Aslı, bir şey olmaz. Bunu ikisinin halletmesi lazım."* diye olaya karışmayacağını ifade etti.

Korkuyla gözlerini iki erkeğin gittiği tarafa doğru çevirdi, ikisi de artık görünmüyorlardı. Orada öylece beklemeye dayanamayacağını bildiği için, gittikleri tarafa doğru koşmaya başladı. Arkasından arkadaşlarının seslendiğini duyuyor ama onlara dönüp bakmıyordu bile. Aklı Sinan'daydı ve Ercan'ın ona zarar verecek olma düşüncesi bile aklını kaçırması için yeterliydi. Az ilerdeki ağaçların arasına geldiğinde durup etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. Bu kadar kısa sürede nereye gitmiş olabilirle diye düşünürken, birden Sinan'ın Ercan'a bağıran sesini duydu. Sesin geldiği tarafa doğru yürümeye başladığında onları, oldukça sık ağaçlarla çevrili, ormanın kuytu bir köşesinde, küçük bir açık alanın ortasında buldu. İkisi de sinirli bir şekilde birbirlerine bağırarak tartışıyorlardı. İkisinin de elleri yumruk halindeydi ve her

an birbirlerine vuracak gibi duruyorlardı. Her an biri, yumruğunu diğerinin suratına patlatacak gibiydi. İkisinin de bakışları birbirlerine karşı kin ve nefret doluydu. Onları öyle görünce neredeyse kalbi duracak gibi oldu ve büyük bir panikle isimlerini haykırarak koşmaya başladı. Yanlarına geldiğinde hemen kendisini iki erkeğin ortasına attı.

"Lütfen, yalvarırım durun artık."

Sinan çevik bir hareketle Aslı'yı kolundan tuttuğu gibi kendi tarafına doğru çekti ve öfkeyle bağırdı.

"Ne yapıyorsun sen Aslı? Kendine zarar mı verdirmek istiyorsun?"

"Yeter artık, ikinizde çocuklar gibi davranıyorsunuz. Arada sorun olacak bir şey yok." diye ağlamaya başladı. Sonra gözlerini Ercan'a çevirdi.

"Neden anlamak istemiyorsun Ercan? Ben sana değil, Sinan'a aşığım, onu seviyorum."

Ercan, bütün kanı çekilmişçesine aniden bembeyaz olan yüzüyle öylece donup kaldı. Sonra şaşkınlıktan ve üzüntüden allak bullak olmuş bir ifadeyle, ikisine baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden arkasını dönerek yanlarından uzaklaştı. Bu arada diğerleri de merak ederek Aslı'nın arkasından gelmişlerdi. Hiç kimse konuşmuyor, herkes sessizce birbirlerine bakıyordu. Sonra Sinan, Aslı'nın elinden tutarak piknik alanına doğru yürümeye başladı. Dehşetle açılmış gözlerle kendisine bakan Ayşe'yi gördüğünde, arkadaşının ağlamış olduğunu fark etti. Onun da şok olduğunu, olaylardan oldukça fazla etkilendiğini biliyordu ama yine de hiçbir şey söylemeden yanından geçip gitti.

"Neyse hadi bakalım, bazen olur böyle şeyler."

Ömer Bey konuşmaya çalıştı ama kimsenin bu durumda söyleyecek sözü olmadığı için o da susmak zorunda kaldı.

Kısa bir süre içinde toparlanmışlar ve herkes kendi arabasına binerek şehre doğru yola çıkmıştı. Yol boyunca Sinan sessizliğini korudu ama Aslı, onun çok sinirli olduğunu kenetlenmiş çenesinden ve direksiyonu sımsıkı tutan ellerinden anlayabiliyordu. Konuşmaya çalışarak genç adamın canını daha fazla sıkmak istemiyordu. Sessiz bir şekilde oturmaya devam ederken, birden Sinan'ın bağıran sesiyle irkildi.

"Ne demeye geldin sanki bizim yanımıza?"

"Ne yapacaktım? Orada öylece bekleyip kavga etmenizi mi izleyecektim."

"O hergeleye dersini vermeme engel oldun."

Genç adamın öfkesi dinmek bilmiyor, hala sinirle bağırarak konuşuyordu.

"Sana daha önce de söylemiştim, kavgada Ercan'a karşı şansın olmazdı."

Sinan sinirli bir şekilde zoraki gülümseyerek baktı Aslı'ya.

"Demek beni hiç şansım olmayacak kadar zayıf görüyorsun ha?"

"Saçmalama Sinan, öyle görmediğimi sen de gayet iyi biliyorsun."

Genç adamın yüz ifadesi yumuşamaya başladı.

"Hala araya girmiş olmandan dolayı kızgınım sana. O anda kavga ediyor olabilirdik ve sen de zarar görebilirdin."

"Ama bir şey olmadı değil mi? Önemli olan da bu."

Genç adam gülümseyen gözlerle uzanıp elini tuttu ve dudaklarına götürerek öptü.

"Şu dünyada hiçbir şey senden daha değerli değil benim için. Senin için bırak dayak yemeği, ölümü bile göze alırım."

Genç kız da sevdiği adama şefkat ve sevgiyle baktı. Sonra yine sessizlik içinde yollarına devam ettiler.

Piknik Sonrası Boşalan Sinirler ve Hesaplaşmalar

Aslı pazartesi günü vizitten sonra, hastalarıyla tek tek ilgilenmeye başladı. Neredeyse öğlene kadar zamanının büyük çoğunluğunu onların yanında geçirdi. Bu yüzden arkadaşlarıyla da boş bir zaman bulup, karşılaşma imkânı olmadığı için, olayları konuşmak zorunda da kalmadı. Özellikle Ayşe'yle o günkü yüz ifadesini gördükten sonra yüzleşmek istemiyordu. Çünkü Ercan'ın tavırları kızcağızı altüst etmişti. Kendisi ne kadar karşılaşmak istemese de koridorda karşılaştılar. Oldukça üzgün bir şekilde yanına geldi.

"Nasılsın bugün?"

Aslı, onca şeyden sonra kendisini düşünmesine şaşıyordu.

"İyi olmaya çalışıyorum Ayşe. Sen nasılsın?"

"Bende aynı senin gibiyim. Yani iyi olmaya çalışıyorum."

"İstersen gel bahçeye çıkalım, konuşuruz biraz."

"Tamam, olur."

İkisi birlikte hiç konuşmadan asansöre binerek aşağıya indiler. Bir süre konuşmadan bahçede sessizce dolaştılar. Ayşe çok üzgün görünüyordu ve her an ağlamaya hazır bir haldeydi. Bir süre sonra sesine de yansıyan bir kızgınlıkla *"Ercan sabahtan beri telefonla arıyor, ama cevap vermeyeceğim."* dedi.

Aslı, üzgün ve gergin bir şekilde etrafına bakınan arkadaşının elini tuttu.

"Üzülme Ayşe yakında her şey düzelir."

"Hiç sanmıyorum, düzelecek bir şey yok ortada. Ercan özellikle son günlerde bana karşı o kadar iyi, o kadar sevgi doluydu ki, bu yüzden artık seni unuttuğunu ve benden hoşlanmaya başladığını bile düşünmeye başlamıştım. Ne kadar aptalmışım."

"Böyle söyleme Ayşe. Eminim sana karşı da bir takım duygular besliyordur."

"Benim için artık önemli değil. Ercan olayı tamamen kapandı artık. Açıkçası onun yüzünü dahi görmek istemiyorum."

Ayşe gözlerinde biriken yaşlara daha fazla hâkim olamayarak ağlamaya başladı. Aslı kollarını uzatarak arkadaşına sarıldı. Rahatlatmak için sessizce ona sarılmayı sürdürürken, gözleri tam karşısındaki personel kapısına takıldı. Ercan orada öylece duruyor, onları izliyordu. Aradaki mesafe nedeniyle ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi ama onun da olayların gelişiminden dolayı rahatsız olduğu belliydi. Zaten Aslı'nın kendisini gördüğünü fark edince arkasını dönerek binadan içeri girdi. Ayşe'nin ağlaması biraz olsun dinince *"Bak bu konuya kafanı takma artık, her şey olacağına varır. Sen şimdi git, elini yüzünü yıka, benim Sinan'la bir beş dakika görüşmem lazım, sonra yanına gelirim."* dedi.

Ayşe sessizce kafasını sallayarak arkasını dönüp, binaya doğru yürümeye başladı. O gidince, hemen önlüğünün cebinden

telefonunu çıkararak Ercan'ı aradı. Ayşe'ye, Ercan'ı arayacağını söylese müsaade etmeyeceğini bildiği için, Sinan'ı arayacağını söylemişti. Bugüne kadar telefonlarına cevap vermemiş olan genç adam, daha ilk çalışta telefonu açtı.

"Merhaba Aslı."

"Seninle konuşmam lazım."

"Peki, geliyorum yanına."

Az sonra Aslı'nın yanına gelmiş, iki eli de önlüğünün cebinde kayıtsız görünmeye çalışarak bakıyordu. Aslında O da oldukça gergin ve sinirliydi.

"İşte geldim, konuşalım bakalım"

"Ne oldu Ercan sana? Günlerdir inan seni tanıyamıyorum."

"Ne olmasını bekliyordun ki? Senin için kalkıp İstanbul'dan geldim buraya. Fakat sen ne yaptın? Geldiğim gün kapının önüne koyuverdin beni."

"Bu kimin suçu Ercan?"

"Sakın senin suçun deme bana."

"Tabii ki senin suçun. Buraya geleceğinden haberim bile yoktu. Kafanda bir takım planlar yapıp, sormadan danışmadan harekete geçtin. En azından gelmeden önce arayıp da bir fikrimi alsaydın."

Aslı artık kendini kaybetmiş, bağırarak konuşmaya başlamıştı.

"O zaman gel mi diyecektin sanki?"

Ercan da sinirli bir şekilde Aslı'ya bağırıyordu.

"Demezdim tabi."

"İşte bunu bildiğim için sana sormadım. Buraya gelirsem bir şansımız olacağını düşünmüştüm, yanılmışım."

"Üzgünüm Ercan, böyle olsun istemezdim."

"Bana üzgünüm muhabbeti yapma tamam mı? Hiç de üzgün falan değilsin. Sırf sizi birlikte görmemek için İstanbul'a yeniden gitmeyi göze aldım ama olmadı işte."

"Yine görmek zorunda değilsin bizi."

"Ya tabi, çok kolaydı o. Dün araya girmeseydin seninkini baya bir benzetip rahatlayacaktım. Ama ne oldu, daha kötü hissettim kendimi."

"Lütfen Ercan bu şekilde konuşma."

"Neden? İçimden nelerin geçtiğini öğrenmek istemiyor musun? Sevdiğine bir şey olacak endişesiyle feryat figan yanımıza geldiğinde, onun için bu kadar endişelenmiş olman mahvetti beni."

"Biliyorsun ki onu seviyorum ben."

Genç adam gözlerini çevirip Aslı'ya baktığında, onun gözlerinin dolduğunu gördü. Ercan ellerini uzatarak, elini tuttu. Sonra diğer eliyle yavaşça saçının bir buklesini eline aldı.

"Keşke seni hiç tanımasaydım... Keşke şu ipek saçlarına hiç dokunmasaydım... Keşke pamuk gibi yumuşacık ellerinden hiç tutmasaydım..."

Genç adam tane tane ve hüzünle gölgelenmiş gözlerinin kenarında biriken birkaç damla gözyaşına hâkim olmaya çalışarak konuşuyordu. Konuşmasına aynı şekilde devam etti.

"Ümit içinde hayal kurarak, geldiğimden beri ümitsizce seni bekliyorum. Sonra bakıyorum çevreme, beni gören dahi yok. Sonra yaşadığıma lanet ediyorum. Bütün bunları göreceğime keşke ölseydim diyorum. Biliyor musun, senin Sinan'a karşı duyduğun endişenin yarısını dahi duyacak, beni gerçekten sevecek biri için neleri feda etmezdim."

Konuşurken sözler boğazına takılıyordu. Yüzündeki hüzün ve gözyaşlarıyla nemlenen o kahverengi gözler, Aslı'yı derinden sarstı.

"Ercan bu şekilde konuşma lütfen. Böyle konuşarak beni daha çok üzüyorsun."

"Artık üzülme Aslı. Aslında ben kötü bir insan değilim, bunu sen de biliyorsun. Sonuçta sevgiye saygı duymak gerekir. Sinan'la sana mutluluklar dilerim. Bundan sonra hiçbir şekilde aranıza girmeyeceğim."

Ercan'ın konuşmaları karşısında Aslı'nın da gözleri doldu.

"Böyle olsun istemezdim Ercan, ama Sinan'ı gerçekten çok seviyorum."

"Bunu artık iyice anladım, senin mutlu olmanı isterim." dedikten sonra Ercan, Aslı'yı kendine doğru çekerek dostça sarıldı.

Aslı, Ercan'ın kollarından kendisini yavaşça kurtarmaya çalışarak çevresine bakındı. Sinan'ın kendilerini böyle görmesini istemiyordu. Dünkü olaylardan sonra bırak sarılmayı, görüşmelerine dahi tahammül edemezdi. Birden bakışları, karşısında duran annesine kaydı. Annesi az ilerde gözlerini Aslı ve Ercan'a dikmiş, şok geçirir bir vaziyette onları izliyordu. Öğle yemeğinden geliyor olmalıydı ki, otopark tarafından yürürken kendilerini görmüştü. Ercan, Aslı'nın bakışlarını takip ettiğinde genç kızın annesini gördü, sonra da hafifçe tebessüm ederek selam verdi. İkisi birlikte annesinin yanına gittiler.

"Merhaba anne, seni arkadaşım Ercan ile tanıştırayım."

Annesi ikisine de soğukça baktıktan sonra *"Merhaba"* diye nezaketen Ercan'la tokalaştı.

"Neyse sizi rahatsız etmeyeyim." diyerek daha fazla konuşmadan yanlarından ayrıldı.

Aslı'nın annesinin tepkisine bir anlam verememişti Ercan. *"Annen bize mi bu kadar sinirlendi?"* diye sordu.

Aslı umursamaz görünmeye çalışarak, zoraki gülümsedi genç adama.

"Bilmiyorum, sonra öğreniriz nasıl olsa." dedi.

Sonra Ercan üzgün bir şekilde *"O nasıl?"* diye sordu.

Aslı'nın kafası annesine takıldığı için Ercan'ın kimi sorduğunu anlamamıştı.

"Kim nasıl?"

"Ayşe."

Aslı başını kaldırıp genç adama baktığında yüzünün oldukça üzgün göründüğünü fark etti.

"Sarsılmış durumda."

"Az önce ağladığını gördüm, çok üzüldüm."

"Kasıtlı olarak kırdın kızı."

"Hayır Aslı! İnan ki öyle bir şey yapmadım. Belki inanmıyorsun ama Ayşe'ye gerçekten değer veriyorum."

"Daha önceki söylediğin o sözleri düşünürsek, nasıl inanmamı beklersin?"

"O zaman sana ve Sinan'a çok sinirliydim, düşüncesizce konuştum. Sinirimi aslında senden değil, Sinan'dan çıkarmaya çalışıyordum. Bu yüzden her fırsatta yanınızda olmak istedim."

"Ama Ayşe'yi kullandın sonuçta."

"Başta öyleydi evet ama sadece sizin çevrenizde olmak için. Fakat onu tanıdıkça değer vermeye başladım. Bu yüzden de inan üzmeyi hiç istemedim."

"Üzdün ama kızı. Artık senin yüzünü dahi görmek istemiyor."

"Farkındayım. Özür dilemek için sabahtan beri arıyorum, telefonlarıma cevap vermiyor."

"Kafası oldukça karışmış durumda, ona biraz zaman tanı."

"Ama benim yüzümden bu şekilde üzgün olmasına dayanamıyorum. Lütfen onunla konuş Aslı."

"Konuşmaya çalışırım."

Sonra ikisi de birbirlerine sessizce bakmaya başladılar. Dört yıllık bir dostluktan sonra sanki birbirlerine söyleyecek tek bir sözleri kalmamış gibi olmaları, ikisini de üzüyordu ama yapacak da bir şey yoktu. İkisi de gergin ve tedirgin bir şekilde birbirlerine bakmaya devam ederken, kendisini ilk toplayan Ercan oldu.

"Hadi Aslı, istersen artık servise çıkalım."

Aslı'nın aklını, annesinin, Ercan'la kendisini sarılmış bir halde görmesi kurcalıyor, bunu nasıl açıklayacağını düşünüyordu. Normal bir arkadaşım dese hayatta inanmazdı çünkü genç adamla oldukça duygusal bir şekilde gözyaşları içinde kucaklaşmışlardı. Uzun süredir annesiyle, Sinan hakkında konuşmak istiyordu. Belki de bugünkü durum bu konuşmanın zeminini hazırlamak açısından uygun bir fırsat olacaktı. Ama ne şekilde konuşacak olursa olsun, annesinin hiçbir şeyi makul bir şekilde karşılamayacağını biliyor, bu yüzden evde kopacak olan fırtınanın şiddetinden korkuyordu.

Aslı servise çıktığında ilk iş olarak Ayşe'yi aramaya başladı. İlk önce nöbet odasında olduğunu düşünerek oraya baktı ama yoktu, sonra doktor odasına gitti orada da yoktu, dahası odada kimse yoktu. Herkesin yemeğe çıktığını düşünerek odaya girip koltuklardan birine oturdu. Bugün Sinan kendisini hiç aramamıştı, genç adamı merak ederek önlüğünün cebinden çıkardığı telefonla hemen numarasını çevirdi. Telefonu uzun uzun çaldırmasına rağmen karşı taraftan cevap veren olmayınca ameliyatta olduğunu düşünerek kapattı. Bir süre öylece oturup dünkü olayları yeniden düşünmeye başladı. Dün Ercan'a oldukça kızmış olmasına rağmen, bugünkü konuşmalarından sonra onun için üzülmeye, bir şekilde ona hak vermeye bile başladı. Eğer Sinan kendi gözünün önünde başka bir kızla birlikte olsa ve onu sevdi-

ğini söylese, böyle bir şeye hayatta dayanamazdı. Ercan'ın durumu da neredeyse bunun gibi olmuştu. Ama genç adamın en büyük hatası onu dostu olarak gördüğünü söylemesine rağmen, sevmeye devam etmesiydi.

Gözlerini boşluğa dikmiş dalgın bir şekilde kendi düşünceleriyle boğuşurken, açılan kapının sesiyle kendisine geldi. Odaya giren Ayşe'yi görünce biraz olsun rahatlayarak arkadaşına baktı.

"Seni aradım ama göremedim, nerelerdeydin?"

"Hemşire odasındaydım, Sevim ile sohbet ettik biraz."

Aslı, arkadaşını dikkatle inceleyince biraz rahatlamış olduğunu gördü.

"Az önce Ercan'la konuştum."

Ayşe hiç cevap vermediği gibi başını diğer tarafa çevirip, pencereden dışarısını seyretmeye başladı.

Bak Ercan'a kızgın olduğunu biliyorum ama bence onunla bir kere daha konuşmalısın.

"Konuşacak bir şey yok." dedi Ayşe hala dışarıya bakıyordu.

"Bak Ayşe, sana karşı onu savunmuyorum ama inan ki o da çok üzgün."

"Beni ilgilendirmiyor artık."

"Ama onun üzgün olması, senin üzgün olmandan kaynaklanıyor."

"Umurunda mıymış benim üzgün olmam sanki?"

Ayşe kırgınlık ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle konuşmuş, sonra da göz pınarlarında biriken yaşları elinin tersiyle silmeye çalışmıştı.

"Lütfen Ayşe, benim hatırım için son bir kez konuş onunla."

"Bilmiyorum Aslı, şuanda onu ne görmek ne de konuşmak istiyorum."

Aslı yeniden ağlamaya başlayan arkadaşının tekrar üzülmesine sebep olduğu için kendisine kızarak, yanına gidip sarıldı.

"Peki, Ayşe. Konuşmak istemiyorsan konuşma ama kendini de bu kadar üzme."

"Ben bu davranışı hak etmedim Aslı. Çünkü o benim hayatıma girdiği andan beri Ercan'ı seviyorum."

Ayşe hem hıçkıra hıçkıra ağlıyor, hem de zorlukla konuşmaya çalışıyordu.

"Biliyorum canım, biliyorum."

Aslı, arkadaşının saçlarını okşayarak onu rahatlatmaya çalıştı. Ayşe, bir süre daha hıçkırarak ağladı sonra biraz da olsa yatıştı. Daha sonra elini yüzünü yıkamak için odadan ayrıldı.

Diğer doktorlar da yemekten yavaş yavaş dönmeye başladılar. Önce Esra ile Yıldız gelmiş, daha sonra Osman da gelince üçü birlikte yine hemen fısıldaşmaya başlamışlardı. Sanırım yine dedikodu malzemesi buldu bunlar diye onlarla kendi kendine dalga geçerken, odaya Gül girdi. Üç çift meraklı bakış genç kızın üzerinde yoğunlaşınca bu dedikodu malzemesinin bu sefer Gül olabileceğini düşündü. Gül de bu bakışları fark etmiş olmalı ki *"Ne oldu yine bunlara böyle. Anlaşılan sessiz kalmaya uzun süre dayanamadılar."* diye Aslı'ya fısıldadı.

"Bana yine bir şeyler çeviriyorlarmış gibi geliyor."

Aslı da aynı şekilde fısıldayarak konuşuyordu.

"Kokusu yakında çıkar." dedi Gül.

"Dikkatli ol, bu sefer gözleri senin üzerinde gibi geldi bana."

"Bana da öyle geldi. Merak etme yakında Osman dedikoduları bize yetiştirir."

Daha sonra odaya Şahin ile Mustafa girince iki tarafın da fısıldaşmalar kesildi. Bir süre sonra da herkes hastalarına bakmak üzere kalkarak odadan çıktı. Aslı'nın hasta sayısı arttığı için, onların yanında geçirdiği zaman da doğal olarak artmıştı. Mesai saatinin bitmesine yakın Sinan aradı.

"Ameliyattaydım Aslı, arayamadım seni."

"Nasıl geçti ameliyat?"

"Bir kalp nakli ameliyatımız vardı, babanla birlikte girdik. Hasta şimdilik iyi ama emin olmak için birkaç gün geçmesi lazım. Bu arada sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, bugün yoğun geçti biraz."

"Özledim seni, gelsene buraya."

"Tamam, birazdan gelirim."

Telefonu kapattıktan sonra doktor odasına giderek, önlüğünü çıkarıp dolabına astı, üstüne başına biraz çeki düzen verip odadan çıktı.

Sinan'ın odasına geldiğinde hafifçe kapıyı hafifçe tıklatıp içeri girdi. Genç adamı, arkası dönük bir halde pencereden dışarıyı seyrederken buldu. Kapının açıldığını duyunca başını çevirerek baktı, onun geldiğini görünce de gülümseyerek yanına geldi.

"Hoş geldin canım." dedikten sonra eğildi ve dudaklarından öptü. Sonra elinden tutarak, masanın önündeki koltuklara götürdü, ikisi de karşılıklı oturdular. Sinan'ın yüzü solgundu ve oldukça yorgun görünüyordu.

"İyi misin Sinan?" diye endişeyle sordu.

"İyiyim canım, biliyorsun ameliyatlar çok yorucu geçiyor, sadece yorgunum. Seni görünce kendimi daha iyi hissetmeye başladım."

Bu arada dikkatli bakışlarını Aslı'nın yüzünde gezdirmeye başladı.

"Her şey yolunda mı? Senin de pek keyfin yok gibi görünüyor."

"Benim de bugün pek keyfim yok açıkçası."

"Ne oldu? Bana anlatmak ister misin?"

Ellerini uzatarak genç kızın ellerini kendi avuçlarının içine aldı ve yavaşça okşamaya başladı.

"Bugün akşam sanırım evde büyük bir fırtına kopacak."

"Neden?" Genç adam meraklı bir endişeyle sormuştu.

"Annem bugün Ercan'la beni bahçede gördü."

"Ne demeye Ercan'la buluştun?"

Sinan Aslı'nın ellerini aniden bırakmış, Ercan'ın ismini ise sinirle tükürür gibi söylemişti. Onun birden gerilip sinirlendiğini gören Aslı, bu konuyu açtığına bin pişman oldu.

"Ayşe çok üzgündü, onunla bu yüzden konuşma gereği duydum."

"Bana bak Aslı. Ercan artık hiçbir şekilde senin hayatında yer almayacak anladın mı?"

Genç adam ayağa kalkmış, sinirli bir şekilde saçlarını sıvazlayarak gezinmeye başlamıştı. Çok sinirli görünüyor ve sinirini de yatıştırmak için çok çaba sarf ettiği belli oluyordu. Bir süre sessizce odada gezindikten sonra Aslı'nın yanına geldi *"Bunda bir şey yok. Annene servisten arkadaşım diye tanıtırsın."* dedi bir nebze yumuşamış ses tonuyla.

"Öyle söyleyemem Sinan."

"Neden? Sizi uygunsuz bir vaziyette görmedi ya."

"Şey, sanırım biraz öyle gördü."

Aslı söylememesi gerektiğini biliyordu ama Sinan'ın tepkisinden sonra, bunu saklaması hiç hoş olmaz, kendini rahatsız hissederdi. Ama genç adamın birden hırsla kolundan tutarak, kendisini ayağa kaldırmasıyla, bu verdiği kararın da son derece yanlış olduğunu anladı.

"Nasıl yani?"

Aslı'nın sözlerinin etkisiyle Sinan'ın gözleri iri iri açılmış, nefesi de sinirden hızlanmıştı. Elleri genç kızın kolunu mengene gibi kavrayarak canını acıtmaya başlamıştı. Bu yüzden gözleri dolan Aslı, başını diğer tarafa çevirerek, kolunu kurtarmaya çalış-

tı. Genç adam da yaptığı şeyin farkına varır varmaz hemen elini çekti. Kızın kıpkırmızı olmuş kolunu görünce, önce sinirle küfretti, sonra da *"Lanet olsun sana Aslı. Beni ne hale getirdiğinin farkında mısın?"* diye üzgün bir şekilde onun yüzüne baktı.

"Üzgünüm Sinan, sadece dostça son bir kez sarılmıştık." dedi aynı zamanda akmaya çalışan gözyaşlarını zorlukla tutmaya çalışıyordu.

Genç adam yine yavaşça Aslı'nın eline uzandı, bu sefer nazikçe kavramıştı. Sonra genç kızın yüzünü kendine çevirdi.

"Özür dilerim sevgilim, beni affet. İnan seni kırmak istemedim." dedi büyük bir üzüntüyle.

Aslı genç adamın yüzüne baktığında, onun da yaşanılan bütün olaylardan dolayı etkilendiğini ve oldukça üzgün göründüğünü fark etti.

"Özür dileyecek bir şey yok ortada. Zaten bu olanların hiç birisi senin hatan değildi."

Sonra arkasını döndü ve odadan yavaşça çıktı. Genç adam kendisine hiç müdahale etmemiş, arkasından gelmeye çalışmamıştı.

***

Evde Patlak Veren Büyük Fırtına

Aslı'nın korkuyla beklediği fırtına, annesinin muayenehaneden gelmesiyle hemen patlak verdi. Ablasıyla birlikte salonda oturmuş, televizyon seyrederken annesi hışımla içeri girmiş, doğruca televizyonu kapatıp Aslı'nın karşısına dikilmişti.

"Bugün yanında gördüğüm genç adam kimdi? Çabuk cevap ver." diye sinirle bağırdı.

Aslı, annesinin yüzüne baktığında yüzünün bembeyaz olduğunu ve sol şakağında atan damardan da oldukça sinirli olduğunu anladı. Ne cevap vereceğini bilemez halde öylece yere bakmaya başladı.

"Konuş benimle! Derhal bana bir açıklama yapmak zorundasın."

"Tanıştırmıştım ya, adı Ercan." dedi fısıltıyı andırır bir sesle.

"Bu adamın senin için bir anlamı var mı?"

"Sadece arkadaşım." diyebildi zorlukla.

"Ercan Onun sevgilisi." diyerek lafa karıştı Canan.

Canan'ın aniden olaya müdahale etmesi, durumu, annesi açısından en korkunç boyuta taşımış oldu. Nitekim şaşkınlıkla açılan gözleri ve kireç beyazına dönen yüzü en korktuğu şey başına gelmiş olduğunu gösteriyordu. İnanmayan bakışlarla ikisine bakarak *"Neler saçmalıyorsunuz siz?"* diye sordu.

Aslı *'Sen sus'* der gibi ablasına bakmaya çalıştı ama o güya savunmaya çalışırcasına konuşmaya devam ediyordu.

"Lütfen anne, karışma artık Aslı'nın hayatına. Dört yıldır çıkıyor onlar. Ercan, sırf aşkı, sevgisi uğruna İstanbul'dan geldi buraya."

Bütün bu duyduğu sözler annesini sakinleştireceğine daha çok zıvanadan çıkmasına sebep oldu. Annesi artık sakin olmaya çalışma gayretini de bir kenara bırakarak, neredeyse avazı çıkıncaya kadar bağırmaya başladı.

"Doğru mu bütün bunlar Aslı? Çabuk cevap ver!"

Öyle şaşkındı ki, ne diyeceğini bile bilmiyordu. Bir ilişki yaşıyordu ama sandıkları kişiyle değildi. Bu şartlar altında artık Sinan'dan da bahsedemezdi. Sonuçta Ercan sevgilisi olmadığından yine kendince inkâr etmeye çalıştı.

"Biz sadece arkadaşız."

"Lütfen Aslı, yalan söylemene gerek yok, doğruyu söyle artık."

Ablasının bu yaptığı da akıl alır şey değildi. Annesi kızgınlıktan kendini kaybetme noktasındayken hâlâ Ercan'ı inkar etme kabul et demeye getirmesi, hele hele annesi bu durumdayken en iyisi sen uçurumdan atla demekle aynı kapıya çıkıyordu.

"Bana bak Aslı. Bu adamla ilişkini derhal bitireceksin. Uzmanlık bitinceye kadar, ne bir erkek arkadaşın, ne de ciddi bir

ilişkin olacak. Beni iyice anladın mı?"

"Ama anne..."

"Aması yok Aslı. Ben bugüne kadar sizin için her şeyi feda ederek mücadele ettim. Hep, sizin okuyup iyi bir yere gelmenizi istedim. Evlilik her zaman önünde bir engel olacak, niçin bunu anlamıyorsun?"

Annesi kendi fikir ve düşüncelerini hep doğru olarak gördüğünden, bunları aynı şekilde kızlarına da empoze etmeye çalışıyordu. O, hayatının merkezine kariyeri almıştı ve bu onun doğrusuydu. Hâlbuki kendisi hiç de öyle düşünmüyordu. Bu düşüncesini, artık annesine karşı dile getirmesi, onun da buna saygı duyması gerekirdi. Daha doğrusu, annesine ve düşüncesine nasıl saygı duyuyorsa, o da kendisininkine duysun istiyordu. Bu nedenle biraz isyankâr, biraz da kendinden emin bir şekilde sesini yükseltti

"Ben senin gibi düşünmüyorum."

Sözleri annesinin üzerinde tam tersi bir etki yarattı. Sinirden gözü iyice dönen Nevin Hanım çıldırmış gibi bir hışımla yanına gelerek yüzüne sert bir tokat attı.

"Sus! Benimle bu şekilde konuşamazsın. Bu ilişki bitecek, sana söyleyeceğim tek şey bu olabilir."

Yanan yüzüne elini koydu, hem canının acısından hem de annesinin sözlerinden dolayı hâkim olamadığı gözyaşları yanaklarından birbiri ardına sıralanmış inci taneleri gibi akmaya başladı. Sonra aklına sevdiği adam geldi, artık ondan da bahsedemezdi. Bırak Ercan'la çıkıyor bilsinler diye düşündü. Zaten aksini söylese de, Canan'ın sözlerinden sonra, annesi artık inanmazdı. Kabullendiği kişi Ercan'dı ama savunmaya çalıştığı, aklındaki kişi ise Sinan'dı.

"Yapamam, bırakamam." dedi gözyaşları içinde zorlukla konuşarak.

Nevin Hanım yine hırsla Aslı'nın üzerine doğru yürüdüğünde, Canan yerinden fırlayarak annesinin kolunu tuttu. *"Ne yapıyorsun anne? Yeter artık."* diye araya girdi.

Annesi hala sinirini alamamış bir halde ve tehditkâr bir tonda, elini Aslı'ya doğru sallayarak konuşmaya devam ediyordu.

"Eğer bu ilişkiyi sürdürmeye devam edecek olursan, benim senin gibi bir kızım olmayacak artık."

Aslı orada oturmaya daha fazla dayanamayacağını bildiğinden hiç bir şey söylemeden koşarak odasına doğru yöneldi. Annesi arkasından hala bağırıyordu;

"Ya bu ilişki bitecek ya da bizim anne kız ilişkimiz."

Bu arada Canan'ın da sesi geliyor, yavaş bir tonda sakince konuşmaya çalışarak annesini rahatlatmaya çalışıyordu. Odasına girince hemen kendisini yatağına atıp, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bu vesile ile son günlerde hem hastanede, hem de özel hayatında yaşamış olduğu bütün olumsuzlukların kendisine yüklemiş olduğu sıkıntılar, tek tek ortaya çıkarak üzerinde ağır bir baskı oluşturmaya başladı. Bu baskı, kendisini daha zayıf ve daha kötü hissetmesine neden oldu ve saatlerce hıçkıra hıçkıra ağladı. Neden sonra uykuya daldığını fark etmedi bile. Uyandığında kendisini oldukça bitkin ve hasta gibi hissediyordu. Zorlukla yataktan kalkarak lavaboya gitti. Aynada kendisine bakan yüzün görüntüsü hiç de iç açıcı değildi. Saatlerce ağlamış olmasından ve doğru düzgün uyumamasından dolayı yüzü ve gözleri şişmiş, yüzünün rengi ise bembeyaz olmuştu. Yüzünü yıkayarak biraz kendisine gelmeye çalıştı ama bütün çabasına rağmen, bir türlü iyi hissedemiyordu. Acilen bir kahveye ihtiyacı olduğunu düşünerek mutfağa yöneldi.

Mutfakta annesiyle karşılaştı. Çaydanlıkla ocağa su koyuyordu. Sanırım o da kahve içmek için kalkmıştı. Göz göze geldikle-

rinde annesinin durumunun da kendisinden farklı olmadığını gördü. O da ağlamış ve uyumamış olmalıydı ki, oldukça kötü görünüyordu.

"Kahve içeceğim sen de ister misin?" diye sordu üzgün bir ifadeyle annesi.

Aslı masanın yanındaki sandalyelerden birine oturduktan sonra *"Evet, iyi olur."* dedi.

Annesi iki fincan kahve hazırlayarak birini Aslı'ya uzattı. Kahvesine attığı şekeri sessizce karıştırmaya başladı. İkisi de konuşmuyor, kendi önlerindeki kahve fincanına bakıyorlardı.

"Böyle olmasını istemezdim, üzgünüm." dedi annesi.

Aslı başını kaldırıp annesinin yüzüne baktığında onun gerçekten de üzgün göründüğünü fark etti.

"Ben de öyle anne."

"Ama bu konudaki kararım kesindir, bunu bilesin."

Hem konuşuyor hem de Aslı'nın yüzüne bakarak tepkisini ölçmeye çalışıyordu.

"Biliyorum."

"Bu ilişki derhal bitecek."

"Bilemiyorum anne. Benden öyle zor bir şey istiyorsun ki."

"Şuanda bu karar senin hoşuna gitmeyebilir ama zamanla inan bana hak vereceksin."

"Ben bu ilişkiyi bitiremem, çünkü seviyorum. Niçin beni anlamak istemiyorsun?"

Annesi elindeki fincanı masanın üzerine sertçe bıraktı. Bu arada fincandan sıçrayan kahve masa örtüsünü de kirletti. İkisinin de bakışları bir an masadaki lekeye takıldı. Annesinin her zaman sıcak ve sevgi dolu olan bakışları, sanki bir gecede buz gibi olmuş, insanın kanını donduran korkunç bakışlara dönüşmüştü. Bu bakışlar yeniden kendisini buldu.

"O adamla ancak benim ölümü çiğneyerek evlenirsin, bunu kafana iyice koy." dedi. Sonra sinirle mutfaktan ayrıldı.

Annesi çıktıktan sonra tek başına kalınca, sessiz ve dalgın bir şekilde elindeki kahve fincanını çevirerek onunla oynamaya başladı. Annesinden bir tepki bekliyordu ama bu kadarı çok fazla olmuştu. Birisini sevdiği, yüreğini ona açtığı için bu şekilde cezalandırılmak çok ağır gelmişti. Annesinin bu sert tepkisine ve acımasız tavırlarına bir anlam veremiyordu. Onun, kariyeri kızının mutluluğunun üstüne koyması ise akıl alır bir şey değildi. Neden sevgiye saygı duyamıyordu. Oysaki sevgi, kolayca bulunan bir şey değildi ki, kolayca bırakabilsin ve sevdiği adama artık seni sevmiyorum diyebilsin. Hem Sinan'a bunu nasıl söyleyebilirdi? Onun kendisi hakkındaki düşüncelerini bile bile, beni bırak diyebilir miydi? Demezse annesinin tepkisini düşünmek dahi istemiyordu. Ailesinin onu reddettiği gibi, o da kendisini reddedebilir miydi? Bundan da emin olamıyordu artık. İyice kapana sıkıştığını hissetti.

İçi daralmaya, yüreği sıkışmaya başladı. Ani gelen mide bulantısını zorlukla bastırmaya çalışarak, banyoya zor yetişti. Midesini boşaltırken dış kapının sertçe çarpıldığını duyunca annesinin gittiğini anladı. Elini yüzünü yıkayıp, kendine gelmeye çalışırken ablası da seslerine uyanmış olmalıydı ki, hemen banyoya gelip, endişeyle kolundan tuttuğu gibi yatak odasına götürdü.

"Bu durumda pek işe gidecek gibi görünmüyorsun, en iyisi yatıp biraz dinlenmeye çalış."

Ablasının yardım etme isteğini sinirle geri çevirdi.

"Ne diye Ercan'dan bahsettin anneme. Böyle bir tepki göstereceğini bilmiyor muydun?"

"Canım kardeşim, tamam artık üzme kendini, nasıl olsa bir gün öğrenecekti. Bence sen sevdiğin kişinin arkasında dur. Bırakma onu."

"Bu kadar ağır bir tepkiden sonra nasıl yapacağım ben bunu?"

"Bir kaç güne kadar annemim siniri geçer nasıl olsa. Belki o zaman daha makul karşılar."

"Hiç sanmıyorum."

Aslı oturduğu yataktan yavaşça kalktı ve dolabına yöneldi. Bembeyaz bir yüzle ve halsiz bir şekilde giyeceği kıyafetleri dolaptan çıkarırken Canan onları elinden aldı.

"Bu halde işe gidemezsin."

"Ben iyiyim, sen kendi işine bak, diyerek ablasının elinden kıyafetlerini tekrar alıp giyinmeye çalıştı."

Canan, kardeşine söz geçiremeyeceğini bildiğinden kendi odasına gitti ve işe gitmek üzere hazırlanmaya başladı.

Annesiyle arasında geçenlerden oldukça fazla etkilenmişti. Bu yüzden evden ayrılıp hastaneye geldiğinde bile hala kendisine gelememişti. Yüzü yine bembeyaz, gözaltları ise uykusuzluk ve yorgunluktan hala şiş gibiydi. Servisteki herkes bir şeyler olduğunu anlamış, sessizce kendisini süzmeye başlamışlardı. Ayşe yanına gelip oturduktan sonra endişeli bir şekilde arkadaşına baktı.

"Ne oldu Aslı?" diye fısıltıyla sordu.

"Bir şey yok."

Kimseyle konuşacak durumda değildi. Bu yüzden Ayşe'nin sorusunu geçiştirmek zorunda kaldı.

Vizit esnasında Aysel Hanım da durumu fark etmişti. Arada dikkatli bakışlarıyla süzüyordu. Bugün kendisine fazla yüklenmedi. Vizit bittikten sonra da odasına çağırarak iyi hissetmiyorsa eve gidebileceğini söyledi. Aysel Hanım'ın anlayışına gerçekten minnet duymuştu. Ne kadar kötü hissetse de hastanede kalmak, eve gitme düşüncesinden ağır basıyordu. Teşekkür ederek şefinin odasından ayrıldı. Biraz toparlandıktan sonra hastalarıyla tek

tek ilgilenerek neredeyse öğlene kadar kendisini meşgul etti. Öğlene doğru buluşmak için arayan Sinan'ın teklifini de, konuşmaya hazır olmadığı ve kendisini iyi hissetmediği için, işlerini bahane ederek geri çevirdi. Fakat genç adam ikna olmadı ve birazdan oraya geleceğini söyleyip telefonu kapattı.

Onun kendisini bu halde görmesini istemediği için randevuyu reddetmeye çalışmış ama başaramamıştı. Bu yüzden üstüne başına biraz çeki düzen vermek istedi ve nöbet odasına geçerek makyajını tazelemeye çalıştı ama yine de görüntüsünü biraz olsun düzeltemedi. Rengi hala solgun, yüzü ve gözü şiş görünüyordu. Nöbet odasından çıktığında, servise yeni giren Sinan ile karşılaştı. Yanına gelince endişeli bir şekilde *"Ne oldu Aslı sana böyle? Hasta mısın yoksa?"* diye sordu.

"Bir şey yok iyiyim. Dışarı çıkınca konuşuruz."

Bahçeye çıkıncaya kadar Sinan hiç konuşmamış, sadece Aslı'nın elini tutarak ona güç verircesine hafifçe sıkmıştı. Bahçedeki banklardan birine oturduktan sonra *"Ne oldu anlatsana?"* dedi.

Onun bu yumuşak, ilgili ve endişeli bakışları gözlerinin yaşarmasına sebep oldu. Üzgün bir şekilde baktı.

"Sinan çok üzgünüm ama bizim aramızdaki bu ilişki yürümeyecek."

Duyduklarına çok şaşıran genç adam "Neden?" diye sordu.

"Dün annemle oldukça büyük bir tartışmamız oldu. İster sen ol, ister başkası, hayatımda kimseyi istemiyor."

"Saçmalamış annen. Bu onun hayatı değil ki, senin hayatın."

"Öyle ama anneme bunu anlatmanın imkânı yok. O sadece mesleğime odaklanmam gerektiğini düşünüyor. Bana karşı dün çok ağır konuştu. Bütün bunları kaldırabilecek durumda değilim."

"Bak Aslı, doğal olarak annenle dünkü konuşman etkilemiş seni. Bir kaç gün sonra inan her şey yoluna girer."

"Sanmıyorum. İnan ki seni çok seviyorum ama bu şekilde devam edemem."

"Hayır Aslı, beni bırakıp gitmene izin vermem. Dün aramızda yaşananlardan sonra, sana karşı davranışımdan ötürü sabaha kadar gözüme uyku girmedi. Az önce de seni bu halde görünce, her şeyin benden kaynaklandığını sandım. İkimiz arasında bir sorun olmadığı takdirde, bir başkasının aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Buna senin annen de dâhil."

"Bu şekilde konuşma Sinan, o benim annem."

Genç adam bakışlarını Aslı'nın yüzüne çevirdi, oldukça şaşkın ve üzgün görünüyordu.

"Bunu biliyorum Aslı. Peki, benim sana olan duygularım, bunun bir anlamı yok mu? Söylesene!"

Şuanda vermeye çalıştığı karar, hayatının en zor kararıydı. Hem de genç adama karşı bu kadar yoğun duygular beslerken. Ama annesinin hem dün, hem de sabah ki tepkisine de kayıtsız kalamazdı.

"Benim de duygularım en az senin ki kadar güçlü bunu biliyorsun. Ama yapamam. Bu ilişkiyi yürütecek gücüm ve cesaretim kalmadı artık."

"Benden bu kadar kolay vazgeçmene izin vermeyeceğim. Şu an kafan karışık, zamanla toplarsın kendini. Ben buradayım ve her zaman yanında olacağım, bunu unutma."

Sonra genç kızı kendine çekerek sıkıca sarıldı. Aslı, genç adamı ittirerek kendini kurtardı.

"Böyle davranman durumu daha da zorlaştırıyor. Bizim ilişkimiz bitti artık Sinan, lütfen bunu anla."

Genç adamın bir şey söylemesine fırsat vermeden, oturduğu yerden kalkıp, ağlayarak hastaneye doğru koşmaya başladı.

Servise çıktığında kimseyle karşılaşmadı, herkes yemeğe çıkmış olmalıydı. Bu ruh haliyle daha fazla çalışamayacağını düşünerek, önlüğünü dolabına astıktan sonra, çantasını alıp aceleyle servisten ayrıldı. Bahçeye çıkınca şöyle bir etrafına bakındı ama Sinan'ı göremedi. Ağlayarak yanından ayrıldığında bir tepki göstermemiş, arkasından gelerek duruma müdahale etmeye çalışmamıştı. Genç adamın bu davranışına içinden minnet duyarak şükretti. Çünkü eğer gelmiş olsaydı, şimdi ilişkileri hala devam ediyor olacaktı. Onun kendisini yatıştırmaya çalışan yumuşak tavırlarına daha fazla karşı koyamayacağını biliyordu. Onu da çok üzdüğünün farkındaydı, böyle olmasını kesinlikle istemezdi ama yapabileceği başka bir şey yoktu.

Eve geldiğinde ilk yaptığı şey, kendisini yatağa atıp ağlamaya devam etmek oldu. Bu arada cep telefonu çalmaya başladı ama cevap vermedi. Bir süre sonra tekrar çaldı, cevap verecek gücü kendisinde bulamadı. Fakat telefon ısrarlı bir şekilde çalıyordu ve artık açmak zorunda kaldı.

"Aslı."

"Neden aradın beni Sinan?"

"Öğleden sonra hastaneden ayrıldığını duydum, merak ettim. Sesini duymam lazımdı."

"Ben iyiyim lütfen bir daha arama."

"Böyle yapma Aslı."

Daha fazla konuşamayacağını bildiği için telefonu hemen kapattı. Sinan üzerine neden bu kadar düşüyordu sanki. Bu şekilde davranmaya devam ederse, her an kararından geri adım atabilirdi. Şuanda hiçbir şey düşünmek istemiyor, sadece kafasını boşaltıp rahatlamak istiyordu. Aranıp rahatsız edilmemek için telefonunu tamamen kapatarak yatağına yatıp uyumaya çalıştı. Ne zaman uyuduğunu bilmiyordu ama epey uyumuş olmalıydı.

Uyandığında hem Canan'ın hem de annesinin eve gelmiş olduğunu gördü. Bitkin bir halde salona geçtiğinde televizyon seyretmekte olan annesi başını çevirerek kendisine baktı.

"İyi misin Aslı?" diye endişeyle sordu.

"Ben iyiyim, bir şeyim yok."

Sonra salona geçip, koltuklardan birine oturarak, sessizce önüne bakmaya başladı.

"Arkadaşınla konuştun mu?" diye sordu annesi.

"Evet konuştum."

"Ne oldu peki?"

Gözlerine dolan yaşları zorlukla zapt etmeye çalışarak ve fısıltıyı andıran zor duyulur bir sesle karşılık verdi.

"Bitti..."

Aslı'nın durumunu fark eden annesi yanına gelip sarıldı ve saçlarını okşamaya başladı.

"Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum kızım. Ama inan zamanla bana hak vereceksin. Çünkü en doğrusu bu."

Annesinin ses tonundan, Aslı'nın aldığı karardan dolayı oldukça rahatlamış olduğu belli oluyordu.

Ertesi sabah kalktığında kendini biraz daha iyi hissetti. Hastaneye geldiğinde Gül ve Ayşe'nin oldukça merak ettiklerini gördü. Sinan'la dünkü telefon konuşmasından sonra telefonu kapattığı için kimseyle görüşmemiş, bu yüzden de arkadaşları oldukça meraklanmışlardı. Aslı onlara iyi olduğunu söyledi.

O gün vizitte Aysel Hanım daha iyi olduğunu görünce kendisini biraz zorlayarak, hastalara odaklanmasını sağladı. Öğlene kadar hastalarıyla ilgilendi. Daha sonra da Gül ve Ayşe'nin ısrarlarına dayanamayarak onlarla birlikte bahçeye çıktı.

Ayşe dışarı çıkar çıkmaz hemen Ercan'la barıştıkları müjdesini verdi. Ayşe'nin anlattığına göre dün ısrarla aramış, mecburen Ayşe de telefonu açmak zorunda kalmıştı. Olayları konuşmak üzere akşam yemeğine davet etmiş, akşam çıktıklarında ise, oldukça üzgün bir şekilde son günlerdeki tavırlarını açıklamıştı. Onun bu dürüst açıklamaları karşısında Ayşe, ona bir şans daha vermeyi uygun görmüştü. Ayrıca duygularından da bahsetmiş, ona çok değer verdiğini, aralarında oluşacak bir ayrılığa da dayanamayacağını söylemişti. Bu sözler Ayşe'nin gururunu okşadığı gibi genç adama karşı duygularını da perçinlemişti.

Ayşe ile Ercan arasındaki sorunların çözülmesine çok mutlu oldu. En azından onlar aralarındaki problemi konuşarak halledebilmişlerdi. Oysaki kendi sorunları pek konuşarak halledilecek cinsten değildi. Üzüntüsünü ne kadar saklamaya çalışsa da yine de arkadaşlarının gözünden kaçmadı. Onların ısrarlarına dayanamayarak, şu son iki günde yaşadıklarını olduğu gibi anlattı. Anlatırken yine kendisini tutamadı, özellikle de Sinan'la ayrıldıklarından bahsederken gözyaşlarına boğuldu. Onların teskin etme çabaları da fayda vermedi.

O hafta günler yine hep aynı şekilde geçti, Sinan yine hiç aramadığı gibi, tesadüfen bile olsa hiç karşılaşmadılar. Artık genç adama karşı içinde duyduğu özlem dayanma sınırlarının çok üzerindeydi. Yüreğinde kapanması imkânsız büyük bir yara açılmış gibiydi. Bu öyle çok acı veriyordu ki, dağlara taşlara anlatsa derdini, sanki dile gelip onlar ağlayacaktı kendi yerine. O yaranın merhemi sevgilisinin yeniden gelmesiydi. Oysaki onunla ayrılalı bir haftayı geçmesine rağmen telefonla bile arayıp nasıl olduğunu sormamıştı. Hiç aramaması, görmeye bile yanaşmaması, artık onun da ilişkiyi bitirdiği anlamına geliyordu ki, işte bu tepki yarasına tuz basmışçasına içini acıtıyordu. Genç adamın bu tavrı,

o merhemin gelmeyeceği, o yaranın kapanmayacağı anlamına geliyordu. Bir kaç kez kendisi aramak istemiş ama her defasında da vazgeçmişti.

İçinde yaşadığı bu psikolojik durum nedeniyle iştahı da kesilmiş, hiçbir şey yiyemez olmuştu. Bu yüzden son günlerde zayıflamış, iyice güçsüz düşmüştü. Bu durum arkadaşlarının da dikkatini çekiyor, onlar da bu duruma çok üzülüyorlardı ama çaresi olmayan bir derde kimse derman olamıyordu.

Hafta sonunu evde oturarak geçirdi. Canı oldukça sıkılmasına rağmen yine de dışarı çıkmak istemedi. Hatta bir ara Ayşe arayıp, birlikte dışarıda oturup konuşmayı teklif etti, onu da kabul etmedi.

Durumuna ablası ve annesi de üzülüyor ama ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Buna rağmen annesi geri adım atmaya da yanaşmıyordu. Canan ise, her fırsatta yanına geliyor, artık kendisini toparlaması gerektiğini, ne olursa olsun ilişkisinin arkasında durmasını söylüyor, bu konuda teşvik etmek için de elinden geleni yapıyordu. Ablasının bu desteği, annesi onay vermediği sürece kendisi için sadece bir avuntuydu.

Annesi, hiçbir şey yemediğinin ve tehlikeli bir şekilde kendisini içine çektiğinin farkındaydı. Bu duruma üzülüyor ama tedavisi konusunda hiç çaba harcamıyordu. Sadece arada yanına gelip konuşmaya çalışıyor, kendisinin haklı olduğunu, zamanla anlayacağını söylüyor, fakat ümit vadeden bir açık kapı bırakmıyordu. Ona göre kendisi okumak ve bir yere gelebilmek için ailesinden kopmuş, tek başına hayata tutunmak zorunda kalmıştı. Oysa annesine göre, en çok bu konuda destek görmesine rağmen, elinin tersiyle itmeye çalışıyordu. Ona göre bir kadın, sadece çalışmak için çalışmamalıydı. Kariyer, bir erkeğin olduğu kadar kadının da hakkıydı. Kendisi de sevmiş, evlenmiş ama uzun vadede evliliği

ve ideallerini yürütemeyeceğini anladığı için ayrılmıştı. Aynı hataya kızının düşmesini istemediğinden, sadece mesleğine odaklanmasını istiyordu. Her fırsatta gelip bunları anlatıyor, kendisini anlamasını ve hatalarını fark etmesini umuyordu. Annesini sessizce dinlemesine rağmen, onunla aynı şekilde düşünmediği için, durumunu daha da içinden çıkılmaz buluyordu.

Pazar günü de evden çıkmayıp, salonda oturmuş televizyon izliyordu. İştahı olmadığı için doğru düzgün bir şey yememesi annesini de endişelendiriyordu. Bir ara elinde çorba kâsesi ile yanına gelerek zorla birkaç kaşık çorba içirmeye çalıştı. Ama midesi hiçbir şeyi kaldırmıyordu, bir süre sonra yediği her şeyi çıkardı. Artık durumundan kendi de endişe duyuyordu ama ne kadar zorlarsa zorlasın yemek yiyemiyordu. Bu yüzden de iyice halsiz ve bitkin düştüğünün farkındaydı.

Pazartesi günü artık kendisini iyice hasta hissetmeye başladı. Hiçbir iş yapmadan evde oturamayacağını bildiğinden zorlukla da olsa işe gitti. Belki çalışma ortamı ve arkadaşları kendisini iyi hissetmesine yardımcı olabilirlerdi. Fakat Gül ve Ayşe, Onu bu halde görünce hem üzüldüler hem de kızdılar. Eğer kendisini toplamazsa Sinan'a söylemekle tehdit ettiler. Sinan'ın artık kendisiyle ilgilenmediğini bildiği için bu tehdit onu etkilemedi bile.

O gün vizite boyunca, dikkatini Aysel Hanım'a vermekte zorlandı. Bu durum şefinin gözünden kaçmadığı gibi, onu endişeli bakışlarla süzdü. Vizit bittikten sonra hastalarına bakmak için koridora çıktığında ise ani gelen baş dönmesi sonucunda gözleri kararak yere yığıldı. O anda danışmada oturan Hemşire Hatice Hanım'ın telaşlı bir şekilde bağırarak kendisine doğru koştuğunu gördü. Sonra bilincini kaybetmiş olmalıydı ki, gözlerini açtığında kendini nöbet odasında yatakta yatarken buldu. Ayşe, Gül ve Aysel Hanım başında bekliyor, endişeli gözlerle onu izliyorlardı.

Doğrulmaya çalıştı ama koluna serum takılmış olduğu için bunu başaramadı.

"Bizi çok korkuttun Aslı." dedi Aysel Hanım endişeyle.

"Üzgünüm birden kendimi kötü hissettim." diye zorlukla cevap verdi.

"Kan şekerin düşmüş." dedi Ayşe. Ağlamış olmalıydı ki gözleri kıpkırmızıydı.

Aysel Hanım anlayışlı bir şekilde üçüne birden baktı. *"Hadi bakalım hastamız kendine geldiğine göre, sizi baş başa bırakayım."* dedi ve odadan ayrıldı.

Gül tansiyon aletini çıkarıp Aslı'nın tansiyonunu ölçtü. Bayılması onu da oldukça etkilemiş gibiydi, çok üzgündü ve konuşmakta zorluk çekiyordu.

"Biraz yükselmiş, çok düşüktü tansiyonun." dedi zorlukla.

"Özür dilerim kızlar, sizi üzdüğümü biliyorum ama ne olduğunu anlamadan yere yıkılıverdim."

"Böyle olacağı belliydi Aslı. Günlerdir ortada hayalet gibi geziniyorsun. Sinan'la ayrılmak sana yaramadı." dedi Ayşe.

"Ona bir şey söylemeyin, lütfen haberi olmasın."

"Üzgünüm arkadaşım geç kaldın. Gül, iki dakika önce aradı, şimdi gelir."

"Neden yaptınız bunu. Beni bu halde görmesini istemiyorum."

"Kusura bakma ama buna sen zorladın bizi. Şu haline bak, sana ne dediysek boş. Ancak senin hakkından o gelir."

Gül lafını bitirir bitirmez, odanın kapısı açıldı. Sinan da en az onlar kadar telaşlanmış olmalıydı ki, bembeyaz yüzle koşarak yanına geldi.

"Aman Allah'ım ne oldu sana böyle?"

"Bir şeyim yok iyiyim, sadece bayılmışım."

"Şuna bak, sadece bayılmışmış." diye sinirle konuştu genç adam.

Sonra Gül'ün elinden tansiyon aletini alarak Aslı'nın tansiyonunu ölçtü.

"Tansiyonun çok düşük."

"Bu şimdi yükselmiş hali, çok daha düşüktü." dedi Gül.

Sonra Ayşe ile Gül, ikisini yalnız bırakarak odadan ayrıldılar. Onlar çıktıktan sonra Sinan yatağın kenarına oturdu. Gözlerinde endişeyle beraber kızgınlık da vardı. Endişelenmiş olması hala değer verdiğini gösteriyordu ama o âşık olduğu bakışlar ve o bakışlarda aradığı anlam bu değildi. Sonra o kızgınlık biraz yumuşamaya ve özlemle aradığı o sevgi dolu akıntıya dönüşmeye başlayınca, bu sefer de sevinçten neredeyse kendini kaybedecekti. O anda gözlerinden mutluluk gözyaşlarının döküldüğünü fark etmedi bile. Genç adam uzanıp, eliyle yavaşça gözyaşını sildi.

"Ben seninle ne yapacağım söyler misin Aslı? Bir erkeğin yüreğini ağzına getirmeyi senin kadar iyi beceren birisi daha yoktur herhalde."

"Üzgünüm."

"Tamam, hadi üzülme artık. Kendini kalkabilecek kadar iyi hissediyor musun?"

"Sanırım ama önce şu serumu çıkarmamız lazım."

Genç adam uzanarak Aslı'nın koluna takılı, neredeyse bitmek üzere olan serumu çıkardı. Yavaşça genç kızı kolundan tutarak kaldırdı ve lavaboya götürüp kendini daha iyi hissetmesi için elini yüzünü yıkadı. Sonra da *"Hadi bakalım, gidiyoruz."* dedi.

"Nereye?"

"Sanırım birinin sana bakması gerekiyor, yoksa bu gidişle öldüreceksin kendini."

"Hiç de değil."

"Tabii canım, madem intihara meyilliydin neden bir kutu uyku hapı içmedin ya da bileklerini kesmedin de vücuduna işkence edecek bir yöntemi seçtin?"

Bir yandan Aslı'nın kolundan tutarak yürümesine yardımcı oluyor, diğer yandan da sinirlerini zor zapt ederek konuşuyordu. Durumunun onu üzdüğünü ve bundan çok etkilendiğini, için için de çok sinirlendiğini anladı. Olayların bu hale gelmesi genç adamı da çileden çıkarmıştı. Kendisine yumuşak davranmaya çalışsa da oldukça sinirli olduğu belli oluyordu. Hiç cevap vermeden ona dayanarak yanında yürümeye devam etti. Binanın girişine gelince oradaki banklardan birine Aslı'yı oturttu. Hemen geleceğini söyleyerek yanından ayrıldı. İki dakika geçmeden de arabayla gelip, binmesine yardımcı oldu.

Genç adam hiç konuşmadan arabayı kullanıyor, oldukça gergin ve sinirli görünüyordu. Aslı'yı Karşıyaka'ya sahildeki kafelerden birine götürdü. Dışarıda denize bakan masalardan birine oturduktan sonra yanlarına gelen garsona kahvaltı siparişi verdi. Açık hava ve denizden gelen esinti kendisini biraz daha iyi hissetmesine sebep olmuştu. Bakışlarını denize çevirerek Sinan'ın yüzüne bakmamaya çalışıyor, fakat genç adamın gözlerinin sürekli üzerinde olduğunu hissediyordu. Hiç konuşmamasına rağmen kendisi için endişelendiği apaçık ortadaydı. Bu sessiz gerginlik oldukça rahatsız edici olmaya başladı. Daha fazla dayanamayarak bakışlarını çevirdi.

"Bana kızgınsın değil mi?" diye çekinerek sordu.

"Tabii ki sana kızgınım."

Hala sinirli olduğu belliydi. Sonra yine aynı şekilde konuşmasına devam etti.

"Şimdi birşeyler yemelisin. Biraz kendini toparla sonra konuşacağım seninle."

Bu arada garson çeşit çeşit kahvaltılıklar getirmiş, masayı donatmıştı. Her şey çok güzel görünüyordu ama hala kendisini bir şey yiyecek gibi hissetmiyordu. Onun bu iştahsızlığını gören Sinan, zorla biraz olsun yemesini sağladı. Genç adamın sinirli olan yüz ifadesi önce yumuşadı, sonra da endişeye dönüştü.

"Ne oldu sana böyle Aslı? Bu kadar iştahsız olman normal değil. Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Sinan'ı endişelendirmemek için yine birkaç lokma daha yemeğe gayret etti. Onu endişe ile izleyen genç adam yavaşça uzanarak Aslı'nın ellerini tuttu.

"Artık bu ayrılığa bir son verelim. Bu ne sana yarıyor ne de bana."

"Sen bunu istiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum. En kısa zamanda babanla konuşup, aramızdaki ilişkiyi resmileştireceğim."

"Ama Sinan, ya annem?"

"Zamanla annen de anlayacak Aslı. Şu haline bak. Annen ne halde olduğunun farkında değil mi?"

"Farkında ama her şeyin zamanla düzeleceğini düşünüyor."

"Bu şekilde düzelmez. Her şey ancak sen kendi hayatını yaşamaya başladığında düzelir."

"Bilemiyorum, annemin tepkisini görmediğin için anlamıyorsun. Beni annem asla affetmez."

"Bak Aslı, şu son günlerde neler çektiğimi bir Allah bilir bir de ben. Bir adım ötemde olup da, seni görememek ne kadar zordu biliyor musun? Sırf sen kafanı topla, bazı şeyleri mantıklı düşünmeye çalış diye önüne çıkmak istemedim. Ama bakıyorum ki hata etmişim. Kızlar beni arayıp da, bayıldığını söylediklerinde aklımı kaçıracaktım neredeyse. Bir daha bunların yaşanmasına izin veremem."

"Ama ben mücadele edecek gücü kendimde bulamıyorum."

"Sadece sen mücadele etmeyeceksin, birlikte edeceğiz. Artık seni hiçbir konu da yalnız bırakamam."

Sinan'ın kendisine olan bu bağlılığı kendisini daha da kötü hissetmesine sebep oldu. İlişkilerine devam etmeleri annesiyle arasındaki bağın kopmasına neden olacaktı. Ne Sinan'ı kaybetmeyi göze alabiliyordu ne de annesini.

"Sinan lütfen biraz daha zaman tanı bana."

"Yapamam artık Aslı."

"Bu şekilde ilişkimize devam edemem."

"Bak yine başa döndük. Ne yani yine bırakalım mı birbirimizi?"

"Üzgünüm ama başka seçeneğim yok."

Genç adam elindeki çay bardağını sinirli bir şekilde sertçe masaya bırakarak arkasına yaslandı. Sonra da *"Peki Aslı. Madem istediğin bu, öyle olsun."* dedi.

Bir süre daha hiç konuşmadan sessizce oturduktan sonra hastaneye döndüler. Sinan Aslı'yı servise bıraktıktan sonra, hiçbir şey söylemeden yanından ayrıldı.

Doktor odasına geldiğinde bütün meraklı bakışlar kendisine çevrildi. Yıldız ve Esra da dâhil olmak üzere hepsi tek tek yanına gelerek Geçmiş olsun dediler. Aralarındaki ilişki ne olursa olsun, servisteki bütün arkadaşlarının gerçekten üzüldüğünü gördü.

"Kendini baya toparlamış görünüyorsun." dedi Gül.

Yüz ifadesinden oldukça sevinmiş olduğu belli oluyordu.

Ayşe fısıldayarak *"Ben sana demedim mi? Onun ilacı Sinan."* diye Gül'e takıldı. Gül de aynı şekilde fısıldayarak cevap verdi.

"Öyle görünüyor gibi."

Aslı tebessüm ederek arkadaşlarını dinliyordu. Şu son günler kendisi kadar, onlar içinde oldukça sıkıntılı geçmişti. Halini görüp

üzülüyorlar ama yapacak bir şey bulamıyorlardı. Neyse ki kötü başlayan gün, bir nebze olsa daha güzel bir güne dönüşmüştü. Sinan'ı görmek bile kendisini daha iyi hissetmesi için yeterliydi.

Akşam eve gittiğinde o gün annesinin muayenehaneye gitmemiş olduğunu gördü. Üstelik eve de erken gelmişti. Kapıdan girer girmez hemen kendisine sarılması, bugünkü bayılma olayından haberdar olduğunu gösteriyordu. Büyük bir ihtimal Aysel Hanım arayarak haber vermiş olmalıydı. Annesi bütün bir akşam yanında oturup sohbet etmeye çalıştı. Ama konuşmalarında kesinlikle ilişkisine değinmeyerek, o olayı arkalarında bırakmayı yeğlemişti.

Ertesi gün kendisini daha iyi hissediyordu. Vizitten sonra Dilara'yı görmek için odasına gittiğinde, Tülin Hanım'ı bu sefer oldukça mutlu gördü. Hem Dilara'nın iyileşme süreci genç kadını mutlu etmiş hem de Dilara'ya kardeş bekledikleri müjdesini vermişti. Bu habere çok sevinen Aslı, sonunun da böyle mutlu ve sevindirici olmasını diledi.

Öğleye doğru doktor odasında arkadaşlarıyla rutin sohbetlerini ederken çalan telefonuna cevap vermek için eline aldı, arayan Sinan'dı. Dünden beri hiç aramadığı için biraz şaşırdı.

"Merhaba Sinan."

"Aslı aşağıdayım seni bekliyorum." dedikten sonra konuşmasına fırsat vermeden hemen telefonu kapattı.

Öğle yemeği saati geldiğinden serviste kimse kalmamıştı. Gül, Ömer Bey'le yemeğe çıkacaktı, bu yüzden üstüne başına çeki düzen vermekle meşguldü. Aslı, herkes dışarı çıktığı için serviste yalnız kalacağını düşündü. Yalnız kalmak istemediği için de aşağı inmeye karar verdi. Binanın giriş kapısına geldiğinde genç adamı kendisini bekler halde buldu. Aslı'yı görür görmez dikkatli bakışlarını yöneltmiş, enikonu incelemeye başlamıştı.

"Bugün daha iyi gördüm seni."

"Biraz toparladım kendimi."

"Buna sevindim."

Genç adam Aslı'nın kolundan tutarak onu çekmeye başladı.

"Ne oldu Sinan, nereye gidiyoruz?"

"Biraz yürüyelim."

"Ama hani görüşmeyecektik biz?"

Sinan, Aslı'nın yüzüne gülümseyerek baktı.

"Görüşmüyoruz zaten. Sadece yemek yiyeceğiz."

"Ama Sinan..."

"Aması yok, yeniden kendini öldürmeye çalışmana izin veremem. En azından bundan sonra yemek saatlerini birlikte geçireceğiz."

Aslı, hiçbir itirazı kabul etmeyeceğini bildiği için onun yanında yürümeye devam etti. Hastanenin hemen dışındaki lokantalardan birine giderek oturdular. Yine zorla yemek yedirtmiş, bunun çıkma sayılmayacağını söyleyerek takılmıştı. Dünkü hali, onu gerçekten korkutmuş olmalıydı. Demek ki, artık sadece yemek saatlerinde buluşacaklardı ki, bu da zaten çıkma sayılmazdı. Yemekten sonra hastanenin bahçesinde yürümeye başladılar. Bu arada Sinan, Aslı'nın elini tutmak istedi ama genç kız hemen çekti. Buna rağmen Aslı'nın yüzüne gülümseyerek baktı. Bir süre sessizce dolaştıktan sonra *"Şu Ömer'i de günün birinde öldüreceğim."* dedi sinirle.

"Ne oldu ki?" Aslı'da oldukça merak etmişti.

"Bu hafta sonu tekne gezisine çıkalım diyor."

"Buna niye sinirlendin ki? Ona bu konuda söz vermiştin zaten."

"İllaki geziye Ercan ile Ayşe de gelsin diyor. Ben bu adamla görüşmek istemedikçe sürekli karşıma çıkarıyor ona sinir oluyorum."

"Onlar oldukça iyi dost olmuşlar, bence sizin de öyle olmanızı istiyor."

"Ercan'ın dostluğu da hayatımızdan eksik olsun. O hergeleyle dost olup da ne yapacakmışım."

"O zaman konuş Ömer Bey'le".

"Söylüyorum adama da, anlamıyor ki. Ayşe'nin hatırına kabul et bari diyor. Ayşe gelmezse Gül de gelmezmiş güya."

"Bak ona inanırım işte." diye gülümseyerek konuştu.

Sinan, Aslı'nın kolundan tutarak onu durdurdu. Sonra yüzünü kendine çevirdi.

"Sen de gel hafta sonu Aslı. Sensiz gitmek istemiyorum."

"Bilemiyorum Sinan, evden çıkıp çıkamayacağım bile belli değil. Şuanda bütün hareketlerimi annem çok sıkı bir şekilde takip ediyor."

"Ama en azından bir düşün."

"Tamam, düşünürüm."

O hafta yine hızla zaman geçmiş, günler birbirini tekrarlamıştı. Sinan'la sadece öğlen yemek saatlerinde görüşüyorlar, onun dışında genç adam Aslı'yı hiç aramıyordu. Sinan'ın her gün yemeği bahane ederek onu görmeye çalıştığını biliyordu. Yine de bu kaçamak buluşmalar kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Bu şekilde görüşmeye devam ettikleri takdirde genç adamdan hiç kopamayacağının farkındaydı, bu yüzden kendini biraz daha geri çekmesi gerekiyordu. Çıkacakları tekne gezisi kafasını kurcalıyor, gidip gitmeme konusunda kararsızlık yaşıyordu. Gül ile Ayşe hafta sonunu iple çekiyorlardı. Aslı'nın gelmek istemeyeceğini düşünmüyorlardı bile.

Cuma günü bir ara kafeteryaya indiklerinde arkadaşlarına gelmeyeceğini söyledi. Bu geziye katılması, onunla duygusal ve romantik bir gün geçirmesi, genç adamdan kopmasını da imkân-

sız hale getirebilirdi. Bu riski göze almak istemediği için gitmemek en doğrusu olacaktı. Onun bu kararına arkadaşları büyük tepki göstererek, geziye gelmesi konusunda ısrarcı davrandılar. Onları kırmamak için bir şey söylememesine rağmen gitmemekte kararlıydı. Bu kararı genç adamın yüzüne karşı söylemeye cesareti yoktu. O günkü öğlen yemeği buluşmalarını da işi olduğu gerekçesiyle reddetti.

Akşam hep birlikte evde otururken cep telefonu çaldı. Aceleyle odasına giderek orada cevap verdi. Arayan Sinan'dı. Açar açmaz hemen konuya girdi.

"Aslı yarın tekne gezisine geliyorsun değil mi?"

"Üzgünüm Sinan ama gelmiyorum."

"Neden?"

"Bence en doğrusu bu."

"Hayır değil Aslı."

"Sinan anlamak istemiyor musun? Bu şekilde davrandıkça senden kopmam da imkânsız hale geliyor."

"Benim istediğimde bu zaten."

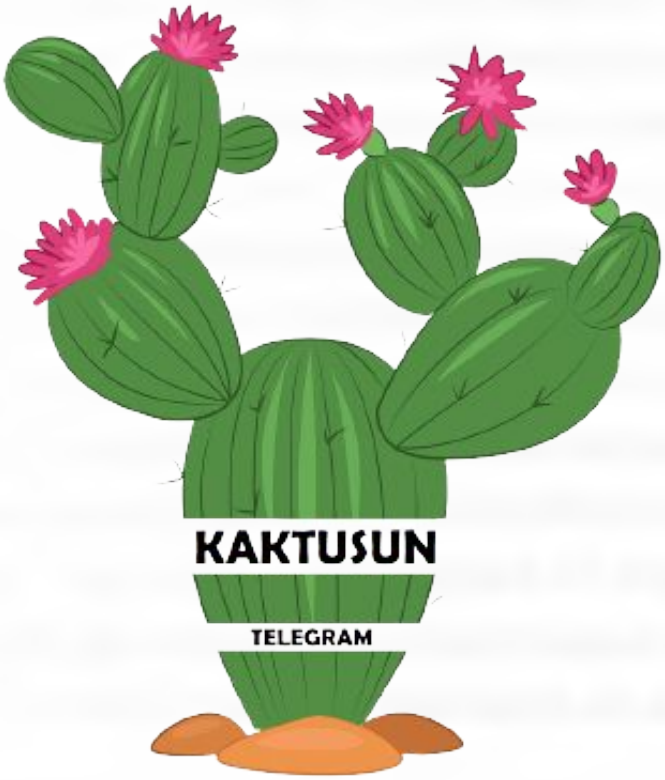
"Kusura bakma ama şuanda benim istediğim bu değil."

"Peki Aslı, ısrar etmeyeceğim. Kendi kararlarını verebilecek yaştasın nasıl olsa. Ama şunu da bilmeni isterim ki, bu ilişki bitmiştir."

Daha sonra genç kızın cevabını beklemeden telefonu kapattı. Sinan'ın tepkisine çok şaşırdı. Her ne kadar bu tepkiyi hak etmiş olsa da bu sefer kendisini bırakan genç adam olduğu için tekrar bir araya gelme garantisi de yoktu. Sonunda annesinin istediği gibi, onunla ilişkisi tamamen bitmişti. Sanki dibi görünmeyen karanlık, büyük bir boşluğun içine düşmüş gibi hissetti kendisini, ne bir şey düşünebiliyor ne de hissediyordu. Sanki beyni uyuşmuş aklına ve düşüncelerine ihanet etmeye başlamıştı. Artık

gözyaşları da kurumuş bir damla dahi akmamıştı. Odasında ve yatağında oturuyor olmasına şükrederek, başını yastığa dayadı ve gözlerini kapattı.

***

Tekne Gezisi ve Fırtına

Ertesi sabah uyandığında sabaha kadar deliksiz uyku çekmesine şaşırdı. Sinan'ın dünkü tepkisinden sonra uyuyabilmiş olması bile bir mucizeydi. Yataktan gerinerek kalktıktan sonra pencereye giderek camı açtı. Hava günlük güneşlikti. Tam da tekne gezisine uygun bir hava diye iç geçirdi. Keşke şimdi kendisi de onların yanında olsaydı. Saatine baktığında dokuz olduğunu gördü. Saat onda Foça'daki iskelede buluşup denize açılacaklardı. Acaba Sinan'ı arayıp gelmek istediğini söylese bekler miydi? Şimdi hazırlanıp çıksa on buçuğa doğru onlara yetişirdi. Önce gitmek için heveslendi, eli telefonuna gitti neredeyse genç adamı arayacaktı, fakat sonra bu kararından yine vazgeçti. Bir karar vermişti ve sonuna kadar dönmeyecekti. Bu yüzden önce lavaboya yöneldi, elini yüzünü yıkadıktan sonra mutfağa geçti. Annesi de kalkmış mutfakta bir taraftan kahve içerken, diğer taraftan günlük gazetesini okuyordu.

"Günaydın anne."

Nevin Hanım başını kaldırarak endişeli bir şekilde Aslı'ya baktı.

"Günaydın. Dün neden o kadar erken yattın? Seni merak edip kontrole geldiğimde uyuduğunu gördüm. İyisin değil mi?"

"Evet anne, iyiyim güzel bir uyku çekmek iyi geldi."

"Buna sevindim kızım."

"Canan hala uyuyor herhalde."

"Uykucu o. Sabah uykusunu çok seviyor."

Buzdolabının kapağını açarak kahvaltılık malzemeleri çıkardı, çay demledi ve sofrayı hazırladı.

Onu dikkatle izleyen annesi "İştahının açılmasına sevindim." dedi.

"Ben de öyle." diye karşılık verdi Aslı.

Kahvaltıyı hazırlarken ablası da kalkmış, hep beraber kahvaltı etmeye başlamışlardı. Bu arada Aslı'nın gözü sürekli saatine kayıyor, onların her an denize açılacaklarını düşünerek içi gidiyordu.

"Bu gün hava çok güzel Aslı, dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu ablası.

"Canım pek dışarı çıkmak istemiyor, evde oturacağım."

"Biz arkadaşlarla buluşacağız, istersen sen de gel."

"Siz keyfinize bakın."

Annesi hemen araya girerek Canan'a destek çıktı.

"Aslı, kaç zamandır evdesin kızım, istersen Canan'la çık, açılırsın biraz."

"Ben böyle iyiyim anne."

"Tamam, sen bilirsin. Ben de birazdan muayenehaneye gideceğim."

"Sıkılırsam çıkar, size de not bırakırım."

Annesi ve ablası çıktıktan sonra vakit geçirmek için evde temizlik yapmaya başladı. Hiç bir şey yapmadan boş oturmak huzursuz ediyor, zaman da bir türlü geçmek bilmiyordu. Bu yüzden bütün evi neredeyse dip köşe temizlemiş saatte ancak öğlen bir olmuştu. İşlerini bitirip pencereden dışarıya baktığında o güzel havadan eser kalmadığını gördü. Hava kapatmış, yavaş yavaş esmeye başlayan rüzgâr birden şiddetli bir fırtınaya dönüşmüştü. Havanın bu durumu Aslı'yı oldukça endişelendirdi. Sinan'ı ve arkadaşlarını merak etmeye başladı. Hemen endişeyle cep telefonuna sarılarak önce Sinan'ı, sonra da diğer arkadaşlarını aradı ama sonuçta kimseye ulaşamadı.

İçindeki endişe yavaş yavaş korkuya dönüşmeye başladı. Fırtına ile birlikte aniden başlayan yağmur, bir süre sonra sağanağa çevirmişti. Her gök gürlemesinde ve şimşek çakmasında yerinden fırlıyor, kalbi duyduğu korkudan dolayı sanki göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi hızla atıyordu. Aniden çalan cep telefonuyla yerinden sıçradı, arayan ablasıydı.

"Aslıcığım, hava durumundan dolayı eve gelemiyorum. Bir arkadaşın evine zar zor attık kendimizi, gecikirsem merak etme." diye durumundan haberdar ediyordu.

Hiç değilse ablasının güvende olduğunu düşünerek biraz olsun rahatladı. Ama içi çok sıkılıyor, içinde tarif edilemez bir korkuyla evin içinde kendini bilmez bir halde dolaşıp duruyordu. Pencereye doğru gidip yeniden dışarıya baktığında sokağın ve yolların boş olduğunu gördü. Herkes fırtına ve şiddetli yağmurdan sakınmak için ya evlerine ya da kapalı mekânlara sığınmış olmalılardı. Tekrar cep telefonunu eline alarak başta Sinan olmak üzere, geziye giden herkesi sırayla aradı ama bütün çabalarına rağmen onlara yine ulaşamadı. İçindeki sıkıntı gittikçe büyüyor, nefes almakta zorluk çekiyordu. Daha fazla dayanamayacağını

bildiğinden annesi ve ablasına Gül'e gittiğine dair not bıraktı ve sırtına yağmurluğunu geçirerek evden ayrıldı. Apartmanın kapısından çıktığı anda, fırtınanın şiddetinin evde hissettiğinden çok daha fazla olduğunu görerek, zorlukla arabasına doğru koşmaya çalıştı. Oldukça kısa mesafe koşmuş olmasına karşın, arabasına gelinceye kadar yağmurluğuna rağmen sırılsıklam olmuştu. Hemen arabasını çalıştırarak yola çıktı. Trafik çok yoğun olmadığı halde, şiddetli yağmur yüzünden önünü görmekte zorluk çekiyor, arabayı zorlukla kullanıyordu. Menemen yoluna çıktığında fırtına ve yağmur daha da şiddetlenmiş, göz gözü görmez olmuştu. Bu hava da yola çıkmakla hata ettiğini biliyordu ama evde onlardan haber alamadan oturmak, bu yolda araba kullanmaktan daha zordu. İçinden kazasız belasız gitmek için dua ederek yavaş yavaş yoluna devam etti. Oldukça zorlu geçen bir yolculuktan sonra, Foça'ya gelmesi iki saatten fazla zamanını aldı. Foça'ya girer girmez, doğruca iskeleye gitti. Orada gördüğü manzara fırtınanın şiddetini daha çok ortaya koyuyordu.

Fırtına yüzünden oluşan dalgalar yollara taşıyor, iskelede demirli tekneler birbirlerine çarpıyordu. Deniz sanki kapkara koca bir canavara dönüşmüş gibiydi. Dalgaların şiddetle kıyıya her çarpması, canavarın kükreyişi gibi korkunç sesler çıkarıyordu. Buna teknelerin birbirine çarpan ve kimilerinin zarar görmesine neden olan gıcırtılı ve çatırdayan sesleri de eklenince, fırtınanın korkunç yüzü kendini ortaya koyuyordu. Korkunç gök gürültüsüyle birlikte çakan şimşekler ortalığı bir an için aydınlatıyor, sonra yine yerini koyu karanlığa bırakıyordu. Şiddetle yağan yağmur bu korkunç gürültüye, hırçın ve öfkeli bir şekilde eşlik ediyordu. İskele üzerinde, görevli bir iki kişiden başka görünürde kimse yoktu. Onlar da zorlukla ayakta duruyorlar, denize düşmemek için büyük çaba sarf ediyorlardı.

İskele yakınındaki otoparka arabasını park ettikten sonra, zorlukla yürümeye çalışarak kendisini iskelenin yanındaki küçük kapalı binaya zor attı. İçeriye girdiğinde orada bekleyen bir grup kalabalığı görünce, onların da bugün denize açılmış yakınlarını endişe ve merak içinde beklediklerini anladı.

Kalabalığın içine doğru yürümeye başladığında birisinin kendisine seslendiğini duyunca, gözlerini oradaki kişilerin üzerinde dikkatle gezdirmeye başladı, sonra önündeki bir iki kişiyi geçmeye çalışarak yanına doğru gelmeye çalışan Sinan'ın babasını gördü. Yaşlı adamın da yüzü endişeden iyice kararmış, omuzları çökmüştü. Aslı'yı gördüğüne şaşırmış olduğu da yüz ifadesinden belli oluyordu.

"Allah'a şükürler olsun. Senin de denizde olduğunu sanıyorduk." dedi ve Aslı'ya sıkıca sarıldı.

"Ben katılmamıştım geziye. Sinanlardan bir haber var mı?"

Yaşlı adam üzüntüyle başını iki yana salladı.

"Hayır yavrum, henüz bir haber alamadık. Fırtına yüzünden kurtarma çalışmaları da istenildiği gibi gitmiyor."

İçinde biriken korku ve endişenin etkisiyle sessizce ağlamaya başladı. Şuanda genç adamın nasıl ve ne durumda olduğunu bilememek kendisini kahrediyordu. Aslı'nın perişan halini gören Sedat Bey, onu teskin etmeye çalıştı.

"Merak etme Aslı, Sinan güçlü kuvvetli bir adam, kendisini korumasını bilir. Gör bak hepsi az sonra sapasağlam çıkıp gelecekler."

Bu sözlerle kendisine moral vermeye çalışsa da, yaşlı adamın titreyen ellerinden, kaskatı kesilmiş vücudundan onun da büyük korku ve endişe içinde olduğunu anlayabiliyordu. Sevdiği adamın şuanda yaşam ile ölüm arasındaki mücadelesini düşündükçe son günlerde aralarında geçen anlaşmazlıklar gözüne çok önemsiz

görünmeye başladı. Sinan hayatındaki en önemli varlıktı ve belki de şuanda onu kaybetmek üzereydi. Aklına gelen bu düşüncenin korkunçluğu karşısında birden kendisini yine bayılacak gibi hissetti. Onun sendelediğini gören Sedat Bey hemen kolundan tuttu.

"Kendini bırakma kızım, dayan lütfen." dedi endişeyle.

Bu şekilde davranarak yaşlı adamın da moralini bozduğunu, gereğinden fazla endişelenmesine sebep olduğunu biliyordu ama ne kadar soğukkanlı davranmaya çalışsa da bunu bir türlü başaramıyordu. Sedat Bey kendisini biraz olsun oradan uzaklaştırabilmek için *"Aslı burası oldukça serin, zaten üzerinde yeterince ıslanmış. Esinler de buradalar, istersen sen eve git, ben haber alır almaz sizi ararım."* dedi.

Aslı hareket etmeden taş gibi olduğu yerde duruyordu, sanki hareket etme kabiliyetini tamamen yitirmiş gibi hissediyordu. Burayı terk edemez, başka yerde olmaya dayanamazdı.

"Burada beklemek istiyorum, evde bekleyemem."

Yaşlı adam, sadece başını sallayarak onayladı. Sonra gözlerini yeniden denize doğru çevirip, kaygılı bakışlarla beklemeye devam etti. Bu arada iskeledeki görevliler sürekli telsizle iletişim kurmaya çalışıyor, bir haber alır almaz, hemen endişe içinde bekleyen kalabalığa haber veriyorlardı.

Son gelen habere göre, bir balıkçı teknesi ve içindekiler sağ salim kurtarılmıştı. Az sonra da iskeleye geleceklerdi. Aslı, korku ve endişenin yanında bir de soğuktan titremeye başlamış, rahatlayabilmek ve biraz da ısınabilmek için kapalı dar mekânda kısa adımlarla yavaş yavaş dolaşmaya başlamıştı. Yaşlı adamın, kendisini gördüğündeki tepkisinden anladığı kadarıyla Sinan, aralarındaki anlaşmazlıktan ailesine bahsetmemişti. O zaman genç adamın ilişkilerini bitirdiğinden de haberleri yoktu. Sonra yine aklına

dün telefonda söyledikleri geldi. Artık bu ilişki bitmiştir demişti. Eğer sağ salim dönerlerse, kendisini gördüğünde vereceği tepkiyi merak etti. İlişkileri bittiği için hiç önemsemeyecek miydi, yoksa Aslı'yı gördüğüne memnun olup, ona sarılacak mıydı? Eğer sağ salim gelirse ilişkilerine yeniden devam etme kararı aldı. Onu kaybetme korkusunu bu denli ağır yaşadıktan sonra artık genç adamdan ayrılamazdı. Sonuçta bu hayat kendi hayatıydı ve nasıl yaşaması gerektiğine kendisi karar verirdi.

Bu arada Sedat Bey kendisine seslenmiş, el işareti yaparak çağırmıştı. Yanına gittiğinde Adnan'ı gördü. O da gelmiş, yüzü endişe ve korkudan bembeyaz olmuştu. Aslı'yı görünce sarılarak yanaklarından öptü.

"Burada olmana inan çok sevindim Aslı. Sinan arkadaşlarıyla birlikte tekneyle açılacağını söyleyince sen de onunlasın sanmıştık."

"Son anda bir engel çıktı gidemedim." diye üzüntüyle yalan söyledi.

"Gidemediğin çok iyi olmuş, eminim Sinan da gelmediğin için şükrediyordur şimdi."

Aslı, Sinan'ın adını Adnan'dan duyunca yine kötü hissetti kendini. Ona o kadar ihtiyacı vardı ki, şimdi bunu çok daha iyi anlıyordu. Allah'a sağ salim gelmeleri için dua etmeye başladı.

"İstersen seni eve götüreyim. Esin de, annem de oldukça endişeliler. Seni görünce biraz olsun rahatlarlar belki. Mert yüzünden buraya gelemediler. Yanlarında olman iyi gelir onlara. Hem burası çok soğuk sen de üşümüş olmalısın." dedi Adnan.

"Öyle, ama inan gidemem. Onlar gelinceye kadar burada bekleyeceğim."

Bu arada telsizden yine cızırtılar gelmeye başlamış, herkes merakla görevlilerin etrafını sarmıştı. Aslı, Sedat Bey'in koluna

girerek ona güç vermeye çalıştı. Bu şekilde, gelecek haberi birlikte beklemeye başladılar. Bu arada görevlilerden birisi kalabalığa seslendi.

"Bir gezinti teknesine ulaşılmış. Beş kişilik grupta bir ölü, bir yaralı varmış."

Aslı'nın kulağında *'Gezinti teknesi... Beş kişilik grup... Bir ölü... Bir yaralı...'* O ses kulağında yankılanmaya başladı. Bu teknenin Sinanlara ait olma ihtimalinin yüksek oluşu kendisini kötü hissetmesine sebep oldu.

Adnan da yaşlı adamı kolundan tutup konuşarak rahatlatmaya çalışıyordu.

"Onlar değildir, öyle bile olsa Sinan denizde tecrübeli ona bir şey olmaz."

Adnan ile ikisi yaşlı adamı rahatlatıp yatıştırmaya çalışsalar da, teknenin onlara ait olduğunu hissedebiliyordu. O teknedeki herkes kendisi için o kadar değerliydi ki, içlerinden birini dahi kaybetmeye dayanamazdı. Görevli, *'Bir ölü bir yaralı'* demişti. İçlerinden biri ölmüştü. *Ölü! Ölü! Ölü!* Ne kadar aklına getirmemeye çalışsa da bu kelime sürekli beyninin içinde yankılanıp duruyordu. Gözlerinin kardığını, sonra da sendelemeye başladığını hissedince hemen duvara doğru yöneldi. Bir eliyle duvara tutunup, hızlı bir şekilde soluk alıp vermeye çalıştı, neredeyse bayılacaktı. Bu kadar endişenin ve korkunun içinde yaşlı adamın bir de kendisi için endişelenmesini istemiyordu.

Adnan endişeyle kendisine bakmış, ona merak etmemesi için iyiyim der gibi baş işareti yapmıştı. Aslında hiç iyi değildi, bu ölüm haberi tamamen her şeye karşı savunmasız bırakmıştı. Arkadaşları tek tek gözünün önünden geçmeye başladı. Gül ve Ayşe; ikisini de çok sevip, çok bağlanmıştı. Onlar dostluğun adı, dostluğun ta kendisiydi. İkisi de hayatında önemli bir yere sahip-

tiler. Tanıştıkları günden beri beraber gülüp, beraber ağlamışlardı Kimi zaman, hüzün bulutları hepsini bir sarmış, kimi zaman da, neşe ve mutluluk şarkıları hepsi için aynı şekilde söylenmişti. Kimi dostluklar, kalplere sığmaz ve hiçbir zaman da unutulmazdı. İşte onların ki böyle bir dostluktu. Dahası kardeşlikle eşdeğerdi. Onlardan birinin kaybına dayanamayacağını biliyordu. Ömer Bey de öyle. Olgun ve ağırbaşlı haliyle, Gül'e verdiği değer ile hemen kendisini sevdirmişti. Onun kaybına da Gül dayanamazdı. Sonra aklına Ercan geldi, son günlerde neler yaşamış olurlarsa olsunlar, o hayatındaki en iyi, en sadık, en değerli dostuydu. Onun her zaman için kalbindeki yeri bambaşkaydı. O, hayatında karşısına çıkan en nadide, en güzel varlıklardan biriydi. Bu yüzden onu kaybetme düşüncesi bile kendisini kötü hissetmeye yetmişti. Ve Sinan! Kaybını hayatı boyunca kesinlikle kaldıramayacağı tek kişiydi. Onun ölmüş olma ihtimalini dahi aklına getiremiyordu. Çünkü böyle bir şey düşünmeye çalışsa bütün vücudu nöbet geçirircesine titriyordu. Bu düşüncenin korkunçluğu yeniden titremesine neden olmuş, Adnan ile Sedat Bey'in de durumu fark etmemeleri için yere oturarak ellerini bacaklarının arasına gömmüştü. Hayır! Sinan ölemez! Ölemez! diye soğuktan buz kesmiş kilitli çenesini zorlukla oynatarak durmadan kendi kendine konuşuyor, buna da mani olamıyordu. Sinir krizi geçirme eşiğine geldiğinin farkındaydı. Biran önce toparlanması gerekiyordu. Hızlı hızlı nefes alarak rahatlamaya çalıştı. Ne kadar rahatlatmaya çalışırsa çalışsın, sonuçta bir ölüm vakasıyla karşılaşacağı için başarılı olamıyordu. Onun durumunu fark eden Adnan, hemen koşarak yanına geldi ve ellerini bacaklarının arasından çekerek kendi ellerinin arasına aldı

"Yok bir şey, biraz sakin ol. Sinan'ın seni bu halde görmesini istemezsin değil mi?" diyerek Aslı'yı yatıştırmaya çalıştı.

"Ben iyiyim, sen babanı yalnız bırakma. Onun yanında olmana daha çok ihtiyacı var."

Genç adam yeniden Sedat Bey'in yanına gitti. Böyle bir durumda kimsenin kendisi için endişelenmesini istemiyordu.

Korkuyla beklerken zaman da geçmek bilmiyordu. Artık hem korkudan hem de soğuktan bütün vücudunun uyuşmaya başladığını hissediyor, hiçbir şey düşünemeden sessizce oturduğu yerden denize bakıyordu. Bu arada sürekli elini yüzüne götürerek, sessizce akan gözyaşlarını siliyordu. Şuanda içlerinde en soğukkanlısı Adnan'dı. Hem yaşlı adamın yanına gidiyor, ona moral vermeye çalışıyor hem de yanına gelerek kendisine destek olmaya çalışıyordu. Soğukkanlı davranıp güçlü görünmesi gerektiğinin farkındaydı, en azından bunu yaşlı adam için yapmalıydı. Ama aldığı haberin ağırlığı karşısında bu gücü kendisinde bulamıyordu. Tekne geldiğinde Sinan yaşıyor dahi olsa, sonuçta bir arkadaşını kaybetmişti. Bu kaybın yükünü nasıl taşıyacağını da bilemiyordu. Ayrıca bir de yaralı vardı. Acaba o kimdi ve durumu nasıldı? Bütün bunları bilememek kendisini daha kötü hissettiriyor, mantıklı ve sağlıklı düşünmesine engel oluyordu.

Beklerken zaman da bir türlü geçmek bilmiyor sürekli saatine bakıp duruyordu. Bu arada telsizle haber verilmiş, iskeleye ambulans gelmişti. Sağlık görevlileri de kendileri ile birlikte yaralı ve kurtulanların gelmesini beklemeye başladılar. Zaten fırtına yüzünden kurtarma çalışmaları da ağır ilerliyor, istenildiği gibi gitmiyordu. Oturduğu yerin soğukluğunu bütün vücudunda hissetmeye başlayınca yerden doğrulmaya çalıştı. Bütün vücudu soğuktan resmen kaskatı kesilmişti. Bu arada içeride beklemeye dayanamayan birkaç kişi iskeleye çıkmış, fırtınanın etkisiyle sallana sallana zar zor yürüyerek, tur atmaya başlamışlardı. Birden büyük bir gürültüyle gürleyen gök gürültüsünün ardından istem

dışı olarak bir çığlık attı, sonra da elini ağzına kapatarak kendisini tutmaya çalıştı. Utanarak etrafına baktığında tek çığlık atanın kendisi olmadığını görünce biraz rahatladı. Kalabalık içinde de çığlık ve ağlama sesleri duyuluyordu. Dışarıdan gelen şimşek ve gök gürültüsü sesleri durumu daha vahim gösteriyor, korku ve endişeyi tırmandırıyordu.

Gözlerini kapatarak sesleri dinlemeye devam etti. En azından bu sesler düşünceleri arasında boğulmasına engel oluyordu. İstese şuanda kendisi de hıçkıra hıçkıra ağlayabilirdi. Buna aslında çok da ihtiyacı vardı. Üstelik dikkat de çekmezdi. Belki daha çabuk rahatlardı o zaman. Ama Sedat Bey yüzünden ağlayamıyordu. Onun endişeli ve korkuyla gölgelenmiş yüzü buna engel oluyordu. Yaşlı adamın gözleri, denizin canavara benzeyen görüntüsü üzerinde donmuş kalmıştı. Kim bilir şuanda o neler düşünüyor, neler hissediyordu. Bu yaşlı adamın acısı kendi acısı olacaktı. O evladını, kendisi sevgilisini kaybetmiş olacaktı. Bunu düşünmek bile başının dönmesine neden oldu. Bu adam için güçlü olmalı, onun yanında durmalıydı.

Kulağına motor gürültüsü gibi bir ses gelince hemen dikkat kesildi ve iskele tarafına doğru bakmaya başladı. Kurtarma gemisi olduğunu düşündüğü büyük bir gemi, dalgaları yararak iskeleye doğru geliyordu. Hemen görevliler dışarıya fırlamışlar, gemiyi karşılamaya çıkmışlardı bile.

Sedat Bey ve Adnan'la birlikte hemen dışarıya fırladı. Endişeyle iskeleye yanaşmaya çalışan gemiye bakmaya başladılar. Yaşlı adamın yanına gidip elini tuttu. Sedat Bey de güç vermek istercesine bu elleri sıktı. Sonra ikisi de endişeli bir şekilde gemiyi beklemeye devam ettiler. Gemi yavaş bir şekilde iskeleye yanaşmaya çalıştı ama kabaran dalgalar yüzünden bu oldukça zor oluyordu. Gemiden atılan halatları iskeledeki görevliler zorlukla

yakalamış, sonra bunları dubalara geçirmeye çalışırken de oldukça zorlanmışlardı.

Nihayet gemi iskeleye yanaşınca ilk önce sağlık görevlileri fırlayarak gemiye çıktılar. Korku ve endişeyle beklenen bir on, on beş dakikadan sonra gemiden ilk önce ilk bulunan balıkçılar çıkmaya başladı. Sonra da Ömer Bey ve Gül çıktı. İkisi de oldukça bitkin ve perişan bir halde görünüyorlardı. Onları sağ salim görünce sevinç çığlığı atarak yanlarına koştu ve ikisine de sarılarak öptü. Daha sonra sağlık görevlileri bir sedyeyle gemiden çıkmaya çalışırlarken, endişeyle ve korkudan irice açılmış gözleriyle önce olduğu yerde hiç hareket etmeden öylece sedyeye bakmaya başladı. Orada yatan kişinin arkadaşlarından biri olması kendini, ne kadar hazırlasa da yine de kötü hissetmesine neden olmuştu. İçinde büyüyen bir korkuyla ve endişeyle oraya doğru koştu. Sedyede yatanın Ayşe olduğunu gördü. Ona da gözyaşları içinde ve sağ görmekten dolayı duyduğu sevinçle bakarken Ayşe'nin kolunun kırılmış olduğunu ve sıkıca sarılmış olduğunu fark etti. Sonra içinde hissettiği büyük bir korkuyla gözleri yeniden gemiye doğru kaydı. Ercan ile Sinan hala çıkmamışlardı. Sanki içine büyük bir kor ateşi düşmüş gibi ciğerinin yanmaya başladığını hissetti. Sinan ya da Ercan... Birini kaybetmişti işte!

Bu dayanılmaz acının ağırlığı altında iki büklüm bir şekilde olduğu yerde donup kaldı. Kendisine hâkim olamıyor, gözyaşları yanaklarından sel gibi akıyordu. Hayatta sevip değer verdiği iki erkekten biri yoktu artık. Telsizdeki anonsu duyduğu andan beri düşünmek, aklına dahi getirmek istemediği durumla şimdi yüzlemek durumunda kalmıştı. Sanki bütün dünya çevresinde dönüyor gibiydi. Elleriyle yüzünü kapattı. Şuanda hiçbir şey görmek, hiçbir şey duymak istemiyordu. Karşılaştığı gerçek, aslında aklına getirmek istemediği korkularının su yüzüne çıkmasıydı.

Birden içinde büyük bir acı duymaya başladı. Sanki kor bir ateş içine düşmüştü ve bu ateş bütün hayati organlarını kavuruyordu. İçinde başlayan bu yangın büyüyerek bütün vücudunu sardı. Karşılaşacağı acının gerçekliği karşısında beyni sanki tamamen uyuşmuş gibiydi ve çevresindekileri de algılamakta güçlük çekiyordu. Onun şuanda tek istediği, yaşadıklarının bir düş olması ve gerçeklikten tamamen uzak olmasıydı. Keşke her şey bir yanılsama olsaydı. Sanal âlemde yaşanmış bir olay olsaydı ve gözlerini açtığında en yakın dostunu ve sevdiği adamı karşısında görebilseydi. Ama yağan yağmurun ve şimşekle birlikte çakan gök gürültüsünün sesi ve çevrede bağıran insanların haykırışları her şeyin gerçek olduğunun kanıtıydı. Hayatta sevdiği, değer verdiği iki erkekten biri yoktu artık.

Ölü! Ölü! Ölü! Hâlâ görevlinin söylediği o sözler kulaklarında yankılanıyordu. Ercan!.. Sinan! Sürekli onların ismini haykırıyordu. Biri yoktu işte, gitmişti bu dünyadan. Nasıl dayanacaktı bu acıya, nasıl katlanacaktı bu iki insandan birinin yokluğuna? Kimi kaybetmişti? Hangi sevdiği, onu yapayalnız bırakarak gitmişti bu hayattan. *Sinan! Sinan! Hayırrr! Hayırrr!* diye bağırdı yüreğini yırtıp geçen sessiz bir haykırışla. *Allah'ım ne olur o olmasın... O olmasın.* Ya Ercan! Bu güzel dostunu bu kadar kolay mı çıkarıp atıyordu bu hayattan? Hayattaki en nadide insanı bir çırpıda silip atabiliyor muydu? Allah'ım ne olursun dayanma gücü ver bana diye hıçkırarak ellerini yüzüne kapattı ve dizlerinin üstüne çökercesine yığıldı...

Çevresindeki sesler artık iyice haykırışa dönmüştü. Gelen bu bağırış çağırış sesleri yüzünden başını kaldırıp görmeyen gözlerle gemiye baktı. Gemiden bir ceset indirildiğini düşünürken sağanak halinde yağan yağmur ve sicim gibi akan gözyaşları yüzünden belli belirsiz iki silüet görünce, bu bağırış seslerinin se-

vinçten kaynaklandığını anladı. Sinan, Ercan'ın koluna girmiş yürümesine yardımcı oluyordu. Ercan ise bir eli göğsünde, zorlukla yürüyerek Sinan'ın işini kolaylaştırmaya çalışıyordu. Aslı gördükleri karşısında şok olmuş, öylece kalakalmıştı. Arkadaşları içinde hiç kimsenin ölmemiş olması, tarifsiz bir mutluluk kaynağıydı. Bir ölü beklerken hepsi sapasağlam karşısındaydı. Bu mucize değilse, başka ne olabilirdi?

Şuanda yaşadıklarından dolayı bir çeşit şok geçirdiğinin farkındaydı. Taş kesilmiş bir halde bulunduğu yerde kıpırdamadan duruyor, gözlerini de Sinan'dan ayıramıyordu. Ercan'ın gemiden inmesine yardımcı olan genç adam da Aslı'yı görmüş, öylece olduğu yerde kalakalmıştı. İkisi de hiç konuşmadan, hiç hareket etmeden birbirlerine bakıyorlardı. Genç adam sırılsıklam bir vaziyette, yorgun ve bitkin bir şekilde oldukça perişan görünüyordu. Sağlık görevlileri Sinan'ın yanına gelerek, Ercan'ı onun elinden alıp ambulansa götürdüler. Sicim gibi akan gözyaşlarına hala engel olamıyor, gözyaşları içinde genç adamı zar zor görebiliyordu. Sinan durduğu yerde, sanki Aslı'yı kucaklamak ister gibi kollarını iki yana açarak beklemeye başladı.

Aslı yavaşça ayağa kalktı. Donmuş ve kaskatı kesilmiş olan bacakları, genç adamın kendisini çağırmasıyla sanki aniden tüy gibi hafiflemişti. Kendini kaybetmiş bir halde sevdiği adama doğru hızla koşmaya başladı. Genç adamın kollarına atıldığında onun hızla çarpan kalbinin sesini duydu. Sinan sanki kendisini hiç bırakmayacak gibi sımsıkı sarılarak saçlarını öpmeye başladı. Başını kaldırıp baktığında onun da kendisi gibi ağladığını gördü, sessizce ellerini uzatıp genç adamın gözyaşlarını sildi ve yeniden sarıldı.

"İyi ki gelmedin Aslı. Her şey o kadar korkunçtu ki. Senin güvende olduğunu düşünmem dayanma gücü verdi bana."

"Biliyorum Sinan. Benim içinde korkunçtu, seni ne durumda bulacağımı bilemeden beklemek."

Sinan cevap olarak genç kıza yeniden sarıldı ve saçlarını tekrar öpmeye başladı. Daha sonra birlikte iskeleye doğru yürümeye başladılar. Genç adam, endişeyle bekleyen babasına sarıldı. Arkasından da Adnan'a sarılarak *"kendisine bir şey olmadığını, iyi olduğunu"* söyledi.

Bu arada Adnan *"Sinan, ambulans gitmek üzere ben de arkadaşlarınla birlikte hastaneye gidiyorum, bir ihtiyaçları olabilir. Siz eve gidin annemler de perişan durumdalar, sizi sağ salim görsünler."* dedi.

Daha sonra Ayşe ile Ercan'ın binmiş olduğu ambulansa binerek oradan ayrıldı. Bu arada Ömer Bey ile Gül kendi arabalarına binmişler, onları bekliyorlardı.

"Sinan, ben arabayı az ileriye park ettim. Siz önden gidin ben sizi takip ederim." dedi Aslı.

Olduğu yerde kaskatı kesilen genç adam, sinirle dönerek inanmaz bir şekilde bakmaya başladı.

"Bu havada buraya kadar arabayla mı geldin sen?" diye bağırarak sordu.

Çok sinirliydi ve öfkeden öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Bu havada siz denizdeyken, İzmir'de öylece oturup bekleyemezdim."

Sinan hala sinirliydi ve sinirini zapt etmekte zorlanıyordu.

"Biliyor musun, bir gün sen beni kalpten öldüreceksin. Benim de denizde, o fırtınanın ortasında duyduğum en büyük güven, senin evinde sağ salim oturuyor olman düşüncesiydi."

"Ama ne yapabilirim ki bekleyemedim işte."

"Ah Aslı ah! Çok düşüncesizce hareket ediyorsun. Gelirken ya kaza yapsaydın, sana bir şey olsaydı ne yapardım ben, bunu hiç düşündün mü?"

Sinan'ın öfkesi dinmek bilmeyince artık araya babası girmek zorunda kaldı.

"Tamam, oğlum, sinirlenme artık. Kızcağız sağ salim gelmiş buraya, önemli olan o. Hadi bak o da çok ıslandı, sen de sırılsıklamsın, hasta olmadan biran önce eve gidelim." diyerek ikisinin de kolundan tuttuğu gibi arabalara doğru götürdü onları. Sinan kendi arabasını iskelede bırakarak Aslı'nınkine bindi. Direksiyon koltuğuna o oturunca, itiraz edecek gibi oldu. Bunun üzerine genç adam *"Bu havada tekrar araba kullanmana izin verecek değilim herhalde."* diye sinirle çıkıştı.

Sinan'ın babası önde, Ömer Beyler onun arkasında, kendileri de en sonda küçük bir konvoy oluşturarak Sinanların evine doğru yola çıktılar. Daha evin kapısına gelir gelmez, yağmura ve fırtınaya aldırmadan annesi ile kardeşi evden fırlamışlar, yanlarına gelerek bir Sinan'a bir kendisine gözyaşları içinde sarılmışlardı. Daha sonra da Ömer Bey ve Gül'e sarılarak herkesi hemen içeri aldılar. Onlar içeri girer girmez Gülten Hanım *"Aşağıda ve yukarıda iki tane banyo var. Hemen sırayla banyoya girin ve kuru bir şeyler giyinin. Fırtınadan sağ salim kurtulmuş olabilirsiniz ama şu ıslak giysilerle oturmaya devam ederseniz zatürreden kurtulamazsınız."* diye uyararak hemen banyoya girmelerini sağladı.

Önce Gül ile Aslı yıkandı, sıcak su hem sinirlerine hem de bedenine çok iyi gelmiş, rahatlamasını sağlamıştı. Onlardan sonra da Ömer Bey ve Sinan yıkanmışlar ve üstlerine kuru bir şeyler giyinmişlerdi. Kimsenin yanında yedek kıyafet olmadığı için Gül ile Aslı Esin'in, Ömer Bey de Sinan'ın kıyafetlerinden giyinmek zorunda kalmıştı. Banyodan sonra Esin kızları kendi odalarına alıp, ellerine saç kurutma makinesi verdi. Sonra mutfağa annesine yardıma gitti

Gül ile yalnız kalan Aslı, yüzünün rengi yavaş yavaş yerine gelmeye başlayan arkadaşına *"Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?"* diye sordu.

"Şimdi iyiyim. Fakat fırtına o kadar korkunçtu ki anlatamam. O fırtınanın içinde kaybolup öleceğimizi düşündüm hep."

Gül hem konuşuyor hem de gözyaşlarını zorlukla bastırmaya çalışıyordu. Aslı arkadaşının elini tutarak ona güç vermeye çalıştı.

"Bütün bunları unutmaya çalış, önemli olan sağ salim kurtulmuş olmanız."

"Kurtulmuş olmamıza şükrediyorum ama yaşadıklarımızı da kolay kolay unutmam mümkün değil."

Bu arada yanlarına gelen Sinan, ikisinin de iyi olup olmadığını merak ederek bakmaya geldiğini söyledi. Gül saçlarını kurutma işini bitirince makinayı Aslı'ya uzatarak onların yanından ayrıldı. Sinan'la yalnız kaldıklarında genç adam saç kurutma makinesini eline alıp yavaş ve yumuşak bir şekilde genç kızın saçlarını kurutmaya başladı.

"Sinan sizi beklerken öyle korktum ki anlatamam. Bir de oradaki görevliler bir ölü, bir yaralı var deyince aklımı kaçırıyorum sandım. İçinizden birinin ölmüş olma düşüncesine bile dayanamıyordum. Sonra sizleri sağ salim görünce çok rahatladım."

Genç adam, Aslı'nın arkasından omuzlarını tutarak hafifçe sıktı. Sonra eğilerek başının arkasından yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Sonra da çok yavaş bir sesle ağır ağır konuşmaya başladı.

"Ayşe ile Ercan'ı neredeyse kaybediyorduk Aslı. Fırtınanın şiddeti yüzünden teknemiz sürekli sallanıyor, kimi zaman da yan yatıp devrilecek gibi oluyordu. Hepimiz teknenin içindeki kamaraya girmeye çalışıyorduk. O fırtınada bırak yürümeyi hareket etmek bile çok zordu. Sonra Ayşe dengesini kaybederek hızla savruldu. Bu sırada tekne yine yan yatmış, dalgalar tekneyi doldurmuştu. Bizler, bir yandan da suyu boşaltmaya uğraşıyorduk. Bu sırada Ayşe de güvertenin parmaklıklarına tutunarak fırtınaya karşı

direnmeye çalışıyordu. Savrulunca güverteye hızla çarptığı için kolu kırıldı. Tek koluyla parmaklıklara tutunmaya çalışıyor, vücudunun bir kısmı dışarıda bir kısmı içeride avazı çıktığı kadar bağırarak yardım istiyordu. Hepimiz ona ulaşmaya çalışıyorduk ama bu çok zordu. Neredeyse denize fırlayıp gidecekti. Ercan son anda Ayşe'ye ulaşmayı ve onu tutarak tekrar tekneye çekmeyi başardı. Tam Ayşe'yi kurtardığımızı düşünürken yeniden yan yatan tekneden bu sefer Ercan fırladı."

Genç adam nefes almak için bir süre susarak boş ve sabit bakışlarla önüne bakmaya başladı. Olayları sanki yeniden yaşıyor gibiydi ve yüzünün rengi bembeyaz olmuştu. Aslı ise duydukları karşısında şok olmuş, Ayşe'nin yaşamasının neredeyse bir mucize olduğunu öğrenmişti. Yavaşça uzanarak genç adamın elini tuttu.

"Önemli olan hiçbirinize bir şey olmaması." dedi moral vermek istercesine.

Sinan yumuşak bir sevecenlikle baktı.

"Şimdi bunları konuşuyor olmamız bile bir mucize."

"Ercan'ın fırlayıp denize düşmemesi de mucize olmuş baksana."

"Ercan denize düştü, dalgaların arasında kaybolunca arkasından ben de denize atladım, boğulmasına izin veremezdim."

"Aman Allah'ım! Neler olmuş öyle! Nasıl cesaret ettin o dalgaların içine atlamaya." dedi şok olmuş bir halde. Duydukları şeylere inanmakta zorluk çekiyordu.

"Onu kurtarmam gerekiyordu Aslı."

"Ama onu kurtarmaya çalışırken sen ölebilirdin."

"Ben öylece güvensiz bir şekilde atlamadım denize. Ömer ile belime teknedeki halatı bağladık, diğer ucunu da teknenin dubasına geçirip sağlamlaştırdık. Ercan'ı bulduğumda neredeyse

boğulmak üzereydi. Ömer ile Gül halatı çekerek bizim tekneye çıkmamızı sağladılar. Zorlukla tekneye çıktığımızda ise Ercan'ın bilinci yerinde değildi. Aslında resmen ölmüştü diyebilirim. Hemen suni teneffüs ve kalp masajı yapmaya başladım. Ömer de bana yardım ediyordu. Ne kadar çabalarsak çabalayalım döndüremiyorduk. O sırada kurtarma gemisi bizi buldu. Sanırım bu yüzden size bir ölü var demişlerdir. Tam ümidimizi kesecekken Ercan kendine geldi ve yuttuğu bütün suları kusmaya başladı. Yani Aslı, anlayacağın sevgili dostunu zorlukla kurtarabildik."

Aslı duydukları karşısında artık düşünme kabiliyetini de kaybetmiş, tutmaya çalıştığı gözyaşları yine yanaklarından akmaya başlamıştı. Bugün neredeyse hayatta değer verdiği, kendisi için önemli olan iki insanı da kaybedecekti. Ercan'ın yaşadıkları aklına gelince kendisini daha da kötü hissetti. Sevgili dostu bugün resmen ölmüş, arkasından zorlukla hayata dönmüştü. Aralarındaki husumete ve her türlü sinir harbine rağmen Sinan, Ercan'ı kurtarmak için önce kendi hayatını tehlikeye atmış, ardından hayata döndürebilmek için de var gücüyle çaba göstermişti.

Gözyaşlarını gizlemeye çalışarak sevdiği adama sarılıp, başını göğsüne gömdü. Öylece ne kadar kaldıklarını bilmiyordu ama Esin'in kendilerine seslenmesiyle ikisi de birbirlerinden ayrıldılar.

"Yemek hazır, hadi aşağıda sizi bekliyoruz."

Hep birlikte aşağı kata indiler ve salonda hazırlanmış olan masaya oturdular. Sedat Bey de biraz kendini toparlamış, Ömer Bey'le sohbet etmeye başlamıştı. Adnan hala gelmediği için Ayşe'yle Ercan'ı merak etti. Acaba durumları nasıldı ve eve çıkmalarına izin verecekler miydi? Oturmuş sessizce yemeklerini yerlerken bir süre sonra Adnan geldi. Hastanedekilerin durumunun iyi olduğunu bir iki saate kadar çıkabileceklerini, ayrıca teknenin de kurtarılarak iskeleye getirildiğini söyledi. Gelen haberler biraz olsun morallerini düzeltti.

Yemekten sonra Sinan *"İstersen seni götüreyim hastaneye. Arkadaşlarını görürsen kendini daha iyi hissedersin."* dedi.

Aslı minnetle bakarak gülümsedi. Ercan'ı merak ettiğini düşünerek, hastaneye götürmek istemesi gerçekten de kendisini daha iyi hissetmesini sağladı.

Güllerle birlikte hastaneye geldiklerinde hemen Ayşe'nin kaldığı odaya gittiler. Ercan'ı da Ayşe'nin yanında buldular. Aslı, Ercan'ı görünce kendisini tutamayarak hemen ona sarıldı.

"İyi olmana çok sevindim Ercan."

"Teşekkür ederim Aslı. Sanırım iyi olmayı Sinan'a borçluyum."

Ercan genç adamın yüzüne minnetle bakıyordu.

Aslı sevdiği adama baktığında, kendisini tutamayıp Ercan'a sarılmasından dolayı rahatsızlık duymadığını ve anlayışlı bir ifadeyle kendisine baktığını gördü. Sonra Ercan'ın yanından ayrılarak Ayşe'ye döndü.

"Geçmiş olsun Ayşe, şimdi nasılsın?"

"Şimdi biraz daha iyiyim. Yakında iyice toparlarım kendimi."

Ayşe böyle konuşurken Ercan'ın, Ayşe'ye doğru eğilerek alnından öpmesi ve genç kızın sağlam olan elini tutarak sevgiyle okşaması gözünden kaçmadı.

Ayşe'nin kırılan kolu alçıya alınmış, omuz askısıyla sabitlenmişti. Bu arada Ercan, Sinan'ın yanına geldi.

"Her şey için teşekkür ederim Sinan. Ayşe beni kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attığını söyledi. Hayatımı sana borçluyum."

Sinan umursamaz bir halde hafifçe omuz silkti.

"Önemli değil, kim olsa aynı şeyi yapardı. Belli mi olur, bakarsın bir gün de sen benim hayatımı kurtarırsın, ödeşiriz." dedi. Sonra dostça Ercan'ın omzunu sıvazladı.

Bu arada odaya uzun boylu kumral güzel bir bayan doktor girdi. Sinan'ı görünce gülümseyerek yanına gitti.

"Merhaba Sinan, epeydir görmüyordum seni."

"Ooo Selma, demek hala buralardasın."

"Ne yaparsın evimiz ve işimiz burada, biz de bırakıp gidemiyoruz."

"Bugün nöbetçi misin yoksa?"

"Malum icap nöbeti, yaralı var diye çağırdılar evden."

Onların bu samimi tavırlarından hafif de olsa rahatsız oldu ama yine de gülümsemeye çalıştı. Genç adam bayan doktora hemen arkadaşlarını tanıtmış, Aslı'yı tanıtırken de *hayatımın aşkı* diye tanıştırmıştı. Bu tanıştırmadan sonra Selma sıcak bir gülümsemeyle Aslı'ya sarıldı.

"Bu oğlanın âşık olup seveceğinden yana artık hiçbir ümidimiz kalmamıştı. Aferin sana, bunu başaran tek kadın sensin." diye şaka yollu takılmayı ihmal etmedi.

Sinan Aslı'yı kendisine doğru çekerek ellerini omzuna doladı.

"Selma üniversiteden arkadaşım. Kendi burada dâhiliye uzmanı. Eşi Vedat da yine bizim dönem arkadaşımız. Üniversite yıllarında grup olarak hiç ayrılmazdık, sonra Vedat ile birbirlerine âşık olunca doğal olarak gruptan biraz koptular."

"Aman Sinan öyle konuşma ne kopması, fırsat mı verdiniz sanki kopmamıza? Ne zaman baş başa bir yere gitmeye kalksak, hemen arkadaşlarla orada bitiverirdiniz." dedi samimi ve dostça bir gülümsemeyle.

"Öyleydi hakikaten değil mi? Baya çocukluk etmişiz zamanında."

Daha sonra Sinan, Ercan ile Ayşe'yi kastederek *"Nasıl bizim arkadaşlar, çıkarıyor muyuz hastaneden?"* diye sordu.

"Ercan ağır bir travma yaşamış. Bu yüzden bir süre kalp masajından kaynaklanan göğüs ağrısı çekebilir ama bunun dışında oldukça iyi. Ayşe'nin de bir süre yatarak dinlenmesi gerekiyor. Kol kırığının yanında vücudunda çarpma ve darbe kaynaklı berelenmeler var. En az iki hafta çalışamayacak. Bunlara dikkat ederseniz arkadaşlarınızı birazdan çıkarırım." dedi.

"Tamam her şeye dikkat ederiz." dedi Ercan. Hastaneden çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Bu arada Sinan, Selma ile koridora çıkarak onunla sohbet etmeye başladı. Bu arada kendisi de Gülten Hanım'ın evden çıkarken verdiği çantadaki kuru kıyafetleri çıkararak Ercan'a verdi. Gerçi üstlerine hastane kıyafeti vermişler, kurulanmışlardı ama dışarı çıkmak için evden getirdiklerini giyinmeleri gerekiyordu. Önce Ercan odadaki banyoya geçip üzerini değiştirdi. Sonra da Ömer Bey'le birlikte, Ayşe'nin rahatça üzerini değiştirebilmesi için koridora Sinanların yanına gittiler. Aslı, Gül ile birlikte Ayşe'nin giyinmesine yardımcı oldu. Genç kızın vücudu doktorun da dediği gibi kızarık ve morluklarla doluydu. Giyinirken acıdan yüzünü buruşturması ve hareket etmekte güçlük çekmesi, iyileşme sürecinin biraz uzun süreceğini gösteriyordu.

Ayşe de giyindikten sonra hep birlikte yavaşça odadan çıktılar. Neyse ki onlar içeride giyinirken Ayşe'nin yürümekte zorlanacağını düşünerek tekerlekli sandalye getirmeyi akıl etmişlerdi. Ayşe'yi sandalyeye oturttuktan sonra, Ercan hemen arkasına geçerek ittirmeye başladı. Arabanın yanına geldiklerinde ise Sinan ile Ercan beraber, Ayşe'yi sarsmamaya özen göstererek yavaşça arabaya bindirdiler. Onlar iskeleden hastaneye ambulansla geldiklerinden Ercan'ın arabası iskelede kalmıştı. Kendilerininki de küçük olduğu için Ayşe'yi, Ömer Bey'in arabasına bindirmişlerdi. Bu yüzden giderken iskeleye uğrayıp, Ercan arabasını almış daha sonra Sinanlara doğru yola çıkmışlardı. Sinan ise arabasını yine iskelede bırakmış, Aslı'nınkini kullanmaya devam etmişti.

Sinanlara geldiklerinde yine hep birlikte içeri geçerek, Ayşe ile Ercan'ın biraz dinlenip, kendilerini toparlamaları için bir süre daha oturdular. Gülten Hanım onlar için de yiyecek bir şeyler hazırladı, arkasından Esin'in çay servisi geldi. Bir süre daha oturduktan sonra herkes gitmek üzere ayağa kalkınca Aslı da onlarla birlikte kalktı.

"İstersen sen gitme, nasıl olsa yarın pazar birlikte gideriz." dedi Sinan.

"Üzgünüm Sinan kalamam. Bizimkiler buraya geldiğimi bile bilmiyorlar. Merak etmelerini istemem, gideyim." dedi.

"Peki" dedikten sonra Sinan'ın da onlarla birlikte çıkmak için hazırlandığını gören Aslı *"Senin gelmene gerek yok, ben gidebilirim."* diye karşı çıktı.

Genç adam hemen kaşlarını çattı.

"Saçmalama Aslı. Bu havada seni yalnız gönderecek değilim herhalde."

"Benimle gelirsen araban burada kalacak."

"Merak etme bir şey olmaz. Esinler yarın getirir, bana bırakırlar."

Ercan da araba kullanacak kadar kendisini iyi hissettiği için, şehre gitmek üzere yola koyuldular. İzmir'e kadar neredeyse hiç konuşmadan sessizlik içinde yol aldılar. Artık İzmir'e iyice yaklaştıklarında genç adam sessizliğini bozdu.

"İlişkimiz hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bunca yaşadığımız şeyden sonra bunu bitirmemiz mümkün değil."

Sinan gülümseyerek baktı.

"Bence de öyle. Bugün de gördüğümüz gibi insanın başına her an her şey gelebilir, hayat çok kısa. Bu yüzden sevdiklerimizle hayatımızı doyasıya yaşamalıyız değil mi?"

"Evet öyle. Senden ayrılamayacağımı bugün bir kere daha anladım. Seni çok seviyorum ve kaybetmeyi de asla istemiyorum."

Sinan Aslı'ya uzanarak elini tuttu.

"Ben de seni çok seviyorum ve kaybetmeye dayanamam."

Daha sonra yine sessizlik içinde yola devam ettiler. Sinan arabayı kendi evine götürdü, kendisi orada indikten sonra Aslı'ya bıraktı.

İkisi de Bostanlı'da ve yakın oturdukları için Aslı'nın eve gelmesi beş dakikasını aldı. Saat de neredeyse gece on bir olmuştu. Annesinin ve ablasının iyice merak ettiklerini düşünerek endişeli bir şekilde evden içeri girdi. Annesi salonda bir elinde telefon dolanıp duruyordu. Canan da bir koltuğa öylece oturmuş, yüzü bembeyaz ve endişeli bir şekilde yere bakıyordu. İçeri girince ikisi de koşarak yanına geldi.

"Şükürler olsun. Aslı nerelerdeydin kızım? Saatlerdir senden haber almaya çalışıyoruz neredeyse delirmek üzereydim." dedi annesi endişe ve kızgınlık karışımı bir yüz ifadesiyle.

"Anne not bırakmıştım Gül'deyim diye."

"Öyle ama saat oldukça geç olunca merak ettik. Telefonla da ulaşamadık sana. Telefonunu mu kapattın sen?"

Aslı, hemen çantasından telefonunu çıkardı. Şuanda telefonu açıktı ve cevapsız arama görünmüyordu. Kendisi Foça'dayken fırtınadan dolayı çekmemişti herhalde. Kesinlikle bu yüzden ulaşamamışlardı kendisine.

"Çekmiyordu sanırım telefon."

"Neyse kızım sağ salim geldin ya, önemli olan o." diyerek annesi Aslı'ya sarıldı. Arkasından da Canan sarıldı.

***

Ayşe ile Ercan'ın Yakınlaşması

Aslı, ertesi sabah kalktığında kendisini oldukça yorgun ve bitkin hissetti. Yataktan yavaşça kalkarak camı açtı. Hava dünün aksine bugün oldukça güzeldi. Günlük güneşlik havayı görünce derin derin nefes alarak ciğerlerine çekti. Bugün kendisini oldukça mutlu hissediyordu. Sinan'la aralarındaki sorun da ortadan kalkınca keyfi de yerine gelmişti. Kahvaltıdan sonra odasını yerleştirirken telefonu çaldı, arayanı görünce yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı.

"Günaydın Aslı."

"Günaydın."

"Nasılsın bugün?"

"Biraz yorgunum tabi."

"Ben de öyleyim. Bütün vücudum ağrıyor, ayağa kalkacak gücüm yok. Esinler burada, sen de gelmek ister misin? Bu yorgun ve hasta adamın isteğini geri çevirme lütfen."

"Böyle bir isteği nasıl geri çevirebilirim. Ama önce Ayşe'ye uğrayıp nasıl olduğuna bakmak istiyorum."

"Tamam ama çok gecikme."

"Gecikmem söz." dedikten sonra gülümseyerek telefonu kapattı.

Salona geçtiğinde annesi *"Telefonunun çaldığını duydum arayan kimdi?"* diye sordu.

"Gül aradı. Ayşe dün arkadaşlarıyla tekne gezisine çıkmış, fırtına yüzünden düşmüş kolunu kırmış. Ayşe'yi ziyaret edelim diyor."

Aslı yine yarı doğru, yarı yalanlarına başlamıştı. Annesini kandırmak hoşuna gitmiyordu ama bu ilişkiyi sürdürebilmek için de bunu yapmak zorundaydı.

"Tamam kızım, bizim adımıza da arkadaşına geçmiş olsun deyiver."

"Gecikirsem merak etmeyin beni."

"Çok gecikme." dedi annesi uyarır gibi.

Bu arada Canan'ın kendisine bakan dikkatli bakışları gözünden kaçmadı. Anneleri salondan mutfağa geçince *"Sen de bir farklılık var bugün."* dedi.

"Ne olacak ki yok bir şey." diye terslenerek cevap verdi ablasına. Onun da gözünden bir şey kaçmıyor, bu da Aslı'yı deli ediyordu.

"Hadi ama Aslı, ne olduğunu söylesene."

"Yok bir şey abla."

"Aslında anladım ben. Ercan ile yeniden görüşmeye başladınız değil mi?"

Aslı şaşkınlıkla ablasına baktı ve hiçbir şey söylemeden oturmaya devam etti. Ama Canan pes etmiyor, kardeşine sevecenlikle yaklaşarak onu konuşturmaya çalışıyordu.

"Bak canım ben sana baştan beri söyledim, ilişkini bitirme diye. Sen benim bir tanecik kardeşimsin. İnsan hayatında gerçek anlamda bir kere sever, sen de sevmişsin işte. Eğer ilişkinize başladıysanız bu ancak beni mutlu eder." dedi.

"Şuanda kafam karışık ne yapacağımı bilemiyorum." diye kaçamak cevap verdi Aslı.

Yine Canan'ın kendisini kaybedip, Ercan'la ilişkisi sürüyor diye ortaya atılmasını istemiyordu. Artık her şeyi kendisine saklayacak başkasıyla paylaşmayacaktı.

Aslı'nın konuşmak istemediğini anlayan Canan, daha fazla ısrarcı davranmadı ve sehpanın üzerinde duran yarım kalmış romanını eline alarak okumaya devam etti.

Bir saat kadar sonra Ayşe'nin evine geldiğinde arkadaşını odasında ve yatakta yatarken buldu. Genç kızın yüzünün rengi biraz yerine gelmiş gibi görünüyordu. Aslı'nın gelmesine çok sevinen Ayşe, hemen dün yaşadıklarını anlatmaya başladı.

"Aslı dün iyi ki gelmedin. Fırtına ve yağmur o kadar fenaydı ki, inan hayatta kalıp kalamayacağımızı bile bilmiyorduk. Teknemiz sürekli sallanıyor, dalgalar yüzünden zaman zaman yan yatıyor ve içine su doluyordu. Bir yandan kendimizi korumaya çalışırken, bir yandan da teknedeki suları boşaltmaya uğraşıyorduk. Ben fırtınanın etkisiyle dengemi kaybedip, teknenin uç tarafına doğru hızla sürüklenmeye başladım. Sanırım o zaman omzumu ve kolumu çok sert çarpmış olmalıyım ki kırılmış. Tam doğrulmaya çalışırken teknenin yan yatması yüzünden kendimi yine savrulurken buldum. Bedenimin yarısı içeride yarısı dışarıda tek kolumla tutunduğum parmaklıkları elimden geldiğince kuvvetle sıkarak bağırmaya başladım. Beni o halde görünce arkadaşlar da neye uğradıklarını şaşırdılar. O anda Ercan'ın yüz ifa-

desini görmeliydin Aslı. Yüzünde büyük bir dehşet ifadesi vardı ve adımı haykırarak bana doğru gelmeye çalışıyordu. Fırtına yüzünden hareket etmekte zorlanıyor, sürekli benimle konuşmaya çalışarak, tutunmamı sağlamaya çalışıyordu. Oysa artık benim tutunacak gücüm kalmamıştı. Kendimi kolumun ağrısından bayılacak gibi hissediyordum. Neredeyse kendimden geçmek üzereyken, Ercan'ın birden üzerime fırlayıp beni tekneye doğru çektiğini hissettim. Sanırım o zaman bir süre kendimden geçmiş, bilincimi kaybetmişim. Bir süre sonra kendime geldiğimde Ercan'ı göremedim. Gül ağlayarak başımda bekliyor, Ömer Bey ise Sinan'ın beline teknedeki halatı dolamaya çalışıyordu. O zaman anladım Ercan'ın denize düştüğünü."

Artık Ayşe konuşurken gözyaşlarını tutamaz olmuştu. Sanki dünkü olayları yeniden yaşıyor gibiydi. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak Aslı'ya sarıldı.

"Tamam Ayşe, geçti her şey, bitti artık." Bir yandan usulca konuşuyor bir yandan arkadaşına sarılarak onu teskin etmeye çalıyordu.

Ayşe hâkim olamadığı gözyaşlarına rağmen olayları yine anlatmaya çalışıyor, sanki anlattıkça rahatlayacakmış gibi davranıyordu.

"Her şey çok korkunçtu. Ercan'ı artık tamamen kaybettiğimi düşünmeye başlamıştım. Sinan, Ercan'ı kurtarmak için kendisini dalgaların içine attığında bu sefer de onun için endişelendim. Çünkü bu dev dalgaların arasından ikisinin de sağ çıkamayacaklarını düşünüyordum. Sinan zorlukla yüzmeye çalışıyor, bir yandan da nerede olduğunu anlamak için sürekli Ercan'ın ismini haykırıyordu. Büyük bir dalga hızla Sinan'a çarpıp, sürüklemeye başlayınca onu da kaybettiğimizi sandım. Hepimiz büyük bir korku ve endişe içinde bekliyorduk. Sinan oldukça iyi bir yüzücü

olmalı ki, dalgadan kendisini kurtarmış yeniden Ercan'ı aramaya başlamıştı. Onu bulduğunda neredeyse boğulmak üzereymiş. O dalgalar içinde tekneye gelmeleri de çok zor oldu. Ercan kendinde olmadığı için yüzemiyor, Sinan da hem onu çekmek, hem de yüzmeye çalışmakta oldukça zorlanıyordu. Gül ile Ömer Bey, Sinan'a bağladıkları halatı çekerek onların tekneye yaklaşmalarına yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Nihayet bize doğru geldiklerinde onları tekneye çıkarmak da çok zor oldu. Kolum kırık olduğu için benim bir yardımım dokunmuyor, Gül ile Ömer bey de oldukça zorlanıyorlardı. Hızla gelen dalgalar sürekli ikisinin tekneye çarpmalarına neden oluyordu. Ercan baygın olduğu için onu zorlukla tekneye çıkardılar. Sinan da çıkmaya çalışırken gelen bir dalga onu yine sürükledi ve sonra hızla tekneye çarpmasına sebep oldu. Ömer Bey hemen koşarak ipin ucunu yeniden tutup bu sefer Sinan'ı çekmek için çok uğraştı. Zorlukla tekneye çıktığında, neredeyse o da bayılacak durumdaydı. Dün Sinan'ı oldukça iyi durumda görünce şaşırdım. Ercan'ı kurtarmak isterken hem dalgalar, hem de tekneye hızla çarpması yüzünden baya bir darbe almıştı."

Ayşe anlatırken Aslı da sevdiği adamın ölüme bu kadar yaklaşmış olmasından dolayı duyduğu korkudan gözyaşlarını tutamaz oldu. İkisi de dün sevdiklerini neredeyse kaybediyorlardı. Bunun bilincinde olarak birbirlerine sarılarak ağlamaya devam ettiler. Sinan dün olayları kendisine anlatmış, fakat Ercan'ı kurtarmaya çalışırken çektiği sıkıntıları ve neredeyse hayatını kaybedecek oluşundan bahsetmemişti. Ayşe, yavaşça geri çekildi ve elleriyle gözyaşlarını silmeye çalıştı. Bu arada odaya Ayşe'nin annesi girdi, ikisine de içecek bir şeyler getirmişti. Kızını o halde görünce dayanamayarak yatağın kenarına oturdu ve sevgiyle saçlarını okşamaya başladı.

"Geçti kızım, bitti her şey. Şimdi iyisiniz ya önemli olan o. Bak Ercan da iyi sapasağlam. Allah sizi birbirinize bağışladı." diyerek sarılmaya devam etti.

Annesi konuşurken Ayşe yine hıçkırıklarla sarsılmaya başlamıştı. Sakinleşinceye kadar annesi yanlarında kalmış, sonra yine ikisini yalnız bırakarak odadan çıkmıştı. Ayşe biraz kendini toparladıktan sonra, bakışlarını yere çevirip kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

"Ercan'ı tekneye çektiğimizde solunumu durmuştu. Sinan ile Ömer Bey var güçleriyle hem suni teneffüs hem de kalp masajı yapmaya başladılar. Sinan bütün gücüyle göğsüne bastırırken bir yandan da 'Hadi artık kendine gel. Ayşe ile Aslı'ya bu acıyı yaşatma.' diye bağırıyordu.

Ben ise kendimi tamamen kaybetmiş, sevdiğim adamın başında çaresizce hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Tam birbirimizi sevdiğimizi düşünmeye başlarken böylesi bir acıyı kaldırabileceğimi sanmıyordum. Bütün çabalara rağmen Ercan'ı döndüremiyorlardı. Artık Ömer Bey pes etmiş, ayağa kalkarak mücadele etmeyi bırakmıştı. Sinan'a da artık bırakması gerektiğini onu kaybettiğimizi söylüyordu. Ama Sinan pes etmiyor, sürekli kuvvetle göğsüne bastırarak masaj yapmaya devam ediyordu. Artık o da çok yorulmuş, bitkin düşmüştü. Buna rağmen yine de Ercan'ı bırakmıyordu. İyi ki de bırakmamış, birden Ercan öksürerek kendine gelmeye başladı. Sinan, hemen onu yan yatırıp yuttuğu bütün suları çıkarmasını sağladı. Sonra Ercan'a sıkıca sarıldığımı ve kolay kolay bırakmadığımı hatırlıyorum. Ercan şimdi yaşıyorsa Sinan sayesinde yaşıyor. Ona çok şey borçluyuz Aslı. Onun yaptığını inan kimse yapmazdı. Hem de ikisinin arasında yaşanan onca şeyden sonra."

Ayşe sözlerini bitirmesine rağmen dalgın bir vaziyette yere bakmayı sürdürüyordu. Ayşe ile Ercan'ın yaşadıklarından sonra ve onlar için bu kadar çabasından dolayı içinden genç adama minnet duydu. Ercan'ı sevmemesine rağmen yine de onun hayatını kurtarmak için hem kendi hayatını tehlikeye atmış, hem de canlandırmak için insanüstü bir çaba sarf etmişti. Bu da genç adamı gözünde daha da yüceltiyor, ona olan duygularını daha da perçinliyordu. Artık Sinan'dan vazgeçemeyeceğini, ondan ayrılamayacağını biliyordu. Ayşe'nin yaşadığı gibi bir korkuyu, kaybetme korkusunu asla yaşamak istemezdi. Bu yüzden bugünün değerini bilip, birbirlerine daha çok sahip çıkmaları gerekiyordu.

Bir süre daha Ayşe ile oturup sohbet etti. Genç adamın bugün kendisini iyi hissetmediğini bildiği için biran önce onun yanına gitmek istiyordu, bu yüzden Ayşe'nin yanında daha fazla oyalanmadan ayrıldı. Zaten Ayşe'de olayları anlatırken oldukça bitkin düşmüştü. Onun da yatıp dinlenmesi gerekiyordu.

Sinan'ın evine geldiğinde kapıyı Esin açtı. Yüzü oldukça endişeli göründüğü için meraklandı.

"Ne oldu Esin? İyi misin?" diye sordu.

Esin Aslı'ya gülümsemeye çalışarak *"Bir şeyim yok, iyiyim canım. Geç hadi içeriye, abim de seni merak ediyordu."* dedi.

Aslı antreden salona geçtiğinde, Esin'in niçin endişeli göründüğünü anladı. Salondaki kanepeye yatak yapılmış, Sinan da omuzu ve kolu sargılı bir biçimde orada yatıyordu. Aslı'nın içeriye girdiğini görünce genç adam doğrulmaya çalıştı, fakat sonra yüzünü buruşturarak kendisini yeniden yatağa bıraktı. Onun çektiği ıstırabı görünce büyük bir endişeyle yanına koştu.

"Sinan ne oldu sana?"

Çektiği acıya rağmen genç kıza bakarken gülümsemeye çalışıyordu.

"Önemli bir şeyim yok Aslı, merak etme."

Aslı soru sorar bakışlarını Esin'e çevirdi.

"Dünkü fırtınada bizimkide biraz zarar görmüş ama daha yeni yeni farkına varmaya başladı." dedi Esin.

Aslı yatağın kenarına oturarak genç adamın elini tuttu.

"Az önce Ayşe her şeyi anlattı bana. Senin de çok büyük bir tehlike atlattığını bilmiyordum. Ah Sinan, neredeyse seni kaybedebilirdim."

"Endişelenecek bir şey yok. Bir kaç güne toparlarım kendimi."

Sonra genç adam yine doğrulmak istedi fakat onun ıstırabı yüzünden zorlandığını görünce hemen arkasına diğer kanepenin üzerinden aldığı yastığı koyarak, daha dik oturmasına yardımcı oldu.

"Dün iskeleye çıktığımızda seni gördüğüm zaman, yaşadığımız her türlü zorluğu unuttum zaten. Vücudumdaki ağrıların da hiç farkına varmadım. Dün akşam beni eve bıraktığında yavaş yavaş hissetmeye başladım. Bütün bir gece boyunca da ağrılar yüzünden uyuyamadım. Bu yüzden sabaha karşı Esinleri arayıp buraya gelmelerini istedim. Onlar gelince de beraber hastaneye gidip röntgen çektirdik, kırık yok ama omzumda ve kaburgalarımda zedelenme var. Kolumu hareket ettirmememem için askıya aldılar. Vücudumun yarısı da neredeyse sargılar içinde. Sanırım bu hafta Ayşe gibi bende istirahat etmek zorunda kalacağım."

Bu arada kapının zili çalınca Esin giderek kapıyı açtı. Gelen Adnan'dı ve gelir gelmez doğruca salona Sinan'ın yanına geldi.

"Nasıl oldun biraz?" diye sordu.

"Daha iyiyim."

Adnan daha sonra Aslı'ya bakarak Hoş geldin dedi ve yanaklarından öptü. Esin soru sorar bakışlarını kocasına çevirince *"Emlakçıyla görüştüm. Mavişehir'de tam istediğimiz gibi bir daire varmış. İstersen görmeye gidelim"* dedi.

Onları şaşkınlıkla dinleyen Aslı *"Yoksa tayininiz çıktı mı?"* diye sordu sevinçle.

"Evet canım çıktı. Şimdi de ev bakıyoruz, istediğimiz gibi bir ev bulursak almayı düşünüyoruz." dedi. Sonra da eşine döndü.

"Abimi bu halde bırakmak istemiyorum, başka zaman gider bakarız." dedi.

"Ben Sinan'ın yanında kalırım, isterseniz siz gidebilirsiniz." diye Aslı araya girme gereği duydu.

"Evet bence de siz gidin." dedi Sinan.

Biraz da onları yalnız bırakmak istediklerinden dolayı daha fazla direnmeden gitmeyi kabul ettiler. Aslı onları geçirdikten sonra tekrar Sinan'ın yanına döndü.

"Bütün bir hafta sensiz olmaya nasıl dayanacağım bilmiyorum." dedi Sinan çocuklar gibi yüzünü buruşturarak.

İkisi de birbirlerini sürekli hastanede görmeye alışık oldukları için kendisi de onun yokluğuna zor dayanacaktı. Ama önemli olan genç adamın bir an önce iyileşmesiydi. Onu böyle acılar içerisinde görmeye dayanamıyordu. Bakışlarını sevdiği adama çevirip tatlılıkla gülümsedi.

"Seni bu şekilde yalnız bırakmaya gönlüm razı olmaz. İstersen mesai çıkışlarında yanına uğrayabilirim." dedi.

Sinan hemen uzanarak Aslı'nın elini tuttu. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

"İstemez miyim hiç."

Sonra gözlerini genç kızın gözlerine çevirerek sevgiyle bakmaya başladı.

"Annenle aranızdaki sorunları aşmaya başlayınca artık ilişkimizi de resmîleştiririz." dedi.

"Bu o kadar kolay olmayacak biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum canım. Benim için önemli olan senin sağlığın. Olaylardan çok çabuk etkileniyorsun ve kendine çok yükleniyorsun. Bu da seni zayıf ve savunmasız kılıyor. Bu yüzden sen kendini hazır hissedinceye kadar sana baskı yapmayacağım."

"Oh Sinan! Ne diyeceğimi bilmiyorum. Şuanda gerçekten karşılaşacağım zorluklara karşı kendimi güçlü hissetmiyorum. Biraz zamana ihtiyacım var. Belki annem de zamanla yumuşar. Bu yüzden yine gizli sürdüreceğiz."

"Sen yanımda olduğun sürece bütün şartlarını kabul ediyorum. Zamanı gelince de annenle birlikte konuşuruz."

Daha sonra yine oturup bir süre daha sohbet ettiler. Son günlerde yaşadıkları olumsuzlukları kafalarından biraz uzaklaştırdıkları için, azda olsa rahatlamışlardı. Sinan, kendisini rahat ve mutlu görmek istediğinden, ilişkilerini sürdürmek konusunda bütün şartlarını koşulsuz kabul etmişti.

Ertesi gün hastaneye gittiğinde serviste olayı duyan herkes, hemen Gül ile Aslı'nın yanına gelerek geçmiş olsun dileklerini iletiyordu. Ayhan da yanına gelip, üzgün bir şekilde geçmiş olsun dedi. Hala Aslı'ya bakarken yüz ifadesi garipleşiyor, gözleri donuk ve soğuk bakıyordu. Artık Ayhan'dan tedirgin olduğu için onunla fazla konuşmak istemedi, geçmiş olsun dileğine teşekkür ettikten sonra arkasını dönerek Gül ile konuşmaya devam etti.

Dilara'nın durumunda da belirgin bir şekilde iyileşme görülmeye başlanmıştı. Çocuğun sağlık durumundaki bu gelişme oldukça sevindiriciydi. Bu yüzden Tülin Hanım'a yakında taburcu edebileceklerini ve tedaviye evde devam edebilecekleri müjdesini verdi. Kadıncağız bu habere öyle çok sevinmişti ki, yüzündeki rahatlama ve mutluluk görülmeye değerdi. Kendi hastalarını dolaşma işini bitirdikten sonra Gül ile birlikte Ayşe'nin hastalarını

da kontrol ettiler. Neredeyse bütün işleri bitmek üzereyken telefonu çaldı. Arayan Ercan'dı.

"Aslı müsaitsen aşağıda birlikte bir çay içelim."

"Müsaitim, birazdan gelirim."

"Tamam seni bekliyorum." dedikten sonra genç adam telefonu kapattı.

Aslı kafeteryaya indiğinde Ercan'ı boş masalardan birine oturmuş, kendisini bekler halde buldu. Ercan, Aslı'nın geldiğini görünce ayağa kalktı ve yanaklarından öptü. Genç adam oldukça bitkin görünüyordu.

"Ercan hiç iyi görünmüyorsun, keşke birkaç gün rapor alıp dinlenseydin. Yaşadıkların hiç de kolay şeyler değil."

"İyiyim ben. Çalışırsam daha kolay atlatırım. Zaten bu hafta hiç ameliyatım yok. O yüzden çalışmak sorun değil."

"Kendini biraz toparlayabildin mi?"

"Toparlamaya çalışıyorum. Ayşe'nin durumu üzüyor beni."

"Dün gittim, olayları anlattı bana. Kolay unutulacak şeyler değil ama zamanla atlatır."

"Umarım öyle olur. Aslı inan Ayşe'yi tek koluyla teknede sallanırken gördüğümde ölüyorum sandım. Ona bir şey olsaydı kahrolurdum."

"Sanırım aranızdaki bağ oldukça kuvvetlenmiş. O da aynı şeyi senin için söylüyor."

"Biliyorum. Dün onu çok korkuttuğumun farkındayım. İnanmak belki sana zor gelebilir ama Ayşe'yi seviyorum. Sanırım uzun zamandır seviyordum da farkında değildim. Dün neredeyse onu kaybediyor olmam duygularımı da su yüzüne çıkardı. Onun beni sevdiğinin bir süredir farkındaydım. Bu da beni oldukça mutlu ediyordu tabi."

"Seni çok iyi anlıyorum. İkinizin de mutlu olmasını isterim."

"Ben de artık, senin tabirinle sizinle iyi birer dost olmak isterim."

"Zaten öyleyiz Ercan. Biz hep dosttuk ama sen dostluk duygusunu duygusallıkla karıştırdın. Eğer gerçekten beni sevseydin dört yıl boyunca âşık olduğun halde dost gibi yanımda olmazdın."

"Çok doğru söyledin Aslı. Sanırım gerçek buymuş. Eğer Ayşe şimdi bana, senin yaptığın gibi 'Sen benim dostumsun' dese hayatta kaldıramam. Senin yanında durduğum gibi onun yanında duramam. O hayatımın en önemli parçası ve öyle kalmasını istiyorum."

"Umarım her şey gönlünüzce olur, çok mutlu olursunuz."

"Siz de öyle Aslı. Sen de bu hayatta bulabileceğin en iyi insanı bulmuşsun. Siz de mutluluğun en büyüğünü hak ediyorsunuz."

"Evet, benim için Sinan eşsiz birisi."

"Ona hayatımı borçluyum. Doğru düzgün bir teşekkür bile edemedim. Ayşe onun yaptıklarını anlatınca kulaklarıma inanamadım. Başka birisi olsa ölüme terk ederdi beni."

"Böyle söyleme. Sinan değer veriyor sana."

"O senin yüzünden değer veriyor. Sana değer verdiği için senin sevdiklerine de değer veriyor doğal olarak. Birazdan yanına çıkıp onunla konuşmak istiyorum."

"Sinan burada değil, raporlu."

Ercan merakla Aslı'ya baktı. Gözlerinden endişe dolu bir ifade geçti.

"Nesi var? Umarım önemli değildir."

"Sanırım dün seni kurtarmaya çalışırken tekneye hızla çarpmış, omzunu ve kaburgalarını incitmiş. Evde yatıyor şimdi."

Duydukları karşısında üzülmüşe benzeyen genç adamın solgun yüzü sanki biraz daha solmuş gibiydi.

"Üzüldüm şimdi Sinan'ın durumuna. Görürsen adıma geçmiş olsun dileklerimi ilet."

"Akşam yanına uğrayacağım o zaman iletirim."

"Ben de birazdan Ayşe'nin yanına gidip nasıl olduğuna bakacağım. Sonra yine görüşürüz." dedikten sonra Aslı'yı yanaklarından öperek yanından ayrıldı.

O gün akşamı zor etti, aklında hep sevdiği adam vardı ve nasıl olduğunu merak ediyordu. Gerçi kız kardeşi ve eniştesi yanındaydı ama bu yine de kendisinin merak etmesini engellemiyordu. Akşam iş çıkışı annesinin muayenehanede olduğunu bildiği için rahatlıkla uğradı. Kapıyı yine Esin açtı, Aslı'yı görür görmez *"Canım iyi ki geldin. Abim çok huysuz oldu, onun hakkından bir tek sen gelirsin."* diyerek genç kızı kolundan tutuğu gibi içeri çekti.

"Nesi var?" diye merakla sordu.

"Yatmak istemiyormuş, hareketsiz oturamıyor tabii sonra da canı yanıyor. Valla çocuklar gibi hiç söz dinlemiyor." diye abisini şikâyet etti.

Aslı salona girdiğinde Sinan'ı koltukta oturur vaziyette gazete okurken buldu. Aslı'nın geldiğini görünce de doğrulmaya çalışarak yerinden kalkmak istedi. Bu kadarcık hareket bile yine genç adamın acıyla yüzünü buruşturmasına sebep olmuştu. Endişeyle hemen yanına koştu.

"Ne yapıyorsun Sinan sen? Yatıp dinlenmen lazım." diye azarladı genç adamı.

Sinan, Aslı'yı gördüğüne çok sevinmişti. En güzel gülümsemesiyle baktıktan sonra *"Ne o, gelir gelmez kızıyor musun bana?"*

"Henüz iyileşmedin yataktan çıkmamalısın."

"İyiyim ben, sizin büyüttüğünüz kadar da kötü değilim. Hem gel buraya özledim seni." diyerek Aslı'yı kolundan tutup kendisine doğru çekti ve sarılarak öptü.

"Nasıl geçti günün?" diye sordu sonra da.

"Her zamanki gibi. Değişik bir şey yok. Bugün Ercan'la konuştum sana geçmiş olsun dileklerini iletmemi söyledi."

Sinan, Aslı'ya şöyle bir baktıktan sonra yine kalktığı koltuğa yavaşça oturmaya çalıştı. Hemen genç adamın kolundan tutarak oturmasına yardımcı oldu.

"Bugün öğlen Ömer ile birlikte geldiler buraya."

"Seni oldukça merak etmişti."

"Evet, öyle görünüyor. Onun yüzünden bu halde olduğumu düşünerek baya üzüldü."

"Onun yüzünden bu haldesin zaten."

"Yoksa ölmesini mi tercih ederdin?"

Sinan tek kaşını kaldırarak kaygıyla genç kıza bakmaya başlamıştı.

"Tabii ki istemezdim. Yaşıyor olmasına çok seviniyorum ama seni böyle görmeye de dayanamıyorum."

"Bu kadar endişelenme önemli bir şeyim yok."

"Ercan'la aranızdaki buzlar da eridi sanırım."

"Ercan'la sorunumuz sen kaynaklıydı. Ama artık bu konuda bir endişem kalmadı. Adam Ayşe'ye deli gibi âşık. Bunu hiç beklemiyordum ama görünen bu."

"Evet, seviyor onu. Bana da bugün itiraf etti."

"Ben de teknede anladım. Onlar adına sevindim tabii. Bu durumda Ercan da İzmir'e boşuna gelmiş sayılmaz. Kime niyet, kime kısmet hesabı, düşündüğü kişi olmadı ama gerçekten seveceği kişiyi buldu sonuçta."

"Umarım mutlu olurlar. Ayrıca Ercan'ı kurtardığın için de minnettarım."

"Kurtarmam gerekiyordu Aslı. Onun kaybını kolay kolay atlatamazdın. Ayşe de aynı şekilde tabi."

Sinan gerçekten de bu konuda haklıydı. O tekneden Ercan'ın cesedi çıksaydı kesinlikle kahrolur etkisinden kolay kurtulamazdı. Bu yüzden sevdiği adama içinden yeniden şükran duydu. Bir

süre daha oturarak Sinan ve Esin ile sohbet etti. Adnan ise ev konusundaki bazı işlemleri halletmek için dışarı çıkmıştı. Gerçi genç adamı bırakıp eve gitmek istemiyordu ama annesi ve Canan eve gelmeden de evde olmak istiyordu. Onlarla artık herhangi bir tartışmaya girerek zor bulduğu huzurunu yeniden bozmak istemiyordu.

Gitmek istediğini söyleyince Sinan biraz daha kalmasını istedi. Yanından ayrılmasını hiç istemiyor gibiydi. Hayatının merkezi sanki kendisiydi. Yaptığı her hareketi, attığı her adımı yine kendisini düşünerek atıyordu. Ercan'ı kurtarma çabaları bile bunun içindi. Bu kaybı kaldıramayacağını düşündüğü ve üzülmesine dayanamayacağı için var gücüyle uğraş vermişti. Gerçi kendisi için de Sinan hayatının merkeziydi, fakat bugüne kadar çevresindeki olumsuz koşullar bazen merkezden sapmasına sebep olmuştu ama bu onu sevmediği, ona düşkün olmadığı anlamına gelmiyordu. İnsanların doğasında var olan duygusallık ve karşı cinse karşı hissedilen kimyasal çekim, ikisinin arasında fazlasıyla mevcuttu ve bu bağ ikisi açısından azımsanamayacak kadar çoktu. Bunu inkâr edip yabana atması da zaten imkânsızdı. Fakat annesi, ikisinin arasına kutuplardan esen soğuk rüzgâr misali girmiş ve ikisini ayırmakta da oldukça etkili olmuştu. Ama aralarındaki yakınlığın ve bağın kuvveti bu rüzgârın çok üstüne çıkmıştı. Artık esen her rüzgâra, her dalgaya karşı korunma kalkanını kullanmalı sevdiği adamın arkasında durabilmeliydi. Bu yüzden onu kırmayarak bir süre daha yanında kaldı.

Ablasının işten daha geç geleceğini düşünüyordu fakat onu evde otururken buldu. Kendisini görür görmez de soru soran meraklı bakışlarını üzerine çevirdi.

"Geç kaldın, önemli bir şey yok değil mi?"

"Yok bir şey, dedikten sonra odasına geçip üzerini değiştirmeye başladı."

Canan da arkasından gelip odasının kapısına dayanarak kardeşini seyretmeye başladı. Bir süre sessizce seyrettikten sonra odaya geçip Aslı'nın yatağına oturdu.

"Son günlerde bana karşı çok asabisin Aslı. Benimle artık pek konuşmuyorsun." dedi alıngan bir ifadeyle.

"Bunda da haksız sayılmam değil mi abla? Annemle aramda bunca sorunun yaşanmasına sen sebep oldun."

"Öyle söyleme Aslı. Ben senin iyiliğini düşünerek ilişkinden bahsettim."

"Pek iyiliğime olmadı sonuçta."

"Böyle olsun istemezdim. Ama inan annem zamanla yumuşar."

"Artık umursamıyorum."

"Sen benden bir şeyler saklıyorsun, bunun farkındayım. Ercan'la buluştuğun için geç geldin bugün değil mi?"

Aslı cevap vermedi. Canan'a arkasını dönerek odadan çıktı. Sinirlenen Canan arkasından gelip kardeşini kolundan yakaladı.

"Ben bu tavırları hak etmiyorum Aslı. Bugüne kadar hep senin iyiliğini düşündüm, neden anlamak istemiyorsun bunu."

Canan gerçekten üzgün görünüyordu, ona biraz sert davrandığını düşünerek biraz yumuşadı.

"Seni üzmek istemedim. Ama inan şuanda bazı şeyleri seninle konuşmaya hazır değilim."

"İlişkin devam ediyor değil mi?"

"Evet."

"En doğrusunu yapıyorsun. Emin ol artık anneme tek kelime bile etmeyeceğim."

"Etmezsen iyi olur. Hem bu hafta eve biraz geç gelebilirim. Anneme karşı beni idare edebilirsen sevinirim."

"Sanırım bunu sana borçluyum." dedi Canan mahcup bir şekilde gülümseyerek.

"Evet öylesin."

Süt Çocuğu Servisine Veda

Ertesi gün vizitten sonra Aysel Hanım, bütün doktorları toplayarak toplantı yaptı. Bu yıl başlayan asistanlardan memnun kaldığını, onları başarılı ve çalışkan bulduğunu söyledi. Sonra Aslı, Gül ve Mustafa'yı tebrik etti. Diğer asistanları da överek, servisinde oldukça başarılı çalışmalarla göz doldurduklarını belirtti. Bu hafta sonu itibarıyla süt ve oyun çocuğu servisindeki stajlarını tamamlayacaklarını, haftaya büyük çocuk servisine başlayacaklarını da sözlerine ekledi. Belli zaman dilimlerinde bütün servisleri tekrar tekrar gezeceklerini ve her zaman bütün stajlarda aynı özen, gayret ve özveriyi göstermeleri gerektiğini söyledi. Bu ayki yani eylül ayındaki TUS sınavında da iki yeni kontenjan açtıklarını ve yakında yeni asistanların geleceğini ve bu ay ayrıca dört asistan doktorun da uzmanlık sınavına girerek, uzmanlık belgelerini alacaklarını söyledi. Daha sonra toplantıya herkesin hastalarıyla

ilgili son durumlarının konuşulmasıyla devam edildi. Bu hafta taburcu edilecek hastaların taburcu edilmesi, süt çocuğu stajına başlayacak diğer asistanlara, devredilecek hastalar hakkında detaylı bilgilerin verilmesi konusu da konuşulduktan sonra toplantı sona erdi.

Toplantıdan sonra Osman, suratını asarak koltuklardan birine oturdu ve sürekli kendi kendine *"of"* çekmeye başladı. Şahin, Osman'ın yanına gidip bir elini dizinin üstüne koydu.

"Niye bu kadar efkârlandın Osman?"

"Yeni asistanların geleceği zaman da servis değiştirilir mi be kardeşim?" Dedi üzgün bir şekilde.

"Büyük çocuk da zevkli bir servis, canın sıkılmaz merak etme." dedi Yıldız hınzırca gülerek.

"İyi de yeni gelen bütün çaylaklar süt çocuğundan başlıyor. Ben orada kiminle kafa bulacağım."

"Boş ver kafa bulmayı da işine bak." dedi Şahin kızarak.

"Söylemesi kolay, beyefendi uzman olup gidecek zaten. Osman'ın canı sıkılmış kime ne?" diye sitemkâr bir şekilde herkesin yüzüne bakarak ortaya konuştu.

Bu arada Yıldız ile Esra oturdukları yerden Gül'e dik dik bakmaya başladılar. Ömer Bey'in büyük çocuk bölüm şefi olması yüzünden Gül'ün bu stajı Yıldız ve Esra'nın katkılarıyla oldukça sorunlu geçebilirdi. Gül de bunun farkında olarak oldukça canı sıkkın bir şekilde, başı önünde hiç konuşmadan oturuyordu. Aslı arkadaşının durumunu anladığı için yanına gidip oturdu. Sonra fısıltıyla *"Bu kadar takma kafana. Bu staj da eminim oldukça güzel geçer."* dedi.

"Umarım öyle olur. Ama ben Yıldız'ın pek rahat bırakacağını sanmıyorum."

"Belli olmaz, ben de Ömer Bey'in pek fırsat vereceğini sanmıyorum."

"Ne olursa olsun katlanacağız artık, ne yapalım." dedi Gül kaderine razı bir şekilde.

Onlar böyle kendi arlarında konuşurken hepsi birden Şahin'in sesiyle dikkat kesildiler.

"Arkadaşlar, bu hafta sonu evleniyorum. Hepinizi nikâhımıza bekliyoruz."

Büyük bir gülümsemeyle arkadaşlarına bakıyor, oldukça mutlu ve keyifli görünüyordu.

Şahin, Nükhet isimli bir öğretmenle nişanlıydı ve nişanlısı Sivas'ta görev yapıyordu. Genç adam nişanlısının gurbet illerde daha fazla yalnız kalmasına gönlü razı olmadığı için uzmanlık sınavıyla nikâhını bir birine denk getirip eş durumundan bir araya gelme düşüncesi taşıyordu. Bu yüzden nikâh için acele etmişler, uzmanlık sınavından önce nikâh yapmaya karar vermişlerdi.

Aslı oturduğu yerden kalkıp Şahin'i tebrik etti. Aslı'dan sonra Gül de aynı şekilde kutladı. Onları sırayla diğer doktor arkadaşları takip ettiler. Sonra Şahin, dolabından çıkardığı nikâh davetiyelerini tek tek arkadaşlarına dağıttı. Herkes davetiyeleri incelerken Osman *"Yedi eylülde evlilik, on altı eylülde uzmanlık. Bu eylül ayı baya bereketli geçecek senin için."* diye yine takılmadan duramadı.

"Nükhet seni bekleyecek mi, yoksa Sivas'a mı gidecek?" diye merakla sordu Aslı.

"Mecburen gidecek Aslı." dedi Şahin oldukça üzgün bir şekilde.

"Neyse ki sınav yakında fazla bekletmeyeceksin."

"Biz de bu yüzden tarihleri bu şeklide ayarladık. Aslında Nükhet'in dün göreve başlaması gerekiyordu. Nikah yüzünden on beş gün raporu var. On beş gün sonra o gider, sanırım bir ay içinde de ben giderim."

"Eş durumundan mı tayin isteyeceksin yoksa atamaları mı bekleyeceksin."

"Atamaları bekleyemem. Hem atamalarda kesin Sivas olacak diye bir durum yok. Bu yüzden eş durumundan tayin isteyeceğiz."

"Hayırlısı olsun." diye Gül de moral vermeye çalıştı.

Neredeyse öğlen oluyordu ve herkes yemek yemek için yavaş yavaş odayı terk etmeye başladı. Odada kendisinden başka Ayhan ve Osman vardı. Nöbetçi olduğu için dışarı çıkmadı, odada kalmayı tercih etti. Sonuçta Osman da odadaydı ve Ayhan'la yalnız değildi. Artık tek kişi nöbet tuttukları için yanında partneri yoktu ve buna da oldukça seviniyordu. Çünkü artık ne Ayhan'la, ne Yıldız ne de Esra ile nöbet tutmak istemiyordu. Nöbetlerde Yıldız ve Esra ile resmen sinir harbi yaşıyorlardı. Ayhan ise Aslı'yı iyice tedirgin etmeye başladığından herhangi bir ortamda onunla yalnız kalmak rahatsızlık veriyordu. Ayhan'ın Aslı'ya karşı tuhaf tavırları iyice belirginleştiği için, serviste bu durum artık herkesin doğal olarak dikkatini çekmeye başladı. Yine bu buz gibi soğuk bakışlara maruz kalınca, Osman, Ayhan'ı uyarma gereği duydu.

"Ne oluyor Ayhan, ne diye habire Aslı'yı kesip duruyorsun." diye laf attı.

"Sen kendi işine bak."

Ayhan da Osman'ı tersledi. Daha sonra da odanın kapısı çarparak dışarı çıktı. O çıkınca Osman *"Bu adamın seninle alıp veremediği ne?"* diye sordu.

"İnan ben de bilmiyorum."

"Bize göre bu çocuk sana âşık, sen fark etmiyorsun, bu yüzden sana bozuk atıyor."

Osman bize dediğine göre Yıldız ve Esra'yı da kastediyordu mutlaka. Dolayısıyla hepsinin ortak fikrini dile getirmiş oldu.

Aslı'nın kafası iyice karışmış olmasına rağmen yine de böyle bir düşünceye ihtimal vermedi. Çünkü Ayhan, bugüne kadar sadece bir iki kez kendisiyle takılmak istemiş, fakat duygusal anlamda bir yakınlık göstermemişti. Aslı'nın bir ilişkisi olduğunu bildiği için böyle bir yakınlığın ihtimal dışı olduğunu bilmesi gerekiyordu. Bu yüzden bu tür düşüncelere daha fazla kafasını yormak istemedi. Zaten Osman da fazla konuşmadan çıktı odadan. Odada yalnız kalanca Sinan'ı aradı.

"Nasılsın bugün?" diye sordu hemen.

"Bugün çok daha iyiyim Aslı. Daha rahat oturup kalkmaya başladım. Sen nasılsın?"

"Bende iyiyim. Biliyorsun nöbetçiyim bugün. Bu yüzden şimdi serviste yalnızım."

"Bugün göremeyeceğim o zaman seni."

"Öyle gibi, yarın mutlaka uğrarım. Birazdan da babamın yanına uğramayı düşünüyorum."

"Dün akşam geçmiş olsun demek için bana uğradı baban. Oturup biraz konuştuk."

"Bizden bahsetmedin değil mi?"

"Hayır, bahsetmedim ama bazı şeyleri sezinliyor gibi."

"Nasıl yani?"

"Esin'e babanı tanıştırırken Aslı'nın babası diye tanıştırdım."

"Ee ne var bunda?"

"Baban da 'Siz Aslı ile görüşüyor musunuz?' diye sordu. Esin'in seni tanımasına şaşırdı çünkü."

Aslı ne diyeceğini bilemedi. Annesinden sonra babası da sert tepki gösterebilirdi. Bu durumdan dolayı biraz kendini tedirgin hissetti.

"Peki, sen ne dedin?" diye endişeyle sordu.

"Ara sıra görüşüyoruz dedim. Bunun üzerine baban daha başka bir şey söylemedi."

"Babamın yanına çıkmadan önce bunları öğrendiğim iyi oldu."

"Aslı endişelenmene gerek yok. Babanı tanıyorum ben. Annen gibi tepki vermeyecektir emin ol."

"İnşallah haklısındır Sinan."

"Babanla görüştükten sonra ara beni."

"Tamam, ararım görüşürüz." dedikten sonra telefonu kapattı.

Bir süredir babasını görmemiş olduğundan oldukça özlemişti. Babasını görmek istiyor, fakat Sinan'dan dolayı vereceği tepkiden çekiniyordu. Gerçi genç adam görüşüyoruz demişti ama bu ilişkileri olduğu anlamına gelmezdi. Fakat babası Sinan ile aralarında bir şey olup olmadığını sorarsa, inkâr edemezdi. Gül yemekten erken dönünce servisi ona bırakarak babasını görmek için Kalp Damar Cerrahisi Servisi'ne çıktı. Gelmeden önce aramadığı için serviste olup olmadığını bilmiyordu ama odasının kapısını tıklatıp içeriye girdiğinde onu masasının başında oturur buldu. Aslı'yı görür görmez yerinden kalktı ve kollarını açarak kızını kucakladı.

"Benim küçük meleğim gelmiş." diye sarılıp öptü.

"Özledim seni baba." dedi Aslı da babasını öperek.

"Gel otur şöyle." masanın önündeki koltukları gösterdi sonra da Sinan'ın yaptığı gibi Aslı'nın karşısındaki koltuğa da kendisi oturdu.

"Ee söyle bakalım Aslı, nasıl gidiyor hayat?" diye gülümseyerek sordu.

"Güzel gidiyor baba. Bu haftadan sonra servis değiştiriyoruz. Artık iyice alıştım. Peki, sen neler yapıyorsun?"

"Ben de biliyorsun yoğun bir şekilde çalışıyorum. Bu hafta önemli ameliyatlar var, bu yüzden yoğunuz bu aralar."

"Gerçekten işiniz çok zor."

"En iyi doktorum da burada değil biliyorsun. Sinan'ın olmayışı da biraz etkiledi bizi." dedi ve gözlerini Aslı'ya dikerek dikkatli bir şekilde bakmaya başladı.

Aslı, babasının dikkatli bakışlarını fark edince ne diyeceğini bilemedi, sonra da başını önüne eğdi.

"Sanırım haftaya başlayacak." dedi sıkılgan bir şekilde.

"Öyle ama kendini iyice toparlamadan ameliyatlara giremez." dedi üzüntüyle babası.

Babasının Sinan için üzüldüğü belli oluyordu. Anladığı kadarıyla ona oldukça değer veriyordu. Bir süre babası sessizce Aslı'ya baktıktan sonra *"Sanırım siz ikiniz görüşüyor muşsunuz?"* dedi.

Hâlâ dikkatle bakan gözleri kızının üzerindeydi. Başını kaldırıp babasına baktığında, yüz ifadesinin hiç de gergin, sinirli ya da kırgın olmadığını gördü, sadece merakla Aslı'nın söyleyeceklerini bekliyordu.

"Evet baba, görüşüyoruz." dedi kısaca.

"Bu ilişki ciddi mi peki?"

"Evet"

Aslı'nın kabul etmekten başka çaresi yoktu ve bu kabulleniş birden Aslı'yı omuzlarından sanki tonlarca yük kalkmış gibi rahatlattı. Çünkü ilk defa ailesinden birine Sinan ile olan ilişkisinden bahsediyordu. Yeniden başını kaldırıp babasına baktığında onun da oldukça anlayışlı bir ifadeyle kendisini süzdüğünü gördü.

"Nasıl fark ettin?"

Aslı oldukça şaşırmış bir o kadar da meraklanmıştı.

"Sinan'ı tanırım ben. Oğlum gibi de severim. Senin beni, daha önceki ziyaretinde sana olan bakışlarından anlamıştım. Zamanında biz de bu yollardan geçtik, bu yüzden anlamam zor olmadı."

"Peki, kızmadın mı?"

*"Neden kızayım ki? İkiniz de yaşınızı başınızı almış meslek sa*hibi insanlarsınız. Ayrıca Sinan'ı tanıdığım için de gönlüm rahat."

Sonra yine Aslı'ya dikkatle bakarak endişeli bir şekilde *"Annen biliyor mu?"* diye sordu.

"Sinan ile ilişkimizi bilmiyor. Ama beni çok sevdiğim başka bir arkadaşımla gördü, onunla bir ilişkim olduğunu sanarak çok tepki gösterdi."

"Hmm, hiç şaşırmadım. Annen senin kariyer yapmanı istiyor sanırım."

"Evet bu yüzden de bir ilişkim olsun istemiyor."

"Belki zamanla yumuşar." dedi babası oldukça dalgın bir ifadeyle, aslında bu söylediğine kendisinin de inanmadığı asılan yüz ifadesinden belliydi.

Bir süre daha babasıyla oturup sohbet ettikten sonra servise döndü. Döner dönmez de Sinan'ı aradı, babasıyla konuşmalarını olduğu gibi anlattı.

Babasının tepkisi oldukça rahatlamasına ve kendisini daha iyi hissetmesine sebep oldu. Belki gerçekten de annesi, zamanla yumuşayacak ve anlayış gösterecekti. Canan ise, kardeşinin asıl sevgilisinin Ercan değil de, Sinan olduğunu öğrendiğinde, kesinlikle önce büyük bir şok yaşayacak, sonra da bu habere herkesten çok o sevinecekti. Aslında bu haberi bir an önce ablasına vermek için can atıyordu. Onunla bu sırrını paylaşmak, yakın ilgisini ve desteğini görmek için istek duyuyordu ama bu aynı zamanda çok da riskliydi. Çünkü ablası kesinlikle öyle sevinecekti ki, bu sevincini anneleriyle paylaşmaktan rahatsız olmayacaktı. Çünkü Sinan, onun sevgili doktoruydu. Ablasına göre annesi, Sinan'ı tabi ki damadı olarak kabul ederdi. Çünkü kızının iyileşmesi için elinden geleni yapmıştı. Canan'ın bakış açısıyla bakınca olaylar

bu şekilde gelişirdi kesin. Bütün bunlar gözlerinin önüne gelince yüzünde hafif bir gülümseme oluştu. Sevgili fedakâr ablası, bir duysa asıl sevgilisinin kendi doktoru olduğunu, sevinçten çıldırırdı herhalde. Çünkü her hastanın doktoruna hissettiği yakınlık, ablasıyla Sinan arasında da vardı. Canan'ın genç adama her şekilde değer verdiği apaçık ortadaydı. Bu yüzden en kısa sürede bu konuyu ablasıyla konuşmaya karar verdi. Aile üyelerinden birinin daha onayını almak, kendisini mutlu etmenin yanında oldukça da rahatlatacaktı.

O gece nöbet sorunsuz ve güzel geçti. Akşam Dilara'nın odasına giderek, Tülin Hanım ile bir süre sohbet etti. Genç kadının morali oldukça düzelmiş ve biraz olsun kendisine gelmişti. Gerçi Dilara'nın o güzelim saçları döküldüğü için başta üzülmüş, sonra da sağlığındaki olumlu gelişmelerin verdiği moralle bu üzüntüsünü de atlatmıştı. Bu duruma önce Dilara'da çok büyük tepki vermiş, Saçlarımı geri istiyorum! diye başlarda çok ağlamıştı. Fakat sonra annesinin getirdiği cicili bicili boneleri çok beğenmiş, onları takmak hoşuna gitmeye başlamıştı. Ertesi günü Dilara'yı taburcu edecekleri için Tülin Hanım'la evde tedaviye nasıl devam edeceklerini konuşarak onu bu konuda bilgilendirdi.

Süt çocuğundaki son nöbeti sorunsuz ve olaysız geçtiği için pek yorulmadı ve bu yüzden sabah güne oldukça dinç başladı. O gün vizit hepsi için oldukça zorlu geçmesine rağmen, Aysel Hanım hepsinden memnun kaldı ve bunu da yüzündeki gülümseme ile ifade etti.

Öğlene kadar zaman, yine her zamanki gibi rutin işlerle geçti. Öğle yemeğini Gül ile birlikte yedikten sonra servise çıktıklarında Hatice Hanım heyecanla yanlarına geldi.

"Doktor Hanım, Dilara bugün taburcu olacak diye arkadaşlarla ona sürpriz bir parti yapmaya karar verdik. Çocukcağız burada gerçekten zor günler geçirdi, hiç değilse buradan güzel bir anıyla ayrılsın istedik. Saat ikide sizleri de Dilara'nın odasında bekliyoruz." dedi.

Aslı onların bu düşünceli davranışına oldukça sevindi.

"Çok iyi düşünmüşsünüz Hatice Hanım, geliriz tabii." dedi.

Hatice Hanım yanlarından ayrılınca da Gül'e döndü.

"Bu servisin hemşireleri kadar hem özveri hem de sevgiyle çalışanını görmedim." dedi.

"Ben de öyle. Umarım büyük çocuk hemşireleri de böyledir."

"Bence bu biraz da Aysel Hanım'dan kaynaklanıyor. Burada ilişkiler arasındaki dengeyi çok güzel kurmuş, Ömer Bey de serviste güzel bir denge oturtmuşsa orada da sorun olmaz."

"Biliyor musun Aslı, hastane ortamında hiçbir araya gelmediğimiz için Ömer'in burada nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Özel hayatımızda sizin de bildiğiniz gibi çok anlayışlı, sevecen ve samimi birisi."

"Bence burada da öyledir merak etme."

"Ne kadar rahat olmaya çalışsam da yine de aynı ortamda olmak biraz gerecek gibi beni."

"Başlarda zorlanırsın ama zamanla alışırsın."

"Umarım öyle olur."

Aslı, Gül'ün endişesini anlıyordu. Aslında o, biraz da çevreden gelecek tepkilerden çekiniyordu. Başlarda mutlaka sıkıntı çekerlerdi ama sonra herkes durumu kabulleneceği için alışacaklardı.

İki arkadaş daha sonra kendi hastalarına bakmak üzere hasta odalarını ve koğuşları dolaşmaya başladılar. Saat ikiye kadar bu işleri bitirmişlerdi. Sonra da Dilara'nın odasına gittiler. Çocuğa çok güzel bir sürpriz hazırlanmış, odası balonlarla süslenmişti.

Çocuk sevinçten yerinde duramıyor sürekli bağırarak elini çırpıyordu. Hemşireler pasta ve hediyeler almışlardı. Dilara hepsini büyük bir mutlulukla açıp, her gördüğüne en çok bunu beğendim diyerek tepki gösteriyordu. Onu böyle görmek odada bulunan herkesi duygulandırmıştı. Oldukça zorlu geçen tedavi süresince çocuk çok sıkıntı çekmesine rağmen, yaşına göre oldukça olgun davranarak, zorlukların altından kalmasını bilmiş, tehlikeyi de büyük ölçüde atlatmıştı.

Odadaki misafirler çocuğu yormamak için fazla oturmadan kalktılar, Tülin Hanım da Dilara'nın eşyalarını toplamaya başladı. Bir süre sonra da, çocuğun babasıyla anneannesi geldi. Aslı da taburcu işlemlerinde onlara yardımcı olup, hastaneden daha erken ayrılmalarını sağladı.

Mesai saati bitiminde aceleyle hastaneden ayrılarak dünden beri görmediği için özlediği ve merak ettiği sevgilisinin evine gitti. Kapıyı Sinan açınca şaşırdı. Esinlerin Foça'ya gittiğini, Mert'in annesini özleyerek çok ağladığını, yarın Mert'i de alıp geleceklerini öğrendi. Sinan da baya toparlamıştı kendisini, ağrıları ilk günkü kadar rahatsız edici olmadığından evde de rahatlıkla hareket edebiliyordu. Onlar baş başa otururlarken sürpriz ziyaretçileri oldu. Ömer Bey ile Ercan ziyaret amaçlı gelince, genç adamı onlara emanet edip, yanından ayrıldı.

Eve gittiğinde Canan da annesi de henüz gelmemişlerdi. Zaten Sinan'ın yanında fazla oyalanmadığı için geç kalmış sayılmazdı. Hemen üzerini değiştirip rahat bir şeyler giyindikten sonra mutfağa geçerek kendisine kahve yaptı. Sonra balkona çıktı. Balkon masasının yanındaki sandalyelerden birine oturup hem dışarısını seyretmeye hem de kahvesini yudumlamaya başladı. Bu arada cep telefonu çıkarıp Sinan'ı arayarak eve geldiğini haber verdi. Genç adamın kendisi için sürekli endişe halinde ol-

duğunun farkındaydı. Bunu zaman zaman oldukça abartıyordu ama yine de bu durum hoşuna gitmiyor da değildi. Kahvesini yudumlayarak balkondan dışarısını seyretmeye devam etti. Apartmanlarının bulunduğu sokak oldukça geniş, sessiz ve ferahtı. Cadde üzerindeki apartmanlar yan yana sıralar halinde karşılıklı dizilmişlerdi. Her apartmanın kendine ait küçük bahçesi vardı. Bazıları oldukça bakımlıydı. Çiçekler ve ağaçlar hemen kendisini gösteriyordu. Sokağın sonunda çocuklar için oyun parkları olduğundan, çocuklar genelde orada oynamayı tercih ediyorlar, bu yüzden de sokak sessiz ve sakin kalıyordu.

Sokağın başından yürüyerek gelen ablasını görünce onun yine otobüsle geldiğini anladı. Nedense Canan, araba kullanmayı hiç sevmez, bu yüzden de araba almayı hiç düşünmezdi. Genelde yürümeyi ya da toplu taşıma araçlarını kullanmayı tercih ederdi. Bu da doğal olarak dışa dönük kişilik yapısından kaynaklanıyordu. Kalabalık ortamlar her zaman ilgisini çekmiş, yalnız olmayı ve takılmayı hiçbir zaman sevmemiş ve istememişti. Bu yüzden de tamamen zıt karakterlere sahiptiler. Kendisi ise, Canan'ın tam tersiydi, yalnızlığı ve kendi başına olmayı seviyordu. Anne ve babaları boşandıktan sonra, anneleri de mesleği gereği fazla ilgilenemeyince, tamamen içine kapanmıştı. Canan ise, kendini arkadaşlarının içinde daha mutlu hissetmiş ve sürekli sosyal grupların içinde yer alarak daha sosyal bir yapıya bürünmüştü. Olaylardan belki de bu nedenle ablasına göre daha fazla etkileniyordu. Canan birçok şeyi umursamaz, derin düşünüp kafa yormazdı. Ama kendisi her şeyi fazla düşünür, olaylardan fazlasıyla etkilenirdi. Anladığı kadarıyla Sinan da, bu psikolojik yapısının farkına vardığından daha korumacı bir role bürünmüştü.

Canan balkonda Aslı'yı görünce el sallayarak apartmana girdi. Aslı da yerinden kalktı, ablasını karşılamak üzere antreye geçip, kapıyı açtı. Canan içeri girer girmez kardeşine sarılıp öptü.

"Canım kardeşim, mutluluktan ışıl ışıl parladığın ta uzaktan belli oluyor."

"Demek hemen fark ediliyor." diye gülümseyerek ablasına karşılık verdi.

"Evet canım seni böyle görmek beni de mutlu ediyor. Bu yüzden Ercan'ı arayıp bu kızı sakın bırakma diyeceğim."

"Aman abla boş ver, o zaten farkında."

"Öyle ama ben de epeydir görmedim onu. Bir akşam birlikte çıkalım dışarıya. Şehir tiyatrosunun çok güzel bir oyunu var şu aralar. Bu hafta sonu mutlaka hep birlikte gidelim."

Canan hem konuşuyor hem de kardeşinin elinden tutarak salona çekiştiriyordu, salona girer girmez kendisini kanepeye attı. Tabi Aslı'yı da çekiştirdiği için o da ablasının yanına oturmak zorunda kaldı. Sonra bakışlarını kardeşine çevirerek mutlu bir şekilde konuşmasını sürdürdü.

"Bizim iş yerindeki arkadaşlardan birisinin annesi geçen hafta sizin hastanede ameliyat olmuş, doktoru da kimmiş bil bakalım?"

"Ercan mı yoksa?"

"Evet kardeşim. Arkadaşım da resmen âşık olmuş ona. 'Ne kadar yakışıklı ne kadar tatlı bir doktor o dedi. Ben de Kız kardeşimin sevgilisi deyince seni resmen kıskandı."

"Ya!" dedi umursamaz bir şekilde.

Canan'ın kendisini Ercan'la sanmasından artık iyice rahatsız olmaya başladı. Herkese ikisinin sevgili olduğunu söylemesi ise hiç hoşuna gitmedi. Bu konuyu konuşmasının zamanı gelmiş, geçiyordu bile. Hafifçe boğazını temizleyerek konuşmaya çalıştı.

"Abla sana söylemek istediğim bir şey var."

"Tabi canım bana her şeyi söyleyebilirsin."

"Şey, Ercan'la benim hakkımda... Şey! nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama."

Her şeyi açıklamak istiyor ama içinde bulunduğu durumu ifade etmek oldukça zor geliyordu. Ablasının kaşları çatılmış merakla kendisine bakmaya başlamıştı.

"Abla sakın tepki verme ama tamam mı?"

"Neye tepki vermeyeyim Aslı, söylesene."

"Biz... Yani Ercan'la biz..."

"Ee..."

"Sanırım olmayacak."

"Saçmalama Aslı. Sakın Ercan'ı bırakayım deme. İnan affetmem o zaman seni. Onunla ilişkin başladığından beri o kadar değiştin ki. Tabii bu değişim olumlu anlamda. Daha mutlu oldun, kendine daha fazla güven duymaya başladın. Önceden hiç evden çıkmaz, kimselerle görüşmezdin. Bu adam seni resmen değiştirdi. Senin de onu sevdiğini biliyorum."

"Öyle de sanırım sen beni hep yanlış anladın."

"Hayır canım hiç de yanlış anlamadım. Ben senin sorununu biliyorum, sen annemi dert ediyorsun. İnşallah o da yakında anlayış gösterir. Senin sadece biraz sabretmen gerekiyor. Eminim Ercan da sana bu konuda anlayışlı davranır."

"Of abla ya! Seninle de hiç konuşulmuyor, beni dinlemiyorsun bile. Kafana göre konuşup duruyorsun."

"Peki Aslı, madem öyle dinliyorum seni. Hadi anlat bakalım." Canan oturduğu koltuğun arkasına yaslanarak, gözlerini Aslı'ya dikti.

Aslı'nın artık anlatma şevki de kalmamıştı. Ablasının kendisini anlayacağından bile şüpheliydi artık. Sanki Ercan'la kendisini saplantılı bir şekilde bir araya getirmeye çalışıyordu. Ona ne söylesem boş diyerek susmayı tercih etti.

"Neyse boş ver, anlatmaya değmez." deyip yerinden kalkarak odasına gitti.

Ayşe'yi arayarak nasıl olduğunu sordu. Ona, Şahin'in hafta sonu nikâhı olduğunu, davetiyesini kendisinin aldığını ve yarın Ercan ile göndereceğini söyledi.

Aslı o akşamı ablası ve annesiyle birlikte akşamı televizyon izleyerek geçirdi. Yorgun olduğu için erken bir saatte odasına çekildi.

Annesi ve kız kardeşi yattıktan sonra salonda tek başına kalan Canan, bugün Aslı ile arasında geçen konuşmaları düşünmeye başladı. Kardeşinin kafası son günlerde yaşadığı olaylardan dolayı son derece karışıktı. Annesinin Ercan'a karşı gösterdiği tepkiden fazlasıyla etkilenmiş, ne yapacağını bilemez bir hale gelmişti. Bugün biraz konuşup dertleşmek istemiş olmasına rağmen ona bu fırsatı vermemişti. Bu yüzden kendi kendine kızdı. Kızcağız kim bilir neler söyleyecek, kendisinden ne gibi bir yardım isteyecekti. Şuanda çok zor günler geçirdiği için, yakınlaşmaya çalışmış, oysaki karşısında iyi bir dinleyici bulamamıştı. Aslında kafası, sürekli Aslı ile Ercan arasındaki ilişkiyi düşünmekle meşguldü. Bir an önce ikisinin arasındaki ilişkinin resmiyet kazanmasını arzuluyor ve Aslı'yı sürekli bu yöne doğru yönlendirmeye çalışıyordu. Sinan'ın Aslı'dan etkilendiğinin farkındaydı ve kardeşine yaklaşma fırsatı bulsun istemiyordu. Allah'tan Aslı, Sinan'ın farkında bile değildi. Gözü Ercan'dan başkasını görmediği o kadar belliydi ki, böylece biraz olsun içi rahat ediyordu. Aksi takdirde hayat, kendisi için içinden çıkılmaz derecede zor olurdu. Zaten Aslı'nın Ercan'la ciddi bir ilişki yaşadığı konusunda hiçbir şüphesi yoktu. Çünkü daha önce onları birlikte çıkarken görmüş, buluşmalarına bizzat şahit olmuştu. Hastaneye Sinan'ı görmeye gittiğinde de öğle yemeğine Ercan'la çıkmışlardı. Annesi de yine Aslı'yı Ercan'la yakalamıştı. Bu yüzden Aslı'nın Sinan'la görüştüğüne dair bir şüphe duymuyordu. Ama Sinan'ın Aslı'ya olan bakışları da bir türlü gözünün önünden gitmiyordu.

Kendisi de Sinan'a olan duygularını ifade etme konusunda çok çekinik kalmış, bu konuda genç adama bir türlü açılamamıştı. İşe başlama konusunda onun onayını almak için yanına gittiğinde, biraz kendini ifade etmeyi düşünmüştü ama Sinan, o gün pek kendinde görünmediği ve oldukça sinirli olduğu için buna fırsat bulamamıştı. Daha sonra da kendisi işlerinden fırsat bulup yanına gidememişti. Yavaş yavaş bu konuyu konuşma cesaretini de kaybetmeye başlıyor, buna da oldukça üzülüyordu. Aslında cesaret edememesinin tek nedeni kabul edilmeme korkusundan kaynaklanıyordu. Nedense Sinan'ın, Aslı'ya olan ilgili ve hayranlık dolu bakışları kendisini ifade etme konusunda geri çekilmesine, çekinik davranmasına neden oluyordu. Aslında onun kendisinden hoşlandığını bilmese karşılıksız bir aşka tutulduğunu sanacaktı ama dumansız ateşe kapılmamıştı ki. Hastanede yattığı dönemde bütün ilgisi, kendi üzerindeydi. İlgili ve sıcaktı. Hiçbir mecburiyeti yokken hemen her nöbetini yanında geçiriyordu. Bu hastalığı onun sayesinde yenmişti. Canına can veren, hayata tutunmasını sağlayan o olmuştu. Nasıl karşılıksız olabilirdi ki bu sevgi. Hasta olan kalbi onun sayesinde hayat bulmuş, can bulmuştu. Hayallerinde, rüyalarında hep sevgilisi, eşi, dostu arkadaşıydı. Kısaca her şeyiydi. O mutluluğunun anahtarıydı. Sadece yanlış kapıya bakıyordu. Eminim bir süre sonra o kapının kilitli olduğunu görecek, anlayacak ve kendisine gelecekti. Bundan hiç şüphesi yoktu. Yeter ki Aslı ona ilgi duymasındı. İşte o zaman... O zamanı aklına dahi getirmek istemedi. Çünkü nasıl olsa o zaman diye bir şey olmayacaktı.

Ayhan ile Yaşanılan Sorunlar Büyüyor

O hafta servisteki son haftaları olduğu için, işler de son derece yoğundu. Taburcu edilecek hastalar taburcu ediliyor, kendilerinden sonra gelecek asistanlara devredilecek hastaların dosyaları da titizlikle hazırlanıyor, en küçük ayrıntılar bile ekleniyordu. Her gün hastanede yoğun bir şekilde çalıştıktan sonra akşamları mesaiden sonra Sinan'a uğruyordu.

Sinan kendisini toparlamıştı ve hafta sonu da vücudundaki sargılardan tamamen kurtulacaktı. Evin içinde daha rahat yürümeye ve oturup kalkmaya başladığı için, bu durum evde sıkılmasına neden oluyordu. Aslı'nın geldiği saatler keyfi yerine geliyor, o olmadığı saatlerde de Esin'in söylediğine göre de somurtup oturuyordu.

Hastanede de durum Aslı açısından çok farklı değildi. İşlerinin yoğun olduğu zamanlar onu düşünmeye pek fırsat bulamıyor ama biraz işler rahatlayınca da düşünmeden edemiyordu. Son

günlerde Şahin de oldukça gergin ve heyecanlı görünüyor, ağzını pek bıçak açmıyordu. Hafta sonu nikâh, sonraki hafta da gireceği uzmanlık sınavı genç adamı oldukça geriyordu.

Gül'le birlikte, sahilde sık sık sohbet ederek, bir nebze olsun onu bu stresten uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Şahin'in anlattığına göre nikâhtan sonra balayı için Kuşadası'na gidip, birkaç gün kaldıktan sonra döneceklerdi. Nükhet Sivas'a dönecek, Şahin de o hafta sınava girecekti. Sınavda başarılı olursa eş durumu dilekçesi verip, eşinin yanına gitmeye çalışacaktı. Hayatlarındaki en önemli olaylar üst üste gelmiş, bu da genç adam üzerinde biraz sıkıntı yaratmıştı. Aslı da bunlara çok kafasını takmamasını, uzmanlık sınavına odaklanmasını söylüyordu. Çünkü bu sınavı kazanamazsa bir sonraki sınava kadar eşinin yanına gitmesi hayal olacaktı. Arada Osman da yanına gelip beylik laflar ederek Şahin'i kızdırmaya çalışsa da, sonra azarlanmış bir şekilde yerine dönüyordu.

O hafta Ayhan'da da bazı değişiklikler olmuş, bu da hemen herkesi şaşırtmıştı. Yüzüne yaramaz çocuk ifadesi veren saçlarını daha kısa kestirip, tepesini jöleleyerek şekillendirmişti. Kendisine yeni kıyafetler almış, her gün farklı giyinerek gelmeye başlamıştı. Aslı onu, bir ara Osman'a yeni aldığı saatini gösterirken gördü. Demek ki, artık maaşının çoğunu ailesine göndermekten vazgeçmiş, biraz da kendi ihtiyaçları için harcamaya başlamış gibiydi. Kendisine olan bakışlarında ise hiç bir değişiklik yoktu, tam tersi daha da ısrarlı ve rahatsız edici bir hale dönüşmüştü. Artık bu durumdan iyice rahatsız olmaya başladı. Bu konuyu Ayhan'la konuşmaya karar verdi. Yanına giderek onu dışarıya çağırdı, koridora çıktıklarında *"Benimle alıp veremediğin nedir, söyler misin?"* diye oldukça sinirli bir şekilde sordu.

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

Alaylı bir şekilde sorusuna soruyla karşılık verdi Ayhan.

"Söylemen iyi olur tabi. Çünkü artık baya rahatsız olmaya başladım senin tavırlarından."

Ayhan rahatsız edici bir sırıtışla Aslı'yı süzdü.

"Tamam söyleyeceğim ama bir şartım var."

"Ya! Öyle mi? Neymiş şartın?"

"Bugün akşam dışarıda yemek yiyelim, her şeyi açıklayayım sana."

"Saçmalama Ayhan, ne diye çıkayım ki seninle?"

"Beni bu şekilde küçümsemene gerek yok." dedi sinirle. Daha sonra yine aynı sırıtışla konuşmasına devam etti;

"Merak etme güzelim, seni alışık olduğun o lüks restoranlardan birine götüreceğim."

Aslı'ya küçümseyen bakışlarla bakarak konuşuyordu.

Aslı duydukları karşısında neye uğradığını şaşırdı. Resmen Ayhan'a tokat atmamak için kendini zor tutuyordu.

"Çok iğrenç birisin biliyor musun?" dedi. Sinirlerini zor zapt ediyordu.

Daha sonra sinirli bir şekilde genç adamın yanından geçip doktor odasına tekrar girdi. Bu arada Ayhan da onun arkasından tükürür gibi bir sesle *"Eminim senin kadar değildir."* diye söylendi.

Aslı artık Ayhan'ın bu son sözlerine iyice deli olmuş, sinirden neredeyse kuduracak duruma gelmişti. Resmen kendisine *'Sen daha iğrençsin'* demek istemişti. Hâlâ anlayamıyordu bu adamın kendisiyle ne alıp veremediğini. Neden erkek arkadaşları bu kadar ilgisini çekiyordu? Neden bunları hep maddiyatla özleştiriyordu? Ayhan'a bugüne kadar bu konularda hiçbir şekilde taviz vermemişti. Eğer duygusal anlamda bir kırılganlık söz konusuysa, buna da fırsat vermemişti. Neydi bu adamın derdi anlamak

mümkün değildi. Odaya girince Gül'e işaret ederek dışarı çıkmasını istedi. Bu sinirle diğer doktorların yanında, sakince hiçbir şey olmamış gibi oturamayacaktı. Biraz temiz hava alıp rahatlamaya ihtiyacı vardı. Gül ile birlikte dışarı çıktı. Bahçeye çıkıncaya kadar hiç konuşmadılar. Sonrasında ise Aslı resmen patladı.

"Bu adam kesinlikle psikopat, bunun başka bir açıklaması yok." dedi büyük bir sinirle, elleri titriyordu.

"Bu kadar sinirlenme Aslı, ne dedi bu çocuk sana?"

Aslı kendisine merakla bakan arkadaşına Ayhan ile arasında geçen konuşmaları aynen anlattı. Duydukları karşısında Gül de resmen şok geçirmişti. Bir süre öylece şaşkın bir halde sessiz kaldıktan sonra *"Valla Aslı, bu çocuğun kesinlikle bir tedaviye ihtiyacı var."* dedi.

"İnan artık ben ondan korkmaya başladım. Bakışları, konuşmaları ve tavırları beni iyice rahatsız ediyor."

"Acaba Aysel Hanım'a durumu biraz çıtlatsak mı?"

"Bilmiyorum Gül. Benim karşımda deli, bir başkasının karşısında son derece akıllı olabiliyor. Sonuçta kendimizi rezil etmek de var."

"Bu şartlar altında çalışmak da çok zor. Her an acaba yine ne olacak, kim ne diyecek, acaba bu yine bana saldıracak mı? Endişesi içinde adam gibi doktorluk da yapılmaz."

"Doğru söylüyorsun Gül ama yapabileceğimiz bir şey yok. Ya bu deveyi güdeceksin ya da bu diyardan gideceksin demişler. Yani ya mücadele edeceğiz ya da çekip gideceğiz."

"Of ya, valla dayanamayacağım artık."

"Al benden de o kadar."

O gün akşam Sinan'ın yanına uğradığında bu olaylardan bahsetmedi. Çünkü onun da duydukları karşısında canı sıkılacak, yine endişelenmeye başlayacaktı. Bundan sonra Ayhan'ı gördü-

ğü zaman yüzüne bakmamaya ve hiç konuşmamaya karar verdi. Bu tavır ya daha çok delirmesine yol açacak, ya da aklını başına getirecekti. Zamanla belki de her şey yoluna girerdi. Belki de zaman, yeni sıkıntılara ya da acılara gebe olacaktı bunu bilemiyordu ama her şeyin yolunda gideceğini düşünmeyi yeğledi.

Cuma günü işler düne göre daha yoğundu. Bu yüzden kimse doğru düzgün birbirini göremediği için, o gün olaysız geçti. Mesainin bitmesine yakın Aysel Hanım doktor odasına geldi. Onlarla bir sonraki stajlarına kadar şimdilik vedalaşarak gidecekleri her serviste kendilerine başarılar diledi. Sonra herkes özel eşyalarını dolaplardan boşaltarak, pazartesi günü yerlerine gelecek asistanlar için hazır bıraktılar.

Ertesi gün sabah erkenden kalktı, çabucak kahvaltısını yaptı ve Gül'e gitmek üzere evden ayrıldı. Dışarı çıkar çıkmaz ilk işi Sinan'ı aramak oldu. Genç adam ise hastanede ve durumu iyi olduğu için, sargılarının açılmak üzere olduğunu söyledi. Bu yüzden öğleden sonra dışarı çıkabileceğini ve nikâha da gelebileceğini belirtti.

Nikâh öğleden sonra saat ikideydi, bu yüzden, Gül ile birlikte önce kuaföre gidip saçlarını yaptıracaklar, daha sonra eve gelip hazırlandıktan sonra Sinan ile buluşup nikâha gideceklerdi. Ömer Bey, Gül'ü alıp gelecek, Ayşe de kendisini evden çıkabilecek kadar iyi hissederse Ercan ile birlikte katılacaktı.

Saçına şık bir topuz yaptırdığı kuaförden çıktıktan sonra Gül'ü bırakıp, kendisi de hazırlanmak üzere evine geldi. Üzerine siyah beyaz desenli, kolsuz, yuvarlak yaka, dar kesim kısa elbisesini giydi. Bu elbise kendisine çok yakışıyordu ve boyunu olduğundan daha uzun gösteriyordu. Kıyafetine uygun makyajını da yaptıktan sonra, inci kolye ve küpesini takarak hazırlanma işini tamamladı.

En son siyah lame ince topuklu ayakkabılarını giyindi, belki hava serin olur diye beyaz pullu şalını da yanına alarak evden ayrıldı. Sinan da tam zamanında gelmişti. Genç kızı görünce, beğeniyle süzüp çok güzel göründüğünü söyledi. Genç adamın üzerinde krem rengi kumaş pantolon ve kahve krem çizgili bir gömlek vardı ve oldukça şık görünüyordu. Karşıyaka Nikah Dairesi'ne geldiklerinde henüz saat bir buçuktu.

Bir süre bahçede oyalanarak nikâha gelen servis doktorlarıyla sohbet ettiler ve hemen herkese Sinan'ı tanıştırdı. Onlar bu şekilde vakit geçirirken önce Gül ile Ömer Bey geldi. Aslı onları görünce şaşırdı, çünkü ikisinin de suratları asık ve keyifleri yok gibiydi. Ömer Bey ile Sinan kendi aralarında sohbete başlayınca, bu fırsattan yararlanarak Gül'e iyice yaklaştı.

"Önemli bir şey yok değil mi?" diye endişeyle sordu.

"Bilmiyorum Aslı. Ömer çok sinirli bugün, ben de anlamadım ne olduğunu."

Bu arada karşıdan Ayşe ile Ercan'ın kendilerine doğru gelmekte olduklarını gördü. Kolu alçıda ve askıda olmasına rağmen Ayşe oldukça sağlıklı görünüyordu. Onlar da gülümseyerek yanlarına geldiler ve herkesle öpüşerek selamlaştılar. Ayşe ve Ercan'ın yüzlerindeki mutluluğu okumak için medyum olmaya gerek yoktu. Eller birbirine kenetlenmiş, arada kaçamak birbirlerini bulan bakışlar ise, aşkın ve mutluluğun şarkısını söyler gibiydi. Onları böyle görmek Aslı'yı çok duygulandırdı. İmkânsız bir aşkın vücut bulmuş haliydi onların ki.

Şahin ile Nükhet çok mutlu görünüyorlar, bunu da çevrelerine en güzel şekilde yansıtıyorlardı. Aslı onları öyle görünce ister istemez kendilerini de gelin ve damat olarak hayal edip nikâhlarının kıyıldığını düşündü. Kim bilir, o zaman onlar da bu denli mutlu görünecek, herkesi imrendireceklerdi. Yeni evli çifti bu şekilde

görünce, kendisinin de artık sevdiği adamla evlenmek ve kendi yuvasını kurmak istediğini anladı. Sanki Sinan aklından geçenleri okumuş gibi onu kollarıyla sardı, sonra eğilip saçlarından öptü. Yavaşça kulağına fısıldadı.

"Merak etme yakında biz de evleneceğiz."

Nikâhtan sonra, Ercanlarla birlikte Karşıyaka sahildeki kafelerden birine gidip oturdular. Gül ile Ömer Bey onlara katılmayacaklarını söyleyerek nikâhtan hemen sonra yanlarından ayrıldılar. Bugün ikisi de iyi görünmüyordu. Aralarında bir sorun yaşadıkları bariz bir şekilde belliydi. Bugün öğlen buluştuklarında Gül keyifliydi. Demek ki, Ömer Bey'le buluştuktan sonra bir şeyler olmuş olmalıydı. Arkadaşı için endişelendi ama yapacak bir şey de yoktu.

Hava hafif serin olmasına karşın yine de çok güzeldi. Hafifçe esen rüzgâr çıplak kollarını yalayarak geçiyordu. Sinan, Aslı'nın elinden şalını alarak genç kızın omuzlarına hava serin üşüme diyerek örttü. Aslı başını kaldırıp Ayşe ile Ercan'a baktığında bugün onları daha bir farklı gördü. İkisinin de yüzünde çok farklı bir mutluluk ifadesi vardı. Merakına yenik düştü.

"Ayşe seni bugün gerçekten çok farklı gördüm. Senin de Nükhet'ten bir farkın yok, etrafına ışıltılar saçıyorsun."

Onun bu sözlerine Ayşe de Ercan da güldüler, sonra da anlamlı bir şekilde birbirlerine baktılar. Herhalde kendi aralarında sessizce anlaştılar ki, Ayşe gülümseyerek baktı.

"Canım gerçi daha sonra söylemeyi düşünüyorduk ama Şahin'in nikâhı bizi de heyecanlandırdı. Sizler bizim için çok özelsiniz, bu yüzden ilk sizinle paylaşmaya karar verdik."

"Neyi bizimle paylaşıyorsunuz?"

"Sinan, biz Ayşe ile iki hafta sonra nişanlanıyoruz." dedi Ercan. Mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

"İnanmıyorum gerçekten mi?" diye şaşkınlığını gizleyemedi Aslı.

"Evet Aslıcım. Ercan ailesi ile konuştu, durumu haber verdi. Onlar da çok sevindiler. Bizimkiler de biliyorsun Ercan'a alıştılar, sevdiler."

"Biliyorsunuz ikimiz açısından hiç kolay olmadı bu ilişkiye başlamak ve sürdürmek. Neredeyse bu imkânsız gibi bir şeydi bizim için." diye Ercan lafı Ayşe'nin ağzından aldı ve sonra yine konuşmasına devam etti.

"Bu süreç içerisinde size de zarar verdik, umarım bunun için bizi affedersiniz. Ama siz olmasaydınız bizim ilişkimiz de olmayacaktı. Bu yüzden yaşanan her şey, bizim ilişkimizin başlaması ve gelişmesi açısından olumlu bir etken oldu. İyi ki Aslı arkandan buraya gelmişim, iyi ki sen Sinan'ı bulmuşsun ve iyi ki ben Ayşe ile tanışmışım."

Bu arada garson masaya gelince Ercan konuşmasını kesmek zorunda kaldı. Garsona aperatif yiyecek ve içecek bir şeyler sipariş ettikten sonra *"İkiniz adına çok sevindim. Ama Ercan inan seni öldürmek istediğim günler de oldu."* diye Sinan takıldı.

"Buna inanırım, çünkü aynı şeyi ben de senin için istedim."

"Şuanda bunları konuşuyor olmamız bile gerçekten çok güzel ve anlamlı." dedi Aslı.

Kafede epey bir oturup muhabbet ettiler. Konu konuyu açtı, muhabbet eğlenceli ve neşeli bir şekilde gelişti. Ercan ile Sinan bugüne kadar yaşanan sorunları onlar yaşamamış gibi kırk yıllık ahbaplara taş çıkartırcasına koyu bir sohbet içine girdiler. Gerçi bu sohbet konusunu genellikle mesleki konular oluşturmuş olsa bile onların birbirlerine takılmaları, gülüşmeleri ve sohbetleri hoşuna gitmişti. Oldukça uyumlu bir dörtlü olmuşlardı. Eğlenceli geçen günün sonunda tekrar bir araya gelmeyi kararlaştırarak ayrıldılar.

"Kırk yıl düşünsem Ercan ile böyle oturup muhabbet edeceğin aklıma gelmezdi." dedi Aslı yola çıktıklarında.

Sinan dikkatini araba kullanmaya vermiş bir şekilde, bakışlarını yoldan ayırmadan *"Benim de aklıma gelmezdi. Aslında Ercan özünde oldukça iyi bir insan. Sana bulaşmadığı zaman da baya sevimli olabiliyor."* dedi tebessümle.

"Onunla bu şekilde dost kalmış olmamıza seviniyorum."

Sinan bakışlarını Aslı'ya çevirdi.

"Olayların bu şekilde gelişeceği hiç aklıma gelmezdi ama senin bu şekilde mutlu olmana da ben seviniyorum."

Ercanlardan ayrıldıktan sonra birlikte Atatürk Kültür Merkezi'ne giderek Fotoğraflarla Hasankeyf Sergisi'ni gezdiler. Esin ile Adnan dün sergiyi gezmişler Sinan'a, mutlaka Aslı'yla gidip sergiyi görmesini söylemişlerdi. Gerçekten de mutlaka görülmesi gereken bir sergiydi. Tarihi eserlere ve güzelliklere bayılmıştı. Hatta mutlaka gidilmesi gereken yerlerden biri olarak aklında tutması gerektiğini düşündü. Sergiden sonra Sinan Aslı'yı eve bıraktı.

Aslı eve girdiğinde hem annesi hem de Canan henüz gelmemişlerdi. Üzerini değiştirip rahat bir şekilde kanepeye uzanarak televizyon seyretmeye başladı. Fakat aklını bir türlü izlediği programa veremedi. Ayşe ile Ercan'ın nişanlanacakları haberine gerçekten çok şaşırmıştı. İlişkileri çok sonra başlamış ama oldukça ciddi gelişmişti. Ercan'ın en sonunda aradığı aşkı ve sevgiyi bulmasına sevindi. Gerçekten ikisi de birbirlerine çok yakışıyorlar, oldukça uyumlu bir çift görüntüsü veriyorlardı. Sinan'ın da, Ercan'a olumlu yaklaşması, olgun davranıp dostu gibi görmesi de ayrıca bir sevinç kaynağı olmuştu. Bu yüzden bugün kendisini oldukça mutlu hissetti.

Artık annesi ve Canan ile de her şeyi açık açık konuşma zamanı gelmişti. Mutlaka Sinan'ı onlara kabul ettirmenin bir yolunu bulmalıydı. Belki annesinin Sinan'a karşı tavırları, Ercan'a gösterdiğinden daha farklı olabilirdi. Çünkü en azından Sinan'ı tanıyordu. Uzun bir süre Canan'ın doktoru olduğu için doğal olarak karşılıklı iletişimleri de olmuştu. Sinan, annesiyle birlikte konuşmalarını istemiş, bu şekilde kendisine destek olacağını belirtmişti. Belki de böylesi daha iyi olabilirdi. Aslında önce Canan ile konuşup onun desteğini alabilirse, annesini ikna etmesi daha kolay olabilirdi. Şuanda ablasının desteğine her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordu. Ama ona da bir türlü bu konudan bahsedemiyordu. Sağ olsun sevgili ablası bir Ercan'dır tutturmuş, başka bir şey düşünmez olmuş, sanki Ercan'dan başkasını kabul etmeyecek bir tavır içine girmişti. Onun bu tavrı da bu konuyu açmasını oldukça güçleştiriyordu. Kendisi ile ilgili düşünceleri kafasından uzaklaştırarak aklına Gül'ü getirdi. Hemen cep telefonuyla arkadaşını aradı. Bugün onun için endişelenmiş, oldukça da merak etmişti. Telefon uzun bir süre çaldıktan sonra Gül, ağlamaklı bir şekilde cevap verdi.

"Aslı merhaba."

"Merhaba canım, nasılsın merak ettim seni?"

"Pek iyi değilim Aslı. Sanırım Ömer ile bazı sorunlar yaşıyoruz"

"Ne gibi sorunlar?"

"Bilmiyorum pek konuşmuyor ama sanırım onun servisine başlamamız ile ilgili gibi."

"Ee, ne var ki bunda?"

"Bence de bir şey yok ama Ömer'in pek hoşuna gitmiyor sanırım."

"Bunu dile getirdi mi peki?"

"Keşke aynı serviste çalışıyor olmasaydık." dedi. Bu ilişkimizi etkileyebilirmiş.

"Hadi ya! Ömer Bey'in bu şekilde konuşacağı hiç aklıma gelmezdi."

"Benim de gelmezdi ama maalesef öyle düşünüyor."

"Bak şimdiden üzme kendini. Belki aynı ortamda çalışmaya alıştıkça düzelir her şey."

"Keşke öyle olsa ama ben bu konuda çok pozitif düşünemiyorum. Özellikle bugünkü tavrından dolayı."

"Bugün oldukça mesafeli gibi geldi bana."

"Öyleydi. Sanki benimle çıktığına pişmanmış gibi davrandı."

"Yok canım, sana öyle gelmiştir."

"Hiç sanmıyorum Aslı. Eve geldiğimden beri ağlıyorum. Onun böyle davranmasına hiç alışık değilim ya, o yüzden baya ağır geldi bana."

"Yanına gelmemi istersen geleyim."

"Gerek yok. Başım ağrımaya başladı birazdan yatıp uyumayı düşünüyorum. Böylece biraz toparlarım belki kendimi."

"Tamam canım kendine iyi bak."

***

Büyük Çocuk Servisi ve Kaybolan Çocuk

Ertesi gün, güne servis olarak hiç de iyi başlamadılar. Yeni servisi büyük çocuğa geldiğinde kendisinden önce gelen arkadaşlarını oldukça üzgün ve moralsiz gördü. Ömer Bey iki polis memuruyla birlikte doktor odasındaydı. Herkesin yüzünde üzüntü ve endişe ifadesi vardı. Bir köşede oturan Gül'ün yanına giderek ne olduğunu sordu. Gül, Aslı'nın kulağına hafifçe fısıldadı.

"Süt çocuğu servisinden bir çocuk kaybolmuş, polisler soruşturma yapmak için gelmiş."

Duydukları karşısında neye uğradığını şaşırdı. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

"Hangi çocuk biliyor musun?"

"Esra'nın hastası. Yetiştirme yurdundan gelen."

Kaybolan çocuk dört yaşında dünya tatlısı bir kız çocuğu idi. Anne ve babası iki yıl önce bir trafik kazasında ölmüşler, mucize eseri bu çocuk o kazadan sağ kurtulmuştu. Akrabaları içinde de

yanına almak isteyen olmayınca, çocuk yetiştirme yurduna verilmişti. Daha bir hafta önce rahatsızlandığı için hastaneye getirilmiş, astım tedavisi görmeye başlamıştı.

Bu arada polisler, hepsine çocukla ve olayla ilgili sorular sormaya başladılar. Servisteki nöbetçi doktor ise Ayhan'dı. O da bu olay karşısında oldukça üzülmüş görünüyordu. Polise nöbetinde olağan dışı bir şey görmediğini sadece bir kere yemekhaneye indiğini o zaman da serviste hemşirenin olduğunu, fakat geldiğinde çocuğun koğuşta olmadığını, bütün aramalara rağmen hastane içinde bulamayınca, kaçırılmış olabileceğini düşündüğünü söyledi. Durumu haber vermek için hemen servis şefi Aysel Hanım'ı aradığını, onun da polislere haber verdiğini ifadesine ekledi.

Polis dün olay olduğu anda da gelmiş, hastanede inceleme yapmıştı. Kaybolan çocukla aynı koğuşta kalan diğer çocuklara da sorular sormuşlar onlar da, çocuğun bir ara koğuştan çıktığını, sonra bir daha geri dönmediğini söylemişlerdi. Çocukların ifadesine göre, koğuşa giren yabancı bir yetişkin olmamıştı. Onlara göre çocuk kendi dışarı çıkmış ve bir daha dönmemişti.

Sonradan öğrendiğine göre nöbetçi hemşire Sevim Hemşire imiş. O da ifadesinde serviste olağandışı hiçbir şeyle karşılaşmadığını, çocuğu odadan çıkarken de görmediğini söylemiş, dışarıdan hiçbir yabancıyla da serviste karşılaşmadığını ifade etmişti.

Aslı ise, olayı daha yeni duyduğunu ve olay hakkında hiçbir bilgisi olmadığı şeklinde ifade verdi.

Polisler bütün personelin tek tek ifadesini aldıktan sonra gerekli tutanakları tutmuşlar ve tekrar süt çocuğu servisine dönmüşlerdi.

Onlar gittikten sonra Ömer Bey tekrar doktor odasına gelerek ilk toplantısını yaptı. Herkes çok üzgün ve şaşkın olduğu için doğal olarak çok moralsiz bir toplantı oldu. Belki de olayla-

rın etkisinden, ya da daha ilk gün olduğundan Gül'e karşı tepkili bir davranışta bulunmadı. Toplantıda, bütün önceliğin hastalara verilmesi gerektiğini, özverili ve dikkatli bir şekilde çalışılmasını istediğini belirterek, herkese başarılar diledi. Servisteki bütün hastaları da doktorlara eşit olarak dağıttı.

Sinan ile öğlen buluştuklarında kaybolan çocuktan ve servisteki ilk gününden bahsetti. Çocuk için çok üzülmüştü ve hala kendisini toparlayabilmiş değildi. Sinan da bu habere hem çok şaşırmış hem de endişelenmişti. Çocuğun kendi başına hastaneden çıkmış olduğuna ihtimal vermeyerek kaçırılmış olma ihtimalinin daha kuvvetli olduğunu söyledi.

Akşama kadar servise daha başka polisler de geldi, neredeyse bütün hastane didik didik aranmasına rağmen çocuk bulunamadı. Bu durum doğal olarak olayı duyan herkesin moralinin bozulmasına neden oldu. Herkes çocuk için üzülüp endişelenmeye başladı. Dolayısıyla servisteki bütün personel, moralleri bozuk bir şekilde endişeli bir bekleyişin içine girdiler.

Bu şekilde birkaç gün geçmesine rağmen hala çocuktan haber alınamamıştı. Bu da endişe ve üzüntülerini daha çok artırıyordu.

Bu birkaç gün içerisinde Aslı yeni servisine alışmıştı. Zamanını daha çok Gül ve Mustafa ile geçiriyor, Ayhan ve Esra ile zorunlu olmadıkça görüşmüyordu. Ayhan'la zaten hiç konuşmuyordu. Bu tavrı, dikkat çekmesine dikkat çekiyordu ama Ayhan da çok göz önünde bir tepki vermiyordu. Yine aynı şekilde soğuk ve donuk bakışlar devam ediyordu. Yıldız ise bu aralar sürekli Gül'ü göz hapsinde tutuyor, Ömer Bey'in Gül'e olan tavırlarını ilgiyle izliyordu. İlk bir iki gün tepkisiz kalan Ömer Bey, son vizitede Gül'e çok yüklenmiş, yakaladığı ilk hatasını da sert bir şekilde yüzüne vurmuştu. Ömer Bey'in bu tepkisi Yıldız ile Esra'nın birbirlerine

bakarak anlamlı bir şekilde gülümsemelerine, Gül'ün ise kendisini kötü hissedip üzülmesine sebep olmuştu. Aslı'nın anladığı kadarıyla öğlen yemeklerinde de artık pek buluşmuyorlardı. Gül, çoğunlukla umursamaz görünmeye çalışıyordu. Fakat Ömer Bey'in bu tavırlarından olumsuz etkilendiği de gün gibi ortadaydı.

Ayşe'nin de hafta sonu raporu bitiyordu ve hafta başı göreve başlayacaktı. Ayrıca pazartesi günü Şahin'in uzmanlık sınavı vardı ve ilk defa bu sınav için, servisteki diğer doktorlarla bir işbirliği içine girmişlerdi. Herkes ona sürpriz bir parti yapmayı istiyordu. Aslı ile Gül de aynı şekilde düşündükleri için sınav günü doktor odasında parti verme konusunda hemfikir oldular. O gün için bayanlar pasta börek hazırlığı yapacaklar, erkekler ise meşrubatları alacaklardı.

Pazartesi günü hastaneye geldiğinde serviste heyecanlı bir bekleyişle karşılaştı. Şahin o gün sabah balayından gelmiş, heyecan içinde sınav saatini bekliyordu. Diğer arkadaşlar da başında toplanmış ona moral vermeye, rahatlatmaya çalışıyorlardı. Bu arada Ömer Bey doktor odasına geldi ve hemen vizite başlayacaklarını, vizitten sonra da Şahin'in sınava gireceğini söyledi. O gün vizit şaşılacak derecede sakin geçti. Ömer Bey, ne kendilerine ne de Gül'e karşı zorlayıcı davranmadı. Bu yüzden herkes morali düzgün bir şekilde hemen sınav salonunun yolunu tuttu. Heyecanla beklenen bir saatten sonra, salondan çıkan Şahin, kendisini merakla bekleyen arkadaşlarına büyük bir sevinç içinde hemen müjdeyi verdi.

"Beni kutlayabilirsiniz arkadaşlar, sınav oldukça güzel geçti."

Yaklaşık iki saat sonra bütün sınavlar bitmiş, toplantı salonundan hocalar da teker teker çıkmaya başlamışlardı. Aysel Ha-

nım ile Ömer Bey, Şahin'in yanından geçerken durmuşlar, sınavdaki başarısından dolayı tekrar tebrik etmişlerdi.

Daha sonra hep birlikte büyük çocuk servisine çıktılar. Doktor odasındaki masaya, hazırlamış oldukları yiyeceklerden hemen bir açık büfe kurdular. Diğer servislerden de gelen bölüm şefleri ve asistanlar oldu. O gün sınavdan dolayı Şahin resmen ilgi odağı haline gelmişti. Herkes mutlu ve keyfi yerinde olan genç adamla konuşmak için yarışıyor gibiydi.

Odada sohbet ve eğlence devam ederken Ömer Bey, Aslı'yı odasına çağırdı. Merak ve endişe ile Ömer Bey'in arkasından koridora çıktı. Birlikte onun odasına girdikten sonra Ömer Bey *"Geç şöyle otur."* dedi ve masasının önündeki koltukları işaret etti. Aslı sessizce koltuklardan birine oturdu. Ömer Bey de kendi masasına geçti, sonra masanın üzerindeki dosyalardan birini genç kıza uzattı.

"Az önce bir hasta geldi, onunla senin ilgilenmeni istiyorum. Bu dosyası, al ve iyice incele."

Ömer Bey'in uzattığı dosyayı eline aldı ve şöyle bir baktı.

"Az önce acilden göndermişler, sanırım zatürre teşhisi konmuş."

"Evet, ama dahası da var. Bu çocuk iki gün önce yetiştirme yurdundan kaçmış. Bu iki günü sokaklarda aç ve perişan bir halde geçirmiş. Polisler onu bir sokağın köşesinde baygın bir vaziyette bulup, buraya getirmişler."

"Çocuğa çok üzüldüm hemen tedaviye başlayalım."

Aslı ayağa kalkmak istedi fakat Ömer Bey eliyle otur işareti yaptı.

"Geçen hafta süt çocuğu servisinde olanları biliyorsun, kimsesiz bir çocuk kayboldu. Bu çocuk da yetiştirme yurdundan geldiği için kimsesi yok. Bu yüzden çocuğu gözünün önünden ayırma,

dikkatli ol. Bizim servisimizde de bu tür bir olayın yaşanmasını istemiyorum."

"Merak etmeyin Ömer Bey, elimden geldiğince ilgilenirim çocukla."

"Bundan emin olduğum için hastayı sana verdim zaten. Hastayı iki numaralı koğuşa yatırdık. Hemen tedavisine başlayın."

"Tamam Ömer Bey." dedikten sonra çocuğun dosyasını da alarak odadan çıktı.

Odadan çıkar çıkmaz servis hemşirelerinden Behiye'yi yanına çağırdı. Birlikte çocuğun yattığı koğuşa gittiler. Halsiz ve solgun bir halde uyuyordu. Ona acilde serum takıp yukarı göndermişlerdi. Behiye'ye kullanacakları ilaçları söyleyerek hemen hazırlamasını istedi ve arkasından oksijen maskesini taktı. Çocuk iki gündür aç kalmış, sokaklarda yatmıştı. Günlerdir uyumadığı belliydi ki, kendisini güvende hissederek hemen uykuya dalmıştı. On iki on üç yaşlarında kumral, zayıf bir oğlandı. Kim bilir neler çekmiş, ailesini nasıl ve ne şekilde kaybetmişti. Ona, içinden acıma ile birlikte sevgi de duymaya başladı. Uyurken ne kadar da masum ve tatlı görünüyordu. Bu arada Behiye Hanım da çocuğun ilaçlarını getirmiş, hemen damardan vermeye başlamıştı.

Öğlen Sinan ile buluştuklarında ona çocuktan bahsetti. Sinan da üzülmüş olmalı ki yemekten sonra *"Hadi, birlikte ziyaret edelim."* dedi.

Ziyarete gittiklerinde oğlanın uyanmış olduğunu gördüler. Çocuk şaşkınlık ve korku içinde onlara bakıyordu. Aslı, kendilerinden korktuğunu düşünerek onu ürkütmeden gülümsedi ve yavaşça yanına gitti.

"Merhaba Samet, biraz kendine gelmiş gibisin. Adım Aslı. Senin doktorunum. Benden korkmana gerek yok canım." dedi ve yavaşça çocuğun başını okşadı.

Oğlan biraz rahatlayarak önce Aslı'ya, sonra da Sinan'a baktı. Genç adama bakarken yine gözlerinde korku belirmişti. Aslı bunu fark edince *"Bak o da Doktor Sinan benim arkadaşım. Sırf seninle tanışmak için buraya geldi."* dedi.

Çocuk önce Sinan'a, sonra tekrar Aslı'ya bakmaya başladı. Sonra da gözleri doldu ve ağlamaklı oldu.

"Ne oldu Samet? " diye endişeyle sordu.

"Ne olur beni yurda göndermeyin."

Samet ikisine de yalvararak bakıyordu ve göz pınarlarında zorlukla tuttuğu gözyaşları yavaşça akmaya başladı.

Sinan çocuğun yanına geldi ve yatağın kenarına oturdu.

"Şuanda hastasın ve hastanedesin. Bu yüzden de hiçbir yere gitmiyorsun. Bak doktor ablan seninle ilgilenecek, kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak, burada güvendesin." diye sakince konuştu.

Samet sadece başını salladı ve yine sessizce ağlamaya devam etti. Bir süre daha onun yanında oturduktan sonra dışarı çıktılar. Koridora çıktıklarında, Sinan biraz canı sıkılmış gibi düşünceli görünüyordu.

"Çocuğun hastanede olduğu yurttaki yetkililere haber verildi mi acaba?"

"Bilmiyorum Sinan, bunu sormadım Ömer Bey'e."

"Bunu bir öğrenelim de gerekirse yurt müdürüyle konuşalım."

"Ben önce Ömer Bey'le konuşayım, sonra seni ararım."

Genç adam başıyla onayladıktan sonra servisten ayrıldı. Aslı da doğruca Ömer Bey'in odasına gitti. Kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde odasında bir misafirinin olduğunu gördü ve kendisinin daha sonra uğrayacağını söyleyerek, odadan çıkmaya yeltendi. Fakat Ömer Bey eliyle gel işareti yaptı. Sonra misafir koltuğunda

oturan orta yaşlarda ciddi görünüşlü, esmer ve orta boylu bayan misafirine *"Aslı Hanım çocuğun doktoru, sizi tanıştırayım."* dedi. Sonra da bakışlarını Aslı'ya çevirdi.

"Gülşen Hanım, Samet'in kaldığı yurdun müdürü. Kendisini bugün aradım, Samet'i merak ederek buraya geldi." diye bayanı tanıtarak geliş nedenini açıkladı.

Aslı hafif bir tebessümle tokalaştı ve karşısındaki koltuğa oturdu. Kadın oldukça üzgün görünüyordu. Samet'in başına gelenler onu da sarsmış olmalıydı. Bakışlarını Aslı'ya çevirdi.

"Samet'in durumu nasıl Doktor Hanım?"

"Samet bugün geldi. Sanırım Ömer Bey size onun bulunma koşullarını anlatmıştır."

Kadın başıyla onaylayınca konuşmasına devam etti.

"İki gün boyunca aç ve susuz kalmış. Hafta sonu hava oldukça serindi bu soğuk havada sokakta yatıp kalkmış."

"Bunları duyunca inanın kahroldum. Kaybolduğunu anlar anlamaz hemen polise haber verdik ancak iki gün sonra bulabilmişler çocuğu." dedi. Kadıncağız oldukça üzgün görünüyordu.

"Çocuk zatürre olmuş. Bugün hemen tedaviye başladık. Bir kaç gün içinde toparlar kendisini."

"Zavallı yavrucak, inşallah biran önce iyileşir."

Aslı kadını şöyle bir inceledikten sonra kafasına takılan soruyu sordu.

"Samet niçin kaçtı yurttan biliyor musunuz?"

Kadın bakışlarını ellerine çevirmiş, oldukça tedirgin ve üzgün bir şekilde elinde buruşturduğu kâğıt mendile dalgın bir şekilde bakmaya başlamıştı. Kafasında söyleyeceklerini bir süre tarttıktan sonra önce Ömer Bey'e sonra da Aslı'ya baktı.

"Oyun saatinde arkadaşlarından biriyle kavgaya tutuşmuşlar, neredeyse yumruk yumruğa kavga etmişler. Diğer çocuklar-

dan bir kaçı hemen koşarak hem bana, hem de öğretmenlerine haber verdi. Biz onların yanına geldiğimizde diğer çocuk yerde acı içinde kıvranıyordu, arkadaşına tekme atmış o da yere düşüp kolunu kırmış. Tabii biz ikisine de kavgalarından dolayı kızdık. Sonra da Samet'e bu davranışından dolayı ceza vereceğimi söyledim. Sanırım çocuk bu yüzden kaçtı."

"Nasıl bir ceza veriyorsunuz?" diye ilgi ve merakla sordu.

"Genelde bir soruna yol açan çocuğu en sevdiği şeylerden bir süre men ederiz. Çünkü en çok bu tür cezalar çocukların üzerinde etkili oluyor. Samet, televizyon seyretmeyi çok seviyor. Bir kaç gün ona televizyon izlememe cezası vermeyi düşünüyordum."

"Samet nasıl bir çocuk Gülşen Hanım? Arkadaşlarıyla uyumlu mu? Yurdu seviyor mu?"

"Samet'in oldukça içine kapanık bir yapısı var. Bize geldiğinde neredeyse hiç konuşmazdı. Zamanla biraz da olsa sosyal grupların içine girmesini sağlayabildik. Ama yine de tam anlamıyla açılmış sayılmaz."

Gülşen Hanım bir süre sustu derin bir nefes aldıktan sonra yeniden konuşmaya başladı.

"Diğer sorunuza gelince; Samet'in yurtta çok mutlu olduğunu sanmıyorum. Çünkü hep bir aile özlemi içinde yaşıyor. Bu da sürekli kendisini sosyal ortamlardan dışlamasına ve kendi içine yönelmesine yol açıyor."

"Samet'in ailesine ne olmuş?"

Aslı'nın sormak istediği soruyu Ömer Bey sordu.

"Ailesi daha çocuk bir yaşındayken Marmara Depremi'nde hayatlarını kaybetmiş. Kimi akrabaları da bu depremde öldüğü için, devlet onu İzmir'de yaşayan babasının uzaktan akrabası olan bir aileye vermiş. Bu ailenin de iki çocuğu varmış. Samet'i almak için çok istekli olmamışlar ama bakmayız da dememişler.

Fakat kendi çocuklarına gösterdikleri ilgi ve sevgiyi, bu çocuktan esirgemişler. Samet, beş yıl kadar o ailenin yanında kaldıktan sonra kardeşi bildiği diğer çocuklardan daha farklı bir muamele gördüğünü fark edince, evden kaçmış. Sokakta kendi başına başıboş bir şekilde dolaşırken polis tarafından bulunup kurumumuza teslim edildi. O aileyle daha sonra bağlantı kurduk ama çocuğu tekrar istemediler. Bu yüzden o günden beri Samet yurdumuzda kalıyor. Bir süre aile içinde yaşadığı, kardeş bildiği diğer çocukların ailesinden gördüğü ilgi ve sevgiye her zaman özenti duyduğu için aile özlemi çocuğun en zayıf noktası."

Kadının anlattıkları karşısında Aslı'nın gözleri yaşarmış, Samet için üzülmüştü. Keşke hiçbir çocuk ailesinden kopmasa, böyle yalnız büyümek zorunda kalmasa diye düşündü. Sonra da aklına annesi geldi. Bir ailesi varken, kimsesiz gibi o da yurtlarda büyümüştü. İnsanın bir yerde ailesinin olduğunu bildiği halde yurtta kalması kim bilir ne kadar acıydı. Bakışlarını Ömer Bey'e çevirdiğinde onun da hikâyeden etkilenmiş, üzgün bir şekilde başını önüne eğmiş olduğunu gördü. Daha sonra yurt müdürüyle birlikte odadan çıkarak Samet'in yattığı koğuşa gittiler. Gülşen Hanım'ın çocuğu görünce gözleri doldu yine. Sonra Samet'in yanına gitti ve başını sevgiyle okşadı. Samet, Gülşen Hanım'ı görünce yine ağlayarak yurda gelmek istemediğini söyledi. Gülşen Hanım çocuğu üzecek bir şey söylemekten kaçınıyordu.

"İyileşince duruma bakarız." diye geçiştirmeye çalıştı.

Gülşen Hanım hastaneden ayrıldıktan sonra, Aslı doktor odasına uğradı. Odada Osman, Mustafa, Gül ve Ayşe'yi gördü. Ayşe'nin alçısı çıkmış ve bugün göreve başlamıştı. Oldukça iyi ve sağlıklı görünüyordu.

Gül'ün morali çok bozuktu, bu yüzden o gün Ayşe ile birlikte Gül'ü rahatlatmaya çalıştılar. Gül'ün anlattığı kadarıyla Ömer

Bey'in servisinde göreve başladıklarından beri, ne öğlen yemeklerinde ne de akşamları çıkmışlar, o günden beri hiç buluşmamışlardı. Bu yüzden Gül, artık ilişkilerinin bittiğini düşünüyor, önem verdiği, sevdiği birisini kaybettiği için üzülüyordu.

O gün mesaiden sonra Aslı, hemen eve gitmedi, serviste kalarak yeni gelen hastası Samet'in odasında biraz zaman geçirmek istedi. Çocuk sabahki durumuna göre şimdi çok daha iyi görünüyordu ve odasında bulunan diğer iki çocukla az da olsa sohbet etmeye başlamıştı. Samet'in kaldığı odada iki çocuk daha vardı ve Samet de dâhil üçü de Aslı'nın hastasıydı. Mesai çıkışında Sinan, bir süre daha hastanede kalacağını öğrenince o da eve gitmeyerek yanına geldi.

Sinan'ın çocuklarla arasının çok iyi olduğunu, onlarla oldukça güzel anlaştığını o gün bir kez daha anladı. Genç adam çocukların odasına girer girmez üçüyle de tek tek sohbet ederek, onlarla şakalaşmış, üçünün de sevgisini kazanmıştı. Çocukların odasına girmeden genç adama Samet'in hikâyesini anlattı. Sinan, çocuğu biraz olsun açabilmek, neşelendirebilmek için Samet'in yatağının yanına sandalye çekerek oturmuş, çocukluk yıllarından kalma hatırladığı anılarından anlatmaya başlamış, sonra da çocuğa sorular sorarak onun yurttaki hayatı ve arkadaşları hakkında bilgiler edinmişti. Samet, Sinan'ın arkadaşlığından oldukça memnun kalmış olmalı ki, genç adam gitmek için kalktığında *"Sinan Abi yine gel."* dedi.

Ertesi gün de, diğer hastalardan arta kalan zamanını hep Samet'in yanında geçirdi. Çocuk da ona alışmış, birlikte vakit geçirmekten hoşlanmaya başlamıştı. Odadaki diğer çocuğun aileleri her gün ziyarete geldiğinden Samet'in onlara imrenmemesi için kendisi de sürekli boş zamanlarını onun yanında geçirerek çocuğa moral vermeye çalışıyordu.

Bu arada yine Ömer Bey ile Gül arasında soğuk rüzgârlar esiyordu ve Gül buna çok üzülüyordu. Onu böyle üzgün görmek hem kendisini hem de Ayşe'yi de etkiliyor, fakat ellerinden bir şey gelmediği için yardımcı olamıyorlardı. O gün staja başladıklarından beri ilk defa birlikte öğle yemeğine çıkmışlar, yemekten döndüklerinde ise Gül'ü yine aynı şekilde üzgün bulmuşlardı. Yemekte biraz tartışmışlar, Ömer Bey kendisiyle olan stajı bitinceye kadar Gül ile olan ilişkisini de bir süre dondurma kararı almıştı. Bu stajın kendileri açısından sorunsuz geçebilmesi için görüşmemeleri gerektiğini söylemişti. Gül ise bu konuda Ömer Bey gibi düşünmüyordu. Böyle bir karar onun için, ilişkilerinin bittiği anlamına geliyordu. Ömer Bey'in istediği gibi staj bittikten sonra yeniden görüşme gibi bir durum söz konusu olamazdı. Gül'e göre bir ilişki varsa, her şekilde vardı. Eğer yoksa hiç bir şekilde yoktu. Aslı ile Ayşe bu konuda arkadaşlarına hak veriyorlardı ve Ömer Bey'in, Gül'e olan bu tavrını hiç de adil bulmuyorlardı.

Gece Ayşe nöbetçiydi ve mesaiden sonra Samet için kalırken, Ayşe'ye de arkadaşlık etmiş olacaktı. Mesaiden sonra hemen hemen bütün doktorlar çıktıktan sonra yanlarına Sinan geldi. Hep birlikte çocukları ziyaret ederek, Sinan'ın gelirken yanında getirdiği Tabu oyununu oynadılar. Bu oyun çocukların da hoşuna gitmiş oldukça güzel vakit geçirmişlerdi.

Perşembe gününe kadar bütün günler bu şekilde geçti. O sabah vizit çok stresliydi. İki gündür Gül ile Ömer Bey hiç birlikte çıkmadıkları gibi, hiç de konuşmamışlardı. Gül, güçlü görünmek için umursamaz davranmaya çalışıyor, Ömer Bey de Gül'ü dikkatle izleyerek bir tepki arıyordu. Bu yüzden en çok Gül'e yüklenmiş, sanki kasıtlı bir şekilde hata aramaya çalışmıştı. Sonra sırayla herkesi zorlamış, vizitin oldukça zorlu geçmesine sebep olmuştu.

Bu aralar Aslı'nın da aklını sürekli kendi ilişkisi meşgul ediyordu. Sinan kendisine karşı oldukça sabırlı davranıyor hiç zorlamıyordu ama artık kendisi durumlarından rahatsız olmaya başlamıştı. İlişkisini babası öğrendiği için rahatlamıştı ama annesini her gördüğünde suçluluk duyuyordu. Artık ilişkisinin arkasında durması gerekiyordu. Annesiyle bu konuşmayı yapmasının zamanı gelmişti. Öğlen yemeğinde Sinan ile buluştuklarında bu düşüncesini ona da açtı.

"Sinan annemle konuşmanın zamanı geldi. Artık ilişkimizi öğrenmesi gerekiyor bence."

Sinan, Aslı'nın bu ani kararından memnun olmuş görünüyordu. Yüzüne yine o çarpık çekici gülümsemesi yerleşti..

"Eğer sen kendini hazır hissediyorsan annenle konuşurken yanında olurum."

"Biliyorsun bugün nöbetçiyim, yarın akşam annemle konuşmaya çalışacağım."

"Neden yarını bekliyorsun? Gel şimdi konuşmaya gidelim."

"Evde konuşmamız daha uygun olmaz mı?"

"Daha uygun olur ama her an kararından vazgeçmenden korkuyorum açıkçası."

"Tamam, senin dediğin gibi olsun. Hadi yanına uğrayalım o zaman." dedikten sonra ayağa kalktı.

Ani bir karar verdiğini, bununda olumsuz sonuçları olabileceğini biliyordu ama artık kendisini güçlü hissetmesi ve karşılaştığı zorluklara göğüs gerebilmesi gerekiyordu. Genç adamın da söylediği gibi her an bu kararından vazgeçmekten korkuyordu. Sinan gerginliğini fark etmiş, elinden tutarak ona güç vermeye çalışıyordu. Birlikte beyin cerrahisi servisine çıkarken kalbi endişe ve heyecandan sanki yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Annesinin odasına geldiklerinde Sinan içeriye girmeden önce, onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Sakin olmaya çalış ve her ne olursa olsun kendini bırakma."

Sonra kapıyı tıklatarak içeri girdiler. Annesi odada yalnızdı ve masasının üzerindeki birkaç dosyayı incelemekle meşguldü. Kafasını kaldırıp ikisini görünce şaşırdı. Sonra da gülümseyerek içeri davet etti ve kendisi de ayağa kalkarak onları karşıladı.

"Hoş geldin Sinan." dedi ve genç adamla tokalaştı.

Sonra da Aslı'ya endişeyle baktı.

"Hayrola Aslı, bir sorun yok değil mi?"

Aslı yüzünün alev alev yandığını fark ediyor, heyecandan neredeyse ölecek gibi hissediyordu.

"Önemli bir şey yok anne, Sinan ile seni ziyarete geldik."

Nevin Hanım şüpheli bakışlarla ikisini de süzmeye başladı. Sonra bu ziyaretin altında bir neden yattığını düşünerek *"Bu ziyaretinizi neye borçluyuz?"* diye şüpheyle sordu.

Aslı, içinde bulunduğu bu sıkıntılı durumdan dolayı kızardığını ve bunu da annesinin fark ettiğini anladı. Zorlukla da olsa konuşmaya çalıştı.

"Anne uzun zamandır sana söylemek istediğim ama söyleyemediğim bir şey var."

Annesi tek kaşını kaldırarak şüpheli bir şekilde kızını inceledikten sonra *"Seni dinliyorum Aslı."* dedi temkinli bir sesle.

"Şey... Sinan ile biz..."

"Aslı ile ciddi bir ilişkimiz var." diyerek Sinan genç kızın bir türlü dile getiremediği konuyu açmış oldu. Nevin Hanım öylece Aslı'ya bakakaldı. Şaşkınlıktan ve duyduğu sözlerden dolayı yüzü aniden bembeyaz olmuştu.

"Ama bu nasıl olur? Daha düne kadar bir başkası vardı hayatında."

"Bir başkası yoktu, o sadece bir yanlış anlaşılmaydı." diye Sinan yine söze karıştı.

O da bakışlarını Nevin Hanım'a çevirmiş, tepkilerini gözlemliyordu.

"Evet anne, en başından beri Sinan ile birlikteydim. Ercan İstanbul'dan yakın bir arkadaşım, onunla bir ilişkim olmadı."

Biraz olsun kendine gelen Nevin Hanım, sinirle ayağa kalkarak Aslı'nın yanına geldi.

"Bana bak Aslı! Bu konudaki düşüncemi bile bile sevgilim diyerek başka bir adamı getiriyorsun karşıma."

Bu arada Sinan da ayağa kalkmış, sinirli bir şekilde Aslı'nın başında dikilen Nevin Hanım'ı kolundan tutmuştu.

"Lütfen Nevin Hanım, sakin olun. Aslı artık bu ilişkiyi gizli bir şekilde yaşamak istemediği için sizinle konuşmaya karar verdi."

"Sen bu işe karışma Sinan."

Genç adamı sert bir şekilde uyararak kolunu hızla çekti.

"Aslı artık kendi kararlarını verebilecek yaşta. Bırakın kendi hayatını nasıl yaşamak istiyorsa öyle yaşasın."

"Kızımın hayatını mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Anne ben hayatımı mahvetmek istemiyorum, sadece sevdiğim adamla bir yuva kurmak istiyorum."

"Sonu ayrılıkla bitecek bir yuva ama."

"Anne siz babamla ayrıldınız diye biz de ayrılacak değiliz ya. O senin hayatındı bu da benim hayatım. Bırak sonu ayrılık bile olsa, sevdiğim adamla evlenmeme engel olma."

"Ben bugüne kadar karşıma çıkan bütün olumsuzluklara, zorluklara göğüs gererek, onlarla mücadele ederek bu noktaya geldim. En büyük hayalim, kızımın da başarılı olup, kariyer yapması. Bu konuda sana hep destek olmak, yanında olmak istedim. Ama sen bütün bunları elinin tersiyle itmek istiyorsun."

"Nevin Hanım, Aslı çektiğiniz bütün sıkıntıları anlattı. Sizin için hayat gerçekten zor olmuş, çok fazla mücadele etmişsiniz. Sizi anlıyorum ama..."

"Beni nasıl anlayabilirsin?"

Nevin Hanım Sinan'ın sözünü yine sert bir şekilde kesti. Sonra tekrar koltuğuna oturdu. Titreyen elleriyle masanın üstündeki dosyaları gelişi güzel üst üste koymaya çalışırken, göz pınarlarında birikmeye başlayan yaşları da saklamaya çalışırcasına başını önüne eğdi. Odaya aniden bir sessizlik çökmüş, endişeyle Nevin Hanım'a bakmaya başlamışlardı. O ise başını kaldırmadan kendi kendine konuşur gibi kısık ve üzüntülü bir sesle konuşmaya çalıştı.

"Beni anlayabilmeniz için yaşadıklarımı yaşamanız gerekir. Söylesene Sinan, daha on bir yaşındayken ailen tarafından terk edilmenin nasıl bir duygu olduğunu anlayabilir misin? O anda benim hissettiklerimi, içimde duyduğum acıyı, çaresizliği hissedebilir misin? Her bayramda, acaba bu sefer annem babam beni almaya gelirler mi? diye heyecanla bekleyip, sonra hiç kimsenin seni aramadığını, gelmediğini görüp, tek başına bir yurt odasında acı içinde kıvranarak, sabahlara kadar ağladığımı anlayabilir misin? Bir ailen varken, kimsesizler gibi yaşamanın nasıl olduğunu, seni sevgiyle saracak kolları ararken, yapayalnız olmanın çaresizliğini hissedebilir misin?"

Nevin Hanım susmuş, gözlerinden akan yaşları artık saklayamaz olmuştu. Dalgın bir şekilde çekmecesinden bir kâğıt mendil çıkarıp gözyaşlarını sildikten sonra tekrar genç adama baktı. Sinan'ın da yüzü solmuş, duydukları karşısında oldukça etkilenmişti.

"İşte Sinan! Kızımın başarılı olması, bir yerlere gelebilmesi için bunları yaşamasına gerek yok. Çünkü kızım yalnız değil. Eğer gerçekten seviyorsan onu, bırak. Geleceğine engel olma."

"Aslı'yı seviyorum, onu bırakamam. Sizin de söylediğiniz gibi Aslı yalnız değil. Ben ona engel değil, destek olmak isterim."

"Ben size söyleyeceğimi söyledim. Benim için önemli olan kızımın mesleği."

Oturduğu yerde sessizce annesiyle Sinan'ı dinledi. Artık kendi isteklerini, duygularını söyleme zamanı gelmişti.

"Ama anne, ben senin gibi düşünmüyorum. Benim amacım, sadece mesleğimde başarılı olmak, yani iyi bir doktor olmak. Mutlaka kariyer yapacağım diye bir kaygı taşımıyorum. Sen ve babam kariyer yapmışsınız, bize ne faydası oldu bunun? Parçalanmış bir ailede ne tam anlamıyla baba sevgisi, ne de tam olarak anne sevgisi yaşadık. Mutlu bir ailenin her zaman özlemi içinde olduk. Bütün arkadaşlarımızın anne ve babası yanındayken, iyi kötü günlerde birlikte olurken, biz yalnızdık anne. Siz meslekleriniz uğruna attınız hem bizi hem de birbirinizi. Ne oldu sonuçta, sen mutlu oldun mu? Ya da babam, ya da biz? Hayır, anne, hiçbirimiz olamadık. Sizin bu kariyer hırsınız hepimizin hayatını etkiledi."

"Zaten ben de bu yüzden evlenmeni istemiyorum. Bizlerin yaşadıklarını siz yaşamayın, daha sonra ayılmak zorunda kalmayın."

"Anne anla beni lütfen. Ben kariyer düşünmüyorum sadece bir ailem olsun istiyorum."

"O zaman bu konuşma burada bitmiştir. Ben söyleyeceğim son sözü söyledim. Bu evliliğe onay vermeyeceğim ve buna rağmen evlenirsen kendi ailemin bana yaptığı gibi, ben de seni tek başına bırakacağım."

"Ama anne..."

"Bu konuşma bitmiştir Aslı. Vereceğin karar sonrasında karşılaşacağın bedeli de düşünmeni isterim." dedi sert bir şekilde.

Nevin Hanım tekrar işinin başına dönerek konuşmalarına fırsat vermedi. Odadan çıktıktan sonra genç adam, hiç konuşma-

dan Aslı'yı kolundan tutarak kendi servislerine götürdü. Odasına girdikten sonra da onu bir koltuğa oturtup kendisi de karşısına oturdu.

"Bak Aslı, annen gerçekten çok zor bir insan. Ama artık bu konunun sürüncemede kalmasını istemiyorum. Sana bir şey sormak zorundayım, buna dürüstçe cevap ver."

Genç kız sessizce sevdiği adama bakıyor, içinde kopan fırtınaları biraz olsun dindirmeye çalışıyordu. Annesinin konuşmasından çok etkilenmiş, kafası karışmış, kendisini yine kötü hissetmeye başlamıştı.

"Ben senin için engel miyim?"

Sinan kendisi için engel miydi? Tabii ki değildi. İlişkileri süresince hiçbir zaman böyle düşünmemişti. Kariyer düşünmemişti ki engel olarak görsün. Hem düşünmüş olsa bile yine bir engel teşkil etmezdi. Çünkü o yapıda bir insan değildi. Tam tersi, annesine de söylediği gibi destek olmak isterdi. Bu yüzden hayatında kesinlikle bir engel değildi ve olamazdı.

"Hayır, kesinlikle öyle değilsin."

Sinan rahatlamış bir şekilde genç kıza doğru uzanmış, ellerini kendi avuçları içine almıştı.

"Peki öyleyse. Şimdi sana tekrar soruyorum. Benimle evlenir misin?"

Annesinin odasından çıktığından beri bastırmaya çalıştığı gözyaşlarına engel olamadı. Başını kaldırarak sevdiği adamın yüzüne baktı. O da endişeli bir şekilde kendisine bakıyor, vereceği cevabı merakla bekliyordu. Şuanda vereceği karar hayatının en önemli kararı, belki de bir dönüm noktası olacaktı. Hayır derse artık Sinan hayatından tümüyle çıkıp gidecekti. Evet derse bu sefer de annesi. Böyle bir kararı nasıl verecekti? Canından çok sevdiği bu iki insandan birisine nasıl veda edecekti? Neden hayat

kendisine karşı bu kadar acımasız davranıyordu? Neden hiçbir şey adil değildi? Her şeye rağmen bildiği, içinde hissettiği bir şey vardı ki, bu da genç adama olan sevgisiydi. Bu hayat kendi hayatıydı, bu yüzden de mutlu olmak hakkıydı. Eğer Sinan'a hayır derse, sonuçta yine kariyer yapmayı istemeyecekti. Bu yüzden de boşu boşuna bir bedel ödemiş olacak, hem genç adamın hayatını hem de kendi hayatını mahvetmiş olacaktı. Her iki sonuçta da annesinin istediği olmayacak, kariyeri düşünmeyecekti. O sadece ailesi olsun istiyordu. Çocukları, anne ve babasıyla birlikte büyüsünler, iyi ya da kötü günlerinde, sevinçte, mutlulukta, hastalıkta ya da sağlıkta ölüm onları ayırıncaya kadar sevdiği adamla birlikte yaşamak istiyordu. Evet, bütün istediği buydu. Bir insan hayatında gerçek aşkı sadece bir kere yaşardı. İşte o aşk şuanda karşısında duruyor merakla vereceği cevabı bekliyordu. Hafifçe gülümsemeye çalıştı ve gözyaşlarını silerek sevgiyle baktı karşısındaki erkeğe *"Evet, Sinan evet. Seninle evlenmek istiyorum."* dedi.

Kollarını açarak kendisini kucaklamak isteyen erkeğin kollarına sevinçle atıldı.

Genç adam sıkıca sarılarak, kulağına eğildi.

"Seni çok seviyorum Aslı. İnan çok mutlu olacağız." diye fısıldadı.

***

Bütün Sırlar Ortaya Çıkıyor

Mesainin bitmesine yakın yine herkes doktor odasında toplanmış eve gitmeye hazırlanıyor, işini bitiren Aslı'ya iyi nöbetler dileyerek odadan ayrılıyordu. En son Gül ve Ayşe kalmıştı. İkisi bir süre daha oturarak, Aslı'nın bozulan moralini düzeltmeye çalıştılar. Arkadaşlarına kısaca annesiyle olanlardan, sonra da Sinan'ın evlenme teklifini kabul ettiğinden bahsetmiş, bu kararın bir açıdan kendisini rahatlatırken, diğer açıdan da üzülmesine, suçlu gibi hissetmesine neden olduğunu söylemişti. Ne Gül, ne de Ayşe bu konuda Aslı'yı teselli edecek bir söz bulamamışlar, belki zamanla her şeyin düzelebileceğini söylemişlerdi. Artık ne olursa olsun bir karar vermişti ve bu kararından dönemezdi. Çünkü artık her şey sadece kendi hayatını değil, sevdiği adamın da hayatını etkiliyordu. Onun da kendisiyle ilgili hayalleri vardı ve bunları yıkmak istemiyordu. Bir yandan da annesinin yine kendisiyle ilgili hayallerini yıktığının farkındaydı.

Annesinin düşünce tarzını anlıyordu ya da anlamaya çalışıyordu, çektiği onca sıkıntıdan sonra elde ettiği başarının anlamı çok büyüktü ve bütün bunlar için ödediği bedel de bir o kadar fazlaydı. Annesinin istediği şekilde hareket etse, özel hayatını bir kenara bırakıp sadece mesleğine odaklansa, o zaman da kendisi bir bedel ödeyecekti. Çünkü istediği hayatı yaşama şansına hiçbir zaman sahip olamayacaktı. Sürekli sevdiği adamı ve onu kabul etseydi, birlikte geçirecekleri hayatın nasıl olacağını düşünerek ve buna imrenerek, özlem duyarak yaşamaya çalışacaktı. Bu da oldukça ağır gelecekti. Eğer bir de Sinan kendisinden ümidini kesip, bir başkasıyla birlikte olmayı düşünse bu dayanılması, katlanılması zor büyük bir işkence olacaktı. Bu yüzden verdiği kararın kendince doğru olduğunu düşünüyor, bu şekilde rahatlamaya çalışıyordu.

Sinan mesaiden sonra yanına uğrayınca arkadaşları fazla oturmadılar ve onları yalnız bıraktılar. Genç adam, hemen aile arasında yüzük takarak nişan yapmalarını, bu vesile ile ilişkilerini resmileştirmeyi istedi. Aslı da bu öneriyi kabul etti.

Sinan yanından ayrıldıktan sonra, bütün oda ve koğuşları gezdi, hastaları kontrol etti. En son hastasını da kontrol edip odadan çıktığında koridorda Ayhan ile karşılaştı. Onu karşısında görünce hem çok şaşırdı, hem de tedirgin oldu. Sanki Ayhan da Aslı'yı görünce bir an şaşkınlık yaşamış gibiydi. Sonra hemen kendisini toparlayarak yanına geldi.

"Merhaba Aslı, şaşırttım mı yoksa seni?" dedi o sinir bozucu sesi ve sırıtışıyla.

Kendisine yaklaşan Ayhan'dan rahatsız olduğu için, elleriyle ittirerek uzaklaştırmaya çalıştı.

"Çekil git başımdan." diye tersledi.

"Ne o, seni ziyarete gelmem rahatsız mı etti yoksa?"

"Evet, beni artık iyice rahatsız ediyorsun. Ne hakla beni ziyarete geliyorsun ki, onu da anlamış değilim."

"Buradan geçiyordum bir uğrayayım dedim."

"Sana kaç kere söyleyeceğim. Ne seninle görüşmek, ne de çıkmak istiyorum. Nöbetimde buraya gelmiş olmana bile bir anlam veremedim."

"Gerçi sen anlamak istemiyorsun ama ben sana değer veriyorum."

"Bakışların, benimle konuşmaların bile son derece rahatsız edici, bu nasıl bir değer Ayhan söyler misin?"

"Sana güzellikle yaklaşmaya çalıştım ama anlamadın. Sen elinin tersiyle beni küçümseyerek bir kenara itmeye çalıştın. Ama buna pişman olacaksın Aslı. Senin peşini hiçbir zaman bırakmayacağım."

"Biliyor musun sen hastasın Ayhan. Senin iyi bir tedaviye ihtiyacın var."

"Yapma ya! Şimdi de deli mi olduk gözünde?"

"Off ya! Seninle konuşulmuyor bile, her şeyi çarpıtıyorsun. Sana daha başka söyleyecek hiçbir şeyim yok benim. Çekil git artık karşımdan."

"Gidiyorum Aslı, merak etme. Ama beni beğenmeyip küçümsemenin bedelini sana ödeteceğim. Benim elimden kolayca kurtulamayacaksın."

Genç adam konuşurken, alaycı bir ifadeyle Aslı'ya bakıp sinir bozucu bir şekilde de sırıtıyordu. Aslı hiçbir şey söylemeden Ayhan'ın yanından geçerek nöbet odasına doğru gitti. Ayhan arkasından yüksek sesle ve rahatsız edici bir şekilde gülmeye başladı.

"Kaç bakalım kaçabilirsen, benden bu kadar kolay kurtulacağını sanma." diye bağırdı.

Hiç cevap vermeden kendisini nöbet odasına attı, kapıyı da arkadan kilitledi. Kalbi korkudan gümbür gümbür çarpıyor, bütün vücudu nöbet geçirir gibi titriyordu. Bu adamın psikolojisi kesinlikle normal değildi ve bir tedaviye ihtiyacı vardı. Bu tür davranışların mantıklı bir açıklaması olamazdı çünkü.

Odada kapıya yaslanmış bir halde ne kadar vakit geçirdi bilmiyordu ama hızla vurulan kapının sesiyle birden irkilerek yerinden sıçradı. Ayhan'ın kendisini rahatsız etmek için geldiğini düşünürken, hemşire Nebahat Hanım'ın korkuyla kendisine seslendiğini duydu.

"Doktor Hanım!.. Doktor Hanım!.. Açın kapıyı!" diye kapıyı yumruklamaya devam ediyordu.

Aslı endişeyle yerinden fırlayarak kapıyı açtı. Hemşirenin yüzü bembeyazdı ve konuşurken de dudakları titriyordu.

"Ne oldu Nebahat Hanım?"

"Samet, Doktor Hanım... Samet gitmiş!"

"Ne!"

"Şimdi odasından çıktım, çocuk yoktu."

Aslı endişeyle çocuğun yattığı odaya koştu. Hemşire Hanım'ın da söylediği gibi yatağı boştu ve ortalıkta görünmüyordu. Hemen birlikte bütün servisi aramaya başladılar. Bakmadıkları oda kalmamıştı ve çocuk yoktu. Bölümün diğer servislerini aradılar, nöbetçi hemşire ve doktorlara durumu bildirdiler ama onların da aramalarından bir sonuç gelmedi. Büyük bir panik içinde Ömer Bey'i arayarak durumu haber verdiler. O da, aradan yarım saat geçmeden, oldukça sinirli ve endişeli bir şekilde servise geldi. Gelir gelmez durum hakkında hemşireyle birlikte bilgi verdiler. Ömer Bey sinirli bir şekilde onlara çıkıştı.

"Gözünüzün önündeki çocuk nasıl kaybolur?"

Kısa bir süre sonra servise polisler geldi. Hepsiyle tek tek görüşmeye, sonra da hastane içinde inceleme yapmaya başladılar. Samet'in koğuşundaki diğer çocuklarla da konuştular. Diğer kaybolma vakasında da olduğu gibi dışarıdan yabancı birisinin servise ya da odaya girdiğine dair bir bilgiye ulaşılamadı. Çocukların ifadesine göre Samet, kendi başına odadan çıkmış ve bir daha gelmemişti. Diğer kaybolan çocuktan da bugüne kadar haber alınamadığı için Aslı iyice kaygılandı, Samet için endişe duyarak üzülmeye başladı.

Polis, nöbette dikkatini çeken her hangi olağanüstü bir durum olup olmadığını sordu. Bu aşamada en ufak bir detay bile çok önemliydi. O zaman aklına Ayhan geldi. Onlara Ayhan'ın ziyaretinden bahsetti, son zamanlarda ki garip tavırlarına da değindi. Polisler, söylediği her şeyi not ettikten sonra, bir süre daha etrafı inceleyip gittiler. Onlar gittikten sonra Ömer Bey, Aslı'yı odasına çağırdı. Bugün sabahtan beri serviste yaşanan bütün olayları yeniden değerlendirerek, bu duruma yol açabilecek herhangi bir noktayı gözden kaçırıp kaçırmadıklarını anlamaya çalıştılar. Sonra Ömer Bey, oturduğu yerden yavaşça ayağa kalktı. Bir eli çenesinde, diğer eli belinde odanın içinde sessizce dolaşmaya başladı. Bir süre dolaştıktan sonra Aslı'nın karşısında durdu.

"Biliyor musun? Çocukların hep dışarıdan birisi tarafından kaçırıldığını düşünerek olayları değerlendirdik. Ya, aslında durum tam tersiyse?" diye düşünceli bir şekilde kendi kendine konuşur gibiydi, fakat Aslı'nın yüzüne söylüyordu.

Ömer Bey'in neyi ima ettiğini anlamıştı.

"Yani sizce içerden birisi mi yapıyor?" dedi şaşkınlıkla.

"Bence böylesi daha mantıklı. Bu kişi, çocukların her gün gördüğü bir doktor, bir hemşire ya da bir hizmetli olabilir. Belki de onları her gün görmeye alışık oldukları için yabancı olarak görmediler."

Olayları şöyle bir düşününce ona hak verdi. İki olayda da çocukların söylediğine göre dışarıdan odaya giren yabancı bir kimse yoktu. Bir de işin ilginç tarafı, iki çocuk da kendi başına odadan çıkıp gitmişlerdi. Bu da onların kendi başına kaçmış olduklarına işaret ediyordu, ya da tanıdık biri tarafından kandırılıp kendi başlarına odadan çıkmaya da zorlanmış olabilirlerdi. Her ne şekilde olursa olsun iki çocuk kayıptı ve herkes hayatlarından endişeliydi. Bu süre zarfında saat oldukça ilerlemiş gece yarısını geçmişti. Ömer Bey, omuzları çökmüş, üzgün ve perişan bir halde oturduğunu görünce yanına gelerek bir elini omzuna koydu.

"Hadi Aslı çok geç oldu, sende dinlen biraz. Bu çocuğa çok bağlandığını biliyorum. Kendini bu kadar üzme, onu bulmak için elimizden geleni yapacağız." dedi yumuşak ve sakin bir sesle.

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve başı önünde Ömer Bey'in odasından çıktı. Zaten o da hemen İyi geceler dileyerek servisten ayrıldı.

Tekrar büyük bir üzüntüyle Samet'in odasına gitti. Diğer çocuklar uyuduğu için ses çıkarmamaya çalışarak, Samet'in yatağına oturdu. Sonra çocuğun yastığını eline aldı, ona sarıldı ve bu saate kadar tuttuğu gözyaşları sel gibi yanaklarından akmaya başladı. Dört beş saattir bir kargaşa ve koşturmaca yaşanan serviste şimdi çıt çıkmıyordu. Bu olay birkaç saat herkesi meşgul etmiş, sonra da hiçbir şey yaşanmamış gibi ortada küçük bir ses dahi kalmamıştı. Hayatın acımasızlığı, özellikle çocuklar için olanı, daha derinden yaralıyor, hiçbir şey yapamamanın verdiği çaresizlik içinde kıvranıyordu. Düşüncelerinde Samet'in gülen yüzü canlanıyor, sonra yurda gitmek istemiyorum ne olur beni vermeyin diye yalvaran sözleri aklına geliyordu. Sinan ile kendisine güven duyan ve mutlulukla ışıldayan gözleri zihninde canlanırken, öksüz geçen gecelere lanet ediyordu. Sevgi dolu bir evde

büyümeleri gerekirken, anne özlemiyle yanıp tutuşmalarına ve çaresizliklerine kahroluyordu. Hiçbir çocuk, kimsesiz kalmamalıydı. Hiçbir çocuk zarar görmemeli, art niyetli kişilerin hedefinde olmamalıydı. Neydi sanki bu çocukların günahı? Öksüz olmaları mı? Onları koruyacak kimselerinin olmayışı mı? Ne olursa olsun çocuklar, şiddeti, tacizi, kötü muameleyi hak etmiyordu. Bunlara maruz kalmamalıydılar. Sonra bakışlarını uyuyan çocuklara çevirdi. İkisi de mışıl mışıl uyuyorlardı. Oysaki Samet şimdi kim bilir neredeydi? Kiminleydi?

Samet'in aile özlemi geldi aklına. Hayatı boyunca mutlu bir aile yaşantısına özlem duymuştu. Şuanda uyuyan bu çocukların aileleri her ziyarete geldiklerinde kim bilir o neler hissetmiş, neler düşünmüştü? Acaba yalnızlığının acısı yüzünden mi kaçmıştı? Polisler daha önce de böyle bir davranışta bulunduğundan kaçmış olma ihtimalinin yüksek olduğunu söylemişlerdi. Samet yurda gitmemek için kaçmış dahi olsa, diğer çocuk daha dört yaşındaydı ve bu düşünceyle de kaçmış olmasına imkân yoktu. İkisinin de kimsesiz olması rastlantıdan çok şüpheyi ortaya koyuyordu. Bu nedenle çocuğun kaçtığını değil, kaçırıldığını düşünmeye başladı. Bir süre daha çaresizce Samet'in yastığına sarılarak ağladıktan sonra nöbet odasına gitti.

Bütün bir gece Samet'i aklından çıkaramadı. Onun şuanda ne durumda olduğunu bilememek üzüntüsünü katlıyordu. Hayatta olup olmadığını dahi bilmiyordu. Böyle bir şeyle karşılaşmamak için dua etti. Endişe ve üzüntüden sabaha kadar uyuyamadı. Mesai başladığında servise gelen diğer arkadaşları da olayı öğrenince hepsi büyük bir şok yaşadılar. Böyle bir olayın ikinci kez yaşanması herkesi altüst etti, serviste morallerin tamamen bozulmasına sebep oldu. O gün Ömer Bey oldukça erken saatte geldi ve hemen doktor odasında bir toplantı yaptı. Du-

rumu anlattıktan sonra, kendisinin olası şüphelerinden bahsetti. Herkesten en ufak bir ayrıntıyı bile atlamadan son günlerin bir değerlendirmesini yapmalarını istedi. Bütün konuşmalar ve tartışmalar içerden birisini işaret ediyordu. Buna rağmen kimse de içlerinden birine bu durumu konduramıyordu.

Polisler tekrar geldiler ve serviste bütün çalışanların ifadesini aldılar. Yeniden olay hakkında tutanak tutuldu. Daha sonra Ömer Bey'in odasında bir süre onunla konuştular. Bu konuşma sonucunda Ömer Bey oldukça şaşkın ve canı sıkkın bir halde kendisini ve Ayhan'ı odasına çağırdı.

Ayhan'la birlikte odaya girdiklerinde Onu gergin ve sinirli bir durumda buldular. Yanında da iki polis memuru vardı. Bakışlarını Aslı'nın yüzüne çevirmesine rağmen, ikisine hitaben *"Size söyleyeceklerim biraz canınızı sıkacak, yapılan soruşturma kapsamında ikinizin de emniyete giderek ifade vermeniz gerekiyor."* dedi.

"Neden ama?" Bu duruma çok şaşırmıştı.

"İlk olayda Ayhan'ın, ikinci olayda da senin nöbetçi olman, sizi diğerlerine göre daha şüpheli duruma düşürüyor. Sizinle birlikte nöbet tutan diğer bütün personel de gidip ifade verecek."

Duyduklarını önce kavrayamadı, sonra zihni hızla çalışmaya başlayınca Ömer Bey'in ne demek istediğini anladı. Samet'in ya da diğer çocuğun kaçırılmasına kendisinin yardım etmiş olabileceğini düşünmelerine ve kendisine şüpheli muamelesi yapıldığına inanamıyordu. Hala Samet'in kaybolmasının üzüntüsünü ve şokunu üzerinden atamamış, çocuğun şuanda nasıl ve ne durumda olduğunu bilememenin endişesini ve acısını yüreğinde bu denli ağır hissederken kaçırılma sorumlusu olarak düşünülmesi çok ağır bir darbe olmuştu. Şaşkınlıkla önce Ömer Bey'e, arkasından Ayhan'a baktı. Ömer Bey'in de yüzü solmuş, bu duruma o da en az kendisi kadar şaşırmıştı. Oysa Ayhan son derece rahat

ve soğukkanlı görünüyordu. Aslı'nın kendisine baktığını görünce soğuk bakışlarını genç kıza çevirdi ve alaylı bir şekilde de hafifçe gülümsedi. Bu bakışlar Aslı'nın kafasında bir şimşek çakmasına sebep oldu. Sanki birden her yer aydınlanmış, zifiri karanlıktan gün ışığına çıkmıştı. Bütün bunların sorumlusunun Ayhan olabileceğini düşünmeye başladı. Çocuğun özellikle Aslı'nın nöbetinde kaçırılması bir tesadüf değil, planlanmış ve özellikle o gün faaliyete geçirilmiş bir olay da olabilirdi. Kaçırılma olaylarının üzerine yıkılmasına seyirci kalamazdı.

Ömer Bey'e *"Benim bu olaylarla bir ilgim yok."* dedi zorlukla ve fısıltıyı andırır bir sesle.

"Bunu biliyorum Aslı, merak edilecek bir şey yok. Sadece ifade vereceksin." dedi sakin bir şekilde.

Daha sonra, polis eşliğinde Ayhan ve diğer personel ile birlikte İl Emniyet Müdürlüğü'ne gittiler. Ömer Bey de onların arkasından geldi. Sorgu odasına alındığında, içinde bulunduğu durumun ağırlığı kendisini hissettirmeye başlamış, soğukkanlı görünme çabaları da artık yerini korku ve endişeye bırakmıştı.

Kare şeklindeki odanın ortasında dikdörtgen şeklinde bir masa ve etrafında da dört tane sandalye vardı. Bir duvar boydan boya ayna ile kaplanmış, bunun dışındaki boş duvarlar ise odaya kasvetli bir hava vermişti. Odaya girdikten bir süre sonra arkasından biri bayan diğeri erkek iki polis memuru girdi ve ikisi de Aslı'nın karşısına oturarak olayla ilgili sorular sormaya başladılar. Aslı o aynalı duvarın arkasından diğer yetkililerin ve belki de bir psikoloğun kendisini izlediğinin farkındaydı. Söyledikleri kadar davranışları da önemliydi. Bu olayda suçsuz olan kendisiydi ve Ayhan'ın belki de yalan dolan ifadesi karşısında suçlu duruma düşmek istemiyordu. Bu yüzden dün gece yaşadıklarını, Ayhan'ın akşam servise geldiğini, onun daha önce kendisine karşı tavır-

larını olduğu gibi anlattı. Neredeyse üç saate yakın süren sorgu sonrasında polis memurları kendisine hiçbir şey söylemeden odadan çıkarttılar. Ömer Bey'i dışarıda kendisini bekler bulunca, yalnız bırakmamış olmasına, destek olmak için yanında kalmasına minnet duydu. Ömer Bey onu, kolundan tuttuğu gibi oradaki odalardan birine götürüp koltuklardan birine oturttu. Şuanda emniyet amirlerinden birinin odasında oturuyor ve sessizce gelecek haberi bekliyorlardı.

"Sinan'ı aradım ama ulaşamadım, sanırım ameliyatta." dedi Ömer Bey.

"Teşekkür ederim Ömer abi, yalnız bırakmadın beni."

"Önemli değil Aslı. İnşallah sorunsuz, problemsiz buradan çıkmak nasip olur."

"Ayhan nerede?"

"O hala sorguda."

"Baya uzun sürmüş onunki."

"Onun adı iki olayda da geçiyor. Aslında baş şüpheli O."

"Peki diğer çalışanlar ne oldu?"

"Onların sorgusu size göre daha çabuk bitti, gönderdiler."

Sonra yine hiç konuşmadan sessizce beklemeye başladılar. Aslı ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama epey bir süre beklediklerinin farkındaydı. Nihayet odaya iki polis memuru ile birlikte emniyet amiri girince biraz olsun rahat bir nefes aldılar.

"Şimdilik gidebilirsiniz. Gerekirse yine çağıracağız." dedi amir sonra ikisine de hafifçe tebessüm etti.

Emniyet amirinin odasından çıkmak üzereyken iki memurla birlikte yandaki odaya götürülen Ayhan'ı gördü. Omuzları çökmüş bir haldeydi ve yüzü de oldukça solgun görünüyordu. Aslı'yı görünce nefret dolu bakışlarla baktı.

"Hepsi senin suçun!.." diye bağırdı.

Polis memurları hemen ağzını kapatarak daha fazla konuşmasına engel oldular ve onu yan odaya aldılar.

Aslı, artık bacaklarının kendisini taşıyamayacak kadar zayıf ve güçsüz düştüğünü, titremeye başladığını fark etti. Ömer Bey, Onun bu zayıf ve bitkin hali karşısında kolundan tutarak yürümesine yardımcı oldu.

Dışarı çıktıklarında *"Seni eve bırakayım, biraz dinlen."* dedi.

Aslında şuanda hiç de hastaneye gidecek durumda değildi, zaten mesainin bitmesine de az bir zaman kalmıştı. Ama sonra aklına arabası geldi.

"Ama arabam hastanede kaldı."

"Merak etme, onunla biz ilgileniriz."

Aslı, Ayhan ve diğer personel polis arabasıyla gelmişler, Ömer Bey de kendi arabasıyla arkalarından gelmişti.

Eve geldikten sonra, yavaş yavaş başlayan baş ağrısı birden dayanılmaz bir hale gelmeye başladı. Hemen bir ağrı kesici ilaç içip yattı. Çok yorgun, uykusuz ve bitkin olmasına karşın ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir türlü uyuyamıyordu. Bu arada kapının zili çalınca, kapıyı açmaya gitti. Ayşe ile Ercan gelmişlerdi.

"Ömer Bey olanları anlattı, inan çok üzüldük." dedi Ayşe.

"Hiç kolay değildi, hala çok şaşkınım."

"Sen bir şey yapmadın nasıl olsa. Er geç kimin yaptığı bulunur." diyerek Ercan da moral vermeye çalıştı.

"Arabanı getirdik, belki lazım olur. Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara."

Çok yorgun olduğu için yanında fazla kalmadılar. Onları geçirdikten sonra tekrar yatağına yattı. Çok zaman geçmemişti ki, odasının kapısı açıldı. Merakla başını çevirince ablasını gördü.

"Geldiğini duymadım abla." dedi.

"Az önce geldim. Hasta mısın? Ne oldu?"

O gün olanları ablasına anlatmaya başladı. Anlattıkça Canan'ın da yüz ifadesi değişiyor, olaylardan duyduğu endişe ve korku yüzüne yansıyordu. Bu arada zil tekrar çalınca, ablası kapıyı açmaya gitti. Artık uykusu da tamamen kaçmıştı, yatağında doğrularak arkasına yaslandı. İçeriden konuşma sesleri geliyordu. Sesini duyunca Sinan'ın geldiğini anladı. Zaten genç adam hemen odadan içeri girmişti.

"Sevgilim, daha yeni duydum, seni öyle merak ettim ki."

Aslı'ya doğru koşup hemen kolları arasına alarak sarıldı.

"Sinan bugün çok korktum. Samet'in kaybolması beni alt üst etti. Üstelik bundan benim de sorumlu olabileceğimi düşündükleri zaman iyice çileden çıktım."

"Biliyorum bir tanem biliyorum. Ömer her şeyi anlattı bana. Hepsi geçecek üzülme sen."

Hem konuşuyor, hem de genç kızın saçlarını okşayarak öpüyordu.

Bu arada Canan kapının pervazına dayanarak şok olmuş bir vaziyette ve dehşetle açılmış gözlerle ikisine bakıyordu. Gördüklerine inanamıyor, bunun sadece bir hayal olduğunu düşünmek istiyordu. Sevdiği adam kardeşine sarılarak onu sevgilim diyerek teskin etmeye çalışıyordu. Zil çaldığında kapıdan girer girmez, kendisine hiçbir şey söylemeden hemen endişeyle Aslı'yı sormuş, yattığını söyleyince de deli gibi yatak odasına koşmuştu. İkisinin sevgili olma ihtimali içini yakmaya, acıtmaya başladı. Gözlerinden akan yaşları ve ağzından çıkan iniltiyi fark etmedi bile. Bedeni donmuş, taş gibi hareketsiz öylece duruyor, kirpiklerini dahi kırpmadan sadece onlara bakıyordu. Hayır! Bu kesinlikle bir düştü. Gerçek olamazdı. Öyle bir şeyin gerçek olma ihtimali neydi ki? Yoktu böyle bir ihtimal! Olamazdı da! Sinan'ı kendisi sevi-

yordu. O kesinlikle yanlış kişiye sevgilim diyordu. Asıl kendisine demesi gerekirdi. Gözlerini kırpsa bu korkunç kâbusta bitecekti. Sinan'ın yerinde Ercan kardeşini teskin ediyor olacaktı. Asıl gerçek senaryo buydu. Hemen hızla gözlerini kırpıştırdı. İçinde hissettiği derin bir acı ve korkuyla yeniden onlara baktığında gerçek bir kere daha yüzüne sert bir tokat gibi çarptı. Sinan, hala Aslı'ya sarılmış bir halde sakince konuşuyor, onu sevgiyle ve şefkatle rahatlatmaya çalışıyordu.

Aslı başını çevirip baktığında ablasının faltaşı gibi açılmış gözlerle kendilerine baktığını görünce artık her şeyi anladığını fark etti.

"Abla!" diye seslendi.

Canan'ın dehşet dolu yüz ifadesi yavaş yavaş nefrete dönüşmeye başladı. Bakışları hala ikisinin arasında sanki bir kâbus görüyormuş gibi gidip geliyordu. Sonra arkasını döndüğü gibi hızla, koşar adımlarla odadan çıktı.

Aslı, ablasının bu şekilde öğrenmesini istemezdi, bunu görmekten ziyade duyması daha doğru olurdu. Ama sonuçta öğrenmiş olduğunu bildiği için, yataktan kalktığı gibi ablasının arkasından koştu.

Canan orada daha fazla duramamış, koşarak evden çıkmıştı. Bir süre apartmanın kapısına yaslanarak kendisine gelmeye, gördüklerini sindirmeye çalıştı. Bunu bugüne kadar nasıl olup da anlayamamıştı. Kardeşi! Canından çok sevdiği kardeşi ihanet etmiş, hayatta sevdiği tek erkeği elinden almıştı. Her ihanetin bir bedeli vardı. Elbette onlar da bu ihanetin bedelini mutlaka ödeyeceklerdi. Şuanda kendisinin ödediği bedel o kadar ağırdı ki, yaralı ve hasta olan kalbi, bunu kaldırabilecek, üstesinden gelebilecek miydi? Bu o kadar imkânsız bir şeydi ki...

Sinan'ın Aslı'ya sarılmış hali gözlerinin önünden gitmiyor, sanki yüreğine hançer saplanmış gibi içi acıyordu. Bu acı öyle dayanılmazdı ki, ne yaparsa yapsın dindiremeyecekti. Ömründe hiç böyle bir acı çekmediğini düşünüyor, kendisini ihanete uğramış gibi hissediyordu. Bütün benliği ile sevdiği, âşık olduğu, uğruna bütün tabularını yıktığı adam, gözlerinin önünde ve kendisine hiç aldırmadan sadece kardeşi ile ilgileniyordu. Felek nasıl da böyle acımasız ve zalimce vurmuştu kendini. Sanki çevresinde gördüğü her şey kafasının içi gibi zifiri karanlığa bürünmüş, kızgınlık ve nefretten başka bir şey düşünemez olmuştu. Bu öyle bir dertti ki, bu derdin dermanı da yoktu. Kalbinde açılan derin yaranın tek ilacı, tek merhemi Sinan'ın kendisiydi. Gözleriyle gördüğü, şahit olduğu sahne, sadece geçici bir dekordu. Sevdiği adamı, kim olursa olsun başkasına kaptırmaya hiç niyeti yoktu. Kararlı bir şekilde gözlerinden akan yaşları sildi ve hıçkırarak ağladığı apartmanın kapısında bir süre daha bekledikten sonra, yaşadığı şokun etkisiyle bitkin bir halde sendeleyerek sokağın başına doğru yürümeye çalıştı.

***

Acı Gerçeklerle Yüzleşme

Aslı, ablasının arkasından koşmasına rağmen evden çıkmadan yakalayamadı. Onunla konuşup durumu izah edebilseydi keşke. O zaman belki de bu denli bir şok yaşamazdı. Annesinin Sinan'ı öğrendiğindeki tepkisinden sonra, ablasınınki çok ağır olmuş, artık kendisini kapana kısılmış gibi hissetmeye başlamıştı. Hâlbuki en büyük desteği Canan'dan alacağını düşünerek, bugün onunla her şeyi konuşacaktı. Ercan'ı aldattığını düşünerek bu tepkiyi göstermiş olabilirdi, ama sonuçta Aslı'yı dinlemek gibi bir çabası da olmamıştı. Gördükleri karşısında kesin hüküm vererek Aslı'yı yargılamış, tek bir laf bile etmeden sinirle evden çıkıp gitmişti.

Aslı ablasının arkasından koşarak çıkınca Sinan da meraklanmış bir şekilde arkasından geldi.

"Neler oluyor Aslı?"

"Sanırım ablam artık ikimizi öğrenmiş oldu."

"Ne var ki bunda? Onun da öğrenme zamanı gelip geçiyordu bile."

"Öyle ama gösterdiği tepkiye baksana. Bilmeyen de sevgilisini elinden aldım sanır."

"Boş ver takma sen kafana. Onun da aklı karışmıştır, birazdan gelir."

Kendisi de öyle olmasını umuyordu. Her şey yine üst üste gelmiş, bu da zayıf ve bitkin düşmesine sebep olmuştu. Bütün vücudunun titremeye başladığını hissetti. Ayakta duramayacak kadar yorgun ve bitkindi. Üstelik başı da çatlayacak gibi ağrıyordu. Zorlukla yürüyerek salondaki kanepeye oturdu. Sonra gözlerini kapattı. Biraz uyusa kendine gelir, olayları daha sağlıklı değerlendirebilirdi. Şuanda zihni çok bulanıktı. Uyumak dışında bir şey düşünemiyordu. Genç adam uyumak üzere olduğunu fark edince, kucağına alarak yatağına götürüp yatırdı. Üzerini örterken hafifçe kulağına fısıldadı.

"Sen biraz uyumaya çalış, uyanınca beni ararsın." dedi ve sonra da alnına bir öpücük kondurup gitti.

Sinan gittikten sonra ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama gözlerini açınca yatağının başucunda sandalyeye oturmuş kızgınlıkla bakan ablasını gördü. Uyandığını anlar anlamaz da *"Bunu bana nasıl yaparsın?"* diye bağırdı.

"Ne yaptım abla ben?"

Ne olduğunu anlamadan şaşkınlıkla ablasına baktı.

"Sinan'la nasıl çıkarsın? Senin hayatında Ercan varken, neden Sinan'ı istedin söyler misin?"

"Benim hayatımda sadece Sinan vardı, Ercan hiçbir zaman olmadı."

Canan oturduğu yerden kalkarak hışımla Aslı'nın üzerine doğru geldi.

"Bana yalan söyleme! Ercan'la çıkıyordun sen. Annem de ben de seni sürekli onunla gördük."

"Onlar üst üste gelmiş tesadüflerdi. Dostça, arkadaşça bir iki kere çıktık o kadar."

"Bunu bana yapmamalıydın Aslı. Sinan'ı benden çalmamalıydın."

Ablası artık kendisini kaybetmiş, bağırarak konuşuyordu. Ablasının sözleriyle şaşkına döndü.

"Ne diyorsun abla sen?"

Canan biraz sakinleşmiş ama buz gibi bakan gözlerinde bir yumuşama olmamıştı.

"Hayatta sevdiğim, değer verdiğim tek erkeği elimden aldın."

"Abla saçmalama, senin Sinan'la bir ilişkin yoktu ki."

Uğradığı şaşkınlık ve duyduğu sözlerin etkisiyle kendisini kaybetmek üzereydi. Ablası ise kontrolünü tümden yitirmiş olmalıydı ki, vücudu sinir ve öfkeden tir tir titremeye başlamıştı.

"Buna sen fırsat vermedin!" diye bağırdı. Sonra daha sakin bir sesle konuşmasına devam etti.

"Sen gelmeseydin şuanda onun sevgilisi ben olacaktım. Bir iki baygın bakış, göz süzmelerle elimden aldın."

"Biz Sinan'la birbirimizden hoşlanmaya başladığımızda senin doktorun olduğunu dahi bilmiyordum."

Bu sözden sonra Canan sinirli bir kahkaha attı.

"Evet! O günü çok iyi hatırlıyorum. Sayemde tanışmıştınız ve o baygın bakışlarınızı birbirinizin üzerinden alamamıştınız."

"Abla yeter artık bu saçmalıkları dinlemek istemiyorum."

Yatağından kalkarak odadan çıkmaya hazırlandı. Fakat Canan arkasından gelip, kolundan tuttuğu gibi kendisine doğru çekti.

"Benim duygularımı saçmalık olarak nitelendiremezsin. Ben Sinan'a âşık oldum. Onu seviyorum, belki de senden daha fazla hissediyorum bu duyguyu."

Aslı donup kalmıştı. Duyduklarına inanamıyor, aklı böyle bir şeyi bir türlü kabul etmiyordu. Eğer gerçekten ablası Sinan'ı sevmişse, niye bunu bugüne kadar anlayamamıştı? Hayatta aklına gelmeyecek tek şey varsa, o da buydu.

"Neden bana daha önce söylemedin?"

Ağzından kelimeler dökülüyor, fakat ne konuştuğunun, ne söylediğinin farkında bile olmuyordu.

"Biraz zamana ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm. Benim duygularımdan emin olduğum kadar, onun da emin olmasını istedim."

Canan artık hıçkırıklarını tutamıyor, gözyaşları içinde zorlukla konuşmaya çalışıyordu. Hayatta sadece bir kere sevmişti ve sevdiği adamı da böylece kaybetmiş oluyordu. Hem de kime? Düşünmek, aklına dahi getirmek istemiyordu.

"Bilmiyordum abla, inan ki bilmiyordum."

Aslı konuşurken ablasına sarılmak, onu sakinleştirmek istedi. Kollarını ona dolamaya çalışınca Canan hırsla ittirdi.

"Dokunma bana! Senin acımana ihtiyacım yok."

Sonra yine gözyaşları içinde kendi kendine konuşur gibi, Aslı'ya bakmadan konuşmaya çalıştı.

"Hayatta hiç kimseyi sevemeyeceğimi düşündüğüm bir zamanda karşıma çıktı. Hastalığım boyunca hep yanımda olan, elimi tutarak beni rahatlatmaya çalışan, iyileşmem için kendisini parçalayan, bu süre içerisinde ilgisini, sevgisini benden eksik etmeyen yegâne varlıktı. Ona görür görmez vurulmuştum. Onun bana olan her yaklaşımı, içimde duyduğum sevginin katlanarak çoğalmasına yol açıyordu.

Günlerce onu düşünmekten uykusuz kaldım. Kalbimde ve hayallerimde hep o vardı. Hastaneden çıktığım zamanlarda da arıyor, sürekli sağlığımı soruyor, arada eve gelerek ziyaret edi-

yor, bana verdiği değeri göstermiş oluyordu. Ta ki sen gelinceye kadar. Artık zamanla nezaketen oturup konuştuğu, selamlaştığı bir kişi olup çıktım."

Ablasını ağlayarak dinliyordu. Onun duygularını hiç ama hiç anlamamıştı. Hayatımda biri var dediği zaman, hep iş yerinden biri olduğunu düşünmüş, kendisini de buna inandırmıştı. Keşke ablasının duygularından daha önce haberi olsaydı. O zaman Sinan ile ilişkisini bu denli ilerletmez, Canan'ı bu şekilde görmek zorunda kalmaz, bu acıyı yaşamasına izin vermezdi.

"Keşke söyleseydin, keşke bilseydim." dedi kendi kendine mırıldanır gibi.

"Beni kandırdın Aslı. Ercan sevgilinmiş gibi davrandın. Bu şekilde düşünmeme izin verdin."

"Ama abla, sen sürekli Ercan ile bizi yakıştırarak sevgili pozisyonuna koydun. İzmir'e geldiğinde ise buna iyice inandın. O zaman daha tamamen iyileşmemiş olduğun için, seni hayal kırıklığına uğratmamak, üzmemek için söylemedim."

"Yeter Aslı! Seni daha fazla dinlemek istemiyorum. Artık sana kardeşim demeye de utanıyorum."

"Abla lütfen böyle söyleme."

Canan nefret dolu bakışlarla Aslı'nın yüzüne bakarak içindeki bütün öfkeyi kustu.

"Bir daha bana abla deme. Artık senin yüzünü dahi görmek istemiyorum."

"Böyle konuşma lütfen."

Aslı ağlayarak ablasına yalvarmaya başladı. Onu asla üzmek istememişti. Hem de bu şekilde... Hiçbir zaman...

Ama Canan kesinlikle yumuşamıyor, kardeşini affedecek gibi de görünmüyordu.

"Seni artık bu evde istemiyorum, defol git!" diye bağırdı.

Gözyaşları içerisinde ablasına baktı. O bu haldeyken ne söylerse söylesin dinlemeyecekti. Odasından çantasını alıp, sırtına ceketini geçirdikten sonra evden ayrıldı. Nereye gideceğini ne yapacağını bilemiyordu ama burada da daha fazla kalamazdı. Arabasına bindiği gibi doğruca Karşıyaka Sahil'e gitti.

Açık havada dolaşmak belki sinirlerine iyi gelir, kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi. Arabasını park ettikten sonra sahil boyunca yavaşça yürümeye başladı. Gözlerinden akan yaşlara engel olamıyor, yanından geçen herkesin dikkatli ve meraklı bakışlarını üzerinde hissediyordu. Son iki günde yaşadıkları kendisini tamamen tüketmiş, bitkin, hasta ve çaresiz hissetmesine yol açmıştı. Sahilde zorlukla yürüyor, titreyen bacakları sanki vücudunu taşımayacak gibi geliyordu. Neredeyse yere yıkılmak üzere olduğunu anlayınca hemen oradaki banklardan birine otururak, gözlerini denize doğru çevirdi.

Aslı gittikten sonra evde yalnız kalan Canan, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kendisine en zor gelen şey ise Aslı'nın, Sinan'a karşı olan duygularını hissettirmemiş olmasıydı. Genç adamın bakışlarından Aslı'ya ilgi duyduğunu, ondan hoşlandığını anlayabiliyordu ama Aslı'nın ona olan duygularını hiçbir zaman anlamamıştı. Onun hep Ercan'ı sevdiğini düşünmüş, aksini aklına dahi getirmemişti. Bu yüzden kız kardeşine olan kızgınlığı bir türlü geçmek bilmiyor, onu kesinlikle affedemeyeceğini düşünüyordu. Bu düşüncelerle boğuşurken cep telefonu çaldı. Uzanıp komidinin üzerindeki telefonu eline aldığında arayanın Sinan olduğunu gördü ve açmadan tekrar yerine bıraktı. Şuanda onunla konuşacak gibi hissetmiyordu. Ama telefon bir türlü susmak bilmiyor, ısrarlı bir şekilde sürekli çalmaya devam ediyordu. Artık dayanamayacağını anlayınca açtı telefonu. Açar açmaz da Sinan'ın sinirle bağıran sesini duydu.

"Ne diye açmıyorsun şu lanet telefonu?"

"Ne var Sinan? Niçin aradın?"

"Aslı'ya ulaşamıyorum telefonuna cevap vermiyor. Uyandı mı? diye merak ettim."

"Evet uyandı."

"Telefonu ona verir misin?"

"Şuanda evde değil, dışarı çıktı."

"Bu halde mi çıktı? Nereye gitmiş olabilir?"

"Ne bileyim ben, kim bilir nereye gitti."

"Nasıl gönderirsin onu bu durumda dışarı?"

"Bana bak Sinan, ben onun dadısı değilim. Canı nereye gitmek isterse gider tamam mı?"

Daha sonra genç adamın konuşmasına fırsat vermeden sinirle telefonu kapattı. Sinan'ın kardeşini merak eden endişeli tavırlarına dayanamıyordu. Bunu özellikle kendisinin gözü önünde yapması içindeki fırtınanın daha da şiddetlenmesine neden oluyordu. Biraz olsun toparlanıncaya kadar, ikisinin ne yüzlerini görmek ne de seslerini duymak istiyordu. Bu yüzden telefonuna uzanarak eline aldı ve tamamen kapattı.

Aslı oturduğu yerden dalgın bakışlarla denizi seyrediyor, önünden gelip geçen insanlara da görmeyen gözlerle bakıyordu. Bu arada birkaç kez ısrarla telefonu çalmış, kimseyle konuşmak istemediği için de kapatmıştı. Arayanın Sinan olduğunu ve merak ettiğini biliyordu ama onunla konuşacak gücü kendisinde bulamıyor, genç adamla bu konu hakkında yüzleşmek istemiyordu.

Orada ne kadar oturduğunu bilemiyordu ama yanına iki tane delikanlı yaklaşıp *"Yardıma ihtiyacınız var mı?"* diye sorduklarında biraz olsun kendine gelmiş ve tedirgin olmuştu.

Demek ki sürekli ağlayan, üzgün haliyle herkesin dikkatini çekmeye başlamıştı. Hava kararmaya başladığı ve hafiften de üşüdüğü için yerinden kalkarak yanındakilere döndü.

"İyiyim, bir şeyim yok." dedikten sonra geri dönerek arabasına doğru yavaşça ve zorlukla yürümeye çalıştı.

Arabasına binip koltuğa oturduğunda ise, nereye ve kime gideceğini hiç bilmiyordu. Babasına gitmek istiyordu ama kendisini bu durumda görmesi, hem babasını hem de babaannesini endişelendirmekten ve üzmekten başka bir işe yaramazdı. Bu yüzden evde yalnız olduğunu bildiği için Gül'e gitmeye karar verdi.

Gül'ün evine geldiğinde ise tamamen tükenmek üzereydi ve buraya nasıl geldiğinin de farkında değildi. Beyni tam anlamıyla uyuşmuş, hiçbir şey düşünemez olmuştu. Gül kapıyı açıp da Aslı'yı o halde görünce birden paniklemiş, sonra da kolundan tuttuğu gibi içeri çekmişti.

"Aslı sen nerelerdesin? Sinan sürekli seni arıyor. Seni ne kadar merak ettiğimizin farkında mısın?"

Aslı, Gül'ün sinirli ve endişeli bir şekilde bir şeyler söylediğini duyuyor, fakat söylediklerine bir türlü odaklanamıyordu. Bütün vücudu titriyor, ayakta zorlukla durmaya çalışıyordu. Bunu fark eden Gül, hemen arkadaşının kolundan tuttuğu gibi salondaki kanepeye götürüp oturttu. Sonra da bir yastık ve battaniye getirip onun uzanmasını sağladı.

"Aslı bunca zaman neredeydin sen? Hepimiz çok merak ettik seni."

Arkadaşı endişe ile eğilmiş yüzüne bakarak konuşuyordu. Fakat uzandığı yerde öylece yatıyor, kendinde cevap verme gücü bulamadan boş gözlerle bakıyordu. Yaşadığı olayların etkisiyle bir çeşit şok geçirdiğinin farkındaydı. Hem vücudu hem de zihni

çökmüş, kendisini tamamen bu ruhsal çöküntünün içine bırakmıştı. Bu arada Gül'ün biriyle konuştuğunu duydu.

"Buraya geldi, şimdi uzanıyor ama hiç iyi görünmüyor."

Kiminle konuşuyordu acaba? Sinan'ın kendisini merak ettiğini söylüyordu, belki de onu arayarak durumdan haberdar ediyor olabilirdi. Ama bu durumdayken Sinan'ı görmek istemiyordu ki, ablasıyla arasında geçenlerden sonra onun yüzüne bakarak hiçbir şey olmamış gibi nasıl davranabilirdi. Genç adamın kendisi için çok fazla endişelendiğini ve merak ettiğini biliyordu. Zorlukla başını çevirerek Gül'e bakmaya çalıştı. Ona Sinan'a haber vermemesini söyleyecekti ama dudakları bir türlü kımıldamıyor, ağzından tek bir sözcük bile çıkmıyordu. Konuşma çabaları da fayda etmeyince yine çöküntüsünün içine çekildi.

Bu arada çalan kapıyı açmak için Gül yerinden fırlayarak antreye gitti. Kapıyı açar açmaz Sinan fırtına gibi içeri dalmış ve hemen bağırmaya başlamıştı.

"Aslı böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Seni ne kadar merak ettiğimin farkın..."

Genç adamın sözleri salona gelip, Aslı'yı gördüğü anda dudaklarında donup kaldı. Bembeyaz bir yüzle, kanepede öylece hareketsizce yatan ve donuk gözlerle boşluğa bakan genç kızı görünce neye uğradığını şaşırmıştı. Hemen yanına eğilerek elinden tuttu.

"Aslı canım, iyi misin? Ne oldu sana?"

Aslı sevdiği adama sarılmak, ona endişelenmemesi gerektiğini, iyi olduğunu söylemek istiyordu ama ne bakışlarında bir değişiklik oldu ne de dudaklarını kımıldatabildi.

Sinan yanındaki Gül'e *"Ne zamandan beri böyle?"* diye sordu.

"Geldiğinden beri. Buraya kadar gelebilmesine bile şaşırdım."

"Hiç konuştu mu?"

Gül olumsuz anlamda başını salladı.

Sinan yine kendisinin üzerine eğilmiş, endişeyle saçlarını okşamaya başlamıştı.

"Aslı bana bak canım. Beni duyuyor musun? Duyuyorsan bir tepki ver."

Her şeyi duyuyor, görüyor ama tepki veremiyordu. Aklı ablasındaydı. Onları uyarmak Ben iyiyim, siz gidin Canan'a bakın demek istiyor fakat bunları dile getiremiyordu. Bu arada Sinan'ın yanından kalktığını gördü. Yüzü bembeyaz olmuş, endişe ve üzüntüden omuzları çökmüştü. Cep telefonunu çıkardığını ve biriyle konuştuğunu duydu.

"Şuanda şokta sanırım. Çevresine hiç tepki vermiyor. Tamam, ben şimdi onu hastaneye götürüyorum, orada görüşürüz." dedikten sonra telefonu kapattı. Sonra yanına geldi, ellerini elleri arasına aldı.

"Canım, seni hastaneye götürmek zorundayım. Bir arkadaşımı aradım, seninle ilgilenecek. Ben de hep yanında olacağım."

Aslı *hayır!* diye bağırmak istedi. Hastaneye gitmek istemiyordu. Burada kalmak, düşünceleriyle baş başa olmak istiyordu. Neden kendisini rahat bırakmıyorlardı ki sanki. Bu kadar endişelenmelerini de bir türlü anlamıyordu. Kendisi iyiydi, asıl kötü olan, yardıma ihtiyacı olan Canan'dı. Çünkü asıl şoku o yaşamıştı, onunla ilgilenselerdi ya. Bakışlarını sevdiği adama doğru çevirmeye çalıştı. Gitmek istemediğini anlasın istiyordu. Ama genç adam çoktan kucaklamıştı bile. Bir ara kendinden geçer gibi oldu. Gözlerini açtığında kendisini arabanın arka koltuğuna yatırılmış bir halde buldu. Gül ise başucunda endişeyle bakıyordu.

Bu arada hastaneye geldiklerini, Sinan'ın yine kendisini kucaklayarak arabadan çıkardığını, sonra da yavaş ve nazikçe sed-

yeye yerleştirildiğini ve bir servise çıkarıldığını hayal meyal fark etti. Bir odaya yatırıldığını ve genç bir doktorun kendisini muayene ettiğini hatırlıyordu. Sonra da Sinan ile konuştuklarını duydu.

"Bilinci açık. Yaşadığı bir travmanın etkisiyle bir çeşit şok geçiriyor. Kendisine yatıştırıcı ilaçlar verildi. Merak etme bir kaç güne kadar toparlanır."

Sonra doktor, Sinan'a güç vermek istercesine omzunu sıvazlayıp odadan çıktı. O çıktıktan sonra genç adam yanına geldi ve endişeyle baktı.

"Aslı, birtanem kendini bırakma. Samet için üzüldüğünü biliyorum. Ama inan onu bulmak için elimizden geleni yapacağız. Sen sadece kendini toparlamaya çalış."

Genç adam hem konuşuyor hem de saçlarını okşuyordu. Sonra da eğilerek alnından öptü. Herkes yaşadığı bu şokun Samet'ten kaynaklandığını sanıyordu. Çocuk için çok üzülmüş, perişan olmuştu. O yaşadığı ilk şoktu. Asıl darbeyi ise ikincisinden almıştı. Canan ile arasında geçenlerden hiç kimsenin haberi yoktu. Bu yüzden ikinci şok dalgasının şiddetini kimse bilmiyordu.

Samet, annesi ve Canan şu son iki gün içinde yeterince zarar vermişler, kaldırabileceğinden daha büyük bir baskının altında bırakmışlardı. Bütün bunlara rağmen gücünü toplaması ve her şeyin üstesinden gelmesi gerekiyordu. Karşılaştığı bütün zorluklarla mücadele etmesi gerektiğinin farkındaydı. Fakat o gücü bulamıyordu bir türlü. Belki de o gücü bulacak kadar kendini güçlü hissetmiyordu. Birden zihni bulanıklaşmaya başladı. Verilen ilaçlar yavaş yavaş etkisini göstermeye başlamış, bilincini kaybetmek üzere olduğunun farkına varmıştı.

Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama dün hastaneye akşam getirildiğini hayal meyal hatırlayınca, odanın da aydınlık ve ferah olduğunu görünce ertesi güne kadar uyuduğunu anladı. Sanki

zihni biraz olsun açılmış gibiydi. Ama hala kendisini güçsüz ve bitkin hissediyordu. Etrafına şöyle bir bakındı. Yatağının karşısındaki kanepede başı elleri arasında dalgın ve düşünceli bir vaziyette oturmakta olan Sinan'ı gördü. Genç adam Aslı'nın kendisine geldiğini fark eder etmez yerinden fırlayarak yanına geldi.

"Aslı, canım iyi misin?" diye endişeyle sordu.

Aslı sevdiği adama bakınca yüreği burkuldu. Endişe ve üzüntüden perişan olmuş, uykusuz ve yorgunluktan omuzları çökmüştü. Son derece bitkin görünüyordu.. Onu bu halde görünce sabaha kadar uyumayıp başında beklediğini anladı ve ellerini ona doğru uzatmak o yakışıklı ve yorgun yüzünü okşamak, ona iyi olduğunu söylemek istedi. Fakat sadece hafif bir inilti çıktı ağzından. Bir süre sessizce genç adama baktıktan sonra kendisini zorlayarak konuşmaya çalıştı.

"Sinan..."

"Buradayım sevgilim."

"Ben iyiyim, merak etme." dedi zorlukla.

Genç kızın konuşuyor olması bile genç adamı oldukça rahatlatmış, yüzüne biraz renk gelmesine sebep olmuştu.

"Şükürler olsun. Öyle endişelendim ki senin için."

Odanın kapısı açılınca ikisi de kapıya baktılar. İçeriye genç bir doktor girmişti. Doğruca Aslı'nın yanına geldi. Onu böyle uyanmış görünce, gülümseyen gözlerle baktı.

"Demek hastamız kendine geldi."

"Aslı seni arkadaşım Uğur ile tanıştırayım. Psikiyatride uzman doktor. Dün seni o halde bulunca hemen kendisini aradım, seni hastaneye getirmek zorunda kaldık. Dün akşam o da buraya gelip ilk müdahaleyi yaptı."

"Dün bizi biraz korkuttun ama şimdi daha iyisin." dedi Uğur.

"Teşekkür ederim."

Aslı ikisine de hafifçe tebessüm etmeye çalıştı. Sonra Uğur, yeniden Aslı'nın tansiyonuna baktı, koluna takılı olan serum ve ilaçları kontrol etti.

"Bir kaç gün burada yatıp dinlenmelisin. İyice toparlandıktan sonra seni çıkaracağım."

"Dün Gül'ün evine gittiğimi hatırlıyorum. Eminim o da çok endişelenmiştir."

Sinan'ın hafifçe gülümseyen yüzü yeniden gölgelendi.

"Evet endişendi. Hastaneye birlikte geldik. Daha sonra Ömer de geldi. O da dünkü olaylardan dolayı seni merak ederek aramış, ulaşamayınca da beni aradı. Senin hastaneye geldiğini öğrenince de buraya uğradı. O sırada sen kendinde değildin. Beklemelerine gerek olmadığını söyleyince Gül ile birlikte çıktılar."

Arkadaşlarının ve sevdiği adamın endişelenmelerine sebep olduğu için üzüldü. Ne kendisi bu duruma düşmek ne de onlara bu üzüntüyü ve endişeyi yaşatmak isterdi. Ama olan olmuştu işte. Böyle düşünürken aklına ablası geldi. Kim bilir o nasıldı? Asıl onu merak ediyordu. Böyle bir şokun altından kalkamayacağı, yeniden hasta olabileceği endişesi içten içe içini yiyip bitiriyordu. Bakışlarını Sinan'a çevirdi.

"Canan'dan haberin var mı?" diye endişeyle sordu.

Genç adam şaşırmıştı.

"Hayır yok."

"Lütfen Sinan, ara onu. İyi olup olmadığını merak ediyorum."

"Bence öncelikle kendini düşünmelisin. Eminim o iyidir."

"Hiç sanmıyorum, ne olursun ara onu."

Sinan, genç kızın üzüntüyle yalvaran haline dayanamadı. Hemen cep telefonuyla Canan'ı aradı.

"Telefonu kapalı herhalde, ulaşılamıyor."

"Lütfen, ne olursun gidip bak ona."

"Aslı, seni yalnız bırakamam."

Gözleri dolmuş, endişeyle Sinan'a yalvarmaya başlamıştı.

"Lütfen Sinan, sen doktorusun. Ben de onun için oldukça endişeliyim. Ne olursun gidip bak."

Bu arada yanlarında duran Uğur, Sinan'ı kolundan tuttu ve uyarmaya çalıştı.

"Bence gidip bakmalısın. Aslı'yı da merak etme, ben buradayım."

Canan da evde pencerenin önünde oturuyor, öylesine dalgın bakışlarla dışarısını seyrediyordu. Bütün bir gece hiç uyumamış, sürekli Sinan ve Aslı'yı düşünmüştü. Hala kız kardeşinin yaptığını hazmedemiyor, ona karşı kızgınlığı bir türlü geçmiyordu. Onun yüzünden gelecek ile ilgili bütün hayallerinin yok olduğunu biliyordu. Artık Sinan ile birlikte olmasına imkân yoktu. Kardeşinin de genç adamla birlikte olmasına dayanamaz, bunu kaldıramazdı. Bu yüzden onları hiç görmemek, yoklar gibi davranmak, ikisini de hayatından çıkarmak en iyisi olacaktı. Kaderin böylesi de gerçekten çok acıydı.

İçinden bir ses Aslı'nın da bir suçu olmadığını, onun da sadece kaderin bir kurbanı olduğunu söylüyordu ama yine de bu ses, kızgınlığını yenmesine yardımcı olmuyordu. Dün Aslı evden gittikten sonra geri gelmemişti. Zihni parçalara ayrılmış, olumlu ve olumsuz düşünceler birbiriyle çatışmaya başlamıştı. Bir yanı ne kadar merak etmemeye çalışsa da, onu evden kovduğu için üzülüyor, başına bir şey gelmemiş olmasını umuyordu ama diğer yanı da gelmemiş olmasına içten içe seviniyordu. Kardeşini ne kadar severse sevsin, onunla yüz yüze görüşmek ve konuşmak istemiyor, bunun aralarındaki sorunu daha da tırmandıracağını düşünüyordu.

Bu sırada çalan kapının sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Kapıyı açtığında karşısında Sinan'ı görünce şaşırdı. Genç adam oldukça sinirli ve gergin görünüyordu. Bu sinirli görüntüsünün ardında, endişeden kararmış yüzü ve çökmüş omuzları kendisinin de endişelenmesine neden oldu.

"Merhaba Sinan, iyi misin?"

Genç adam kapıdan geçip antreye girdikten sonra Canan'ın anlam veremediği bakışlarla kendisine bakmaya başladı. Bir süre öylece genç kızı süzdükten sonra *"Seni görmeye geldim. Nasılsın diye bakmamı Aslı istedi."* dedi.

Kardeşinin adını duyunca Canan'ın sinirleri yeniden gerildi.

"Söyle ona geride bıraktığı enkaz oldukça iyi durumda." dedi sinirle.

Genç adam Canan'ın sözlerinden bir şeylerin olduğunu anlamış, oldukça da merak etmişti

"Neler oluyor Canan? Aslı ile aranızda ne geçti?"

"Yok bir şey. Bir şey olduğunu düşünüyorsan o anlatsın sana."

Genç adam sinirlenmiş, Canan'ın kolunu sıkıca tutup sıkmaya başlamıştı.

"Aslı'nın bir şey söylediği yok, sadece seni merak ediyor. Bu da doğal olarak beni düşündürüyor tabi. Dün aradığımda da çok sert konuştun. Aslı senin yüzünden mi dün evi terk etti, söylesene!"

"Evden gider gitmez senin kollarına atılacağını anlamalıydım."

Sinan artık iyice sinirlenmiş iki koluyla genç kızı omuzlarından tutarak sarsmaya başlamıştı.

"Hiçbir şey anladığın yok senin! Kardeşin bütün bir geceyi hastanede geçirdi. Anladığım kadarıyla bunun sorumlusu da sensin."

Canan genç adamın sözleriyle adeta dondu kaldı. Aslı'nın geceyi hastanede geçirmesi sarsılmasına neden oldu.

"Nesi var? İyi mi?" diye sordu endişe ve korkuyla.

"Hayır Canan, iyi değil. Bu yüzden bunun nedenini de senden öğrenmek istiyorum."

Demek ki Aslı, genç adama hiçbir şey anlatmamıştı. Ondan kendisini görmesini isteyecek kadar da iyi durumda olmalıydı ki, endişelenmesine gerek yoktu.

"Ortada konuşacak bir şey yok. Söyle Aslı'ya beni merak etmesin."

Sinan genç kızın omuzlarını tuttuğu gibi yine sertçe bıraktı.

"Bunu er ya da geç öğreneceğim. Onun bu duruma gelmesinde biraz olsun payın varsa, bana bunun hesabını verirsin."

"Hiç kimseye hesap vermek zorunda değilim. Aslı, annem ile beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. İlişkiniz annemi de çok sarstı. Asıl hesap vermesi gereken biri varsa o da sizsiniz."

Sinan yine sinirle Canan'ı kolundan tutarak kendine doğru çekti.

"İkimizde yetişkin insanlarız. İlişkimiz konusunda da kimseye hesap vermek zorunda değiliz. Sen bunları düşüneceğine biraz da kardeşini düşünsen daha iyi olur. Bakıyorum da her ne geçtiyse aranızda sen ona göre daha kolay atlatmışsın. Aslı'nın senin için değil, asıl senin kardeşin için endişelenmen gerek."

Sonra Sinan, genç kızın kollarını yine tuttuğu gibi sertçe bıraktı. Arkasını dönüp kapıdan çıkmak üzereyken, Canan kendisini tümüyle kaybetti ve genç adamın arkasından bağırmaya başladı

"Söyle ona, ölse bile umurumda değil."

Sinan bu lafın üzerine döndü, nefretle ve tiksintiyle baktı genç kıza.

"Çok yazık Canan, bunu söylediğine inanamıyorum." dedi ve sonra da çıkıp gitti.

Sinan gittikten sonra bir süre hareketsiz kalan Canan, yavaşça yere çökerek ağlamaya başladı. Nasıl olmuş da bu şekilde konuşmuş, kardeşinin ölmesini dilemişti. Bu söylediklerine hala inanamıyor, hıçkırıklarını da bastıramıyordu. Ona ne kadar kızarsa kızsın, görmek istemezse istemesin sonuçta kardeşiydi. Sinan bütün geceyi hastanede geçirdiğini söylemişti. Ne olmuştu acaba? Hastaneye kaldırılacak kadar durumu kötü müydü? Bunu bile genç adamdan öğrenmeye tenezzül etmemişti. Oysa Sinan, bugün oldukça yorgun ve bitkin görünüyordu. Dün her ne olduysa kesinlikle Aslı için endişelenmiş, belki de korkmuştu. İşte yine bu şekilde düşününce kıskançlık damarları kabarıyordu.

Sinan'ın Aslı için endişe duymasına, ona ilgi göstermesine dayanamıyordu. Çünkü hastalığı sırasında onun sürekli kendisiyle ilgilenmesine, kendisi için endişelenmesine ve kaygı duymasına alışmıştı. Bunu bir başkasına, özelliklede kardeşine göstermesine tahammül edemiyordu. Bu hisleri bir başkasına duymuş olsaydı en azından bunu gözü görmeyecekti. Oysaki şimdi her şey gözleri önünde cereyan ediyordu. Bir de genç adamın giderken ki bakışları vardı ki, o kendisinden nefret eden bakışlar... Onun tamamen nefretini kazandığına göre, bırak artık bir gelecek hayal etmeyi, bir araya gelip konuşmalarına bile imkân kalmamıştı.

Sinan hastaneden ayrıldıktan sonra Ayşe ile Ercan ziyarete geldiler. Ercan yatağın kenarına oturup Aslı'nın elini tuttu.

"Nasılsın Aslı? Biraz toparlayabildin mi kendini?"

"Eh biraz."

Aslı genç adama baktığında onun da yüzünün endişe ve üzüntüden çökmüş olduğunu gördü. Kendisi için oldukça kaygılı görünüyordu.

"Seni böyle görmeye dayanamıyoruz, çabuk iyileşmeye bak olur mu?" dedi üzüntüyle.

"Aslı her şey üst üste geldi biliyorum. Bütün bunlar senin için çok zor oldu ama kendini bırakma. Her şey geçecek ve düzelecek buna inan."

"Umarım öyle olur Ayşe."

Aslı ikisinin de kaygılı yüzünü görünce aklına onların nişanı geldi.

"Bugün sizin nişanınız yok muydu?" diye sordu.

İkisi önce birbirlerine sonra da Aslı'ya bakarak hafifçe tebessüm ettiler.

"Bu son olaylar hepimizi sarstı. Bu yüzden nişanı erteledik." dedi Ayşe.

"Buna üzüldüm.

"Üzülme Aslı. Sen iyileştikten sonra hep birlikte bir nişan kutlaması yaparız." dedi Ercan.

Ayşe, Ercan'ın elini tutarak sevgiyle baktı, sonra bakışlarını Aslı'ya çevirdi.

"Ercan'ın ailesi nişan var diye dün İstanbul'dan geldiler. Onları da buraya boşu boşuna yormamış olmak için, akşam bizim evde kendi aramızda takacağız yüzükleri, eğlence kısmını sonra hep birlikte yaparız."

"İkiniz adına çok seviniyorum. İnşallah ömür boyu mutlu olursunuz."

"Biz de senin çok mutlu olmanı isteriz Aslı." dedi Ayşe

Mutluluk artık kendisinden o kadar uzaktı ki, ona ulaşmasına, onu yakalamasına imkân yoktu. Göz pınarlarında yaşlar biriktiğini fark edince başını diğer tarafa çevirdi. Kimse içinde kopan fırtınayı ve sevdiği adamı artık sonsuza kadar yitirdiğini bilmiyordu. Ona nasıl söyleyecek, bu ilişkiyi nasıl bitirecek onu da bilmiyordu. Artık çok iyi bildiği bir şey varsa o da bu şartlar altında onunla bir geleceklerinin olmayacağıydı. O bu düşüncelerle göz

yaşlarını arkadaşlarından saklamaya çalışsa da, onlar durumun farkına varmış olmalılar ki ayağa kalktılar.

"Aslı biz seni daha fazla yormayalım, dinlen biraz yarın yine geliriz."

Onlar gittikten sonra, bu ilişkiyi bitirmek istediğini Sinan'a nasıl söyleyeceğini düşünmeye başladı. Artık evlenmeye karar verdikleri ve bu işi bir an önce resmileştirmeyi de düşündükleri için, onu buna ikna etmek oldukça zordu. Daha önce böyle bir şeye yeltenmiş, sonucu ikisi açısından da iyi olmamıştı. Onun kendisini çok sevdiğini ve kolay kolay da vazgeçmeyeceğini biliyordu. Kendisi de defalarca, ona sevdiğini söylemişti ve genç adam, bütün bunları bilirken nasıl bırakırdı, onu da bilmiyordu.

Bir başka endişesi de eğer ayrılırlarsa bunun Sinan'a yapacağı etkiydi. Genç adamın bunu kolayca kabul etmeyeceğini ve yıkılacağını biliyordu. Onun acı çekeceğini düşünmek bile içini parçalıyordu ama yapacağı bir şey de yoktu. Ablası da büyük bir aşkla severken, onun için acı çekerken kendisi mutlu olmayı nasıl düşünebilirdi ki? Bu artık tamamen imkânsızdı. Canan'ın Sinan'a karşı duyduğu aşk da aynı şekilde imkânsızdı. Çünkü genç adamın ona karşı bir sevgisi olmadığı gibi, Canan'ın duygularından bile haberi yoktu. Zaten bunu öğrenmemeliydi de. Böyle bir şey hem onu şok eder hem de içinde bulundukları durumu daha da içinden çıkılmaz bir hale getirirdi. Hem zaten annesi ya da Canan'ı bahane ederek ayrılmaya kalksa, bunu artık genç adam kesinlikle kabul etmezdi. Ne söyleyecek nasıl kendinden uzaklaştıracak, bilemiyordu.

Kapı açılınca düşüncelerinden sıyrılarak başını çevirdi. Sinan'ı gördüğü anda meraklı bakışlarını ona yöneltti. Acaba Canan'ı görmüş müydü? Ablası nasıldı? Fakat genç adamı görünce biraz şaşırdı. Bir gariplik vardı onda, oldukça sinirli ve gergin görünüyordu. İçini bir endişe kapladı.

"Canan'ı gördün mü? O nasıl?" diye endişeyle sordu.

Sinan hiçbir şey söylemeden yatağın yanındaki sandalyeye oturdu ve Aslı'nın elini tuttu.

"Canan iyi merak etme." dedi.

"Eminsin değil mi?"

Nedense bu cevaptan pek tatmin olmamıştı.

"Şimdi yanından geliyorum oldukça iyiydi. Sana da kendisini merak etmemeni söyledi."

"Tamam o zaman, gittiğin için sağol." dedi çaresizce.

Genç adamda anlam veremediği garip bir tavır vardı. Özellikle Canan'ın ismini söylerken, sanki sinirden zorlukla söylemiş gibiydi. Yoksa aralarında geçen her şeyi Sinan'a anlatmış olabilir miydi? Bu düşünce yüzünden yüreğinin korkuyla sıkıştığını hissetti. Böyle bir şeyi öğrenirse kendisini niçin bırakmak istediğini anlayacak ve bunu kesinlikle önemsemeyecek ve bırakmayacaktı. Bu yüzden öğrenmemiş olmasını ümit ediyordu.

Genç adam kaygıyla Aslı'ya yaklaştı.

"Aslı sana bir şey soracağım ama doğruyu söyleyeceksin."

Kalp atışlarının hızlanmaya başladığını hissetti. Demek ki Canan her şeyi anlatmıştı. Başka ne sorabilirdi ki?

"Neyi öğrenmek istiyorsun?" diye çekinerek sordu.

"Sen dün Canan yüzünden mi evi terk ettin?"

"Neden böyle düşündün ki?"

Aslı hala tereddütle bakıyordu genç adama.

"İkinizin arasında bir şeylerin geçtiğinden şüphe etmeye başladım. Bu da beni oldukça rahatsız ediyor."

"Canan sana bir şey mi söyledi?"

"Hayır Aslı bir şey söylemedi. Sorun da bu zaten. İkinizde bir şey söylemiyorsunuz. Fakat aranızda olumsuz bazı şeylerin yaşandığı da bariz bir şekilde belli oluyor. Bu sorun her neyse onu öğrenmek istiyorum."

"Yok bir şey Sinan." dedi başını diğer tarafa çevirerek. Yüzünün kızardığını ve endişeyle gerildiğini genç adamın görmesini istemiyordu.

"Seni derinden etkileyen bir sorun olduğunu biliyorum. Bir insan durduk yere bu hale gelmez. Bu sorunun artık çözülmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu yüzden de lütfen bana karşı açık ol ve sorununun ne olduğunu söyle."

Genç adamın yüzü kederden gölgelenmişti. Onun artık bazı şeylerin yavaş yavaş farkına varmaya başladığını anlayınca içinde panik dalgası kabarmaya başladı. Artık ablasıyla bir sorun yaşadığını anlamıştı ya da bundan şüpheleniyordu. Sorunun ne olduğunu öğrenmesi, daha fazla soruna neden olacaktı. Bu durumda artık kendisi için asıl sorun Sinan'dı. Onu canından çok seviyor kaybetmek istemiyordu ama onun hep yanında olması, kendisi için kaygılanıp endişelenmesi ve üzülmesi acı veriyordu. Artık onu tamamen yanından uzaklaştırması lazımdı. Çünkü her geçen gün bu çok daha zor olacak, belki de zamana bırakırsa imkânsız hale gelecekti. Bu yüzden bunu bir an önce hatta hemen yapmalıydı.

"Beni etkileyen en büyük sorun sensin." dedi başını genç adama çevirmeden. Çünkü onun yüzüne bakarak bunları söyleme cesareti yoktu.

"Ben miyim?"

Oldukça şaşırmış olduğu ses tonundan anlaşılıyordu.

"Evet sensin. En baştan beri hataydı ilişkimiz."

"Neler söylüyorsun sen Aslı? Nasıl böyle düşünebilirsin?"

Sonra ayağa kalkarak, çenesinden tuttuğu gibi yüzünü kendisine doğru çevirdi. Ona baktığında içinin parçalandığını hissetti. Yüzü allak bullak olmuştu ve şaşkınlıkla kendisine bakıyordu.

"Bunu yüzüme bakarak söyle." diye hafifçe bağırdı.

"Seninle bir ilişkim olmasaydı, bütün bu sorunlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Bu durum altından kalkamayacağım birçok sorunu da beraberinde getirdi."

Genç adam tekrar yerine oturdu ve yeniden Aslı'nın elini tuttu. Sinirli hali geçmiş, yüzüne yine o kaygılı bakışlar yerleşmişti.

"Aslı bak canım, şuanda iyi olmadığını biliyorum. Şu son günlerde yaşadığın olaylar çok sarstı seni. Şimdi bu tür düşüncelerle kafanı yorma. İlişkimizin sonuçları seni fazlasıyla etkiledi bunun farkındayım. Ama bunları birlikte atlatacağız. Sen önce iyileşmeye bak, benim için önemli olan o."

Genç adam hem konuşuyor, hem de Aslı'ya sevgiyle bakarak avuçları içindeki elini okşuyordu. Oldukça mantıklı ve güzel şeyler söylüyordu, belki de olması gereken buydu ama ablasının olayından sonra bu şekilde olmasının imkânı yoktu. Hem kendisine, hem de genç adama çok acı verecek şeyleri söylemesi gerekiyordu.

"Seni istemiyorum artık." dedi umursamaz görünmeye çalışarak.

Şaşıran Sinan sinirle ayağa kalktıktan sonra saçlarını iki eliyle birden sıvazlayarak bir süre sessizce odada dolaştı. Sonra Aslı'nın yanına gelip, üzerine eğildi.

"Bak Aslı, bu tür gel-gitlerin artık canımı sıkıyor. Bu ilişki bir küs bir barışık gitmez. Sen şimdi iyileşmeye bak, daha sonra konuşacağız bunları."

"Konuşacak bir şey yok. Artık kesin olarak bitti benim için."

"Yeter Aslı! Daha fazla dinlemek istemiyorum seni."

Aslı, Onun sabrının taşmak üzere olduğunu anladı. Bunları söylemek kendisi için de çok acıydı ama genç adamı ancak bu şekilde kendisinden uzaklaştırabilirdi. Bakışlarını ona çevirdi. Oldukça kararlı ve ikna edici bir sesle konuşmaya çalıştı.

"Demek ki sana olan sevgim o kadar da güçlü değilmiş."

Sinan sinirle Aslı'nın kolundan tuttu, o kadar sinirlenmişti ki sanki gözlerinden alevler çıkıyordu.

"Ne demek şimdi bu?" diye hırsla soludu.

"Beni bırak demek. Çünkü artık ben seni bıraktım."

Genç adamın hırsla tuttuğu kolu acımaya başlamıştı. O da bunu fark edince hemen çekti. Kendisine hala inanmayan gözlerle bakıyordu.

"Beni buna inandıramazsın. Bunu o güzel kafana iyice koy." dedi sinirini zorlukla zapt etmeye çalışan bir ses tonuyla.

Kendisini yeniden kötü hissetmeye başladı. Yaşadığı her şey artık çok ağır geliyordu. Böyle bir karar vermek ve bunu sevdiği adamın yüzüne karşı söylemek tahmin ettiğinden de zor gelmişti. Bu son günlerde yaşadıkları olayların üzerine bir de kendi sözleri son bir darbe olmuştu sanki. Aniden vücudunun önce kaskatı kesildiğini sonra da istem dışı bir şekilde kasılmaya başladığını hissetti. Bakışları bulanıklaşmış, dişleri de birbirine kenetlenmiş gibiydi. Yine konuşmaya çalışıyor fakat bunu başaramıyordu. Genç kızdaki bu ani değişimi fark eden Sinan endişeyle hemen koşarak koridordaki hemşireye seslendi.

"Çabuk doktora haber verin, hemen gelsin." diye bağırdı.

Az sonra doktorun ve hemşirenin geldiğini, kendisini tutarak ve konuşarak rahatlatmaya çalıştıklarını fark etti. Fakat vücudundaki kasılmalar bir türlü durmuyor, konuşma çabaları da sonuç vermiyordu. Önce Sinan'ın kendisini omuzlarından tutarak rahatlatıcı bir şeyler söylediğini, sonra da koluna saplanan iğnenin keskin acısını duydu. Kendisini zorlayarak son bir gayretle *"Seni istemiyorum, git!"* diye dişlerinin arasından zorlukla konuşmaya çalıştı.

Fakat genç adam bunları duymamış gibi, üzerine eğilerek hala kendisini rahatlatmaya çalışıyordu.

"Tamam geçti canım, iyileşeceksin, lütfen dayan, bırakma kendini."

Yavaş yavaş kasılmaları azalmaya, kendisini daha rahat hissetmeye başladı. Vücudu rahatlamaya başlayınca genç adamın omuzlarını tutan eli de gevşemiş, kendisine bembeyaz bir yüzle ve acıyla bakmaya başlamıştı.

Onun bu halini görüyor, bu duruma gelmesine kendisi sebep olduğu için üzülüyordu. Aslında olumlu bir tepki vermek ona üzülmemesini söylemek istedi ama yapamadı. Yine aynı şekilde ruhsal çöküntüsünün içine çekildiğini fark etti.

Bu arada Uğur ile Sinan'ın konuştuklarını duydu;

"Bu durumu beni endişelendiriyor." diyordu genç adam.

"Yaşadığı travma her ne ise etkisi çok büyük olmuş. Bu gibi durumlarla karşılaştığımızda hemen savunma mekanizmalarımız harekete geçer. Onlar karşımızdaki sorunlar için bir çeşit savunma kalkanı oluştururlar. Aslı da işte bu sistem çökmüş durumda. Yaşadıkları karşısında kendisini savunacak, koruyacak gücü bulamıyor. Ruhsal açıdan oldukça zayıf düşmüş."

"Peki, ne yapmamız gerekiyor?"

"Şuanda sorun her ne ise, kendisini toparlayıncaya kadar onlardan uzak kalması en iyisi. Güçlendikçe bu durumun altından kendisi zamanla kalkacaktır zaten."

"Nereden bileceğiz sorunun kaynağını?"

Sinan'ın sesi oldukça endişeli geliyordu.

"Anladığım kadarıyla o sorunlardan birisi sensin."

"Öyle gibi görünüyor, beni görmek bile istemiyor."

Sesinde üzüntü ve teslimiyetin ifadesi vardı.

"Artık Aslı'yı görmene izin veremem Sinan."

"Bunun mümkün olmadığını sende biliyorsun Uğur. Onu bu halde bırakamam."

"Bırakmak zorundasın. Onun iyiliği için, bunu unutma."

"O bu haldeyken görmemeye nasıl dayanacağım ben."

"Dayanmak zorundasın."

Genç adam Aslı'nın yanına gelerek üzüntüyle baktı.

"Çabuk iyileş Aslı. Senin istediğin olacak, rahat bırakacağım seni. Madem istediğin bu öyle olsun." dedi ve sonra eğilerek, genç kızı alnından öptü. Sonra da arkasını dönerek odadan çıkıp gitti.

İşte sonunda istediği olmuş, genç adam onu bırakmış, çekip gitmişti. Bu durumda bir tepki aradı kendisinde ama bulamadı. Çünkü aklı ve zihni tamamen durmuş, hiçbir şey düşünemez olmuştu. Aldığı ilaçların da etkisiyle bu sessizliğe teslim olduğunu hissetti.

***

Ayrılık Acısı

Şezlonga uzanmış güneşlenirken, dalgaların sanki sevgilisini okşayan bir âşık gibi, hafif ve nazikçe kumsalı kucaklayan huzur verici sesini dinliyordu. Denizin insanın içine huzur veren sesiyle birlikte, martıların hızlı kanat çırpışı ve avlarını yakalamak için denize batıp çıkarken, mutluluk içinde attıkları çığlıklar da kulağına kadar geliyordu. Bunun dışında sanki çevresinde hiç ses yok, sadece sessizliğin huzuru vardı. Uzandığı yerden yavaşça doğrularak çevresine göz gezdirdi, alabildiğince uzanan kumsalda kendilerinden başka kimse yoktu. Sonra gözleri mutluluktan ışıldayarak, dalgaların sürekli çarparak ıslattığı kumsalda, kumdan kale yapmaya çalışan genç adama ve yanındaki küçük kız çocuğuna kaydı. Kendilerinden geçmiş bir halde büyük bir ciddiyetle, kovalara kum doldurup, sonra da bunları ters çevirerek kale ve surlar yapmaya uğraşıyor, sonra da bunların ön tarafına çukurlar

açıp suyla dolduruyorlardı. Küçük çocuk oturduğu yerden kalkarak, ellerini çırpmaya ve olduğu yerde zıplamaya başladı, bir yandan da *"Çok güzel oldu baba, hadi anneme de gösterelim."* diye bağırıyordu.

İkisi birden başlarını çevirip baktıklarında oturduğu yerden yavaşça kalkarak onlara el salladı.

"Anne! Anne!" diye bağıran ve koşarak gelen kızını kollarını açarak karşıladı.

"Anne gelip baksana, babamla çok güzel kale yaptık."

Genç adam da aynı kızı gibi *"Hadi Aslı gel, kızımızın yaptığı kaleye bak."* diye karısına gülümseyerek seslenmişti.

Aslı kızını kucağına aldı ve yaptıkları kaleye doğru yürüdü. Bir kaç kalenin etrafını geniş surlarla çevirmişler, surların önüne de kanallar açıp suyla doldurmuşlardı. Baba ile kızı yaptıkları işten memnun, övgü bekler şekilde genç kadına bakıyorlardı.

Onlara sevgiyle gülümsedi.

"Ömrümde bu kadar güzel bir kumdan kale görmedim, harika olmuş." dedi.

Sonra da ikisinin yanaklarına kocaman birer öpücük kondurdu. Bakışlarını havaya çevirdikten sonra endişeyle kocasına baktı.

"Sinan güneş iyice yükseldi, Ceren'in başına güneş geçmeden eve gitsek iyi olacak." dedi.

Genç adam küçük kıza döndü.

"Anneyi duydun değil mi canım? Artık eve gitme vakti geldi." dedikten sonra çocuğu kucağına aldı ve diğer koluyla da karısına sarılarak üçü birlikte eve doğru yürümeye başladılar.

"Aslı!"

Aslı birisinin kendisine seslendiğini duyuyor ama cevap verecek gücü bulamıyordu, daha doğrusu cevap vermek istemiyordu. Kafasındaki görüntülerin gitmesinden korkuyor, onlara sıkıca

sarılmak istiyordu. Ama ses kendisini bir türlü rahat bırakmıyor, ısrarlı bir şekilde adını sesleniyordu.

"Aslı, hadi uyan artık."

Ama uyanmak istemiyordu ki. Uyanırsa hayallerindeki mutluluğun elinden alınacağını biliyordu. Var gücüyle direnmeye çalıştı ama ses çok güçlüydü ve uyanmadan da rahat bırakacak gibi değildi.

"Aslı, uyanmalısın artık."

İsteksizce ve zorlukla gözlerini açmaya çalıştı ve açar açmaz da üzerine eğilerek endişeyle kendisine bakan doktoru Uğur'u gördü. O zaman hala hastanede olduğunu ve gördüklerinin sadece bir rüya olduğunun farkına vardı.

"Nihayet uyanabildin." dedi Uğur hafifçe gülümseyerek.

"Çok güzel bir rüya görüyordum." dedi ve kendi kendine gülümsedi.

"Ne görüyordun rüyanda?"

Uğur merakla ve ilgiyle bakıyordu.

"Hayallerimdeki mutluluğun gerçekleşmiş olduğunu gördüm."

"Bana anlatmak ister misin rüyanı?"

"Boş ver, nasıl olsa gerçekleşmesine artık imkân yok." dedi hüzünle.

"Peki o zaman söyle bakalım, bugün nasıl hissediyoruz kendimizi?" diye doktorların hastalarına her zaman sorduğu rutin soruyu sordu.

"Bilmiyorum, iyiyim herhalde."

"Epey bir süre uyudun. Dün seni hiç uyandırmadık. Biraz kendini toparladın sanırım."

Aslı, Uğur'un sözlerini şöyle bir düşündükten sonra *"Bugün günlerden ne?"* diye sordu.

"Pazartesi sabahı."

"Ya! Dünü gerçekten hiç hatırlamıyorum."

"Cumartesi günü oldukça kuvvetli yatıştırıcılar verdik sana. Bu yüzden dünü de uyuyarak geçirdin."

Aslı başını çevirip etrafına bakındı. Burnuna çok güzel çiçek kokuları geliyordu ve başını çevirir çevirmez hemen kaynağını buldu. Karyolanın yanındaki komidinin üzerinde birkaç çeşit taze çiçek vardı ve hepsi de birbirinden güzel kokuyordu.

"Çiçekler çok güzel. Kim getirdi bunları?" diye merakla sordu.

Uğur, Aslı'nın yatağının kenarına sandalye çekerek oturdu.

"Dün arkadaşların geldi, onlar getirdiler."

"Hiç hatırlamıyorum."

"Çünkü uyuyordun ve ben de onları içeri almadım zaten."

"Sen bütün gün hastanede miydin?"

"Her zaman değil, ara sıra kontrol için uğradım."

"Teşekkür ederim Uğur, sana da çok sıkıntı verdim."

"Olur mu öyle şey? Sen yeter ki bir an önce toparlanmaya bak."

Aslı hüzünle etrafına göz gezdirdi. Hayal meyal Sinan ile tartışmalarını, geçirdiği krizi ve Uğur'un onu gönderişini hatırlamaya başladı.

"Sinan burada mı?" diye çekinerek sordu.

"Hayır, burada değil."

"Ya!"

"Gelmesini ister miydin?"

Bakışlarını Aslı'nın yüzüne çevirmiş, tepkilerini gözlemliyordu. Tabii ki Aslı onun gelmesini çok isterdi. Ama gelmemesi ve ilişkilerinin bitmesi en doğrusuydu.

"Hayır istemiyorum!"

Sesindeki hüzün Uğur'un dikkatini çekti, uzanarak genç kızın elini tuttu.

"Kendini fazla zorlama Aslı. Sen hazır olduğunda görüşmek istediklerinle görüşürsün, istemediklerinle de görüşmezsin."

"Sinan'ı görmek istemiyorum."

"İstemediğin kimseyle görüştürmeyeceğim seni. Şimdi sen dinlen bir ihtiyacın olursa beni çağırırsın." dedi ve odadan çıktı.

O çıktıktan sonra Aslı, gördüğü rüyayı düşündü. O rüyadan uyanmayı hiç istemezdi. Rüyasında sevdiği adamla ne kadar da güzel ve mutlu bir çift olmuşlardı. Bir de dünya tatlısı bir kızları olmuştu. Hayatı boyunca gerçek olmasını isteyeceği en büyük hayaliydi bu. Sonra hüzünle başını diğer yana çevirdi. Artık böyle bir mutluluk imkânsızı istemek gibiydi.

Odanın kapısı açılınca başını çevirerek gelene baktı. Gelen servis hemşiresiydi.

"Bugün iyi görünüyorsunuz Aslı Hanım." dedi girer girmez hafifçe gülümseyerek

"Teşekkür ederim, galiba daha iyiyim."

Daha sonra odadaki dolaptan bir çanta çıkardı.

"Dün Gül Hanım uğradı. Bunlara ihtiyacınız olabileceğini düşünmüş, siz uyuduğunuz için de bana teslim etti."

"Ne var acaba çantada, bakabilir miyim?"

Hemşire çantayı Aslı'nın yanına getirdi, içindekileri çıkarmasına yardımcı oldu. Gül kendisi için pijama, terlik, çamaşır, havlu, ayrıca sabun, diş macunu ve fırça gibi temizlik ürünleri koymuştu. Evden Canan'la tartışarak çıktığı için yanına hiçbir şey almamıştı bu yüzden arkadaşının bu düşünceli davranışına minnet duydu.

"Geldiğimden beri bu hastane kıyafetlerinin içindeyim, bir duş alıp hemen üzerimi değiştirmek istiyorum." dedi.

Hemşire Aslı'ya anlayışla baktı.

"Ben de size yardımcı olayım." dedikten sonra yataktan kalkmasına, duşunu almasına ve giyinmesine yardımcı oldu.

Yeniden yatağına yatmıştı ki odanın kapısı açıldı. Gelen babasıydı. Yüzü endişe ve kederden kararmış bir halde hemen Aslı'nın yanına geldi.

"Aslı yavrum, nasılsın bir tanem?" diye endişe ile baktı kızına.

"Bugün daha iyiyim baba."

"Ne oldu sana böyle? Hiç haberim olmadı benim."

"Senin endişelenmeni istemedim."

Eğer cuma akşamı Gül'ün yanına değil de babasının yanına gitmiş olsaydı babası bu durumu çok önceden fark etmiş olacaktı. Fakat o gün onları endişelendirmemek için gitmemişti.

"Olur mu kızım, böyle bir şey de haber verilmez mi? En azından Canan arayıp bir haber verseydi."

"Düşünememiştir baba." diye durumu idare etmeye çalıştı.

"Bugün Sinan söylemeseydi yine haberim olmayacaktı."

"Sinan'dan mı öğrendin?"

Aslı şaşırmıştı. Genç adamın kendisiyle ilgili bir durumu babasıyla konuşması dikkatini çekti.

"Evet canım az önce söyledi. Herhalde bilmem gerektiğini düşünen bir tek o oldu."

"Kusura bakma baba. İnan ben kimseyi arayacak, haber verecek durumda değildim."

"Biliyorum kızım, sen yeter ki üzülme." dedi. Sonra *"Nasıl oldu bu Aslı? Seni bu hale getiren durum nedir?"* diye sordu.

İhsan Bey oldukça endişeli ve kaygılı gözlerle kızına bakıyordu. Babasına ne söyleyeceğini kestiremedi. Aslında ortada bir durum değil, birkaç durum vardı. Annesi ile sorunları, çok sevdiği Samet'in kaybolması, ablasıyla aynı erkeği seviyor olmaları. Bunların hepsi üst üste gelerek, bu hale gelmesine sebep olmuştu. Ama babasına bunların hepsini söyleyemezdi ki. Biraz düşündükten sonra *"Nöbetimde hastam olan ve çok sevdiğim bir*

çocuğu kaçırdılar. Daha doğrusu biz kaçırıldığını düşünüyoruz. Bu çok sarstı beni baba. Ondan bir hafta önce de daha önceki staj yaptığım servisten yine bir çocuk daha kayboldu."

"Buna çok üzüldüm kızım. Çocuktan daha sonra haber alındı mı peki?"

"Hayır baba ikisinden de bir haber yok. O çocukların ne durumda ve kimlerle olduğunu bilememek kahrediyor insanı. Hala atlatabilmiş değilim."

"İnşallah başlarına bir şey gelmeden bulunur çocuklar." dedi babası da üzüntüyle.

"İnşallah baba."

"Sen de kendini daha fazla üzmeden toparlanmaya çalış."

"Öyle yapacağım baba, merak etme beni."

Daha sonra İhsan Bey eğilerek kızını alnından öptü ve saçlarını sevgiyle okşadı.

"Seni böyle görmek çok üzdü beni Aslı. Lütfen kızım, her şeyi kafana takıp sorun etme olur mu yavrum? O çocukları polis arıyordur, er ya da geç bulunurlar. En azından bu şekilde düşünüp kendimizi teselli etmemiz gerekir."

"Sen beni merak etme baba, kısa sürede toparlanırım."

Babası bir süre daha oturup kızıyla sohbet ettikten sonra Aslı'yı tekrar öperek yanından ayrıldı.

Bugün kesinlikle Aslı'nın ziyaretçi günüydü herhalde ki, babası çıktıktan sonra hemen arkasından Gül ve Ayşe geldiler. İkisi de Aslı'yı kendinde ve sağlıklı görünce çok sevindiler.

"Dünkü halini düşününce bugün harika görünüyorsun." dedi Gül.

Hemen gelip Aslı'ya sarılmış, sonra da karyolanın kenarına oturarak arkadaşının elini tutmuştu.

"Dün güya sana gelip nişan haberlerini verecektim. Bir de ne göreyim bizim kız, herkesi unutarak uyuyakalmış." diye espri ve şakayla takıldı Ayşe.

"Kusura bakmayın kızlar, güçlü yatıştırıcıların etkisiyle uyudum o kadar." dedi kendisini savunmak istercesine.

"Bugün iyi görünüyorsun ama." dedi Gül, rahatlamış şekilde gülümseyerek.

"Bu arada getirdiklerin için teşekkürler. Pijamayı giydim bile."

"Bana geldiğinde yanında bir şey yoktu, ihtiyacın olacağını düşündüm. Pembe pijamalar da sana çok yakışmış, yaramaz küçük kızlara benzemişsin."

"Galiba bu halimle yaramaz çocuklardan bir farkım kalmadı." dedi buruk bir şekilde tebessüm ederek.

"Öyle söyleme Aslı. Son günlerde yaşadığın olaylar gerçekten sarstı seni." dedi Ayşe.

İkisinin de Canan'dan haberi yoktu ve söylemeyi de düşünmüyordu. Asıl darbeyi de bu olayın vurduğunu bilmelerine gerek yoktu.

Ayşe sevinçle oturduğu yerden kalkarak elini Aslı'ya uzattı. Yüzük parmağında beyaz ve sarı altından etrafı taşlı çok şık bir nişan yüzüğü onun yanında da tek taş pırlanta takılıydı. Ayşe'ye sevinçle baktı.

"Çok sevindim. İnşallah çok mutlu olursunuz." dedi.

"Teşekkür ederim kızlar darısı size." dedi mutlu bir gülümsemeyle.

"Sen ne durumdasın Gül?"

Gül'ün yüzü gülüyordu ve bu da Aslı'nın gözünden kaçmadı.

"Şu sıralar çok iyiyiz Aslı. Sen rahatsızlandığından beri Ömer'in bana karşı tavırları tamamen değişti. Bugün vizitte oldukça yumuşaktı. Bu servise geldiğimden beri ilk defa söylediklerimi onaylayıp, 'çok güzel' dedi."

"Buna çok sevindim. Bu arada Ayhan'dan haberiniz var mı?"

"Ayhan üç gündür gözaltındaydı bugün bıraktılar." dedi Ayşe.

"Neden bıraktılar ki?

"Baş şüpheli o sanırım. Senin nöbetine gelmiş olması ve bunu da senin görmen onu hepimize göre daha şüpheli duruma getirdi. Fakat tutuklamak için yeterli delil olmadığından bugün bırakmışlar." dedi Ayşe.

"Hastaneye geldi mi?"

"Az önce geldi ama inan burnundan soluyor, acayip sinirli ve gergin. Ömer konuştu biraz onunla. Fakat pek bir faydası olmadı herhalde çünkü yine aynı." dedi Gül.

"Bir ara seni sordu." diye lafa karıştı Ayşe.

"Niye sormuş ki?"

"Göremeyince merak etti herhalde."

"Onu gördükçe sinirlerim tepeme çıkıyor, sakın buraya falan gelmeye kalkışmasın."

Aslı'nın aniden gerildiğini fark edince Ayşe pişmanlıkla *"Kusura bakma Aslı. Ayhan'dan bahsederek canını sıkmak istememiştim."* dedi.

"Önemli değil Ayşe, söylediğin iyi oldu." dedi sakin olmaya çalışarak.

"Neyse biz seni daha fazla yormayalım. Sonra yine geliriz." dedi Gül, sonra gitmek üzere ayağa kalktı.

Onlar çıktıktan sonra yorulduğunu hissetti ve gözlerini kapadı. Biraz uyumaya çalışsa iyi olacaktı. Fakat aklı sürekli Sinan da olduğu için bu oldukça zor oluyordu. Fakat yine de kendinden geçmiş olmalı ki, yatağın yanına çekilen sandalye sesiyle gözlerini açtığında kendisine kaygıyla ve üzüntüyle bakan annesini gördü.

"Aslı yavrum, ne oldu sana böyle?"

Annesi hemen endişeyle Aslı'ya sarıldı neredeyse ağlamak üzereydi.

"Yok bir şey anne, son zamanlarda biraz zor günler geçirdim."

"Canım kızım hastanede olduğunu bilmiyordum. Canan ile aranızda geçenlerden haberim var. Bu yüzden babana gittin sandım seni."

"Gidecektim ama o gün hastaneye yatırdılar beni, fırsat olmadı yani."

"Eğer İhsan gelip de söylememiş olsaydı, yine haberim olmayacaktı burada olduğundan."

Aslı, annesinin söylediklerine çok şaşırdı.

"Babam senin yanına mı geldi?"

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Evet Aslı, bunca yıldan sonra yanıma geldi. Son derece sinirliydi ve odaya girer girmez bana bağırmaya başladı."

"Niye bağırdı ki sana?"

"Neden hastanede yattığını ona haber vermemişiz. Bu durumlara gelmişsin niye onun haberi olmamış. Bunları söyleyerek biraz kızdı tabi. Sonra benim de burada yattığından haberim olmadığını öğrenince hem çok şaşırdı hem de sizlere karşı ilgisizlikle ve sorumsuzlukla suçladı beni."

"Anne üzüldüm şimdi."

"Üzülme kızım. O da bir bakıma haklı. Hafta sonu evde olmadığına göre bir aramam lazımdı seni. Ama babanın yanında olduğunu düşündüğüm için aramadım. Üstelik sana da kızgındım biliyorsun."

"Neyse anne üzülme artık bugün daha iyiyim ben."

"Geldiğimde uyuyordun, ben de bu arada doktorunla konuştum. Hafta sonunu oldukça kötü geçirmişsin."

"Ablam niçin tartıştığımızı söyledi mi sana?"

"Evet söyledi."

Nevin Hanım'ın yüz ifadesi sertleşmeye başlamıştı. Bakışlarını Aslı'nın yüzüne çevirdi.

"Şimdi anlıyorsun değil mi? Baştan yanlıştı senin ilişkin."

Aslı şaşkınlıkla baktı annesine.

"Ben ablamın Sinan'a karşı duygularını bilmiyordum ki. Onun ilgisini ben hep bir hastanın doktoruna duyacağı türden bir yakınlıkla değerlendirdim. Birisinden hoşlandığını söylüyordu ama kim olduğunu söylemiyordu. Ben de hep iş yerinden birisi olarak düşünmüştüm."

Nevin Hanım bir elini sallayarak Aslı'nın sözünü kesmeye çalıştı.

"Bu ilişki kesinlikle yürümez biliyorsun değil mi?"

"Anne lütfen yine bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ne kadar hoşuna gitmese de bunu bu şekilde kabul etmek zorundasın. Ablanın da sevdiği birisiyle evlenemezsin herhalde. Hem öyle bir şey olsa bu Canan'ı yıkar."

"Anne yeter lütfen!"

"Umarım beni anlıyorsundur. Bundan sonra yine mesleğine odaklanmalısın. O adamı da unutacaksın tamam mı?"

"Anne lütfen sus!"

"Zamanla beni anlayacağını biliyorum kızım."

Annesi sürekli konuşuyor, ne hale geldiğini görmüyordu bile. Bu olaydan bile kendisine göre sonuç çıkarmış, kızının yine mesleğine odaklanması konusunda baskıcı konuşmaya başlamıştı. Artık bunları duymak ve düşünmek istemiyor, kafasını biraz olsun rahatlatmak istiyordu. Annesi hala konuşuyor, bu ilişkinin yürümeyeceğine dair resmen ültimatom veriyordu. Artık dayanamayacağını hissetmeye başladı, gözlerinden akan yaşlara da engel olamıyordu.

"Anne lütfen yeter! Yeter! Seni dinlemek istemiyorum artık!" diye bağırdı.

"Sen neler söylüyorsun öyle Aslı?"

"Bu senin değil, benim hayatım. Senin yaptığın tercihleri yapmak, senin sürdüğün hayatı sürmek ya da senin istediklerini istemek zorunda değilim, tamam mı? Artık rahat bırak beni!"

"Aslı, sen gerçekten iyi değilsin kızım."

Nevin Hanım Aslı'nın sözleriyle şok olmuş, oturduğu yerden kalkarak şaşkınlık içerisinde bakmaya başlamıştı.

"Neden? Sana ilk defa karşı çıktığım için mi iyi değilim anne?"

"Evet, terbiyesizlik ediyorsun bana karşı."

"Hayır anne, yanlış anlıyorsun beni. Sana karşı terbiyesizlik etmeye değil, sana kendimi anlatmaya çalışıyorum. Sen mesleki kariyeri saplantı haline getirmişsin benim de öyle olmamı istiyorsun."

"En doğrusu bu çünkü."

"Bak anne gördün mü? Benim ne istediğimin bir önemi yok senin için. Sen kendin için ne istiyorsan beni ona yönlendirmeye çalışıyorsun."

"Ben bir kadın olarak ezilmeni istemediğim için sadece mesleğine yoğunlaşmanı istiyorum."

"Neden ezilecek mişim ki?"

"Evlendiğin zaman sorumlulukların artacak, hem eş, hem anne, hem de iş kadını olmak isteyeceksin. Ama bunların hiç birisini de tam anlamıyla istediğin gibi yapamayacaksın, hayatın parçalara bölünecek. Bu yüzden yıpranacaksın, güçsüz düşeceksin ve mesleğinde ilerleyemeyeceksin. Bizim mesleğimiz fedakârlık isteyen bir meslek. O fedakârlıkta bulunamayacaksın ve bundan dolayı hep olduğun yerde kalacaksın."

"Belki de ben hep olduğum yerde kalmak istiyorum bunu hiç düşündün mü?"

"Bunu bir ihtimal olarak dahi görme. Sen benim kızımsın ve silik bir hayatın olamaz senin. Evlilik ve çocuklar hep ayak bağı

olacak sana. Bu yüzden benim gibi boşanmak zorunda kalmayasın diye sana evlenme diyorum."

"Kusura bakma ama o senin hayatındı anne. Oysaki ben artık kendi hayatımı yaşamak istiyorum."

"Hayatında Sinan'a yer olmayacak bunu biliyorsun değil mi?"

"Bu konuyu da konuşmayacağım seninle."

"Eğer öyle bir düşüncen varsa hemen vazgeçmelisin Aslı. Senin Sinan ile ilişkin Canan'ı öldürür. Sinan ikiniz için de yanlış bir tercih olur. Onu Canan da sen de hayatınızdan çıkaracaksınız."

"Bunu ben bilmiyor muyum sanıyorsun."

"Biliyorsan ona uygun davran o zaman."

"Neden bu hale geldiğimi soruyordun. İşte bütün bunlar yüzünden bu haldeyim. Hayatta sevdiğim kişiyle beraber olamadıktan, mesleğimi istediğim gibi yapamadıktan, hayatımı istediğim gibi yaşayamadıktan sonra, söyler misin anne, ne anlamı kalıyor benim için hayatın. Neye tutunup yaşamak zorundayım onu da söyler misin? Bu karar sadece Canan'ı mı öldürecek sanıyorsun. Beni de öldürüyor ama sen bunu görmüyorsun."

"Tamam Aslı. Bu konuları şimdi daha fazla konuşmayalım, sen biraz kendini toparla ne yapacağımıza o zaman karar veririz."

Nevin Hanım konuşurken aynı zamanda ağlayan kızının elini tutarak ve önlüğünün cebinden çıkardığı mendille Aslı'nın gözyaşlarını silerek teskin etmeye çalışıyordu. Odaya doktoru girince annesi ayağa kalktı.

"Durumu ne zaman düzelir." diye endişeyle sordu.

"Belli olmaz. Bu günlerde hiçbir şey için üzerine gitmeyin. Onu bir süre kendisiyle baş başa bırakın. Ancak bu şeklide kendisini kısa sürede toparlar."

"Peki Doktor Bey, teşekkür ederim."

Nevin Hanım Aslı'nın yanına gelip, kızını öptükten sonra *"Konuştuklarımızı unut, kendini toparlamaya bak. Ben sonra yine uğrarım."* diyerek odadan çıktı.

Ertesi gün Aslı'yı servisteki diğer arkadaşları ziyaret ettiler. Osman, Yıldız ve Esra, Aslı'nın yanına geldiklerinde oldukça üzgün görünüyorlardı. Samet'in kaybolmasından sonra, onun bu olaydan etkilenerek psikiyatride yatması hem herkesi şok etmiş, hem de sarsmıştı. Onlar da, canını sıkacak hiçbir şey söylemeden bir süre yanında oturup sohbet etmişler, sonra da bir an önce iyileşmesini dileyerek odadan ayrılmışlardı.

Öğle tatilinde Gül, Ömer Bey ile birlikte Aslı'yı ziyarete geldi.

"Hepimizi çok korkuttun." dedi Ömer Bey endişe ve sitemle karışık bir sesle. Daha sonra konuşmasına daha rahatlamış bir sesle devam etti.

"Daha önceki gördüklerimle kıyaslanırsa bugün muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim Ömer Abi. Yavaş yavaş toparlanıyorum işte."

"Bu arada soruşturmadan aklandın, biliyorsun değil mi?"

"Yo! Bilmiyordum. Şüphelenmeleri bile saçmaydı bence."

"Öyle tabi ama onlar da görevlerini yapıyorlardı."

"Peki sorumlu bulundu mu?"

"Sanırım Ayhan. Dün öğleden sonra hastaneyi terk etti. Bugün de ortada yok. Belki kendisinden şüphelendikleri için kaçmış olabilir."

"Yanlış iş yapmış."

"Böyle yapınca bütün şüpheleri daha çok kendisine çekti."

"Ama onda son günlerde bir gariplik vardı."

"İnşallah o da temiz çıkar. Hiç bir personelimin suçlu durumuna düşmesini istemem."

"Belki hatasını anlar gelir."

"Umarım öyle olur, yoksa kendisine yazık eder."

Bu arada yatağın kenarında oturmakta olan Gül, hafifçe öksürerek dikkatleri kendi üstüne çekti.

"Bakıyorum da kendi aranızda muhabbete daldınız. Beni unuttunuz."

"Olur mu öyle şey Gül?" Hemen arkadaşının elini gülümseyerek tuttu ve hafifçe sıktı.

"Bu arada haberin olsun Samet'i ve diğer çocuğu arama çalışmaları başlattık." dedi Gül.

"Neler yapıyorsunuz? Nasıl çalışmalar bunlar?" diye merakla sordu.

"Gazeteye ilan verdik, çocukların resimlerini bastırarak el ilanları hazırlayıp birçok yere astık. Bornova'da hemen hemen bütün esnaflara resimleri gösterip çocukları görüp görmediklerini sorduk."

"İnanmıyorum ne çok iş yapmışsınız. İnşallah bir sonuç alırız. Ne zaman yaptınız bütün bu işleri?"

"Şey canım, bizzat biz kendimiz yapmadık. Sinan'ın fikriydi bütün bunlar. Birini tuttu, her şeyle o ilgileniyor. Emniyetle ortak çalışıyorlar."

Bu arada Ömer Bey, hafifçe öksürerek Gül'ü uyarınca susmak zorunda kaldı. Duyduklarına çok şaşırmıştı. Sinan'ın bütün bunlarla ilgileneceği hiç aklına gelmezdi. Yine de çocukları aramasına çok sevindi.

"Demek Sinan ilgileniyor bunlarla." dedi kendi kendine konuşur gibi.

"Artık biz kalkalım." dedi Ömer Bey. Sanki Sinan'dan bahsederek Aslı'yı rahatsız ettiklerini düşünmüştü.

Sinan ile tartışmalarının üzerinden üç gün geçmesine rağmen genç adam yanına hiç gelmemiş, telefonla dahi aramamıştı. Nasıl olduğunu öğrenmek için bile bir çaba sarf etmediği gibi, durumuyla da hiç ilgilenmemişti. Onun sürekli kaygılı ve endişeli hali aklına gelince, bugünkü durumu artık kendisini tamamen bıraktığına işaret ediyordu. Olayları bu duruma getirmiş, ona ağır sözler söyleyerek uzaklaştırmıştı. Ama yine de bu derece ilgisiz kalması üzülmesine neden oluyordu. Bu durumda artık zor da olsa ilişkilerinin bitmiş olduğunu kabul etmesi gerekecekti.

Hafta sonuna kadar günler hep aynı şekilde geçti. Fırsat buldukça arkadaşları yanına uğruyordu. Babası da hemen her gün gelerek durumunu kontrol ediyordu. Annesi de bir iki kere uğramış, kendisini üzecek her hangi bir davranışta bulunmamıştı. Canan ise hastanede yattığı bir hafta boyunca hiç kendisini ziyarete gelmediği gibi, telefonla bile arayarak durumunu sormamıştı. Aynı şekilde Sinan da hiç arayıp sormamıştı. Bu duruma çok üzülmesine rağmen, doktoru Uğur'un sık yaptığı terapiler sayesinde bir nebze de olsa sorunlarını kafasından uzaklaştırmayı başarmıştı

Cuma günü Uğur, isterse bugün eve çıkabileceklerini ve bir süre için de rapor vermeyi düşündüğünü söyledi. Eve çıkabileceğine sevindi ama rapor olayına çok sıcak bakmadı.

"Ben evde oturmak istemiyorum. Yalnız kalırsam düşüncelerim arasında boğulur giderim. Ama işlerimin başında olursam kendimi daha iyi hissederim."

"Peki tamam ama sana söylediğim günlerde buraya geleceksin biraz sohbet edeceğiz. Bu da tedavinin bir uzantısı olacak."

"Ne o yoksa terapiye devam mı edeceğiz?" diye gülerek sordu.

"Arada bir sohbetin zararı olmaz herhalde."

"Rapor vermezsen gelirim, anlaştık mı?"

Aslı'nın pazarlığı Uğur'un hoşuna gitti.

"Tamam, anlaştık." dedi gülerek.

O gün babası yine yanına uğradı ve akşam eve birlikte gideceklerini söyledi. Kendisi de zaten annesi ve Canan'la yüzleşmek istemediği için babasının yanına gitmeyi düşünüyordu.

Akşam mesai bitimine doğru babası geldiğinde hazırlanmış bir şekilde bekliyordu. Artık hastanede iyice sıkılmıştı, bu yüzden bir an önce eve gitmek için sabırsızlanıyordu. Aynı ortamda olup da Sinan'ın kendisini hiç görmeye gelmemesi ve aramaması üzülmesine neden oluyordu. Onu o kadar çok özlemişti ki, bu ayrılık kararı artık çok ağır gelmeye başlamıştı. Ne kadar içinde bulunduğu bu karmaşık durumdan çıkmak istese de, çıkar bir yol göremediği için kaderine razı olmak ve sevdiği adamdan uzak kalmak zorundaydı. Ama buna daha ne kadar dayanabilirdi?

Babasıyla birlikte hastane binasından çıkıp otoparka doğru giderlerken gözleri öylece donup kaldı. Görmek için yanıp tutuştuğu, artık onu görmemeye dayanamayacak kadar çok özlediği adam tam karşısındaydı. Sinan arabasına doğru ilerliyordu ama gözleri de Aslı'nın üzerindeydi. İkisi de aynı anda birbirlerini görmüş, oldukları yerde öylece birbirlerine bakmaya başlamışlardı. Genç adam bir süre genç kıza dikkatlice baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden arabasına bindi ve çalıştırarak yanlarından geçip gitti.

Onun bu tepkisinden dolayı büyük bir şaşkınlığa ve hayal kırıklığına uğradı. En azından bir yanına gelerek nasıl olduğunu sorabilirdi ama onu bile yapmamıştı. Hastanede yattığı bu bir haftalık süre zarfında hiç gelmediği, aramadığı gibi, gördüğü zaman da hiç konuşmamış, nasıl olduğu ile ilgilenmemişti. Dahası hiç oralı olmamıştı. Anlaşılan onun açısından da bu ilişki bitmişti.

İşin ilginç yanı Sinan'ı kendisi gibi babasının da görmesiydi. Aralarındaki ilişkiyi bildiği için, Sinan'ın tepkisini yadırgaması ya da en azından aralarında bir sorun olup olmadığını sorması lazımdı. Ama ne bir soru sormuş ne de genç adamın tepkisini yadırgamıştı. Bu da babasının, ikisinin arasındaki ilişkinin bittiğini öğrendiği anlamına geliyordu ki, bunu da söylese söylese mutlaka Sinan söylemişti.

Genç adamın tepkisinden sonra Aslı'nın bir an duraksadığını fark eden babası kızına endişeyle baktı.

"Ne oldu Aslı? İyi misin?" diye sordu.

Hemen kendisini toparlamaya çalıştı.

"Yok bir şey baba, iyiyim hadi eve gidelim." dedi umursamaz görünmeye çalışarak.

Eve gidinceye kadar hiç konuşmamış, ara sıra babası endişeli bakışlarla kendisine baksa da hiçbir şey söylememişti. Eve geldiklerinde ise babaannesi *"Ah yavrum! Ah kuzum! Sana neler oldu böyle?"* diye ağlayarak karşıladı, uzun bir süre sarıldı ve genç kızı kolay kolay bırakmadı.

"İyiyim babaanne merak etme, hafif bir sinir krizi geçirdim o kadar."

"Ah yavrum, biliyorum baban söyledi. Şimdi seni iyi gördüm ya içim rahatladı biraz."

Aslı hemen elleriyle babaannesinin iki yanağını da tutarak sıktı, sonra da öptü.

"Sen merak etme, kolay yıkılmam ben." dedi neşeli ve mutlu görünmeye gayret göstererek.

O gün ve ertesi gününü evde dinlenerek, babaannesi ve babasıyla sohbet ederek geçirdi. Babası hafta sonu hiç dışarı çıkmadığı için evde yalnız kalmamıştı. Bu sayede babaannesinin

endişeli bakışlarının odağı olmaktan da kurtulmuştu. Cumartesi akşamüzeri babası özel bir yemek hazırlayacağını söyleyerek babaannesiyle mutfağa girdiğinde babasının salonda sehpanın üzerinde bıraktığı cep telefonu çaldı. Telefon kapanmadan açmak için eline aldığında, arayanın Sinan olduğunu görünce önce panikledi sonra da cevap verdi. Aslı'nın sesini duyunca genç adam biran duraksamış olsa da, tek bir laf etmeden direkt olarak babasını istedi.

Hiçbir şey söylemeden morali bozulmuş ve şaşırmış bir halde telefonu babasına götürdü. Onların konuşmalarını duymamak için de yine moralsiz bir şekilde salona geçip televizyonun karşısına oturdu. Sinan'ın kendisiyle konuşmak dahi istememesini aklı bir türlü almıyordu. Geçen hafta hastanede onu istemediğini söyleyerek kriz geçirdiği gün, doktoru Uğur, neredeyse odadan zorla çıkarmış, hayal meyal hatırladığı kadarıyla kendisini görmemeye dayanamayacağını falan söylemişti. Oysaki şu son gündeki tavırları, dayanamayacak bir adamın değil, tamamen unutmuş, ilişkisini arkasında bırakmış, bitirmiş bir adamın tavırlarıydı. Genç adamın kendisini bu kadar çabuk bıraktığına bir türlü inanamıyordu. Duyguları, bu davranışlar karşısında ne kadar incinip kırılsa da; mantığı, onu unutmak için bunu fırsat olarak görüyordu. Belki de Sinan kasıtlı bir şekilde böyle davranıyor, daha kolay unutması için çalışıyordu. Tabii bu da bir ihtimaldi ama ilişkiyi bitirmek isteyen o değil de, kendisi olduğu için bu ihtimal oldukça zayıf ve temelsiz göründü gözüne.

Salonda oturmuş canı sıkkın bir halde boş gözlerle televizyon seyrederken babası yanına geldi. Sanki bir açıklama borçluymuş gibi *"Sinan ile bir hastamız hakkında görüşüyorduk, durum değerlendirmesi yaptık biraz."* dedi.

"Yal İyi." dedi umursamazca.

Babası karşısındaki koltuğa oturdu ve dikkatle kendisine bakmaya başladı. Aslı da bu bakışları üzerinde hissediyor, babasının genç adamla ilgili bir açıklama beklediğini hissediyordu.

En sonunda dayanamadı *"Eminim sen de anlamışsındır Sinan ile ayrıldık."* dedi.

Babası hiçbir şey söylemeden dikkatlice bakmaya devam etti. Sonra da haberi yokmuş gibi *"Neden?"* diye sordu. Aslı üzgün bir şekilde başını önüne eğdi.

"Öyle olması gerekiyordu." dedi kısaca.

"Hâlâ öyle mi düşünüyorsun?"

Babası oturduğu koltukta hareket ederek öne doğru eğildi, iki elinin parmaklarını birbirine geçirdi ve gözlerini dikkatli bir şekilde Aslı'ya dikti.

"Evet" dedi Aslı isteksizce.

"Peki" diyerek babası yeniden arkasına yaslandı. Bu sefer Aslı dikkatli bakışlarını ona çevirdi.

"Sinan sana ilişkimizin bittiğini söyledi değil mi?" diye sordu.

"Evet. Sinan bana bazı şeyler söyledi." dedi babası gözlerini yine kızından ayırmadan.

"Ne gibi şeyler?"

Genç adamın söylediklerini merak etmişti.

"Bu ilişkiyi senin bitirmek istediğini söyledi."

"Doğruyu söylemiş." dedi dalgın bir şekilde.

"Bunu neden yapıyorsun Aslı? Bu şekilde davranarak ikinize de eziyet çektirdiğinin farkında mısın?"

"Sinan hiç de sıkıntı çekiyor gibi görünmüyor. Anlaşılan unutmuş bile beni."

"Bu senin umurunda mı?"

Hayatta umursadığı belki de en önemli şeydi, ama bu şartlar altında belki de genç adamın tavırları en doğrusuydu. Bu yüzden

bu tavırlara minnetle sığınarak bu ilişkiyi kendisinin de arkada bırakması gerekiyordu.

"Hayır artık umurumda değil." dedi sesinin ifadesiz bir şekilde çıkmasına elinden geldiğince özen göstermişti.

"Peki kızım, ikiniz de yetişkin insanlarsınız. Bu yüzden ilişkiniz hakkında en doğru kararı verecek olan yine sizsiniz."

Aslı bakışlarını tekrar televizyona çevirdi. Babası da bu konu hakkında başka bir şey söylemedi.

Ertesi gün ise Aslı'nın hiç beklemediği sürpriz bir ziyaretçisi oldu. Kapı çalınca babaannesinden önce gidip açmış, Esin'i karşısında görünce de çok şaşırmıştı.

"Merhaba Esin, bu ne güzel sürpriz, girsene içeri."

"Rahatsızlandığını yeni duydum, geçmiş olsun demek için uğradım."

Birlikte salona geçip karşılıklı oturdular.

"Şimdi nasılsın?" diye sordu Esin endişeyle.

"Çok daha iyiyim, baya toparladım kendimi."

"İyi olmana sevindim."

Aslı meraklı bakışlarını Esin'e çevirdikten sonra *"Kimden duydun?"* diye sordu.

"Abimden." dedi hafifçe kızararak.

"Ya!"

"Bak canım, ikiniz arasında bazı sorunlar olduğunun farkındayım. İstersen konuşabiliriz."

Yaklaşımı oldukça sıcak ve dostçaydı. Acaba onu genç adam göndermiş olabilir miydi? Eğer gönderdiyse bu hâlâ kendisine değer verdiğini gösterirdi.

"Sinan mı gelmeni istedi?" diye sordu biraz heyecan ve biraz da ümitle.

"Hayır, o istemedi. Ama ben gelmek isteyince de engel olmadı."

"Bu konuda konuşacak bir şey yok Esin." dedi sesindeki hayal kırıklığını saklamaya çalışarak.

"Bence çok şey var ve sanırım bunları da konuşmamız gerekiyor."

Aslı, babası ve babaannesinin mutfakta olduklarını ve salonda konuşulan her şeyin de orada duyulduğunu bildiği için Esin'e kendi odasına gitmelerini teklif etti. O da başıyla onaylayınca odasına geçerek kapıyı kapattılar. İçeri girince Aslı yatağına, Esin de onun karşısındaki koltuğa oturdu.

"Sinan ile aramızda bir sorun olduğunu nereden biliyorsun? Ağabeyin mi anlattı?" diye sordu.

"Hayır canım, abim hiçbir şey söylemedi. Hemen her gün annemleri telefonla arar onların hatırını sormadığı bir gün geçirmezdi. Bu hafta hiç aramadı. Biz aradığımızda ise doğru düzgün konuşmadan hep kapatıyordu telefonu. Bir şeyler olduğunun farkına vardık ama hasta sorunlarıdır, yorgunluktur diye üstüne gitmedik. Seninle bir sorunu olacağı ise, hiç aklımıza gelmedi. Daha önce babamla konuşarak anlaşmışlar, dün Foça'ya gelecek, beraber tekneyle balığa çıkacaklardı. Gelmediği gibi arayıp da haber bile vermedi. Bu yüzden de Adnan'la bugün merak ettiğimiz için ağabeyimi ziyarete geldik."

"Peki sorun neymiş, söyledi mi?"

Esin inanmaz gözlerle Aslı'ya baktı.

"Gerçekten bilmiyor musun? Buna inanmıyorum işte."

"Bilmiyorum."

"Her neyse. Bugün ağabeyimi görünce çok şaşırdım. Çünkü çok solgun ve hasta görünüyordu. Bu güne kadar da hiç bu kadar sinirli olduğunu görmedim. Bugün kaç kere tersledi beni, bir bilsen şaşarsın."

"Üzüldüm şimdi."

"Ben de çok üzgünüm Aslı. Adnan ağabeyime ne olduğunu sorunca o da senden bahsetti. Geçen hafta rahatsızlanmışsın bu olay çok sarsmış onu."

"Bunu kendisi mi söyledi?"

Aslı hem şaşırmış hem de merak etmişti.

"Hayır canım söylemesine gerek yok, durum ortada zaten. Sonra bize senin ilişkinizi bitirdiğini söyledi."

Demek ki Sinan, artık ilişkilerinin tamamen bittiğini düşünmüş ki, bunu ailesi ile paylaşmaktan çekinmemişti.

"Evet bitti Esin." dedi üzüntüyle.

"Neden böyle bir karar verme gereği duydun."

"En doğrusu bu olduğu için."

"Neyin doğrusu?"

"Bu ilişki benim için artık imkânsız."

"Böyle konuşma Aslı, neden imkânsız olsun ki? İkinizde birbirinizi seviyorsunuz, ne diye birbirinize acı çektiriyorsunuz anlamıyorum."

"Nedenini bilmeden beni anlayamazsın Esin. Bu yüzden bu konuyu konuşmanın bir anlamı yok."

"O zaman nedenini söyle."

"Söyleyemem, hiç kimseye söylemedim çünkü."

"Ama biriyle paylaşman gerek. Bak içine atmak ne durumlara düşürmüş seni."

"Sana anlatırsam gider hemen Sinan'a söylersin. O zaman durum iyice içinden çıkılmaz bir hal alır."

"Söylemem Aslı. Şuanda yanında Sinan'ın kardeşi olarak değil, senin bir dostun olarak bulunuyorum. Bu yüzden bana içini dökmekte çekinme. Ben iyi bir dinleyiciyimdir bundan emin ol."

"Yapamam, söyleyemem."

Kendisini tutamayarak, ağlamaya başladı. Esin oturduğu koltuktan kalktı, Aslı'nın yanına gelip oturdu ve ona sarıldı.

"Ağlama lütfen, kendini bu kadar üzme. Neyse sorunun lütfen söyle bana."

"Söyleyemem."

"Gerçekten ağabeyime söylemeyeceğim. İkiniz arasındaki sorun beni ilgilendirmez. Ama sen bunu paylaşmadıkça kendini iyi hissetmeyeceksin. Bu yüzden hadi artık anlat bana."

Aslı'nın konuşmaya, bütün bunları birine anlatmaya gerçekten ihtiyacı vardı. Ama buna cesaret edemiyor, Canan ile ilgili sorununu dile getirmek çok zor geliyordu. Fakat birden *"Sorun ablam."* deyiverdi.

"Neden? Ne yaptı ki ablan?"

Esin de çok şaşırmıştı.

"Ablam da Sinan'ı seviyor, ona âşık. Bunu bile bile nasıl birlikte olabilirim söyler misin?"

Aslı'yı saran kollar önce kaskatı kesildi, sonra da gevşeyerek bıraktı. Esin biraz geri çekilip şok geçiren insanların ifadesiyle Aslı'nın yüzüne bakmaya başladı.

"İnanmıyorum! Doğru mu söylüyorsun?"

Aslı hıçkırıklar arasında *"Evet"* diyebildi zorlukla.

Esin bir süre daha şaşkınca Aslı'ya baktıktan sonra genç kıza yeniden sarıldı.

"Canım benim, şimdi anlaşılıyor her şey." dedi üzüntüyle.

İkisi de bir süre ağlayarak birbirlerine sarıldılar. Durumu kavrayan Esin, Aslı'yı teselli edecek bir söz dahi söyleyemedi. Bir süre daha genç kızın yanında oturduktan sonra *"Olayları zamana bırak. Zaman her şeyin ilacıdır."* dedi ve daha sonra da gitmek üzere ayağa kalktı.

Aslı, onu geçirdikten sonra kendi kendine ağlamaya devam etti. Durumunun ümitsiz olduğunu artık Esin bile anlamış olmalıydı. Sonra düşünceleri ablasına kaydı. Hastanede yattığı o bir hafta süresince aramadığı gibi ziyaretine dahi gelmemişti. Demek ki nasıl olduğunu umursamayacak kadar kendisinden nefret ediyordu. Annesi birkaç sefer daha yanına uğramış olmasına rağmen ablasıyla ilgili hiçbir bilgi vermediği gibi nasıl olduğuna dair de bir şey söylememişti.

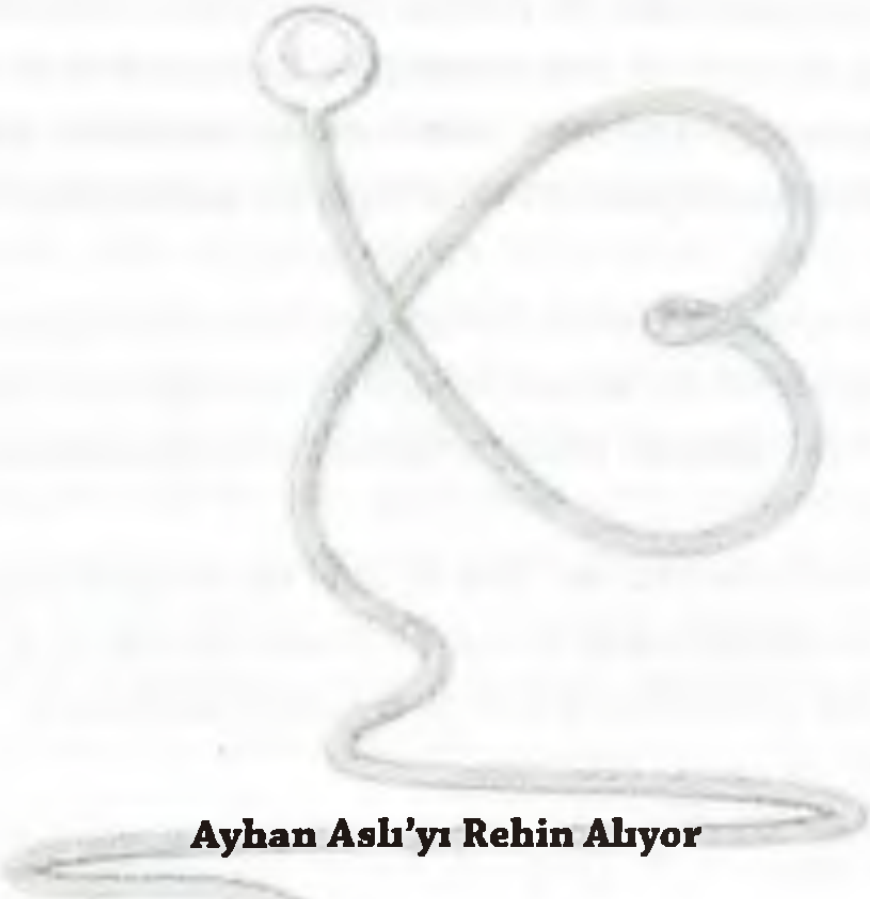
Şuanda kendisini ucu bucağı görünmeyen bir denizde, fırtınaya tutulmuş ve ne tarafa gideceğini bilemeden şiddetli bir akıntıya doğru kürek çeken küçük ve korunmasız bir teknede gibi hissediyor, bu fırtınayı kolaylıkla atlatabileceğini düşünmüyordu. Bu korkunç ve karanlık girdabın içinde, kurtulmak için ne kadar çırpınırsa o kadar çok batıyordu. Belki de onu bu korkunç boşluktan ablası kurtaracaktı. En azından kendisi öyle olmasını ümit ediyordu. Ona o kadar çok ihtiyacı vardı ki, kendisini kurtarmak için sadece elini uzatması o korkunç hiçliğin, karanlığın içinden çıkması için yeterli olacaktı. Ama ablası bırak elinden tutmayı neredeyse elleriyle o karanlığın içine, arkasına dahi bakmadan itivermişti kardeşini.

Canan'ın da yaşadığı şoku ve arkasından gelen hayal kırıklığını tahmin edebiliyordu. Böyle düşününce ablasından çok şey bekliyormuş gibi geliyordu. Belki o da aynı durumdaydı ve kardeşi tarafından kurtarılmayı bekliyordu. Bu da bir olasılıktı tabi ki. Ama yine de hastaneden çıkacağı gün o eve gidip ablasıyla yüzleşmek istememişti. En azından daha önce bir kere bile görüşmüş olsalar ve onun nasıl olduğunu bilmiş olsa eve gitmek için cesareti de olurdu mutlaka. Nedense onlarla birlikte oturduğu evi artık kendi evi gibi göremiyordu. Annesi ve ablasıyla Sinan yüzünden yaşadığı olaylar artık evine bile yabancılaşmasına yol

açmıştı. Şuanda kendisini anlayan ve ona her zaman destek olmuş olan babasıyla birlikte olmaya ihtiyacı vardı.

Sonra düşünceleri yine sevdiği adama kaydı ve onu artık tamamen kaybetmiş olmanın derin üzüntüsü içinde ağlamaya devam etti.

***

Ayhan Aslı'yı Rehin Alıyor

Pazartesi sabahı hastaneye gittiğinde servisteki arkadaşları Aslı'nın yanına gelerek hepsi tek tek yine geçmiş olsun dediler. Hatta bir ara Osman *"Senin artık iyice keçileri kaçırdığını düşünmeye başlamıştık."* diye Aslı'ya şaka yollu takıldı.

"Aman Osman, yine bir laf sokuşturup beni kızdırmasan olmaz değil mi?"

"Olmaz tabii, şanıma yakışmaz. Ama şaka bir yana gerçekten bugün çok iyi görünüyorsun Aslı. Aramıza tekrar hoş geldin."

"Teşekkür ederim Osman. Bak bu sözlerin de iyi moral oldu bana."

Bu arada Aslı gözlerini odada tekrar gezdirdi. Ayhan'ı göremeyince merakla arkadaşlarına sordu.

"Ayhan hala gelmedi mi?"

Soruyu yine Osman cevaplandırdı.

"Sanırım buradaki bütün olaylardan Ayhan sorumlu. Gözaltından çıktığı gün kaçtı. Ne geldi ne de bir haber aldık kendisinden. Son zamanlarda hem davranışları bir garipti hem de çok para harcamaya başlamıştı. Bütün bunlar polislerin dikkatini çekti. Artık onu bir şüpheli olarak değil, bir suçlu olarak arıyorlar."

"Çok yazık etti kendine. Ne diye bu masum çocukların kaçırılmasına yardım etti ki. Şurada güzel bir mesleği vardı oysaki."

"Her şeyi para için yapmıştır, başka bir açıklaması yok." dedi Osman.

"Hepimiz çok üzüldük." diye bu sefer de Esra girdi araya.

"Hem bölümümüzde hem de bizim servisimizde böyle bir şey yaşanması ve bu olaylardan da bir arkadaşımızın sorumlu olması hepimizi çok sarstı." dedi Yıldız.

"Neyse arkadaşlar biz artık işimizin başına dönelim." dedi Ayşe.

Zaten o lafını bitirir bitirmez odaya Ömer Bey girdi. Aslı'yı görünce *"Hoş geldin Aslı. Tekrar geçmiş olsun."* dedi.

"Teşekkür ederim Ömer Abi."

"Hadi bakalım çocuklar, vizite başlayalım artık." diyerek hepsini odadan çıkardı.

Vizit boyunca Ömer Bey, Aslı'ya hiç yüklenmedi. Dikkatini çeken başka bir şey de Gül'ün de anlattığı gibi, Gül'e de gereğinden fazla yüklenmemesi, diğerlerine davrandığı gibi davranmış olmasıydı. Psikolojik bir rahatsızlık geçirmesi onu da endişelendirmiş olmalıydı büyük ihtimal. Gül'ün de benzer bir rahatsızlık geçirmesi korkusu kendisini toparlamasına neden olmuş gibi görünüyordu. Onların aralarının düzelmesine çok mutlu oldu. Ömer Bey de artık aradaki dengeyi iyi oturtmuş olmalıydı ki, Gül de rahatlamış, üzerinden gerginliği atarak kendini vizitlerde daha iyi

ifade edebilmeye başlamıştı. Vizitten sonra hastaların dosyalarını alarak onları incelemeye başladı, bir haftalık açığı kapatmak için eksiklerini gözden geçirmeye çalıştı.

Öğlen yemekten sonra hemen servise çıkmayıp, bir süre de bahçede dolaşmaya başladılar. Neredeyse ekim ayının başında olmalarına rağmen hava oldukça sıcaktı ve yaz aylarını aratmıyordu. Dolaşırken gözlerini çevrede dolaştırıyor, bir ihtimal Sinan'ı görme umudu taşıyordu. Bugün rapordan sonra hastanede ilk günü olmasına rağmen sabahtan beri genç adam ne aramış ne de görmek için bir çaba göstermişti. İçten içe bu durum kendisini çok etkiliyor, umursamaz görünme çabaları da fayda etmiyordu. Arkadaşlarının durumu kavrayarak kaygıyla kendisine baktıklarını hissediyor, hepsinin Sinan ile ayrıldıklarını bildiğini düşünüyordu. Hiç kimse yanında Sinan'dan bahsetmiyor kaza ile biri bahsedince de diğerleri hemen onu uyarıyordu. Sanırım genç adam durumu onlara açıklama gereği duymuş olmalıydı ki, bu şekilde davranıyorlardı. Arkadaşlarının bu konu hakkında hiç konuşmamaları ve bir şey söylememeleri de onu üzmeme kaygısından kaynaklanıyordu.

Öğle tatili bitiminde servise çıktıklarında, hastalarına bakmak için iki numaralı hasta koğuşuna gitti. Odaya girdiğinde Samet'in yatağını görür görmez yine kendisini kötü hissetti. Sabahki vizitte o yatağın dolmuş olduğunu ve başka bir çocuğun yattığını görmüştü ama etrafı kalabalık olduğundan ve vizitede olmanın heyecanından anlayamamıştı ama şimdi Samet'in olmadığını, çocuğun nasıl ve ne durumda olduğunu bilememenin endişesiyle yine kendisini kötü hissederek çocuk için yeniden kaygılanmaya başladı.

Bu arada oda kapısının hızla açıldığını duyunca irkilerek başını çevirdi. Ayhan gözü dönmüş bir halde hızla içeri dalıp, hiç konuşmadan Aslı'yı kolundan çekerek sürüklemeye başladı.

"Ayhan ne yapıyorsun sen? Bırak beni!.. Bırak!" diye bağırarak kolunu hızla çekip Ayhan'ın elinden kurtardı.

"Sana benden bu kadar kolay kurtulamazsın demiştim değil mi?" diye pis bir şekilde sırıttı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Burada hasta çocuklar var, onları korkutmadan git buradan." diye sertçe çıkıştı.

"Çok geç artık. Buraya sırf senin için geldim. Şimdi ses çıkarmadan söylediklerimi yap."

Aslı, Ayhan'dan tedirgin olduğu için ani bir hareketle yanından geçerek dışarı çıkmak istedi. Fakat o da hareketini anlamış olmalı ki, saçlarına asıldığı gibi geri çekti.

"İşimi zorlaştırma, ben ne istiyorsam onu yapacaksın." diye sinirle neredeyse dişlerinin arasından hırlayarak konuştu.

Aslı, Ona teslim olmak istemiyor, bir yandan da saçlarını hızla çektiği için canının acısından dişlerini sıkarak çocuklar etkilenmesin diye ses çıkarmamaya çalışıyordu. Nasıl olduğunu dahi anlamadan Ayhan'ın belinden silah çıkararak başına doğrulttuğunu fark etti. Çocuklar da silahı görmüşler ve hepsi birden korkuyla çığlık atmaya başlamışlardı. Ayhan onları ne görüyor ne de duyuyordu.

"Şimdi beynini dağıtmadan söylediğimi yap." diyerek bir eliyle kavramış olduğu saçını yine hızla kendisine doğru çekti.

Ne kadar direnirse direnşin artık onun istediklerini yapmaktan başka çaresi yoktu.

"Ayhan lütfen çocukların yanında bir şey yapma bari." diye yalvarmaya başladı.

Ayhan hiç konuşmadan bir eliyle hala Aslı'nın saçlarını tutuyor, diğer eliyle de silahı başına dayayarak genç kıza direktif veriyordu.

"Şimdi hiç kimseye bir şey söylemeden benimle birlikte bu odadan çıkacaksın."

Ona boyun eğerek yavaşça birlikte koridora çıktılar. Danışma masasında oturan iki hemşireden başka koridorda kimseler yoktu ve onlar da gördükleri karşısında donmuş bir halde korkuyla bakmaya başlamışlardı. Ayhan, Aslı'yı hızla koridor boyunca sürükledi.

"Yardım Edin!" diye Aslı hemşirelere bakarak bağırdı.

"Sus!" Bir kelime dahi edersen beynini dağıtırım.

Onun bu nafile çabası daha hızla saçının çekilmesine, silahın kabzasıyla şakağına sert bir darbe almasına neden oldu. Ayhan, fark edilmenin etkisiyle panikleyerek tam önünden geçtikleri servis şefi Ömer Beyin odasının kapısını açıp, hızla Aslı'yı içeri savurdu. Oda boştu. Cam duvarlarla çevrili odanın jalûzilerini kapatarak dışarıyla görsel bağlantıyı da kesti. Sonra da genç kıza iğreniyormuş gibi bir ifadeyle ve nefretle bakmaya başladı.

"Ayhan neden yapıyorsun bunu? Günlerdir polis seni arıyor, böyle davranarak kendini suçlu durumuna düşürüyorsun."

"Belki de suçluyumdur." diye sinirli bir kahkaha attı. Sonra da *"Eğer nöbetinde beni görmemiş olsaydın bunların hiç biri olmayacak, benden kesinlikle şüphelenmeyeceklerdi, asıl şüpheli sen olacaktın. Ama artık bunların benim için bir önemi kalmadı. Şimdi sessizce beklemeye başla bakalım."* dedi yüzü öfkeden kararmış bir halde.

Kısa bir süre sonra polis arabalarının siren sesleri duyulmaya başlayınca, yardım çağrılarını alan hemşirelerin polis çağırdıklarını anladı ve bir nebze de olsa bu durum rahatlamasına neden oldu. Fakat bu rahatlık çok kısa bir süre sürdü. Polislerin geldiğini fark eden Ayhan, yüzü sinirden mosmor bir şekilde odada gördüğü her şeye tekme atarak küfretmeye başladı. Bölüm şefi Ömer Bey'in, masasının önündeki sehpanın üzerinde duran ve titizlikle koruduğu Japonya'dan hediye gelmiş olan otantik çok şık cam

fanusta bu sinirli tekmelerden nasibi almış ve yere düşerek kırılıp parçalanmıştı. Kitaplıktaki kitaplardan da bir kaçı tekme darbeleri sonucu yere yuvarlanıp etrafa saçılmışlardı. Aslı bütün bunları bir köşeye sinmiş bir şekilde korku dolu gözlerle seyrediyordu. Genç adam ise durmadan *"Hepsi senin suçun!.. Hepsi senin suçun!"* diye bağırıyordu.

Bir süre sonra, polisler servise gelmişler, odanın hemen dışında mevzilenerek, Ayhan'ı ikna etme çabasına girmişlerdi. Fakat Ayhan, olumlu bir tepki vermediği gibi, tam tersi polislere de tehditler savurmaya başladı.

"Gidin buradan! Gitmezseniz Aslı'yı vururum!"

Onun bu laftan anlamaz delirmiş hali, ne kadar korkarsa korksun bir şeyler yapması gerektiğini de ortaya koyuyordu. Genç adamın polisleri dinlemeyeceği aşikârdı. Belki onunla konuşursa ikna etme şansı olurdu.

"Ayhan yapma, aileni düşün. Bütün bunları duysalar nasıl kahrolacaklarını biliyorsun. Sana bir şey olsa onlara kim bakacak? Senin için kurdukları bütün hayalleri öldürecek misin?" dedi sesinin sakin ve ölçülü çıkmasına gayret göstererek.

"Kapat çeneni! Konuşmaya hakkın bile yok senin. Onların hayalleri sana âşık olduğum gün öldü zaten."

Hem sinirle konuşuyor, hem de kesik kesik hırlar gibi nefes alıp veriyordu. O da gergin olduğunu, hatta korktuğunu belli etmemeye çalışsa da; terleyen yüzünü titreyen elleriyle silmeye çalışmasından ve kendisine yaramaz çocuk ifadesi veren pamuk gibi beyaz yüzünün, kıpkırmızı bir renge dönüşmesi onu ele veriyordu. Sürekli olarak jaluzileri kapalı olan cama yaklaşıp hafifçe aralayarak, dışarıyı kontrol ediyordu. Daha önce Ayhan'nın bazı davranış ve tavırlarından rahatsız olmuş ve kimi zaman da ondan korkup çekince yaşamıştı. Ama ne olursa olsun bugünkü bu dav-

ranışı büyük bir şaşkınlığa düşmesine sebep oldu. Silah getirip kendisini rehin alacağı, hatta öldürmeyi göze alabileceği mümkün değil aklına gelmezdi. Genç adamın psikolojisinin bozuk olduğu gün gibi ortadaydı.

"Ayhan şuanda hiçbir şey senin yaptıklarının bahanesi olamaz. Kimsesiz çocukları kaçırıp hayatlarını tehlikeye attın. Şimdi de beni öldürmek istiyorsun. Ne için Ayhan? Söyle, ne için?"

Genç adam cam kapıdan dışarıyı gözetlerken duyduğu sözler üzerine sinirli bir şekilde gelip sert bir tokat attı.

"Sus tamam mı sus artık. Hâlâ anlamadın değil mi? Hepsini senin için yaptım. Seni sevdim, sana değer verdim. Ama sen ne yaptın? Hiç yüzüme bile bakmadın. Gittin yine kendin gibi zengin, züppe birine âşık oldun. Belki param olursa beni de seversin sanmıştım. Yanılmışım."

Bu arada dışarıdan Ömer Bey'in sesi geldi:

"Ayhan! Ne yapıyorsun sen? Aslı'yı bırak! Bazı şeyleri konuşarak halledebiliriz. Daha sonra pişman olacağın bir şey yapmadan çık artık odadan."

Ömer Bey'in endişeli ve buyurgan sesine rağmen Ayhan, soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

"Ömer Abi her şey bitti artık benim için. Bu odadan ancak cesedim çıkar. Her şeyi göze aldım ben. Aslı da ancak benimle aynı şekilde çıkar."

"Derdin nedir o zaman söylesene, ne istiyorsun? Neden rehin aldın Aslı'yı?"

"Nedeni Aslı ile benim aramda. Polislere söyleyin servisi boşaltsınlar. İşleri daha da zorlaştıracaklar."

"Onlar da görevini yapıyor. Hem hiçbir şey için geç sayılmaz, kendine ve Aslı'ya daha fazla zarar vermeden hadi çıkın artık. Bak burada çocuklar var. Hepsi korkmuş bir halde panik halinde-

ler. Hasta bu çocuklar Ayhan. Sen sadece sana ve Aslı'ya değil, bu masum çocuklara da zarar vereceksin."

"Yeter! Ömer abi karışma artık sen. Bu iş gittiği yere kadar gidecek. Artık hiçbir şey umurumda değil."

Aslı, buradan sağ çıkamayacağını anlayınca kendini kötü hissetmeye başladı. Artık dayanma gücü de kalmamıştı. Bütün bu olanlar yüzünden bölümde yatan hasta çocukların zarar görmesine ise kesinlikle dayanamazdı. Bu yüzden çaresizce kaderine razı oldu.

"Hadi ne yapacaksan yap artık, çocukları daha fazla tehlikeye atma." dedi boyun eğmiş bir halde. Sesinin bu kadar sakin çıkmasına şaşırmıştı.

Genç adam küfreder gibi bir kahkaha attıktan sonra, nefret dolu bakışlarını ona çevirdi. Gözlerinde kin ve öfke bulutları apaçık görünüyor, bakışlarındaki karanlık insanın kanını iliklerine kadar donduruyordu.

"Ölümünün bu kadar kolay olacağını mı sandın? Bekle biraz, olayı bütün hastane duymuştur. Birazdan züppe sevgilin de haberi alıp gelir. Onun gözleri önünde vuracağım seni. Sana sahip olamamanın acısını ben çektim. O da bu acıyı çekecek." diye bağırdı, elindeki silahı tehdit eder şekilde sallıyordu.

Genç adam o kadar sinirli bir halde konuşuyordu ki sesi hırlar gibi çıkıyor, burun delikleri hızlı bir şekilde açılıp kapanıyor, sol şakağında kendini kaybetmiş mor bir damar sürekli seğiriyordu.

Bütün bunlara rağmen Aslı, soğukkanlılığını korumak için büyük bir çaba harcıyordu. Titreyen ellerini birbirine kenetleyip, sakin olmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Şu karşısındaki zavallı serseriye istediği hazzı vermeyecekti. Sonra bakışlarını Ayhan'a çevirip küçümser ve duygusuz bir sesle konuştu.

"Biliyor musun hastasın sen. Hangi normal bir insan böyle bir düşünceye sahip olabilir. Başkasının sevgilisini elinden almak için ölümü ve öldürmeyi göze alabilir. Kesinlikle normal birinin davranışları değil bunlar. Sen bir zavallısın!.. Zavallı..."

Genç adam yanına gelip yine sert bir tokat atarak susturdu Aslı'yı. Artık yüzü iyice mosmor kesilmişti.

"Ben adalet arıyorum. Benim adaletim de bu işte. Şimdi kes sesini de sevgilini beklemeye başla." Artık tamamen kendini kaybetmiş bir halde bağırarak konuşuyordu.

Canan ise, iş yerinde bir türlü kendisini işine veremiyor, sürekli kardeşini düşünüyordu. Geçen haftayı hastanede geçirdiğini annesinden öğrenmiş, durumu hakkında da bilgi almıştı. Çok üzülmüş ve endişelenmiş olmasına rağmen, görmeye gitmek için cesaret bulamamıştı. Çünkü kardeşinin o duruma gelmesine kendisi sebep olmuş, için için de vicdan azabı çekmeye başlamıştı. Eğer Aslı'nın kendisinin duygularından haberi olsaydı, Sinan ile ilişkisini sürdürmeyeceğini biliyordu. Nasıl genç adamla kardeşinin ilişkisi kendisinde şok etkisi yarattıysa, kendisinin ona âşık olması da, kardeşinde aynı ölçüde belki de daha fazla bir etki yaratmıştı. O zaman olay yeni olduğu için ve kafası da oldukça karışmış olduğundan dolayı durumu Aslı açısından değerlendirememişti.

İçine düştüğü ruhsal durum kardeşini çok etkilemiş, kolay kolay da atlatamamıştı. Bu düşünce dahi kendisini kötü hissetmesine yetiyordu. Sevgili kardeşi çok zarar görmüş, bunun sonucunda da tedavi olmak zorunda kalmıştı. İşte bu vicdan azabı ile karşısına çıkmaya korkmuştu. Çünkü kendisini affetmeyeceğini düşünüyordu. Şimdi de midesi tarif edemeyeceği bir sıkıntıyla yanıyor kavruluyordu sanki. Mutlaka Aslı'yı görmeli yüzüne karşı özür dilemeliydi.

Annesi hastane ziyaretleri sırasında Aslı'nın Sinan ile ilişkisini bitirdiğini öğrenmiş, bunu da kendisine söylemişti. Sonuçta bu habere sevinmiş olsa bile, içinde bir rahatlama hissedememişti. Çünkü birbirini seven iki insanı ayırmış oluyordu. Fakat bu düşünceleri Sinan'a olan hislerini de değiştirmiyordu. Böylece içinden çıkılamaz büyük bir ikilemin içine düştüğünün de farkındaydı. Hem kardeşi mutlu olsun istiyor hem de sevdiği erkekle bir beraberlik kuracak olmaları yüzünden oldukça rahatsız oluyordu. Bir çıkar yol bulup, bu ikilemden çıkmak istiyor, fakat bunu nasıl başaracağını bilmiyordu. Şuanda bildiği tek şey varsa o da, kız kardeşini yoğun bir şekilde görme isteği duymasıydı. Hastaneden çıktığında eve gelmediği için, bu durumu kendisini görmek istemediğine bağlamış, buna da oldukça üzülmüştü. Bu yüzden bir an önce yanına gidip konuşmak, bir şekilde orta yolu bulmak istiyordu.

Daha fazla dayanamayacağını bildiğinden müdüründen izin alarak hastaneye gitmek üzere işten ayrıldı.

Hastaneye geldiğinde polis ve ekip arabalarını görünce şaşırarak meraklı bakışlarla çevresine bakınmaya başladı. Fakat çevrede kimse ne olduğunu bilmediği gibi herkes bir şeyler öğrenebilmek için *'Ne olmuş? Polis neden gelmiş?'* gibi soruları birbirlerine yöneltiyor ve böylece meraklarını giderecek bir cevap bulmaya çalışıyorlardı. Olayı Aslı'dan öğrenme düşüncesiyle hastane binasına doğru yürümeye başladı. Pediatri servisine çıktığında, gördüğü büyük bir koşturmaca hemen dikkatini çekti. Aslı'nın staj yaptığı serviste neredeyse bütün personel toplanmış, korku içindeki hasta çocukları diğer servislere taşımakla meşguldüler. Serviste de birkaç polis vardı. Onlar da personelle konuşarak bazı ayarlamalar yapmaya çalışıyorlardı. Korkuyla etrafına bakınarak Aslı'yı aradı. Koridorun bir ucunda Ayşe ve Gül'ü endişeli bir şekilde görünce hemen onların yanına doğru gitti.

"Neler oluyor burada?" diye korkuyla sordu.

İkisi de kendisine acı ve endişe ile bakarak ne söyleyeceklerini bilmez bir halde lafı ağızlarında gevelemeye başladılar.

"Şey bir arkadaş, yine bir arkadaşımızı rehin aldı." dedi Ayşe.

"Aslı nerede acaba? Onu gördünüz mü?"

"O da buralardadır." dedi Gül, Canan için endişelendiklerinden dolayı bir türlü doğruyu söyleyemiyorlardı.

Bu arada hastanede olayı duyan servise gelmişti. Canan endişeli bakışlarını etrafta gezdirirken servise koşarak gelen Ercan'ı gördü. Yüzü endişeden sararmıştı. Yanlarına gelir gelmez hemen Ayşe'ye sarıldı.

"Çok şükür iyisin. Serviste bir bayan doktoru rehin almışlar diye duyunca korkudan nerdeyse ölecektim." dedi.

Canan onları o halde görünce iyice şaşkına döndü. Hani Ercan Aslı'yı seviyordu? Ne olmuştu ona böyle?

Sonra yine gözlerini korkuyla etrafında gezdirmeye başladı ama kardeşi görünürde yoktu. Ercan da bunu fark etmiş olmalı ki *"Aslı nerede?"* diye endişeyle sordu.

Gül ile Ayşe'nin Ercan'a o andaki bakışları Canan'ın da olayı anlamasına neden oldu.

"Aman Allah'ım! Aslı'yı mı rehin aldılar yoksa?" diye acı içinde bağırdı.

"Ayhan Aslı'yı rehin aldı." dedi Ayşe Ercan'a.

"Allah Allah! Neden öyle bir şey yapsın ki?"

Ercan da oldukça endişeli ve şaşkındı.

"Biz de bilmiyoruz Ercan. Bildiğimiz tek şey Ayhan'ın elinde bir silah olduğu ve bunu da Aslı'nın başına dayadığı." dedi Gül.

Canan duydukları karşısında şok olmuş, kardeşinin tehlikede olması sarsılmasına neden olmuştu. Kalbi heyecan ve korkudan yerinden fırlayacak gibi atıyor, duyduğu kaygıdan dolayı kendini bayılacak gibi hissediyordu.

Herkes korku ve endişe ile beklerken Ercan, yanlarından ayrılarak polislerle konuşan Ömer Bey'in yanına gitti. Onunla kısaca konuştuktan sonra odaya yaklaşıp Ayhan'a seslendi.

"Ayhan ne yapıyorsun sen? Hemen Aslı'yı bırak!" diye bağırdı.

İçerden Ayhan'ın bağıran sesi geldi.

"Siz karışmayın bu işe. Aslı'yı bırakmayacağım. Benimle birlikte o da mezara gidecek."

"Derdin ne oğlum senin? Ne alıp veremediğin var onunla?"

Ercan da artık kendisini tutamıyor, sinirle bağırarak konuşuyordu.

Canan duydukları karşısında resmen şok geçiriyordu. Zavallı kardeşi son günlerde çektikleri yetmezmiş gibi, şimdi de böyle bir durumla yüz yüze kalmış, hayatı da tehlikeye girmişti. Ona bir şey olursa dayanamayacağını, böyle bir şeyi atlatamayacağını biliyordu. Birden aklına Sinan'a söylediği sözler geldi. Aslı için *'Ölse de umurumda değil.'* demişti. Aklına gelen bu sözlerle içindeki acının yoğunlaşarak arttığını hissetti. Eğer şimdi Aslı'ya bir şey olursa, bu sözlerinin ve bu acının altından nasıl kalkacaktı? Bu sözler taş gibi içine otururken, sağanak bir yağmura tutulmuşçasına gözlerinden boşalan yaşlara da engel olamıyordu. O sırada servis kapısından içeri girmekte olan annesini gördü. O da kendisini görür görmez yanına gelerek ne olduğunu sordu. Rehin alınanın Aslı olduğunu öğrenince kadıncağızın yüzü birden sapsarı oldu ve durduğu yerde sendelemeye başladı. Hemen kolundan tutarak koridordaki sandalyelerden birine oturttu. Annesi *"Aman Allah'ım! Zavallı kızım benim! Canım yavrum benim!"* diye olduğu yerde sessizce ağlamaya başladı.

Canan annesinin elini tutup ona güç vermeye çalıştı. Bu arada babaları da servise gelmişti. Doğruca onların yanına geldi ve

Canan'a sarıldı. Nevin Hanım'ın da omzuna dokunarak destek vermeye çalıştı. Babasının durumu da kendilerinden farklı değildi. Adamcağız sanki on yaş ihtiyarlamış gibi birden bire çökmüş, yüzü bembeyaz olmuştu. Fark ettirmemeye çalışsa da titreyen elleri hemen göze çarpıyordu. Kısa bir süre yanlarında kaldıktan sonra, olay hakkında bilgi almak için polislerin ve Ömer Bey'in yanına gitti.

Ayhan kafese kapatılmış vahşi hayvanlar gibi odanın içinde sabırsızca dolaşıyor, odadaki eşyalara tekme atmaya devam ediyordu. Kırılan dökülen eşyaların artık hattı hesabı kalmamıştı. Oda savaş alanına dönmüş gibiydi. Sindiği köşede sessizce otururak, korkuyla Ayhan'ı seyrediyor, Sinan'ın olayı duyup gelmesini bekliyordu. Ömer Bey'in odasına girdiklerinden beri epey zaman geçtiği halde gelmemiş olması, olayı umursamadığını gösteriyordu. Aslında içinden gelmemesini istiyor, onca olaydan sonra genç adamın bir de kendisini bu şekilde görmesini istemiyordu. Zaten gelmemesi, artık merak etmediğini, onun için endişelenmediğini ve önemsemediğini gösteriyordu. Birden bu düşünce içini acıtmaya başladı. Demek ki artık kendisini bütünüyle hayatından çıkarmış, ölecek durumda olmasını dahi önemsememişti.

Ayhan, oturduğu yere gelip bir ayağı ile bacağını dürttü.

"Ne o yoksa sevgilin seni bıraktı mı? Baksana neredeyse bütün hastane buraya geldi ama seninki gelmedi." dedi pis bir sırıtışla.

"Evet Ayhan, bıraktı. Bu yüzden bütün çabaların boşa çıktı. Beni kaybetmek onu etkilemeyeceğine göre hadi vuracaksan vur artık." diye bağırdı.

"Acele etme güzelim, benim acelem yok. Hatta bu olaydan keyif bile almaya başladım. Bu arada diğer sevgilin geldi, dışarıda. İstersen seni bir göstereyim ona."

"Kimmiş diğer sevgilim?"

"Kim olacak Ercan."

"O benim sevgilim değil."

"Zavallı çocuk, o da sevmişti benim gibi seni. Ama onu da attın bir kenara. İstersen ona da bir heyecan yaşatalım ne dersin?"

"Sen bir zavallısın biliyor musun? İyice kafayı yemişsin."

Korkudan ve terden sırılsıklam olmuş, kendisini perişan ve kötü hissetmeye başlamıştı. Hayatta değer verdiği, sevdiği her şey ellerinin arasından uçup gitmiş gibiydi. Artık yaşama tutunmak için elinde hiçbir şeyi de kalmamıştı. Belki de ölüm kendisi için bir kurtuluş olacak, çektiği acılar son bulacaktı. Tekrar bakışlarını Ayhan'a çevirdi.

"Hadi Ayhan, herkesi tedirgin ettiğin ve yaşattığın korku yeter, bitir artık şu işi. İstediğin gösteriyse zaten yapamayacaksın. Hiç değilse bana daha fazla işkence etme. Sayende çektiğim acılar da son bulur."

Ayhan şaşırarak baktı Aslı'ya.

"Gerçekten seni vurmamı mı istiyorsun?"

"Sen de bunu düşünmüyor musun zaten?"

"Yapma Aslı, bu işi bu kadar kolay bir şekilde yapmayı hiç düşünmedim. Ben sabırla sevgilinin gelmesini bekleyeceğim, sen de o zamana kadar sabret. İstediğini alacaksın merak etme."

Bir süre daha elinde silahla odada sessizce dolaşan Ayhan, ani bir kararla Aslı'nın yanına gelerek hışımla saçlarından tuttuğu gibi onu ayağa kaldırdı. Aslı canının acısından küçük bir çığlık attı.

"Ne yapıyorsun Ayhan? Bıraksana!" diye terslendi.

"Hadi bakalım, küçük bir gösteriye hazırlanıyoruz. Şöyle geç önüme." diyerek Aslı'yı önüne siper ederek jalûzileri açtı ve dışarıyla görsel bağlantıyı da sağlamış oldu. Ayhan bir eliyle saçını çekip diğer eliyle de silahı başına dayayarak Aslı'nın vücudunu

önüne siper etmişti. Onları gören koridordaki polisler de hemen siper almış, silahlarını onlara doğrultmuşlardı. Ama Ayhan, Aslı'yı önüne çektiği için ateş etme şansları yoktu. Aslı çaresizce, olayı duyarak hem kendi servislerinden hem de başka servislerden gelen personele baktı. Bu arada Esra, Yıldız ve Osman'ı gördü. Hepsinin yüzünde korku ve endişe vardı. Sonra gözleri Ayşe ve Gül'e takıldı. Onların da yüzleri bembeyazdı ve ağlayarak bakıyorlardı. Sonra gözleri Canan'ı ve yanındaki annesini görünce dondu kaldı. Canan'ın da gözleri kendi üzerinde donmuş kalmış, iki kardeş öylece sessizce ve acıyla birbirlerine bakmaya başlamışlardı. Annesi de kıpkırmızı gözlerle bakıyor, kendisinden beklenmeyecek bir şekilde *'Yavrum benim! Kızım!'* diye feryat ediyordu. Bu arada odanın hemen önünde polislerin yanında olan babasını gördü. Gözlerinde çaresizliğin ve acının ifadesi vardı. Annesinin feryatları onun da dikkatini çekmiş, hemen eski eşinin yanına giderek ona sarılıp teskin etmeye çalışmıştı. Anne ve babasını öyle gördüğü anda gözleri sevinçten yaşardı. Onları bir araya getirebilmek için ölüme bile seve seve giderdi. Bu şartlar altında bile olsa içi mutlulukla doldu. Gözlerinden akan yaşlara aldırmayarak onlara gülümsemeye çalıştı. Annesi bulunduğu yerden Ayhan'a ağlayarak yalvardı

"Lütfen oğlum, yalvarırım bırak kızımı. Bize dayanamayacağımız bir acıyı yaşatma."

"Kimse bu konuda benim fikrimi değiştiremez boşuna ağlıyorsun." diye ona da bağırdı Ayhan.

Annesiyle birlikte Canan da kendisini kaybetmiş hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

Onları böyle görünce Aslı dayanamadı,

"Lütfen ağlamayın! Güçlü olun, bırakmayın kendinizi!" diye bağırdı onlara.

Babası ikisine de sarılarak kendilerini toplamaları için hasta odalarından birine götürdü onları.

Bu arada Ercan da Aslı'yı o halde görmeye dayanamamış, odaya iyice yaklaşarak Ayhan'a bağırmaya başlamıştı.

"Ayhan sonradan pişman olacağın bir şey yapma, bırak artık Aslı'yı. Sorunun neyse bizler çözmeye çalışalım." dedi endişeli ve temkinli bir sesle.

Ayhan yine sinirli bir kahkaha attıktan sonra *"Sen kendi sorununu çözememişsin, benimkini nasıl çözeceksin."* diye bağırdı.

"Neymiş benim sorunum?"

"Sen de sevdin benim gibi Aslı'yı. Ama kaptırdın sonra. Nasıl yedirebildin bunu kendine ha! Söylesene!"

Ayhan'ın sinirden artık sesi hırıltılı bir şekilde çıkıyordu. Ercan ise duydukları karşısında resmen şok geçirmiş gibiydi. Çünkü Ayhan'ın Aslı'ya karşı olan duygularından bırak Ercan'ı, Aslı'nın bile haberi yoktu. Saplantılı bir şekilde bağlanmış, yaşadığı platonik aşkı kimseyle paylaşamadığından zamanla psikolojik dengesi bozulmuştu. Durumu çabucak idrak eden Ercan, sakin ve yine temkinli bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı.

"Haklısın ben de çok sevdim Aslı'yı. Gerçekten sevdiğim için de mutlu olmasını istedim. O mutluluğu bende değil de başkasında bulduysa, benim bu konuda yapacağım tek şey yolundan çekilmek olur."

"Sen kendini kandırıyorsun böyle."

"Gerçekten seven insan sevdiğinin mutlu olmasını ister Ayhan. Ben Aslı'nın mutlu olmasını istedim. Eğer sen de gerçekten Aslı'ya değer veriyorsan, bırak sevdiği ile mutlu bir şekilde yaşasın."

Ayhan yine hakaret dolu bir kahkaha attı.

"Gözlerimi yaşartacaksın Ercan. Bu ne kadar da asil bir dav-

ranış böyle." dedi gülmeye devam ederek. Sonra ciddi bir yüz ifadesiyle *"Sen ne düşünürsen düşün, umurumda değil. Ben Aslı'nın sevgilisini bekliyorum. Ben nasıl sevdiğime sahip olamıyorsam o da olamayacak. Daha fazla konuşmayın, yoksa sevgilisini beklemeden şuracıkta beynini dağıtırım."* diye tehdit savurmaya başladı.

Bu arada annesini ve Canan'ı bıraktığı odadan çıkan babası cep telefonuyla birisini arıyordu. *'Büyük bir ihtimal Sinan'ı arayarak durumdan haberdar etmek istiyor.'* diye düşündü. O gelmeyince babası artık çağırma gereği duymuştu herhalde. Ama konuşma yapmadan telefonu kapatmış, kaygıyla Aslı'ya bakmaya başlamıştı. Herhalde Sinan telefonunu da kapatarak kimsenin kendisine ulaşmasını istememiş, olayların dışında kalmayı tercih etmişti.

Canan ise biraz rahatladıktan sonra annesini odada bırakarak koridora çıktı. Gözyaşları içinde yine kardeşine bakmaya başladı. Onu böyle görmek içini çok acıtmış, daha geçen hafta buna benzer bir acıyı da kendisi yaşattığı için, dayanılmaz bir suçluluk duymaya başlamıştı. Kardeşinin tek suçu Sinan'ı sevmekti. Bu sevgiyi hepsi ona çok görmüştü. Önce annesi, sonra kendisi, şimdi de Ayhan... Zavallı Aslı, şu son günlerde çok büyük zorluklarla karşılaşmış, kimseyi de yanında bulup destek görmemişti. Ercan bile onu o kadar sevip, değer verirken sevgiye saygı duyup aralarından çekilmiş, kendisi ise bırak aralarından çekilmeyi onların ayrılmalarına sebep olmuştu. Hatta genç adamı yeniden elde etmeyi, kardeşinin elinden almayı bile düşünmüştü. Ne kadar acımasızca davrandığını daha yeni idrak ediyordu.

Sinan'ın gelmeyişi de dikkatini çekti. Aslı, genç adamı uzaklaştırmak için kim bilir neler yapıp, neler söylediyse, böylesi teh-

likeli bir durumda bile merak ederek gelip bakmamıştı. Polisler de artık sabırsızlanmaya başlamışlar, konuşma ve ikna çabalarını artırmışlardı.

Aslı ise artık bütün gücünün çekildiğini, bacaklarının titrediğini ve kendisini taşıyamayacak kadar zayıf düştüğünü hissediyordu. Her an yere yığılacak gibiydi. Fakat Ayhan saçlarını kavramış olduğu için bu fırsatı bulamıyordu. Bakışlarını çaresizce kendilerini izleyenlerin üzerinde gezdirmeye başladı. Herkes dehşet dolu bir ifadeyle onlara bakıyordu. Daha önce hastanede bu tür bir olay yaşanmadığı için, doğal olarak herkesin dikkatini ve merakını çekmiş, bu yüzden olayı duyan gelmişti. Bu arada birkaç polisin servisi boşaltmaya, bu kalabalığı dağıtmaya çalıştığını gördü. Polis, bu serviste çalışmayan herkesin orayı terk etmesini istiyor, rica ederek orada biriken kalabalığı dağıtmaya uğraşıyordu. Aslı, bunun da bir güvenlik tedbiri olduğunu anladı. Büyük bir ihtimalle çatışma çıkabileceğini düşünüp, kimse zarar görmesin diye mümkün olduğunca herkesi dışarı çıkarmaya çalışıyorlardı. Annesi, babası, ablası ve servis çalışanları dışında koridorda kimse kalmamıştı.

Zaman çok hızlı akıp geçmiş, mesainin bitmesine çok az bir zaman kalmıştı. Sinan'ın ise hala gelmemiş olması Aslı'yı kendi kaderine terk ettiğini gösteriyordu. Genç adamın bu umursamaz ve vurdumduymaz tavrı, her ne kadar ayrılmış da olsalar oldukça ağır gelmiş, içini yakmıştı. Onun o sevgi dolu büyüleyici bakışları tekrar gözünün önüne geldi. O bakışlardaki anlam kendisi için o kadar büyüktü ve o kadar değerliydi ki, şimdi ise o bakışların sahibi tarafından umursanmamayı kabul edemiyordu. Kendisi için ölümü bile göze alabileceğini söyleyen erkek şimdi neredeydi?... O gün hastanede kendisini bırakması için genç adama söylediği

sözler, böylesi bir durumda yalnız bırakmasını gerektirecek kadar sert mi olmuştu? Gerçekten seven birisi o sözlerden bu şekilde etkilenir miydi? Bugüne kadar yaşadıkları ve birbirlerine söyledikleri sevgi sözcükleri hep yalan mıydı?

Bu düşünceler çektiği acıyı daha da artırarak gözlerinin yaşarmasına sebep oldu. Onun bu ağlamaklı hali orada bulunan herkesi etkilemiş, yine sırayla Ayhan'ı ikna etme çabasına girmişlerdi.

Aslı o anda ne o konuşmaları duyuyor, ne de onları görüyordu. Gözü, servis kapısından çılgın gibi koşarak içeri giren Sinan'a takılmıştı. Üzerinde ameliyathane kıyafetleri vardı. Demek ki ameliyatta olduğu için gelememişti. Oysaki ameliyatta olabileceğini aklına bile getirmemişti. Onu görünce yüreğinin iyice daraldığını hissetti. Her şeye rağmen kendisi için gelmişti işte.

Sinan, Aslı'yı o halde görünce, gözlerinde korku ve endişeyle donmuş, öylece kalakalmış, yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Aslıı!"

Ağzından ismi sadece bir inilti halinde çıkmış, gözlerini genç kızdan ayırmadan odaya doğru iyice yaklaşmıştı. Sonra da şaşkın ve inanmaz bakışlarını Ayhan'a çevirmişti.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu korkuyla.

"Sonunda gelebildin. Sevgilini senin elinden almaya çalışıyorum."

Sinan da duyduklarına en az onlar kadar şaşırmıştı. Bunu fark eden Ercan, yanına yaklaşarak bir kolundan tuttu ve kulağına bir şeyler söyledi. Büyük bir ihtimalle hiç kimsenin inanamadığı, buna kendisi de dâhil herkesin şaşırdığı Ayhan'ın saplantılı aşkından bahsederek Sinan'ı uyarıyordu. Duydukları karşısında genç adam çok sinirlenmiş, yüzü iyice gerilmiş ve ellerini sinirden yumruk yapmıştı. Sonra sinirden kararmış gözleriyle Ayhan'a baktı.

"Bana bak şerefsiz! Eğer Aslı'ya zarar verecek olursan yemin ediyorum seni kendi ellerimle öldürürüm."

Sonra da genç adam bembeyaz bir yüzle, acılı ve kederli gözlerle kendisine bakmaya başladı.

"Sevgilim daha yeni duydum, dayan birtanem bu şerefsizin elinden kurtaracağım seni." diyerek genç kıza güç vermeye çalışıyordu.

Aslı da aynı şekilde bakıyor, onu sevdiğini, ondan kopamayacağını anlasın istiyordu. Genç adamın gözlerinde ise kesinlikle bir kırgınlık, bir küskünlük olmadığı gibi derin bir sevgi okunuyordu. Sevdiği kadını böylesi perişan halde görmek ve ölümle burun buruna geldiğini bilmek genç adamı da sarsmış, kendisine bakan gözlerdeki derin acıyı ortaya çıkarmıştı.

Olaylar kendi istediği gibi gelişmeye başladığı için, Ayhan'ın yüzü zevkten ışıldamaya başlamış, bütün keyfi yerine gelmişti. Aslı'nın saçını tuttuğu elini biraz daha geriye doğru çekerek ve silahın namlusunu biraz daha genç kızın başına bastırarak canının yanmasına sebep oldu. Aslı duyduğu acıdan küçük bir çığlık attı, gözlerinde biriken yaşlara da engel olamıyordu artık. Onu o halde görünce Sinan iyice kendini kaybetti. Okkalı bir küfür savurduktan sonra odanın kapısına doğru hamle yaptı. Onun sinirle odaya girmeye çalıştığını gören polisler hemen kolundan tutarak geri çektiler. Ayhan da silahın namlusunu Aslı'nın başından çekerek Sinan'a doğru yöneltti. Ercan Sinan'ı kolundan tutmuştu.

"Ne yapıyorsun Sinan sen, kendini vurdurtmak mı istiyorsun?" diye sinirle bağırdı.

Bu arada Aslı, Sinan'ın kendisini kurtarmak için her şeyi yapacağını anlamıştı. Ona bir şey olmasına dayanamazdı. Bu yüzden gözyaşlarıyla ıslanmış bakışlarını genç adama çevirdi.

"Lütfen bırak beni. Sana bir şey olmasına dayanamam. Git buradan!" diye yalvarmaya başladı.

Fakat artık iyice sinirlenmiş ve kendini kaybetmiş olan genç adamı tutmak çok zordu. Bir yandan onların elinden kurtulmaya çalışıyor, bir yandan da Ayhan'a *"Varsa bir derdin gel benimle hallet, bırak artık onu."* diye bağırıyordu.

Ayhan ise iyice genç adamın üstüne gitmeye başladı.

"Ben de sevdim Aslı'yı, ama o seni seçti. Yaptığı yanlış seçimin bedelini ödeyecek şimdi. Ona ben sahip olamadıysam sen de olamayacaksın."

Sinan artık sinirden resmen titriyor, öldürücü bakışlarla Ayhan'a bakıyordu. Sonra güçlükle sinirini bastırmaya çalışarak *"Oğlum hastasın sen, tedaviye ihtiyacın var senin. Gel bu işten vazgeç tedavini ol."* dedi sakin konuşmaya gayret gösteriyordu.

Ama bu laflara Ayhan sadece güldü ve sonra da namluyu yine Aslı'nın başına doğrulttu. Sinan'a da zevkten ışıldayan bir yüz ifadesiyle bakmaya başladı.

"Hadi bakalım sevgiline veda etme zamanı geldi, bu iş buraya kadar." dedi.

Tam tetiği çekmek üzereyken Sinan bağırarak Ayhan'ın dikkatini dağıtıp, kendisine bakmasını sağladı.

"Yapma! Aslı'yı bırak, öldüreceksen beni öldür!"

"Vay be! Demek sevgimiz o kadar derinmiş ha!" diye alaylı bir şekilde Sinan'a sırıttı.

"Benim için hava hoş. Önce seni de vurabilirim." dedi ve namluyu onlara yaklaşmakta olan genç adamın üzerine doğrulttu.

Şimdi aralarında sadece bir cam vardı. Aslı büyük bir aşkla baktı sevdiği adamın gözlerine. Aynı bakışlar kendi üzerine de çevriliydi. Nasıl da şüphe etmişti onun kendisine olan sevgisinden, bağlılığından. Oysaki genç adam kendisini kurtarabilmek için kendi canını bile hiç tereddütsüz vermeye hazırdı. Ama böyle bir şeyi kaldıramaz, sevdiği adamın zarar görmesine, ona bir şey

olmasına dayanamazdı. Sonra kederli gözlerle yalvararak baktı genç adama.

"Yalvarırım Sinan git buradan, lütfen git!"

Genç adam gözlerini Aslı'dan ayırmıyordu.

"Seni bırakıp gitmeyeceğimi biliyorsun."

"Yalvarırım git! Geçen hafta gitmiştin, umursamamıştın. Şimdi de öyle davran. Bırak beni git!"

Genç adam sanki ıstırap çekiyormuş gibi bakmaya başladı Aslı'nın gözlerine.

"Seni hiçbir zaman bırakmadım ki ben. Sen görmek istemediğin için sana görünmemeye çalıştım. Oysaki aklım ve düşüncelerim hep seninleydi."

Aslı artık dayanamıyor, gözyaşları sel gibi yanaklarından akıyordu. Sevdiği adamı bu tehlikeli ortamdan kurtarması lazımdı. Bakışlarını Ömer Bey ve Ercan'a çevirerek çaresizce yalvardı.

"Ne olur Sinan'ı götürün buradan lütfen! Lütfen!" diye ağlamaya devam etti.

Ne Ömer Bey ne de Ercan yerinden kımıldadı, sadece yaşlı gözlerle ve bembeyaz bir yüzle çaresiz bir şekilde kendilerini izleyen babası, Sinan'ın yanına gelerek genç adamı kolundan tuttu.

"Oğlum sakin ol artık, bu şekilde davranarak Aslı'ya da zarar veriyorsun." dedi onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Sinan da yaşlı adama *"Aslı'yı asla bu şerefsizin elinde bırakmam."* dedi ve tekrar gözlerini genç kıza çevirdi.

Sonra odaya iyice yaklaşıp ellerini cama dayadı. Aslı'nın gözlerinin içine bakarak onu teskin etmeye, rahatlatmaya çalıştı.

"Aslı canım, bırakma kendini. Bu işten kurtulacaksak birlikte kurtulacağız. Öleceksek de birlikte öleceğiz. Senin olmadığın bir dünyada ben zaten yaşayamam."

"Yapma Sinan, lütfen yapma!"

Onları keyiften dört köşe olmuş bir ifadeyle izleyen Ayhan *"Yeter artık, ağlaşmalarınızı dinleyemem. Ben buraya sadece Aslı'yı vurmak için geldim."* diye bağırdı. Sonra bakışlarını Sinan'a çevirdi.

"Onsuz bir dünyada yaşamaya alışacaksın sen de." dedi ve silahı tekrar Aslı'ya doğrultup ateş etmeye hazırlandı.

Bundan sonra ise olaylar, ağır çekim film şeridi gibi gelişmeye başlamış, koridorun sonundaki hasta odasından kimsenin anlamadığı bir şekilde Ayhan'ın hastası olan on yaşındaki Ahmet dışarı fırlamış, Ayhan'ı elinde silahla görünce *"Ayhan Abi!"* diye korkuyla bağırmıştı.

Dikkati dağılan Ayhan, bir iki adım atarak çocuğa baktığında polisler bu fırsatı değerlendirip hemen ateş açmıştı. Aslı, kırılan cam parçaları içinde Ayhan'ın vurularak yere düştüğünü, bu arada zorlukla doğrulmaya çalışarak silahı kendisine doğru çevirdiğini gördü. Sinan da bunu görmüş, kırılan camların üzerinden yaydan fırlayan bir ok gibi fırlayıp kendisini hemen Aslı'nın üzerine atmış ve beraber yere yuvarlanmışlardı. Bir kaç silah sesi daha duyulmuş, sonra da her taraf ölüm sessizliğine bürünmüştü.

***

Gerçekleri Kabullenme

Canan silah seslerini duyduğu anda kapattığı gözlerini yavaşça açarak dehşetle etrafına bakınmaya başladı. Koridordaki herkes donmuş bir halde öylece Ömer Bey'in cam duvarları parçalanmış, içerisi darmadağın olmuş odasına bakıyordu. Annesi ise yanında korku dolu gözlerle odanın içinde yerde yatan Sinan ile Aslı'ya bakmaktaydı. Babası ise herkesten önce toparlanıp, hemen Ömer Bey'in odasına koşarak kızına ve Sinan'a bakmaya gitmişti. Ercan ile Ömer Bey de babasının arkasından koşarak odaya girmişlerdi. Odanın bir köşesinde ise kanlar içerisinde yatan Ayhan'ın cesedi vardı. Polisler de onun yanına gitmişler, cesedi ve etrafını incelemeye başlamışlardı.

Canan yaşadığı şokun etkisiyle ve nasıl bir manzarayla karşılaşacağını bilememenin dehşetiyle olduğu yerde dikiliyor, odaya gitmeye korkuyordu. Servisteki diğer çalışanlar da, kardeşi ve Sinan'ın etrafını çevirdikleri için ne durumda olduklarını göremiyor, gidip bakmaya da cesaret edemiyordu.

Az önce yaşanılan olaylar, bir insanın hafızasından kolay kolay çıkarıp atabileceği türden olaylar değildi. Kardeşinin yaşadığı bu kâbus, zihninden çıkmıyor, onu kaybetme korkusunu hâlâ yüreğinin derinliklerinde hissediyordu. Sinan'ın da sevdiği kadını kurtarmak için kendi hayatını bile feda etmeye hazır olması ve hiç düşünmeden Aslı'yı kurtarmak için hemen üzerine atlaması aklından bir türlü çıkmıyordu. Birbirini böylesine ölümüne seven iki insanın arasına girerek onları ayırmaya çalışmanın suçluluğu ve ezikliği içerisinde, hiç kımıldamadan, hiç hareket etmeden olduğu yerde duruyor, kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi atan sesinden başka hiçbir şey duymuyordu.

Aslı ise, Ayhan'ın silahı kendisine doğrultup ateş etmesiyle, Sinan'ın birden üzerine atladığını ve birlikte yere yuvarlandığını hatırlıyor ve art arda patlayan silah seslerinin arkasından gelen sessizliği dinliyordu. Genç adam hala üzerinde kımıldamadan yatıyordu. Sonra yavaşça onun yana doğru kaydığını hissetti.

"Aslı iyi misin? Vurulmadın değil mi?" diye korkuyla sordu.

"İyiyim, sanırım vurulmadım. Ya sen?" diye Aslı da endişeyle baktı ona.

"Ben de iyiyim."

Sonra genç adam yattığı yerden yarı yatar yarı oturur şekilde doğrularak genç kıza sıkıca sarıldı. Aslı da kollarını onun boynuna dolamış, yaşadığı olayların şokuyla ve sevdiği adamın da hayatta olmasının sevinciyle ağlamaya başlamıştı. Sinan hâlâ Aslı'ya sıkıca sarılıyor, bir eliyle de saçlarını okşayarak, kulağına teskin edici sözler mırıldanıyordu.

"Geçti sevgilim, bitti her şey. İyiyiz bak, bir şeyimiz yok."

"Sinan seni kaybedeceğim diye çok korktum."

Bu arada babası yanına gelmişti.

"Şükürler olsun, ikiniz de iyisiniz." diye ikisine de ağlayarak sarılmıştı.

Daha sonra da Ömer Bey ile Ercan gelmişler, ikisine de geçmiş olsun diyerek sarılmışlardı.

Bu arada Ercan'ın, Sinan'a dikkatle baktığını ve sonra da endişeyle *"Sinan sen vurulmuşsun!"* dediğini duydu.

Aslı duydukları karşısında sanki aklını kaybediyormuş gibi baktı genç adama. Sonra sol kolundan akan kanı görünce *"Sen yaralanmışsın!"* diye kendini kaybederek bağırmaya başladı.

Genç adam da başını çevirerek vurulduğunu daha yeni anlamış gibi kolundaki yaraya ve akan kana baktı. Sonra bakışlarını, kontrolünü kaybetmiş bir şekilde kendisine dehşetle ve ağlayarak bakan Aslı'ya çevirdi.

"Önemli bir şey değil, kurşun sadece sıyırıp geçmiş." dedi. Umursamaz görünmeye çalışıyordu.

Aslı onu duyuyor, ama kendi önlüğüne ve genç adamın üzerine de bulaşmış olan kanı gördükçe kendini toparlayamıyordu. Ercan'ın hemen Sinan'ın yarasına tampon yaptığını gördü. Bu arada genç adamın acıyla yüzünü buruşturduğunu görünce kendisini iyice kötü ve bayılacak gibi hissetti. Yine bütün vücudu titremeye başlamış, bakışları bulanıklaşmıştı. Ondaki bu değişimi fark eden Sinan *"Siz beni bırakın Aslı'ya bakın."* diye bağırdı.

Hemen Ömer Bey'in yanına doğru geldiğini, endişeyle kendisine baktıktan sonra kucaklayarak yerden kaldırdığını fark etti. Üzerine çökmeye çalışan karanlığa var gücüyle direniyor, gözleriyle sevdiği adamı arıyordu. Babasının ve Ercan'ın Sinan'ın yerden kalkmasına yardımcı olduklarını gördü. Sonra da üzerini saran karanlığa teslim oldu.

Canan da biraz toparlanır toparlanmaz annesiyle birlikte hemen Ömer Bey'in odasına koşmuştu. Babası, Ömer Bey ve

Ercan, orada yerden doğrularak, birbirlerine sarılmış bir halde oturan ikisine bakıyorlardı. Bu arada Ercan, Sinan'ın vurulduğunu fark etmiş, bunu söyleyince de Aslı şok geçirmişti. Ömer bey de onu kucaklayarak nöbet odasına götürmüştü. Sinan'ın yarası ağır görünmüyordu ama vurulmuş olması Canan'ı da çok sarsmıştı. Babasının ve Ercan'ın yardımıyla yerden kalkan genç adam kendi yarasına bile bakmadan kaygıyla nöbet odasına koşmuştu. Kardeşinin ve onun durumuna üzülüyor, yaşanılan bu tatsız olayların bir an önce unutulmasını ve yeniden eskisi gibi kardeşiyle mutlu olduğu günlere dönmeyi istiyordu.

Bu arada Ercan, Sinan'ın yarasına bakmak için onu kolundan tutup zorla odadan dışarı çıkarmaya çalışırken, genç adam kendisini gördü. Nefret dolu bakışlarla bir süre süzdükten sonra, sinirine hakim olamayan bir sesle *"Ne yüzle geldin sen buraya?"* diyerek çıkıştı.

"O benim kardeşim. Endişelenmek ve merak etmek benim de hakkım."

"Sen o hakkını geçen hafta kardeşini evden kovduğun gün kaybettin." dedikten sonra aynı bakışlarla yanından geçip gitti.

Aslı çevresinde konuşulan sesleri duymaya başlayınca yavaş yavaş bilincinin açıldığını hissetti Bugünkü yaşadığı olayların yeniden zihnine toplanmasıyla üzerinden korku dolu bir ürperti geçti. Yavaşça gözlerini açtığında başucunda ağlamakta olan annesi ve onun omzunu sevgiyle tutan ve kendisine kaygıyla bakan babasını gördü. Babasının arkasında ise yaşlı gözlerle, korku ve endişeyle bekleyen ablası vardı. Annesi uyandığını görünce *"Aslı, canım yavrum nasılsın?"* diye endişeyle sordu.

"Ben iyiyim." dedi halsizce. Sonra gözleri odanın içinde, sevdiği adamı aramaya başladı.

"Sinan nerede? O nasıl?" diye korkuyla sordu.

Babası hemen yanına gelip, elini tuttu. Sonra sakin bir sesle *"O iyi merak etme kızım, birazdan buraya gelir."* dedi.

Canan üzgün bir şekilde kardeşinin yanına geldi.

"Özür dilerim Aslı. Seni üzmeye hiç hakkım yoktu." dedi. Ablasına sevgiyle baktı.

"Özür dilemene gerek yok abla. İkimiz de istemeyerek kırdık birbirimizi."

Canan, Aslı'nın üzerine eğildi ve sıkıca sarıldı.

"Affet beni Aslı ne olursun. Çektiğin bütün sıkıntılardan kendimi sorumlu hissediyorum."

"Hayır abla, lütfen böyle söyleme, senin bir suçun yok."

Canan, Aslı'yı yavaşça bırakarak doğruldu ve gözyaşları içerisinde gülümseyerek baktı.

"Sinan ile aranızdaki sevgi çok büyük Aslı. Sizin aranıza girmeye kimsenin gücü yetmez. Bu yüzden mutluluğu da en çok siz hak ediyorsunuz. Sanırım Sinan'ı eniştem olarak görmeye alıştırabilirim artık kendimi." dedi hüzünle karışık bir sevinçle.

Bu sözler üzerine Aslı'nın yanı başında üzüntü ve endişeyle oturan Nevin Hanım birden irkilerek, hışımla ayağa kalktı.

"Neler saçmalıyorsunuz siz öyle. Böyle bir şeyin olmasına imkân yok. İkinizin de hayatında Sinan'a yer olmayacak." dedi. O kadar sinirlenmişti ki ses tonunu sakin olmak için zorlukla ayarlıyordu.

İhsan Bey, eski eşinin kolundan tuttuğu gibi kalktığı sandalyeye tekrar oturttu.

"Tamam Nevin, şimdi bunları konuşmanın sırası değil. Hem unutma ki, kızımızın hayatını Sinan kurtardı. Birbirlerini çok sevdiklerini de söylememe gerek yok sanırım, hepiniz zaten gördünüz bunu." dedi sakince ama uyarır gibi.

"Sinan'a gerçekten minnettarım. O olmasaydı şuanda ne durumda olurduk bunu düşünmek bile istemiyorum. Ama iki kardeşin de aynı erkeği sevmeleri durumu imkânsız kılıyor İhsan."

"Nevin bırak bu konudaki kararı da onlar versin. Kızlarımız aklı başında yetişkin insanlar. Hayatta onların hayatı, biz karışmayalım artık."

"Bilemiyorum İhsan, bilemiyorum. Bu içinden çıkılması öyle güç bir durum ki. İnan ben de nasıl davranacağımı kestiremiyorum artık." dedi umutsuzca.

"O zaman bazı şeyleri zamana bırak. Durum ne gösterecek ona göre bakarız." diye karşılık verdi babası.

Sonra da Aslı'ya döndü *"Kızım arkadaşların dışarıda bekliyor, hepsi de seni merak ediyor. İstersen sesleneyim gelsinler içeri."* dedi.

Aslı başını sallayarak onayladı babasını. Olay anında Ayşe ve Gül'ün de çok korkmuş olduklarını, ağlayarak ve korku içinde kendisini izlediklerini biliyordu. Onları görmek ve iyi olduğunu söylemek istedi.

Babası odadan çıktıktan sonra içeriye Ayşe ve Gül girdi. Hala ikisinin de gözleri kıpkırmızı ve endişeliydi. Hemen yanına gelerek Aslı'ya sarıldılar.

"Aslı o kadar çok korktuk ki..." dedi Gül, gözyaşlarını zor zapt ediyordu.

"Şimdi iyisin ya önemli olan o." diye araya girdi Ayşe.

Aslı onlara gülümseyerek moral vermeye çalıştı.

"Her şey gerçekten çok korkunçtu. Sağ çıkabileceğimi dahi düşünmüyordum. Ama bakın şuanda sapasağlam karşınızdayım."

"Evet, gerçekten de önemli olan bu." dedi Ayşe.

"Sinan'dan haberiniz var mı? Durumu nasıl?" diye endişeyle sordu.

"Önemli bir şeyi yok Aslı. Sanırım kurşun sıyırıp geçmiş. Şuanda Ercan'ın yanında. Ömer Abi de onları yalnız bırakmadı, birazdan gelirler." dedi Ayşe.

"Onu görmeden içim rahat etmeyecek."

Daha Aslı lafını bitirmeden odanın kapısı açılmış, içeriye Ercan, Sinan ve Ömer Bey girmişlerdi Gözlerini sevdiği adama çevirerek endişeyle baktı. Genç adam üzerini değiştirmiş, ameliyat önlüklerini çıkararak, kendi kıyafetlerini giymiş, yaralı olan kolu da sarılmıştı. Yüzü oldukça solgun görünüyordu. Odaya girer girmez doğruca Aslı'nın yanına gelerek yatağın kenarına oturdu. Endişeli ve kaygılı gözlerini Aslı'nın yüzüne çevirdi.

"Nasıl oldun canım?"

Aslı da endişeli bakışlarını, önce genç adamın yüzüne sonra da yaralı koluna çevirdi.

"Ben iyiyim Sinan. Seni oldukça merak ettim. Sen nasılsın?"

Sinan gülümseyen gözlerle Aslı'ya baktı. Sonra yanaklarına düşen bir bukle saçı genç kızın kulağının arkasına yerleştirdi ve sonra da eğilerek alnından öptü.

"Merak etme benim bir şeyim yok, iyiyim."

Annesi Sinan'ın yanına geldi ve hafifçe omuzuna dokundu.

"Sinan sana minnettarım oğlum, kızımın hayatını kurtardın."

Sesinde gerçekten de minnet ve sevgi duyan bir insanın ifadesi vardı. Genç adam bakışlarını Aslı'dan ayırmadan *"Minnet duyacak bir şey yok Nevin Hanım. Aslı için bu hayatta yapmayacağım şey yok."* dedi.

Nevin Hanım endişeli bakışlarını Aslı'ya çevirdi.

"Kızım kendini biraz daha iyi hissediyorsan eve gedebiliriz."

Aslı daha cevap vermeden Sinan hemen müdahale etti.

"Onu bu halde eve götüremezsiniz. Bugün yaşadıkları basit bir olay değil. En azından bir iki gün hastanede gözetim altında kalması lazım." dedi. Ses tonunda annesini uyarır bir ifade vardı.

Annesi ne yapacağını bilemez bir şekilde bir süre bakışlarını odada gezdirdikten sonra *"Ben İhsan'la da durumu bir konuşayım."* diyerek odadan çıktı.

"Canım, Uğur'u aradım. O da bu durumda hastanede kalmanın daha uygun olacağını söyledi. Daha tam anlamıyla kendini toparlamadan böyle bir olay yaşaman seni zayıf düşürmüş olabilir." dedi kaygıyla.

Ercan ile Ömer Bey de yanına gelerek Sinan ile aynı fikirde olduklarını, iyice toparlanmadan çalışmaya da başlamamasını istediler. Aslı'nın da gerçekten dinlenmeye, bugünkü kâbusu kafasından atmak için zamana ihtiyacı vardı. İhtiyacı olan bu sakin ortamı evde bulamayacağını biliyordu. Annesi yine her gün Sinan'dan bahsederek ilişkisini engellemeye çalışacaktı. Ablasıyla arasındaki sorunları da hallettiklerine göre bir iki gün hastanede kalması, toparlanması açısından daha uygun olurdu. Ayrıca sevdiği adamla da arası düzelmiş, kafasını meşgul eden en büyük sorun da ortadan kalkmıştı.

Arkadaşları bir süre daha yanlarında oturduktan sonra hastaneden ayrıldılar. Herkes çıktıktan sonra Aslı'nın yanında sadece Sinan ile ablası kalmıştı. Genç adamın ona karşı öfkeli bakışları Aslı'nın gözünden kaçmadı. Acaba Esin, anlattıklarını abisine söylemiş olabilir miydi? Bu düşünceyle içini bir endişe kapladı. Canan Sinan'ın bakışlarının farkında olmasına rağmen umursamaz görünmeye çalışıyordu. Bu yüzden ablasıyla yalnız konuşması lazımdı. Daha bunu kendisi istemeden Canan atıldı.

"Sinan müsaade edersen kardeşimle konuşmak istiyorum."

Ama genç adam onu hiç duymamış gibi yerinden kımıldamamıştı bile. Sadece öfkeli bakışları daha da derinleşmiş, neredeyse nefrete dönüşmüştü. Canan ısrarlı bir şekilde genç adama bakınca da *"Seni kardeşinle bir saniye bile olsa yalnız bırakmam. Senin bu odada bulunmaya hakkın bile yok."* dedi sinirle.

Canan, genç adamın tavrına sinirlenmiş olsa bile bunu hissettirmedi. Sakin bir şekilde *"Bak Sinan, benim hakkımda ne düşündüğün hiç önemli değil, Aslı ile aramızda bazı sorunlar yaşadığımız doğru. Fakat şuanda amacım Aslı'yı üzmek değil. Onunla yalnız konuşmaya ihtiyacım var. Eminim o da benimle aynı şeyi düşünüyordur."* dedi.

Aslı, ablasının yardım çağrısı alarak hemen araya girdi.

"Lütfen Sinan, inan ben de ablamla yalnız konuşmak istiyorum. Hem beni merak etme, aramızda bir sorun kalmadı artık."

Genç adam isteksiz ve çaresizce omuz silkti.

"Umarım haklısındır Aslı."

Genç adam gönülsüzce odadan çıktı. Yalnız kaldıklarında Canan, karyolanın ucuna oturdu. Bir süre kardeşine endişeyle baktıktan sonra gülümsemeye çalıştı.

"Senin için çok endişeleniyor." dedi Sinan'ı kast ederek.

Aslı da hafifçe gülümsedi ve başını sallayarak onayladı ablasını.

"Hiç sorma tanıştığımız günden beri bu şekilde aşırı korumacı ve sürekli endişeli davranıyor bana karşı."

"Sana olan sevgisinden kaynaklanıyor." dedi ablası dalgın bir şekilde.

Aslı, ablasının bu dalgın halini görünce elini tuttu.

"Abla gerçekten senin duygularını bilseydim Sinan ile bir beraberliğim olmazdı."

Ablası boşta kalan diğer elini Aslı'nın elinin üstüne koydu.

"Biliyorum Aslı, bunu dert etme artık kendine. Bu da kaderin bir oyunu sanırım bize. Ama senin de bildiğin gibi karşılıklı aşkı yaşayan içimizde sadece sensin. Sinan bir hayal benim için. Bugün gördüklerimden sonra, sizin artık ayrılamayacağınızı iyice anladım. Siz birbirinize aitsiniz. Benim yüzümden bu ilişkiyi bir kenara atma sakın."

"Abla lütfen, Onu ne kadar seversem seveyim, ikimizin bir geleceği olamaz. Sen de onu severken ben mutlu olmayı nasıl düşünebilirim."

Ablası hemen sözünü kesti.

"Mutlu olmak zorundasın. Ben de bu şekilde yaşamayı, Sinan'ı eniştem olarak kabul etmeyi öğrenmek zorundayım. Benim de buna alışmam lazım. Zaten diğer türlüsünü, yani ayrılmanızı artık ben kabul edemem."

"Abla böyle konuşma lütfen."

"Gerçek bu kardeşim. Görünen gerçekleri de kabul etmek gerek. Kaç erkek sevdiği uğruna kendi hayatını hiçe sayabilir. Anladığım kadarıyla bu dünyada Sinan için senden daha değerli bir şey yok. Bugün ikinizi de kaybedebilirdim Aslı. Bunun yükünü nasıl taşıyacaktım ben söyler misin? Ayhan silahı sana doğrulttuğunda, hepimiz taş gibi olmuş, olduğumuz yerde dikilirken o bir saniye bile düşünmeden senin üstüne atladı. O anda kendisinin vurulabileceğini, hatta ölebileceğini düşünmedi bile. Düşündüğü tek şey sendin. Peki söyler misin, bu sevgiyi onun elinden almaya hakkımız var mı? Bu ayrılığı ona yaşatmaya sence gücümüz yeter mi? Sen istesen bile artık O seni bırakabilir mi?"

Aslı, ablasının söylediklerini düşününce kesinlikle ona hak verdi. Artık sadece kendi duygularını değil, genç adamı da düşünmeleri gerekiyordu. Bütün bu yaşanılanlardan sonra çekip gider miydi acaba? Kesinlikle bunun mümkün olmadığını biliyordu. Ama kafası hala karışık olduğu için *"Peki sence ne yapmalıyım?"* diye sordu.

"Onunla evlenmelisin." dedi Canan. Bunu söylerken hiç tereddüt bile etmemişti.

"Sen buna dayanabilecek misin?"

Ablası bir süre sessizce yere baktıktan sonra ağır ağır konuşmaya çalıştı.

"Gerçekçi olmam gerekirse, benim için de hiç kolay olmayacak ama dayanacağım. Buna mecburum."

"Peki ya annem?" diye endişeyle sordu.

"O da zamanla anlayacak ve kabul edecek. Bu konuda desteğe ihtiyacın olacak ve bunu da ben vereceğim sana. Sevgin uğruna ödediğin bedel yeter de artar bile. Sonuna kadar senin yanında olacağım."

Ablasının sözleri karşısında çok duygulandı ve gözyaşlarını tutamadı. Sinan'la ilgili duygularını açtığında ablasının destek olacağını hep düşünmüştü. Ama aklına onun da genç adamı seviyor olabileceği hiç gelmemişti. Bunca yaşanan şeye rağmen bu desteği yine de görüyordu. Kardeşlik bağı bu olsa gerekti.

Bu sırada odaya annesi, babası ve Sinan girdi.

Babası *"Sizi eve bırakayım, daha sonra Aslı'nın eşyalarını getirirken ben götürüp getiririm seni."* dedi Canan'a.

Annesi üzgün olduğu kadar sert görünmeye çalışıyor, olayların gelişimi hoşuna gitmese de kızını bu durumda üzmemek için ses çıkarmıyordu. Babasının eve götürme teklifini de bu yüzden reddetmemiş, gönülsüz de olsa sesini çıkarmamıştı.

Hepsi çıktıktan sonra odada Sinan ile baş başa kaldılar. Genç adam yatağın kenarına oturarak yeniden Aslı'nın elini tuttu.

"Canım az önce Uğur ile konuştum. Seni bir de o görmek istiyor. Odan yine hazır, bir süre yatarak dinlenirsen kendini daha çabuk toparlarsın."

"Ben iyiyim, bu kadar endişelenmene gerek yok."

"Biliyorum ama elimde değil. Bugünkü yaşadıkların aklıma geldikçe, senin için endişelerim daha çok artıyor."

Bu arada serviste nöbetçi olan Osman da yanlarına geldi.

"Aslı nasıl oldun?" diye endişeyle sordu.

"Daha iyiyim Osman, teşekkürler." diye cevap verdi.

"Sen burada dinlen, seni rahatsız etmemeye çalışırım." dedi. O da oldukça üzgün görünüyordu.

"Sağol Osman, ama Sinan birkaç gün hastanede kalmamın daha uygun olacağını düşünüyor. Biz yine psikiyatri servisine gideceğiz."

"Bugünkü yaşanılanlar hepimizi derinden etkiledi. Ayhan'a da çok üzüldük. Sana çektirdikleri hiç de kolay şeyler değildi. Biran önce kendini toparla, çok özlettirme kendini."

"Öyle yapmaya çalışacağım Osman."

Yataktan doğrulmaya çalıştı. Hala bacakları titriyordu ve kendisini oldukça güçsüz ve halsiz hissediyordu. Onun bu halini görünce Sinan kolundan tutarak yürümesine yardımcı olmak istedi. Fakat Osman *"Siz bir dakika bekleyin, Onu bu şekilde götürme."* dedi ve hemen odadan çıktı. Beş dakika geçmeden de yanında tekerlekli iskemle ile geri döndü.

"Böyle daha rahat edersin."

İkisi de Aslı'nın oturmasına yardımcı olduktan sonra Sinan, onu servisten çıkararak psikiyatri servisine ve daha önceki kaldığı odaya götürdü. Uğur da hemen yanlarına gelmiş, Aslı'nın yatmasına yardımcı olmuştu. Onu genel anlamda bir muayene ettikten sonra *"Yaşadığın şokun etkisiyle kendini birkaç gün güçsüz ve halsiz hissedebilirsin. Fakat birkaç güne kadar yine seni eski haline çevririz."* dedi gülümseyerek. Sonra da onların yanlarından ayrıldı.

Yalnız kaldıklarında genç adam odadaki sandalyeyi yatağın yanına çekip oturdu.

"Bugün beni çok korkuttun Aslı. Başına silah dayanmış bir halde görünce aklımı kaçıracağım sandım. Seni neredeyse kaybediyordum."

Sinan konuşurken sesinin titremesine engel olmaya çalışıyor ama bunu başaramıyor, sanki olayları yeniden yaşıyormuş gibi solgun bir yüzle genç kıza bakıyordu.

Aslı "Ben de seni kaybedebilirdim Sinan." dedi yine aynı korkuyla, sonra da bakışlarını genç adamın yaralı koluna çevirdi. *"Kolun nasıl? Ağrıyor mu?"* diye sordu.

"Fena değil. Allahtan kurşun sıyırıp geçmiş. Ercan yaraya birkaç dikiş attı. Az önce ağrı kesici aldım, şimdi iyiyim." dedi Sinan. Umursamaz görünmeye çalışıyordu. Sonra da oturduğu sandalyeden kalktı, genç kızın yanına geldi ve yatağının kenarına oturdu.

Oldukça solgun görünüyordu. Bugün sabah ameliyata girmiş, saatler süren ameliyat sonrasında bu olayı duyarak Aslı'nın yanına koşmuştu. Orada yaşadıkları ise hiç kolay değildi ve sonrasında da genç adam sevgilisini kaybetme korkusu yaşamıştı. Üstelik onu kurtarmak uğruna kendisi yaralanmıştı. Aslı bunları düşününce ellerini uzatarak genç adamın yüzünü avuçları arasına aldı ve sevgiyle okşadı. Hem rahatlatmak hem de hâlâ onu çok sevdiğini anlasın istiyordu. Sinan, genç kızın yanağını okşayan elini dudaklarına götürüp sevgiyle öptü.

"Aslı senden ayrılamayacağımı anladın artık değil mi?"

Aslı bunu biliyordu, çünkü artık kendisi de ondan ayrılamazdı. Kakat geçen hafta bırakmış olmasını bir türlü unutamıyor, bunun hesabını da sormak istiyordu. Bu yüzden kaşlarını çatarak çıkıştı.

"Geçen hafta hiç de böyle düşünmüyordun. Sana bir kere gelme dedim diye tamamen bıraktın beni." dedi sitemle.

Bu sözler üzerine genç adamın yüzü değişmiş, bakışları donuklaşmıştı.

"Böyle konuşma lütfen. Seni görmemenin benim için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

Bir süre sessizce genç kızı seyrettikten sonra derin bir nefes alıp verdi. Konuşurken sesi oldukça kısık çıkıyor, duygularını ifade etmekte zorlanır gibi konuşuyordu.

"Ablanla bir takım sorunlar yaşadığını anlamıştım. Annen de zaten ilişkimizi onaylamıyordu. Ayrıca Samet'in kaybolması da seni çok etkilemişti. Bu olaylar üst üste gelince benden uzak durmak istediğini düşündüm. Beni görmek istemediğini söyledikten sonra da kriz geçirince, inan çok korktum. Uğur bir süre beni görmemenin iyi olacağını söylemişti. Bu yüzden mecbur hissettim kendimi senden uzak tutmaya. O gün odandan çıktım ama hastaneden gidemedim. Uyuduğun süre boyunca hep senin yanındaydım. Görmediğim zamanlarda da her gün defalarca Uğur'u arayıp, senin hakkında bilgi aldım. Üstelik baban da her ziyaretinden sonra senin hakkında bana bilgi veriyordu. Eve çıkacağını öğrendiğim zaman da Canan ile yine bir takım sorunlar yaşamanı istemediğimden babandan seni götürmesini istedim. Durumumuz hakkında da açıklama yapıp, senin durumun yüzünden endişe duymasını istemedim. Annen ve Canan yüzünden benden uzak kalmak istediğini söylediğim için baban da ayrılma nedenimizi bir şekilde anlamış oldu."

Genç adamın bu içten ve samimi ifadeleri karşısında ona söylemiş olduğu sözlerden dolayı büyük bir rahatsızlık duydu.

"O gün sana çok kötü sözler söyledim. Ama sadece gitmeni istediğim için söylemiştim onları." dedi üzgün ve çaresiz bir tavırla.

"Sevgilim inanmamıştım ki zaten o sözlerine. Hastaydın ve bir şekilde rahatsızlanmana neden olan olaylar yüzünden uzaklaşmak istediğini ve beni uzaklaştırabilmek için de öyle konuştuğunu anlamıştım."

"O gün babamla birlikte hastaneden çıkarken benimle hiç konuşmadın. Bu yüzden bu sözlerden dolayı kırıldığını ve beni tamamen hayatından çıkardığını düşündüm."

"Öyle davranmam gerekiyordu Aslı. Seni gördüğümde neler hissettiğimi bir bilsen. O gün seni görmem bir tesadüf değildi. Sırf seni görebilmek uğruna babanla çıkmanı bekledim. Seni hasta bir şekilde bırakmış ve günlerce görmemiştim. Bu yüzden artık görmemeye dayanacak gücüm kalmamıştı. Seni gördüğümde gelip sarılmamak için kendimi ne kadar zor tuttuğumu bir bilsen. Uğur bu konuda uyardığı için başka türlü davranamazdım, yoksa asla bırakamazdım seni. Beni tekrar görmeyi sen istemeliydin. Babanın telefonunu açtığında da bu yüzden konuşamadım seninle."

"Evet hatırlıyorum, hemen babamı istemiş, bir hasta hakkında konuşmuştunuz."

"Evet canım o hasta sendin. Babana seni soruyordum. O hafta sonu Esinler gelip, hasta olduğunu öğrenince seni görmek istedi. İnan o gün Esin'in eve gelmesini zor bekledim. Nasıl olduğunu öğrenmek, ilişkimiz hakkındaki düşüncelerini bilmek istiyordum. Esin'in bunları mutlaka senden öğreneceğini de tahmin ediyordum."

"Yoksa Esin sana bütün konuştuklarımızı anlattı mı?"

"Evet canım anlattı." dedi gülerek.

"Ama bana söz vermişti, söylemeyecekti." diye kızgınlıkla konuştu.

"Esin'e kızma Aslı. O hafta ben hiç kendimde değildim. Bir sorun olduğunu anlamışlardı zaten. Esin senden gelince yüz ifadesinden sorunun ne olduğunu öğrenmiş olduğunu anladım. Önce anlatmak istemedi. Ama senin bana anlatmayacağını bildiğinden ve başka türlü aramızdaki meseleleri halledemeyeceğimizi düşündüğünden her şeyi anlattı."

"O zaman Canan olayını biliyorsun."

Canan ismini duyunca yine genç adamın yüz ifadesi değişmiş, öfkeyle bakmaya başlamıştı. Onun bu halini görünce Aslı dayanamadı.

"Bu yüzden mi Canan'a karşı bu kadar öfkelisin?"

"Hayır canım bu yüzden öfkeli değilim. Onun yüzünden hasta olman ve sonrasında sana karşı tavırlarından dolayı öfkeliyim."

Aslı, rahatlatmak amacıyla genç adamın elini tuttu.

"Onu da anlamaya çalış Sinan. Hayatında ilk defa birisine değer vermiş, birisini sevmiş, onunla ilgili hayaller kurmuş, bir gelecek düşlemiş. Bütün bunlar Canan'a o kadar ters o kadar aykırı düşünceler ki. Onu yeterince tanımadığın için bunları bilemezsin tabi. Sonuçta hayallerindeki erkeğin kendi kardeşinin sevgilisi olduğunu öğrenmek hiç kolay değil. Bu durum onu yıktı doğal olarak."

"Ben ona hiçbir zaman ümit vermedim." dedi genç adam hâlâ aynı sinirle.

"Sinirlenme Sinan, bunu bende biliyorum."

"Baban, onu bana emanet etmişti. Her hastamla aynı şekilde ilgileniyorum ama Canan da çok zor günler geçirmişti hastanede. Kendisini daha rahat, daha iyi hissetsin diye biraz daha fazla vakit geçirdim onunla. Ama bana âşık olabileceği aklımın bir ucundan bile geçmemişti, buna inan."

"Bunca zaman benim de haberim olmadı. O da Ayhan gibi içinde yaşattı bu aşkı. Saplantı haline getirmeden frenlemesi iyi oldu bence."

"Umarım öyledir Aslı."

"Az önce konuştuk. Kendisi yüzünden seni bırakmamı kesinlikle onaylamıyor. Sizi kimsenin ayırmaya gücü yetmez artık diyor."

"Bence de öyle. Artık seni kimse elimden alamaz." dedi genç adam yine o çarpık kendisine çok yakışan gülümsemesiyle.

Aslı'nın birden gülümseyen dudakları dondu, bakışları dalgınlaştı. Sonra zorlukla bakışlarını Sinan'a çevirdi.

"Ayhan öldü değil mi?" diye üzüntüyle sordu.

"Evet" derken genç adam yine sinirlenmiş, ellerini yumruk yapmıştı.

"Üzüldüm, bu sonu hak etmiyordu."

"Boş ver takma onu artık kafana. O şerefsiz kendi sonunu kendisi hazırladı. Bu şekilde davranmak zorunda değildi. Eğer polisler işini bitirmeseydi inan sana çektirdiklerinden sonra ben kendi ellerimle öldürecektim onu."

"Öyle söyleme Sinan. Sonuçta burada bir arkadaşımızdı bizim. Onun da bir ailesi vardı. Şimdi kim bilir onlar da nasıl perişan olacaklar. Keşke bunların hiç birisi yaşanmasaydı."

"Keşke yaşanmasaydı ama yaşandı işte. Artık bu konuyu daha fazla düşünüp de kendini üzme."

Genç adamın solgun yüzüne bakarak. *"Sinan sen de çok sarsıldın. Zaten bugün oldukça yorgundun. İstersen eve giderek yatıp dinlen biraz."* dedi.

"Burada dinlenirim ben. Seni bırakıp gitmeyi düşünmüyorum. Hem daha konuşmamız gereken çok şey var."

"Neler var?" diye merakla sordu.

Sinan yine Aslı'nın âşık olduğu o muhteşem gülümsemesiyle genç kıza baktı.

"Umarım unutmamışsındır, geçen hafta bu olaylar yaşanmadan önce seninle evlenmeye karar vermiştik."

"Hayır, unutmadım."

"Peki o zaman Aslı, benimle hâlâ evlenmeyi istiyor musun?"

Aslı genç adama sevgiyle baktı. Evet tabi ki istiyordu hem de dünyadaki her şeyden daha çok istiyordu. Hatta hastayken birlikte olduklarına, bir kızları olduğuna dair bir rüya bile görmüştü.

"Evet Sinan, hem de bunu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum."

Genç adam, Aslı'nın cevabı karşısında sevincini genç kızın dudaklarına doğru eğilerek gösterdi. Aslı da Sinan'ın öpüşlerine aynı duygularla karşılık verdi.

"Bu hafta sonu evleniyoruz o zaman." dedi genç adam.

"Sinan saçmalama. Ben şuanda hastanede yatıyorum. Ne zaman hazırlanıp da hafta sonu evleneceğim?"

"O zaman diğer hafta sonu evleniriz. Daha fazla ertelemem ona göre." diye gülümsedi.

"Bilemiyorum Sinan. Evlenelim dediğin zaman bu kadar kısa sürede olacağını düşünmemiştim."

"Kusura bakma Aslı. Onca yaşadıklarımızdan sonra bekleyebileceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Yine bir durumla karşılaşıp, beni bırakmandan korkuyorum açıkçası."

Aslı ne diyebilirdi ki. Bu güne kadar hep böyle olmamış mıydı? Artık ona itiraz etme gücü yoktu. *"Tamam, haftaya evlenelim."* dedi.

Sonra genç adam rahatlamış bir şekilde kendisini karyolanın karşısındaki kanepeye attı.

"Şimdi artık biraz dinlenebilirim." diyerek kanepeye uzandı ve gözlerini kapadı.

Aslı yattığı yerden Onun solgun ve yorgun yüzüne sevgiyle baktı. Bugün yaşadıklarından sonra oldukça yorgun düşmüş ve gözlerini kapar kapamaz da uyumuştu. Yattığı yerden zorlukla doğrularak kalktı ve odadaki dolapta bulunan battaniyeyi ve yastığı alarak genç adamın yanına gitti. Başını kaldırıp yastığı koyduğunda bile uyanmamıştı, sonra da battaniyeyi yaralı koluna

değmemeye özen göstererek üstüne örttü ve onu yanağından öperek kendi yatağına döndü.

Genç adam uyurken Canan ve babası gelmiş, ona hastanede ihtiyaç duyabileceği eşyaları getirmişlerdi. Babası kısa bir süre yanlarında kalmış, sonra iki kardeşi yalnız bırakarak dışarı çıkmıştı.

Yalnız kaldıklarında Canan gözlerini kanepede uyuyan genç adama çevirdi, bir süre onu seyrettikten sonra yeniden kardeşine baktı.

"Bugün o da çok zor anlar yaşadı." dedi yine dalgın bir şekilde.

Aslı, ablasının Sinan'a olan bakışlarından etkilenmiş, verdikleri kararı ona söyleme konusunda tereddüte düşmüştü. Ama artık saklayacak hiçbir şeyi kalmadığını düşünerek her şeyi anlatmaya karar verdi. Karyolanın ucunda oturmakta olan ablasının elini tuttu.

"Abla biz evlenmeye karar verdik." dedi.

"Demek konuştunuz bu konuyu." dedi. Canan şaşırarak.

"Evet, Sinan'ın beklemeye bile tahammülü yok artık. Haftaya evlenelim diyor."

"Ya! O kadar çabuk mu?"

Canan'ın sesinde biran hayal kırıklığına uğramış gibi bir tını sezdi.

"Sanırım Sinan bunca şeyden sonra daha fazla beklemek istememiştir." dedi sanki kendi kendine konuşur gibi.

"Evet abla öyle düşünüyor. Ben de kabul ettim."

Aslı bir tepki aramak için baktı ablasına. Canan hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp, odada birkaç adım dolaştıktan sonra yanına gelip, gülümsemeye çalıştı.

"İkiniz adına çok sevindim. Umarım çok mutlu olursunuz."

Düğün Hazırlıkları

Ertesi gün kendisini çok mutlu hissederek uyandı. Mutlulukla başını çevirip genç adama baktığında, onu kanepede göremedi. İçini bir endişe kapladı. Doktoru Uğur kontrole geldiği zaman, Sinan'ın bir süreliğine dışarı çıktığını söylemesiyle biraz olsun rahatladı. Sabah vizitlerini tamamladıktan sonra yanına gelen arkadaşlarına müjdeyi vermekte gecikmedi.

"Gerçekten mi? İnanamıyorum!" diye tepki gösterdi bu habere Ayşe.

"Bence en doğru kararı vermişsiniz." diye Gül daha makul ve daha sakin karşıladı haberi.

"Hayat gerçekten sürprizlerle dolu. Düşünsenize Ercan ile benim ilişkim ne kadar imkânsızdı. Aslı'nın ise annesi hiç onaylamıyordu ve neredeyse ayrılacaklar derken baksanıza hepimizden önce evlenecek." diye Ayşe hâlâ şaşkınlık ve sevinç içinde konuşmaya çalışıyordu.

"İnşallah çok mutlu olursunuz. Bunu en çok siz hak ediyorsunuz." dedi Gül.

"Teşekkürler arkadaşlar. Düğüne çok az bir zaman var, nasıl yetişeceğimi bilmiyorum." diye kaygıyla konuştu.

"Bunu düşünme bile. Hepimiz sana yardımcı oluruz." dedi Ayşe.

İkisi de daha fazla oyalanmadan hastalarına bakmak üzere servise döndüler. Sinan'ın hala gelmemiş olması endişelenmesine neden oldu. Acaba bugün çalışmaya mı başlamıştı? Oysa yaralı olduğu için bir süre rapor alıp dinleneceğini düşünmüştü. Kafasından endişelerini uzaklaştırarak düğününü düşünmeye çalıştı. Sonra düğün işi içine bir endişe düşürdü. Son anda bir sorun çıkar da evlenemezse diye korkmaya başladı. Bu korkuyla aklına annesi geldi. Bu aldıkları karardan henüz haberi yoktu ve pek de olumlu tepki vereceğini sanmıyordu. Ama artık bu noktada annesinin karşısında durması gerekiyor, bu hayatın kendine ait olduğunu ona yeniden söylemesi ve göstereceği anlayışa ihtiyacı olduğunu belirtmesi gerekiyordu.

O bu düşünceler içerisindeyken odanın kapısı açılarak içeriye Sinan girdi. Genç adam eve gitmiş olmalıydı ki, hala saçının nemli oluşundan duş aldığını ve kıyafetlerini değiştirmiş olarak geldiğini gördü. Odaya girer girmez Aslı'nın yanına geldi.

"Nasılsın bakalım bugün?" diye gülümseyerek sordu.

"Halimden belli değil mi? Çok mutluyum." diye cevap verdi.

"Özlemişim senin bu halini." dedi genç adam buruk bir şekilde.

"Artık beni düşünme, iyiyim ben. Sen nasılsın, kolun ağrıyor mu?"

"Sabah biraz ağrı vardı, ilaç aldım. Şimdi gayet iyiyim. Hem sana güzel haberlerim var."

Aslı merakla bakınca, gülümseyerek konuşmasına devam etti.

"Bu sabah nikâh işlemlerimizi başlattım. Esin'e de haber verdim, bugün buraya gelecek. Bütün hazırlıklarla o ilgilenecek, senin kendini yormana ve endişe etmene gerek kalmadı."

"Her şey çok hızlı gelişiyor Sinan. Sence yetişebilecek miyiz haftaya kadar?"

"Sen bunları düşünme sakın. Öncelikle kendini toparlamaya çalış." dedikten sonra ayağa kalktı.

"Canım benim servise gitmem gerekiyor. Birazdan yine uğrayacağım yanına."

"Bu halde çalışmayı düşünüyor olamazsın?" diye genç adamın yaralı koluna baktı.

"Görmem gereken hastalar var, sadece onlara bakıp geleceğim. Ben istemesem de Ercan, birkaç gün rapor yazmış bana da."

Genç adam çıktıktan kısa bir süre sonra odaya annesi geldi. Onun yüzü de solgun ve endişeli görünüyordu. Odaya girer girmez *"Seni merak etmekten sabaha kadar uyuyamadım Aslı. Şimdi nasılsın yavrum? Biraz atlatabildin mi?"*

"Anne merak etme artık beni, gerçekten iyiyim."

"Peki Sinan nasıl? Yazık o çocuk da çok sarsıldı." dedi annesi.

İşte Aslı bunu hiç beklemiyordu. Annesinin Sinan için endişelenmesine şaşırdı. Yoksa annesi yumuşuyor muydu acaba?

"O da iyi, biraz toparladı kendisini." dedi. Nedense içindeki mutluluk yüzüne de yansımış bu da hemen annesinin dikkatini çekmişti.

"Bakıyorum pek mutlu görünüyorsun."

Gülümsemesine memnun olmuş gibiydi. Onun bu hali cesaretini de artırdı. Artık her şeyi konuşması gerekecekti.

"Evet anne, çok mutluyum."

"Neden bu kadar mutlusun ki?"

Bakışlarını kızına çeviren Nevin Hanım dikkatle yaklaştı bu sefer.

"Anne onaylamayacağını biliyorum ama lütfen beni anlamaya çalış. Sinan'la biz birbirimizi çok seviyoruz. Artık ayrı kalamayacağımızı anladık. Bu yüzden de evlenmeye karar verdik." dedi.

Nevin Hanım birden sarsılmış, ne söyleyeceğini bilmez bir ifadeyle kızına bakmaya başlamıştı. Sonra da bir elini gereksiz ve önemsiz bir şey duymuş gibi sallayarak *"Şimdi şakanın sırası değil Aslı."* dedi.

Yüzünde duyduklarının ciddi olduğuna ihtimal vermeyen bir ifade vardı.

"Anne ben ciddi söylüyorum. Sinan bugün nikâh işlemlerini başlattı. Önümüzdeki hafta sonu evlenmeyi düşünüyoruz." dedi kararlı bir ifadeyle.

Annesi öylece Aslı'ya bakakaldı, sonra da yüzü bembeyaz kesildi.

"Bu mümkün değil, O adamla olmaz. Kesinlikle olmaz. Canan'ı da düşünmelisin."

Annesinin sesi onaylamaz bir tonda ve sinirli bir şekilde çıkıyordu.

"Canan beni destekliyor anne. O da, Sinan'la birbirimizi çok sevdiğimizin farkında artık. 'Benim yüzümden bu ilişkiyi bitirmeni istemem, buna izin vermem' dedi bana."

"O ne söylerse söylesin sonuçta bir duygu meselesi bu. Canan da ona karşı duygularını İstemiyorum artık diye bir anda içinden söküp atamaz ki. Şimdi seni üzmemek, kırmamak için bu şekilde konuşuyor. Onun bu sözlerine güvenip böyle bir karar alamazsın."

"Üzgünüm anne. Ama artık ben kesin kararımı verdim. Evleneceğim."

"Böyle bir karar yavaş yavaş ablanı öldürür. Neden bunu göremiyorsun kızım."

"Ama diğer türlüsü de yavaş yavaş beni öldürecek. Ablam onay vermemiş olsaydı, mümkün değil evlenmezdim. Ama şimdi o beni teşvik ediyor."

"Eğer ona bu yüzden bir şey olursa bunun yükünü taşıyabilecek misin?"

"Canan'a bir şey olmayacak. Bu şekilde konuşarak beni vazgeçiremezsin artık anne."

"Seni artık tanıyamıyorum Aslı." dedikten sonra ayağa kalktı ve yatağın kenarında dikilerek soğuk bakışlarla Aslı'yı süzmeye başladı.

"Bu kararı beni hiçe sayarak veriyorsun. Bundan sonra bir anne olarak yanında olmayacağım, bunu bil."

"Anne lütfen bu şekilde konuşma. Benim sana ihtiyacım var."

"Anlaşılan yokmuş." dedi ve sonra Aslı'ya bakmadan arkasını dönüp odadan çıktı.

Annesinin tepkisi içindeki sevinci ve mutluluğu da alıp götürdü. Öyle bir duygu karmaşası içine girmişti ki, sanki bu karmaşa bitip tükenmeyen uçsuz bucaksız bir çölde, aç ve susuz bir şekilde tek başına kalmış, birazdan üzerine doğru gelecek büyük kum fırtınasını bekleyen çaresiz birinin, fırtınanın içinden canlı çıkıp çıkmayacağını bilememesi gibiydi. Bu karmaşa artık bitmeyecek, annesi asla bu ilişkiye onay vermeyecekti. Çölde mahsur kalmış o insandan ne farkı vardı. Kendisi de yaşadığı bu karmaşanın içine sıkışıp kalmıştı. Kendi sonunun ne olacağını bilemiyordu. Hayat artık ne şekilde devam edecekti? Sevdiği adamın yolundan gidecek onunla evlenecek miydi? Yoksa annesinin istediği gibi onu hayatından çıkarıp mesleğine mi odaklanacaktı? Her şey o kadar belirsizdi ki. Bütün morali bozulmuş, yine kendini kötü hissetme-

ye başlamıştı. Aniden hıçkırarak ağlamaya başladı. Annesinden bir tepki bekliyordu ama kendisini reddetme noktasına varacak böyle tepkiyi de beklemiyordu. İlişkisi konusunda en büyük ve en ciddi sorunu ablasıyla yaşamasına rağmen, yaşanılan onca şeyden sonra kendisini geri çekmesini bilmiş, kardeşinin mutluluğu için kendi sevgisini dahi içene gömmeyi kabullenebilmişti. Neden sanki annesi de bu kariyer takıntısından kurtulup, kızının mutlu olması için anlayış göstermiyordu ki. Gerçi annesinin endişesi mesleki başarının yanında, artık diğer kızının uğrayacağı hayal kırıklığına da dayanıyordu. Canan bunu kabul ettikten, onayladıktan sonra annesinin bu kadar endişelenmesini de anlamıyordu. Artık bu karmaşadan kurtulmasının zamanı gelmiş de geçiyordu bile. Sevdiği adama bir söz vermişti ve her şeye rağmen bu sözünden kesinlikle dönmeyecekti. Annesinin zamanla yumuşayıp, kendisini affetmesini umuyordu.

Sinan'ın her an odaya gelebileceğini düşünerek, biraz da olsa toparlanmaya çalıştı. Artık genç adamın kendisini üzgün ve parçalanmış bir halde görmesini istemiyordu. Zorlukla yataktan kalkarak, titreyen bacakları üzerinde zorlukla yürüyerek lavaboya gitti. Elini yüzünü yıkadı, kendine biraz olsun çeki düzen vermeye çalıştı. Hem dünkü olaylar yüzünden, hem de bugün annesinin tavırları nedeniyle hala toparlanamamıştı. Aynada kendisine bakan yüz sanki bir yabancının yüzü gibiydi. Gözleri ağlamaktan şişmiş ve kıpkırmızı olmuş, yüzü ise oldukça solgun ve beyaz görünmüştü gözüne. Şöyle bir düşününce günlerdir Sinan'ın kendisini sürekli bu şekilde gördüğü aklına geldi. Çektiği her ıstırap, her acı genç adama da aynı şekilde yansıyordu. Artık onun üzülmesini ve kendisi için kaygı duymasını istemiyordu. Bu yüzden odadaki dolaptan çantasını aldı, içinden makyaj malzemelerini çıkarıp yüzüne biraz olsun renk vermeye çalıştı. İçindeki sıkıntı ve

üzüntünün artık dışına yansımasını istemiyordu. Aynaya tekrar baktığında görüntüsünün az da olsa düzeldiğini görerek memnun oldu. Sonra yine titreyen bacaklarıyla zorlukla yatağına kadar giderek yattı.

Sinan gediğinde baya bir toparlamıştı. Genç adam yanına kadar geldi ve karyolanın kenarına oturdu. Dikkatli bakışlarını Aslı'ya yöneltti.

"Nasılsın?" diye yine endişeyle sordu.

"Çok daha iyiyim."

"Hmm, bakıyorum makyaj da yapmışsın. Demek ki artık kendini daha iyi hissetmeye başladın."

Konuşurken hafifçe gülümsedi. Aslı'nın görüntüsünden hoşlanmış gibiydi.

"Sen neler yaptın? Baktın mı hastalarına?"

"Evet canım, birkaç gün uğramayacağım servise. Diğer arkadaşlara bıraktım hastalarımı."

"Kolun nasıl oldu?"

Sinan başını çevirip şöyle bir koluna baktıktan sonra *"Doktorum Ercan olduğu sürece, sanırım bir sıkıntım olmayacak."* dedi gülümseyerek.

"Ne yapıyor Ercan sana?"

"Bir an olsun rahat bırakmıyor ki. Az önce yine aradı, gel bir kontrol edeyim seni diye. Ben de uğradım yanına, yeniden pansuman yaptı. Sabah ilaç da aldığım için şuan bir sıkıntım yok. Adama fırsat versem her saat başı pansuman yapacak." dedi hafifçe gülerek.

Ercan da en az kendileri kadar sarsılmıştı bu olaylar yüzünden. Sinan'a karşı endişesi de bu yüzden çok normaldi.

Daha sonra genç adam, Aslı'nın üzerine eğilerek öpmek istedi ama aniden kapı açılınca hemen kendisini geri çekti. İkisi de

merakla kapıya baktıklarında, kapının önünde suçlu çocuklar gibi kendilerine bakan Esin'i gördüler.

"Şey, pek uygun bir zamanda gelmedim herhalde." dedi yüzü kızararak.

"Önemli değil Esin, gelsene buraya." diyerek Sinan kardeşine seslendi.

Esin yanlarına gelince ikisine de endişeyle baktı.

"Neler yaşamışsınız dün siz öyle. Olayı duyunca hepimiz şok olduk." dedi ve sonra da Aslı'ya sarıldı.

"Geçmiş olsun Aslı. Şu son günlerde gelmedik kalmadı başınıza. Kesin size nazar değiyor, başka bir açıklaması yok bunun."

"Bilmiyorum valla Esin. Ama ikimizin de artık dayanma gücü kalmadı."

"Abimin anlattığına göre ikinizde ölümden dönmüşsünüz." dedi. Sonra bakışları Sinan'ın yaralı koluna kaydı.

"Allah'tan çok ucuz atlattınız. Daha kötü şeyler de olabilirdi." dedi.

Bunları söylerken sanki düşüncesi bile kendisini rahatsız ediyormuş gibi titremişti.

"Tamam hadi artık bırakın bu konuları konuşmayı. Geçti, bitti her şey." diyerek genç adam konuşmalara müdahale etti.

"Haklısın bunlardan bahsetmek eminim ikinizi de rahatsız ediyordur. Bu yüzden hemen konuyu değiştiriyorum."

Sonra gülümseyen gözlerini Aslı'ya çevirdi.

"Canım ikinizi de tebrik ediyorum, abim bugün bana mutlu haberi verdi." dedi sevinçle.

"Teşekkür ederim Esin. Artık bu kararı vermemizin zamanı gelmişti. Sinan çok acele ediyor. Haftaya düğün yapmak sence çok acele ile alınmış bir karar değil mi?"

Esin Aslı'ya tatlılıkla bakıp gülümsedi.

"Sen bunları kafana takma canım. Ben bu işlerin adamıyım. Sabah abim arayıp da olayları ve durumu anlattığında, ben hemen harekete geçtim zaten. Yarım günde bile başardığım işleri görsen hayrete düşersin." dedikten sonra yere bıraktığı çantasını alarak içinden büyükçe bir zarf çıkardı ve Aslı'ya uzattı.

"Canım bunlar davetiye örnekleri. Sen bunlara bir göz at, hangisini beğenirsen davetiyeleri sipariş edeceğim hemen."

Şaşıran Aslı, Esin'in elindeki zarfı aldı ve hemen içindeki örnekleri incelemeye başladı. Sinan'ın da ilgisini çekmiş, birlikte davetiyelere göz geçirmeye başlamışlardı. Sonra ikisinin de ortak beğenilerine uygun bir davetiyeyi seçerek Esin'e uzattı.

"Bu güzel, istersen bu şekilde bastırabiliriz."

Sinan da kafasını sallayarak onayladı. Esin onların uzattıkları davetiyeyi alıp, çantasına koydu. Sonra bakışlarını abisine çevirdi.

"Aslı sence ne zaman çıkar hastaneden?"

Genç adam bakışlarını Aslı'ya çevirip dikkatle inceledikten sonra *"Bir kaç gün daha burada kalırsa iyi olur Esin. Tamamen güçlenmeden çıkmasını istemiyorum."* dedi.

"Ben iyiyim, benim için fazla endişeleniyorsun." diye araya girdi Aslı.

Esin ikisini de bakışlarıyla inceledikten sonra Aslı'ya *"Tanıdığım bir modaevi var, onları da aradım. Cumartesi günü için randevu aldım. Düğüne kadar diktirmeye vaktimiz olmayacağı için, hazır gelinlikleri denemeye gideceğiz."* dedi. Sonra da abisine baktı.

"Tabi Aslı, cumartesiye kadar kendini iyi hissederse." diye imalı bir şekilde konuştu.

"Kendini iyice toparlarsan cuma günü çıkarabiliriz seni." dedi Sinan Aslı'ya.

"Durun bakalım! Bugünkü ayarlamalarım daha bitmedi." Esin yeniden araya girince, ikisi de daha ne var gibisinden şaşkın bir şekilde baktılar.

"Bir kaç büyük otelle de görüştüm, düğün için ayarlama yapmaya çalışıyorum. Haftaya cumartesi için hangisi uygun olursa onunla anlaşacağım."

"Sen bize bir şey bırakmamışsın ki Esin. Neredeyse her şeyi bir günde halletmişsin." dedi Aslı hem hayranlık hem de şaşkınlık içinde.

Esin yine ikisine birden bakıp gülümsedikten sonra *"Merak etmeyin siz de boş durmayacaksınız. Evinizin dekorasyon işiyle de siz ilgilenirsiniz artık."* dedi.

Aslı, bu sözlerle birlikte kendisini bir tuhaf hissetti. Esin, eviniz demişti. Ne kadar güzel bir kelimeydi bu böyle. Sinan ile kendisinin evi... Kendi evleri... Bunu düşünmek bile tarifsiz bir mutluluk verdi. Ne kadar güzel bir düşünceydi insanın sevdiğiyle birlikte yaşayacağı bir evinin, yuvasının olması. Genç adama baktığında gülen gözleriyle karşılaşınca, onun da aynı şeyleri düşündüğünü hissetti.

Aslı cuma gününe kadar hastanede kalmış, genç adam da onu hiç yalnız bırakmamıştı. Odadan bir tek Canan geldiğinde ayrılarak, onları yalnız bırakmıştı. Nedense Canan'a oldukça soğuk davranıyor, neredeyse hiç konuşmuyordu. Bu durum kendisini üzdüğü kadar ablasını da üzüyordu.

"Abla, Sinan ile konuşup aranızdaki sorunu halledeceğim, böyle olmuyor." dedi üzgün bir şekilde.

Ama Canan hemen müdahale etti.

"Hayır konuşma. Ben onu anlıyorum, sana olanlardan dolayı beni sorumlu tutuyor. Bunda da haksız sayılmaz. Onun biraz za-

mana ihtiyacı var. Zamanla aramızın düzeleceğine inanıyorum, sende buna inan."

"Belki haklısın ama, ikinizde benim için çok önemlisiniz, bu yüzden sizi böyle görmek beni çok üzüyor."

Canan, sevgiyle kardeşine bakarak buruk bir şekilde gülümsedi. Gerçekten de Sinan'ın konuşmuyor olması kardeşini çok üzüyordu. Genç adamın kendisine nefretle bakmasına üzülüyor, derinden etkileniyordu ama kısmen buna kendisi sebep olduğu için yapabileceği bir şeyin olmadığını da biliyordu. Her ne kadar Aslı kardeş oldukları için affetmiş bile olsa, onu evden kovuşunu, ona ağır sözler söyleyerek ruhsal çöküntü yaşamasına sebep oluşunu unutamıyordu. Ayrıca kardeşi için ölse de umursamayacağını söylemiş olması, kendisini de derinden yaralıyordu. İşte bütün bunları genç adamın unutmasına imkân yoktu ve affetmesini de bu yüzden beklemiyordu. Belki zaman her şeyin ilacı olur diye düşünerek, avunmaya çalıştı.

Aslı'nın odasına geldiğinden beri kardeşi düğün ile ilgili gelişmeleri anlatıyordu. Müstakbel görümcesi ipleri eline almış, her şeyle ilgilenmeye başlamıştı. Bu düğün olayı yüreğinin derinliklerinde içini acıtsa bile, kardeşi için sonuna kadar dayanacaktı ve Esin'e düğün organizasyonu için elinden geldiğince yardım edecekti. Aslı'ya daha öncede söylemişti, İnsan hayatında bir kere sever diye. Gerçekten kardeşi sevdiği bu insanı bulmuş, aşkını ve sevgisini karşılıklı yaşamıştı. Bu kardeşinin en büyük şansıydı. Oysaki kendiside hayatında gerçek anlamda bir kere sevmiş, ama karşılık görememişti, bu da kendisinin en büyük şanssızlığı idi. Kader iki kardeşi de aynı erkeğe bağlayarak, birinin yüzüne gülmüş, diğerine ise sırt çevirmişti. Hayat ne kadar acımasız diye düşündü içinden.

"Abla daldın, neler düşünüyorsun?" diye sorunca Aslı'nın sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"Esin bu işlerle uğraşırken baya yorulacak, ben de ona yardım etmeyi düşünüyorum."

"Çok büyük bir keyifle yapıyor." diye gülümsedi.

"Bak ne diyeceğim. Benim de işim gereği oldukça fazla bağlantılarım var. Bu yüzden balayı organizasyonunuzu da ben yapacağım."

"Abla sen yorma kendini. Sinan ile ayarlarız biz."

"Kesinlikle olmaz, çok güzel bir balayı geçirmenizi istiyorum. Bildiğim, birlikte çalışma fırsatı bulduğum birkaç büyük ve güzel otel var. Onlardan birinde ayarlama yaparım."

Ablasının bu işten kesinlikle vazgeçmeyeceğini bildiği için *"Tamam abla, sen nereyi ayarlarsan biz oraya gideriz."* dedi.

Sonra da kendisini çok üzen kafasına takılan soruyu sordu.

"Annem nasıl?

"Eh işte. Benimle de pek fazla konuşmuyor. Ama ona da anlayış göstermemiz lazım. Sonuçta kendi kafamıza göre hareket edip, onu dinlemiyoruz."

"Artık hiç yanıma uğramıyor. Sence düğüne gelir mi?" diye endişeyle sordu.

"Bilmiyorum Aslı. Daha önce hiç böyle bir durum yaşamadık, bu yüzden nasıl davranacağını kestiremiyorum." dedi Canan üzüntüyle.

"Ama artık bu kararımdan dönemem. Beni anlıyorsun değil mi abla?" Uzanıp ablasının elini tuttu, destek bekler gibi gözlerinin içine baktı.

"Seni çok iyi anlıyorum. Sen artık yapman gerekeni yapıyorsun. Bundan sonra iş, annemin seni anlamasına kalıyor. Umarım bu da uzun sürmez." dedi kaygıyla.

Aslı bir şey söylemeden üzgünce önüne bakmaya başladı. Hayatında sadece bir kere yaşayacağı, kendisi için çok önemli

olan bir günde annesinin yanında olmamasına, destek vermemesine çok üzülecekti. Keşke annesi düğüne kadar yumuşasa, olayları anlayışla karşılayabilseydi, ne kadar güzel olurdu...

Cuma sabahı, Sinan ile birlikte erkenden hastaneden ayrıldılar ve babasının evine gittiler. Annesinin bir daha kendisini görmeye gelmemesi ve aramaması yüzünden babasının yanına gitmesinin daha uygun olacağını düşünmüşlerdi. Sinan, Aslı'yı babaannesine teslim ettikten sonra, Foça'daki yazlığı kapatıp, Karşıyaka Girne'deki kışlık evlerine gelen anne ve babasının evine uğrayacağını söyleyerek yanından ayrıldı.

Hastanede yattığı süre içinde babası hemen her gün yanına uğramıştı. Sinan ile aldıkları evlilik kararına da fazlasıyla memnun olmuştu. Babasının göstermiş olduğu sevincin, yarısını dahi annesi göstermiş olsaydı, buna bile razıydı. Bu yüzden içinde hissettiği suçluluk duygusunu bir türlü atamıyor, bu da mutluluğuna gölge düşürüyordu. Babaannesi de büyük bir sevinçle torununa sarılarak karşılamıştı bu kararı. O gün bütün günü babaannesi ile evde oturarak, yaşlı kadının evlilik ile ilgili nasihatlerini dinleyerek geçirdi. Akşam babası geldiğinde, çok mutlu göründüğünü fark etti. Bu mutluluğun Sinan ile birlikteliğinden kaynaklandığını biliyordu. Babasının bu denli destek olması, içinde bulunduğu şu zor günlerde oldukça moral verici oluyordu.

O gün Sinan bir daha yanına gelmedi, sadece telefonla konuştular. Genç adam yarın öğlene doğru Esin'in kendisini almaya geleceğini ve modaevine gideceklerini söyledi. Sonra uzun uzun sohbet ettiler, düğüne kadar yapılacak işlerden ve kendi evlerinden bahsetmek çok hoşlarına gidiyordu. Bu o kadar güzel bir duyguydu ki, son zamanlarda yaşadığı bütün olumsuzluklar sanki kafasından silinmiş gibiydi.

Ertesi gün öğlene doğru Esin geldiğinde hazırlanmış bir halde onu bekliyordu. Gece neredeyse sabaha kadar heyecandan uyuyamamıştı. Gelişen bu olayların hızına hala inanamıyor, kendi düğünü için hazırlık yapıyor olmak sanki rüyadaymış hissi veriyordu. Olayların bu hızlı gelişimi her ne kadar başını döndürse de, aslında bir an önce evlenmek için can atıyordu. Çünkü bilinçaltına yerleşen bir korkuyla her an bir aksilik çıkacak sevdiğiyle yolları ayrılacak endişesi taşıyordu

Esin geldiğinde bir nebze de olsa sıkıntılarını atmış, heyecanla gelinlik denemeleri için yola çıkmışlardı. Yolda Esin, yaptığı ve yapılacak bütün işleri zevkle anlatıyor, bütün bu işlerden oldukça keyif alıyor görünüyordu.

Gittikleri yer, Alsancak'ta oldukça büyük bir modaeviydi. Oradaki çalışanlar kendileriyle yakından ilgilenerek, ellerindeki bütün gelinlikleri Aslı'nın üzerinde denemeye başladılar. En sonunda Esin ile birlikte kendisine çok yakıştığını düşündükleri; omuzları açıkta bırakan kolsuz, göğüsten kalçaya kadar dar, eteklerinde genişleyen ve şık taşlarla işlenmiş, sade ama şık bir gelinlikte karar kıldılar. Esin, Aslı'ya hayranlıkla baktı.

"Harika oldun canım, abim seni böyle görse bir kere daha âşık olur sana."

Bu arada Sinan onları arayarak modaevine gelmek üzere olduğunu bildirdi. Geldiğinde ise Aslı'yı gelinlik içinde görünce hayranlıkla baktı.

"Harika görünüyorsun sevgilim, kesinlikle bunu almalıyız."

Modaevinde işleri bitince, Esin yapılacak başka işleri olduğunu söyleyerek ikisini baş başa bırakıp yanlarından ayrıldı. O gidince Sinan *"Şimdi de benim sana sürprizim var."* diye genç kızı kendi evine götürdü. İkisi birlikte eve girdiklerinde öylece bakakaldı. Sinan evi tamamen boşalttırmış, evde hiçbir eşya bırakmamıştı.

"Ne yaptın onca eşyayı?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Canım dün seni eve bıraktıktan sonra annemlere gitmiştim ya, onlara evimdeki bütün eşyaları almalarını söyledim. Bugün bir kısmını Foça'ya gönderdik, bir kısmını da annem ihtiyaç sahiplerine dağıttı. Biz evimizi kendimiz kuracağız." dedi yine o hayran olduğu çarpık gülümsemesiyle.

Sinan birkaç yıl önce oturduğu bu evi satın almış, içini de kendine göre az bir eşya ile bekâr evi tarzında döşemişti. Anlaşılan evlendiğinde bekârlığından kalma bir şey olsun istemiyordu.

Bu konuda onun coşkusunu kırmak istemediğinden, sadece gülümsemekle yetindi. Birlikte odaları tek tek dolaşarak nasıl eşya alacaklarına, evi nasıl döşeyeceklerine dair fikirler ortaya attılar ve sevinç içinde birlikte çarşıya çıktılar. O gün fazla dolaşmadılar, bir iki mobilya beğendiler fakat kararsız kaldıkları için almakta acele etmediler.

Hafta içi yine çarşıyı gezdiler. Evin bütün dekorasyonu için modern tarzda eşyalar beğenip aldılar. Sadece çocuk odasını boş bıraktılar, onu da bebek olunca almaya karar verdiler. Ayşe ile Gül de mesai sonraları çarşı işlerinde onlara yardımcı oldu. İkisi de en az Aslı kadar mutlu ve heyecanlıydı. Onların da yardımıyla hafta sonuna kadar evin hemen hemen bütün eksikleri neredeyse tamamlanmış gibiydi.

Bu arada Canan da balayı için Marmaris'te güzel bir otel ayarlamıştı. Bunu genç adama söylediğinde hemen itiraz etti.

"Boş ver orayı, biz yurt dışına çıkacağız."

Genç adamın kesin bir dille Canan'ın rezervasyonunu reddetmesi Aslı'yı üzdü.

"Yapma lütfen Sinan. Görüyorsun o da bizim için çok çaba sarf ediyor. Ben ablamı affettim, sen neden affetmiyorsun ki?" diye genç adama sitem etti.

"Bazı şeyleri unutmak çok zor Aslı. İnan Canan'a karşı kendimi zorluyorum ama içimde ona karşı duyduğum öfkeyi de bastıramıyorum."

"Ama ben ablamı yarı yolda bırakmak istemiyorum. Bizim olayımızı kabullenmek, onun için de hiç kolay değil. Bu yüzden sende biraz daha anlayışlı ol. Ben balayımıza Marmaris'e gitmek istiyorum."

Genç adam yine her zamanki gibi boyun eğerek *"Peki Aslı, senin istediğin gibi olsun."* dedi.

Aslı için o hafta yaptığı en zor iş annesinin yanına gitmek oldu. Kalbi heyecan ve korkudan yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Hastaneden beri annesini görmemiş, telefonla dahi konuşmamışlardı. Bu yüzden onun odasına giderken ayakları resmen geri geri gidiyor, karşılıklı yüz yüze konuşmak kendisini oldukça geriyordu. Odanın kapısına geldiğinde birkaç saniye orada öylece bekleyip, derin bir nefes aldıktan sonra içeriye girdi. Annesi masasının başında oturuyor, işleriyle meşgul görünüyordu. Başını kaldırıp Aslı'yı gördüğünde ise, hiç tepki vermeden yine aynı şekilde işine devam etti. Aslı biraz çekinerek masanın önündeki koltuğa oturdu. Ama annesi kendisine bakmadığı gibi hiçbir şey de söylememişti. Bir süre sessizce oturduktan sonra *"Bu hafta sonu evleniyorum."* dedi.

Bu sözler üzerine annesi ona şöyle bir baktı, sonra ifadesiz bir yüzle yeniden işiyle ilgilenmeye devam etti. Annesinin kendisine kırgın olduğunu bildiği için, başka bir şey söylemeden çantasından düğün davetiyesini çıkarıp, onun önüne koydu.

"Anne düğünüme gelmeni çok istiyorum. Sana gerçekten ihtiyacım var." dedi üzgün ve yalvarır bir tonda.

Nevin Hanım başını işinden kaldırıp, göz ucuyla Aslı'yı inceledikten sonra masanın üzerindeki davetiyeye uzanıp eline aldı ve sonra da bakışlarını Aslı'dan ayırmadan, hiç bakmadığı davetiyeyi masanın altındaki çöp kutusuna attı. Ve sonra hiç konuşmadan yine işinin başına döndü.

Aslı annesinin bu tavrı karşısında şok olmuş, ne söyleyeceğini bilemez bir halde öylece bakakalmıştı. Annesinden her türlü tepkiyi bekliyordu ama böylesini kesinlikle beklemiyordu.

"Anne lütfen yapma böyle! Affet artık beni."

Annesine yalvarırken göz pınarlarında biriken yaşlar da akmaya başladı. Ama Nevin Hanım, Aslı'nın sözlerine hiç tepki vermediği gibi, başını dahi kaldırıp bakmamıştı. Aslı artık onun kendisiyle konuşmak istemediğini anlayarak zorlukla ayağa kalktı. Annesi bu durumda tamamen kendisini reddetmiş görünüyordu. Bu duruma dayanmak, bunu kabul etmek öyle zordu ki, bunun altından kalkabileceğinden bile emin değildi. Son bir umut ile tekrar annesine döndü.

"Anne bunu bana yapma, lütfen beni bırakma." diye tekrar yalvardı.

Bu sözler üzerine Nevin Hanım başını kaldırıp oldukça üzgün bir şekilde Aslı'ya baktı. Ama yine hiç konuşmamış, fakat tamamen de tepkisiz kalmamıştı. Aslı, Onun da oldukça üzgün ve ağlamak üzere olduğunun farkına vardı. Annesi kendisine çok düşkündü, belki Canan'dan bile daha fazla. O da incinmiş, kırılmıştı. Bütün bunları yüz ifadesinden okumak mümkündü. Fakat yine de Aslı'yı affetmemekte direniyor, tavrından dolayı da taviz vermiyordu.

"Anne affet beni." dedi tekrar.

Annesi bu sözleri duymamış gibi yine bakışlarını işine çevirdi, Aslı ile konuşmak istemediğini yine aynı tavır ile belli etmişti. Aslı

annesinin kendisiyle konuşmayacağını anlayınca ağlayarak odadan ayrıldı.

Hastaneden çıktıktan sonra bir süre arabasında oturup sessizce ağlamaya devam etti. Evleniyor olmasının bile artık gözünde bir değeri kalmamıştı. Annesinin bu tavrı mutluluğuna gölge düşürmüş, düğün için, içinde hiçbir istek ve heves bırakmamıştı. Böyle kendini kaybetmiş ağlarken, birinin arabanın camına hafifçe vurduğunu işitti. Başını kaldırıp baktığında Ercan ile karşılaşınca hâlâ hastanenin otoparkında olduğunu anladı.

"Aslı dışardan geliyordum arabanı gördüm merak ettim. Neyin var? Niçin ağlıyorsun?" diye Ercan endişeyle sordu.

"Önemli bir şey yok, merak etme." dedi zorlukla.

-Genç adam hemen arabanın kapısını açarak Aslı'yı kolundan tutup yavaşça dışarı çıkardı ve sıkıca sarıldı.

"Yapma böyle Aslı. Bu kadar üzme kendini." diye teskin edici sözlerle genç kızı yatıştırmaya çalıştı.

Aslı, başını Ercan'ın omzuna yaslamış bir şekilde hıçkırarak ağlıyordu.

"Annem benimle konuşmuyor, beni görmek dahi istemiyor." dedi hıçkırıkları arasında.

Genç adam hiçbir şey söylemeden onu kolları arasında tutuyor, ağlayarak rahatlamasını bekliyordu. Bir süre daha ağlamış, sonra da biraz olsun rahatlayarak kendisini Ercan'ın kollarından kurtarmıştı.

"Beni rahatlattığın için teşekkür ederim Ercan."

"Dostlar başka ne içindir." diye gülümsedi genç adam.

Aslı annesinin yanından ayrıldıktan sonra kendi servisine de uğrayacak, düğün davetiyelerini arkadaşlarına dağıtacaktı. Fakat annesiyle arasında geçenlerden sonra, servise uğrayamamıştı. Bu yüzden çantasından davetiyeleri çıkararak Ercan'a uzattı.

"Bunları Ayşe'ye verir misin? Arkadaşlara dağıtsın." dedi. Sonra da üzüntüyle *"Artık evlenmek isteyip istemediğimden bile emin değilim."* diye ekledi.

"Böyle konuşma Aslı. Hiç bir gelin düğün öncesi bu kadar üzgün olmamalı. Annen şuanda seni anlamak istemiyorsa yapacak bir şeyin yok. Sen artık kendi mutluluğunu düşün. Son günler hem senin hem de Sinan için gerçekten çok zor geçti. İnan artık bu mutluluk herkesten çok sizin hakkınız. Bence siz sevginize sıkı sıkı tutunun. Seni bu şekilde görmek Sinan'ı da çok üzüyor. Kendini düşünmüyorsan biraz da onu düşün."

"Haklısın galiba. Artık onu üzmeye hiç hakkım yok. Benim yüzümden gerçekten o da çok sıkıntı çekti."

"Şimdi sil şu gözyaşlarını, seni böyle görmesine izin verme."

Aslı, elinin tersiyle gözyaşlarını sildikten sonra gülümseyerek baktı.

"Bugün seni görmek iyi geldi, sayende biraz moralim düzeldi."

"Hep böyle kal, bozma artık moralini."

"Teşekkür ederim Ercan, ben artık gideyim. Birazdan Sinan ile buluşacağız." dedikten sonra yeniden arabasına bindi.

***

Düğün

Düğünleri de aynı peri masallarındaki gibi çok güzel ve muhteşemdi. Esin, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünerek, tamamen kusursuz bir organizasyonla, düğünün çok güzel olmasını sağladı. Düğüne annesi gelmemiş olsa bile, babası ve babaannesinin yakın ilgisi ve desteği, bir nebze de olsa rahatlamasına vesile oldu. Düğüne hem akraba çevresinden, hem de iş çevresinden çok sayıda davetli katılmasına rağmen, en güzel sürprizi de Şahin ile Nükhet yaptılar. Onları çağırmayı ihmal etmedi ama ta Sivas'tan da kalkıp geleceklerini de tahmin etmiyordu. Bu yüzden gelmiş olmaları tarifsiz bir mutluluk vermişti. Teyzesi ve dayısı da bu mutlu gününde kendisini yalnız bırakmamışlardı. Hele Sevgili Fatma Ablası... O olmasa ne yapardı bilmiyordu. Olayı duyduğu ilk andan bu güne kadar, hep yanında olarak, bir anne desteği ve şefkatiyle her şeyiyle ilgilendi. Bu yüzden bu destek öyle değerliydi ki, onun yanında olmasından dolayı şükran duy-

muştu. Fatma ablanın çocukları da düğüne gelmişler ve bu günü, bütün sevdikleri ve dostları ömrü boyunca unutamayacağı şekilde anlamlı ve özel kılmışlardı.

Düğünün başında hemen nikâhları kıyıldı. Aslı'nın nikâh şahidi sevgili dostu Ercan, Sinan'ın ki ise eniştesi Adnan oldu. Nikâh memuru ikisini karı koca ilan ettikten sonra büyük bir alkış koptu ve arkasından karı koca olarak ilk danslarını yapmak üzere piste çıktılar. Aslı, koyu renk damatlığı içinde çok yakışıklı ve çekici görünen kocasına sevgiyle baktıktan sonra *"Sinan hala inanamıyorum, bütün bunlar gerçek mi?"* diye kulağına fısıldadı.

"Artık benim karımsın, buna inansan iyi olur." dedi Sinan, kendisine yakışan muhteşem çarpık gülümsemesiyle.

Onlar danslarını ederken başka çiftler de dansa kalkmış, onlara eşlik etmeye başlamışlardı. Aslı mutlulukla gözlerini etrafında gezdirirken kendileri gibi dans etmekte olan Ercan ile Ayşe'yi, sonra da Gül ile Ömer Bey'i gördü. Onlarda en az kendileri kadar mutlu görünüyorlardı. Kayınvalidesi ile kayınpederi de dans ediyorlar ve mutlulukla ikisine bakıyorlardı. Sonra gözleri ablasına kaydı ve şaşkınlıkla Sinan'ı dürttü.

"Canan'a baksana Uğur ile dans ediyor."

Canan ile Uğur, son derece samimi bir şekilde ve sohbet ederek dans ediyorlardı. Arada bir Canan gülüyor, Uğur'un kulağına bir şeyler fısıldıyor, Uğur da ona karşı aynı tepkileri gösteriyor, oldukça hoş ve uyumlu bir çift havası veriyorlardı.

Onları bu şekilde görünce mutlulukla gülümsedi. Belki ablası yeniden âşık olup sevebilirdi bile. Neden olmasın ki diye düşündü. Hayat sürprizlerle doluydu ve ne olacağı hiç belli olmazdı.

Düğün boyunca Sinan'dan başka babası ve Ercan ile de dans etti. Babasının ikisini bu şekilde mutlu görmekten dolayı keyfi oldukça yerindeydi. Dans esnasında bir ara Aslı'nın kulağına eği-

lerek *"Birbirinize çok yakışıyorsunuz kızım, Allah sonuna kadar sizleri mutlu etsin."* dedi sonra da *"Birbirinizin değerini bilin, her zaman birbirinize karşı sevgi dolu, anlayışlı, şefkatli ve fedakâr olun."* diye nasihat vermeyi de unutmadı.

Daha sonra babasının kolundan Aslı'yı Ercan aldı ve birlikte dans etmeye başladılar. Ercan da gözlerini Aslı'dan alamıyor, hayranlıkla genç kıza bakıyordu.

"Biliyor musun Aslı, peri masallarındaki prenseslere benzemişsin, çok muhteşem görünüyorsun. Sinan gerçekten çok şanslı bir adam. Umarım çok mutlu olursunuz."

Ercan'la dans ederken Sinan da onlara şakacıktan kıskanıyormuş gibi kaşlarını çatarak bakıyordu. Arkasından da Aslı'ya hafifçe göz kırparak öpücük gönderdi. Onun bu bakışlarını yakalayan Ercan, Aslı'nın kulağına *"Eğer bir şekilde Sinan seni üzecek olursa haberim olsun, onun hakkından gelmesini bilirim ben."* diye fısıldadı.

"Merak etme Ercan, Sinan'ın beni üzeceğini sanmıyorum ama öyle bir şey olursa sanırım senin elinden kurtulamayacak." dedi tebessümle.

"Evet canım aynen öyle olacak."

Onlar danslarını bitirince yanlarına gelen Sinan, Aslı'yı kolundan tutarak Ercan'ın elinden aldı. Sonra da Ercan'a *"Bence artık şansını daha fazla zorlama istersen."* diye takıldı.

Ercan, Sinan'ın omzuna elini dostça koyduktan sonra *"Ona iyi bak."* dedi.

"Bu konuda endişen olmasın." dedi genç adam aynı samimiyetle.

Düğün neredeyse gece bire kadar sürdü. Davetliler yavaş yavaş ayrılmaya başladılar. Yaptıkları plana göre düğünden sonra ilk geceyi otelde geçirecekler, ertesi günü de Marmaris'te Canan'ın

kendileri için yer ayırmış olduğu otele balayına gideceklerdi. Sonunda bütün hayalleri gerçek olmuş, nihayet sevdiği adam ile evlenerek karı koca olmuşlardı. Düğünün sonuna doğru alkışlar eşliğinde birbirlerine sarılarak odalarının yolunu tuttular.

Düğün boyunca Canan mutlu görünmeye çalışarak, ev sahipliği rolünde davetlilerle tek tek ilgilenmişti. Kardeşi gelinlik içinde göz kamaştırıyor, Sinan ise muhteşem görünüyordu. İkisi de gerçekten birbirlerine çok yakışıyorlardı. Bu şekilde düşünmek ne kadar içini acıtsa da görünen ve gerçek olan buydu. Yine de, etrafına her ne kadar gülücük dağıtsa da kendi yüreği parampar-çaydı. Allah'tan onlarla aynı hastanede çalışan Doktor Uğur kendisiyle yakından ilgilenmiş, düğün boyunca da yalnız bırakmadığı için gecenin sonuna kadar dayanabilmişti.

Kardeşi ile Sinan düğün gecesini otelde geçirdikten sonra, ertesi gün balayına gitmek üzere İzmir'den ayrılmışlardı. Onların balayında oldukları hafta boyunca resmen uyurgezer gibi dolanmıştı. Sanki hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Çevresindeki hiçbir şeyi duymuyor, görmüyordu. Son günlerde hep kardeşinin yanında olmuş, sevdiği adamla evlenmesi konusunda onu yüreklendirmişti. Ama balayından döndüklerinde, onları mutlu bir şekilde her görüşünde, bu tavrını sürdürebilecek miydi? İşte bundan emin olamıyordu. Çünkü kardeşinin evlenmesiyle ya da genç adamın Aslı'yı sevdiğini öğrenmesiyle içinde ona karşı beslediği duygular bir çırpıda silinmemişlerdi ki. O hisleri hâlâ aynı yoğunlukla duyuyor, bastırmak için ne kadar çaba harcarsa harcasın, yine de o duygular içinden bir türlü çıkıp gitmiyordu. Genç adamı her gördüğünde yüreğinin sanki bir parçası da eriyordu. Düğünde ne kadar da yakışıklı ve çekiciydi. Düğün boyunca onun yanındaki gelin olarak hep kendini hayal etmişti. Önceden yalnız-

ca hayalleri vardı. Oysa artık o hayaller de tutunacak dal olmaktan çıkmıştı.

Annesi de ondaki değişikliği fark etmiş olmalı ki, sürekli kaygıyla izliyordu. Fakat onunla da hiçbir şey konuşmak istemiyor, içinde duyduğu bu sıkıntıların Sinan ile Aslı'nın evliliğinden kaynaklandığını anlasın istemiyordu. Düğüne gelmemesi ve Aslı'yı hayatından çıkarıp atması, kendisini de çok sarsmıştı. Bu konuyu birçok kere konuşmayı denemesine rağmen annesi kesinlikle yumuşama ve affetme konusunda taviz vermiyordu. Onun bu katılığını anlamıyor, bir an önce yumuşayıp Aslı'yı affetmesini umuyordu. Çünkü şuanda kardeşi mutlu görünse de, annesinin tavırlarından dolayı zamanla yıpranacak, belki de yeniden hasta olacaktı. Bu konuda ciddi endişeler taşıyordu. Şu son günlerde Aslı, kendisi, annesi ve de kaybolan hastası Samet'ten dolayı çok zor günler geçirmiş, bütün bunları atlatmakta da oldukça zorlanmıştı. İşte bu yüzden annesinin bu tavrı, kardeşini olumsuz etkileyecek ve bu sefer atlatamayacak diye korkuyordu.

Bütün bu nedenlerden dolayı, ne tür duygular içinde olursa olsun bunları kardeşine yansıtıp, onun üzülmesine, sağlığını kaybetmesine neden olmak istemiyordu. Gerekirse onların yanında rol yapacak ve çok mutlu görünmeye çalışacaktı. Ne genç adamı ne de kardeşini tedirgin ve huzursuz etmek istemiyordu. Sinan'a karşı hâlâ aynı duygular içinde boğulduğunu, ikisinin de bilmesine gerek yoktu. Olaylara bu yönden bakınca, burada asıl şanssız ve kadersiz olan kendisiydi. Sinan'ı görünceye kadar, bir erkeği sevme ve ona bağlanma kaygısı hiç duymamıştı. Bu tür duyguları, her zaman gereksiz ve anlamsız olarak görüyordu. Genç adama karşı hissettikleri kendisine yabancı, bir o kadar da insanın içini ısıtan sımsıcak duygulardı. Bir kez daha birini sevebilir, bu şekilde bağlanabilir miydi acaba? Böyle düşündüğü zamanlar da olmu-

yor değildi, fakat buna da kesinlikle ihtimal vermiyordu. Çünkü normalde bağlanmayı ya da evlenmeyi düşünecek karakterde bir insan değildi, bu yüzden şimdiye kadar ilgi duyan bütün erkekleri reddetmiş, kendinden uzaklaştırmıştı. Oysaki Sinan bu konuda hiçbir şey yapmadığı halde, beklediği anlamda bir ilgi de göstermemişti. Ama onu gördüğü ilk günden beri hayatındaki bütün önyargıları yıkacak insanı bulduğunu anlamıştı. Ona bu duyguları hissettiren tek erkekti. Bu yüzden kendisi için son derece özeldi. Genç adama karşı bu karşılıksız duyguları belki de sağlıklı değildi, belki de dışarıdan bakınca saplantılı bir bağlanış söz konusuydu. Ama bunların hiç birisi umurunda değildi. Önemli olan genç adamın bir bakışıyla hayatındaki bütün önyargıları yıkmış olmasıydı. İşte bu açıdan olaya baktığında hayatında bu özel yere sahip bir başkasının olamayacağını düşünüyordu. Bir başkası, bu denli kendisini etkileyemez, hayatına dâhil olamazdı. Ama artık genç adam da hayatında olamayacağı için, alınyazısına boyun eğmiş bir şekilde yaşamaya alışacaktı.

Aslı çok güzel geçen bir haftalık balayından sonra Sinan ile birlikte evlerine döndüklerinde hayatta kendilerinden daha mutlu bir çift daha olmadığını düşünüyordu. Sinan da en az kendisi kadar mutlu görünüyordu.

"Sana çok zor sahip oldum Aslı, biran bile gözümün önünden ayıramam seni." diye sıkıca sarılıyor, gözlerini de genç kızdan hiç alamıyordu.

Balayından döndükleri hafta sonu evlerinden hiç çıkmayarak, sımsıcak yuvaları içinde beraber olmanın keyfini sürdüler.

Hafta başı ikisi de hemen göreve başladılar. Sinan hastaneye Aslı'yı kendisi götürdü, araba kullanmasına izin vermedi. Aslı suratını asınca da *"Seninle ayrı ayrı işe gitmek istemiyorum."* dedi.

Aslında Aslı da gününün her bir saniyesini sevdiği adamla geçirmek istediği için, onun bu tavrından rahatsızlık duymadı.

Servise geldiğinde yine bütün arkadaşları etrafını sardılar, yeniden tebrik ettiler. Osman yine dayanamadı.

"Işıl ışıl parlıyorsun. Evlilik sana yaramış" diyerek Aslı'ya takıldı.

"Teşekkür ederim Osman. Umarım sana da yakışır evlilik." diye aynı şekilde takıldı arkadaşına.

"Evlenmem için önce bir kız bulmam lazım. Baksanıza yüzümüze bile bakan yok." dedi gözlerini Yıldız'ın üzerine çevirerek.

Yıldız da onun imasını hemen anladı ve elindeki kalemi Osman'a fırlattı..

"Dünyada kalan tek erkek olsan, yine de seninle evlenmem Osman. Tipim değilsin."

"Of Yıldız ya, biz bir elmanın iki yarısı gibiyiz. Sen bunu ne zaman fark edeceksin merak ediyorum."

Osman artık ciddi bir şekilde Yıldız'a takılmaya, bugüne kadar içine attığı duygularını ortaya çıkarmaya başlamıştı. Fakat Yıldız, Osman'ı ciddiye almaz bir tavırla omuz silkti.

"Görüyorsunuz değil mi arkadaşlar, benim gibi birini bulmuş, bunuyor işte." diye Yıldız'a takılmaya devam etti.

Ama Yıldız yine cevap vermediği gibi Esra ile birlikte odayı terk etti.

"Gönül işte, kimi seveceği belli olmuyor değil mi?" dedi Osman onların arkasından üzgün bir şekilde.

Onlar konuşurken odaya Ömer Bey girdi. Aslı'yı görünce de gülümseyerek yanına geldi ve elini sıktı.

"Tekrar tebrik ederim Aslı. İnşallah ömür boyu mutlu olursunuz."

"Teşekkür ederim Ömer Abi. Darısı sizin başınıza."

"İnşallah. Bakarsın yakında bir sürpriz de biz yaparız."

Sonra hep birlikte vizite başladılar. Zorlu geçen vizitte neredeyse Ömer Bey herkesi hırpalamış, ama aldığı cevaplardan da memnun kalarak hepsine tek tek gülümsemişti. Vizit sonrasında Aslı, Ömer Bey'in kendisine verdiği hastaları ziyaret ederken, onun odasının önünden geçmek zorunda kaldı. O anda aklına Ayhan ile yaşadıklarının gelmesi kendisini kötü hissetmesine neden oldu. Kırılan camların yerine yenileri takılmış, her şey yerli yerinde, derli toplu görünüyordu. Aslında ortada olayı hatırlatacak hiçbir şey yoktu. Buna rağmen odanın önünde öylece kaskatı kesildi. Yaşanan olaylar sanki gözünün önünde yeniden canlanmaya başlamıştı. Sersemlemiş bir halde elini cama dayayarak ondan destek almaya çalıştı. Gözünün önüne Ayhan'ın kanlar içerisindeki cesedi geliyor, kendisine yaşattığı dehşeti de aklından çıkaramıyordu. Nefes almakta zorluk çekiyor, sanki kalbi duracakmış gibi hissediyordu.

Koluna birisinin dokunmasıyla kendine geldi. Başını çevirip baktığında kendisine endişeyle bakan Ömer Bey'i gördü.

"İyi misin Aslı?"

"Sanırım... Aklıma buradaki olaylar geldi." dedi zorlukla konuşmaya çalışarak.

Ömer Bey, Aslı'yı kolundan tutarak, nöbet odasına götürdü. Oradaki karyolalardan birine oturtarak eline bir bardak su verdi. Titreyen parmaklarıyla bardağı zorlukla kavradı, birkaç yudum içti. Ömer Bey tekrar bardağı eline aldıktan sonra Aslı'nın karşısındaki yatağa oturdu.

"Böyle bir olayı unutmak kolay değil biliyorum ama bütün bunları bir şekilde arkanda bırakmak zorundasın." dedi üzgün ve kaygılı bir şekilde.

"Biliyorum Ömer Abi, bende unuttuğumu sanıyordum zaten. O olaydan sonra servise ilk gelişim bugün. Odanızın önünden geçerken kendimi kötü hissettim."

"İstersen birkaç gün daha rapor al, dinlen evde. Ne dersin?"

"Birazdan toparlarım kendimi. Bu olayı arkamda bırakabilmem için çalışmam lazım. Ortamdan kaçarak kendimi toparlayamam. Bir kaç gün zor olacak ama alışacağım mecburen."

Ömer Bey arkasına yaslanarak anlayışla baktı.

"Tamam Aslı, belki de en doğrusu bu. Yardıma ihtiyacın olduğunda biz her zaman senin yanındayız."

Aslı üzüntüyle baktı şefine.

"Kaybolan çocuklardan bir haber yok değil mi Ömer Abi?"

Ömer Bey üzgün bir şekilde başını olumsuz anlamda salladı.

"Şimdilik bir haber yok, ama arıyoruz çocukları. Belki bulunurlar."

Bu arada Ömer Bey'in cep telefonu çalınca telefonuna cevap verdi.

Aslı, özel görüşme yapacağını düşünerek, gitmek üzere ayağa kalktı. Ömer Bey, Aslı'ya göz ucuyla bakarak oturmasını işaret etti. Sonra yine konuşmasına devam etti.

"Merak edilecek bir şey yok, endişelenme." diyerek telefonu kapattı. Sonra Aslı'ya döndü.

"Çocukları bulmak için bizler de emniyetle irtibat halindeyiz. Onlardan bir haber alırsam sana söylerim."

Aslı teşekkür ederek ayağa kalktı ve odadan ayrıldı. Ayhan ile yaşadığı kâbustan sonra bugün serviste çalışmak gerçekten zor gelmişti. Hasta odalarını dolaşırken bacakları titredi. Ömer Bey'in odasının önünden her geçişinde başını hep diğer tarafa çevirdi. Servisteki bütün arkadaşları bu durumu fark ettikleri için, ağız birliği etmişçesine bu konu hakkında hiç konuşmadılar. Ayşe

ile Gül, bugün yalnız bırakmadıkları gibi, onu endişeyle izleyerek sürekli yanında dolaştılar.

Öğleye doğru Sinan uyandı, öğlen buluşmalarını istedi. İçindeki bu sıkıntıdan dolayı öğlen tatilini iple çektiği için, genç adamı görür görmez hemen kendisini onun kollarına attı. O da sanki sıkıntısını biliyor gibi, sıkıca sarılarak saçlarını okşadı. Daha sonra dikkatli bakışlarla karısının yüzünü inceledi.

"İyi misin canım?" diye endişeyle sordu.

"Bugün çok zor oldu benim için."

"Biliyorum. Ama hepsi geçecek, zamanla alışacaksın." dedi karısını teskin etmeye çalışıyordu.

"Bugün olanları anlatmak ister misin?" diye sordu daha sonra kocası.

"Ömer Bey'in odasının önünden geçerken Ayhan ile yaşadığım kâbus geldi aklıma. Birden kendimi kötü hissettim. Ömer Bey'le biraz konuştuk, sonra azda olsa rahatladım."

"Haberim var, sen oradayken aramıştım Ömer'i."

"Telefon eden sen miydin?"

"Evet bendim. Açıkçası bugün hepimiz dikkatle seni izliyorduk. Ömer'in de gözü senin üstündeydi zaten."

"Sabah neden bir şey söylemedin bana?"

"Uğur ile bu olayı daha önce konuşup, kendimizi hazırlamıştık. Bugün o yüzden kendi arabanla gitmene izin vermedim. Hastaneye yaklaştıkça aklına yaşadığın olaylar gelebilirdi. Bu yüzden de yalnız gelmeni istemedim. Uğur bizi, olayı sana hatırlatmama konusunda uyarmıştı. Senin o andaki tepkilerin önemliydi çünkü. Biz hatırlatırsak ya da hatırlamana yardımcı olacak bir şey söylersek, kendini daha kötü hissedebilirdin. Ben de zaten sürekli Ömer'i arayarak nasıl olduğunu, herhangi bir tepki verip vermediğini öğrenmeye çalıştım."

"Peki şuandaki tepkilerim normal mi?"

Sinan gülümseyerek elini uzattı ve karısının elini tuttu.

"Evet, tabi ki çok normaldi. Yaşadığın basit bir olay değildi çünkü. Korkudan kaçmadın, onunla yüzleşme yolunu seçtin. Bu da zamanla kendini daha iyi hissetmeni ve olayı kafandan uzaklaştırmanı sağlayacak. Kaçıp gitseydin, her gelişinde aynı sorunu yaşamak zorunda kalırdın."

Karısının ellerini hafifçe okşayarak ona güç vermeye çalıştı. Hemen sonra da konuyu değiştirdi.

"Akşam annemler çağırıyorlar. Esinler de gelecekmiş, gidelim mi?"

"Olur gidelim."

Sinan'ın ailesine bu sefer gelinleri olarak gidecekti ve bu düşünce Aslı'yı mutlu etmekle birlikte biraz da heyecanlandırmıştı. Artık onlarda anne ve babası sayılırdı ve bu durum biraz garip gelmeye başladı. Sinan'ın ailesini sevdiği için kolay uyum sağlayacağını düşündü.

Öğleden sonrası sabaha göre daha kolay geçti. Koridorlarda dolaşırken bir nebze olsun daha rahat hissetti kendisini. Bu şekilde davranırsa yavaş yavaş bu olayı da atlatabileceğini düşündü. Bütün bu yaşanılan olayların etkisiyle herhalde servisteki arkadaşları arasında da tam bir uyum oluşmuştu. Bugün Esra ve Yıldız'ın kendisine oldukça sıcak ve dostça yaklaştıklarını fark etti. Sonuçta hepsi bir arkadaşlarını kaybetmişler, neredeyse bir diğerini de kaybetme noktasına gelmişlerdi. Bu olay herkesi etkilemiş, ortama en azından bir dinginlik kazandırmıştı. Herkes çok üzgündü ama bir şekilde de bu olayı arkalarında bırakmaları gerekiyordu.

O haftayı oldukça rahat geçirdi. Serviste yaşadığı olayların etkisi her geçen gün biraz daha azalmaya başlamıştı. Ondaki bu

olumlu gelişme hem doktoru Uğur'u, hem de kocasını mutlu ediyordu. Servisteki arkadaşlarıyla da ilişkilerinin güzel olması, artık herhangi bir sürtüşme ve sorun yaşamamaları da kendisini olumlu etkiliyordu.

Hafta başında ise çok büyük ve önemli bir gelişme yaşandı. Polis kayıp çocukların bulunduğu haberini verdi. Ömer Bey, müjdeli haberi verir vermez hemen Sinan ile birlikte çocukları görmeye emniyete gittiler.

Oraya vardıklarında yurttan da yetkililerin gelmiş olduğunu ve çocukları almak için evrak işleriyle uğraştıklarını gördüler. Çocukların yanına gittiklerinde Samet koşarak onlara doğru geldi.

"Aslı Abla! Sinan Abi!" diye ağlayarak sarıldı.

Aslı gözyaşları içinde Samet'e baktığında, onun solgun ve hasta göründüğünü fark etti. Üstelik çocuk oldukça da zayıflamıştı.

Daha sonra çocukların olduğu odaya emniyet amiri girince, Sinan ile dostça tokalaşıp, olayları konuşmaya başlamalarından onların daha önce tanışmış olduklarını anladı. Onlarla özel görüşmek istediğini söyleyerek ikisini de odasına davet etti. Aslı ayrılmadan önce Samet'i ve diğer çocuğu öperek, birazdan yanlarına tekrar geleceğini söyledi. Kocasıyla birlikte amirin odasına gidip koltuklara karşılıklı oturdular.

"Çocukların sağ salim bulunması hepimizi çok sevindirdi." dedi Sinan.

"Bu biraz da senin sayende oldu. Anlaşılan tuttuğun adam her taşın altına bakmış. Eline geçen her ipucunu bizimle paylaştı. Karşımıza kimsesiz çocukları kaçırarak, onları kapkaç ve hırsızlık amaçlı kullanan bir çete çıktı."

Sonra amir bakışlarını Aslı'ya çevirdi.

"Sizin doktor arkadaşınız da bu çeteye karışmış. Para karşılığı bu iki çocuğu onlara satmış."

"Ayhan hem kendine hem de bu çocuklara çok yazık etti." dedi Aslı.

"Evet, maalesef öyle. Tesellimiz çocukların sağlıklı bir şekilde bulunmaları." dedi amir.

"Yalnız Samet benim gözüme biraz hasta göründü. Onu yurda götürmeden önce hastaneye götürüp bir muayene edelim." dedi Aslı endişeli bir şekilde.

"İyi olur, çocuğu sizinle göndereyim o zaman." dedikten sonra durumu telefonla ilgili memura haber verdi.

Bütün işlemler bittikten sonra Sinan ile birlikte Samet'i de yanlarına alarak, hastaneye döndüler. Aslı hemen Samet'i servise götürerek muayene etti. Çocukta belirgin bir sağlık problemi yoktu ama yetersiz beslenme ve yorgunluktan oldukça yorgun düşmüştü. Vücudunda da çeşitli kızarıklıklar ve morluklar vardı.

Aslı, Ömer Bey'e Samet'in durumunu anlattı ve kendisini toparlayıncaya kadar birkaç gün hastanede yatırmak istediğini söyledi. Ömer Bey de bu isteğini olumlu karşıladı.

O gün mesai sonrasında Sinan'la birlikte Samet'in odasına gittiler. Çocuk onları görünce yine ikisine birden sarılmış, neredeyse ağlamaklı olmuştu. Sinan çocuğun yatağına oturup, başını okşadı.

"Bak yine yanımızdasın. Yaşadıklarını unutman zor olacak ama zamanla kendini daha iyi hissedeceksin."

"Öyle ama o adamlar bize çok kötü davrandılar, bizim sokakta çanta çalıp, hırsızlık yapmamızı istediler. Yapmak istemeyeni de dövdüler ve yemek vermediler. Küçüklere daha iyi davrandılar onları fazla zorlamadılar." dedi. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

Aslı, bir çeşit travma yaşayan ve hala onun etkisinde olan çocuğa sarılarak, rahatlatmaya çalıştı.

"Geçti Samet, artık güvendesin canım. Bunları da zamanla unutacaksın." diyerek Samet'i biraz olsun sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Şimdi beni yine yurda göndereceklerdeğil mi?" diye ağlayarak baktı ikisine.

"Bir kaç gün hastanede kalacaksın, önce biraz kendini toparlaman lazım. Sonrasında ise duruma göre bakacağız artık." dedi Aslı.

"Hadi bakalım koca oğlan, kendini biraz daha iyi hissediyorsan kafeteryaya gidelim ve sana kocaman bir tane hamburger alalım." dedi Sinan

Bu teklif etkisini hemen gösterdi. Zaten günlerce doğru düzgün bir şey yememiş olan çocuk sevinçle atıldı bu öneriye.

"Bu harika bir fikir!" diye bağırarak gülümsedi.

Sinan çocuğun elinden tuttu, yataktan kalkmasına yardım etti. Sonra da üçü birlikte kafeteryada hamburger yediler. Yemekten sonra bir süre daha yanında oturup, onunla sohbet ettiler. Bu sohbet sırasında Ayhan'ın onları kantinden istediklerini alacağı sözü ile kandırıp odadan çıkardığını sonra da hastane bahçesinde bir adama teslim ettiğini öğrendiler. Bu bilgi çocukların kendi başına odalarından nasıl çıktığını açıklıyordu. O acı dolu günlere dönmek çocuğu yeniden üzmeye başlayınca hemen konuyu değiştirip, onun daha fazla sarsılmasını istemediler. Samet baya bir rahatlayıp kendine geldikten sonra da oradan ayrılarak eve gittiler.

"Teşekkür ederim Sinan. Anladığım kadarıyla bu çocukların bulunmasında senin katkın çok büyük olmuş." dedi ve eve girer girmez kocasına sarıldı.

Genç adam Aslı'yı elinden tutup salona götürdü ve kanepeye oturduktan sonra karısını da yanına çekerek ona iyice sarıldı.

"Samet'in kaybolması seni çok sarsmıştı, ayrıca ben de çok üzülmüştüm. Biliyorsun çocuğa ikimiz de bağlanmıştık. Çocuklar kimsesiz diye arayan soran olmayacak sanıyorlardı. Biz kendi başımıza arayamayacağımız için, bu işleri yapacak becerikli birini buldum. Sonuç da gördüğün gibi hepimizi mutlu etti." dedi. Sonra da eğilerek karısının saçlarını öptü.

Aslı düşünceli bir şekilde kocasına baktıktan sonra kafasını kurcalayan konuyu açtı.

"Samet yurda gitmek istemiyor. Çocuğun bu psikoloji ile oraya gitmesi yine mutsuz olmasına sebep olacak."

"Öyle ama yapacak bir şey yok. Mecburen gidecek."

"Ama Samet'i biz evlat edinirsek gitmesine gerek kalmaz." dedi ve endişeyle kocasının yüzüne bakarak bir tepki aradı.

Genç adam ise duydukları karşısında geri çekilerek şaşkın bir şekilde karısının yüzüne bakmaya başladı.

"Ciddi değilsin değil mi canım?" diye şaşkınlık ve inanmazlıkla sordu.

Aslı, sevimli bir şekilde gülümsedikten sonra *"Gayet ciddiyim Sinan. Bu çocuğa ikimiz ebeveyn olabiliriz."* dedi.

"Bak canım o çocuğu ben de çok seviyorum ama bu çok büyük bir sorumluluk. O küçük bir çocuk değil ve yakında yetişkinliğe adım atacak. Ona göre sıkıntıları ve sorunları olacak. Bizler çalışan insanlarız, o çocukla yeterince ilgilenemezsek, başka sorunlarla da karşılaşabiliriz. Ve ben açıkçası şuanda ilgimizi sadece birbirimize yöneltmemizden yanayım." dedi. O muhteşem gülümsemesiyle de gülümseyerek Aslı'yı yumuşatmaya çalışıyordu.

Aslı, koltuktan aldığı yastıkla Sinan'ın kafasına hafifçe vurdu.

"Seni bencil şey." dedi sitemle.

"Evet, ama unutma karısını çok seven bir bencilim."

Yüzündeki gülümseme hala silinmemişti.

"O çocuk yurda gidince senin için rahat edecek mi?" diye Samet konusundaki ısrarını sürdürdü.

"Tabi ki etmeyecek Aslı. Benim de aklım o çocukta kalacak ama böyle aceleyle verilen bir kararla da bir çocuğun sorumluluğu alınmaz. Bu konuyu bir süre daha düşünüp tartışalım, sonra duruma göre davranırız."

Sinan'ın bu doğru tespiti karşısında çok ısrarcı davranmak istemedi..

"Tamam." dedi üzgün bir şekilde.

"Hadi ama bu şekilde surat asma şimdi. Haklı olduğumun sen de farkındasın." diyerek Aslı'yı yine kendine doğru çekti.

Aslı da ona iyice sokuldu.

"Sanırım haklısın." dedi ama kafasında hala Samet'e bir yuva sağlama düşüncesi vardı.

Ertesi gün ilk fırsatta bu konuyu babasıyla konuşmaya karar verdi. Bu düşüncesinden Sinan'a bahsetmemişti, bu yüzden onun haberi olmadan bu konuyu halletmesi gerekiyordu. Çünkü genç adam bu şekilde düşündüğünü bilirse yine kendisine karşı çıkabilirdi. Sinan'ın kendisini görmemesi umarak onların servisine çıktı ve doğruca babasının odasına gitti.

Büyük bir heyecanla odaya girdiğinde, kocasını da orada babasıyla birlikte oturuyor görünce, kafasında kurduğu bütün planlar da suya düşmüş oldu. Güya babasıyla konuşarak, Samet'i onun evlat edinmesini isteyecekti. Şimdi artık Sinan da odada olduğundan bu konuşmayı yapamazdı. Babası onu görünce ayağa kalktı.

"Benim küçük meleğim gelmiş." diyerek sarıldı.

Sinan da kendisine muzipçe bakıyor, sanki bir şeyler planladığını anlamış gibi sırıtıyordu.

"Ee, bu teşrifi neye borçluyuz sevgili karıcığım?" diye gülümseyerek sordu.

"Bu teşrifin maalesef seninle alakası yok. Sadece babamı ziyarete geldim." dedi Aslı da onu sinir etmek istercesine.

"Hmm demek öyle."

Babası ikisine de bakıp gülümsedi. Sonra kızına *"Hadi gözün aydın Aslı, kaybolan o çocuk bulunmuş."* dedi.

"Teşekkür ederim baba, hepimiz çok sevindik buna."

Sonra bakışlarını Sinan'a çevirdi ve soğuk bir şekilde baktı. Onun bu soğuk bakışlarından sonra genç adam ayağa kalktı. *"Ben gidiyorum artık."* dedi.

Aslı, kocasının bozulduğunu düşünerek *"Nereye gidiyorsun?"* diye sordu.

Sinan hafifçe gülümsedi.

"Ben olmazsam babanla daha rahat konuşursun." dedikten sonra genç kızın tepki göstermesine fırsat vermeden odadan çıktı.

Aslı, onun arkasından öylece bakakaldı. Galiba bugün evlilikteki ilk sorunlarını yaşamış oluyorlardı. Sinan'ın odada olmamasını umut ederek gelmişti ama çekip gideceğini de hiç düşünmemişti. Başını çevirip babasına baktığında, sanki onun ortamdan keyif alır gibi hafifçe gülümsediğini gördü. Sonra ciddi görünmeye çalışarak *"Bir sorun yok değil mi kızım?"* diye sordu.

"Hayır baba, sanırım yok." diye tereddütle cevap verdi.

Babası gözlerini Aslı'dan ayırmadan *"Benimle bir şey mi konuşacaktın Aslı?"* diye sordu.

"Şey, evet..." dedi kararsızlıkla.

"Seni dinliyorum."

Babası hala gülümsüyordu.

"Şey baba, biz Sinan'la dün biraz tartıştık. Samet'i evlat edinelim dedim. Ama o istemedi."

"Hmm..."

Babası dikkatle dinliyordu.

"Ben de şey... Nasıl desem bilmem ki?" diye konuşmaya çalışıyor, lafın gerisini getirmeye cesaret edemiyordu.

"Bence doğrudan konuya girmelisin kızım."

"Peki baba. O zaman Samet'i sen evlat edinir misin?"

Aslı kafasındaki düşünceyi hemen söyleyivermişti. Sonra da endişeyle ve tedirginlikle bakmaya başladı. Babası ise hafif bir şaşkınlıktan sonra gülmeye başladı. Aslı buna bozuldu. Babasının bu şekilde gülmesine bir anlam veremedi.

"Baba neden gülüyorsun?" diye şaşkınlıkla karışık bir üzüntüyle sordu.

"Valla Aslı. Sinan'ın bütün söyledikleri çıktı, ona gülüyorum."

"Ya! Öyle mi? Ne dedi Sinan?" diye sinirlendi bu sefer.

"Senin bugün bu kapıdan girip, Samet'i benim evlat edinmemi isteyebileceğini söyledi."

Aslı bozulmuş bir şekilde ayağa kalktı ve sonra da sitem ederek baktı babasına *"Demek ikiniz bir araya gelip benimle dalga geçiyorsunuz."* dedikten sonra bozuk bir şekilde odadan ayrıldı.

Bugün hem babasına hem de Sinan'a çok sinirlenmişti. Demek atacağı bütün adımları önceden kestirebiliyorlardı. Bugün büyük bir ihtimal evliliklerindeki ilk sorunları yanında, ilk kavgalarını da yaşayacaklardı. Evet, kavga çıkaracak kadar sinirlenmişti kocasına.

Bu yüzden o gün öğle yemeğine çıkmak için aradığında teklifini işi olduğu gerekçesi ile reddetti. Genç adam da hiç üstelememiş, tamam o zaman diyerek telefonu kapatmıştı. Canı sıkkın olduğu için de zaman bir türlü geçmek bilmedi. Boş oturup kafasına takmamak için hastalarını ve dosyalarını defalarca kontrol etti. Ayşe ile Gül de, onun bu sinirli halinden keyif alırcasına, zaman zaman kendisine bakarak güldüler. Herkese ilk kavgaları şaka gibi geliyordu ama akşam evde fırtına değil, kasırga estirecekti.

Mesai bitimine doğru servise Sinan uğradı. Sabahları birlikte geldikleri için kendisini almaya gelmişti. Önlüğünü çıkarıp, dolabına astıktan sonra, çantasını alıp, sessizce kendisini izleyen kocasının yanında hiç konuşmadan yürümeye başladı. Bahçeye çıktıklarında genç adam gülümseyerek baktı.

"Bugün benimle değil de taksiyle gitmek istersin diye düşünmüştüm."

Sinan'ın bu kibirli sırıtışı karşısında aniden durdu, yüzünü ona doğru çevirdi.

"Demek ki her hareketimi doğru tahmin edemiyorsun. Çok yazık!" dedi iğneli bir şekilde.

Sonra birlikte arabaya binip hiç konuşmadan eve geldiler. Aslı üzerini değiştirip yemek yapmak için mutfağa girdiğinde, Sinan da arkasından geldi. Yine her zamanki gibi yemek konusunda Aslı'ya yardım ederken *"Bana hâlâ surat asmaya devam mı edeceksin?"* diye sordu.

"Evet Sinan. Hem surat asmakla kalmayacağım seninle kavga edeceğim." dedi sinirle.

"Neden? Ne yaptım ki ben?" diye masum bir şekilde sordu kocası.

"Babamla benim hakkımda konuşuyorsun. Hem bu yetmezmiş gibi, ikiniz bir olup benimle dalga geçiyorsunuz."

"Yanılıyorsun. Seninle dalga geçmiyoruz. Sadece seni iyi tanıyoruz o kadar."

"Demek beni iyi tanıyorsun. O zaman söyle bakalım. Babamın yanına gideceğimi nasıl tahmin ettin?"

"Canım benim, sen bir meleksin bunu biliyorsun değil mi?" dedi ve sonra da karısının yanına gelerek sarılmaya çalıştı.

Fakat Aslı hemen geri çekildi.

"Bunun ne alakası var şimdi?"

"Çünkü seni tanıdığım kadarıyla, o çocuğa bir yuva bulmadan rahat edemeyecektin. Bunu ben kabul etmeyince de gideceğin tek kişi baban olacaktı. Yani bunu tahmin etmek o kadar da zor değil."

"Öyle, ama senin yüzünden babamın cevabını bile dinlemedim."

"Hadi üzülme artık, ben babanın cevabını biliyorum."

"Ya! Ne dedi babam?" diye merakla sordu.

"Bir şey söylemedi Aslı." dedikten sonra Aslı'nın en sevdiği gülümsemesiyle bakıp arkasından göz kırptı.

"Bak gördün mü yine benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır canım, geçmiyorum. Yani baban bir şey söylemedi ama bugün işlemleri başlattı."

"İnanmıyorum! Gerçekten mi?" dedikten sonra küs olduğunu ve edeceği kavgayı unutup sevinçle kocasına sarıldı.

"Evet canım, Samet artık senin kardeşin olacak. Baban da zaten babaannen için çok istedi. Sürekli evde yalnız olduğundan çocuk ona can yoldaşı olur, babaannen de ona iyi bakar diye düşündü."

"İnan çok sevindim Sinan. Bu harika bir haber." dedi sevinç içinde.

"Dur bakalım acele etme, daha harika haberi duymadın bile." dedi kocası.

Aslı şaşkın şaşkın bakınca da *"Hafta sonları da bizim yanımıza gelecek bizimle kalacak."* dedi.

"Sinan biliyor musun sen gerçekten muhteşemsin. Eşin benzerin yok senin." diyerek kocasını sevgiyle öptü.

"Biliyorum muhteşem olduğumu ama bunu karımdan duymak mükemmel bir duygu." dedi yüzüne yerleşen çarpık ve çekici gülümsemeyle ve sonra karısına sıkıca sarıldı.

Samet Yeni Yuvasına Yerleşiyor

Samet'i evlat edinme işlemleri uzun sürmemiş bu habere hepsinden çok da çocuk sevinmişti. Sürekli Aslı'ya gelip sarılıyor, hep aynı şeyi soruyordu.

"Aslı Abla, artık benim gerçekten ablam olacaksın değil mi?"

Samet'e daha ilk gördüğü günden beri kanı kaynamış ve hikâyesi derinden etkilemişti. Tabi ki artık onun ablası olacaktı. Üstelik her fırsatta onunla ilgilenecek, gerçek bir ablanın yapması gereken her şeyi küçük sevgili kardeşi için yapacaktı. Bu çocuğun artık, hiç değilse kendi yanlarında özlemini çektiği yuvaya kavuşmasını istiyordu. Sinan'ın kendisine bu konuda destek vermesi büyük bir şanstı

Evlat edinmeyle ilgili bütün işlemler bittikten sonra, Samet'i babasının evine kendileri götürdüler. O gün orada kaldılar. Böylece onun yeni evinde ilk gün sıkıntısı ve heyecanını ellerinden geldiğince en aza indirmeye çalıştılar. Ertesi gün sabah hastaneye giderken Sinan'ın yaptığı jest ise inanılmazdı.

"İstersen bugün mesai çıkışında Samet'in odasını hazırlayalım. Hafta sonu bize geldiğinde kendisine ait bir odasının olması hoşuna gider."

Sinan'ın bu düşünceli davranışı hoşuna gitti. Başta tepki göstermiş olsa bile şuanda kendisinden belki çok daha heyecanlıydı.

Akşamüzeri Samet'i de yanlarına alarak alışverişe çıktılar, çocuğun bazı gereksinimleri yanında, evlerine geldiğinde kalması için genç odası takımı aldılar. Bir kaç mağaza gezmişler, en sonunda Samet'in en çok beğendiğini almışlardı. Akşam yemeğini de hep birlikte dışarıda yediler. Sonra da çocuğu Karşıyaka-Bostanlı arasında çalışan faytonlara bindirdiler. Samet'in çok mutlu olduğu yüz ifadesinden belli oluyor, karı koca olarak, onun bu ışıl ışıl parlayan gözlerini, mutlulukla gülen yüzünü gördükçe mutlu oluyorlardı.

Hafta sonunda Samet eve geldiğinde odasına bayıldı, hemen ikisini de büyük bir mutlulukla öpücük yağmuruna tuttu. Sonra da hep birlikte Samet'i gezdirmek için yine dışarı çıktılar, daha önce vapura binmediği için, onunla karşıya geçtiler. Çocuk gördüğü her şeye ilgi gösteriyor, birçok şeyi de ilk defa görmenin coşkusuyla zaman zaman aşırı tepki gösteriyordu. Sevinçten kaynaklanan bu tepkiler, Aslı ile Sinan'ın çok hoşuna gidiyor, onunla vakit geçirmekten fazlasıyla keyif alıyorlardı.

O hafta sürprizler bitmemişti. Ablası da arayarak bu sürprizlere bir yenisini eklemişti.

"Aslıcım, nasılsın?"

"İyiyim abla, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim canım. Epeydir görmedim, seni çok özledim."

"Ben de özledim abla. İstersen gel bugün bize. Şimdi gelip alabilirim seni."

"Hayır canım gelmene gerek yok, bugün gelemem zaten ama istersen hafta sonu görüşebiliriz."

"Çok iyi olur abla."

Aslı biran duraksadıktan sonra endişeyle annesini sordu.

"Annem nasıl?"

Canan da aynı şekilde duraksamıştı, daha sonra ne söyleyeceğini bilemez bir şekilde *"Şey, annem de fena değil."* dedi. Ardından *"Zamanla aranızın düzeleceğine inanıyorum."* diye moral vermeye çalıştı.

Ablası ile telefon görüşmesi bitince yanında oturan kocası, ellerini tutarak şefkatle sıktı. Aslı'nın bu üzgün hali genç adamı endişelendirmişti. Bu yüzden hemen konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Hadi gel, Esinlere gidelim, böylece biraz açılmış olursun."

Canı sıkkın olduğu için bu öneriyi hemen kabul etti.

Hastanede de günler son derece rutin geçiyordu. Bir ara Osman aldığı bir haberin coşkusunu onlarla paylaşarak bir nebze de olsa ortamı canlandırmıştı.

"Arkadaşlar duydunuz mu? Süt çocuğuna yeni asistanlar gelmiş." diye coşkuyla bağırdı odaya girer girmez.

Onun bu heyecanı hepsine bulaşmış, serviste nöbetçi olan Esra dışında hepsi koşarak süt çocuğu servisine, yeni gelen asistanlarla tanışmak üzere gitmişlerdi. Doktor odasına girdiklerinde uzun boylu iri yarı bir erkek doktorla, orta boylarda zayıf kumral genç bir bayan hemen dikkatlerini çekmişti. Yanlarına yaklaşarak kendilerini tanıtıp, hoş geldin dediler. İsimlerinin Tamer ve Duygu olduğunu öğrendikleri bu iki doktor da oldukça hoş birilerine benziyorlardı. Fakat Osman'ın Tamer'i görür görmez bütün morali bozulmuş, yeni gelen iri yarı doktorun yanında kısa boylu ve zayıf olduğu için neredeyse çocuk gibi kalmıştı. Bir süre oturup onlarla sohbet ettikten sonra servise çıktılar.

Kendi odalarına geldiklerinde Osman *"Yav iyi ki süt çocuğunda değilmişiz, yeni gelen herifi gördünüz mü? Adam resmen herkese tepeden bakıyor."* dedi.

"Herhalde herkese tepeden bakar Osman. Adamın boyu en az bir doksan vardır herhalde. Bir de cüssesini düşünürsen tepeden bakması çok doğal." dedi Aslı gülerek.

"Ama kızlar alınmayın ama yeni gelen bayan da tam bir fıstıktı hani." dedi hülyalı bakışlarla gülümseyerek.

"Sanırım birisi âşık oluyor." diye Ayşe dalga geçti Osman'la.

"Yok canım ne aşkı, benim Yıldız'ım var." dedi ve imalı bakışlarla Yıldız'a baktı.

Yıldız, ona sinirli bir bakış savurduktan sonra kafasını yine Esra'ya çevirdi ve kendince dedikodularını anlatmaya devam etti.

Osman, onu umursamayarak keyifli bir şekilde konuşmasını sürdürdü.

"Arkadaşlar ben şimdiden çaylaklık görevlerini merak ediyorum. O iri yarı herifi yorgun, argın ve ter içinde Aysel Hanım'ın evinde görmek acayip bir keyif verir insana." dedi haşarı çocuklar gibi gülerek.

"Öyle ama maalesef o davete sadece süt çocuğu asistanları katılıyor Osman." dedi Yıldız. Onu bozmaktan dolayı mutlu olmuşçasına gülümsemişti. Fakat Osman o imayı üzerine almadan konuşmasına devam etti.

"Olsun. Ben yarın gidip Aysel Hanım'a yalvarırım, biz de gelelim diye."

"Senden her şey beklenir." diye burnunu kıvırdı Yıldız.

Cumartesi günü daha önceden söz verdikleri gibi Karşıyaka'da ablasıyla buluştular. Buluşma yerine karı koca birlikte gitmişler, Sinan onları orada bırakıp Samet'i almak için babasının

evine gitmişti. Samet'i aldıktan sonra beraber basketbol oynamaya gidecekler, dönüşte de Aslı'yı alacaklardı.

Karşılaştıklarında iki kardeş uzun bir süre birbirlerini görmemenin hasretiyle kucaklaştılar.

"Seni çok iyi gördüm." dedi Canan.

"Teşekkür ederim abla, sen de fena görünmüyorsun." dedikten sonra ablasıyla birlikte civardaki kafelerden birine giderek oturdular. Bir süre hiç konuşmadan bir birlerine baktılar.

"Sinan sana çok iyi bakıyor gibi." dedi Canan gülümseyerek.

"Evet abla, hala üzerime çok düşüyor."

Canan anlayışlı bir ifadeyle kardeşine baktı.

"Bu arada babamla konuştum. Senin kaybolan hastanı evlat edinmiş, buna sevindim."

Gözlerinin önüne Samet'in mutlu yüz ifadesi gelince Aslı da kendi kendine tebessüm etti.

"Samet için çok iyi oldu. Artık onun da bir ailesi var."

"Buna çok sevindim." derken Canan bakışlarını denize doğru çevirdi.

Aslı, onun biraz solgun göründüğünü fark etti.

"Abla iyisin değil mi?" diye endişesini dile getirdi.

Ablası bakışlarını tekrar Aslı'ya çevirdi. Buruk bir şekilde gülümsedikten sonra *"Bir şeyim yok canım. Bu aralar işler oldukça yoğun, yoruluyorum biraz."* dedi.

Uzun süredir annesini görmediği için merak ediyordu. Acaba kendisini affetme konusunda bir yumuşaması olmuş muydu? Bu yüzden *"Annem nasıl? Benim hakkımda konuşuyor mu?"* diye merakla sordu.

Canan hiç konuşmadan bir süre kardeşine dalgın bir şekilde baktı.

"Annem de çok üzülüyor Aslı. Son günlerde o da iyice zayıfladı, artık yüzü de hiç gülmüyor. Eminim seni çok özlüyor. Ama annemi bilirsin geri adım atmaya pek yanaşmaz. Yakında ne olursa olsun onun da yumuşayacağını düşünüyorum."

"İnşallah öyle olur abla. Sinan'a yansıtmak istemiyorum ama bu durum beni çok üzüyor. Yanına gidip konuşmak istiyorum ama son tepkisinden sonra da bir türlü cesaret edemiyorum."

"Biliyorum senin için çok zor ama biraz daha zaman tanı ona. Bence o da artık zor dayanıyor, yumuşaması an meselesi." dedi Canan kardeşine umut vermeye çalışarak.

İkisi anneleri hakkında daha fazla konuşmadılar. Canan işlerinden bahsetti. Aslı da Bol bol Samet'i anlattı. Kalkacağı zaman Sinan'ı aradı. O da Samet ile birlikte gelip, kendisini aldı. Bu esnada Canan da Samet'le tanışmış oldu. Çocuk bir ablası daha olduğu için çok sevinmişti. Sinan Canan'a karşı eskisi kadar soğuk davranmadığı gibi, nezaket icabı ayaküstü kısa bir sohbet bile etmişti.

***

Davetsiz Gelen Sürpriz Misafir

O hafta sonunu evde geçirdiler. Samet için aldıkları bilgisayar oyununu salondaki televizyona kurdular. İki erkek televizyonun başında ellerindeki kumanda ile birbirleriyle yarış halinde neşe içinde oyunlarını oynarken, Aslı da onları izledi ve oyundan aldıkları keyfi gördükçe mutlulukla gülümsedi. Genç adam gerçekten Samet ile çok yakından ilgileniyor, ona resmen babalık yapıyordu. Sinan'ın çok iyi bir baba olacağı düşüncesi, aklına gördüğü rüyayı getirdi. Rüyasında kızıyla da çok güzel ilgilenmiş, hep birlikte mutlu bir aile tablosu çizmişlerdi.

Pazartesi günü sabahı, işe gitmek için yataktan kalktığında ani gelen bir baş dönmesiyle, yeniden kendisini yatağa bırakmak zorunda kaldı. Onun bu halini görünce genç adam *"Hadi bakalım uykucu, işe gitme vakti geldi."* diyerek karısının alnına bir öpücük kondurdu.

"Başım dönüyor Sinan, önce biraz toparlanmam lazım."

Sinan yatağın kenarına oturup endişeyle baktı.

"Ne oldu sana? Tansiyonun mu düştü acaba?" diye sordu.

Bu arada yerinden kalkıp tansiyon aletini getirmeye gitti. Aslı baş dönmesinin etkisinden yavaş yavaş kurtulduğunu düşünürken, ani gelen bir mide bulantısıyla yataktan fırlayarak kendisini banyoya zor attı. Genç adam da arkasından gelmiş, endişeyle karısını tutarak kusmasına yardımcı olmuştu. Aslı bembeyaz bir yüzle banyodan çıktığında *"Sanırım yediğim bir şey dokundu."* dedi.

Sinan da endişeli bir şekilde Aslı'nın kolundan tutup yeniden yatağa yatırdı.

"Senin hamile olmandan şüpheleniyorum."

"Sanmıyorum, biliyorsun ilaç kullanıyorum."

Ama sonra aklına gelen bir şüpheyle yattığı yerden doğrularak kullandığı ilaç kutusunu eline aldı. Daha sonra cüzdanından cep takvimini çıkarıp kontrol etti. Büyük bir şaşkınlık içinde kocasına baktı.

"Sinan ilacı üç gün atlamışım. Âdetim de iki gün gecikmiş."

Genç adam karısının elinden kutuyu alıp inceledikten sonra *"Evet, üç gün kayma olmuş, hamile olma ihtimalin yüksek."* dedi.

Genç adam, Aslı'nın yanına geldi, çenesinden tuttuğu gibi başını kaldırdı ve dudaklarına doğru eğilerek öptü. Sonra da sıkıca sarıldı.

"İyi ki unutmuşsun Aslı. Bu benim alabileceğim en güzel haber. Düşünsene ikimizin bir bebeği olacak. Bundan daha harika, insanı mutlu eden başka bir şey olabilir mi?"

"Hemen sevinme, henüz kesin olarak emin değiliz, âdetimde belirgin bir gecikme yok. Sadece iki gün geçmiş." dedi.

Genç adam kolundan tuttuğu gibi yeniden yatağa götürüp yatırdı.

"Bugün bu yataktan çıkmayacaksın. Ben hemen eczaneden bir hamilelik testi alır gelirim. Şimdi öğrenemezsem inan akşamı edemem." dedi heyecan ve sevinç içinde.

Kocasının getirdiği testin sonucuna hiç konuşmadan öylece bakıyordu. Sinan ise ağzı kulaklarında, kendisine sarılarak saçlarını okşuyor, kulağına sevgi sözcükleri fısıldıyordu.

"Bu harika bir haber aşkım. Seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum."

Aslı, hamile olduğunu öğrenmenin şokuyla hala tepkisiz bir şekilde oturuyordu. Bu habere sevinmesi mi yoksa üzülmesi mi gerektiğini bir türlü kestiremiyordu. Henüz evliliklerinin daha ilk aylarında oldukları için, bu bebek olayının çok erken olduğunu düşünüyor, ayrıca ihtisasını da yarıda bırakma endişesi taşıyordu. Bunun dışında böyle bir habere annesinin yine büyük bir tepki vereceğini, aralarının düzelme ihtimali varsa bile bunun artık bu olayla tamamen ortadan kalkacağını düşünüyordu. Diğer yandan ise sevdiği adamdan bir bebeğinin olma düşüncesi içine tarifsiz duygular veriyordu.

Onun bu düşünceli hali genç adamın da dikkatini çekti.

"Ne oldu Aslı? Bir bebeğimiz olacak diye üzülmüyorsun değil mi?" diye endişeyle sordu.

"Bu çok ani oldu Sinan. Böyle bir sorumluluğu almaya hazır mıyız? Üstelik ben daha ihtisas yapıyorum, çok sık nöbetlerim var. Sence bunu bebekle birlikte yürütebilir miyiz?"

Sinan kollarıyla onu sararak iyice kendine doğru çekti.

"Erken oldu bunu biliyorum ama çok da güzel bir sürpriz oldu bizim için. Sana her konuda yardım edeceğimi biliyorsun. Hem annem de bizi yalnız bırakmaz, bebeğin bakımı konusunda bize yardımcı olur." dedi.

Aslı kocasının yüzündeki mutluluğu görünce, bunu onun elinden almaya hakkı olmadığını düşündü. Genç adam gerçekten hem şaşkın hem de çok mutlu görünüyordu.

"Haklısın galiba, bu gerçekten güzel bir sürpriz oldu bizim için."

"Sen şimdi yataktan çıkma, dinlen bugün. Ben annemleri arayacağım buraya gelsinler. Ben yokken gözüm arkada kalmasın."

Aslı hemen itiraz etti.

"Evde kalmama gerek yok. Ben de seninle hastaneye geliyorum." Sinan kaşlarını çattı hemen.

"Baş dönmesi yüzünden bayılmandan korkuyorum. Lütfen Aslı, hiç değilse benim için bugün evde kal." dedi endişeli bir şekilde.

Gitmek istese bile artık onun kendisini götürmeyeceğini bildiği için gönülsüz de olsa kalmayı kabul etti. Sinan hemen annesini arayıp gelmesini istedi. Onlar gelinceye kadar da Aslı'yı yalnız bırakmadı.

Sinan'ın anne ve babası geldiklerinde endişeyle hemen Aslı'nın yanına geldiler. Gülten Hanım Aslı'yı yatakta görünce *"Ne oldu kızım sana? Hasta mısın?"* diye sordu.

Sinan annesine o muhteşem gülümsemesiyle, *"Merak etme anne endişelenecek bir şey yok. Yakında size bir torun gelecek."* dedi.

Bu habere hem annesi hem de babası çok sevinerek hemen ikisine de sarılıp, onları tebrik ettiler.

"Ben yokken Aslı'nın yalnız kalmasını istemiyorum, karım size emanet." dedikten sonra Aslı'yı öperek evden ayrıldı.

O gün akşama kadar evde oturmaktan dolayı sıkılmış olsa da kayınvalidesi ile kayınpederi, üstüne düşmek konusunda Sinan'ı hiç aratmamış, Aslı için ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Genç

adam da akşama kadar sık sık aramıştı. Akşam kocası geldiğinde yanında babasını da görünce çok şaşırdı. Babası da büyük bir heyecanla kızına sarıldı.

"Bu, bugüne kadar aldığım en güzel haber. Dede olacağımı duyunca sevinçten çılgına döndüm."

Sinan hastaneye gider gitmez müjdeyi babasına vermiş, O da kendisini görmeden rahat edememişti. O akşam babası da onlarla yemeğe kalmıştı. Birden evlerindeki hava tamamen değişmiş, bir torun geleceği haberi aile büyüklerini tarifsiz bir sevince boğmuştu.

Ertesi gün karı koca birlikte gittiler hastaneye. Aslı haberi hemen servisteki arkadaşlarına da verdi. Onlar da sevinç içinde tebrik ettiler. Osman yine bu habere tepkisiz kalmadı.

"Aslı bebek doğduktan sonra onu da getir hastaneye, burada hep birlikte büyütürüz." diye takıldı.

"Bundan şüphen olmasın Osman, sen varken bakıcıya ihtiyacım mı olur benim?" diye cevap verdi.

Hafta sonuna kadar günler yine aynı şekilde geçti, Aslı'nın hafif mide bulantıları dışında hamileliği ile ilgili başka sorunları olmamıştı. Mide bulantısı yüzünden pek iştahı yoktu. Bu da biraz güçsüz düşmesine sebep olmuştu.

Aslı o gün büyük bir sürpriz yaşadı. Sinan ile birlikte öğlen yemeğinden dönerlerken hastane bahçesinde annesiyle karşılaştı. Neredeyse ikisi de aynı anda birbirlerini görmüşler, öylece kalakalmışlardı. Sinan, güç vermek istercesine tuttuğu elini daha da sıktı.

"Sakin ol. İstersen annenle konuş." diye kulağına fısıldadı.

Annesi ise hâlâ hareketsiz bir şekilde durduğu yerden kendisine bakıyor, hareket etmeye gücü yokmuş gibi ayakta bembeyaz bir yüzle dikiliyordu. Sinan ile birlikte annesinin yanına gitti.

"Anne merhaba." dedi fısıldar gibi zorlukla konuşarak. Nevin Hanım şöyle bir ikisine baktıktan sonra *"Merhaba kızım."* diye cevaplandırdı. Sinan, Aslı'nın elini bıraktıktan sonra, karısına döndü.

"Ben seni biraz ileride bekliyorum." dedikten sonra yanlarından ayrıldı. Yalnız kaldıklarında annesi *"Nasıl gidiyor evlilik?"* diye umursamaz bir şekilde sordu.

"İyi gidiyor anne. Sen nasılsın?"

"İyi olmaya çalışıyorum."

Bakışlarını Aslı'nın yüzünde gezdirdi. Aslı, onun gözlerinin buğulandığını neredeyse ağlamak üzere olduğunu fark etti. Annesi bir süre sessizce kendisine baktıktan sonra *"Seni çok özlüyorum Aslı."* dedi ağlamaklı bir halde.

Aslı artık dayanamamış, annesinin boynuna sarılmıştı. O da artık kendisini tutamıyor, ağlıyordu. *"Ben de seni çok özledim anne."*

Bir süre öylece sımsıkı sarılarak anne kız kucaklaştılar. Sonra Nevin Hanım yavaşça kendisini çekti.

"Artık evine dön kızım." dedi, ciddi bir yüz ifadesiyle. Aslı, annesinin bu sözlerine şaşırdı.

"Anne ben evliyim, nasıl dönebilirim ki?" dedi aynı şaşkınlıkla.

"Bak yavrum birbirinizi sevdiniz anlıyorum ama bu işi daha fazla uzatmanın gereği yok. Sen farkında değilsin ama Canan her gün gözümün önünde eriyor. Ne kadar sizin evliliğinizi kabullenmeye çalışsa da, bu onu içten içe bitiriyor. Bu evlilik ikinizi de mahvedecek kızım. Yalvarıyorum sana daha fazla geç olmadan bırak artık Sinan'ı."

"Anne ciddi misin sen?" diye endişeyle sordu.

"Evet kızım. Hem şu haline baksana, çok solgun ve hasta gibi görünüyorsun. Bu evlilik belli ki sana da yaramamış. Seni böyle görmek inan beni çok üzdü." dedi annesi.

Annesinin bu sözleri Aslı'yı büsbütün sarsmıştı.

"Anne neler söylüyorsun sen? Hem ben çok mutluyum. Ayrıca hasta falan da değilim."

"Çok solgunsun, yeni evli bir insan böyle görünmez kızım."

Aslı artık dayanamadı.

"Anne ben hamileyim."

"Ne!"

Annesi büyük bir şaşkınlıkla ve şok olmuş bir ifadeyle bakmaya başladı. Duyduklarına inanamıyor gibiydi.

"Evet, anne hamileyim ve bu yüzden biraz halsiz ve yorgunum."

Annesi uzanarak Aslı'nın kolunu tuttu. Sesi artık sinirden hırıltılı bir şekilde çıkmaya başlamıştı.

"Bakıyorum da geleceğini ve kariyerini mahvetmek için hiç vakit kaybetmemişsiniz."

"Anne ben bu şekilde mutluyum. Bebeğimiz olacağı için de çok sevinçliyiz."

"Çok yazık Aslı. Tam bir hayal kırıklığı oldun benim için. Bu yüzden ablan her geçen gün daha da eriyecek, belki yeniden rahatsızlanacak. Eğer böyle olursa bu durumun altından kalkabilecek misin? O zaman Sinan ile evli olmak sana huzur ve mutluluk verecek mi? Sen bu evliliği bir insanın hayatını, geleceğini hiçe sayarak yaptın. Bugün mutlusun diye yarın da böyle mutlu olacağının bir garantisi var mı?"

"Anne böyle konuşma..."

"Sus! Seninle her konuşmam, beni daha çok mahvediyor. Sakın sakın o bebek doğduğunda bak torunun diye bana getirmeye kalkma. Çünkü artık benim Aslı diye bir kızım yok. Utanıyorum senden." diye artık kendini tutamamış, neredeyse bağırarak konuşmaya başlamıştı. Biraz ileride kendilerini izlemekte olan Sinan, hemen yanına gelerek elinden tuttu.

"Aslı, hadi artık içeri girelim."

Nevin Hanım öfkeli bakışlarını, Aslı'yı kendine doğru çeken Sinan'a çevirdi.

"Kızımı benden çaldın. Onun hayatını mahvettin." diye bağırdı.

Sinan annesinin bu tepkisine çok sinirlenmişti ama yine de kendisini tuttu.

"Çok yanlış düşünüyorsunuz Nevin Hanım. Aslı'nın mutluluğu benim için her şeyden daha önemli. Yaşadığım sürece onu her zaman koruyacağım." dedi ve sonra Aslı'yı çekerek oradan uzaklaştırdı.

Genç adam onu oradaki banklardan birine oturttu. Ellerini kendi elleri arasına alarak rahatlatmaya çalıştı.

"Aslı canım moralini bozma. Annen ile senin hayata bakış açılarınız farklı. Bugüne kadar yaşadığı bütün zorluklar anneni sert biri haline getirmiş. Bu yüzden onun tepkilerini anlamaya çalış ve sakın kendini bırakma."

Aslı üzgün ve şaşkın bir halde öylece yere bakıyor, annesiyle arasında geçen konuşmalar sürekli kafasında yankılanıyordu. Annesi kendisini çok sevmesine rağmen, nasıl bu kadar sert olabiliyordu? Nasıl hiç düşünmeden kızını içinden söküp atabiliyordu? O kadar mı büyük bir hayal kırıklığıydı onun için? Kendisi hayatından memnun ve mutluyken o neden bunu görmek istemiyordu? Ablası her şeyi kabullenmişken neden bunu annesi yapamıyordu? Aralarının düzelebilmesi için sevdiği adamı bırakması gerekiyordu. Bunu nasıl yapacaktı? Kocasını seviyordu ve yakında bir de bebekleri olacaktı. Neden annesi bu mutluluğunu görmüyor, destek olmuyordu ki? Ama artık önemli olan kendi hayatıydı. Bundan sonra kocasını ve bebeğini düşünecekti. Bu yüzden yanında otururak kendisine endişeyle bakan kocasına döndü.

"İyiyim ben Sinan. Artık annemin beni anlamasını beklemekten başka yapacak bir şeyim yok. Hadi artık servise çıkalım."

Aslı'nın artık bütün duyguları uyuşmuş, kafasını meşgul etmemek için de o gün kendisini tamamen hastalarına vermişti. Eve gittiklerinde de kocası bu konu hakkında hiç konuşmamış olmasına rağmen sürekli gözleriyle izleyerek onu kontrol etmişti. Annesinin tepkisi ne kadar ağır olursa olsun, bunun altından kalkması gerekiyordu ve içinde yaşadığı sıkıntılarını da artık kocasına hissettirmek istemiyordu.

Cuma günü geldiğinde Osman odaya sevinç içinde girdi ve girer girmez de hemen müjdeyi verdi.

"Sıkı durun arkadaşlar, size harika bir haberim var."

"Neymiş o harika haber?" diye atıldı Yıldız.

"Yalvarmalarım sonuç verdi. Aysel Hanım cumartesi günü çaylaklık partisine hepimizi davet etti." dedi gözleri parlayarak.

"Valla Osman bizler senin kadar hevesli değiliz o partiye gitmeye." dedi Ayşe.

"Yapma Ayşe, beni yalnız bırakacak değilsiniz herhalde."

"Ben gelirim." dedi Yıldız gülerek.

"Vay be! Gerçekten mi?" diye inanmazlıkla baktı Osman.

"Evet, seni yeni fıstıkla baş başa bırakacak değilim herhalde." dedi Yıldız aynı şekilde gülmeye devam ederek.

"Biri hemen beni çimdiklesin, rüya görmediğimden emin olmalıyım." dedi Osman. Ağzı şaşkınlıkla açılmış bir halde Yıldız'a bakıyordu.

Sonra Yıldız, Osman'ın yanına gidip koluna sıkı bir çimdik attı. Osman can acısından bağırınca da *"Şimdi gerçek olduğunu anladın mı?"* diye hınzırca güldü. Osman acıyan kolunu ovuşturarak *"Evet Yıldızcım, bu çok gerçekçi oldu."* dedi.

Pazartesi sabahı güne, Osman'ın çaylaklık partisinde olanları büyük bir şevkle anlatmasıyla başladılar. Vizit sonrası hep birlik-

te çay içerlerken *"Valla arkadaşlar, bugüne kadar bu hastanede böyle bir çaylaklık görevi görülmemiştir herhalde."* dedi neredeyse gülmekten kırılacaktı.

"Ne oldu Osman, yoksa çok mu perişan bir halde geldiler?" diye merakla sordu Ayşe.

"Yok yav, ne perişan hali, uyanıklar gelmediler ki."

"Gerçekten mi? Bütün hazırlıklar boşa mı gitti yani?" diye sordu Aslı.

"Yok boşa gitmedi. Şu Tamer âlem adam valla. Ona o kadar otobüsle git dedik, dinlememiş bizi, arabayla gitmişler. İkinci adresten sonra da bunlar bizimle kafa buluyorlar deyip, evlerine dönmüşler."

"Ee, sonra ne oldu?" dedi Aslı.

"Bizde onların eve gittiğinden habersiz, merak içinde çaylakları bekliyoruz. Baktık ki gelmiyorlar, Aysel Hanım aradı onları, bir güzel de telefonda haşladı tabi. Sonra da hemen şu adrese gidin tabloları alıp gelin diye bağırıp kendi adresini verdi."

"Geldiler mi bari?" Ayşe de merak etmişti.

"Evet, geldiler ama ikisinin de yüzü acayip kırmızıydı, utanmışlar tabi. Neyse salona girip bizi görünce durumu anladılar. Ya acayip bir şeydi, o anda yüzlerindeki o ifadeyi görseydiniz, ölürdünüz gülmekten." dedi Osman büyük bir keyifle.

Partiye Ömer Bey'le Gül de katılmışlardı. Onların anlattıklarına göre Osman'la Yıldız arasında bir elektrik oluşmuş gece boyunca ikisi de sadece birbirleriyle dans etmişti. Anlaşılan Yıldız yeni gelen Asistan Duygu'ya Osman'ı kaptırmamakta kararlıydı.

***

Canan'ın Zor Günleri

Günler hızla akıp geçmeye başlamış, Aslı'nın hamileliği de iyice belirginleşmişti. Hamilelikle ilgili bir sıkıntısının olmamasına rağmen, Sinan üzerine titriyor, evde artık yemekleri bile yaparak Aslı'nın yorulmasına fırsat vermiyordu. Aslı zaman zaman bu ilgiden bunalıyordu.

"Sinan şu dünyada tek hamile kadın ben değilim. Herkes yaşıyor bunu, benim için bu kadar endişelenmene gerek yok." dese de genç adam *"Ama herkes de benim karım değil ki."* diyerek yine aynı ilgisini sürdürüyordu.

Bebeğin ilk hareketlerini hissettikleri zaman ikisi de çok duygulanmış, kendilerine ait bir parçanın yakında aralarına katılacak olması, onlara tarifsiz bir mutluluk vermişti. Doktora her kontrole gittiğinde kocası da yanından ayrılmıyor, ultrason görüntülerine ikisi de kendilerinden geçmiş bir halde, mutlulukla bakıyorlardı.

Bu heyecan sadece kendileriyle bitmiyor, Sinan'ın anne ve babası da en az onlar kadar heyecanlı görünüyordu. Hatta kayınvalidesi şimdiden rengârenk yelekler, hırkalar ve patikler örmüştü.

Canan'a hamileliğini, annesinin tepkisinden dolayı oldukça geç haber vermişti. O da teyze olacağı için oldukça mutlu görünüyordu. Fakat ablasının son günlerdeki hali endişelenmesine neden oluyordu. Yüzünde hiç renk yoktu ve çok solgun görünüyordu. Eski neşeli halinden de eser yok gibiydi. Rahatsız olup olmadığını sorduğunda ise, her seferinde çok çalışıyorum, yorgunluktan deyip geçiştiriyordu. Fakat bu cevaplarla ikna olmadığı için Canan'ı bir akşam eve çağırdı. Ablası bugüne kadar hiç evlerine gelmemiş, nedense bundan özellikle kaçınmıştı. Bu sefer ısrarla çağırınca geleceğini söyledi.

Aslı, onunla ile ilgili kaygısını Sinan ile paylaşma gereği duydu.

"Ablam için çok endişeleniyorum, son günlerde kendisini iyi görmüyorum."

"Söyle gelsin hastaneye bir kontrol edelim."

"Hafta sonu eve çağırdım. İstersen önce sen bir gör. Doktoru olarak kontrole gelmesini istersin."

Canan'ın eve gelecek olması genç adamı tedirgin etmişti ama yine de ses çıkarmadı. Gerçi Sinan'ın ablasına karşı eskisi kadar kızgın olmadığını hissediyordu ama sıcak bir yaklaşımı da yoktu.

Cumartesi günü Canan, gündüz geldi. Sinan ise iki kardeşi baş başa bırakarak, Samet ile basketbol oynamaya gitti. Aslı, ablasını o gün daha da solgun gördü bu da doğal olarak endişesini artırdı. Onun kendisi yüzünden rahatsızlanması düşüncesine bile dayanamıyordu.

"Abla bana doğruyu söyle, neyin var?"

"İyiyim Aslı, benim için meraklanma."

"Ama çok solgunsun."

"Sadece yorgunum o kadar."

"Kendini çok fazla yorma o zaman." dedi Aslı endişeli bir şekilde.

Canan, her ne kadar Aslı'ya iyiyim dese de aslında hiç iyi değildi. Sadece kardeşini üzmemek için iyiyim diyordu. Genç adamı tamamen kaybetmiş olmasına ve onun kendisinden nefret etmesine artık dayanamıyordu. Aslı'nın hamileliği bile içinin yanmasına sebep olmuş, genç adamla ilgili kurduğu bütün hayallerde onun çocuklarını hep kendisinin doğuracağını düşünmüştü. Çok büyük çelişkiler içinde yaşadığının farkındaydı. Hem kardeşinin mutlu olmasını istiyor, hem de bu mutluluğu elinde olmadan kıskanıyordu. Artık bu konuda yapacak bir şeyi de yoktu. Bu yüzden kabuğuna çekilmiş, hayattan bile zevk almaz olmuştu. Artık ne işi cazip geliyor, ne de evde mutlu olabiliyordu. Aklında hala Sinan vardı. Bunun imkânsız bir bekleyiş olduğunu biliyordu ama yine de genç adamı düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. İçinde bulunduğu açmaz yüzünden sağlığını da ihmal etmeye başlamıştı. Son zamanlarda yine halsiz ve yorgundu. Yine nefes almakta güçlük çekiyordu. İlaçlarını da artık düzenli kullanmadığı için kalp rahatsızlığının yeniden nüksetmeye başladığını hissediyordu. Artık gelecekle ilgili bir beklentisi olmadığı ve hayat artık kendisine zevk vermediğinden kontrole gitmeyi de istemiyor, uzunca bir süre hastanede çektiği o ağır süreci yeniden yaşamayı göze alamıyordu. Bu yüzden zaman zaman annesi için endişelense de, iş yorgunluğu deyip geçiştiriyordu. Aslı'nın da bu şekilde kendisini bıraktığını düşünmesini istemiyor, hamileyken bir de kendisi için kaygılanmasını gereksiz buluyordu. Evlendiğinden beri karde-

şinin evine, içindeki bu duygular yüzünden gelmek istememiş, aynı zamanda Aslı'nın durumu fark etmesinden de korkmuştu. Fakat kardeşinin ısrarlarına dayanamayarak bu defa gelmeyi kabul etmişti. Gördüğü kadarıyla genç adam hâlâ tam anlamıyla kendisini affetmiş değildi.

Ablasının dalgın hali Aslı'yı daha da endişelendirdi.

"Abla bir sorun yok değil mi?"

"Hayır canım bir sorunum, bir sıkıntım yok."

İki kardeş bir süre Canan'ın işlerinden konuştular, sonra da mutfakta beraber yemek hazırlığına giriştiler. Akşama doğru Sinan ile Samet geldi. İkisi de çok acıktıklarını söyleyerek, herkesten önce sofraya kuruldular. Bir ara genç adamın dikkatle ablasına baktığını gördü. Bir süre incelemesini sürdürdükten sonra *"Seni çok iyi görmedim Canan."* dedi endişeyle.

Ablası başını masadan kaldırmadan *"Gayet iyiyim."* diye cevaplandırdı genç adamı.

Ama Sinan'ın dikkatli bakışlarından bir şey kaçmıyordu ve artık Canan'a karşı soğuk değil, daha sıcak ve ilgili bir şekilde yaklaşmaya başlamıştı.

"Ben pek iyi olduğunu sanmıyorum. Yarın hastaneye gel de sana yine bazı tetkikler yapalım."

"Gelmeme gerek yok, ben iyiyim." dedi Canan. Bu sefer bakışlarını genç adamın yüzüne çevirmişti.

"İlaçlarını kullanıyor musun?"

"Evet kullanıyorum." diye yalan söyledi.

"Sen yine de ihmal etme yarın gel. Seni mutlaka bekliyorum."

"Tamam, uğramaya çalışacağım."

Yemekten sonra Sinan bir süre yanlarında oturarak muhabbetlerine katıldı. Daha sonra Canan gitmek isteyince de, ablasının bütün itirazlarına rağmen onu eve bırakmakta ısrar etti.

Yolda giderken Canan, genç adamın bugün çok tepkisel davranmadığı fark etti. Hatta kendisi için kaygılanmıştı bile. Fakat bütün bunların Aslı'nın endişelenip üzülmesine fırsat vermemek için olduğunun da farkındaydı. Artık Sinan ile ilgili anladığı tek bir şey varsa, o da hayatının merkezinin Aslı olmasıydı. Genç adamın, kardeşi için her şeyi yapacağını biliyordu. Buna kendisi ile iyi geçinmek ve endişelenmek de dâhildi. Bir süre sessizce yol aldıktan sonra genç adam *"Kendine dikkat et Canan. Biliyorsun Aslı senin için çok endişeleniyor. Şuanda hamileliği nedeniyle çok hassas bir dönemde. Onun kırılmasını ya da üzülmesini istemiyorum."* dedi.

"Merak etme, size bir sıkıntı yaşatmam." dedi Canan ters bir şekilde. Her şey aynen düşündüğü gibiydi.

Sinan, arabayı kenara çekerek durdurdu ve doğruca Canan'ın yüzüne bakmaya başladı.

"Bak Canan, senin de bir takım sıkıntılarının olduğunu biliyorum ama bu sıkıntıların yeniden rahatsızlanmana neden olmasın. Hastanede neler yaşadığını sen de ben de gayet iyi biliyoruz. Bu zorlukları yeniden yaşamak istemezsin değil mi? Bana karşı hislerin ne olursa olsun, bilmen gerekir ki, benim sana karşı duygusal hiçbir bağım, hiçbir ilgim yok."

"Bunu gayet iyi biliyorum Sinan."

"Biliyor olmana sevindim. Daha çok gençsin senin de önüne, gerçekten seveceğin bir o kadar da sevileceğin biri mutlaka çıkacaktır. Bu yüzden sağlığını ihmal edip, yeniden hastalanmana sebep olma. Biliyorsun Aslı çok zor günler atlattı. Bütün bunlar bünyesini iyice zayıflattı. Sen rahatsızlanırsan o ne hale gelir bir düşünsene. Bu yüzden kendisini suçlaması bile sağlığını tamamen kaybetmesine neden olabilir. İkinizin de birbirinize ihtiyacınız var. Bu yüzden yarın mutlaka kontrol için yanıma gelmeni istiyorum."

Sinan'ın kendisiyle yumuşak ve uyarır gibi konuşması Canan'ı biraz yumuşattı.

"Tamam geleceğim."

Genç adamın isteğine boyun eğmişti.

Canan'ın cevabından sonra genç adam arabayı yeniden çalıştırarak yola devam etti.

Ertesi gün akşam Aslı, kocasını oldukça sinirli görünce çok şaşırdı. Genç adam neredeyse burnundan soluyordu.

"Sinan bir sorun mu var?"

Genç adam salondaki kanepede kaşları çatık bir halde oturmuş, elinde televizyon kumandası ile sürekli kanal değiştirmekle uğraşıyordu. Aslı'nın sorusu üzerine kumandayı kanepenin üzerine sinirle fırlattı.

"Sorun ablan. Beni deli ediyor." dedi sinirli bir şekilde.

"Ne oldu ki? Ne yaptı ablam?" diye endişeyle baktı kocasına.

"Bugün güya hastaneye gelecekti. Ama hanımefendi gelmeye tenezzül bile etmedi." dedi hâlâ öfkeliydi.

"Belki bir engel çıkmıştır Sinan, bu kadar sinirlenme."

"Ne yapmaya çalışıyor bilmiyorum ama yaptığı hoşuma gitmiyor." diyerek yerinden kalktı, Aslı'nın yanına geldi. Genç kız uzanarak kocasının elini tuttu.

"Ona bu kadar sinirlenme lütfen. Neden kötü bir şey yaptığını düşünüyorsun ki. Hem biliyorsun aramızda hiçbir sorun kalmadı."

Genç adam koltukta oturmakta olan karısının önüne, dizlerini yere koyarak oturdu. O da Aslı'nın ellerini tuttuktan sonra bakışlarını genç kadına çevirdi.

"Canım, ablanı çok düşündüğünü, onun için endişelendiğini biliyorum. Ama inan şu anki tepkim, benim de ona karşı bir takım endişeler duymamdan kaynaklanıyor. Onun sağlığına yeteri ka-

dar dikkat ettiğini sanmıyorum. Dün bu yüzden özellikle hastaneye gelmesini istedim. Rahatsızlığının tekrar başlamış olmasından endişe ediyorum."

Sakin bir şekilde karısını fazla üzmemeye çaba göstererek konuşmaya çalışıyordu.

Aslı, endişeli bir şekilde kocasına baktı.

"Böyle bir şeyin olmasına dayanamam. Lütfen tedavi için zorla onu Sinan."

"Sen merak etme canım. Yarın bu durumu babanla konuşurum. Eminim o Canan'ı hastaneye gelmeye ikna eder."

Aslı, Canan'ın hastaneye Sinan'a karşı tepkisel bir açıdan gitmediğini, fakat babası çağırınca mecburen gideceğini düşündü.

O hafta yine doktor kontrolü vardı ve hamileliğinin beşinci ayına girmişti. Havalar artık ısınmış bahar gelmişti. Baharın gelmesiyle kendisini daha mutlu içi içine sığmaz hissediyordu. Belki de ruh hali bu kontrolde bebeklerinin cinsiyetini öğrenecek olmalarından da kaynaklanıyordu.

Sinan *"İstersen doğumda sürpriz olsun, öğrenmeyelim."* dedi. Fakat Aslı, daha önce de gördüğü rüyanın etkisiyle kızı olacağını hissediyor, bunu da biran önce öğrenmek için can atıyordu.

Gerçekten de ultrason görüntüleri kızları olacağı müjdesini verince mutlulukla doldu yürekleri. Kocasına gördüğü rüyayı da anlattı. Bebeklerinin isimlerini bile rüyasındaki gibi koymaya karar verdiler. Ayrıca o günün heyecanıyla karı koca hemen çarşıdan bebekleri için ilk alışverişlerini yaptılar. Pembe renklerde zıbın takımları, tulum ve patikler aldılar. O minicik eşyaları gördükçe ve onlara dokundukça mutlulukla gülümseyerek baktılar birbirlerine.

Canan, son günlerde artık kendisini iyice kötü hissediyordu ama hastaneye gitmeme konusunda da direniyordu. Sinan'ın

bütün uyarılarını kulak arkası etmiş, genç adamın sözünü dinlememişti. Çünkü hastaneye gitmesi demek, Sinan'ın kendisiyle yakından ilgilenecek olması demekti ki, buna da artık dayanamazdı. Çünkü genç adam, karısının hatırı için sıcak ve endişeli davranırken, kendisi ona karşı soğuk ve mesafeli olamazdı. Onu her yanında gördüğünde bütün duyguları yine su yüzüne çıkar, bu sefer bunları frenleyemeyebilirdi. Bu yüzden onu görmemek için hastaneye de gitmiyordu. Bir kaç kez telefonla arayarak hastaneye gelmesi konusunda ısrar etmiş, gitmeyince de babasına haber vermişti. Babası da endişeli bir şekilde arayarak hemen hastaneye gelmesini istemişti. Bu aralar işlerinin yoğun olduğunu ve rahatlar rahatlamaz geleceğini, iyi olduğunu, bu yüzden de merak etmemesini söyleyerek babasını rahatlatmaya çalışmıştı. Ama artık son birkaç gündür çok kötü hissettiği için, kontrole gitmesi gerektiğine karar verdi. Bugün işte de verimli çalışamadığını düşünüyor, bu yüzden de izin alıp eve gitmek istiyordu. Fakat masadan kalktığı anda kendisinde bir tuhaflık olduğunu hissetti. Sanki nefes alamıyor, boğuluyor gibiydi. Zorlukla odasından çıkarak yardım istedi. Sonra yere yığıldığını ve endişeli gözlerin kendisine baktığını gördü. Üzerine karanlık çökmeden önce de son hatırladığı bu oldu.

***

Aslı'nın Çöküşü

Güne güzel bir haberle başlamış olmalarına rağmen, Aslı içinde anlam veremediği bir sıkıntı hissediyordu. Bu yüzden Ayşe'nin verdiği müjdeli haber bile rahatlamasına yetmedi.

"Arkadaşlar on beş gün sonra evleniyorum."

"İkinizi de tebrik ediyorum, çok sevindim." dedi Aslı.

Servisteki diğer arkadaşları da Ayşe'yi kutladılar. Darısı Gül'e diyerek imalı bir şekilde de baktılar. Gül bu tepkiler karşısında kızardı, sonra da ağzındaki baklayı çıkarıverdi.

"Arkadaşlar bizde yazın düşünüyoruz evlenmeyi. Büyük bir ihtimal ağustosta olur."

"Yapma Gül, biz üç ay daha nasıl bekleyeceğiz." diye somurttu Osman.

"Bu araya istersen sizi sıkıştırırız Osman."

Son günlerde Yıldız ile Osman arasında bir yakınlaşma olmuş, sürekli birlikte görülmeye başlanmışlardı.

Gül'ün sözleriyle keyfi iyice yerine gelen Osman *"Ben dünden razıyım, sen Yıldız'a söyle bunları."* dedi.

Yıldız da hafifçe kızarak baktı herkese.

"Biz biraz ağırdan alalım." dedikten sonra Osman'a bakıp hınzırca gülümsedi.

Akşam mesai sonrası Sinan kendisini almaya geldiğinde, genç adamı oldukça solgun gördü. Eve gelinceye kadar da hiç konuşmadı. Onun bu durumu karşısında *"Sinan iyi misin? Hasta gibi görünüyorsun."* dedi.

Sinan kendisini salondaki koltuğu attıktan sonra gözlerini kapatıp, elleriyle saçlarını sıvazladı. Sonra da başını elleri arasına alıp, dalgın bir şekilde oturmaya devam etti. Aslı hem onun cevap vermemesi hem de durumundan dolayı iyice endişelendi. Yanına oturdu. *"Ne oldu sana? Bir şey mi var?"* diye yeniden endişeyle sordu.

Genç adam başını yavaşça kaldırdı. Yüzü yine çok solgun ve üzüntülüydü. Ama kendisine bakınca gülümsemeye çalıştı.

"Yok bir şey Aslı. Sadece çok yorgunum."

Aslı, hastanedeki yoğun çalışma temposunu bildiği için fazla üstüne gitmedi. Onun bütün bir akşam boyunca telefonla, sık sık nöbetçi doktorla bir hasta hakkında durum değerlendirmesi yaptığını görünce, hastalarıyla ilgili bir sorun yaşadığını düşündü.

Onun bu ruh hali birkaç gün boyunca da geçmeyince, için artık iyice endişelenmeye başladı. Kendisine hiçbir açıklama yapmayınca da olan biteni öğrenmek için babasıyla konuşmaya karar verdi.

Ertesi gün Sinan'ın bütün gün ameliyatta olacağını bildiği için doğruca babasının yanına gitti. Onu da solgun ve bitkin görünce endişeleri iyice arttı.

"Baba neler oluyor." diye merak ve endişe içinde sordu.

Babası Aslı'nın karşısındaki koltuğa gelip oturdu ve üzgün bakışlarını kızına çevirdi.

"Yorgunum kızım sen nasılsın görmeyeli?" dedi gülümsemek için kendisini zorladığı çok bariz bir şekilde belli oluyordu.

"Baba günlerdir Sinan doğru düzgün konuşmuyor, bir şey yemiyor. Sürekli dalgın ve hasta gibi görünüyor. Bana da bir şey söylemediği için sana geldim. Ama sen de onun gibi görünüyorsun. Neyiniz var sizin söylesene baba?"

Babası arkasına yaslanarak başını geriye doğru attı. Sonra da ellerini yüzüne götürerek gözlerini sildi. Tekrar başını Aslı'ya çevirdiğinde gözleri kıpkırmızıydı. Sonra da oturduğu yerden eğilerek Aslı'nın ellerini tuttu.

"Bak canım. Sinan bazı şeyleri anlatmadıysa seni düşünerek anlatmamıştır. Canan birkaç gündür hastanede. Durumu da iyi değil. Hepimiz bu yüzden üzgünüz."

Aslı ellerini babasının elinden yavaşça çekti. Duyduğu sözler karşısında sarsılmıştı.

"Ama ben onun kardeşiyim, bilmeye hakkım vardı."

Yaşadığı şokun etkisiyle zorlukla konuşuyordu.

"Sinan çok üzüleceğini bildiği için söylemek istemedi."

"Durumu nasıl?"

"İyi değil, tedaviye cevap vermiyor. Ama biz elimizden geleni yapıyoruz, bu konuda için rahat olsun kızım."

"Görebilir miyim ablamı?"

"Şuanda kendinde değil ama istersen görebilirsin."

Aslı oturduğu yerden zorlukla kalktı. Babası sendelediğini görünce gelip kolundan tuttu. Birlikte Canan'ın yattığı odaya gittiler. Ablasını solgun bir yüzle ve makinelere bağlı bir şekilde yatarken görünce biran kendisini fena hissetti. Babası da bunu fark

etmiş kolundan tutuğu gibi odadan dışarı çıkartmıştı. Babasına sarılarak ağlamaya başladı.

O gün akşama kadar vaktin nasıl geçtiğini hatırlamıyordu. Mesai saatinin bitmesine yakın Sinan servise geldiğinde onun yüz ifadesinden, Canan'ı öğrendiğinden haberi olduğunu anladı. Aslı kocasını görür görmez, ona sarılarak yeniden ağlamaya başladı. Biraz sakinleştikten sonra yola çıktılar eve gelinceye kadar da hiç konuşmamışlardı. Eve girer girmez *"Neden bana söylemedin?"* diye sinirle kocasına bağırdı.

"Sarsılacağını bildiğim için söylemek istemedim." dedi genç adam çaresizce.

"Tabi ki sarsılmam normal, o benim ablam." diye sinirle bağırmaya devam etti.

Sinan karısını kolundan tuttuğu gibi, salona götürüp koltuğa oturttu. O da en az kendisi kadar sinirli görünüyordu. Artık genç adam da kendisini tutamayarak bağırmaya başlamıştı.

"Ablan kendi hatası yüzünden geldi bu duruma. Senin de onun için kaygılanmanı istemedim."

"Bıktım artık benim için kaygılanmandan. Burada söz konusu olan ben değilim."

Aslı da artık kendisini, tutamıyor, hem bağırıyor, hem de ağlıyordu. Genç adam yanına gelip sarılmaya çalıştı.

"Tamam Aslı, lütfen sakin ol." diyerek genç kızı sakinleştirmek istedi. Ama Aslı, onu iterek kendisinden uzaklaştırdı.

"Dokunma bana, rahat bırak beni." dedikten sonra yerinden kalktığı gibi doğruca yatak odasına gitti, kendisini yatağa atıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kocası yanına gelmemiş, kendisini sakinleştirecek tek bir söz dahi etmemişti.

Odada ne kadar kaldığını bilmiyordu ama ağlarken uyumuş olmalıydı, gözlerini açınca yatağın kenarında oturarak kaygıyla

kendisini izleyen Sinan'ı gördü. Uyandığını görünce *"Nasılsın? Biraz rahatladın mı?"* diye sordu.

Aslı yataktan doğrularak kocasına baktı, yüzü kireç gibi bembeyazdı. Sinan'ın her şeyi kendisini düşünerek yaptığını bildiği için, ona karşı kırıcı davrandığını düşündü.

"İyiyim, biraz rahatladım." dedi sakin ve yumuşak bir sesle. Sinan Aslı'yı kolları arasına aldı.

"Özür dilerim canım, amacım seni üzmek değildi." dedi oldukça üzgün bir şekilde.

"Biliyorum." dedikten sonra sevdiği adama sarıldı.

"Hem senin için hem de bebek için çok endişeleniyorum. Ablanın durumu karşısında da güçlü olmak zorundasın. Bunu kendin için yapmak istemesen bile bebeğimiz içi yapmalısın."

"Haklısın Sinan. Peki ablamın durumu nasıl, iyileşecek mi?" diye kaygılı bir şekilde sordu.

"Artık seninle açık bir şekilde konuşmalıyım sanırım." dedi genç adam

"Evet, lütfen".

"Canım ablanın durumu iyi değil. Geçen seneki halinden çok daha kötü. Kalp kası artık işlevini yerine getiremeyecek duruma gelmiş. Vucüduna kan yeteri kadar pompalanmıyor. Bu durumdan akciğeri de olumsuz etkileniyor ve her geçen gün ciddi zarar görüyor. Böbrek fonksiyonları da bozulmaya başladı. Çok kısa sürede ciddi böbrek yetmezliği de yaşamaya başlayacak. Bu yüzden ablanı yapay kalp destek cihazına bağladık. Bu şekilde tedaviye cevap verinceye kadar diğer organlardaki hasarlanmanın önüne geçmeyi düşünüyoruz. Bir kaç gündür verdiğimiz hiçbir tedaviye cevap vermedi. Bir süre daha bu şekilde devam edeceğiz, aksi takdirde tek çare kalp nakli olacak."

"Olamaz! Bunun gerçek olmadığını söyle lütfen." Duydukları karşısında yeniden ağlamaya başladı.

"Üzgünüm Aslı ama gerçek bu. Bir kaç aydır ablan hastaymış ama kontrole gelmediği için bunu anlayamadık. Kalbi artık yavaş yavaş tükenmek üzere. Baban organ ağına haber verdi bile." dedi genç adam üzgün bir şekilde.

Ablasının durumu Aslı'yı fazlasıyla sarsıyor, her geçen gün daha çok kaygılanmasına yol açıyordu. Bu durum sağlığını da etkiliyor, kendisini daha bitkin ve hasta hissediyordu. Sinan onun için üzülüyor, fakat Aslı'ya söz geçiremiyordu. Bu arada Ayşe ile Ercan'ın düğünleri olmuş, bu ruh hali içinde düğüne gitmek istemediği halde, çok sevdiği iki dostu için zorlukla katılmıştı. Düğünde mutlu görünme çabalarına rağmen, içi kan ağlıyordu.

Aradan bir ay geçmesine rağmen Canan'ın durumunda bir düzelme olmadığı gibi, daha da kötüye gidiyordu. Bir ara Canan'ı ziyarete gittiğinde iki kız kardeş gözyaşları içinde konuşmaya çalışmışlar sonra da birbirlerine sarılarak ağlamışlardı.

"Demek bir kızınız olacak." dedi Canan, zorlukla konuşmaya çalışarak.

"Evet abla, çabuk iyileş. Kızımın teyzesine ihtiyacı olacak."

"Çok iyi bir teyze olurdum, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabi ki abla çok iyi bir teyze olacaksın zaten. Bu yüzden çabuk iyileşmeye bak, olur mu?"

Canan solgun yüzüyle Aslı'ya baktı ve zorlukla *"Canım kardeşim, benim durumumu kabul etmelisin. Yakında öleceğim buna alışmaya çalış."*

Aslı, hıçkırarak ablasının sözünü kesti.

"Hayır! Bu şekilde konuşma sakın. Benim sana ihtiyacım var. Yakında kızımın da ihtiyacı olacak. Bizi yalnız bırakmaya hakkın yok."

"Keşke öyle olsa. Ben her zaman sizin kalbinizde olacağım. Kızına teyzesini anlat. Yaşasaydı seni çok severdi de."

"Abla böyle konuşma ne olur." Aslı artık gözyaşlarını tutamıyordu.

"Gerçek bu Aslı. Sen de güçlü olmalısın dayanmalısın."

"Sen ölmeyeceksin bu şekilde konuşup beni üzme." diye bağırdı Aslı.

"Haklısın kardeşim beni affet. Rahatsızlığıma gücüm yettiğince direneceğim. Sana söz veriyorum."

Aslı da, ablasının yaşama şansının olmadığını, günlerinin sayılı olduğunu biliyordu. Ama bunu kabul etmek istemiyor, yaşaması için gerekli olan organın bulunması için gece gündüz dua ediyordu. Ama bunun son derece zayıf bir ihtimal olduğunun da farkındaydı. Her gün kocasına yalvarıyor, Canan için elinden ne geliyorsa yapmasını istiyordu. Genç adam da karısının durumuna çok üzülüyor, onu rahatlatmak için çok çaba sarf ediyordu ama Aslı bir türlü rahatlayamıyordu.

Bu şekilde aradan iki ay geçmiş temmuz ayına gelmişlerdi ve Aslı da hamileliğinin yedinci ayına girmişti. Canan'ın ise durumu artık iyice kötüye gitmeye başlamış, onu her an kaybetme noktasına gelmişlerdi. Aslı, her gün ziyarete gidiyor, artık tamamen makinelere bağlı olarak yaşam mücadelesi veren ve bilinci yerinde olmayan ablasının yanında sessizce oturuyordu. Her ziyarette kocası da yanında oluyor, yalnız bırakmıyordu. Eğer Sinan olmazsa kendisini tamamen bırakır, belki de ablasıyla birlikte ölür giderdi. Çünkü son zamanlarda hiç bir şey yiyemez, artık doğru düzgün uyku da uyuyamaz olmuştu. Sinan sürekli onu zorluyor, neredeyse yemeğini bile kendi elleriyle yediriyordu.

Bir sabah işe gitmek için erkenden kalktıklarında Sinan'ın cep telefonu çaldı. Telefonda konuşan genç adamın yüzü bembeyaz olunca Aslı kaygıyla kocasının yanına gitti.

"Ne oldu Sinan?" diye endişeyle baktı.

Genç adam üzgün bir şekilde *"Canım şimdi annemle konuştum, babam rahatsızlanmış. Onu hemen hastaneye götürmüşler. Benim biran önce Foça'ya gitmem gerekiyor. Eğer ciddi bir şeyse babamı buraya getiririm, değilse gerek kalmayabilir, o zaman belki akşam eve dönerim."* dedi.

Aslı da kaygılanmıştı.

"İnşallah önemli bir şey değildir. İstersen bende geleyim seninle."

"Gerek yok canım, önemli bir şey varsa buraya geliriz zaten. Seni yalnız bırakmak istemiyorum ama mecburum. Gecikirsem akşam mutlaka babanlara git, sakın evde yalnız kalma."

Sonra karısına sarılarak onu saçlarından öptü.

"Söylediklerimi mutlaka yap, akşam babanlara git lütfen."

"Tamam Sinan merak etme beni. Çocuk değilim ya anladım, akşam babamın yanına gideceğim."

Daha sonra genç adam Foça'ya gitmek üzere evden ayrıldı. Aslı da hazırlandıktan sonra hastaneye gitmek için evden çıktı. Hastanede de zaman bir türlü geçmek bilmedi, Sinan gittiğinden beri aramadığından, kayınpederi hakkında da bir bilgiye sahip olamıyordu. Kocasını birkaç kere aramasına rağmen ona bir türlü ulaşamamıştı. Nihayet öğleden sonra aradığında ise artık merak-tan çıldırmak üzereydi.

"Aslı, babamın ciddi bir sorunu yok. Biraz nefes darlığı çekmiş, bizimkiler de fazla evhamlanmışlar. Ama ben her ihtimale karşı bu gece kalabilirim. Az önce babanla görüştüm seni eve o götürecek."

"Tamam Sinan. Babana geçmiş olsun dileklerimi ilet. Kendini de fazla özletme tamam mı?"

Karşı taraftan hafif bir gülme sesi geldi.

"Demek beni özledin."

"Evet özledim."

Aslı da hafifçe gülmüştü.

"Ben de seni çok özledim. Bakarsın dayanamam akşam gelirim."

"Sen beni merak etme, babanla ilgilen."

"Tamam canım, seni çok seviyorum. Kendine dikkat et."

"Ben de seni çok seviyorum."

Akşam, mesainin bitmesine yakın babasının yanına gitti. Babası da ablasının durumundan dolayı duyduğu üzüntü, ayrıca yorgunluk ve uykusuzluktan dolayı iyice bitkin düşmüş, şu son iki ayda çok çökmüştü. Annesiyle de bir iki defa Canan'ın yanında karşılaşmış, fakat o bütün bunların sorumlusu kendisiymiş gibi bakarak tek bir kelime dahi konuşmamıştı. Bir keresinde Aslı konuşmaya yeltenmiş, ama hemen odayı terk ederek dinlemeye dahi tenezzül etmemişti.

Babası Aslı'nın geldiğini görünce yerinden kalkarak kızını kucakladı.

"Merhaba baba nasılsın?"

Yaşlı adam buruk bir şekilde gülümsedi.

"Gördüğün gibi dayanmaya çalışıyorum. Sen nasılsın?"

"Ben de öyle. Hâlâ inanmakta ve kabullenmekte zorlanıyorum."

"Hepimiz öyleyiz kızım. Ama unutma senin yakında bir bebeğin olacak. Kendini olduğu kadar onu da düşünmek zorundasın. Sinan çok endişeleniyor senin için."

Aslı babasına gülümsedi.

"O tanıştığımız günden beri hep endişeli benim için."

"Seni çok seviyor ve bu yüzden üzülmeni ve zarar görmeni istemiyor."

"Biliyorum baba, Sinan seni aramış bugün."

"Evet canım aradı. Bugün akşam bizimlesin. Babaannen seni bekliyor. Yalnız ben hemen gidemem, yapılacak işlerim var. Ama seni eve bırakıp geri gelirim."

"Gerek yok baba. Bugün arabamla geldim. Şey, aslında ben de Foça'ya gitsem diyorum."

"Olmaz kızım bu halinle araba kullanamazsın." diye Aslı'nın karnını göstererek hemen karşı çıktı.

"Bir şey olmaz baba, çok yavaş giderim. Kayınpederimi ben de merak ettim."

"Sinan önemli bir şey olmadığını söyledi ve seni de bana emanet etti. Bu yüzden küçük hanım bu isteğinize izin veremem."

"Ama baba Sinan'ı biliyorsun, ben üzülmeyeyim diye bana gerçeği söylemez bile. Babası gerçekten iyi olsaydı şimdiye kadar gelmez miydi?"

Babası biran durup düşününce Aslı, onun da kendisi gibi endişelendiğini anladı.

"Ne olursa olsun seni gözümün önünden ayırmayacağım diye kocana söz verdim Bu yüzden en azından yarını bekle. Eğer Sinan gelmezse yarın seni ben götürürüm, tamam mı?"

"Tamam babacığım ben şimdi babaannemin yanına gidiyorum. Akşama görüşürüz."

"Tamam canım görüşürüz, arabayı dikkatli kullan." dedikten sonra ayağa kalkıp kızına kapıya kadar eşlik etti.

Aslı hastaneden ayrıldıktan sonra, böyle endişe içinde bir gece beklemeyeceğini anlayınca arabasını Foça istikametine doğru çevirdi. Hem kocasını çok özlemiş, hem de kayınpederi için oldukça kaygılanmıştı. Sinan'ın gelmiş olmasına kızacağını biliyordu. Fakat görünce yine mutlu olacak sesini çıkarmayacaktı kesin. Bu yüzden arabasını çok yavaş ve dikkatli kullanıyordu. Neredeyse Foça kavşağına yaklaşmıştı ki, benzininin bitmek üzere

olduğunu fark etti. İlk gördüğü benzin istasyonuna girerek benzin aldı. Tam yeniden yola çıkmaya hazırlanırken telefonu çaldı. Arayan annesiydi. Onun aramasını beklemediği için kaygıyla ve şaşkınlıkla açtı.

"Alo anne..."

"Aslı..."

Annesinin sesi ağlamaklı geliyordu. İyice endişelenmişti.

"Anne ne oldu? İyi misin?"

"Yavrum ablan."

"Ne oldu ablama?"

Sesi artık korkuyla çıkıyordu.

"Onu kaybediyoruz. Belki son anlarında yanında olmak istersin." diye aradım.

"Aman Allah'ım, olamaz! Hemen geliyorum." diyerek telefonu kapattı.

Aslı'nın duyduğu haber karşısında elleri titremeye başlamış, Foça'ya doğru yola çıktığına da pişman olmuştu. Göz pınarlarında biriken yaşları zorlukla tutarak yeniden yola koyuldu.

Kaza, hiç beklemediği bir anda aniden olmuş, ilk sapaktan geri dönmeye çalışırken, karşı istikametten hızla gelen kamyonu fark etmemişti. Arabasına yan taraftan kamyonun hızla çarpması sonucu bir süre yolda sürüklenmeye başladı. Sanki her şey ağır çekim film şeridi gibi gelişiyordu. O anda gözlerinin önüne Sinan geldi. Bu kazayı duyduğu anda nasıl da kahrolacaktı kim bilir. Onun o yakışıklı yüzü nasıl da kederlenecek ve acıyla gölgelenecekti. Buna rağmen karısını ve bebeğini kurtarmak için var gücüyle mücadele edecekti. Ona böyle bir acı yaşatmak çok acımasızcaydı. Ama artık bunu durdurmak için çok geçti. Ya bebeklerini kaybederse, buna nasıl dayanacaklardı. Eli istem dışı karnı-

na doğru kaydı. Gözlerinden sicim gibi akan yaşların farkında bile değildi. Kaderin acımasızlığı bir kez daha kendisini gösteriyordu. Otomobili yolun orta yerindeki bariyerlere hızla çarptığında bilincini kaybetmeden önce son sözleri *'Seni seviyorum Sinan! Affet beni Ceren!'* oldu.

***

Yanan Yürekler

Bütün vücudunda dayanılmaz sancılar duyarak gözlerini yavaşça açmaya çalıştı. Fakat göz kapaklarının üstünde kilolarca ağırlık varmışçasına kıpırdatamadı bile. Çaresizce kendini yine üzerini sarmak üzere olan karanlığın içine bıraktı. Bir süre sonra bilinci tekrar yerine gelirken, gözlerini açmadan sessizce etrafı dinledi. Bip bip diye öten monitörlerin sesinden başka hiçbir ses yoktu. Vücudunda duyduğu büyük sancıya rağmen güçlükle gözlerini aralamayı başardı. Göğsünde tüpler takılıydı ve bunlar büyük sancı veriyordu. Başını hafifçe yana doğru çevirip gözlerini çevresinde gezdirmeye çalıştı. Etrafında birçok cihaz vardı ve sanki her birinden durmadan alarm sesi geliyordu. Yatağın yanında başını elleri arasına alarak, öylece hareketsiz oturan babasını görünce büyük bir zorlukla konuşmaya çalıştı.

"Baba..."

"Kızım, yavrum."

Babası hemen yerinden kalkmış, kaygıyla kendisine bakmaya başlamıştı.

"Çok canım yanıyor." dedi yüzünü duyduğu acıdan dolayı buruşturarak.

"Biliyorum kızım. Şimdi sana biraz daha morfin verip rahatlamanı sağlayacağım."

Büyük bir zorlukla açtığı gözlerini yeniden kapatarak, duyduğu acıya direnmeye çalıştı. Üzerine çöken karanlık yeniden kendisini sarmaya başladığında artık iyice rahatladığını hissetti.

Zaman zaman kendine geliyor, kimi zaman odanın aydınlık kimi zaman da karanlık olduğunu görüyordu. Ama her defasında babasını yanında buluyordu. Artık vücudundaki ağrılar da azalmaya başlamış, bu yüzden daha fazla uyanık kalır olmuştu. Bu sefer gözlerini açtığında odada kimseyi göremedi. Artık ağrısı iyice hafiflemiş, kendisini rahatsız etmez olmuştu. Bir süre, sadece vücuduna bağlı olduğu makinelerin çıkardığı sesleri dinleyerek sessizce yattı. Odanın kapısı açılınca merakla gelene baktı. Babasının içeriye girdiğini görünce şaşkınlıktan öylece kalakaldı. Daha önce tam olarak kendine gelemediği için babasının ne kadar perişan göründüğünü anlayamamıştı. Babası sanki on yaş birden ihtiyarlamış gibi iyice çökmüş, oldukça bitkin ve çok üzüntülü görünüyordu. Yüzündeki çizgiler iyice derinleşmiş, kendisini olduğundan daha yaşlı göstermişti. Yatağın yanına gelerek endişeyle baktı.

"Canan yavrum nasıl hissediyorsun kendini?"

"Şimdi daha iyiyim, ağrılarım pek kalmadı."

"Çok ağır bir ameliyat geçirdin, bu ağrılar oldukça normal. Bu yüzden seni genelde uyuttuk."

"Kaç gün oldu ameliyat olalı?"

"Bir hafta oldu."

Babası konuşurken kendisine karşı duyduğu endişeden olmalı gözleri dolmuş, yüzü de bembeyaz olmuştu. Bu yüzden Canan, onu rahatlatmak istedi.

"Bak artık oldukça iyiyim, bu kadar üzme kendini."

Yaşlı adam göz pınarlarında biriken yaşları elleriyle silerek *"Şükürler olsun kızım, Allah seni bize bağışladı."* dedi.

Canan gözlerini babasına çevirdi.

"Baba Sinan nerede? Bir kere olsun hastasını ziyarete gelmedi." diye sitemkâr bir şekilde konuştu.

Yaşlı adam solgun bir yüzle yatağın yanındaki sandalyeye çöker gibi zorlukla oturdu.

"Canım Sinan, Aslı ile birlikte seyahatte, henüz gelmediler."

Sanki konuşmakta zorluk çekiyor, sesler ağzından zorlukla çıkıyor gibiydi. İyice meraklanan Canan *"Ne seyahati?"* diye sordu.

Babası bir süre sessizce yere baktıktan sonra başını kaldırıp kendisine baktı.

"Senin ameliyat olacağını Aslı'ya söylemedik. Rahatsızlığın onu çok sarsmış, zayıf düşürmüştü. Hamileliğinde bir sorun yaşamasın diye Sinan onu il dışına çıkardı. Yakında gelirler." dedi yaşlı adam buğulu gözlerle.

"Peki annem? O neden gelip beni hiç ziyaret etmedi?"

Canan artık kırılgan bir ifadeyle konuşmaya başlamıştı.

"Annen de rahatsız kızım, grip olmuş. Enfeksiyon tehlikesi yüzünden gelemiyor. O da her gün arayıp soruyor seni." dedi üzgün bir şekilde.

Canan büyük bir anlayış ve sevecenlikle baktı babasının yüzüne. Onun bu üzgün ve perişan hali kendisini tedirgin etmişti. Bu yaşadığı zor günlerde hep yanında olmuş, gece gündüz başında beklemişti.

"Baba ben iyiyim artık, neden sen eve gidip biraz dinlenmiyorsun?"

Babası sevecenlikle yanına yaklaşarak kızının elini tuttu.

"Ben böyle iyiyim canım. Seni her sağlıklı gördüğümde ben zaten dinlenmiş oluyorum."

"Hadi o zaman baba, Sinan ile Aslı'yı arayıp onlara sağlıklı olduğum müjdesini verelim."

Babasının yüzü birden kasılmış, bembeyaz olmuştu.

"Acele etme yavrum. Senin durumundan Sinan'ın haberi var zaten. O uygun bir şekilde Aslı'ya anlatır."

Babasının durumu Canan'ın dikkatini çekti.

"Baba neyin var senin? Hiç iyi görünmüyorsun."

"Beni dert etme yavrum, iyiyim ben. Sen şimdi dinlen, benimde yapılacak işlerim var." dedikten sonra ayağa kalkarak odadan çıktı.

Aradan birkaç gün daha geçmiş, Canan da kendisini baya bir toparlamıştı. Bu süre zarfında annesi hala ziyarete gelmemiş, Sinan da bir kere bile olsun aramamıştı. Neredeyse ölümden dönerek büyük bir ameliyat geçirmiş olmasına rağmen ne annesi, ne kardeşi ne de doktoru olarak Sinan, kendisini arama ve ziyaret etme gereği bile duymamışlardı. Gerçi babası annesinin rahatsız olduğunu söylemişti ama en azından bir telefon edebilirdi. Sinan'ı da az çok anlıyordu; aklı yine karısının sağlığında olduğu için, onu buradan uzaklaştırması çok garip gelmemişti. Ama ameliyat olalı neredeyse on günü geçmesine rağmen en azından bir arayıp geçmiş olsun demesini de beklerdi. Ameliyatından beri babasının dışında hiç ziyaretçisi olmamıştı, buna da doğal olarak üzülüyordu.

Birkaç gün daha geçtiği halde, hâlâ arayan soran, gelen giden olmayınca bu durumu babasıyla konuşmaya karar verdi.

"Baba neden hiç kimse beni arayıp sormuyor? Odama senden, diğer doktorlardan ve hemşirelerden başka gelen giden yok."

Babası bir süre sessiz kaldıktan sonra *"Ben kimseyi almıyorum."* dedi.

Bunları söylerken yüzü yine solmuş, gözleri yine buğulanmıştı. Babasının bu durumu da artık Canan'ın dikkatini çekiyor, kendisinden bir şeyler sakladığından şüpheleniyordu.

"Baba annem artık iyileşmedi mi? Neden hala yanıma gelmiyor?"

Babası gergin bir şekilde ellerini yüzüne götürerek bir süre öylece durdu, sonra aniden titremeye başlayan ellerini yüzünden çekip, sandalyeye yığılır gibi oturdu.

"Sen kendini iyice toparlayıncaya kadar kimsenin seni ziyaret etmesini istemedim."

"Ben iyiyim artık baba. Annemi, kardeşimi görmek istiyorum." diye bağırdı.

"Peki yavrum söylerim onlara." dedikten sonra yaşlı adam omuzları iyice çökmüş bir halde yavaşça yerinden kalkarak odadan ayrıldı.

Ertesi gün Canan'ın sürpriz ziyaretçileri oldu. Aslı'nın yakın arkadaşları Ayşe ve Gül, onu ziyarete geldiler.

"Sana geçmiş olsun demek için uğradık." dedi Ayşe.

İkisi de oldukça gergin ve üzüntülü görünüyorlardı. Sanki zorlukla istemeden gelmiş gibiydiler. Canan bunu fark edince meraklı gözlerini onlara çevirdi.

"Lütfen bana neler olduğunu söyleyin. Ne annem, ne kardeşim ne de Sinan ortalarda yoklar. Neden gelmiyorlar?" dedi ağlamaklı bir şekilde.

Canan konuşurken ikisinin de gözleri buğulanmış, ağlamamak için kendilerini zor tutmaya başlamışlardı. İlk kendisini toplayan Gül oldu.

"Sinan ile Aslı il dışındalar."

"Annen de rahatsız." dedi aynı şekilde Ayşe.

"Yalan söylüyorsunuz, inanmıyorum artık bunlara. Annem iyileşmedi mi hâlâ? Bu nasıl bir seyahat ki yirmi gündür dönmediler."

"Biz de senin bildiğin kadarını biliyoruz." dedi Ayşe moral vermeye çalışarak.

"Bana bir telefon verebilir misiniz?"

İkisi de şaşkın şaşkın birbirlerine baktıktan sonra Ayşe önlüğünün cebinden telefonunu çıkararak Canan'a uzattı. Canan, Ayşe'nın telefonundan Aslı'nın cep telefonunu aradı.

"Aslı'nın telefonu kapalı." dedi ikisine bakarak. Daha sonra Sinan'ı aradı.

"Sinan'ın telefonu da kapalı."

Artık kendisini kaybetmiş bağırarak konuşmaya başlamıştı.

"Lütfen söyleyin bana, neler oluyor? Neden ikisine de ulaşamıyorum."

Canan artık hem bağırıyor, hem de ağlıyordu. Gül ve Ayşe de dayanamamışlar, kendi gözyaşlarını göstermemek için gitmeye hazırlanmışlardı.

"Biz gidelim artık, eminim yakında gelirler." dedi Ayşe.

"Hayır, bana bir açıklama yapmadan gidemezsiniz. Ne oldu? Lütfen söyleyin." diye bağırmasına devam etti.

"Bir şey olduğu yok Canan, sakin ol. Belki de kimse rahatsız etmesin diye kapatmışlardır telefonlarını." dedi Gül.

"Yalan söylüyorsunuz, bunu hissediyorum. Bir şeyler oldu ve benden saklıyorsunuz."

Canan gözyaşları içinde zorlukla konuşuyordu. İki arkadaş daha fazla bir şey söylemeden odadan ayrıldılar. Onlar çıkar çıkmaz odaya babası girdi, hemen koşarak kızına sarıldı.

"Baba ne olursun söyle, neden Aslı ile Sinan yok? Neden annem yanıma gelmiyor? Yalvarıyorum baba, ne olursun gerçeği söyle bana."

"Tamam kızım, önce sakinleş biraz. Her şeyi anlatacağım." dedi babası çaresiz bir şekilde. Sonra ona sakinleştirici bir iğne yaptı.

Canan bir süre daha ağladı, sonra da yavaş yavaş gözlerinin kapanmaya başladığını hissetti. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama gözlerini açtığında yanı başında oturarak kendisine kaygıyla bakan babasını gördü.

"Nasılsın Canan?" diye endişeyle sordu babası.

"İyiyim, uyudum sanırım."

"Kendini biraz toparlamanı istedim." dedi babası hâlâ kaygıyla bakmaya devam ediyordu.

"Şimdi daha iyiyim, lütfen baba neler olduğunu anlat bana."

Babası yine ellerini gergince yüzünde gezdirdikten sonra, bir süre başını elleri arasına gömdü. Sonra yavaşça çekerek kızarmış gözlerle kızına bakmaya başladı.

"Bütün bunları sana anlatmak için kendini toparlamanı bekliyordum."

Sesi yine boğazından zorlukla çıkıyor, nasıl söyleyeceğini, nasıl anlatacağını bilemiyormuş gibi öylece boş gözlerle Canan'a bakıyordu.

"Baba lütfen söyle Sinan nerede?"

"Bilmiyorum kızım, inan nerede olduğunu bilmiyorum."

Yaşlı adam titremeye başlayan ellerini başına götürmüş, bu seferde dalgın bir şekilde saçlarını sıvazlamaya başlamıştı.

"Ama baba Aslı ile seyahate çıktılar demiştin."

"Hayır yavrum çıkmadılar."

Canan iyice kaygılanmaya başlamıştı. Sormaya korktuğu, içindeki en büyük sıkıntısını dile getirmek zorunda kaldı.

"Peki Aslı?" diyebildi zorlukla. Sanki alacağı cevaptan korkuyor, duymak istemiyormuş gibiydi.

Aslı ismini duyunca yaşlı adam artık dayanamamış, hıçkırıklarla sarsılmaya başlamıştı.

Babasının tepkisi Canan'ı can evinden vurdu.

"Ama baba, nasıl olur? Olamaz!" diye ağlamaya başladı.

"Aslı'yı kaybettik yavrum."

Bu sözler yaşlı adamın ağzından bir inilti gibi çıkmış, hıçkırıkların arasında zorlukla söyleyebilmişti. Canan artık tamamen kendisini kaybetmiş, Aslı'nın ismini sürekli haykırarak bağırmaya ve ağlamaya başlamıştı. Yaşlı adam oturduğu yerden zorlukla kalkarak kızına sarılıp, Onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Canan yavrum güçlü olmalısın, diyor ama o da kendisiyle birlikte hıçkırarak ağlıyordu."

Daha sonra odaya başka doktorların ve hemşirelerin girdiğini, hayal meyal babasını kolundan tutarak dışarı çıkardıklarını ve kendisine yeniden iğne yaptıklarını gördü.

Uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyor, başucunda tanımadığı yabancı doktorlar görüyordu. Bir ara iyice bilinci açılıp kendine geldiğinde yanı başında Uğur'u gördü.

"Demek artık uyandın?" dedi Canan'a gülümsemeye çalışarak.

"Babam nerede?" diye merakla etrafına bakınmaya başladı.

"Merak etme baban iyi. Durumu anlatmak ona da biraz ağır geldi, babana da yatıştırıcı vermek zorunda kaldık."

"Kardeşim, canım kardeşim..."

Canan hala kendisini toparlayamamış, Aslı için ağlamaya başlamıştı.

"Canan bu durumun çok zor olduğunu biliyorum. Ama onun kaybını kabullenmek zorundasın."

"Bunu yapamam. Lütfen bana gerçek olamadığını, Aslı'nın ölmediğini söyle."

Genç adam üzgün bir şekilde başını önüne eğdi.

"Keşke söyleyebilsem. Bu durumu öğrenmek, kabullenmek hepimiz için çok zor oldu." dedi oldukça üzgün bir şekilde.

"Peki nasıl oldu?"

Bunu sorarken yüreği deli gibi çarpıyordu.

"Bir kaza geçirmiş, arabasına kamyon çarpmış."

"Neden kimse bir şey yapmadı? Neden Sinan onu kurtarmak için uğraşmadı? Nasıl izin verdiler kayıp gitmesine?"

"Kaza esnasında başından ağır bir darbe almış. Beyin ölümü gerçekleştiği için de yapılacak bir şey yoktu."

Duyduğu sözler Canan da şok etkisi yaratmıştı. Gözlerini büyük bir korkuyla açarak baktı Uğur'a.

"Beyin ölümü mü?.. Yoksa benim ameliyatım...?"

Sözlerinin gerisini getiremedi. Alacağı cevabın korkunçluğu karşısında sanki bütün vücudu titremeye başlamıştı. Uğur da onun sorusunu anlamış, çaresiz bir şekilde başını sallamıştı.

"Maalesef düşündüğün gibi oldu. Sen ölmek üzereydin ve en uygun verici de o anda Aslı'ydı."

"Aman Allah'ım! Ben bu şekilde nasıl yaşarım. Keşke bırakssaydınız ben de ölseydim."

Canan artık tamamen kendini kaybetmişti.

"Ben de ölmek istiyorum, bu şekilde yaşayamam." diye bağırarak ağlıyordu.

Daha sonra odaya babası girdi, Uğur ile kısaca bir şeyler konuştuktan sonra genç doktor odadan çıktı. Babası üzgün bir şekilde yatağın kenarına oturup sarılarak elinden geldiğince kızını sakinleştirmeye çalıştı.

Kendisine yine ilaç vermiş olmalılar ki, yine uyuyakaldı.

Sanki Canan'a uyku ile uyanıklık arasında birkaç gün geçmiş gibi gelmişti. Her gözünü açtığında odasında bazen tanıdık, bazen de yabancı doktorlar görüyor ama her defasında babasını yanında buluyordu. Ara sıra Uğur'u da görmüş ama hiçbir şey konuşmamışlardı. Herhalde aldığı ilaçların etkisiyle zihni tamamen bomboştu. Hiçbir şey düşünemiyor, çevresinde olan biten şeylere ve konuşmalara dikkatini veremiyordu. Bu şekilde kaç gün geçtiğini bilmiyordu ama artık ilaçları kesmiş olmalılar ki, bilinci açılmaya başlamıştı. Kendine geldiğinde yine yanı başında babasını buldu. Artık kendisini toparlamalı, hiç değilse onun için güçlü olmalıydı. Çünkü yaşlı adam tamamen çökmüştü. Bu yüzden daha sakin olmaya çalışarak *"Ya bebek?"* diye sordu, yine alacağı cevaptan korkarak.

Babası buruk bir şekilde gülümsedikten sonra *"O yaşıyor. Allah'ın bir mucizesi o bize."* dedi.

Canan da buruk bir sevinç duydu içinde. Babası konuşmasına devam etti.

"Aslı, kaza esnasında asıl darbeyi başından almış. Bildiğin gibi beyin ölümü gerçekleşince hemen sezeryanla bebeği aldılar. Bir hafta kuvözde kaldıktan sonra bebek de hastaneden çıktı."

Canan içi acıyarak sordu.

"O nerede şimdi?"

"Sinan'ın anne ve babası aldılar."

Canan'ın içi burkulmuştu. Sevgili kardeşi bebeğini bile görememiş, öpüp koklayamamıştı. Yeniden gözlerine yaşlar hücum edince elinin tersiyle silerek güçlü görünmeye çalıştı.

"Peki ya Sinan, O nasıl?" diye sordu.

Babasının bakışları donuklaşmış, solgun olan yüzü iyice solmuştu, sanki yüzünden bütün kanı çekilmişçesine bembeyaz olmuştu. Bir an susup öylece Canan'a baktı. Sonra kendisini zorlayarak yavaş bir şekilde konuşmaya çalıştı.

"Yıkıldı çocuk. Bir türlü inanmak istemedi. İnan çocuğunu bile kucağına almadı. Onu bile görmek istemedi. Aslı'nın başında saatlerce ağladı."

Canan, Sinan'ın yıkılacağını tahmin etmişti. Aslı'ya o kadar düşkün, onun üstüne o kadar çok titriyordu ki, bunu kabullenmesi, unutması hiç de kolay olmayacaktı.

"Şimdi nerede?" diye kaygı ve merakla sordu.

"Bilmiyorum kızım. Cenazeden sonra hiç kimse görmedi onu. Onun ailesi de perişan durumda. Bu olay herkesi sarstı, hepimizin hayatını altüst etti."

Canan uzanarak babasının elini tuttu. Yaşlı adam öyle perişandı ki, içi kan ağlasa da kendisi için güçlü görünmeye çalışıyordu. Halbuki o heybetli koskoca adam gitmiş yerine, çektiği acıdan çökmüş, zayıflamış ve bir deri bir kemik kalmış biri gelmişti. Şu son ay babasından çok şey alıp götürmüştü. Aslında hepsinden çok şey götürmüştü. Çünkü hayatlarından Aslı'yı çekip almıştı... Onsuz nasıl yaşayacaklar? Nasıl hayatlarına devam edeceklerdi? Sonra gözlerinin önüne annesi geldi. O nasıldı? Bir aydır yanına hiç uğramamıştı. Acaba Aslı'nın kaybıyla nasıl yüzleşmişti?

"Peki ya annem?" diyebildi sonunda. Annesinin bu olayı kolay kolay atlatabileceğini sanmıyordu.

Yaşlı adamın gözleri yine buğulanmış, derin bir nefes alarak kendine gelmeye çalışmıştı.

"Yaşanılanlar onu da çok sarstı. Biliyorsun Aslı ile de sorunları olmuştu. Kazadan hemen önce Aslı'yı aramış, senin durumunun

kötü olduğunu söylemiş. Akabinde de kaza olmuş tabi. Bu yüzden kendisini bir türlü affedemedi. Kazadan sonra Aslı'yı buraya getirdiler. Annen Aslı'yı o şekilde görüp, üstelik bir de yapabileceği bir şey olmadığını anlayınca kendini kaybetti. Annenin durumunu düşünsene, sen ülkenin en iyi beyin cerrahlarından biri ol, bu güne kadar yüzlerce hastanın hayatını kurtar ve kendi kızın için yapacak bir şeyin olmasın. Bu durum anneni tamamen yıktı. O günden beri doktor kontrolünde."

"İyileşecek mi? Ne diyor doktorlar?"

Canan üst üste aldığı kötü haberlerin etkisiyle kendini iyice kötü hissetmeye başlamıştı.

"Bilmiyorum kızım. Şuanda annenin ruh sağlığı yerinde değil. Aslı'nın ölümünü kaldıramadı. Kafasının içinde kendine yeni bir hayat kurmuş, onu yaşıyor."

"İnanmıyorum, zavallı annem." diye inledi Canan.

"Sizlerin küçük olduğunuz günleri yaşıyor kafasında. Sanki biz ayrılmamışız, sizler henüz küçüksünüz ve onun yanındasınız. Her gün Aslı ve seninle konuşuyor."

"Sanki en mutlu olduğu günlere dönmüş gibi." dedi kendi kendine konuşur gibi mırıldanarak.

"Aynen öyle." dedi babası da çaresiz bir üzüntüyle.

Neredeyse bir aya yakın hastanede yatmasına rağmen, babası hastaneden çıkmasını istememiş, bir süre daha kalmasını uygun bulmuştu. Geçirdiği operasyon ve arkasında yaşadığı büyük travmanın etkisiyle Canan'ın yeteri kadar güçlenmediğini düşünüyor, bu yüzden de gözetim altında kalmasını uygun buluyordu. Uğur, neredeyse her gün ziyarete geliyor, kendisiyle sohbet ederek rahatlamasına yardımcı oluyordu. Canan artık bu sohbetlerin terapiye dönüştüğünü Uğur'un kendisini konuştura-

rak olayları daha çabuk kabullenip, atlatmasını sağlamaya çalıştığını anlıyordu. Bu terapilerin de oldukça etkisi olmuş, her geçen gün kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Eve babasının yanına çıkmıştı. Orada da durum içler acısıydı. Zavallı babaannesi de torununun ani vefatını kaldıramamış, üzüntüden felç geçirmişti. Evde hemşire gözetiminde bakımı yapılıyordu. Zavallı Samet ise sonradan sahip olduğu yuvasının böyle bir acıyla sarsılmasının şokunu yaşıyordu. Zavallı çocuk çok sevip bağlandığı ablasının ölümünün şokunu atlatamamıştı. O da psikolojik tedavi altındaydı. Eve çıktıktan sonra onunla ilgilenmeye, acısını yüreğinin derinliklerine gömmesine yardımcı olmaya çalıştı. Aslı'nın yokluğunu ona hissettirmemek için kendi kendisine söz verdi. Uğur ziyaretlerini eve gelerek de sürdürmeye devam etmiş, ev ziyaretleri zamanla dışarıya da taşmaya başlamıştı. Uğur zaman zaman onu yemeğe ya da dolaşmaya çıkarıyor, böylece de normal hayata daha kolay geçiş yapmasını sağlıyordu. Bu olay ikisini birbirine iyice yakınlaştırmış, neredeyse iki sevgili gibi görünmeye başlamışlardı.

Ama Canan Sinan'ı aklından çıkaramıyor, genç adamın nerede ve nasıl bir durumda olduğunu çok merak ediyordu. Aslı'nın ölümünden beri iki ay geçmesine rağmen hâlâ ortalıkta yoktu ve bu da onun için hissettiği endişeyi daha çok artırıyordu.

***

Öyle Bir Bedel Ki

Aradan bir süre daha geçtikten sonra, bir gün babasıyla birlikte Manisa'da Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde yatmakta olan annesini ziyarete gitti. Odasına girdiğinde ise ağlamamak için kendisini zor tuttu. Annesi pencerenin önünde bir koltuğa oturmuş, hiç kıpırdamadan sessizce dışarısını seyrediyordu. Kapının açılma sesini duyduğu halde hiç tepki vermemiş, dışarısını seyretmeye devam etmişti. Annesinin yanına kadar yaklaşarak elini omzuna koydu.

"Anne!"

Sesini duyunca annesi birden irkildi.

"Aslı!" diye seslendi.

"Anne benim Canan." dedi zorlukla.

"Canan kızım ben de pencereden sizi seyrediyordum. Aslı'ya da söyle eve gelsin hava kararda artık."

Sonra gözlerini kocasına çevirdi ve gülümseyerek baktı.

"İhsan çocuklarımıza baksana ne kadar da çabuk büyüyorlar değil mi?"

Babası da annesine yaklaşıp, omzuna dokundu. *"Evet Nevin, zaman hızlı geçiyor."* dedi.

Annesi birden telaşlanarak Canan'a baktı.

"Hadi Canan, çabuk Aslı'yı al da gel. Onun en sevdiği yemeği yaptım bugün. Hem akşam masal okuma sırası da bende."

Annesi hem konuşuyor, hem telaşla odada *'Aslı nerede kaldı?'* diyerek pencereye gidip bakıyor, hem de Canan'ın yanına gelip saçlarını okşuyordu.

Bir süre sonra yine durgunlaşmış, pencerenin önündeki koltuğa oturarak yeniden dışarısını seyretmeye başlamıştı. Canan gördükleri karşısında şok olmuştu. Hiç kıpırdamadan, gözlerini dahi kırpmadan annesine bakıyordu. Babası kolundan tutup, dışarı çıkardığında hâlâ gördüklerinin etkisi altındaydı.

"Anneme ne olmuş böyle?" diyerek babasına sarılıp ağlamaya başladı.

"Aslı'nın ölümünden kendisini sorumlu tuttuğu için yaşadıklarının altından kalkamadı." dedi babası.

Bu olay bütün aileyi etkilemiş, hepsinde derin izler bırakmıştı. Ne kadar unutmaya, arkalarında bırakmaya çalışsalar da başaramıyorlardı. Canan o hafta hastaneye, Ayşe ve Gül'ü ziyaret amaçlı gitti. Sinan'ı çok merak ediyor, onlardan genç adam hakkında bilgi almayı ümit ediyordu. İkisi de Canan'ı görünce şaşırmış olsalar da, bir şey belli etmediler.

"Nasıl oldun? Biraz toparlanabildin mi?" diye endişeli bir şekilde sordu Gül.

"Toparlanmaya çalışıyorum ama kolay olmuyor. Aslı'nın yüzü gözümün önünden hiç gitmiyor."

"Biz de aynı durumdayız Canan. Hiç birimiz onun yokluğuna alışamadık." dedi üzgün bir şekilde Ayşe.

"Sinan'dan haberiniz var mı? Onun için de oldukça endişeliyim."

İkisi de kederle baktılar yüzüne.

"Nerede olduğunu hiç bilmiyoruz. İnan hepimiz onun için çok endişeliyiz. Aslı'nın ölümüyle tamamen yıkıldı. Cenazede çok kötü durumdaydı. Ömer ile Ercan'ın desteği ile zorlukla ayakta duruyordu. Ondan sonra da hiç birimiz görmedik zaten." dedi Gül. Konuşurken neredeyse ağlamak üzereydi. Sonra konuşmasına ağlayarak devam etti.

"Aslı'nın öldüğüne hala inanamıyorum. Birlikte yaşadıklarımız gözümün önünden hiç gitmiyor. Güya düğünüme gelecekti, benim nikâh şahidim olacaktı."

Canan, Gül'ün eline uzanarak tuttu ve onu teselli etmeye çalıştı.

"Eminim Aslı sizin böyle üzülmenizi, perişan olmanızı istemezdi." dedi. Sonra *"Ömer Bey ya da Ercan, Sinan'ın nerede olabileceğini bilirler mi acaba?"* diye sordu.

"Bildiklerini sanmıyorum." dedi Gül.

"Çok endişeleniyorum, kendisine bir şey yapmasından korkuyorum." diyerek içindeki en büyük endişesini ortaya koydu.

"Umarım bir şey yapmamıştır. O günkü halini gördükten sonra her şeyi yapabileceğine inanırım." dedi Ayşe. Sonra yine devam etti.

"Yolda Aslı'yı yaralı bir halde bulan da Sinan'dı. O sırada İzmir'e geliyormuş. Yolda kazayı görmüş, kaza yapanın Aslı olduğunu görünce ne duruma geldiğini tahmin edersin. Ambulans yoldayken Ercan'ı aramış, öyle haberimiz oldu. Aslı'yı acilde kanlar içinde görünce hepimiz çok fena olduk. Sinan ise tamamen

kendini kaybetmiş bir halde 'Dayanmak zorundasın, benim için yaşamak zorundasın.' diye hem sarılıyor hem de ağlıyordu."

Acile annen geldiğinde ise onun yaşadığı şok herkesten fazlaydı. Önce inanmak istemese de hemen yarasının durumundan dolayı doktor olarak müdahaleye girişti. Fakat bir süre sonra beti benzi atmış bir şekilde Aslı'nın yanından ayrılarak yanımıza geldi.

"Aman Allah'ım! Ben bu acıyla nasıl yaşarım. Bütün hayatım, mesleğim, kariyerim kızımın ölümünü seyretmek içinmiş, gözlerimin önünde kayıp gittiğini görmek içinmiş." diye çırpınarak ağlamaya başladı. Bir yandan da yine *"Ben nasıl bir anneyim ki, şu kısacık hayatında azıcık bir mutluluğu bile kızıma çok gördüm."* diye çırpınmasına devam ediyordu.

Canan, Ayşe'nin anlattıklarını sessizce ve gözyaşları içinde dinliyordu. Bu ölümle birlikte herkesin içine bir ateş düşmüş, için için hepsini yakmıştı. Ayşe ise hem ağlıyor hem de anlatmaya devam ediyordu.

"Beyin ölümü gerçekleştiği için, baban kan gruplarınız da aynı ve kardeş olduğunuz için kalbinin bir an önce alınıp sana verilmesini istedi. Çünkü o anda seni de kaybetmek üzereydiler. Baban iki kızımı da kaybedemem diye ağlıyordu. Bu haber Sinan'ı iyice yıktı. Hiç istemedi sana kalp nakli yapılmasını. Çünkü hâlâ karısının öldüğüne inanamıyordu. Zorlukla Sinan'ı Aslı'nın yanından ayırdılar. Sonra sezaryenle bebeği aldılar."

Canan artık dayanamayacağını hissetti.

"Tamam lütfen anlatma artık." dedi zorlukla.

Sonra hiçbir şey söylemeden güçlükle yürüyerek yanlarından ayrıldı. Bütün bu detayları duymak çok ağır gelmişti.

Bir süre eve kapanarak günleri kendisini toparlamakla geçirdi. Daha sonra da Aslı'nın bebeğini görmek için Sinan'ın ailesinin evine gitti.

Sinan'ın annesi Canan'ı görünce ağlayarak boynuna sarıldı.

"Ah kızım, nedir bu bizim başımıza gelenler." diye ağlamaya devam etti. Sonra *"Aslı'nın başına gelenleri hiç atlatamadık."* dedi.

Canan da gözyaşları içinde yaşlı kadına baktı.

"Hepimiz için çok zor." dedi zorlukla.

"Sana da çok geçmiş olsun kızım, içinde bulunduğumuz durumdan dolayı bir türlü seni de arayıp, soramadık." dedi Gülten Hanım mahcup bir tavırla.

"Önemli değil. Gelmeniz sizin de daha çok üzülmenize sebep olurdu zaten." dedi hastanede yaşadığı günler aklına gelince.

Daha sonra birlikte salona geçtiler. İçeri girer girmez, kanepenin yanındaki beşik hemen dikkatini çekti. O anda sanki boğazına bir şey düğümlenmiş ve boğum boğum olmuş gibi nefes almakta güçlük çekmeye başladı. O beşik sanki bütün gücünü enerjisini almış, şimdiye kadar zorlukla dayanmaya çalıştığı acısını yine gün yüzüne çıkarmıştı. İstem dışı olarak elini kalbine götürdü. Yüreği öylesine çılgınca atıyordu ki, o anda içinde Aslı'yı hissetti. Yavrusunu kucaklamak isteyen bir anne gibi kalbi büyük bir heyecanla çarparak beşiğe doğru yürümeye başladı.

Orada uyuyan yavruyu gördüğü zaman boğazından çıkan hıçkırığı tutamadı. Masum bir şekilde uyuyan çocuk, aynı kardeşinin bir kopyası gibiydi. Uyuduğu için gözlerinin rengini göremiyordu ama yüzünün şekli aynı Aslı'ydı. Saçlarının rengini ise babasından almıştı. Yüzü bembeyaz bir şekilde öylece bebeğe bakarken, Gülten Hanım'ın eline bir bardak su tutuşturmasıyla kendine geldi.

"Bir yudum su iç kızım, fena oldun birden." dedi. Sonra da Canan'ı kolundan tuttuğu gibi koltuğa oturttu.

"İnanamıyorum, öyle de çok annesine benziyor ki." dedi içinde büyüyen büyük bir yangınla.

Gülten Hanım da kendisini tutamamış, yeniden ağlamaya başlamıştı.

"Zavallı kızım benim. Yavrusunu bile göremedi. Ne kadersiz, ne bahtsız çocuklarmış bunlar." diyerek hem dizini dövüyor, hem de ağlıyordu.

"Sinan'ı görüyor musunuz? Ondan bir haber var mı?" diye endişeli bir şekilde sordu.

Gülten Hanım yaşlı gözlerini Canan'a çevirdi.

"Çocuğum, yavrum da gitti, bıraktı bizi. Arada bir arıyor da iyi olduğunu söylüyor. Nerede olduğunu, nasıl olduğunu hiç bilmiyorum."

Yaşlı kadın da oğluna karşı duyduğu endişeden çökmüş, perişan olmuştu.

"Ah keşke o gün aramasaydık onları, nereden bilecektik böyle olacağını? Babası biraz rahatsızlanınca Sinan'ı aradım, gel diye. Hala içim yanıyor, keşke aramasaydım diye. Sonuçta ciddi bir rahatsızlığı da yokmuş Sedat'ın." dedi yine ağlayarak ve dövünmeye devam ederek.

Yaşlı kadının bu içler acısı hali Canan'ı da perişan etti.

"Böyle söylemeyin, siz nereden bilecektiniz ki."

Yaşlı kadının yanına yaklaşarak, onu kollarıyla sardı, bir yandan da teskin edici sözler mırıldanarak rahatlatmaya çalışıyordu. Aslı'nın bu ani ölümü karşısında hepsi hazırlıksız yakalanmış, herkesin resmen yüreği dağlanmıştı. Bu öyle bir acıydı ki, bunu anlatmanın imkânı yoktu. Aslı geride kendisini çok seven bir eş, bir aile, bir kardeş, perişan olmuş bir anne, baba ve her şeyden önemlisi öksüz bir yavru bırakmıştı. İşte Canan'ın içini en çok burkan da buydu. Onlar birbirlerine bu şekilde sarılmış halde ağlarken beşikten bir inilti duyuldu. Gülten Hanım hemen yerinden fırladı. Beşiğin yanına giderek gülümseyen bir yüzle bebeğe baktı.

"Ceren! Kızım! Uyandın mı sen?" diye tebessümle eğildi ve çocuğu kucağına aldı.

Uykulu ve mahmur gözlerle etrafına bakınan çocuğu görünce, yüreğinin yerinden fırlayacakmış gibi hızla çarpmaya başladığını hissetti. Acaba kardeşinin yüreği, bu yavruyu görünce kendisine ait olduğunu hissetmiş miydi ki, bu denli hızlı çarpıyordu. Bir yürek, hele ki bir anne yüreği nerede ve kimin içinde olursa olsun, yavrusunu hissetmez miydi? Şuanda bu yürek kendi içinde bile olsa, bir annenin yüreği değil miydi? Hem de yavrusunu hiç görmemiş onu kucaklayamamış, koklayamamış bir annenin. Ne olduğunu bilmiyordu belki bu nedenden, belki de değil ama sonuçta kendisini bu çocuğa çeken çok kuvvetli bir bağ vardı. Büyük bir heyecanla beşiğin yanına geldi ve babaannesinin kucağındaki yavruya baktı. Çocuk gözlerini çevirip kendisine baktığında ise, sanki karşısında Aslı var da bakıyormuş gibi hissetti. O güzelim mavi gözler, o anlamlı bakışlar... Bunlar hep kardeşinin özellikleriydi. Kendisine ait olan her şeyi Ceren'e bırakıp gitmişti. Gözyaşları içinde kollarını uzatarak çocuğu kucaklamak istedi. Gülten Hanım, yine Ceren'e tatlı bir şekilde gülümseyerek *"Ceren tatlım, bak teyze gelmiş seni görmeye."* dedi.

Çocuk, masmavi gözleriyle dikkatli bir şekilde Canan'a bakıyordu. Canan, onun minicik ellerini tutarak sevgiyle öptü.

Çocuğu yaşlı kadının elinden yavaşça aldı. Ceren kendisine hiç olumsuz tepki göstermemiş, yüzüne hafifçe gülümseyerek baktıktan sonra o minicik ellerini Canan'ın yüzünde gezdirmeye başlamıştı. Canan'ın kalbi ise deli gibi atıyor, çocuğu bütün şefkatiyle öperek, sıkıca göğsüne bastırıyordu. Çocuk da sanki annesinin kucağına gelmiş onu hissetmişçesine başını Canan'ın göğsüne dayayarak sessizce etrafına bakıyordu.

"İlk defa birisinin kucağında bu kadar sessiz duruyor." dedi yaşlı kadın şaşkınlık içinde.

"O da hissediyor benim ona yakınlığımı, annesinin yüreğini." dedi Canan.

Gözlerine yaşlar hücum edince yüzünü çocuğun saçlarına gömdü ve onu iyice göğsüne bastırarak ağlamaya başladı.

"Sinan görmedi değil mi?" diye sordu.

"Görmedi kızım. Yavrusunu bile daha kucağına alamadı oğlum. Ah benim bahtsız yavrum, ne çok sevmişti Aslı'yı. Nasıl da heyecanla bekliyorlardı yavrularını."

Canan en azından bugün, Sinan'ın hâlâ hayatta olduğunu öğrenmişti. Onu mutlaka bulup, buraya çocuğunun yanına getirmesi gerekiyordu. Hem Sinan, hem de Ceren kardeşinin kendisine birer emanetiydiler, bu çocuğu artık bırakamazdı. Ceren'e karşı yüreği bu denli çarparken onu kimseye veremezdi. Sinan'ı da bulacak, onun toparlanmasına yardımcı olacaktı. Bunu Aslı'ya borçluydu. Çantasından cep telefonunu çıkararak Ceren'in fotoğraflarını çekti. Bunları Sinan'ı gördüğünde gösterecekti.

"Belki kızının resimlerini görürse kendisini biran önce toparlayıp döner." dedi yaşlı kadına.

"Buraya gelen arkadaşı da aynı şeyi söyleyip çekmişti Ceren'in resimlerini. Ama bak oğlum hala gelmedi. Demek ki onu bulamadılar." dedi yaşlı kadın çaresizce.

Canan şaşırmıştı.

"Kim geldi Ceren'in resimlerini çekmeye?" diye sordu.

"Ercan diye bir arkadaşı. Daha önce de gelmişlerdi buraya, fırtınanın olduğu gün, oradan tanıyorum." dedi Gülten Hanım.

"Ne zaman çekti resimleri?"

"İki ay kadar oluyor, o zaman Ceren bir aylıktı."

Ercan buraya gelip, Ceren'in resimlerini çektiyse, demek o da Sinan için oldukça endişeliydi. Belki bir ihtimal yerini bile biliyor olabilirdi. Bu haberle günlerden beri ilk defa genç adamı bulma

konusunda içine bir umut kırıntısı doğmuştu. Bir süre daha orada oturduktan sonra ayrıldı.

O gün akşam yine Uğur ile buluştular. Yemekte Uğur, ilk defa duygularından bahsederek evlenmek istediğini söyledi. Canan, onunla aralarında bir yakınlaşma olduğunu biliyordu ama böylesi bir teklifi de hiç beklemiyordu. Çünkü ikisi arasındaki terapiler sırasında Sinan'a karşı duyduğu, hissettiği her şeyi bütün açıklığı ile anlatmış, içinde bulunduğu durumu net bir şekilde ortaya koymuştu. Sinan ile bir gelecek düşünüyor olmasından değil, ama Uğur'a karşı derin duygular hissetmediği için bu teklife olumlu bakamıyordu. Fakat genç adamı da kırmamak için *"Bu teklif benim için çok ani oldu. Biraz düşünmem için zaman tanı bana."* dedi.

Genç adam hafifçe gülümsedi.

"Biliyorum çok zor kabul edeceğin bir teklif sundum sana. Ama gerçekten düşünürsen sevinirim."

Uğur'un kendisine bu denli anlayışla yaklaşması, içinde bulunduğu durumu kavramış olması, biraz olsun yüreğine su serpti. Çünkü reddettiğinde fazla üzülmesini istemiyordu.

Ertesi gün doğruca hastaneye Ercan'ın yanına gitti. Genç adam Canan'ı görünce çok memnun olmuş, gülümseyerek yanına gelmişti.

"Seni böyle sağlıklı gördüğüme çok sevindim." dedi elini tutup sıkarken.

"Teşekkür ederim Ercan. Bu arada sen nasılsın?"

Genç adam tedirgin bir şekilde eliyle yüzünü sıvazladıktan sonra *"Alışmaya çalışıyorum ama inan bu hiç kolay olmuyor."* dedi.

Canan, Ercan'ın Aslı'ya verdiği değeri, ona olan sevgisini bildiği için *"Senin için, hepimiz için çok zor günler bunlar, bana yaşadıklarımız bir rüyaymış, gerçek değilmiş gibi geliyor."* dedi

"Ben de öyle hissediyorum. Dayanmak gerçekten çok zor."

"Sinan'dan bir haber aldın mı? Ben onu çok merak ediyorum."

Genç adam bir süre Canan'a sessizce baktı.

"Sinan iyi değil. Bugüne kadar biraz kendini toparlar sandım ama her geçen gün daha kötüye gidiyor." dedi üzgün bir şekilde.

Canan şaşkınlıkla baktı.

"Sen onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet biliyorum."

"Ayşe hiçbir şey söylemedi ama bana." dedi hayal kırıklığı içinde.

"Söyleyemezdi. Sinan kimseyi görmek istemediği için bir süre bunu kimseye söylememeye karar verdik. Sadece ailesini fazla endişelendirmemek için arada arayıp iyi olduğunu söyledi. Kimseye söylemememizi o istedi zaten. Sadece Ömer ve ben biliyoruz yerini. Ama seni görmesi belki kendisini toparlamasına yardımcı olur."

"Lütfen söyle, nerdeyse hemen gidip görelim."

"Onu Manisa'ya götürdük. Ömerlerin bağ evinde kalıyor. Cenazeden sonra kendisine zarar vereceğinden korktuk, nitekim niyeti de oydu. İlk bir ay boyunca izin alarak onun yanında kaldım. Bir an bile yalnız bırakamadım. Şimdi de hafta sonları sırayla Ömer'le gidip bakıyoruz. Çok perişan bir halde ve biz onu çekildiği inzivadan çekip çıkaramıyoruz. Bunu artık sen yapacaksın Canan. Lütfen onu kurtar."

Canan genç adamın yüzündeki acıyı ve çaresizliği görebiliyordu.

"Lütfen gidelim hemen." dedi zor duyulur bir sesle.

İki saate yakın süren bir yolculuktan sonra Manisa'nın şirin bir beldesine gelmişler, tek katlı, etrafı çitlerle çevrilmiş, bahçeli bir evin önünde durmuşlardı. Etrafa göz gezdirdiğinde çevredeki evlerin genelde bir ya da iki katlı bahçeli bağ evleri olduğunu gördü. Hava oldukça serin olduğu için sokakta bağrışarak oyun oynayan birkaç çocuktan başka kimse yoktu.

"Sessiz, sakin bir yere benziyor."

"Buranın sakinleri genelde yazın geldikleri için bu aylarda böyle sakin oluyor burası." diye açıklama yaptı genç adam.

Daha sonra ikisi de arabadan indiler, bahçe kapısından eve doğru ilerlediler. Ercan cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Eve girer girmez evin karanlık ve loş ortamı dikkatini çekti. Dışarısı aydınlık olmasına rağmen, içeride bütün perdeler kapatılmış, eve kasvetli bir hava vermişti.

Canan salona girdiğinde gördü genç adamı ve görür görmez de boğazının düğüm düğüm olduğunu hissederek ağzından çıkmak üzere olan iniltiyi zor bastırdı. Sinan, perdelerle kapatılmış pencerenin önündeki koltukta arkası kapıya dönük bir halde oturuyor, elindeki içki şişesini de yavaş yavaş yudumluyordu. İçeri giren olduğunu anlamasına rağmen hiç tepki vermemiş, öylece oturduğu yerde içkisini yudumlamaya devam etmişti. Ercan, Sinan'ın yanına yaklaşarak bir elini omzuna koydu.

"Bugün bir ziyaretçin var."

"Sana kimseyi görmek istemediğimi söylemiştim." dedi haşin bir ses tonuyla.

"Ama görsen iyi olur." dedi Ercan da oldukça sabırlı bir şekilde.

Bunun üzerine Sinan, sinirle başını çevirerek baktı.

"Ne işin var senin burada?" diye sinirle bağırdı Canan'ı görür görmez.

Canan olduğu yerde hiç kımıldamadan öylece genç adama bakıyor, gördüğü bu kişinin Sinan olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Şuanda tamamen karşısında yabancı biri varmış gibi geliyordu. Genç adamın saçı sakalı birbirine karışmış, yüzündeki çizgiler iyice derinleşmiş, saçları da yer yer beyazlamıştı. Ayrıca oldukça da zayıflamış ve hasta gibi görünüyordu. Onu böyle görmek içine büyük bir acı verdi.

"Seni görmem gerekiyordu." dedi zorlukla konuşmaya çalışarak.

Genç adam sinirle bir kahkaha attıktan sonra *"İyi, gördün işte şimdi defol git."* diye bağırdı.

Ercan yanına gelerek kulağına eğildi.

"Hemen pes etme. Etrafına ördüğü duvarları ancak sen yıkabilirsin. Ben dışarıdayım, yalnız konuşursanız daha iyi olur." dedikten sonra evden ayrıldı.

Canan hiç hareket etmeden olduğu yerde dikiliyor ve sessizce genç adama bakmaya devam ediyordu.

"Orada öylece dikilip sebep olduğun yıkıntıyı seyretmeye devam mı edeceksin?"

Genç adamın öfkeli sesi biraz olsun kendisine gelmesine sebep oldu. Onun yanına doğru yürüdü ve tam karşısında dikilmeye devam etti.

"Bizler de en az senin kadar yıkıldık. Kendine daha fazla işkence etmeyi bırakıp, yeniden hayatına dönmeye çalışsan olmaz mı sanki?"

Genç adam yine sinirli bir kahkaha attı.

"Bunu söylemesi ne kadar kolay geliyor değil mi? Bakıyorum kardeşinin sana bahşettiği hayata tutunmakta hiç de geç kalmamışsın."

"Böyle yaşayamazsın Sinan. Senin de artık kendini toparlaman lazım."

"Ben yaşamıyorum ki zaten. Aslı ile birlikte ben de öldüm. Şimdi git ve beni acımla baş başa bırak."

Genç adamın sesi oldukça üzgün ve ağlamaklıydı. Yanına yaklaşarak elini omzuna koymak istedi ama o, hızla ittirdi.

"Dokunma bana."

"Kendini böyle paralamana izin vermeyeceğim."

"Ne yapacaksın peki? Aslı'yı geri mi getireceksin?" Genç adamın alaylı sorusunu duymazlıktan geldi.

"Lütfen Sinan, senin de kabullenip dayanman lazım." dedi, yalvarıyordu.

"Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun. O gün baban arayıp da senin ölmek üzere olduğunu söylediğinde evden nasıl fırlayıp çıktığımı bilmiyorum. İnanmayacaksın belki ama senin için üzülmüştüm. Yolda kazayı gördüğümde o arabanın içinde Aslı'nın olabileceği aklımın ucundan bile geçmiyordu. Tek düşündüğüm içindeki yaralılardı. Bir doktor endişesiyle olay yerine fırlayıp gittiğimde direksiyonun başında kanlar içinde yatan karımı görünce aklımı kaybediyorum sandım."

Genç adam susmuş, hıçkırıklar içinde sarsılmaya başlamıştı. Sonra ağır ağır yine konuşmasına devam etti.

"Durumu ağırdı ama onu kaybedebileceğimi aklıma dahi getirmek istemiyordum. Ambulansla hastaneye giderken yolda kalbi durdu. O anda artık tamamen kendimi kaybettim."

Sonra titreyen ellerine baktı ve konuşmasına zorlukla devam etmeye çalıştı.

"Bu ellerle birçok kişinin kalbini çalıştırdım. Birçok kişiye hayat verdim, birçok kişiyi hayata döndürdüm. Ama bunu karıma yapacağım hayatta aklıma gelmezdi. Aslı'nın kalbi durunca, neredeyse o anda benim de kalbim duracaktı. Kendimi kaybetmiş bir halde çalıştırmaya uğraşırken bunu senin için yaptığımı bilseydim, inan o gün orada öylece bırakırdım."

"Böyle söyleme Sinan."

Artık kendisi de gözyaşlarını tutamıyor, sarsılarak ağlıyordu.

"Onu sen öldürdün! Karımı elimden sen aldın!"

Genç adam bunları söylerken ayağa fırlamış, Canan'ı omzundan tutarak hırsla sarsmaya başlamıştı.

"Yalan mı? Söylesene yalan mı? Tedavini bırakarak kendince intihar etmeye yeltenmeseydin, bunların hiç birisi olmayacak, Aslı şimdi hayatta olacaktı. Sen, onunla birlikte beni de öldürdün."

Sonra tuttuğu gibi Canan'ı sertçe bırakarak, koltuğa yeniden çökercesine oturdu.

"Kaç kere intiharı düşündüm biliyor musun? Ercan bir ay boyunca başımda bekledi. İnan o olmasaydı şimdiye kadar bende çoktan ölmüştüm. Bir gün elinde kızımın fotoğraflarıyla geldi. İşte o gün yaşamak için bir nedenim olduğunu anladım. Benim küçük meleğim, o kadar tatlı, o kadar güzeldi ki, bana bakan gözlerinde Aslı'yı gördüm. Bu yüzden yapamadım, kendimi öldüremedim."

"Artık Ceren için dayanmalısın. Onun sana ihtiyacı var." dedi çaresizlikle.

"Onun annesine de ihtiyacı vardı!" diye bağırdı genç adam.

Canan hiç konuşmuyor, hıçkırıklar arasında genç adamın içini dökmesini dinliyordu.

"Hastanede annen ve diğer cerrahlar yapılacak bir şey olmadığını söylediklerinde kulaklarıma inanamadım. Sevgili karım, canım, her şeyim gitmişti artık ellerimin arasından. Onu o kadar çok seviyordum ki, tanıştığımız günden beri üstüne düşüyor, sanki ona bir şey olacakmış gibi sürekli endişe ediyordum. Sonunda bütün korkularım gerçek oldu. Baban senin ölmek üzere olduğunu, uygun verici olduğu için de Aslı'nın kalbini sana nakletmek is-

tediğini söylediğinde neredeyse sinirden ölecektim. Çünkü bunu hayatta hak etmeyen birisi varsa o da sendin. Ama baban sürekli ağlıyor, Bir kızımı kaybettim ne olur diğerini de kaybetmeme izin verme diye yalvarıyordu. Bu yüzden kabul etmekten başka çarem kalmadı."

Artık genç adam kendisini kaybetmiş, oturduğu yerde yüzünü elleriyle kapatarak hıçkırıklarla sarsılmaya başlamıştı. Canan, Onun bu haline çok üzülüyor, çaresizlikle acılar içinde kıvranışını izliyordu. Sonra çantasından cep telefonunu çıkararak Ceren'in resmini uzattı.

"Bak Sinan, Ceren'in şimdiki hali. Şuanda tam üç aylık, belki görmek istersin."

Sinan yavaşça ellerini yüzünden çekti, telefona uzanan elleri titriyordu. Telefonu alıp, Ceren'e uzun uzun baktıktan sonra *"Aynı Aslı!"* diye inledi.

Sonra yine zorlukla konuşmaya çalıştı. Bu sefer sesi artık fısıltı halinde çıkıyordu.

"Hastanede yatarken bir rüya gördüğünü söylemişti. Rüyasında bir kızımız varmış ve çok mutluymuşuz. İsmini de Ceren olarak gördüm demişti. Bunu annemlere de anlatmıştık. İsmini Ceren koymalarına sevindim." dedi buruk bir şekilde.

Canan, genç adamı gördüğü andan beri yüreğinin çılgınca attığını duyuyor, hem kardeşinin genç adamı deli gibi seven yüreği ve hem de kendi duyguları yüzünden Sinan'a karşı hislerinin yoğunluğuna şaşırıyor, genç adamın bu haline de çok üzülüyordu. Bu yüzden bu şekilde yapmak istemese de elindeki kozu kullanmalı, onu yeniden hayata döndürmeye çalışmalıydı. Derin bir nefes alarak güç toplamaya çalıştı.

"Sinan sana karşı hislerim hiçbir zaman değişmedi biliyorsun değil mi?" diye dikkatle yaklaştı genç adama.

Bu sözler üzerine başını kaldırarak şaşkın ve anlamaz bakışlarla baktı.

Onun bu ifadesinden cesaret alan Canan *"Seni hâlâ çok seviyorum."* dedi.

Bu sözler genç adam da şok etkisi yaratmış, aniden oturduğu yerden kalmasına sebep olmuştu.

"Neler saçmalıyorsun sen?" diye öfkeyle soludu.

"Söylemek istediğim şey, artık Aslı'nın yüreği de bende. Bu yüzden sana olan sevgimin katlanarak çoğaldığını hissediyorum. Sana her yaklaştığımda yüreğimde, sanki binlerce kelebek kanat çırpıyor gibi oluyor. Bu Aslı'nın sevgisi, Onun yüreği..."

Sinan öfkeden kararmış bir yüzle Canan'ın sözünü kesti.

"Sus! Daha fazla konuşarak kendini rezil etmeden çık git buradan." diye bağırdı.

"Şunu unutma ki Sinan, ben her zaman seni sevdim. Sen Aslı'yı tercih etmiş olabilirsin ama şuanda benim yüreğim artık Aslı'nın yüreği. Bu sevgi artık onun sevgisi, bu ateş artık onun ateşi... Bu yürek hâlâ senin, bunu unutma..."

Artık genç adamın sabrı taşmış hırsla kolundan tutarak sıkmıştı.

"Defol git buradan. Kendini bu kadar alçaltabileceğini düşünmemiştim. Ben burada acımla başa çıkmaya çalışırken, söylediklerini senin kulağın duyuyor mu?" diye bağırdı yine.

"Evet Sinan, duyuyor, İstersen kov beni, istersen döv. Ama bunları bilmen gerekiyor. Uğur ile biz çıkıyoruz ve bana evlenme teklif etti. Teklifini her an kabul edebilirim."

"Git kiminle evlenirsen evlen, seni rezil sürtük."

Sinan artık dayanma gücünü kaybetmiş, hırsla kolundan tuttuğu gibi Canan'ı dışarıya doğru sürüklemeye başlamıştı. Canan ise hala susmuyor, genç adamın damarına basmaya devam ediyordu.

"Sana soruyorum Sinan, bu kadar sevdiğin yüreği başkasına nasıl vereceksin? Aslı'nın yüreğinin artık başkasına ait olmasını nasıl kaldıracaksın? Buna nasıl dayanacaksın?"

Genç adam birden durarak Canan'ın yüzene sert bir tokat attı.

"Defol diyorum sana defol! Bir daha gözüm görmesin seni." diye sinirle bağırarak dış kapıyı açıp, genç kızı dışarı savurdu.

Canan düştüğü yerde, hızla kapanan kapının arkasından hâlâ bağırıyor, genç adamın duygularını harekete geçirmeye çalışıyordu.

"Bunu düşün Sinan, bunu iyice düşün! Sen buna dayanamazsın!"

Arabada bekleyen Ercan, düştüğü yere kadar koşarak gelip kolundan tutarak ayağa kaldırdı. Genç adam, yüzüne endişeyle baktı.

"Nasıl geçti görüşmeniz?" diye sordu.

"Eğer bu söylediklerim onu canlandırmazsa, başka hiçbir şey canlandıramaz." dedi üzgün bir şekilde.

Canan, genç adamı can evinden vurduğunu biliyor, gösterdiği tepki de bunu doğruluyordu. Kendisi her ne kadar Sinan'a karşı duygular beslemiş olsa da artık yüreği Aslı'nın yüreği idi. Bu sevgi katlanarak çoğalmış, kendisini geri dönülemez bir şekilde onlara doğru çekmeye başlamıştı. Sinan ile Ceren artık kendisine aitti. Onları en az kardeşi kadar seveceğini biliyordu. Önemli olan bunu genç adamın da anlamasıydı. Artık beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Canan birkaç gün sonra Ceren'i de yanına alarak Aslı'yı ziyarete gitmeye karar verdi. Gülten Hanım bu isteğini olumlu karşılamış, Ceren'i sıkıca giyindirdikten sonra ona vermişti. Canan

küçük kızı göğsüne iyice bastırarak ona sıkıca sarıldı. Bu çocuk kendisinindi, çocuğa karşı hissettiği duygular o kadar yoğundu ki, ancak bir annenin hissettikleriyle eş değer olabilirdi. Ceren'i her görüşünde kalbinin yerinden fırlayacak gibi atması da artık kendisine ait olduğunu gösteriyordu. Onu artık annesiyle tanıştırma vakti gelmişti. İkisi birlikte mezarlığa gittiler.

Canan, Aslı'nın mezarının yanına oturarak sevgiyle mezar taşını okşamaya başladı. Onun artık bu toprağın altında olduğunu bilmek o kadar acıydı ki, hâlâ bu acı yüreğini yakıyor, dağlıyordu. Hıçkırıklar arasında zorlukla konuşmaya çalıştı.

"Canım kardeşim, senin yokluğuna dayanmak o kadar zor ki. Aylardır hasretle beklediğini biliyorum. Bu yüzden bak bugün sana kimi getirdim."

Sonra küçük kıza bakarak saçlarını okşadı.

"Canım burada senin annen var. O artık bir melek ve melekler de her zaman sevdiklerinin yanında olur. Her gün benimle birlikte sana masal okuyacak, benimle birlikte saçlarını okşayacak ve benimle birlikte seni sevecek. Meleğimiz hep bizim yanımızda olacak."

Sonra yine Aslı'nın mezarını okşamaya devam etti.

"Sen rahat uyu kardeşim. Ceren artık benim kızım. Ona çok iyi bakacağım. Hem Ceren'e hem de Sinan'a senin için sahip çıkacağım. Onları hep koruyacağım. Benim melek kardeşim gözün arkada kalmasın."

Arkada onlara yaklaşmakta olan ayak sesi duyunca başını çevirerek merakla baktı. Geleni görünce gözleri şaşkınlıktan iri iri açıldı.

Sinan tıraş olmuş bir halde koyu renk bir takım elbiseyle tam arkasında duruyordu. Gözleri Aslı'nın mezarı üzerinde donmuş, öylece kalmıştı. Yüzü hala kireç gibi bembeyazdı. Ağlamış olmalı

ki, gözleri buğulu ve kızarmıştı. Oturduğu yerden kalkarak genç adamın yanına doğru yürüdü.

"Cenazeden beri buraya hiç gelmedim." dedi kendi kendine konuşur gibi.

Sonra yürüyerek mezara doğru yaklaştı ve mezar taşının kenarına oturarak gözyaşları içinde karısının mezarını okşamaya başladı.

"Onu kefene sarılmış bir halde gömülürken gördüğümde kendimi iyice kaybetmiş bir haldeydim. Onun burada olduğu gerçeğine nasıl dayanacağımı bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum." diyerek mezar taşını okşamaya devam ediyordu.

"Canım meleğim, güzel karım seni yeni yuvanda hiç yalnız bırakmayacağım. Her gün geleceğim, kızımızı da getireceğim. Onun büyümesini burada birlikte izleyeceğiz."

Sonra dönerek Canan'ın kucağındaki çocuğuna baktı. Ellerini uzatınca çocuğu onun kucağına verdi. Sinan, kızına hayran bakışlarla uzun uzun baktıktan sonra göğsüne bastırarak sıkıca sarıldı. Canan onları gözyaşları içinde seyrediyor, onun yeniden hayata dönmesinden dolayı bu sefer mutluluk gözyaşları döküyordu. Sonra tekrar çocuğu onun kucağından aldı ve saçlarını okşadı. Genç adam ise çocukla kendisini buğulu gözlerle seyrediyordu. Sonra bakışlarını Canan'a çevirdi. Yüzü hüzünle gölgelenmiş, duyduğu acı ve ıstıraptan iyice gerilmişti.

"Canan." dedi fısıltıyı andırır bir sesle.

Canan, Sinan'ın yanına giderek yere çömeldi. Şimdi ikisi de birbirlerine bakıyorlardı.

"Lütfen yapma." dedi genç adam acı çeker bir sesle. Sonra yine aynı şekilde konuşmasına devam etti.

"Bunu senden istemeye hakkım yok, biliyorum amc lütfen Uğur ile evlenme. Buna dayanamam."

"Evlenmeyeceğim Sinan." dedi oldukça kararlı bir şekilde.

"Ben yürek adamıyım, benim işim, mesleğim de bu zaten. Sevince de bütün yüreğimle severim. Aslı'yı bu hayatta hiç kimseyi sevemeyeceğim kadar çok sevdim. O da beni aynı şekilde sevdi. Onun sevgisi yüreğime yağmur gibi yağdı. Kaybı ise tedavisi olmayacak şekilde yaktı yüreğimi.

Sonra elini Canan'a uzatarak kalbinin üzerine koydu. Diğer elini de kendi kalbinin üzerine koydu.

"İkimizde birbirimize yüreğimizi verdik. Bu iki yürek birbirine ait. Biz birbirimize aidiz. Bu yüzden onun yüreğinin bir başkasına gitmesine dayanamam. Böyle bir şey inan beni bir kere daha öldürür. Bana bunu söylediğin günden beri kendimde değilim. Veremem o yüreği kimseye. O benim her şeyim, yaşama amacım." dedi çektiği acı, sesine de yansımış zorlukla konuşuyordu.

"Biliyorum Sinan. Ben de bu yüzden söyledim sana. Siz birbirinize aitsiniz. Sizi ayırmaya kimsenin gücü yetmez."

"Ben yaralı bir adamım. Beni bu halde kabul etmeni isteyemem senden. Seni sevip sevemeyeceğimi bile bilemiyorum. Ama yüreğim sende, seni de bırakamam artık. Beni bu halde kabul etmeye razı mısın?"

Canan duydukları karşısında şaşkına dönmüştü. Artık Sinan da, Ceren de kardeşinin kendisine bir emanetiydi. Bu emaneti nasıl sahipsiz bırakabilirdi ki? Üstelik kendi yüreğinin bıraktığı boşluğu, genç adamın canından çok sevdiği yürek doldurmuşken. Artık bu iki yürek birleşmiş tek vücut olmuştu. Zaten onun kendisini toparlayıp, çekildiği inzivadan çıkması bu yüzden değil miydi? Onu tekrar hayata döndüren, tek vücut olduğu ve büyük aşkla sevdiği o yüreği kaybetme korkusu değil miydi? Kimsenin o yüreği Sinan'dan almaya gücü yetmezdi. Buna kendisi de dâhildi. Kendi yaralı yüreği, genç adama karşı karşılıksız olsa bile, büyük

bir aşkla tutuşarak iflas etmemiş miydi? Kader, büyük bir acıyla bile olsa genç adamı yine kendisine sunmuştu ve böyle bir sunumu reddetme lüksüne sahip değildi. Çünkü bugüne kadar içinde ona karşı hissettiği hiçbir zaman tükenmeyen duyguları daha da yoğunlaşmış, artık gücü dizginlenemeyecek boyuta gelmişti. Bu yüzden zaten bırakamazdı onu. Ne onu ne de Ceren'i. Onlar artık kendi hayatının vazgeçilmez birer parçası, hayatının en değerli hazinesiydiler. Onları hayatı boyunca sevip koruyacaktı. Büyük bir mutlulukla baktı genç adama.

"Bir gün beni de sevmeyi öğreneceksin Sinan. Bunu büyük bir sabırla bekleyeceğim. Benim ailem artık sizsiniz." dedi gözyaşları içinde.

Genç adam kucağına tekrar küçük kızını alarak ayağa kalkması için elini Canan'a uzattı. Canan sımsıkı sarıldı bu ellere ve kendi geleceklerine doğru üçü birlikte yürümeye başladılar.

Onlar kendi yollarına giderken, o anda sanki görünmeyen bir ses onların acısına ortak olurcasına nağmelerle eşlik etmeye başlamıştı.

Gecenin ıssızlığı bir kor ateşi gibi yakıyor yüreğimi,
Kendi karanlığımda seni arıyorum.
Küçük bir kıvılcım, küçük bir ışık yetecek seni bulmam için.
Oysaki yalnızlığın girdabına kapılmış akıyorum.
Arıyorum seni,
Yeryüzünü sarıp kucaklayan dağlarda, taşlarda...
Arıyorum seni,
Gökyüzünün koyu lacivertliği içindeki yıldızların arasında,
Arıyorum seni,
Denizin yeşil yosunlarla kaplı derinliğinde,
Arıyorum seni,

Kozasından yeni çıkmış,
Çiçekten çiçeğe konan rengârenk kelebekler içinde.
Oysaki hiçbir yerde yoksun...
Sonra kayboluyorum
Sensizliğin verdiği karanlık kuytu köşelerde...

-SON-

